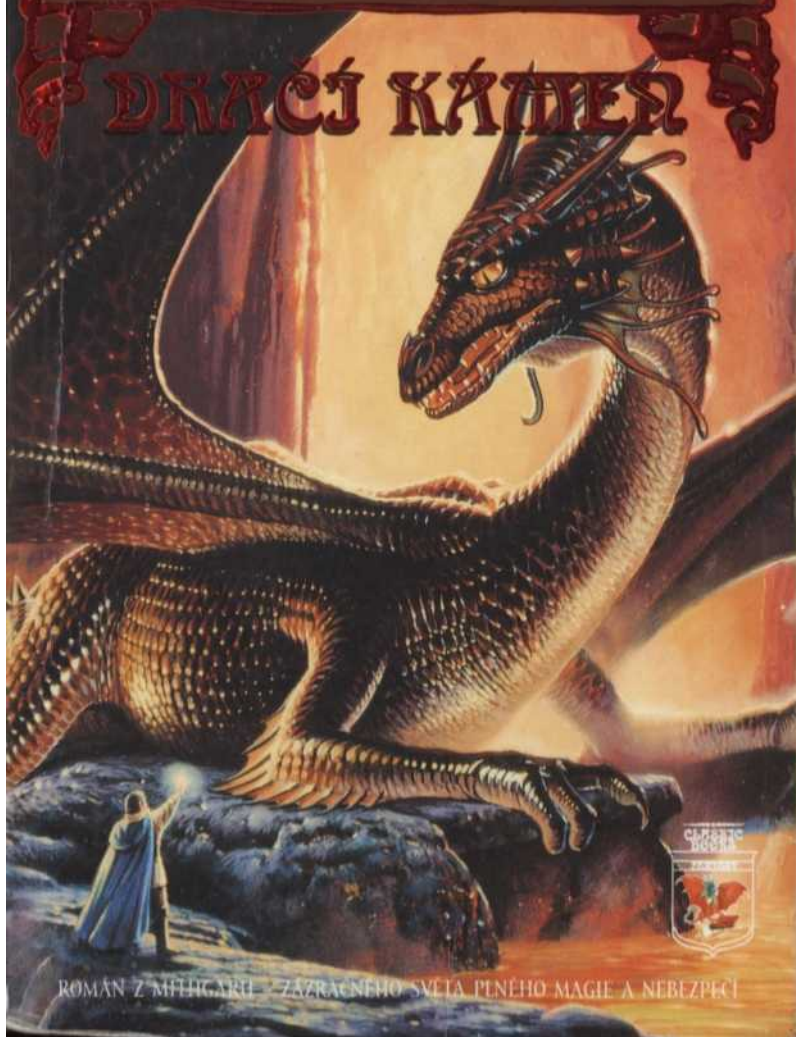

Ále řiše Mithgar–Mithgär je stále nezkrotná, bouřlivá, neudržovaná, krutá,
nеспoutaná a vzrušující. Vstupujeme do ní pro pocit, že jsme naživu.

DENNIS L. MCKIERNAN

DRACÍ KÁMEK

ROMÁN Z MITHGARU – ZÁZRAČNÉHO SVĚTA PLNÉHO MAGIE A NEBEZPEČÍ

THE DRAGONSTONE

Copyright © 1997 by Dennis L. McKiernan

All rights reserved, which includes
to reproduce this book or portions
any form whatsoever.

Translation © Vincent Šinský, 2001

Copyright 2001 © for the Czech edition by CLASSIC

Cover Art © by Keith Parkinson

Jazyková úprava: Zdeněk Žáček

Vytiskla Akcent Tiskárna Vimperk s. r. o.

DRAČÍ KÁMEN

Epický román z říše Mightar

Dennis L. McKiernan

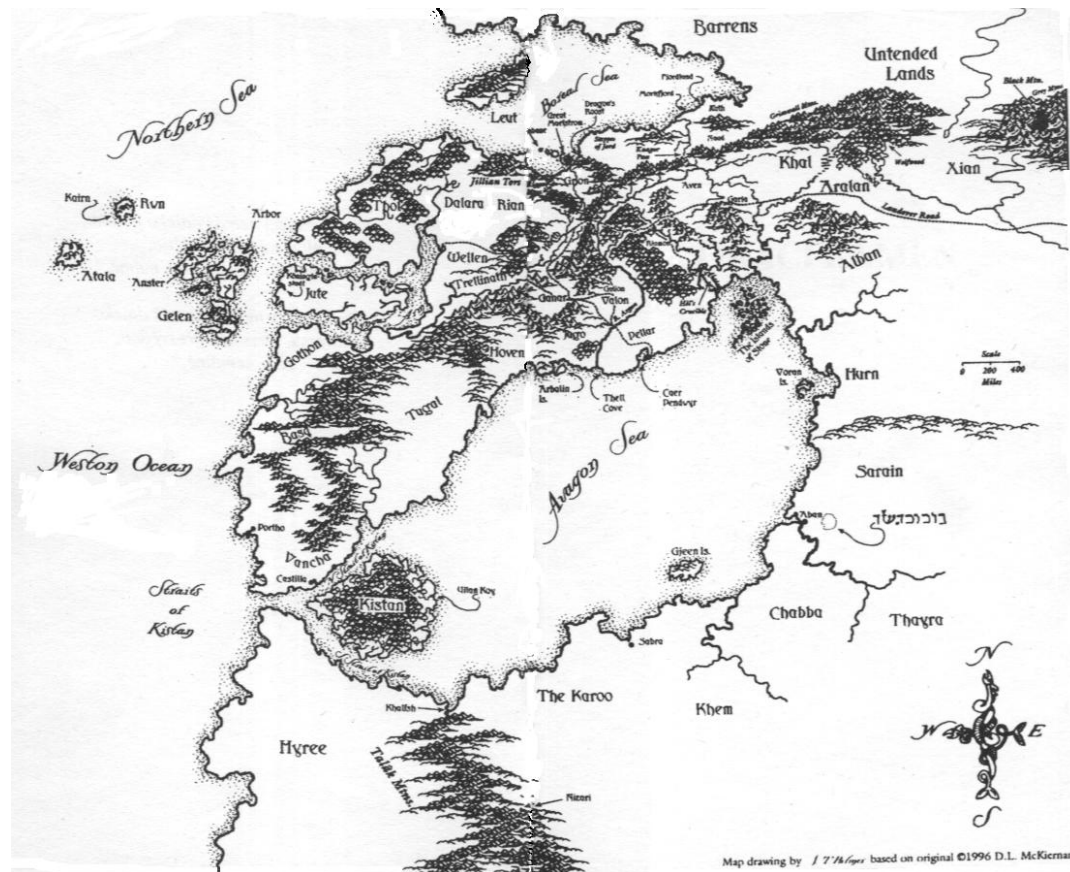
P O D Ě K O V Á N Í

Mému bratrovi
Larrymu Edwardovi
a
mému příteli po více než padesát let
Richardovi Lee Roseovi

a všem z našeho příbuzenstva a přátel odevšad,
od těch, co známe nejdéle,
až po ty, které ještě musíme potkat.

*„Feraí, možná nemáš daleko k tomu,
abys nás přesvědčila,
že svobodnou vůli vlastně máme.“*

*„Bureli, a ty možná nemáš daleko
k tomu, abys nás přesvědčil,
že ji nemáme.“*

Map drawing by J. T. A. based on original ©1996 D.L. McKiernan

Mineholt North - **Severní důlní štola**; Northern Sea - **Severní moře**; Weston Ocean - **Westonský oceán**; Straits of Kistan - **Kistanský průliv**; N. Straits of Kistan - **Severní kistanský průliv**; S. Straits of Kistan - **Jižní kistanský průliv**; Talak Mtns. (Mountains) - **Talákské hory**; Ryngaa Arm - **Kanál Ryn-gaa**; Boreal Sea - **Borealské moře**; Avagor Sea — **Avagonské moře**; Arbalin Is. (Island) — **ostrov Arba-lin**; Gjeen Is. (Island) — **ostrov Gjeen**; The Islands of Stone - **Ost-rovy kamene**; Voran Is. (Island) - **ostrov Voran**; Thell Cove - **Thell-ská zátoka**; Scabane Is. (Islands) - **Ostrovy zkázy**; Rigg Mt. (Moun-tains) - **pohoří Rigga**; R- Argon (River Argon) **řeka Argon**; Kaager Pass - **Kaagerský průsmyk**; Dragon's Roost - **Dračí hřad**; Steppes of Jord - **Jordské step**; Great Mael-strom - **Velký malstrom**; Heels Crucible - **Helská nistěj**; Grimwall Mtns. (Mountains) - **Grimwallské hory**; Black Mtn. (Mountain) - **Černá hora**; Grey Mtns. (Moun-tains) - **Šedivé hory**; Wolfwood - **Vlčí les**; Landover Road — **Pevninská cesta**; Barrens — **Pustina**; Unten-ded Lands — **Zanedbané oblasti**

Předmluva

Když se rozhlížím po mithgarské krajině, vidím v ní roztroušeny spousty červených střevíčků. Každý z nich čeká, až si ho důkladně prohlédnu. Každý z nich totiž může vypovídat nějaký příběh. Jen je třeba, abych libovolný z nich blíže prozkoumal.

Co to pořád plete o červených střevíčkách? O čem se to proboha rozepisuje?

Rád bych to ozřejmil na příkladu:

Pokud vím, nikdy se to sice nestalo, ale umím si docela dobře představit doktora Watsona, jak se asi takhle pouští do vyprávění: „Krátce poté, co jsme s Holmesem vyřešili podivuhodný případ osamoceného červeného střevíce, zaklepal kdosi na dveře našeho apartmá na Baker Street 221—B. Jak jsem odkládal noviny a chystal se na zaklepaní odpovědět, přiložil si Holmes prst ke rtům a zasyčel: 'Watsoně, za žádných okolností ty dveře neotvírejte bez pistole v ruce, protože nemůže jít o nikoho jiného než o toho bengálského nájemného vraha...'”

Poté by se Watson zřejmě vrátil ke svému příběhu, aby nám objasnil fascinující případ kruhové šňůrky.

Začínáte už chápat? O střevíci, o osamoceném červeném střevíci, který náznakem zmínil v úvodní větě, se už víc nikdy nedozvíme.

Ale my, horliví příznivci Watsonových příběhů, tušíme, že mezitím, co je s napětím hltáme, řeší Velký detektiv další, nanejvýš pozoruhodná dilemata. Při troše fantazie si ho umíme představit v plné práci při zkoumání stop, jež jsou mu zřejmé a nám neviditelné.. tedy až do objasnění, které Holmes uzavírá obvyklou průpovídkou: „Ach, jak prosté. Vždyť je to všem zřejmé.” — Inu, myslím, že o tom není pochyb.

Ted' se sice opakuji, ale pokud je mi známo, Watson nikdy žádný *Případ osamoceného červeného střevíce* nese-psal, ani nikdy nezveřejnil nic v souvislosti s bengálským nájemným vrahem či kruhovou šňůrkou.. ale tyhle příběhy by jistě existovat *mohly*. Stejně jako případ obří krysy ze Sumatry, záznam o addingtonské tragédii, příběh o rudé pijavici a mnoho dalších případů, jež byly pouze naznačeny, ale nikdy zveřejněny v úplnosti. . každý z nich představuje v Holmesově krajině jakýsi pohozený červený střevíček.

Takových pohozených červených střevíčků se po celé říši Mithgar povalují spousty. Čas od času některý z nich zvednu, po vzoru Velkého detektiva jej důkladně prozkoumám a sdělím vám, co vidím.

Mezi takové mithgarské červené střevíčky patří například: malý stříbrný roh objevený ve Sleethově pokladu, zápis o křišťálové harpuně v lodním deníku, zmínka o pradávnmém tajemství Châkkie, kamenný nůž, jenž zmizel v kovové věži, stříbrný meč vypořázený z ruky zavražděného elfího

prince a tak dále.

Některé z nich mají obří rozměry jako například tapiserie zobrazující stěžejní chvíli Velké Proklaté války. Jiné jsou zase malé, za to ale efektní. Příkladem je kamenný prsten věnovaný nesnesitelnému dítěti. Všechny uvedené příklady mithgarských červených střevíčků představují torza úchvatných příběhů, které mohu jednoho dne zvednout, prohlédnout a zjistit, co by mně i vám mohly vypovědět.

S jejich zkoumáním je ale potíže. Jakmile některý z nich zvednu a pokusím se z něj jeho příběh dostat, zdá se, že z něj pokaždé vypadávají další červené střevíčky. Ale nevádí.

V každém případě pojďme zvednout další z nich a společně sledujme nejen nový příběh, ale i další červené botky, které by z něj snad mohly vypadnout.

Dennis L. McKiernan květen 1995

Autorovy poznámky

Dračí kámen je příběh, který se odehrává před Schizmatem, kdy v tomto světě dosud žily mystické a mýtické bytosti i lidé.

Jde o příběh, který začíná 323 let před událostmi zachycenými v *Putování Liščího jezdce*. *Dračí kámen* se tedy odehrává před Velkou Prokletou válkou, v době, kdy se ještě *Rûptové* mohou volně pohybovat jak za dne tak i v noci, i když prý své nekalosti s větší oblibou provádějí za tmy než za denního světla.

Vyprávění *Dračího kamene* je rekonstrukcí z mnoha útržků předlouhého eposu, jenž je přisuzován bardovi Delonovi. Na některých místech jsem mezery vyplnil poznámkami z jiných odkazů, ale v zásadě celý příběh odpovídá původnímu zdroji.

Podobně jako v mých předešlých pracích jsem jazyk Černých mágů nahradil starořečtinou a magická slova ostatních mágů zase latinou.

Abych se však vyhnul únavným překladům, tam, kde v četných případech, kdy pod tíhou okamžiku mluví lidé, mágové, elfové a ostatní národnosti rodnými jazyky, interpretuji jejich slova v pellarionštině, ve společném mithgarianském jazyku. Některá slova a výrazy se ale k překladu nehodí. Takové výrazy jsem proto ponechal beze změny, nebo ve zvláštních případech uvádím ve špičatých závorkách termíny, jež příslušnému slovu dodávají patřičné zabarvení (např. <vidět>, <ohěň> apod.).

Elfí jazyk Sylva (sylvánština) je značně zastaralý a formální. Abych tu to jeho povahu zachytil, využil jsem některých archaizmů, ale v zájmu čtivosti jen minimálně a nejzastaralejší z nich jsem vypustil úplně.

Pro zvláště zvědavé čtenáře uvádím, že dvojité w ve slově Rwn je vlastně *uu* (v latině zastupovalo u a w je tedy konec konců dvojité u). Rwn se tedy nevyslovuje, jak se píše nýbrž *jako* Rún.

KAPITOLA I

Blesk udeřil do tmy, za úzkými okny zaplálo světlo a poté zahřmělo. Jako by jej blesk přivolal, zabubnoval na střechu zchátralé přístavní krčmy děšť. Vítr lomcoval dveřmi a postranicemi a občas třískl uvolněnou okenicí. Na podpůrné piloty pod špeluňkou se s burácením obořily vlny.

Uvnitř omšelého stavení zněla bouře spíš tlumeně. Olar, který se ostrými lokty opíral o hrubě opracovanou širokou desku sloužící jako nálevní pult, zasyčel na Tryga: „Co tady ty dvě ženský pohledávaj?”

Vysunul úzkou bradu k šerému koutu, kde jen kousek za kruhem žlutavého světla, které v putyce vrhala jediná lampa visící nad nálevním pultem, seděly dvě cizinky. „Asi děvky, co čekaj na kšeft, až se vrátěj nájezdníci. Co říkáš?”

Tryg, majitel krčmy, která se jmenovala Zátoka, nad Olarovou poznámkou pohrdavě nakrčil nos, pak se předklonil a řekl natolik tiše, aby ho ještě bylo slyšet ve sténání větru, bubnování deště, drnění, bouchání a praskání: „Brachu, měl by sis dát bacha, aby neslyšely, že jim říkáš děvky, jinak bys taky moh přijít vo kulky.”

Yngli, jediný další člověk v krčmě, udeřil dlaní do desky a zasmál se. Olar se ale na Tryga překvapeně podíval. „Proč to říkáš?”

„No, protože, jedna je elfka a u ty druhý teda přesnějc nevím, ale mohlo by jít vo někerou z těch, co nosej blejskavý meče.”

Olar se nadechl přes zaťaté zuby a loupl pohledem do šera ztemnělého kouta. V tom nedaleko opět udeřil blesk doprovázený zahřměním. Záblesk nakrátko ozářil obličej cizinek s jemnými a exotickými rysy. Ta vlevo měla světlou barvu pleti slonovinového či alabastrového nádechu, šikmé oříškově hnědé oči a kaštanové vlnité vlasy po ramena, z nichž vyčnívaly zašpičatělé uši. Ta vpravo měla šafránovou pleť okrové až slonovinově nažloutlé barvy, šikmé oči se jí blyštěly jako onyx... krátce střižené havraní vlasy se leskly... ale uši špičaté neměla.

Cizinky seděly v rohu, zády ke zdi. Seděly tam tiše a nehybně jako by na něco čekaly. Před tou snědší ležely na stole dva obnažené meče, jeden dlouhý a druhý kratší. Oba byly lehce zakřivené, a když se zablýskalo, čepele se jim zlověsně leskly.

Olar zbledl a znovu letmo pohlédl před sebe. Po chvíli řekl: „Co myslíš, jakěj důvod přived ty dvě sem, do Morkfjordu?”

Tryg pokrčil svalnatými rameny a naklonil džbán, aby znovu naplnil korbel, který stál před vyzáblým rybářem. „Teď mě napadlo, že hledaj někoho, kdo by je někam vodvez, co ty na to?”

Olar povytáhl obočí. „A myslím, že si přišly najmout dračí loď s po-

sádkou, protože chtěj přepadnout nahý svý nepřátele, co říkáte? Čekaj, až se některá z nich vrátí. Řek bych, že to asi bude Orriho loď, protože ten vodplul první, takže by se měl každou chvíli vrátit."

Děšť zabubnoval, právě když se Olar opět rychle úkosem podíval do zšeřelého kouta. Pak se naklonil a usrkl z pěny v korbenu. Když si hřbetem dlaně otřel rty, zasyčel: „Ta elfka, myslíš, že je to jedna z těch lianek, jedna z těch hraničářek?"

Tryg zavrtěl hlavou., Je moc malá. Spíš patří k těm, co žijou v hlubokých lesích."

„Myslíš tím dylvanky?" přerušil ho Yngli.

„Možná."

Yngli se usmál.

„Pak je teda pro mě akorát."

Tryg se zahledl na šklebící se Yngliho obličej. „Možná ti je akorát, kamaráde, já bych se ale nepokoušel nic vymejšlet, protože podle toho, co sem slyšel vo dylvankách, to bys sis taky moh přestat dělat naděje na budoucí potomstvo."

„A co teda s tou snědou?" nedal si pokoj Olar, „Myslíš, že je to taky elfka?"

Tryg pokrčil rameny.

„Má šikmý voči," zamumlal Yngli.

„Ale nemá špičatý uši," odpověděl Tryg.

Yngli pohlédl na meče., Myslíš, že sem přišly dělat potíže? Že by chtěly voddělat někoho, kdo jim ublížil?"

„Nebo sou tu proto, aby takovému vodfízly koule?" zaúpěl Olar a otrásl se.

Tryg otevřel ústa, aby něco řekl, ale v tom okamžiku se rozlétly rozvrzané dveře a vpustily dovnitř vítr, děšť a vychrtlého starce, který se potácel. Z promáčených pramenů dlouhých nečesaných vlasů lemujících lesklou pleš a z roztrhaného pláště mu stékala voda. Kapala rovněž z jeho nepěstěného vousu.

„Alosi, vypadni!" zařval Tryg přes všečen rámus. „A až pudeš, zavři za sebou!"

Stařec udělal několik vrávoravých kroků a zanechával při tom za sebou mokrou stopu. „Alosi, už sem ti jednou říkal, že tě tady nechci!" Krčmář se vydal kolem nálevního pultu. Stařec naříkavě vyrazil něco nesrozumitelného, otočil hlavu na stranu a rukou před sebou udělal ochranné znamení. Pak se potácivě rozběhl mezi několika stolů a hledal útočiště. Dveře se za ním otvíraly, zavíraly a práskaly o zed' v protitaktu s uvolněnou okenicí. Dvorní pronikly prudké závaný deště. Průvan komíhavě rozkýval lampu

na řetěze, takže se stíny daly do pohybu.

Cestou za starcem mumlal Tryg kletby. „Yngli, postarej se vo dveře," zavolal rozložitý krčmář. „Já zatím vocaď vyhodím toho budižkničemu."

Zatímco Tryg stíhal mukajícího starce, Yngli vyskočil, došel k bouchajícím dveřím, zavřel je a postavil se u závory.

Staroch se prodíral mezi stoly a marně se snažil vyhýbat Trygovi. Nakonec se skrčil pod jeden z nich. To mu ale nepomohlo, protože krčmář ho rychle popadl za límec pláště a trhnutím ho postavil na nohy. „Alosi, už sem ti říkal, že tě tady nechci vidět."

Starý muž se ve světle rozhoupané lampy podíval na Tryga. Jedno jeho oko mělo barvu vodnaté hnědi. Druhé, to pravé, bylo osleplé, rohovka celá bílá. „Pane Tryga, jenom jednu skleničku," zakňučel prosebně. „Všechno, co potřebuju, je jediná sklenička."

Tryg přidržel jednou rukou Alosův límec, pravou přes plášť sevřel jeho kalhoty a postavil ho na špičky nohou. Kvičícího starce pak vlekl ke dveřím, u nichž vyčkával Yngli. Ten ale pojednou vytřeštil oči, chraptivě se nadechl a pozpátku od dveří odcupital. Pohled upíral na cosi za Trygem s Alosem.

„Trygu, dej bacha," zvolal Olar, ale šlo spíš o zaskřehotání.

V tomtéž okamžiku se z šera ozval rozkaz: „Zadrž!"

Tryg trhnul hlavou a sykavě vdechl přes zaťaté zuby. Současně málem zapomněl, že drží Alose, protože přímo za ním stála snědá žena. V rukou měla meče a jejich čepele se v mihotavém světle zlověstně blýskaly. Plášť zanechala u stolu a Tryg poprvé uviděl, že na sobě nemá slušné šaty, jaké nosívaly slušné ženy. Měla oděv z hnědé kůže: kamizolu, kalhoty a vysoké boty. Na kamizole byly našité kované bronzové plátky podobné šupinám, pod ní měla hedvábnou smetanově bílou vestu. Hnědá kožená čelenka s červenými lomenými čarami jí přidržovala havraní vlasy z čela a obličej s vysedlými lícními kostmi. Zaujímal ji bojový postoj: vyvážený a na všechno připravený.

Podobá se jordské válečnici... ale nejde o jordiánku, vždyť má šikmý voči, je snědší a tak vůbec.

Stála tam v brnění a po zuby ozbrojená, vysoká možná tak pět stop a dva palce, a dívala se na Tryga. Její šikmé oči byly černé a chladné. „*Kan-šu*, má paní s ním chce mluvit," řekla tiše s neobvyklým přízvukem a pokynula hlavou k Alosovi. Stařec se na ni usmál a odhání chrup plný pahýlů a několika zbylých zahnědlých zubů.

Tryg pohlédl na dylvanku v koutě a pak znovu na snědou ženu. „Paní, dyť je to jenom troska a žebravej vopilec. Nic kloudnýho z něj nekouká."

Meče se nepatrně pohnuly a zatřpytily.

Tryg pustil Alose. „Následky si ponesete samy," zamumlal tiše a odstoupil od ženy. „Abyste neřekly, že sem vás nevaroval."

Alos, který stál zpříma a úporně předstíral důstojnost, se chňapl za klopy promočeného pláště a rovnal si je. Současně natahoval zmáčený a ušpiněný vychrtlý krk. Pak stočil nevidomé oko ke své spasitelce, sklonil hlavu a zašklebil se přihlouplým, bezzubým a zahnědlým úsměvem. „Nejdřív bysme si mohli dát skleničku, co vy na to?"

Snědá žena se na něj chvíli pozorně dívala.. .pak rychlým pohybem rukou změnila uchopení mečů a plavně je zasunula do pochev. Potom se obrátila na podpatku a přešla do šera, v němž čekala dylvanka. Stařec se za ní kolébal, zanechával za sebou mokrou stopu, a současně si dychtivě olizoval rty.

KAPITOLA 2

Ještě než Tryg stačil odejít od stolu, promočený stařec srkavě dopil pivo. Poslední zbytky pěny pak z vnitřního okraje korbele objel špinavým prstem a poté si ho dočista olízal včetně vši nečistoty, jež na něm ulpívala. Netrpělivě pohlédl na Tryga a pak na obě ženy. Usmál se prořídilými zahnědlými zuby a v očekávání trhavě sklonil hlavu. Černovláska se šafránovou pletí jeho pohled netečně opětovala. Dylvanka povzdechla a zadívala se starci do slepého bělma jakoby se rozmýšlela, co má udělat.

Tryg se na dylvanku pozorně zahleděl. I ona byla oblečená spíše po mužsku: měla na sobě hedvábnou kamizolu s dlouhými rukávy, světle hnědé kalhoty a hnědé vysoké boty. Kaštanové vlasy jí pohromadě přidržovala zelená hedvábná páska obtočená kolem hlavy. Odhadoval, že je o sedm až osm palců menší než snědá žena. I když to bylo těžké odhadnout, protože seděla. Pokud dobře viděl, byla na rozdíl od své družky neozbrojená. Odkašlal si. „Paní?“

Dylvanka na něj upřela oříškově hnědé oči a přikývla. Tryg vzal prázdný korbek a vydal se k nálevnímu pultu. Stařec se veškerou pozorností soustředil na jeho vzdalující se záda.

„Aiko, zdá se, že je krčmář docela slušný člověk," řekla dylvanka. „Myslím, že si mu nemusela připomínat své meče, aby našeho hosta propustil."

Mandlové oči Aiko Tryga také sledovaly. „I když v klidu, daro, promlouvá meč důrazným hlasem."

Dylvanka se usmála a pak se otočila k Alosovi. Ten se ale plně věnoval Trygovi plnicímu korbek. Dylvanka si povzdechla, ale neřekla nic, jen si pozorně prohlížela starcův obličej. Pohledem se neustále vracela k nevidomému bělmu.

Krčmář se zanedlouho vrátil ke stolu a Alos dychtivě natáhl obě ruce pokryté stařeckými skvrnami, aby jimi nedočkavě popadl korbek. Zase ho rychle vypil a opět prstem sebral zbylou pěnu. S očekáváním se netrpělivě podíval na dylvanku a usmál se zahnědlým prořídilým chrupem. Když zavržela hlavou, mávnutím ruky poslala Tryga pryč a řekla: „Nejdřív si promluvíme, až pak si možná dáme další pivo," protáhl Alos obličej.

„Mě by se ale mluvilo líp, madam, kdyby—" V tom Aiko vyrazila rukou přes stůl rychlostí zmije a popadla starce za dosud vlhké zápěstí. „*Kojiki*, budeš ji oslovovat 'paní' nebo 'daro'," zasyčela. Jakoby na zdůraznění jejích slov roztrhl noční nebe úder blesku a oknem zaplálo oslnivé světlo. Aikin obličej se v něm odrazil jako výrazný reliéf.

Stařec zanaříkal, pokusil se odtáhnout, ale bylo to marné.

„Aiko," ozvala se tiše dylvanka, „pusť ho."

Aiko surově odstrčila Alosovu paži. Stařec si vyhrnul rukáv a mnul si kůži poznamenanou stařeckými pihami. Hledal nějaké poranění, ale nic nenašel.

„Tenhle nečistý *yodokari* jím být nemůže," řekla Aiko. Otočila se a zachmuřeně pohlédla na elfku. Dylvanka zavrtěla hlavou.

„Aiko, to my nevíme."

Po chvíli Aiko odvrátila pohled, oči opět chladné.

Dylvanka se natáhla přes stůl a poplácala Alose po ruce. Ale stařec ucukl. Dylvanka ruku stáhla, uchopila pohár s vínem a zadívala se mu na dno jako by tam něco hledala. Po chvíli ho odložila na stůl a řekla: „Říkají mi Arin a má společnice se jmenuje Aiko. Do Morkfjordu jsme putovaly dlouho.. .možná kvůli tobě."

Alos přikývl, ale jeho zdravé oko se upíralo na téměř plný pohár vína, kterým dylvanka neustále nepřítomně vrtěla.

„Pověz mi, Alosi, zdalipak jsi jediným jednookým v této osadě?"

Tahle otázka ho na chvíli vyvedla z míry. Podíval se na ni a zdálo se, že jeho nevidomé oko zazářilo. Usmál se, odhalil prořidlý chrup a řekl: „Pokud vím, tak ano, mad.. .ehm.. .paní Arin."

Arin se při jeho odpovědi zahleděla na Aiko, ale válečnice jen mlčky zavrtěla hlavou. Arin se znovu zahleděla na Alose. Starcovo zdravé oko se zase upřelo na její pohár s vínem. Arin mu vršek zakryla dlaní a Alosův obličej zastřel výraz odevzdaného zklamání. Hvízdavě vydechl a pohlédl na ni.

Arin se opřela, aby od něj získala větší odstup. Páchne jako mokrý cap a jeho odporný dech by dokázal srazit do kolen i velblouda. Je nečistý, samá špína, a zřejmě už roky neviděl vodu a mýdlo. Přesto by to mohl být on. Zdá se totiž, že alespoň v téhle vesnici jiný takový není.

„Znáš nějakého jednookého, který by žil v okolí? Třeba v nějaké jiné usedlosti."

Stařec zavrtěl hlavou a zahučel: „Vo nikom takovým nevím, paní Arin."

„A co tvé slepé oko, Alosi, máš kolem něj zjizvenou tkáň jako by ti je kdysi někdo vypálil. Můžeš mi povědět, nedělá-li ti potíže o tom mluvit, jak si ke své slepotě přišel?"

Alos sebou škubl, sklopil oči a pravou dlaní si zakryl nevidomé oko. „Předpokládám, že hledáte nějakýho jednovokýho, mad.. .ehm.. .paní Arin.. .pravda?"

Sňal ruku a upřeně se na ni slepým okem zadíval. „Jde-li o odměnu, sem váš člověk, ale musím-li někoho sejmout, pak jím nejsem."

Arin se usmála.,,Alosi, tvůj přízvuk mému uchu nezní jako fjorský."
„Původem sem tholiánec, pocházím z Dlouhého pobřeží." Pohlédl na prázdný korbél a pak žalostně s náznakem plačtivosti požádal: „Paní, nemohli bysme si dát ještě loka?"

Když k němu Arin posunula pohár, vytřeštil oči, protože k vínu se dostával zřídka. Přidržel si téměř plný pohár u nosu a vychutnával jeho buket. Možná patřilo k nejlepším Trygovým vínům. Vždyť dylvanka byla vznešená paní a k tomu ještě elfka. Dvěma loky je vypil. Jeho teplo se mu rozlilo žaludkem a šířilo se do všech stran. Potěšené zamlaskal, sevřel vršek poháru a prst, který pokaždé oblizoval, vstrčil až na dno, aby dosáhl na pár zbylých kapek.

Aikiny černé oči se třeptily ve svitu lampy. Bezvýrazně přihlížela, jak si špínou zašlý staroch olizuje prst se smutkem zažraným pod prasklým nehtem.

„Ach, tak ty si z Dlouhého tholského pobřeží," řekla Arin.

„Ano, teď už ten přízvuk poznávám. Jak se ale stalo, že se nacházíš tady, v Morkfjordu?"

Alos vyrazil dlouhý povzdech, naklonil se na stranu a hlasitě si upšoukl. Pak se rozhlédl kolem sebe jako by hledal bídačka, který to provedl. Aiko se zatvářila znechuceně a nakrčila nos. Pohlédla na Arin a pochybovačně pozdvihla obočí. Ale ta jen lehce zavrtěla hlavou.

„Moje loď, ehm...ehm..., ztroskotala," odpověděl Alos. „Ano... ztroskotala..."

Arin čekala, že bude pokračovat, že se o tom rozpovídá, ale stařec to víc nerozváděl.

Zatímco Alos zkoumavě civěl do vinného poháru, oslnivě zazářil blesk, a když jej odsouval stranou a zahleděl se na zbytek piva v korbél, zaburácel hrom. Jak korbél nakláněl, rozevřel zdravé oko dokořán, aby jazykem zachytil zbývající kapičku piva. Mezitím do střechy neustával bubnovat děšť. Stařec zamlaskal a říhl si. V koutku úst se mu objevila bublina zpěněné sliny, kterou do sebe rychle vtáhl.

Aiko zhnuseně odvrátila pohled, ale Arin se zhluboka nadechla a naklonila se vpřed. „Alosi, není náhodou, že jsme tu s vámi."

„Tady? V Zátoce? Se mnou?" Vytřeštil zdravé oko a vzápětí ho zase přimhouřil.,,Jak ste věděly, že budu zrovna tady?"

Arin pokrčila rameny. „Vyptávaly jsme se. Řekli nám, že budete na obchůzce po Sencích. A tady v okolí jsou jen tři. Tenhle je od vašeho.. .místa, kde přespáváte, nejbližší."

Alos si prsty pročísl zvlhlé prameny dlouhých bílých vlasů, které mu lemovaly holé temeno, a uhladil si nepěstěný vous. Zatahal se za klopy

zvlhlého pláště a poopravil šije. Pak pohlédl na Arin. „Přišly sté teda, abyste si se mnou osobně promluvily?"

Arin přikývla. „Není to vyloučeno." Pohlédla na Aiko, pak zpět na Alo-se a řekla: „Jsme zde za jistým účelem, jehož nedílnou součástí byste snad mohl být právě vy."

Aiko si povzddechla.

Stařec vytřeštil vodnaté hnědé oko a zahleděl se v Trygově směru. Pak vycenil zahnědlé torzo chrupu a zadíval se na Arin. „Říkáte za jistým účelem? Že bych já moh bejt jeho součástí? Vida. A co takle eště trochu vína nebo pálenky k tomu všemu, co se mi vo tom chystáte povědět, co? Ani by to nemusela bejt zrovna ta nejlepší pálenka či víno. Vlastně by ouplně stačilo obyčejný pivo, co tak—?"

Bouří přehlušily nějaké hlasy a dok se otrásl jakoby do něj něco vrazilo. Tryg obešel okraj nálevního pultu a vydal se ke dveřím, u nichž už ale stáli Olar s Ynglim.

„To je loď," zvolal Yngli, který upřeně vyhlížel do deště. „Zrovna ji uvazujou."

„Kdo by to moh bejt?" zeptal se Tryg.

„Ani nerozeznám, esi tý lodi svítej světla," odpověděl Yngli. „V tom zatraceným dešti je tma jako v pytli."

„Pár jich de tímhle směrem," řekl Olar, „a něco nebo někoho nesou na nosítkách."

„Hej vy tam, ustupte," přikázal Tryg. „Přicházej sem, do Zátoky.

Aiko postávala s meči v rukou. Arin rovněž stála, ale v rukou nic neměla. Alos se od nich odštrachal do nejvzdálenějšího tmavého kouta, kde zalezl pod stůl.

Dveřmi prošel vysoký statný muž v helmici a plášti, pod nímž měl kajaku z ovčí. vlny, dlouhé kožené kalhoty a vysoké boty. Nesl lucernu. Za ním vstoupili dva muži, kteří nesu" čtvrtého v bezvědomí.

„Orri!" vykřikl Yngli. „Tak ses vrátil."

„Ať někdo sežene ranhojiče," zvolal rozložitý muž, odložil lucernu a shrnul sklenice z nálevního pultu. „Položte ho sem, chlapi," přikázal těm dvěma, co raněného nesli. Když nosítka složili na pult, zadíval se urostlý muž na Yngliho. „Hej, Yngli, sežeň Thara. Prokletý jutové. Egil utržil ránu mečem od vévodova bratra.. však za to zaplatil smrtí.. ale rána vyvolala horečku."

„Už běžím, Orri." Yngli polkl zbytek piva, popadl plášť, Orriho lucernu a vyrazil.

Po bezpečném zakotvení dračí lodě se do zátoky trousili další muži. Někteří měli ovázané rány, ale většina z nich, i když promáčená bouří, byla

bez zranění. Jak se nálevna počínala zaplňovat, Orri se rozhlédl, pak hodil na pult hrst stříbrňáků a křikl na krčmáře; „Trygu, tihle chlapi bojovali jako lítí vlci, proto mají velkou žízeň. Tak vodevři pípy naplno a dej se do čepování.“

Ozvaly se radostné výkřiky a muži se vrhli k nálevnímu pultu., A co Egil," křikl Tryg, aby ho bylo slyšet.

„Dokud nedorazí Thar, nic se dělat nedá," překřikl Orri rámus. „A pak, rána nerána, horečka nehorečka, kdyby se Egil probral, dal by si pivo taky.“

Muži se tlačili dopředu za svými korbely piva, které jim Tryg podával přes Egila nehybně ležícího obličejem dolů. Olar se tlačenicí za pivem rovněž prodíral. Když už se dostal za Orriho, natáhl krk a pohlédl přes korzárovo rameno na zraněného.

„U Adonovy dcery Elwydd," vyrazil do lomozu, jenž ho obklopoval, „Egil přišel vo voko!"

Aiko, která stala v příšeří u stěny nepovšimnuta, nabrala dech a pohlédla na Arin. V téže chvíli se dylvanka vydala vpřed.

KAPITOLA 3

„Hej. Co k—?“ Muži na vnějších roztřepených okrajích hlučícího houfu se otáčeli, aby spatřili...

„Udělejte místo pro daru.“

...malou snědou ženu v bronzovém šupinkovém brnění, která razila cestu mezi chlapy pro...

„U mečouna, jedna nebo dvě elfky.“

.. ještě menší družku za sebou.

Jak mezi nimi obě ženy, jaké dosud neviděli, procházely, ustupovali jim statní válečníci z cesty. Jedna po zuby ozbrojená, s ebenovými vlasy, šafránovou pletí, šikmýma černýma očima a v brnění...

„U Adonovy zpěňný huby, ta je ale přižloutlá.“

„Temenem hlavy mi nesahá ani po bradu.“

„Ale ta ženská za ní—“

...a elfka s kaštanovými vlasy, se slonovinově či alabastrově bílou pletí a šikmýma oříškově hnědýma očima...

„—probůh, tahle mi nemůže sahat ani po prsa.“

...obě ženy byly oblečeny po mužsku jako by se připravily na dlouhou cestu.

Jak se všichni chlapi před oběma exoticky vyhlížejícími cizinkami roztupovali, rozhostilo se mezi nimi ticho, které narušovaly jen bubnování deště na střechu a občasné údery blesku. Jak Aiko vedla Arin k muži v bezvědomí na nálevním pultu, spočívala rukama na hruškách jilců obou mečů a její oči válečníky bedlivě sledovaly.

Orri, který byl posledním zbojníkem mezi ženami a jejich cílem, jim s vytřeštěnými očima uvolnil cestu. Když Arin dospěla k nálevnímu pultu a zadívala se na ležícího muže, poodstoupila rovněž Aiko. Muž byl štíhlý a měl světle hnědé vlasy. Bylo mu něco přes třicet a jeho světlá pleť byla zarudlá horečkou. Zatímco se ostatní tlačili blíže, Arin muži přiložila na čelo dlaň a pak překvapeně vyhrkla: „*Vada!*“ Otočila se. Chystala se pult obejít na opačnou stranu, ale v cestě jí stáli muži.

„Svane, Bily," zahulákal Orri. „Nevidíte, že potřebuje projít?“

Svan klopýtl vzad a vrazil do Bilyho, který stál hned za ním. Oba se málem svalili a z korbelů jim vyšplácho trochu piva. I když se jim nohy pletli, podařilo se jim ustoupit a nechat tak Arin projít.

Aiko na Orriho zlobně vzhledla, až se v té chvíli zdálo, že svých pět stop a dva palce převyšuje. „Kapitáne?“

Orri přikývl a v uších mu přetrvával zpěvný přízvuk proneseného slova.

„Kapitáne, ať vaši zbojníci ustoupí. Dara se o vašeho raněného druha postará.. není-li už příliš pozdě."

Právě když Orri na muže řval, aby poodstoupili, s prásknutím se rozlétly dveře a dovnitř vtrhl s větrem a deštěm v patách zmáčený Yngli. Za ním pak bělovlasý muž s koženou brašnou.

„Vedu Thara!" vykřikl Yngli a obřadně před bouří venku zavřel dveře. „Teď bude o Egila opravdu dobře postaráno."

Yngliho slova počastoval jásot. Bělovlasý muž mezitím odložil brašnu a svlékl si promočený plášť.

Arin, nyní na opačné straně nálevního pultu, si pozorně prohlížela Egi-lův obličej, aniž by dbala na všechen hluk. Od čela po lím se zařezávala zanícená, krvavě rada hluboká rána. Levé oko měl úplně zničené. Arin vzhledla k Orrimu. „Vy jste neměl obvazy?"

Orri doširoka rozpráhl ruce. „Když blouzní v horečkách, paní, tak si je strhává."

„Vy jste s sebou neměl ranhojiče?"

„Paní, my si rány ovazujeme sami a podobně jsme si počínali i u jeho zranění," odpověděl naježeně Orri. „Po většinu zpáteční plavby jsme ale museli odrážet vévodu Racheho s jeho muži.. zápalný šípy, střely z kuší, praků a tak.. než se nám konečně podařilo zapálit jejich plachty. Teprve pak začali s klením zavostávat a my se jim ztratili ve tmě. A pokud de vo Egila, bylo třeba každého bojeschopného muže, proto nezbyl nikdo, kdo by se vo jeho ránu postaral. A pak, bojoval s juty i přes své zranění, horečku a ztrátu jednoho voka. Po skončení boje smě mu ránu vyčistili. Přikládali smě na ní slaný vobklady proti horečce. Ale zdálo se mu, paní, asi něco vošklivého, dost možná, že z ty horečky, protože si vobvaz pořád strhával, a tak smě mu ho pak už nedávali." Právě když Arin přikývnutím brala jeho slova na vědomí, přistoupil k raněnému Thar. Oči starého ranhojiče se při pohledu na dylvanku se snědou průvodkyní poněkud rozšířily, ale pak zavrtěl hlavou jako by chtěl zahnat nějaké divné představy a začal Egila vyšetřovat.

Arin se na Thara zahleděla. „To, co z oka zbylo, musí ven."

Thar přikývl. „Vy jste ranhojička, paní?"

„Jsem v tom trochu zběhlá," odpověděla Arin, „ale nemám po ruce žádné byliny, léčivé výtažky, ani nástroje."

„Já ano," řekl Thar a ukázal na koženou brašnu. „Půjde ale o vašeho pacienta, paní. Budete-li něco potřebovat, řekněte buď mně nebo komukoliv jinému."

Arin souhlasně přikývla a pak se obrátila ke krčmáři Trygovi, který plnil korbele. „Nemáte nějakou bednu, na kterou bych se mohla postavit?"

Abych ho mohla ošetřit, musím s ním být na stejné úrovni."

Tryg pokynul Olarovi, aby se ujal čepování piva, a potom si zkušeným okem přeměřil čtyři stopy a osm palců dylvančiny výšky. Zašel do skladiště a za chvíli se vrátil se širokou bednou, kterou postavil na podlahu. Když si dara bednu přisunula, usmála se a řekla: „Budu potřebovat nůž rozžhavený do ruda. Dva, jste-li je schopni připravit... a láhev nejsilnější pálenky, jakou tu vůbec máte."

Tryg sáhl pod pult a vytáhl láhev. Postavil ji vedle dylvanky a řekl: „Tahle je nejlepší, jakou mám." Pak popadl dva nože a přistoupil k malé nádobce, v níž hořelo dřevěné uhlí. Používal ji k ohřevu pohrabáčku na svařování vína.

Arin pálenku odzátkovala a přičichla k ní. Protože vyhovovala, trochu si z ní nalila do dlaní, které pak důkladně promnula. Současně se zadívala na Thora, který stál na opačné straně. „Máte dřevěné štipce? Něco, čím by se dalo odstranit maso, pokud se spálí? A pak jehlu a střívko k zašití rány po meči. A také nějakou čistou tkaninu na obvazivo."

Thar zastrachal v brašně a posléze z ní vytáhl zakřivenou bronzovou jehlu, tenký smotek nití ze střívka a ohnutou drátěnou pinzetu. Kromě toho vyndal z brašny také smotaný kus vyprané gázy.

Arin našla pod pultem svíčku ve svícnu. Když se knot po chvíli rozhořel, začala jehlou sem tam procházet plamenem.

„Aha," zamumlal Thar, když viděl, jak si počíná, „spalujete nečistoty, vidíte?"

Arin přikývla. „Potřebuji kousek čistého plátna, na které bych mohla jehlu odložit."

Thar vzal gázu, utrl z ní čtvercový kus a rozestřel ho. Arin na něj odložila jehlu očištěnou plamenem a nit ze střívka. Pak se chopila pinzety a i s ní začala procházet plamenem.

„Jak to vypadá s noži?" zavolala na Tryga.

Krčmář pohlédl do ohně a pak vytrčil ruku dlaní napřed. „Už to skoro bude."

„Budeme mu také muset přiložit pijavice," řekl Thar.

„Pijavice?"

„No přece, aby se vysála horečka, paní."

Arin zavrtěla hlavou. „To ne, ranhojiči. Ve chvíli, kdy bude potřebovat nejvíc síly, by ho to spíš oslabilo."

„Ale my při horečce vždycky pouštíme žilou," namítl Thar.

Arin se na něj upřeně zadívala. „Vyléčíte takovým způsobem nemoc často?"

„V dobré polovině případů," odpověděl Thar s jistou hrdostí.

„Což znamená, že také polovinu ztrácíte, že?"

„Část ano, ale s tím se počítá."

„Ne, ranhojiči. Tím, že postiženým pouštíte žílou, oslabujete je v době, kdy sílu nemohou postrádat ani v nejmenším. Spíš byste měl krev nemocných posilovat a ne ji odpouštět."

„Posilovat?"

„Ovšem."

„A jak?"

„Už začínaj bej jasně do ruda!" křikl Tryg.

„Jak?" zopakoval svou otázku Thar.

„Ten prostředek máte nedaleko," odpověděla Arin a zamávala na Aiko.

„Daro?"

Rychle zajed' k tomu vysokému vrchu a nasbírej hrst modrých květů, které jsme viděly na úpatí ledovce. Vezmi také trochu sněhu a květy do něj vlož. Do svícniny se vrat'."

Aiko se rozhlédla zprava doleva. Pak se předklonila a zasyčela: „Daro, s těmihle *iyashii* muži bych vás tu nerada nechávala samotnou."

Dylvanka na znamení nesouhlasu prudce zagestikulovala. „Už jdi, Aiko. Nic se mi nestane a tenhle muž potřebuje pomoc, jinak zemře. Možná je to člověk, kterého hledáme."

Yngli si vzal plášť, Orriho lucernu a stoupl si vedle Aiko.

„I když koně nemám, esi chcete, pojedu s vámi na jednom koni a budu vám svítit na cestu. Znam k tomu vrchu zkratku."

Aiko pohlédla na Yngliho a pak na Arin. Když dylvanka přikývla, vrátila se zase ke stolu a oblékla si plášť. Yngli mezitím rozsvěcoval lucernu. Když se rozhořela, Aiko ho vybídla, aby ji následoval.

Když z lokálu odešli, Thar se s tázavě povytaženým obočím obrátil k Arin.

Arin odložila opálenou pinzetu vedle bronzové jehly, pak si naslinila prsty a zhasla svíčku. „Jak jsme sjížděly do Morkfjordu, zahlédly jsme na vrchu při úpatí ledovce modré květy."

„Modré květiny?... Aha, modroočky."

„Ve tvém jazyce modroočky, v mém arélie. At' se ale jmenují jakkoliv, čaj uvařený z jejich korunních plátků je mocným nepřítelem horečky."

„Ty nože sou do ruda, ne-li víc než to, paní," zavolal Tryg.

Arin se zhluboka nadechla, a jak zvolna vydechovala, hleděla na Egila. „Máte, Thare, nějaký lektvar na uspaní?"

Muž zavrtěl hlavou. „To nemám, paní. Egil to bude muset nějak přetřpět."

Arin si povzdechla a pak se obrátila k Orrimu. „Budu potřebovat šest vašich nejsilnějších mužů.“

„Šest?“

„Čtyři budou držet jeho údy a dva jeho hlavu, Orri," řekl Thar, „Až se do něj pohrouží rozžhavený nůž, nemůžeme potřebovat, aby sebou cloumal.“

„Jistě." Orri označil pět mužů a spolu s nimi přistoupil k pultu.

„Okamžik, kapitáne," řekla Arin a znovu si pálenkou promnula ruce. Poté Tharovi s Trygem naznačila, aby učinili totéž. Pak se otočila k Orrimu. „A teď ho všichni přidržte, kapitáne.“

„Paže a nohy, chlapi, a držte ho pevně. Bude sebou docela slušně házet. Bily, ty mi pomoz tady.“

Muži se chopili Egilových rukou a nohou, zatímco Bily s Orrim stáli proti sobě a znehybňovali Egilovu hlavu za čelist, spánky a temeno.

Arin pohlédla na Thara stojícího naproti. „Jste připraven?“

Když ranhojič přikývl, natáhla Arin ruku k Trygovi. Pomocí čtvercového kusu pláma uchopil nůž za rukojeť a opatrně ho dylvance podal. Čepel žhnula žlutavým žářem.

Arin sevřela rukojeť přes plátno, do druhé ruky vzala pinzetu a pak řekla: „Ranhojiči, roztáhněte mu víčko. A vy ostatní ho pořádně držte.“

Ve stáji zájezdního hostince U Černého korbelu utáhla Aiko při světle Yngliho lucerny pevně sedlový řemen. Přetáhla si přes hlavu kápi pláště a s Ynglim za patami vyvedla koně ven. Lilo jako z konve a rozbouřené nebe protínaly blesky. Vsedla na koně, pak uvolnila třmen pro Yngliho a podala mu ruku. Vyšvihl se za ni. Jak dosedl, zaslechli slabé srdcervoucí výkřiky, jež tlumily bouře a vzdálenost Yngli se otrásl a zahleděl se svahem dolů na světlo v oknech krčmy Zátoky. Pak Aiko nasadila koni ostruhy a rozjeli se do temné noci.

KAPITOLA 4

Za svícninu, kterou strávili sběrem květín, se Aiko s Ynglim do Mork-fjordu vrátili promočení a zablácení. Yngli nesl kožený vak naplněný sněhem, v němž spočívaly rostliny s modrými květy, Cestou k dokům už jen jemně mrholilo. Ohnisko bouře se totiž přesunulo k východu. I tak se ale nebe občas rozjasňovalo odrazem vzdálených blesků. Yngli otevřel dveře do Zátoky a vstoupil dovnitř za Aiko. Pozvedl vak a zvolal: „Hej, tak sme tu s tou kytkou.“ Zvolání pozdravil jásot, během kterého si Aiko s Ynglin svlékli pláště, z nichž crčela voda.

„Výborně, Aiko, skvěle, Yngli,“ řekla Arin a pozvedla hlavu od zakrvácené rány po meči, kterou Egilovi právě zašívala. Aby rána dobře srostla, musela tkáň ještě rozříznout. Prsty a dlaně měla umazané jeho čerstvou krví.

„Thare, vyndejte ty květy ze sněhu. A vy, Trygu, postavte rychle kotlík na uhlí. K přípravě odvaru využijeme roztátého sněhu.“

Zatímco Arin pokračovala v sešívání rány, Yngli přešel k pultu a předal vak Tharovi. Pak se plácl do prsou, ukázal na Aiko a vykřikl: „Hej, Trygu, nalej nám pálenku. Voba sme na kůži mokrý a na kost zmrzlý.“

Tryg cosi zabručel Olarovi. Rybář vzal láhev a naplnil dvě sklenky téměř až po okraj.

Nevysoký Yngli se obou sklenek chopil, jednu podal Aiko a z druhé si notně přihnul. „*Brr!*“ zakuckal se a rozkašlal. Bily ho plácal do zad, dokud nepopadl dech a mohl zase promluvit.

Uslzenýma očima se rozhlédl nálevnou Zátoky a konečně ze sebe vypravil: „Uf! Ta píše.“

Když utichl smích, pohlédl na Egila a pak se obrátil k Orrimu. „Tak jakpak to šlo, kapitáne? Myslim s Egilem.“

Orri zavrtěl hlavou. Yngli ho viděl poprvé se zkrvaveným nosem.

„U mečouna, dyž se ho dotknul ten rozpálenej nůž, tak se probral. Bolesti skoro šílel. Hotovej zběsilec. Abysme ho udrželi vleže, muselo nás bejt jedenáct. Mám dojem, že mi zlomil nos. Vona ho pak,“ ukázal na Arin, „uklidňovala zpěvem a nalejvala pálenkou, až byl namol. U Adonovy krve, Yngli, dyť se na něj koukni: je v tý vopici šťastnej, jak blecha, nebo by byl, dyby byl probranej.“

„Myslím, že ne,“ prohodil Thar se zavrtěním hlavy, „kdyby byl při vědomí, měl by bolesti i bez ohledu na pálenku.“

Arin utáhla poslední steh a ustříhla nit. „Hotovo. Thare, zavážete mu tu ránu?“

Thar se pustil do obvazování a při tom si prohlížel její práci. „Lépe už

snad ránu ani zašít nejde, paní.. stehy jsou pevně utažené, těsně u sebe a drobné.. sám bych to takhle báječně nedokázal. Po téhle skvělé práci mu zůstane jen tenká jizva." Opatrně Egilovi ovazoval hlavu: čelo, oko a tvář. Ústa, nos a zdravé oko ponechal volné.

„Příštích několik dní bude mít bolesti," řekla Arin při omývání zakrvácených rukou a paží v umývadle, které jí přinesl Tryg. „Opravdu nemáte žádný lektvar na usnutí? Nic, co by mu od bolesti ulevilo?"

Thar pokrčil rameny, a jak obvaz dokončoval, zahučel: „Nic."

Arin si povzddechla. „Musíme tedy připravit něco nouzově. Lze k tomu sehnat nějaké ingredience?"

„Jaké byste potřebovala?" zeptal se Thar a udělal na obvazu poslední uzel.

Z kotlíku na řezavém uhlí začala syčet a kouřit vařící voda.

„Ranhojiči," řekla Arin. Rozhlížela se a ručníkem si otírala ruce. „Teď musím udělat aréliový odvar. O lektvarech si promluvíme později."

Obrátila se k Trygovi. „Máte čajovou konvici? Ne? Pak postačí kame-ninová nádoba."

Thar přihlížel, jak Arin otrhává modré okvětní plátky a vhadzuje je do jednoho z Trygových širokohrdlých džbánů na svařování vína. Když usoudila, že je jich dost, přelila je asi litrem vařící vody z roztáleného sněhu. Ze džbánu se rozlinula nasládlá vůně, která všechny poblíž osvěžila.

„Aiko, Yngli," zavolala, zatímco nápoj nechávala ustát,, je třeba, abyste oba po šálku toho čaje vypili. Vzhledem k tomu, jak jste promokli, nerada bych, abyste ulehli s horečkou."

Nějakou dobu trvalo, než se účinné látky z okvětních plátků arélie vylouhovaly do horké vody. Konečně Arin nabrala kouřící tekutinu na lžičku, pofoukala ji a poté ji ochutnala. Přikývla, naplnila šálek a pokynula Aiko, aby sobě a Ynglimu nalila také. Zatímco Aiko nalévala Čaj, vystoupila dylvanka na bednu. Dlouho vyčkávala, až se vařící čaj schladí a čas od času ho zkoušela. Pak začala průhlednou tekutinu Egilovi opatrně a s přestávkami podávat po lžičkách do úst. Reflexně ji polykal. Po chvíli tuhle práci přenechala Tharovi.

Otočila se k Orrimu..„Kapitáne."

„Ano, paní."

„Rány tvých ostatních mužů..."

„Žádný z nich na tom není tak zle jako Egil, myslím ty, který nepřišli vo život rovnou. Většinu směje nějak vošetřili už na palubě."

Thar, který pokračoval v napájení Egila po lžičkách, vzhledl. „Stačí, co už jste udělala, paní, já se o jejich šrámy postarám."

Arin se na ranhojiče usmála a znovu se zadívala na Orriho. „Je Egil že-

natý, zasnoubený či zaslíbený?"

„Cha!" vyštěkl se smíchem Orri. „Ne, paní. Má se ženami oboustranně důvěrně vztah."

„V tom případě bych ráda, kapitáne, aby ho tví muži poté, co dopije tento a pak ještě jeden šálek čaje, dopravili do mých pokojů v zájezdním hostinci U Černého korbelu, kde bych ho mohla v příštích dnech ošetřovat."

Orri vytřeštil oči, ale řekl jen: „Jistě, paní."

Arin si náhlá šálek aréliového čaje a přešla k místu, kde seděli Aiko s Ynglim. Když si brala židli, prohodila k Aiko: „Dopraví Egila do našich pokojů v hostinci U Černého korbelu."

V černých očích snědé ženy se neobjevila ani známka souhlasu či nesouhlasu. Jenom přikývla.

„Jeho ztrátu si dovolit nemůžeme," dodala dylvanka.

Aiko opět sotva znatelně přikývla.

Yngli na ni pohlédl „Pozval bych vás do svého domu, ale myslím, že by na mě ta moje vzala sekeru."

Aiko na něj lhostejně pohlédla a řekla: „Pokud bych na vás dřív nevzala svůj meč já."

Yngli se zpočátku srdečně rozesmál, ale když se do očí válečnice zahleděl, smích ho pozvolna přešel. Zachvěl se a spustil ruce, aby si chránil rozkrok. „Probůh, věřím, že byste to udělala." Rychle dopil zbytek aréliového odvaru a vstal. „Esi je to eště pořád na účet kapitána Orriho, myslím, že si dám pivko." Otočil se k Arin. „Díky za čaj, paní."

„A já vám za pomoc, mistře Yngli," odpověděla Arin.

Yngli se jim oběma uklonil. „Dámy," otočil se na podpatku a křikl: „Hej, Trygu, načepuj mi tam jedno!"

Arin dlouhou chvíli mlčky upíjela čaj. Pak se zadívala na Aiko. Ale než stačila promluvit, zvolal Thar: „Paní Arin, Egil už vypil i druhý šálek."

Arin si znaveně přitiskla prsty ke spánkům a vstala. „Kapitáne Orri?"

„Hare, hej, vy tam, Bily, Svane, Angare, Rolle... vemte ty nosítka a vodněte Egila do hostince U Černého korbelu, do pokojů paní Arin."

„Přikryjte ho jedním nebo dvěma plášti," dodal Thar, „venku pořád prší."

„Když bezvědomého muže odnesli," Aiko se zvedla, oblékla si dosud vlhký plášť a tiše řekla: „Domníváte se, daro, stejně jako já, že jde o muže z vašeho vidění?"

Arin si vzala svůj plášť a otočila se k ní. „Máš na mysli Alose?"

Aiko svěřila ústní koutky. „Daro, jak můžete myslet Alose, je-li jím Egil?"

„Alos je také jednooký," odpověděla dylvanka a rozhlížela se. „Když už na něj přišla řeč, kampak se jen poděl?"

Zanedbaného starocha objevily ležet v koutě pod stolem. Byl obklopen prázdnými korbely, v ruce svíral dopitou láhev pálenky a spal ve vlastních zvratcích.

Aiko si znechuceně přikryla nos, zatímco Arin s povzdechem poznamenala: „I jeho musíme odnést."

Aiko vytřeštila oči a řekla: „Do té kůlny na čluny, kde přespává, že?"

„Tam ne, Aiko. Do našich pokojů v hostinci."

Aiko na Aloše zhnuseně shlédla. „Ale Daro, vždyť je odporný... *fuket-suna*.. znečištěný."

Arin si upravila plášť kolem ramen. „Budeme ho tedy muset vykoupat."

„Fuj!" Aiko zavrtěla hlavou. „Myslíte vydrhnout. A pemzou mu vycídit zuby, mátou osvěžit dech a také spálit jeho šaty."

„Aiko, to stačí," napomenula ji Arin. „Protože je jednooký, musíme zjistit, není-li to náš člověk."

„*Jikoku*," zabručela Aiko a poté si povzdechla. „Je-li to vaše přání, daro."

S těmi slovy sáhla pod stůl a Aloše z pod něj vytáhla za nohu. Za ním zarachotily korbele a láhev mu vyklouzla z prstů. Pak ho se zasténáním zvedla a přehodila si ho přes plece. Zatímco na ni Oni se svými korzáry užasle civěli, vykročila za Arin do vlhké tmy. Z Alosovy ochablé čelisti kanul tenký pramínek zvratky zbarvené sliny a zanechával za sebou mokrou stopu.

KAPITOLA 5

Půlnoc už dávno uplynula, ale Arin dosud seděla a upřeně hleděla do plamenů. Snažila se <zahlédnout> podobu jednoookého muže, ale marně. Egil spal na lůžku za jejími zády. V bezvědomí jej udržovala pálenka, která mu kolovala v žilách. Z vedlejší místnosti doléhalo zoufalé skučení starce, kterého Aiko právě drhla. Protože se voda příliš rychle špinila, musela ho neustále přetahovat z jedné kádě do druhé. Mladičkový posluha pobíhal sem tam, špinavou vodu vypouštěl z koupelny žlabem a přinášel čistou horkou. Snad se vize nedostavují kvůli tomu jekotu. Arin neměla zdání. Přesto dál seděla a upřeně zírala do ohně.

Ve chvíli, kdy posluha procházel místností, aby starcovy šaty vhodil do krbu v přijímacím pokoji, do dveří vešel Thar. Nesl napěchovaný kožený vak. Na okamžik se zarazil a nad křikem v přilehlé koupelně se zachmuřil, ale vzápětí mu tváří přelétl chápavý výraz. Přistoupil k dylance a zvýšeným hlasem, aby ten jekot přehlušil, řekl: „Paní, přináším bylinky, kameny a prášky, které jste si přála, i když některé z nich nebylo vůbec snadné sehnat. Musel jsem prohledat všechny své zásoby. Musel jsem dokonce zajít za starou Maev, abych některé sehnal.“ Odložil vak na malý stolek vedle komody se zrcadlem.

Z vedlejší koupelny se ozvalo mokré žuchnutí a vřískot ustal.

„Aiko,“ zavolala Arin.

„Pokoušel se prchnout, daro, ale uklouzl a udeřil se do hlavy,“ zazněla odpověď.

Arin sice nedůvěřivě svráстила čelo, ale dál se nevyptávala. Thar ukázal na kožený vak. „Podívejte se, zda-li je to všechno. Zajdu se podívat na Aloše, jestli se nezranil. Ale počkejte na mne. Rád se poučím, jak se takový uspávací lektvar chystá.“

„Uspávací elixír a nápoj tisící bolest, Thare. Ukážu vám, jak se připravují.“

Thar přikývl a odešel do koupelny. Arin se mezitím pustila do vykládání vaku. jenž osahoval mimo jiné také harraový kořen, lakiový rákos, sodný kámen, tresčí olej...

Posluha se vrátil s dalším vědrem vařící vody. Po chvíli se přišoural k Arin. „Prosím za prominutí, paní, ale...“ polknul, „povídala, abych přinesl žvýkácký klacík, pemzu, mátové listy. . .ehm...“ povídala, s dovolením, paní, 'ihned'."

Arin vyložila zbytek vaku, dala dohromady požadované věci a předala je chlapci.

Ten se rozběhl do koupelny ve chvíli, kdy se z ní vracel Thar. „Alos si

udělal na hlavě bouli. Nic vážného. I když, jak si ji mohl při sklouznutí udělat zrovna na temeni, to říci nedokážu."

Arin si povzdechla a pohlédla ke koupelně, z níž doléhalo mumlání v Aikině rodné řeči. Zatímco se dylvanka opět zaměřila na věci shromážděné na stolku, ozvalo se tiché Alosovo sténání.

„Thare, nápoj na spaní se připravuje takhle," pustila se do výkladu.

Alosovo sténání v koupelně přešlo ve slabý výskot, který se ale vzápětí změnil v tlumené zaskřehotání jakoby mu cosi zapalo ústa.

Arin ztěžka rezignovaně vydechla. Poté zvedla moždír s tloučkem. „Nejdřív musíte velmi jemně roztlouci sodný kámen, čímž..."

Arin už zase seděla před ohněm a upřeně zírala do plamenů. Ale vize se stále nedostavovaly. O kterého z těch dvou jde: je to ten vydrhnutý, vymydlený staroch, co ze spánku na slamníku na podlaze pšouká a pokňourává anebo ten ovázaný mladík na lůžku? Stále nedokázala určit, který z nich je jednookým mužem z jejího vidění.

V jednom z koutů seděla se zkříženýma nohama a zády ke zdi Aiko. Seděla na čtvercové rohožce upletené ze slámy, kterou si z rodného domu v Ryodo brávala na cesty. Na stehnech jí volně spočívaly ruce s pokrčenými prsty. Oči měla zavřené, ale nespala. Odpočívala ve stavu hluboké meditace. Měla na sobě černou hedvábnou košili, z níž jí trochu mezi řadry zlověstně vyhlížel vytetovaný rudý tygr. Brnění z kůže a bronzu bylo uloženo v komodě, ale oba lesklé meče před ní ležely na rohožce. Protože ze sebe potřebovala spláchnout zašlou a letitou starcovu špínu, která na ní ulpěla, měla vlasy dosud mokré po koupeli a její zářivá plet' se zlatavě leskla.

Výkřik mučivé bolesti Arin přiměl, že vyskočila. Egil se začal hýbat. Zmítal sebou a cosi vykřikoval. Ruce zatínal do obvazů. Rychle přešla k jeho lůžku a snažila se mu v pohybu zabránit, ale i přes jeho oslabení jí na to síly nestačily. Aiko se zjevila na protější straně jeho lůžka a sevřela mu paži. Egilovo vidoucí oko bylo vytřeštěné a plné síleného běsu. Tlumeně chrčel zlostí, ale v obluzení je obě přemoci nedokázal. Náhle ochabl, rozplakal se a mumlavě odříkával mužská jména: „Ragnare, Argi, Brame, Klaene. . ." hlas mu pozvolna slábl, pak zavřel oko a opět omdlel. Arin mu nahmatala puls. Měl ho silný a pravidelný.

Aiko tázavě pohlédla na dylvanku. „Orri říkal, že mívá zlé sny," zašeptala Arin.

„Daro, je bezpečné, ponechat ho jen tak volně?"

Arin přikývla. „Zdá se, že opět usnul." Pohlédla do okna. Byla ještě noc. „Aiko, vrať se k odpočinku. Zůstanu vzhůru."

Když okny zájezdního hostince proniklo první denní světlo, Arin vstala, protáhla se, pak přistoupila k lůžku a opět Egilovi nahmatala puls. Při tom mu pohlédla do tváře a zjistila, že se na ni upřeně dívá jeho zdravé modré oko. Ten pohled už nenaplňovalo šílenství, ale zdravý rozum.

„To jsem po smrti, paní? Odešel jsem do nebe?“ Arin se usmála.

„Ne, Egile, jste stále v říši Mithgar.“ Egil si přiložil ruku k ovázané hlavě. „Podle velkých bolestí, jaké zakouším, mi mohlo dojít, že tohle ještě není smrt. I přesto, že se mi jevíte jako *engel*.“

„*Engel*?“ Arin se letmo zachmuřila. Ale vzápětí se zasmála. „Ach, už rozumím. Ten, který žije v nebi.“

Po Egilově tváři přelétl slabý úsměv. Pak zachrčel a pokoušel se posadit. „Kde to jsem? A kdo jste vy? Naposledy si vzpomínám, jak nás pronásledovali ti prokletí jutové. Jejich šípy se na nás snášely tak hustě, jak mouchy na hromadu hnoje.“

Arin se pustila do přípravy nápoje. Nalila do bílého prášku v šálku vlažnou vodu a pak obsah zamíchala. „Zachvátila vás horečka.“

Egil se znovu dotkl obvazů několikrát obtočených kolem hlavy, přes levou tvář a pod bradou. „Nevím, zda nešlo o otrávenou čepel.“

Arin zavrtěla hlavou. „Myslím, že ne. Možná, že byla špinavá, možná dokonce znečištěná zbytky krve z dob dávno minulých, ale nikoliv otrávená. Vaši druzi se zachovali správně, když vám tu sečnou ránu vyčistili slanou vodou, ale ještě před tím vaši krev poskvnila nějaká hniloba, jejímž nečistým působením jste podlehl. Nyní se ale ubíráte cestou k uzdravení, protože ránu i horečku jsme vám s Tharem zaléčili.“

„S Tharem? S tím ranhojičem? To jsem tedy v Morkfjordu, paní?“ Egil se rozhlížel místností.

„Ovšem. V zájezdním hostinci U Černého korbelu.“

Když Egil zahlédl Aiko sedící nehybně jako pozlacená socha a vzápětí starce, jenž pochrupoval na podlaze a ze spaní zarýval prsty do slamníku, vypouil oko. „Ptám se vás, paní, znovu: kdo jste, a co jsou zač vaši druzi?“

„Jsem Arin, dylvanka z Darda Erynian, z Velké Zelené dvorany na jihu.“

Egil si poprvé uvědomil, koho má před sebou. „Elfka,“ zašeptal zpola pro sebe.

Arin pokynula hlavou k Aiko. „Má společnice se jmenuje Aiko a je to ryodanka. Bývala bojovnicí mágů z Černé hory, ale teď slouží mně.“

Egil sebou trhl a pohlédl na medituující ženu. „Bojovnice? Mágové? Černá...“

„A toho starce byste měl znát. Je to Alos z Morkfjordu.“

„Alos?" Egil zvolna zavrtěl hlavou a pak sebou škubl, jak ho ten pohyb zabolel. „Nikdy bych v něm toho žebravého starce, co přespává v Norriho boudě na čluny, nepoznal. Cože? Vždyť on je zase čistý."

Arin se slabě pousmála. „Aiko ho dočista vydrhla."

Odložila lžičku a přidržela před Egilem šálek. „Pijte. To je odvar, který utiší vaše bolesti."

„Dobře," zamumlal Egil. „Hlava mi třeští a žaludek se mi obrací jako bych byl deset dní v lihu. Čelo a tvář mě na dotek bolí a levé oko mám v jednom ohni jako by je někdo ponořil do roztavené *hélské* jámy."

„V hlavě vám buší, protože jsme do vás museli vpravit pálenku, jinak bychom vám rány nemohli ošetřit. Proto tím teď trpí váš žaludek."

Egil se usmál přes okraj šálku.

„Čelo a tvář vás bolí po sečné ráně mečem. Ta rána je i přes sešití dosud rozjizvená. Ještě pár dní vás bude bolet a zůstane po ní jizva."

„Doufám, že bude aspoň pěkná," poznamenal Egil. „A co je s mým okem?"

Arin ihned neodpověděla. Nejdříve počkala, až dopije odvar. „O něj jste přišel, Egile. Zničil ho protivníkův meč."

Egil se zhluboka nadechl a pak zase zvolna vydechl. Předal daře šálek.

„Právě toho jsem se obával. Teď jsem Egil Jednooký."

Arin zvolna přikývla.

Když se k zemi pod zataženou oblohou přikradlo ráno, Egil opět upadl do neklidného spánku. Arin se vrátila ke svému místu u ohně a čas plynul.

Ozvalo se zaklepání na dveře.

Zlatavě snědá Aiko otevřela oči.

Zaklepání se zopakovalo.

Aiko se chopila mečů a vstala. Pohlédla na Arin, která upřeně zírala do plamenů, aniž by v té chvíli vnímala okolní svět. Tiše přešla ke dveřím a otevřela je. Za nimi stál Thar a za ním služebná s velkým podnosem, na němž byla vejce, šunkové plátky, čaj, tousty, zavařeniny a máslo.

Thar se na snědou ženu v černé košili, z níž nevraživě vyhlížel rudý tygr, zadíval a pak řekl: „Neposnídáte se mnou?"

Aiko ustoupila stranou a pohybem kratšího meče jej vybidla dál.

Thar přešel k lůžku a změřil Egilovi puls. Mezitím do pokoje s klinkáním nádobí vcupitala služebná, položila podnos na stůl a pustila se do prostrírání. Současně nepřestávala pokukovat po snědé bojovnici s blyštivými meči. Jakmile svou práci skončila, pozdravila chvatným poskočením, jež mělo zřejmě představovat pukrle, a z místnosti utekla.

To už byla Arin na nohou. Aiko na ni pohlédla a tázavě pozvedla obočí.

Arin zavrtěla nesouhlasně hlavou a přešla na opačnou stranu lůžka, než stál Thar.

„Puls má silný a pravidelný," řekl Thar a vrátil Egilovu ruku opět na příkrývku. Sáhl mu na čelo. „Horečka se snížila a zdá se, že odpočívá klidně." Zadíval se na Arin. „Ale vy, drahá, vy moc svěže nevypadáte. Spala jste v noci vůbec?"

Při tom důvěrném oslovení Aiko hrdelně zamručela: „*Bureina yaban-jin*," a vyrazila vpřed. Ale Arinino odmítavé gesto ji zarazilo.

Uprostřed snídaně se vzbudil Alos. Silně zamlaskal a kalným zrakem se rozhlédl kolem sebe. Když jeho zdravé oko spatřilo Aiko, vyjekl a začal se od ní hrabat pryč. Po rukou a kostnatých kolenou lezl ke dveřím, aby se jí dostal z dosahu. Ale když zjistil, že je nahý, vykvikl a křečovitě se zakryl rukama. „Moje šaty! Někdo mi ukrad šaty!" zanaříkal. Marně si chránil choulostivá místa. Vrátil se po čtyřech ke slavníku, popadl příkrývku a namáhavě si ji omotal kolem vyzáblého těla. Celou dobu nepřestával zdravým okem sledovat, zda-li se na něj Aiko nechystá zaútočit.

Thar se škodolibě chechtal, zatímco Aiko vše sledovala s odporem. Arin s úsměvem vstala. Stařec se v tom okamžiku skrčil strachy a napřáhl ruku na obranu. „Nebijte mě!"

„Alosi, ale já vás nemám v úmyslu uhodit. Jen vás chci pozvat, aby jste s námi posnídal." Pokynula rukou k plnému stolu.

Starci přelétl tváří potěšený výraz. Natáhl krk a jídlo na stole si prohlížel. „Je tam taky pivo? Ne?" Zasmušil se, ale vzápětí opět ožil. „Tak alespoň víno? Co třeba víno?"

Aiko znechuceně zafuněla, ale Arin odpověděla: „Ne, Alosi. Pivo, víno ani pálenka. Žádná lihovina. Ale je tu dost jídla a k pití čaj." Alos si povzdechl a zahučel: „Čaj? Jenom čaj?"

„Připojíte se k nám tedy, příteli?"

„Příteli?" Alos na ni překvapeně pohlédl.

Arin se usmála.

„No tak," řekl Alos, s námahou se postavil na nohy a těsněji si přitáhl pokrývku, „možná bych něco zakousnul."

Nasupeně se podíval na Aiko a přešel si rukou lysé temeno. Když narázil na bolavou zduřeninu v jeho nejvyšším bodě, trhl sebou. „Ale jenom tehda, dyž budete stranou držet toho žlutýho démona, co má sklony k mučení."

Aiko se naježila. „*Inu!*" vykřikla a začala se zvedat. Alos se přikrčil a ucouvl, ale Arin vzápětí Aiko příkrým povelem zase usadila. Pak stočila pohled ke starci a usmála se. Protože si její úsměv vyložil jako příslib

ochrany, přistoupil Alos ke stolu a vzal si talíř. Při tom si nepřestával mumlat: „...div mi nesesdřela kůži.. div mi neurvala koule.. a rozviklala mi zuby... vo vostatnim ani nemluvim..."

Z lůžka zazněl tlumený smích. „Au, au, to je bolest, když se směju." Arin se obrátila. Egil byl vzhůru.

„Neposnídáte s námi, Egile?"

Egil přikývl. „Ovšem. Ale nejdřív si musím odskočit." Začal vysouvat nohy z pod příkrývky a spouštět je na podlahu.

„Egile, počkejte!" Arin chvatně přistoupila k lůžku. „Aiko, pomoz mi."

„Adone," vykřikl Egil a zaryl prsty do matrace. „Ten pokoj se celý točí."

„To je pozůstatek horečky," řekla Arin, zatímco si jeho levou paži přehazovala přes rameno a Aiko si podobně počínala na pravé straně. Společně ho postavily na nohy a pomalu jej odvedly do své soukromé koupelny hned vedle. Mžoural na ně dolů z jedné strany na druhou. Byl vysoký pět stop a deset palců a tedy o osm palců vyšší než Aiko a o čtrnáct vyšší než Arin. V porovnání s ním byly drobné, i když sám při svých necelých dvaasedmdesáti kilech v žádném případě mezi těžkou váhu nepatřil. Naopak. Byl štíhlý, mrštný a docela slušně svalnatý.

Zastavily s ním před nočníkem, a jak se natahoval ke kalhotám, podpíraly ho. Shlédl na ně. „To tady hodláte stát a dívat se?" Aiko si povzdechla. „*Orokana ningen*, to byste raději upadl?"

Egil pohrdavě zasupěl a jednou rukou se opřel o zed' za sebou.

„Tak se podívejte."

Obě ženy ho neochotně pustily a otočily se na druhou stranu.

Už za malou chvíli se jich zase zoufale a křečovitě chytal, aby neupadl. „Cudnost bude muset ještě nějaký ten den počkat."

Po snídani Egil opět usnul a Thara odvolala zpráva od vdovy Karly. Zanedlouho po ranhojičově odchodu přinesli Alosovy čisté šaty, které mu Arin předchozího večera objednala: volné hnědé vlněné kalhoty, světle hnědou plátěnou kazajku, spodky téže barvy, světlé plátěné spodní prádlo, nové hnědé boty, hnědý kožený pasek s černou kovovou přezkou, tmavohnědý vlněný kabát a světle hnědý kapesník do kapsičky. Alos si nový oděv oblékl na vyzáblou postavu, pyšně se vypínal a vykračoval před malým zrcadlem na komodě, stavěl se do profilu a vtahoval malé bříško, jež tvořila spíše ochablá svalovina než sádlo.

„Hezká chlapecká postava," prohlásil, dlaněmi si přihladil dlouhé, prořídlelé prameny rozčuchaných vlasů, které lemovaly lysé temeno jeho lebky, a prsty pročísl a uhladil prořídlý vous. Pak se obrátil k Arin a usmál se. Zdá-

lo se, že jeho prořídlý chrup už tolik nepokrývá žlutavý povlak, i když hnědé skvrny na něm zůstaly. „A teď už, pani, musím jít. To víte, mám opravdu moc práce.“

Aiko znechuceně a nechápavě zavrtěla hlavou, ale Arin řekla: „Ne, Alosi, byla bych raději, kdybyste zůstal.“

„Zůstal?“

„Ovšem. Ráda bych vám vyprávěla jeden příběh, ale až se vzbudí Egil, protože bych chtěla, aby si ho také poslechl.“

„Ale tam dole U jelena je pár lidí, kerý mi koupej korbel piva, tím sem si jistej, takže je nesmím nechat čekat.“

„Yopparai“ zamumlala Aiko zhnuseně.

Arin se zhluboka nadechla a vzápětí vydechla. „Alosi, kdybyste zůstal, nechala bych pivo přinést sem.“

Alos radostně zamnul rukama a v úsměvu odhalil řídké zahnědlé zuby. „Tak dobrá, esi je to tak, Jelen může počkat.“

Arin postávala u okna a sledovala jím Aiko na dvoře. Ryodanská bojovnice byla teď oděná v brnění a pomalu procházela složitým cvičením s třpytivými meči v rukou. Na opačné straně stál stájník a s ústy dokořán ji pozoroval. Stejně užaslí byli i kuchař s posluhou, kteří na dvoře rovněž postávali.

Nedaleko pod strmými svahy úzkého fjordu viděla Arin temnou hladinu hluboké vody. Morkfjord bylo výstižné jméno, protože jeho vody byly opravdu temné, skoro tak černé jako smola.

„Koukněte, pani, už mi zase připadá, že mám korbel prázdněj,“ zakňoural zezadu Alos.

„Alosi, vždyť už jste měl tři,“ odpověděla Arin, aniž by pohled odvracela od Aiko a její ranní rozcvičky. „Až se vzbudí Egil, zavolám krčmáře, aby donesl další.“

Alos se rozladěně vysmrkal do nového kapesníku. „Ale mí kámoši U jelena by mi teď už poroučeli čtvrtý nebo pátý.“

Arin se otočila. „Alosi, buď můžete odejít a zkusit, zda vám přátelé U jelena objednájí tolik piv, kolik žádáte, anebo můžete zůstat a dát si pivo, které, rozhodnu-li se o ně požádat, donesou určitě.“

Alos si povzdechl, zmuchlal promočený kapesník a vrazil ho do kapsy. Pak se znovu podíval do svého korbelu, zda-li v něm nezbylo pár kapek, ale byl prázdný.

Čas ubíhal.

Aiko se vrátila a zašla do koupelny. Svlékla se, aby ze sebe smyla lesklý pot a poté otřela brnění.

Egil se konečně pohnul a procítl. Chvíli se tvářil rozpačitě. Arin k němu přešla. „Ach," vydechl, „můj *engel*."

Alos při zvuku Egilova hlasu zvedl hlavu od korbelu. „Fajn, je vzhůru, nezavoláme teda krčmáře, co?"

„Za chvíli," odpověděla Arin, sáhla Egilovi na čelo, zda nemá horečku, a přeměřila mu puls. „Egile, vy se zotavujete."

„Potřebuji si zase odskočit a něčeho bych se napil."

„Já taky," přizvukoval Alos, „teda jako, že bych se něčeho napil."

Arin s Aiko dovedly Egila znovu k nočníku. Ale tentokrát dokázal stát bez jejich pomoci.

Když se Egil dostal bez úhony zase na lůžko, odmotala Arin obvazy, aby zkontrolovala ránu.

„Rád bych se podíval, paní Arin," řekl Egil.

„Alosi, přineste prosím zrcátko z komody."

Alos přestal korbelem posouvat po stole sem tam a zašel pro zrcátko. Pak se postavil hned vedle s korbelem v ruce a přešlapoval z nohy na nohu.

Egil se podíval na nezacelenou ránu po meči a řekl: „Je ošklivá."

„Zhojí se a zůstane po ní bílá jizva."

Egil pohlédl na Arin. „Pásku na oko. Potřebuji pásku na oko."

Co myslíte, jakou by měla mít barvu? Rudou? Žlutou? Ať tak či onak, měla by to být zářivá barva. Něco, na co by jutové nezapomněli, až se Egil Jednooký vrátí a pomstí se jim."

„Možná svou pomstu odložíte, až si vyslechnete příběh, který chci vyprávět."

„Pchá! To není pravděpodobné," odsekl Egil, „pozdní pomsta, žádná pomsta, jak říkají trpaslíci."

Arin neodpověděla, jen mu mlčky převazovala hlavu novými obvazy.

Ve chvíli, kdy od něj odstupovala, se ozval Alos: „A teď to, pivo, jo?"

Egil na starce pohlédl. „Proti jednomu pivu bych nic nenamítal ani já, Alosi. Od té doby, co do mě řezali jutové a tak, v sobě chovám pořádnou žízeň." Otočil se k Arin. „Paní *engel*?"

Aiko se zvedla z rohožky a přešla k jeho lůžku. „I když jste raněný a možná ještě blouzníte horečkou, budete daře projevovat patřičnou úctu a podle toho ji též oslovovat."

Egil na ni upřel modré oko. Jejich pohledy se na okamžik střetly. Pak se zasmál. „Dobrá, bojovnice, budu se chovat zdvořile a přestanu jí říkat *engel*."

Jen Alos by byl mohl zahlédnout záblesk zklamání, který Arin přelétl tváří, ale příliš ho zaměstnávalo nahlížení do prázdného korbelu, aby si něčeho všiml.

Arin se vydala do koupelny, aby oprala zakrvácené použité obvazy.
„Alosi, zavolejte posluhu. Objednejte džbán piva a ještě jeden korbel pro Egila.”

Než Arin stačila udělat další dva kroky, byl už Alos za dveřmi a křičel na obsluhu.

Zatímco Aiko nalévala velmi překvapenému Alosovi pivo, přinesla si Arin židli k Egilovu lůžku a pokynula Alosovi, aby si přisedl blíž. „Musím vám povědět jeden příběh a byla bych ráda, kdybyste si ho vyslechli oba, protože se, jak se alespoň domnívám, týká osudu celé říše Mithgar.”

Stařec si s povzdechem přitáhl židli blíž.

„Společně s Aiko jsme vážily dlouhou cestu do Morkfjordu, abychom vyhledaly jednookého muže-”

„Nebo ženu,” poznamenala Aiko.

Jak Egil tak i Alos si rukou podvědomě sáhli k obličejí. Alos k nevidomému bělmu a Egil k ovázanému levému oku.

„Vy jste tu kvůli nám?” zeptal se Egil a pohlédl na Alose.

„Kéž by kvůli jednomu z vás.”

„Kvůli kterému?”

Arin pokrčila rameny. „To... prozatím... nevím.” Zadívala se na oheň.
„Snad se to dozvím v nadcházejících dnech.”

Egil zvolna zavrtěl hlavou. „Ale proč, daro? Proč byste hledala raněného korzára či.. .či...” ukázal na starce.

„*Fuketsuna yopparai*,” dodala Aiko a s odporem pohlédla na Alose.

Arin se na ni nesouhlasně zadívala, ale válečnice její pohled jen chladně opětovala.

Alos zvedl hlavu od korbelu. „Pani, vo co tady vlastně de? Vo vosud Mithgaru?”

„Jde o Zelený kámen. O Zelený kámen z Xianu.”

Egil na ni pohlédl. „Z Xianu? Vždyť tam se prý prostírá Černá hora. A žijí tam mágové.”

„Na ostrově Rwn,” odpověděla Arin.

„M—mágové?” zakoktal Alos a otočil se k Aiko. „Musím se zase napít.”

Aiko pohlédla na Arin, a když přikývla, starcův korbel dolila.

„Asi,” řekl Egil, přiložil si korbel ke rtům a trochu si z něj přihrnul, „asi, bychom se váš příběh dozvěděli rychleji, kdybyste nám ho vyprávěla celý a my vás nepřerušovali.”

Arin přikývla. „Je to dlouhé vyprávění, ale stojí za to vyličit ho celé, protože jinak nebudete schopni posoudit, zda se k našemu poslání připojíte

či nepřipojíte."

„Poslání?" zaskřehotal Alos.

„Zmlkni, *inu!*" obořila se na něj Aiko.

Alos sebou trhl, vzápětí se na židli přihrbil a rychle si lokl piva.

Jak se Arin upřeně zahleděla do ohně a soustřeďovala se, rozhostilo se ticho, které narušovaly jen tlumené zvuky hostince: řinkot talířů z kuchyně, smích z nálevny, štípání dřeva sekerou z venku a podobné jiné zvuky.

Když v místnosti zapraskal hořící suk, konečně Arin potřásla hlavou a pustila se do vyprávění:

„Jsem jasnovidka, která věští z ohně, a občas, když se do plamenů soustředěně zahledím, zjevují se mi proroctví.. jakési vize, záhadné představy a nejasné soudy. Zvěstují události minulé, současné i budoucí. Často jde o nesmírně významná vidění jako kdyby se v nich vyjevovaly jen dostatečně silné události. Někdy se mi zjevují radostné události a jindy zase zcela děsivé. . . pohromy, katastrofy značného rozsahu. Ale vždy jde o vidění neurčitá a mlhavá, takže je velmi obtížné jejich význam vůbec pochopit. Jde o hádanky, které je třeba rozluštit a v tom bývám často neúspěšná. Ta vidění nikterak nepodléhají mé vůli, a proto nedokážu určit, jaká budou. Všechna se zjevují, jak se jim zachce, aniž bych je jakkoli mohla ovlivňovat. Když hledívám do plamenů, většinou se nezjeví vůbec nic, ale někdy v nich zahlédnu něco důležitého...z minulosti, z přítomnosti, občas zblízka, jindy zdaleka, anebo z budoucnosti, která teprve přijde.

A právě takhle jsem si počínala, tedy hleděla do ohně, když se mi zjevila děsivá hrůza zeleného kamene..."

KAPITOLA 6

Ohromný les zvaný Darda Erynian, Velká Zelená dvorana či za starých časů Černín, ohraničují na severu a východě Okrajky, na jihu řeka Rissanin a na západě mohutná řeka Argon. Severní výsečí tohoto starobylého kraje probíhá od východu na západ prastará obchodní silnice -Pevninská cesta. Touto zalesněnou trasou cestují obchodníci a poutníci. Obyčejní lidé tudy jinou cestou neputují. Zdejší hvozdy jsou prý... zabydlené... divými elfy a obry, ba co horšího, obývají ho Skrytí...a všichni se tam skrývají za hustým zeleným listovím, v přítmí a šeru. Málokdo z kupců, poutníků, karavan, poutních družin, z jezdců a chodců odbočí z Pevninské cesty na větší vzdálenost. Všichni po ní spěchají, aby už měli ty hrozné lesy, jež nevěstí nic dobrého, za sebou.

Dokonce i v zimě, když listí opadá, vůkol se tísni jen holé kmeny a nebe drásá bezlisté větvičky, i tehdy ty hvozdy prostupuje úzkostný pocit. Možná ještě více než v letním čase, protože v zimě působí bezlistá zmrzlá mrtvým a svíravým dojmem. Jako by se ostré dřevěné spáry chtěly zmocnit každého živoucího pošelce v dosahu a roztrhat ho na kusy.

Nelze se divit, že pověsti, které se o něm šeptem vyprávějí, vyvolávají při jeho průchodu v poutnících strach. Konec konců je jedním jménem označován jako Černín. Jménem, jež se odvozuje z ponurého zneklidňujícího pocitu, který tím rozlehlým hvozdem prostupuje.

Někteří tvrdí, že je skutečně pod ochranou Skrytých: pod ochranou Zlobných stromů, Živých kopců, Sténajících balvanů, Obrů a dalších bájných a legendárních bytostí. Všichni jsou obdařeni vlastními tajemnými způsoby k zapuzení nevídaných návštěvníků...a běda nešťastné duši, která nedbá varování a pronikne do šerého panství příliš hluboko, protože pak...jak se alespoň říká...už ji nikdo živou nespasí.

Navzdory všem mýtům a legendám tady žijí Dylvané, zde v Darda Erynian. Elfové totiž o těch lesích znají pravdu.

KAPITOLA 7

Arin seděla na zelené mýtině v Darda Erynian a upřeně hleděla do plamenů. Nevnímalas vzdálené jelení troubení ani dusot kopyt, zatímco se Rissa, Vanidar a ostatní oddávali lovu. Ne, neslyšela je a lovu se s nimi nezúčastnila. Její luk spočíval vedle ní. Neměl nataženou tětivu a postrádal šíp. V mystickém odcizení ho ani nevnímala. Pokoušela se totiž <zahlédnout>.

Celé dny už cítila, jak ji plameny přitahují. Jako by ji povolávala sama ohnivá podstata, aby v ní pátrala a nalézala. A tak, když ostatní u táborového ohně vsedli na koně, jen jim pokývnutím naznačila, ať jedou. Teď, zatímco kdesi v dáli zoufale pádil jelen, aby si zachránil život, a jezdci na koních se s troubením řítili za ním, přihazovala na nyní opuštěné mýtině do skrovného ohníčku tenké větévky a upřeně zírala do plamenů. Na obloze se vznášel měsíc a kroužily hvězdy.

Arin jako věštkyně z ohně představovala mezi Elfy vzácnost. Občas vídala události... blízké, vzdálené, minulé, současné i budoucí... události známé i neznámé. Pro takové, kteří nepřísluší k čarodějnému rodu, je *jakýkoliv* projev označovaný prostými lidmi za *magický* opravdu velmi vzácným jevem. Arininy průhledy léty a vzdálenostmi se projevovaly nepravidelně, vzácně, bývaly velmi mlhavé a dostavovaly se jen tehdy, když hleděla do plamenů, a i pak zřídka.

Arin věděla jen o jediné další elfce, která dokázala <zahlédnout>. O liance Rael, která tehdy žila v Darda Galion, v rozsáhlém pralesním hvozdu na jihu a západě. Stejně jako ona dokázala zahlédnout dění nepřímým vnímáním, ale místo ohně prý využívala k soustředění broušený křišťál. Ženy, pouhé dvě ženy mezi všemi Elfy, dvě, které dokáží <zahlédnout>. Že by elfí muži tuto schopnost postrádali? Nebo je takovou trpělivostí obdařena pouhá hrstka jejich žen? Arin nevěděla.

Aby se zbavila nepatřičných myšlenek a poskytla plamenům čistou mysl, potřásla hlavou. Žádná vize se ale nedostavovala... nepřicházela... a nepřicházela... i přesto, že už oheň pulzoval v hloubi její duše.

Nevěděla, jak dlouho do skrovného ohníčku zírala. Ze strnulosti ji vytrhlo až troubení rohů z opačné strany mýtiny a dusot blížících se koňských kopyt. „*Hai roi!*“ vykřikl kdosi, a právě když se Arin zvedala od ohně, vjel do světla ohně elf. Byl to Vanidar zvaný Stříbrolist, lianský elf. Hned za ním dojížděli Perin s Birenem a po nich ostatní. Přes plece Stříbrolistova koně byl přehozen jelen zabítý bezpochyby šípem z Vanidarova luku vytuženého bílou kosticí. Přeprava koňští je právem úspěšného lovce.

Stříbrolist zarazil zpěněného koně pouhým slovem, přehodil přes něj i

přes jelena nohu a seskočil na zem. Dopadl na ni s kočičí ladností. Stejně jako všichni příslušníci nesmrtelného elfího národa vyhlížel i Vanidar jako štíhlý mladík, přestože ve skutečnosti mu mohlo být tisíc, deset tisíc nebo i víc let. Zlatavě plavé vlasy měl zastřižené po ramena a dozadu svázané prostou koženou čelenkou, jak se to mezi většinou liánu a dylvanů nosívalo. Na sobě měl šaty v zelenošedé barvě a na zlatém opasku mu visela dlouhá dýka. Obutý byl v botách z měkké kůže. Měřil asi pět stop a osm nebo devět palců... byl tedy víc než o hlavu vyšší než Arin. Po pravdě řečeno byl Stříbrolist ve srovnání se všemi dylvany nejvyšší, protože jejich muži dosahují obvykle výšky v rozmezí čtyř stop a jedenácti palců až pěti stop a pěti palců, zatímco jejich ženy jsou o čtyři až šest palců menší.

Po Vanidarovi seskočili z koní i ostatní: Rissa, Perin s Birenem, Ruar a Melor. Jejich koně pokrývala pěna a ztěžka oddychovali. Dylvané byli oblečení téměř stejně jako Stříbrolist. Měli volné kazajky, přiléhavé kalhoty, ale v barvách dávali přednost hnědým, červenohnědým a tmavohnědým odstínům země. Všichni, až na krásnu tmavookou Rissu, jejíž oděv měl tmavomodrou, téměř černou barvu.

Jak se Vanidor otáčel pro jelena na svém koni, zadíval se přes rameno na Arin, a když se na ni usmál, světle šedé oči se mu rozzářily. „Škoda, že si s námi nejela, Zvoněnko, byla to báječná honitba. Skoro jsme jelena ztratili v houští, ale Rissa," Stříbrolist ukázal na dylvanskou černovlásku, která právě uvolňovala sedlový řemen a snímala s koně sedlo, „ho z něj vyštvala, takže hon opět pokračoval."

Arin se usmála. „Postarej se o jelena, Stříbroliste. Já se ti zatím postarám o koně."

Vanidar si jelena přehodil přes plece a přešel s ním k nedalekému dubu. Složil ho na zem a zašel pro dva kusy provazu. „Protože jsme ho nevyvrhli hned po ulovení, udělám to zde." Přistoupil k jelenovi, podřepí a svázal mu provazy zadní nohy hned za kopyty.

Mezitím už Arin sňala z jeho koně sedlo a vytírala zvíře chomáčem zmuchlané trávy. „Mám ho provést?" zvolala a pohládila mu levou slabinu.

„Myslím, že ne," odpověděla Rissa zpovzdálí. „Většinu zpáteční cesty jsme jeli krokem...až skoro k mýtině."

Rissa se vydala za Vanidarem, který zrovna přehazoval provazy přes silnou nízkou větev. „Pomohu ti, *chieran*."

Společně vytáhli jelena za zadní nohy do vzduchu. Visel hlavou dolů a jeho paroží se houpalo těsně nad travnatým porostem.

Ve chvíli, kdy Arin při vytírání Stříbrolistova koně přecházela na jeho odvrácenou stranu, vytáhl Vanidar z pochvy dlouhý nůž ostrý jako břitva a prořízl jun mrtvému jelenovi hrdlo.

Krev, která z něj vytryskla, potřísnila zem.

Arin hleděla na jasně rudou krev, která v pramíncích stékala po jelením krku a podbradku do trávy a vsakovala se do půdy pod ní.

Odvrátila od krvavé podívané pohled a zahleděla se do blízkého ohně.

V tom vytřeštila oči a zajíkla se úzkostí, až jí dech mezi zaťatými zuby pronikavě zasyčel. Jak se jí zmocnila vize, kůň, jelen i její druzi, vše bylo rázem zapomenuto. ?! Do očí jí vhrkly slzy a stékaly jí po lících. Trýznivě vykřikla, ale pohled od své vidiny odtrhnout nedokázala. Pak ztratila vědomí a zhroutil se k zemi.

KAPITOLA 8

„Daro...Daro..."

Kdopak to volá z takové dálky?

„Daro..."

Už je blíž.

„Daro..."

Ještě blíž.

„Daro."

Arin otevřela oči. Rusovlasý Biren s ustaraným výrazem klečel u ní a třel jí zápěstí. „Daro," oslovil ji znovu. Ostatní zneklidněně postávali poblíž.

Arin otupěle přikývla a dala tak najevo, že už je při smyslech. Pokusila se vstát. Ale Biren zavrtěl hlavou a přitlačil ji zpět „Ještě chvíli vydrž, daro."

Zhluboka se nadechla. „Co se to stalo?"

„Omdlela si."

Pojednou ji opět zaplavila strašlivá vize. „Ach, Adone, nedopust', aby k tomu došlo," vykřikla hlasem prodchnutým zoufalstvím.

„Cože?" teď vedle ní z opačné strany poklekl Perin, Birenovo dvojče. V jeho světlých očích se zračilo zděšení. „Aby nedošlo k čemu?"

„Ke krveprolití, Perine," odpověděla Arin, „ke krvavým jatkým. K válce, která by měla zachvátit úplně všechno." Odstrčila Birenovu ruku, kterou ji přidržoval, a posadila se. Pak se zadívala na oheň. „Měla jsem vidění."

Elfové na sebe vzájemně pohlíželi a tvářili se znepokojeně, protože o pravdivosti jejích vidění všichni věděli.

Rissa natáhla paži a vzala Vanidara za ruku. „Možná však jde o vidinu z minulosti," řekla nadějně.

„Ovšem," ozval se Stříbrolist, „je možné, že šlo o nějakou válku ze zášlých dob, o válku dávno skončenou."

Arin zavrtěla hlavou. „Myslím, že nemáte pravdu. Zdá se mi totiž, že na to, abych o ní nevěděla, muselo by jít o málo významnou válku. Ale ta v mém vidění je natolik rozsáhlá, že kdyby se už odehrála, určitě bych ji poznala."

Melor podal Arin hrnek vody, v němž kroužil rozemnutý mátový list. Pokývnutím rusovlasému dylvanovi poděkovala a vodu vypila. Pak se chopila podávané Ruarovy ruky a postavila se. Melor hrnek znovu dolil.

„Daro, pověz přesně, co si viděla," vyzval ji Ruar.

Arin se zhluboka nadechla. „Oře, jak duní pláněmi, sekající meče dran-

covníků, které odtínaly nohy a paže a kuchaly nevinné oběti, z nichž na zem vyhrézávaly vnitřnosti. Viděla jsem denní nebe zčernalé kouřem z hořících měst. Pokácené lesy. Zasolená pole. Řeky rudé krví. Spousty krkavců a jiných mrchožroutů, kteří hodovali na povražděných davech. Viděla jsem, jak se jejich zobany zasekávají, vyklovávají oči a trhají a polykají kusy zahnívajícího masa. Viděla jsem ohromná, temná a okřídlená těla, která kroužila po nebi a z jícnu jim vyšlehovaly plameny..."

„Draky?" vyjekla Rissa.

Arin přikývla. „Ano, Risso. Draky."

Biren odmítavě napřáhl ruku. „Válčíci draci v říši Mithgar? K tomu přece nikdy nedošlo."

„Nemohlo se jednat o nějakou územní válku?" domýšlel se Perin.

Arin zavrtěla hlavou. „To ne, Perině. Je zde ještě něco navíc. Dosud jsem vám neřekla všechno."

„Ještě něco navíc?"

„Jistě. Viděla jsem mapu říše Mithgar, na níž se ze středu rozlévala do všech stran velická krvavá skvrna, až ji celou zastřela."

Vanidar zaťal zuby a ruka mu sklouzla k dlouhému noži. „Je možné, že si právě předpověděla ohromnou záhubu, snad i zkázu celého světa."

Ruar s povzdechem pohlédl na Stříbrolista. „Myslíš, že jde výhradně o něco, k čemu teprve dojde a co zde dosud nebylo?"

Vanidar přikývl. „Ano, Ruare. Souhlasím s darou Arin. Jde o válku, která postihne celou říši Mithgar, o válku, do níž jsou zapleteni i draci, o zhoubu, která zachvátí celý svět.. jde o něco, co zde dosud ještě nebylo."

„Kdo by byl tak šílený, aby se něčeho takového dopustil?"

zeptal se Perin.

Všechny oči se upřely na Arin. V mučivé nejistotě obrátila ruce dlaněmi vzhůru a pak řekla: „Ale stále to ještě není všechno."

Ruar vytřeštil oči. „Ta vize obsahuje ještě něco dalšího?"

„Ano, stále jsem ještě nevypověděla všechno."

„Mluv tedy."

Arin se zahleděla na oheň. „Hned za tou válkou následují epidemie, mor a hlad. Ještě dlouho poté, co se zemí přežene zdrcující válečné martyrium, budou umírat deseti tisíce lidí... nebudou víc než kost a kůže, těla jim budou pokrývat velké vředovité černé hlízy, které praskají a vylučují žlutavý jed. A mezi nakaženými se budou hemžit krysy, brouci, stonožky a jiná lezoucí havěť, aby si pochutnala na mrtvých."

Arin se odmlčela, aby se napila. Všichni mlčeli a jen tiše vyčkávali. Melor jí chtěl hrnek zase dolít, ale Arin odmítavě zavrtěla hlavou. „Je tu ještě poslední věc.. a ta je z celého vidění nejdůležitější: kámen...zelený

kámen-

„Kámen?" zeptal se Perin.

„Drahokam?" dodala Rissa.

„Tiše," řekl Stříbrolist, „umožněte daře, aby nám to dopověděla."

„Byl světle zelený a zářivý jako nefrit," pokračovala Arin. „Byl hladký, oválného tvaru, ale nejsem schopná říci, jak byl velký. Neměla jsem ho s čím srovnat. Jsem si ale naprosto jistá, že byl v té vizi nejpodstatnější, protože všechny ostatní obrazy vířily kolem něj. Jako by to bylo oko nějakého ohromného malstromu.. jakési ukotvení veškeré té zkázy."

Rozhostilo se ticho, které přerušil až Perin. „Jak si poznala, že jde o kámen? Nemohlo to být obyčejné vejce?"

Arin zavrtěla hlavou. „Alore Perine, nejde o nic prostého, ani o vejce. Nevím, jak jsem to poznala, ale *jde* o zelený kámen."

Oněmělí překvapením pohlíželi jeden na druhého. Po chvíli se zeptal Melor: „Obsahuje to vidění ještě něco?"

Arin se soustředěně zachmuřila a zadívala se na zem jako by se pokoušela postihnout nějakou prchavou myšlenku. Nakonec řekla: „Tím si jistá nejsem. Nevylučuji, že obsahovalo ještě něco dalšího, ale mé vědomí se od <zahlédnutí> odchýlilo a mě se zmocnila temnota."

Znovu se rozhostilo ticho. Konečně pohlédla Rissa na Stříbrolistu. „Co s tím uděláme, *chieran*?"

Vanidar neodpověděl. Stál v hlubokém zadumání a ani si neuvědomil, že ho kdosi oslovil. Poté se Rissa zadívala po ostatních a pohled jí spočinul na Arin. „Máš nějaký návrh?"

Všechny oči se teď upíraly na Arin. „Musíme se poradit s ostatními: s dylvanským i lianským vladařem a jejich dvory. Je možné, že někdo z nich bude vědět, co je třeba podniknout."

Stříbrolist zvolna souhlasně přikývl a nakonec řekl: „Můžeme se také poradit s darou Rael, protože ta mívá podobná vidění jako ty."

Příští den se rozjeli k jihu a směřovali ke světlinám ve středu Darda Erynian, kde sídlil coron, dylvanský vladař. Cestou projížděli kolem obydlí jedné baeronské rodiny, kterou tvořily muž, žena, dvě dcery a syn. Bylo to v nejsevernějším cípu Velké Zelené dvorany. Na rozdíl od jiných národností, z nichž téměř všem jsou tyto lesy zapovězeny, přebývají baeronské klany jak v Darda Erynian tak také v Obřínu na jihu. Prý proto, že kdysi v minulosti Skrytým velmi pomohli. Družina elfů se zde dlouho nezdržela. Uhasila jen žízeň chladivou vodou a převážnou část jeleního masa i s kůží přenechala baeronské domácnosti. Vanidar si ponechal jen paroží, které by se mu mohlo hodit ke zhotovení rukojetí k nožům a snad i k jiným nástro-

jům. Baeronská rodinka přijala maso a kůži z jelena s povděkem i přes to, že jsou Baeroni v lovu soběstační. Zatímco muž zavěšoval zvěřinu v udírně a syn s dcerami napínali kůži na rám, donesla žena každému z elfů po masovém pirohu, které všichni s díky přijali.

„Víc už nic?“

Arin se zatvářila soustředěně a dlouho neodpovídala, ale potom si povzdechla a zavrtěla hlavou. „Nějaké nejasné představy, ale ať se snažím sebevíc, přivolat si je nedokáži. Myslím, že ta vize skončila, když jsem... omdlela.“

Remar, dylvanský coron, přelétal pohledem postupně všechny, kteří Arin doprovodili do Bircehyllu. Jak se pohledem u jednotlivých elfů zastavoval, každý zavrtěl hlavou, protože žádný z nich už k Arinině vyprávění neměl co dodat. Naposledy se zadíval na Vanidara, který byl mezi ostatními jediným lianem. „A co k tomu řekneš ty, hraničáři?“

Ve stříbrných brízách zavzdychal větřík. Vanidar chvíli uvažoval nad odpovědí a pak řekl: „Myslím, že, tohle zlé proroctví nelze přehlížet. Existuje-li způsob, jak tuhle pohromu odvrátit, musíme podniknout kroky, které by zajistily, aby nezachvátila celý svět.“

Remar pohlédl na Arin. „Domníváš se tedy, že je těm událostem možné zabránit?“

Arin obrátila dlaně vzhůru. „Nevím, corone. Ale Vanidar má pravdu. Existuje-li způsob...“

Větu sice nedokončila, ale všem bylo zřejmé, co měla na mysli.

Chvilí se rozhostilo ticho, které svým odkašláním porušila až Rissa. Coron se k ní obrátil. „Chceš něco dodat?“

„Jen se zeptat, corone.“

„Zeptat?“

„Ano. Ráda bych věděla, zda-li je vůbec možné předpověděný osud změnit... anebo, zda je pevně stanovený a nezměnitelný, ať se ho budeme snažit změnit sebevíc?“ Vzala Arin za ruku. „Daro, už ses někdy pokusila průběh některé z tvých vizí změnit?“

Arin zavrtěla hlavou. „Nikdy. Mnohé z nich se odehrály v minulosti a změnit se nedaly. A pokud jde o ty z přítomnosti nebo z budoucnosti, většinou se týkají událostí, které bych byla nerada měnila či převracela. Ale tohle vidění...“

Rissa se ji stiskem ruky snažila povzbudit.

Stříbrolist se otočil k Remarovi a řekl: „Navrhuji, abychom radu vyhledali u dary Rael ve Staříně. Není vyloučené, že bude vědět, zda se dá odvrátit předpověděné dění. Pokud ano, je naděje odvrátit ten hrozivý osud

od světa."

Remar si prsty pročísl kaštanově hnědé vlasy. Pažit obestíralo ticho. V hlubokém zamyšlení shlížel svahelem do údolí. Konečně se ale ze svého zadumání vytrhl. „Zachováme se následovně: daro Arin, ty se vydáš, jak už alor Vanidar navrhl, za radou za darou Rael. Opravdu by mohla vědět, zda je osud nezměnitelný nebo naopak pružný a proměnlivý. Porad' se také s lianským coronem. Aldor je moudrý, takže by mohl poskytnout ledacos zajímavého. Pak se obrátil k Vanidarovi. „Stříbroliste, ty daru Arin doprovodíš až do Darda Galion..." Odmlčel se a pak širokým rozmáchlým gestem obsáhl všechny ostatní. „Byl bych rád, kdybyste daru na cestě do Stařina doprovázeli všichni. To proto, že jste byli všichni při tom, když měla své vidění. Není totiž vyloučeno, že i vy máte v budoucím dění své role." Coron je postupně všechny přehlédl a pak se zeptal: „Co říkáte?"

Arin na souhlas mlčky sklonila hlavu. Stejně se zachovali i ostatní. Jen Biren ke svému souhlasu dodal: „Alore Remare, neměli bychom o téhle vizi zpravit i jiné.. Lidi, Trpaslíky, Mágy, Skryté a jednotlivé waerlingy? Náležitě je varovat, aby se mohli připravit?"

„Nevíme ale, kdy k tomu má dojít," namítl Perin. „Může to být dnes, zítra, za mnoho jar... Arinina věštba o tom vůbec nic neříká."

Biren se k němu otočil: „My ale nevíme, jestli ta pustošivá smršť kdesi v říši Mithgar nezačíná už dnes. Patřičné upozornění by mělo být tím nejmenším, co bychom měli podniknout."

Perin pozvedl varovně ruku. „Bratře, nevíme, zda to už začalo, ani zda se k tomu již alespoň schyluje. Je možné, že tím vyvoláme poplach, který dosud nemá své opodstatnění."

Biren zaťal ruce v pěsti. „Ale možná, že příchod záhuby způsobí právě vyčkávání."

„Stejně dobře může příchod zkázy vyvolat příprava na válku," opáčil Perin.

„*Akka!*" vyhrkl Melor, „jsme odsouzeni k záhubě v obou případech."

Remar zavrtěl hlavou. „Právě v tom vidím s touhle budoucí vizí potíž. Nevím totiž, zda k ní dojde, když něco podniknu, protože o ní vím, anebo, zda k ní dojde proto, že nic nepodniknu." Obrátil se k Birenovi s Perinem. „Ale pokud budou dary Arin a Rael souhlasit, vyšlu posly ke všem vládčům Svobodných národů, abych je varoval. Do té doby nic nepodniknu."

Dvojčata souhlasně přikývla, ale Biren ještě dodal: „A já se budu modlit k Adonovi, abychom měli dost času varovat ostatní dříve, než ta zkáza vypukne."

Příští den se vydali na cestu lesem v západním směru. Měli totiž

v úmyslu rychle dospět k otevřené pláni prostírající se podél mohutné řeky Agron. Při projíždění hvozdem Darda Erynian se mezi kmeny stromů pohybovaly stíny. Jako by je sledoval neviditelný doprovod. Elfům to ale nijak nevadilo. Už dávno si zvykli, že je lesem posetým slunečními skvrnami provází rozmanité bytosti Skrytých: liščí jezdcí, loogové, sprygtové a další. Ať už ze zvědavosti, aby je chránily či z jiných neznámých pohnutek.

Po dvou dnech se v pozdním odpoledni vynořili z okraje Velké Zelené dvorany a vjeli do nezalesněné pahorkaté krajiny, která se táhla až k řece Agron vzdálené asi deset mil na západ. Stočili se na jih a směřovali šikmo za sluncem, rovnoběžně se směrem, v němž tekla vzdálená řeka.

Celý další den, stejně jako ve dnech předešlých, buď jeli anebo koně vedli. Zastavovali, aby se najedli, aby si ulevili, aby nechali odpočinout koně a nakrmili je zrnem. Občas zastavovali také při přechodu přes nějakou menší říčku, u níž napojili koně. Ale pokaždé se znovu vydávali na cestu a pokračovali v ní, dokud den nedospěl k závěru. Pak se utábořili, postarali se o zvířata a konečně se sami uložili k odpočinku.

Krátce po úsvitu třetího dne zahlédli na otevřené pláni stromy, které lemovaly širokou řeku Agron. Ranní mlha se v téhle oblasti šířila od klidné vody až k otevřenému močálu, ale elfové setrvali na vyvýšeném terénu nad mlhavými závoji a postupovali podél nich. Ale když slunce na obloze vystoupilo výš a mlha se rozptýlovala, pustili se jezdci ze svahu. Už se těšili, až mohutnou řeku spatří. Konečně se mlhavé úponky stáhly dolů mezi stromy, a když jasné ranní slunce zabodlo pohled do jejich úkrytu, vypadalo to jako by pojednou zmizely úplně. Řeka teď v denním světle třípytivě zářila a její rozlehlé vody poklidně plynuly ke vzdálenému moři.

Družina sedmi elfů pokračovala podél řeky stále na jih. Mířila ke vzdálenému ostrovu Olorinu, odkud se zamýšlela přeplavit přes řeku tamním přívozem. Ostrov se v řece prostíral ve vzdálenosti asi třiceti leagues od místa, kde na východ od řeky končil Darda Erynian a na západě začínal Darda Galion. Vzhledem k tempu a charakteru krajiny jun projetí jedena-
devadesáti obyčejných mil mohlo trvat tak tři nebo čtyři dny, tedy třicet leagues.

Během celého dopoledního putování se krajina zvolna zvedala, až družina projela kolem stezky sloužící k přenášení lodí na vrchol strmého útesu, který byl značně vysoko nad říční hladinou. U úpatí příkré skály se voda říčním korytem hnala stále větší rychlostí, protože jak se terén zvedal, říční koryto se zužovalo a řečiště se postupně svažovalo. Průrvě pod nimi se říkalo Žlab, proud zde byl rychlý a silný. Cestovatelé směřující k severu tady museli opustit řeku a přenášet lodě po východním břehu, zatímco lodivodům plavícím se k jihu — byli-li dostatečně zrační a odvážní — stačilo

jen udržet se uprostřed prudce tekoucí řeky a dostatečně daleko od rozeklaných skal.

Když polední slunce dosáhlo vrcholu své dráhy, dojela elfí družina na místo, kde se kaňon o vysokých stěnách zužoval a vytvářel dlouhou sevřenou roklinu. Jak se stísněná řeka prodírala nejužším místem již tak úzkého koryta, doléhalo ze dna strže hlasité burácení vody. Tady byl nejhroživější úsek nebezpečné soutěsky. Voda se zde totiž řtila mezi skalnatými předprsňemi, jež byly těsně u sebe, vzdouvala se, převalovala a přelávala se přes skryté přepážky, narážela do mohutných skalisek, vystrkovala vzhůru a pak opět narážela do dalších a dalších skalin. Sebenepatrnější chyba v prudkém proudu mohla způsobit, že lodivod prohrál se skalnatými útesy a vodou loď s nákladem i vlastní život.

Sedmičlenná družina postupovala vysoko nad touto burácející průrvou, v níž dole bezmocně bouřila voda. Dospěla k nejužšímu místu mezi jejími stěnami, západní sráz co by kamenem dohodil. Pak zúžení náhle končilo a útesy po obou stranách se začínaly snižovat a vzdalovat od sebe. Voda dole dlouze spadala do hluboké průrvy a hned za ní se říční koryto opět rozšiřovalo. Elfí družina pokračovala dál svažující se plání a zanedlouho se burácení Žlabu změnilo v lomoz a posléze ve vzdálené dunění. .. a když se večer utábořili, nezbyla z něj už ani šeptající ozvěna.

Celý příští den jeli plání podél zalesněného říčního údolí, nyní v mírné východní odchylce od řeky, která se zde stáčela k jihu. Když se nad zemí začínal snášet soumrak noci, opět se utábořili.

Následující den, krátce před polednem, dospěli na dohled severního pobřeží ostrova Olorin, nad kterým stoupal kouř z vodáckých obydlí. Rozjeli se z pláně přes úzký lesní okraj lemující řeku Argon, k níž se chtěli dostat. Pak, po čtvrt mílové jízdě zarostlou stezkou, dospěli k přivozu. V jižním směru vedla podél řeky vyšlapaná cesta. Všichni sesedli z koní a protahovali si nohy. Vanidar pak zatahal za provaz přívozního zvonce.

Po chvíli zahlédli prám se čtyřmi veslaři odrážející od ostrovního mola. Mezi nimi stála mula. Když se prám ocitl na čtvrt míle od břehu, na němž stah", zanesl ho proud jižněji. Chystal se tedy přistát níže pod elfy na molu.

„Neměli bychom se jim rozjet naproti?" zeptal se Melor.

Stříbrolist zavrtěl hlavou a ukázal na pobřežní cestu. „Mula prám vytáhne sem nahoru, protože dole bychom mohli ostrov úplně minout."

Arin překvapeně pozvedla obočí. „Proč bychom přeploovali na ostrov, když chceme na druhou stranu řeky?"

Rissa se hlasitě rozesmála, protože tudy už jednou projížděla, a Vanidar řekl: „Ach, vodáci tak převázejí: za jeden poplatek nás převezou na ostrov

a z něj na druhý břeh řeky...samozřejmě, že za další poplatek." Poté se rovněž rozesmál. „Uf! Poříční lapkové," poznamenal Ruar, ale s úsměvem.

„Nestydatost," zabručel Melor, zatímco Perin s Birenem na sebe pohlédl a pokrčili rameny.

O něco později se pobřežní cestou doploužila mula připoutaná k prámu. Zvíře vedl jeden z mužů, ostatní tři zůstali na prámu a bidly ho odstrkovali od břehu, aby se o ně neodíral.

„Mohli byste nám helfnout s veslováním," prohodil převozník, který vesloval společně se svými druhy, odplivl si do Agronu a bradou ukázal k náhradním veslům.

„ó ne, dobrý muži," odpověděl Ruar, „za nehorázný poplatek, který jsme zaplatili, bychom se měli plavit přepychově."

„Je vám ale jasný, že bychme s takovým nákladem mohli ostrov úplně minout?" opáčil převozník. „Mohlo by se stát, že by nás proud strh do Bel-lonského vodopádu a pak rovnou do Kadlubu."

„Tak jen do toho," řekl pobaveně Ruar, který velmi dobře věděl, že je Bellon vzdálen sto mil po proudu, a to v místě, kde řeka Argon spadala přes okraj Velkého srázu a z výše tisíce stop dopadala do rozbourěného víru na jeho úpatí. „V rachotu Kadlubu na úpatí Řvouna jsem si vždycky toužil zaplavat."

Převozník cosi zabručel, ale víc už nepromluvil a jen se pořádně opřel do vesla. Věděl, že kdyby ostrov minuli, žádný druhý poplatek nebude.

Prám přistál u táhlého ostrovního pobřeží asi tři míle po proudu. Elfové se tam vylodili, vsedli na koně a rozjeli se tažnou stezkou k severnímu cípu ostrova, na němž byl druhý přivoz.

Jak cvalem projížděli podél pobřežní čáry, zahlédli čluny, jejichž posádky odrážely od ostrova, veslovaly do středu proudu a z jeho hladiny lovily pohupující se trosky.

Vanidar přešel s koněm do kroku, vztyčil se v třmenech a dlaní si zastínil oči. Ostatní rovněž zvolnili. „Hmm," zamumlal, „zdá se, že někde výše proti proudu ztroskotalo nějaké plavidlo."

„Ve Žlabu?" zeptala se Arin.

„Je to nanejvýš pravděpodobné," odpověděl s hlubokým povzdechem. „Jde o další příklad, z čeho Vodáci žijí.. z neštěstí druhých." Pobídl koně znovu do cvalu a ostatní se zachovali podobně.

Po nějaké době dospěli na severní cíp ostrova a projížděli kolem řídce roztroušených obydlí, většinou chatrčí na spadnutí, i když tu a tam stála i slušná chalupa. Žádné dospělé nezahlédli. Na molech postávalo jen několik ukoptěných a chatrně oděných dětí, které pozorovaly osádky člunů lovící plující zboží. Jak je mýjeli, děti se otáčely, ale jakmile přejeli, vracely se

pohledy ke člunům na řece.

Když družina dojela k západnímu přívozu a sesedla z koní, stála tam jen osamělá mula.

„Kampak se poděl převozník s ostatními?" zeptal se Melor. Rozhlížel se, ale nikoho neviděl.

Arin ukázala na řeku. „Myslím, že se také účastní výlovu trosek." Pohlédla na Vanidara, který souhlasně přikývl.

„Počkáme?" zeptal se Perin.

„Bud', anebo odcizíme prám," odpověděl Biren.

Převozník s kumpány se z 'říční probírky', jak svou činnost označovali, vrátili téměř až za soumraku. Než se dala převozní osádka dohromady a přepravila družinu elfu na druhou stranu řeky, byla již hluboká noc.

Zatímco vyváděla koně z připoutaného prámu na břeh, ozvalo se ze tmy: „*Kest!*"

„*Vio Vanidar!*" vykřikl zase Stříbrolist. „*Vi didron enistori! Darai Rissa e Arin, e alori Ruar, Melor, Perin e Biren!*"

Z šera do světla, jež vrhaly přívozní lucerny, vystoupil vysoký lian. „*Vio Tarol. Vhal sa Darda Galion.*"

Stříbrolist se otočil k ostatním a usmál se. Konečně dospěli do Darda Galion. Za dva, možná za tři dny dosáhnou Srdce lesa, kde se zdržuje Rael. Snad jim poradí, jak zabránit hroznému osudu, který Arin zahlédla v ohni.

KAPITOLA 9

Alos zamlaskal, zadíval se na svůj korbel a pak na džbán. Obě nádoby byly prázdné. „Je to moc zajímavěj příběh, pani Arin. Asi vám nemusím říkat, jakou žízeň při něm mám. A ve džbánu už nezbylo vůbec nic, dyž z něj pije i Egil.”

Egil se pousmál a pohlédl na vlastní první a jen zpola vypitý korbel.

Aiko se na starce bezvýrazně zadívala.

Alos znovu zacivěl do prázdného džbánu a pak pohlédl na Arin. „A to je celý? Jistě ne. Nemyslíte, že by tady Egil potřeboval dolejt, aby s pivem vydržel až do konce toho vašeho vyprávění? A já? No, copak sem už neříkal, že budu mít velkou žízeň?”

Arin si povzdechla. „Ne, Alosi, ještě jsem nedomluvila. Je toho totiž mnohem, mnohem víc.”

„No, dyž je to tak, řek bych, že bysme potřebovali eště jeden nebo dva džbány.”

Aiko zlostně přešla k oknu. Stála tam s rukama za zády zatáťma v pěstí a pozorovala začínající den.

Arin přistoupila k Egilovi, sáhla mu na čelo a nahmatala mu puls. „Jste schopen poslouchat dál? Nechtěla bych vás příliš přetěžovat.”

Egil se na ni usmál. „Cítím se dost dobře.” Vzápětí zvažněl. „Rád bych se o zkáze, kterou jste předpověděla, dozvěděl víc. Chtěl bych také vědět, proč vás přivedla až sem.”

Alos se chopil džbánu. „Ale nejdřív seženem něco čerstvého piva. Nemám pravdu, pani Arin?”

Dylvanka zavrtěla hlavou. „Nemáte, Alosi. Nejdřív vám ještě povím kus toho příběhu. Teprve pak dovolím, abyste se postaral o dolití džbánu.”

Stařec zklamaně protáhl obličej a pak se beznadějně zadíval do prázdného džbánu.

Egil se usmál a pozvedl zpola plný korbel. „Hej, Alosi, tohle by ti snad ještě na chvíli mohlo vystačit.”

Alos k jeho lůžku horlivě přispěchal, zešíroka se na něj zašklebil zahnědlými zuby a nabízený korbel převzal. Odnosl si tu vzácnost ke stolu a pomalu se posadil.

Aiko dál stála u okna a vyhlížela ven. Arin se vrátila na své místo u ohně a znovu se pustila do vyprávění:

„Sotva jsme se ocitli v Darda Galion...”

KAPITOLA 10

Soumračné elfí území známé pod názvy Darda Galion, Stařín, Skřivani les a krajina Stříbrných skřivanů ohraničují na severu nevysoká předhoň a otevřená větrem ošlehávaná pláň. Na jihu pak Velký sráz, který spadá z výše tisíc stop, na západě křivolaké tesáky vysokých Ponur a na východě ještě mohutnější tok řeky Argon. Jde o rozlehlé území zalesněné gigantickými stromy. . . Obřími kmety.. kteří nejsou v říši Mithgar původní. Jejich semenáče byly přeneseny z Hóllgardy do Mittegardy, z Vyššího plánu do Středního, a vysazeny v této úrodné zemi protkané spoustou říčních toků. Semenáče přenesené z Adonaru, z nichž vyrostli obři. Úsilí elfů, které vynaložili na přenesení celého lesa těchto stromů do říše Mithgar, je skutečně ohromující.

Stromy se tu nyní tyčí do výše stovek stop a obvod každého z nich činí mnoho kroků. A doba, kterou k dosažení své současné výšky potřebovaly?...tu znají jen elfové, kteří jsou zde polesnými.

Ohromný časový rozměr, kterého k tomu bylo třeba, je pro Elfy zanedbatelný. Vždyť jde o národ nesmrtelný, jehož životy bez ohledu na délku stále jen začínají. Jaký význam má potom skutečnost, že les dospěl do současného stavu po tisíci či deseti tisíci letech?.. Co na tom záleží? Elfům vůbec ne. Záleží jim jen na jediném: že jim Obří kmeti připomínají domov.

Jejich dřevo je vzácné...cení se nade vše na světě...a přece si nikdo ze Svobodných národů nedovolí jediný z nich pokácet. Svým způsobem se ale v tomhle nebetyčném lese dřevo také těží. Větve občas strhá blesk či ohromný víchř ženoucí se od jihu z Valonských plání pod Srázem. Ty sbírají lianští bouřkoví sběrači. O dřevo se pak s láskou pečuje a drahocenná větve se pečlivě zkoumá, než se jí dotknou nástroje řezbáře. Jemné elfí ruce z něj vytvářejí drahocenné výrobky.

Ve velebném tichu této soumračné krajiny se prý zastavil čas. Kdyby to tak ale bylo, stromy by nadále přetrvávaly ve stádiu semenáčů.

Arin se šesti druhy dospěla s neodkladným posláním právě na okraj tohoto hvozdu.

KAPITOLA 11

Zatímco převozníci připoutávali mulu k prámu, elfský hraničář Tarol pokračoval sylvánsky: „Přes noc zůstaneme v našem táboře a sdělíme vám všechny novinky, které jsme získali.“ Pohlédl na muže, kteří se již chystali k vytažení prámu proti proudu po tažné stezce. Pak se obrátil ke skupině elfu a tiše řekl: „Nejdřív se ale musíme přesvědčit, že převozníci skutečně odplouvají k Olorinu. Jinak by se tu totiž mohli trochu zdržet a sbírat dřevo.“

Stříbrolist překvapeně pozvedl obočí. Pokynul hlavou k mužům. „Je tu důvod k nedůvěře?“

„Jen dost nepřímé zvěsti,“ odpověděl Tarol. „Promluvíme si o nich, až prám odpluje.“

Převozník křikl ze břehu na osádku prámu, a když zaslechl její souhlasné zamručení, rozešel se s mulou proti proudu. Mula prám táhla za sebou na dlouhém vlečném laně. Tri muži na prámu se střídali na přídi. Každý z nich tam vždycky zapřel bidlo o břeh a odstrčil ho od něj. Pak přešel na zád' a znovu plavidlo odrazil bidlem od břehu. Tímto způsobem muži zabráňovali, aby se neodíral o břeh. Elfové kráčeli po tažné stezce za nimi. Tarol vpředu, ostatních sedm za ním vedlo koně za otěže. Než přívoz dospěl k přístavnímu molu na západním břehu řeky, jež se nacházelo poněkud severněji nad severním cípem ostrova uprostřed řeky, otočily se třpytivé hvězdy o třetinu nebeské klenby. Převozníci si krátce odpočinuli, pak odstrojili mulu a převedli ji na vor. Stočili lano, uložili bidla a nastavili vesla. Jeden z nich si chrchlavě odkašlal a odplivl do řeky. Poté odrazili k olorinskému přístavišti ozářenému svitem pochodní.

Elfí družina seděla u táborového ohně hraničářů pod Stromovými kmeti a společně s nimi si dopřávala pozdní večeri. Dospěla do jejich lezení právě v době střídání stráží, takže liané přecházeli z místa a místo, někteří z nich odcházeli na stráž, zatímco vystřídaní přicházeli k ohni za teplým pokrmem. Někteří krátce promlouvali se Stříbrolistem a dylvanskými elfy. Byli totiž zvědaví na zprávy z Darda Erynian. Na oplátku zase hostům sdělovali novinky z Darda Galion. Ale o vlastním poslání se sedmice prozatím ani slůvkem nezmiňovala. O něm si chtěla nejdřív promluvit až teprve s Aldorem.

Když rozmluva na chvíli ustala, ukázal Melor na tábor, zadíval se na Talora a zeptal se: „Na co potřebujete hraniční stráž?“ Tarol se pousmál. „Ze dvou důvodů, příteli: za prvé na ochranu Obřích kmetů. Jsou dražocenní a my si nepřejeme, aby nám zde někdo nepovolaný kradl jejich dře-

vo.. jak se o to čas od času pokouší vodáci.

A za druhé proto, že na rozdíl od Darda Erynian, zde, v Darda Galion, nežijí žádní Skrytí...nikoliv proto, že by tu nebyli vítáni. Naopak, přivítali bychom je s otevřenou náručí."

„Ach," zvolal Melor, „Skrytí se tedy Darda Galion vyhýbají? A pokud ano, proč?"

Tarol s povzdechem zavrtěl hlavou. „Oni se mu, jak říkáš, *nevyhýbají*. Spíše se tu nezdržují proto, že zde tento hvozd v době, kdy do Mithgaru přišli, dosud nebyl. Proto své kořeny zapustili jinde."

Stříbrolist souhlasně přikývl. „Určitě to tak je. V době, kdy jsme začínali se semenáči projíždět rozbřeskem z Vyššího plánu do zdejší krajiny mnoha řek, spokojeně už obývali Darda Erynian. Jako coron rodícího se lesa jsem mezi ně vyslal své emisary, kteří jim měli zvěstovat, že jsou zváni, aby se v něm usídlili. Ale odmítli. Ne z nepřátelství či z nelibosti, ale prostě jen proto, že se už úspěšně usadili ve svém vlastním dobře chráněném hvozdů."

Tarol se obrátil ke Stříbrolistovi. „Tys byl coronem Darda Galion?"

„Kdysi v dávné minulosti, kdy les dosahoval asi téhle výšky." Zvedl ruku asi stopu nad zem. „Potom se ale můj zájem odchýlil jinam a tohoto úkolu se ujal Elmaron."

Tarol se rozhlédl po obrovských stromech a pak Vanidara počastoval úklonou hlavy. „Dobrá práce, Stříbroliste, dobrá."

Vanidar se jen mlčky usmál.

Melor se upřeně zadíval do přítomí Stařina a prohodil: „Hm. Žádné bytosti Skrytých. Musí to zde působit osaměle."

Tarol pokrčil rameny. „Je to možné, ale sám nevím, protože od té doby, co jsem sem projel rozbřeskem, zdržuji se výhradně v Darda Galion."

Melor vztáhl ruku a poplácal ho po rameni. „Kdyby ses mezi Skryté dostal, zjistil bys, že jsou požehnáním."

Když dovečeřeli, popíjeli čaj a dojívali plátky mianu, zeptal se Vanidar: „Tarole, o jaké nepotvrzené zprávy ohledně Vodáků se jedná?"

Tarol znovu dolil Melorův šálek a postavil čajník zpět na mřížku nad ohněm. „Ohavná slova, přáteli, velice ohavná. Zdá se, že na skalách ve Žlabu ztroskotává příliš mnoho kupeckých lodí."

Biren dožvýkal poslední sousto mianu. „Jak to ale souvisí s Vodáky?"

Perin se na své dvojče obrátil. „Ty si to neviděl? Ty si neviděl, jak vodáci dole pod Žlabem vybírali ten vrak?"

Biren pokrčil rameny. „Ovšem, že ano. Ale Žlab je opravdu nebezpečný a ke ztroskotáním v něm často dochází."

Oba se zahleděli na Tarola. Upil ze šálku a řekl: „V poslední době, jak alespoň říkají Kupci, přichází o život až příliš mnoho dobrých lodivodů, těch, co Žlab sjeli mnohokrát.“

Ruar si uštípl malý kousek mianu. „Myslíš, že je v tom nějaká špinavost, že jsou tím na vině Vodáci?“

„Nevíme,“ odpověděl Tarol.

Arin se vytrhla ze zadumání a řekla: „K tomu, aby v těch nebezpečných vodách docházelo ke ztroskotáním, je třeba mít někoho přímo ve Žlabu nebo nad ním.“

Tarol přikývl. „Přesně tak, daro. Nezapomínejme, že třicet pět leagues severně od Žlabu mají Vodáci na Velkém ostrově pevnost...myslím, že jí říkají Vraná či tak nějak podobně. Sami si říkají strážci řeky...a za ochranu vybírají poplatky.“

„Právě tohle vodácké hnízdo jsem měla na mysli,“ odpověděla Arin. „Povídej dál.“

Tarol pokrčil rameny. „Jednou z možností je, že strážci řeky přišli na to, že mohou získat víc z takzvané záchrany říčního nákladu, a proto se společně s bližními z Olorinu činí, aby ho byl dostatek.“

„Hai!“ zvolal Perin, vyskočil a vytasil meč nad hlavu. „Jak rád bych je při tom nachytal!“

Biren zaťal ruku v pěst a důrazně dvojčeti přikývl na souhlas.

Když se Perin zase usadil, zeptala se Rissa: „A dělá se něco proto, aby se tyhle pověsti potvrdily nebo vyvrátily?“

Tarol přikývl. „Lesní lidé, Baeroni, v současné době hlídkují u Žlabu a Velkého ostrova a my zase sledujeme Olorin.“

„Cože! Baeroni hlídkují na horním toku?“ zvolal Ruar a pochybovačně povytáhl obočí. „Žádné jsme nezahledli.“

Vanidar se usmál. „To proto, že si to nepřáli, přáteli.“

Po krátké chvíli výměna stráží skončila. Liané, kteří se z ní vrátili, se najedli, trochu poklábosili a pak se odebrali ke spánku. Nakonec se do příkrývek zabalilo i všech sedm elfů. Tu noc je hlídali jiní.

Ráno se ohlásilo melodickým zpěvem, jenž nad nimi vysoko ve větvích vyluzovali *váni—lérinhové*. S příchodem slunce přilétli *mezisvětím* Stříbrní skřivani.

Arin zívla, protáhla se a promnula si oči. Zamžourala vzhůru do šerého listoví lesních velikánů a snažila se některého z pěvců postřehnout. *Kdepak jsi, stříbrnáčku? Přilétl si sem rozbřeskem z Vyššího plánu, takže tě teď budu mít na očích až do západu slunce, kdy se zase vrátíš do Adonaru. Její*

pozornost upoutalo stříbřité zablesknutí jednoho z přelétajících skřivanů. Povzddechla si. *Ovšem, ptáčku, máš právo rozletět se za svým dobrodružstvím. Je čas, abychom se také vydali na cestu.* Posadila se a rozhlédla se po ostatních, z nichž většina už byla vzhůru.

Když všichni posnídali, vydala se sedmičlenná elfí družina na cestu. Jak vyjížděla, popřáli jí hraničáři s Tarolem mnoho zdaru při jejím poslání. Do nebetyčného lesa vyrazili klusem.

Projížděli hlubokými a tlumenými stíny Stromových kmetů a dusot koňských kopyt dusil mechový porost. Ta trocha hluku, který vyvolávali, se ztrácela v šerosvitu rozsáhlého prostoru pod stínící spleť nad jejich hlavami.

Cestou mezi mohutnými kmeny si Arin Stromové kmety pozorně prohlížela. Tyčili se vysoko do nebe a v průměru dosahovali úctyhodného objemu. Byli opravdu mohutní. I když dopolední slunce jasně zářilo, nabýval lesní svět dole soumravné podoby...konec konců šlo o Stromové kmety z Vyššího plánu... z Adonaru, a protože mezi nimi žili elfové, jejich listy se zbarvovaly tmavozeleně a přišeří *zhušťovaly*.

Když v jedné chvíli sesedli z koní a nechali je lesním tichem procházet, otočila se Arin k Risse a řekla: „Co myslíš, jaké výšky asi dosahují?”

„Ty stromy?”

„Ano.”

Rissa vzhledla do větvoví a odhadovala jejich výšku. „Vanidar tvrdí, že tady poblíž hranice nejsou tak vysoké jako uprostřed lesa. To proto, že byly sázeny jako poslední.” Rissa zavolala na stříbrolista: „*Chier*, jakou mají tyhle stromy míru.. jak jsou vysoké?”

Aniž by se Vanidar obrátil, zavolal nazpět: „Odhadoval bych, že kdybychom mohli chodit po jejich kmenech, přešli bychom jejich celou délku asi sto Manskými kroky. Ale stromy, které jsme poblíž Srdce lesa sázeli jako první, ty mají výšku nejméně sto osmdesáti kroků.”

Arin pohlédla před sebe na krácejícího Stříbrolista a odhadovala, jak dlouhý může mít krok...kdyby délku odměřoval on, pak by výška stromů odpovídala necelému yardu. „Myslela jsem si to. Tyhle stromy tedy dosud nedosáhly výšky těch adonarských.”

Vanidar máchl odmítavě rukou. „To jistě ne. Do plné výše musí růst ještě desítky tisíc let.”

Arin se zahledla do šerého přítmí nad hlavou. „Vanidare, ty stromy zahušťují v přítomnosti elfů soumrak. Víš, jak to dělají?”

Stříbrolist se otočil a s úsměvem zavrtěl hlavou. „Nevím, Zvoněnko. Vím jen, že dokáží elfy nějak vycítit. Jsme s nimi jaksi navzájem spojeni.”

Arin letmo pohlédla na Rissu, ale tajen sklopila hlavu a pokrčila rameny. „Pokud to někdo ví, tak já tedy ne.“

Arin přikývla a odmlčela se. Kráčeli dál. Po chvíli opět vsedli na koně a pokračovali cestou na jihozápad. Vanidar směřoval k brodu přes řeku Rothro vzdálenou asi třicet mil. Stařín byl protkán spoustou říčních toků, z nichž největšími byly Rothro, Čtverylka, Cellener a Nóna. Jejich třpytivé vody stékaly z pláně a nedalekých Ponur. na východě vtékaly do hvozdu a nakonec se vlévaly do širokého toku řeky Agron. Elfi družina bude muset překonat dvě z nejvýznamnějších řek tohoto rozsáhlého zalesněného území: Rothro a Čtverylku. Ale kromě nich bude muset přebrodit také značné množství dalších menších toků.

Když slunce zapadlo za obzor a do soumrácného lesa se začalo vkrádat přitímní, ještě stále k brodu nedospěli. Stříbrní skřivani nyní spustili svůj podvečerní chvalozpěv, jenž způsoboval, že se Arinino srdce naplňovalo radostným pocitem a po tvářích jí stékaly slzy dojetí. V tom zazněl třepot křídel a zpěv dosáhl plné síly. *Vani—lérinhové* se plavně rozletěli mezi stromy... a mizeli. Jak se *mezisvětím* vraceli do Adonaru, jejich zpěv umlkal uprostřed melodie.

Pod vlivem toho náhlého přerušení Arinino srdce posmutnělo. Hřbetem ruky si otřela uslzené tváře. Zahleděla se spleť větví vzhůru a zjistila, že se už rozzářily hvězdy. V jejich mihotavém světle si sedm elfů chystalo tábor. Nikdo z nich už neměl zájem v cestě pokračovat.

V noci Arin ztěžka zalapala po dechu a prudce se ze spánku posadila. Pokrývala ji lesklá vrstva potu.

Rissa ze spaní sice také sténala, ale neprobudila se.

Perin, který měl hlídku, se zeptal: „Co je s tebou, daro?“

„Zdálo se mi, že slyším nějaký výkřik,“ odpověděla Arin.

Oba se zatajeným dechem naslouchali.

Nic.

Ticho.

Nic než slabý ševel vánku vysoko ve větvích Stromových kmetů.

Po chvíli Perin prohodil: „Asi šlo jen o zlý sen.“

Arin si povzddechla jako by o tom měla své pochybnosti, ale znovu ulehla a zavřela oči. Spánek se ale dlouho nedostavoval, a když přišel, zdálo se jí o blýskavých ostřích.

Za svítání Arin probudil zpěv Stříbrných skřivanů. *Ach, vy mí drobní vani—lérinhové, není divu, že tento hvozd nazývají smrtelníci Skřivani*

les...jakkpak by někdo mohl naslouchat vašemu zpěvu a nedal mu tohle jméno? Ale i přes radostný pocit ze skřivaniho zpěvu ji zbytky po snech z uplynulé noci naplňovaly znepokojením.

V půli dopoledne dospěli k mělkému brodu řeky Rothro a se šploucháním sjeli do křišťálově průzračné vody. Ve středu řeky se zastavili, aby se koně mohli napojit.

„A teď se pustíme k jihu," řekl Vanidar a pozoroval svého koně při pití.
„Čeká nás brod přes Čtverylku."

„Podle plánu," řekla Arin.

„Jak daleko je ještě k Srdci lesa?" zeptal se Ruar.

„Osm či devět leagues," odpověděl Stříbrolist a přitáhl otěže. „Dorazíme tam buď zítra časně ráno, anebo ještě dnes večer."

Když se koně napili, přebrodivili řeku na druhý břeh a zamířili do šera za ním.

Krátce po poledni dojeli k severnímu břehu rychle tekoucí Čtverylky. Vanidar zamířil po břehu na západ proti proudu řeky. Ostatní za ním. Než dojeli k východnímu cípu ostrova uprostřed řeky, postoupilo slunce na nebi o dvě šíře ruky. Voda tu zešíroká vířila a byla mělká. Tady se přebrodivili na protější břeh.

Srdce lesa bylo vzdáleno asi dvacet mil v jižním směru.

Dál projížděli mezi vysokými kmeny, jež se zvedaly vysoko k obloze. Nad hlavami se jim proplétalo tmavé listoví a půda pod nohama se jim počínala propadat do šera, i když slunce bylo ještě vysoko.

Dostavil se a pominul pravý soumrak a spolu s ním také prozpěvování Stříbrných skřivanů.

Když sedmičlenná elfí družina projela řadou lianských hraničáru, byla už hluboká noc. Konečně dojeli do elfí državy v Srdci lesa. Místo elfů tvrze se tu shledali s poklidnou vesničkou. Projížděli kolem tlumeně osvětlených elfích obydlí, která se choulila pod obrovskými Stromovými kmety. Směřovali k jihu podél roztroušených chaloupek s deskovými střechami, z jejichž oken bez okenic probleskovalo světlo luceren.

Projížděli mechem porostlými cestami až konečně dospěli k rozlehlému nízkému stavení, které obklopovaly další domky. Bylo to coronovo sídlo. Zatímco se jejich koně chopili strážci, jeden z nich se jich zeptal na jména.

„*Vio Vanidar*," odpověděl Stříbrolist. „*Vio ivon Darda Erynian*, stejně jako mí druzi. Rádi bychom si promluvili s coronem."

„Coron s chotí se právě s většinou doprovodu účastní banketu, alore

Vanidare, bývalý corone," odpověděl strážce a ustoupil stranou. „Oslavuji zasnuby dary Rael s alorem Talarinem. Budete se svými druhy jistě vítaný."

Strážce přivolal elfí páže, které je předsálím doprovázelo do třpytivého coronského sálu, v němž na jejich smysly zaútočily pestré barvy, vůně jídel a živá konverzace. Rozzáření elfové se při Stříbrolístově vstupu s dylvankou otáčeli. Hovor se ztišil v šepot a smích ustal. Dylvané bývali totiž samotářští a v Darda Galion se až na pár výjimek objevovali jen opravdu zřídka. Jestliže se v coronském sále najednou zjeví šest dylvanů, to už se musí něco vážného dít. Se Stříbrolístem v čele si dylvané klestili cestu mezi liány usazenými za dlouhými tabulemi plnými rozmanitých pokrmů.

Vanidar cestou k pódiu, na němž u hlavní tabule seděli coron s chotí, občas pokývl na pozdrav známým. Jak bylo při Manských zasnubních slavnostech zvykem, po pravici a levici vládnoucího páru seděli spolu se snoubenci také družba s družičkou.

Při spatření Vanidara se Aldor usmál a zvedl se k pozdravu. „Stříbroliste, buď' opět vítán v kraji Stříbrných skřivanů i v tomto sále." Jeho vlasy se leskly jako naleštěný bronz. Měl na sobě šaty v tmavohnědé barvě, jen rukávy, prsa a nohavice mu zdobily světle hnědé nášivky. Jeho oči měly oříškově hnědou barvu.

Vanidar mu poděkoval úklonou. „Corone Aldore, přivádím za tebou dylvany z Darda Erynian: dary Rissu a Arin a alory Ruara, Melora, Perina a Birena." Při představování každý z nich corona pozdravil po dylvansku úsečným úklonem hlavy.

Než stačil Aldor odpovědět, nahnula se vpřed zlatovlasá data s tmavomodrými očima. Na sobě měla zelené šaty a do dlouhých kadeří vpletené zelené stužky. „Dara Arin? Věstkyně, která předpovídá z plamenů?" Když Arin přikývla, lianka řekla: „Už dlouho se s vámi toužím setkat. Já jsem Rael."

„I já s vámi, věstkyně z křišťálu," odpověděla Arin.

Aldor se rozesmál. „Zdá se, že rozmluva předběhla představování, ale dříve než se stočí jinam, dovolte, abych zmínil jména: *darai Elora e Rael e Irren, alori Talarin e Rindor*." Když se coronova choť a účastníci zasnub pozdravili s Vanidarem a dylvany, Aldor se tiše zeptal: „Nepřicházíš s nějakým posláním?"

Vanidar přikývl.

„S neodkladným?" zeptal se Aldor.

Než stačil Vanidar odpovědět, ozvala se Arin: „Přicházím se poradit s darou Rael, ale myslím, že to může do zítřka počkat."

Aldor pozvedl obočí. Vanidar pohlédl na Arin a pak řekl: „Ovšem.

Dnes večer se připojíme k vašemu hodování a oslavě zasnoubení."

Aldor pohlédl ze Stříbrolista na Arin. „Necht’ se tak stane," prohlásil a poté zvolal: „Udělejte místo pro naše dylvanské hosty."

Zatímco se vydali k prostřeným tabulím, coronský sál opět zaplnily hovor a smích. Arin přehlížela shromážděné a rozveselené elfy a v duchu si kladla otázku, zda nejde o poslední slavnost, které je tento sál svědkem.

KAPITOLA 12

Jak se Elora naklonila vpřed, černé vlasy jí pohladily tvář. „A nic víc jste už <nezahlédla>?"

Arin zavrtěla hlavou. „Myslím, že bych se dokázala rozpomenout i na další představy, ale o čem byly, to už nevím."

Coronova choť Elora, Aldor a věštkyně z křišťálu Rael seděli u snídaně ve společenské ubytovací místnosti pro hosty. Arin s ostatními dylvany seděli spořádaně rozsazeni kolem dlouhého stolu. Stříbrolist s Talarinem byli rovněž přítomni.

Aldor popíjel ranní čaj. „Ta vize, kterou jste zahlédla, je příšerná." Obrátil se k Rael. „Viděla si něco podobného?"

Rael zavrtěla zlatavými kučery. „Ne, corone."

Vedle Rael seděl Talarin, vysoký elf oděný nyní celý v šedém oblečení. Stejně jako Rael měl zlatavě plavé vlasy, ale jeho oči byly zelené. Položil Rael ruku na rameno. Krátce se na něj usmála a pak se zase otočila k Aldorovi. „Na tom, že jsem nic takového nezahlédla, není nic významného, corone, a nikterak to pravdivost té vize nesnižuje, protože vizím je jedno, komu se zjeví. Pravdě bližší je skutečnost, že z tisíce neexistují dva jasnovidci, kteří by viděli stejný obraz. Alespoň takhle to tvrdí mág Elgon."

„Ani události takového významu?"

Rael obrátila dlaně vzhůru. „Dokonce ani takové ne."

Arin si odkašlala. „Daro Rael, je možné předvídané události pozdržet, vyhnout se jim?"

Rael zamyšleně nakrčila čelo. Melor si nalil další šálek čaje.

„Nikdy jsem to nezkoušela," odpověděla konečně Rael, „ale udělat něco takového znamená zahrávat si s osudem... a kdo ví, co by se stalo pak? Možná čarodějové.. já ale ne."

Arin si povzddechla. „Podobně jako vy, ani já se o to nikdy nepokoušela. Ale zdá se, že má poslední vize je taková, že by se něco k zamezení blížící se zkázy podniknout mělo."

Arin se na chvíli odmlčela a pak se zeptala: „A co ten zelený kámen? Už jste o něm někdo slyšel?"

Liané na sebe vzájemně pohlíželi a společně vrtěli hlavami.

„Ani žádné zvěsti?"

„Možná jde o drimmskou záležitost," nadhodil Talarin. „Opracovávají drahokamy, nefrit i kámen. Podle vašeho popisu by se mohlo jednat o cokoliv z toho."

„Máte pravdu," odpověděla Arin. „Ale dosud jsem mezi výtvary trpaslíků nic podobného neviděla."

„Zrovna mě napadlo: a co když jde o výtvar mágů?" prohodil bez zaváhání Perin.

Biren se ke svému dvojčecímu bratrovi otočil, „Proč by něco takového vytvářeli? Za jakým účelem?"

Perin pokrčil rameny. „Kdopak se ve zvyklostech čarodějníků vyzná?"

Aldor zvolna zavrtěl hlavou. „Ať se jedná o cokoliv, lhotejně, zda ve spojení s Trpaslíky, Mágy či dokonce samotnými bohy, zdá se, že je ten zelený kámen skutečným symbolem moci."

„Ale," ozvala se Elora, „Perinův návrh je stejně dobrý jako všechny ostatní. Jistě je v tomhle světě někdo, kdo o tak zvláštním předmětu něco ví."

Aldor odložil šálek na čaj. „Uložím v tom smyslu nenápadně se poptat mezi hany. Vyšlu své emisary rovněž do trpasličích držav, aby se v jejich podzemních prostorách vyptali DelfLordů, zda by něco o takovém výtvaru nevěděli. Ale pokud jde o čaroděje..."

„Pokud jde o čaroděje," řekla Rael a navázala tak na Aldorovu řeč, „navrhovala bych, aby dara Arin některého z nich vyhledala."

Arin se k ní obrátila. „Už jste jistého mága zmínila, daro Rael...nebyl to Elgar?"

„Elgon," opravila ji Rael.

„On se vyzná ve věstkyních a jejich vizích?"

„Poněkud.. i když se, ehm, nejedná o jeho zaměření."

„Snad bych ho tedy měla vyhledat," navrhla Arin.

Rael zavrtěla hlavou. „Nemám zdání, kde se zdržuje."

„Co Rwn, anebo Černá hora?"

Rael pokrčila rameny. „Snad. Ale jeden se zdržuje blíže než je tomu u obou míst, o nichž jste se zmínila. Je to Dalavar v Aralanu. Žije v Darda Vrku, alespoň tak jsem to zaslechla."

„Ve Vlčíně?" Rissa pozvedla obočí. „Znám ten les a Dalavara také."

Ostatní se na ni zadívali. „Ovšem vlčího mága Dalavara. Kdysi jsem se tam s ním při projíždění setkala," vysvětlila. „Ten jeho Vlčí hvozd je vskutku hustý.. a také chráněný."

Rael sraštila čelo. „Chráněný?"

„Ano. Žijí v něm draegové...stříbřití vlci."

„Draegové v říši Mithgar?" zvolal Ruar. „Měl jsem za to, že se zdržují v Adonaru."

„Zřejmě ne," poznamenal Stříbrolist, nepatrně se na Rissu usmál a vzal ji za ruku.

„A kde se ten Darda Vrká prostírá?" zeptala se Arin.

„V Aralanu, ve východním a severním směru," odpověděla Rissa,

„přímou cestou je odtud vzdálen dobrých osm set leagues, ale cestou, kterou bychom se tam vydali my, by to bylo o něco víc.

Biren pohlédl na Perina. „V důkladném tempu tak osmdesát až sto dní koňmo."

„A podstatně méně, kdybychom využívali náhradních koní," odpovědělo jeho dvojče.

Arin s povzdechem řekla: „A kde leží Černá hora?"

„Za Darda Vrkem," odpověděla Rissa. „Asi tak dvě stě dalších leagues. Je v říši Xian."

Arin se na okamžik zamyslela. „Mohli bychom ušetřit čas, kdybychom projeli rozbřeskem nebo soumrakem?"

Elfové na sebe vzájemně opět pohlíželi, ale žádný z nich se dobrovolně ke slovu nepřihlásil. Nakonec se ozval Stříbrolist; „Nevím o žádném *mezi-světí*, které by bylo kratší než přímá cesta."

Arin zasténala. „Doufala jsem, že bychom ušetřili čas, kdybychom projeli do Adonaru a pak zase nazpět do Mithgar, kdyby to bylo nutné, projeli bychom rozbřeskem nebo soumrakem několikrát."

Ruar si odkašláním pročistil hrdlo. „A nebylo by rychlejší, kdybychom se rozjeli do Rwn? Mohli bychom sjet dolů k Avagonskému moří a nalodit se na některou z arbalinských obchodních lodí."

Aldor zavrtěl hlavou. „Doslechl jsem se, že kistanští korzáři zablokovali úžinu. Prý se přes ni podařilo proplout jen Eroean."

„Aravanové lodi," řekla Arin a oči se jí rozzářily. „Ten by nás přeplavil."

Aldor zavrtěl hlavou. „Kráľův posel oznámil, že už se v přístavu nena-chází. Opět prý proplul bloádou a nyní se nachází za ní. Posel také uvedl, že k prolomení tohoto smrtícího sevření zrovna v této době shromažďuje Horní král flotilu. To ale může trvat určitý čas, třeba i měsíce."

„Mohli bychom se vydat na sever a vyplout z Borealu...nebo bychom se mohli rozjet na západ do Ryngaru," navrhl Melor, „a pak jen doufat, že tam zastihneme nějakou obchodní loď, která se vydává naším směrem."

„Anebo si nějakou najmout," dodal Ruar.

„Rwn, Darda Vrká nebo Černá hora v Xianu," řekla Arin s povzdechem.

„Navrhoval bych tedy—" začal Aldor, ale zarazil se, protože právě v té chvíli se ozvalo zatroubení signálního rohu, jehož ozvěna se odrážela od Stromových kmetů. „Poplach?" zamumlal Aldor. Zvedl se a přešel k přednímu oknu stavení.

Roh zazněl znovu a tentokrát blíže.

Teď už stáli na nohou všichni elfové.

Stříbrolist si za opasek zasunul dýku. Dylvanští hosté se chápali mečů a luků. Elora vzala ze stolu Aldorův meč a přinášela mu ho.

Aldor se odvrátil od okna, převzal meč a začal si ho opásávat. Při tom pohlédl na Arin. „Dovolte, daro, abych vám něco pověděl dřív, než mi to z mysli vyžene troubení rohu. Doporučoval bych, abyste spolu se svými druhy uposlechli rady dary Rael a odkvačili do Darda Vrku. Vyhledejte tam Dalavara a požádejte ho o radu. A kdyby vám Dalavar pomoci nedokázal, pokračujte dál k Černé hoře, protože nikdo...”

Troubení rohu znělo už pronikavě.

„...nikdo zde o zeleném kameni nic neví, kdežto mágové možná ano. Já mezitím podniknu vše, co je v mých silách, abych zjistil, jaký má význam.”

Do osady s lomozem dorazil elfský jezdec s několika náhradními koni na dlouhých provazech ve vleku za sebou. Znovu zazněl roh.

Aldor vyšel ze dveří a ostatní za ním.

Jezdec zarazil koně smykem před coronovým sídlem. Pak ze zadýchaného a zpěněného oře seskočil a vyběhl schodištěm vzhůru, kde mu strážce u vchodu ukázal na blížící se skupinu. Když se s nimi jezdec na půli cesty mezi sídlem a domkem setkal, stále ještě v ruce svíral roh. Velmi rozhořčeně Aldorovi sděloval: „Corone, *rúptové* z Ponur zlovolně porubali devět Stromových kmetů.”

„*Kha!*” Aldor v náporu zuřivosti zaťal ruce v pěsti, zatímco ostatním se z hrdel vydraly zděšené výkřiky. Coron se zhluboka nadechl, pak vydechl a zeptal se: „A co ti *rúptové*, Loricu, co je s nimi?”

„Jsou po smrti. Hraničáři je pobili.”

„*Blae,*” vyhrkla Elora s drsným výrazem ve tváři. „Příliš lehká smrt. Měli trpět.”

Aldor zaskřípěl zuby. „Kteří *rúptové*: ruchové, lôckové, nebo ghůlkové?”

„Většinou ruchové, ale mezi nimi byli také dva lôckové.”

„Kolik?”

„Dvaadvacet celkem.”

„Kdy?” zeptal se Aldor.

„Včera v noci,” odpověděl jezdec. „Počkejte, ne, celou minulou noc jsem byl na cestě, takže předvěčejší noci.”

Arin vytřeštila oči. Předevčírem v noci? Můj sen, ty výkřiky, blýskavá ostří.

Arin pohlédla na Perina a jen rty vyslovila *Můj sen*.

Přikývl a pak se oba zahleděli na Rissu, protože si vzpomněli, že i ona té noci ze spánku sténala. Zdálo se ale, že si Rissa nic neuvědomuje.

Arin se nyní zahleděla na okolní Stromové kmety. Vanidar říkal, že jsme s těmi velikány navzájem nějak spojení, což se tedy potvrzuje. Tak jako oni cítí naši přítomnost, já zase vycítila jejich bolest.

„Kdo ty *zplozence* pekel poslal?" zeptal se Stříbrolist. „Nevíme," odtušil jezdec. „Bažili jsme po krvi a šileli zármutkem, a proto jsme je všechny pobili dříve, než nás napadlo vzít některé do zajetí."

Stříbrolist se plácl do stehna a řekl: „Tohle zneuctění zaslouží něco víc než pouhé zabití."

„Vím," odpověděl Aldor a přimhouřil oči. „Musíme odhalit ty, kteří za tím hnusným činem stojí, a dát Proklatcům najevo tvrdou odpověď."

„Odplatu," zavrčela Elora a vycenila zuby. „Rychlou a nemilosrdnou. Tohle se už nikdy nesmí opakovat."

Arin nad krvežíznivým výrazem coronovy choti vytřeštila oči. *Takhle to tedy začíná? Válka z mé vize?*

Vanidar se zhluboka nadechl a řekl: „Ano, odplatu za mé stromy."

„Za vaše stromy?" zeptal se Talarin. Vanidar přikývl. „Když se tento hvozď vysazoval do země, byl jsem coronem."

Teď pro změnu vytřeštil zrak zase Talarin a řekl: „Pak je váš nárok na tento les větší než nárok většiny z přítomných. Až se *rûptům* vydáme pomstít, bude mi ctí jet po vašem boku."

Aldor rozmáchlým gestem obsáhl všechny hany, dylvany a celé Srdce lesa. „Pro nás všechny bude velikou ctí, až se rozjedeme po vašem boku, Stříbroliste. Chcete se stát mým vojevůdcem?"

Vanidar postupně přehlížel všechny, kteří ho obklopovali, ale když pohledem spočinul na Arin, zavřela hlavou a řekla: „Stříbroliste, i když mě porubání těch devíti nesmírně bolí, nemohu se vyhnout svému prvořadému poslání." Otočila se k ostatním. „Vydejte se s Vanidarem a liany pomstít ten strašný čin, kterého se Proklatci dopustili. Vaše přítomnost *rûptům* ukáže, že ani Dylané nedovolí, aby takové činy zůstaly bez trestu. Ale já...já se musím vydat na cestu do Aralanu. Musím zajet do Darda Vrku a vyhledat tam čaroděje Dalavara. Mým posláním, kterým mne pověřil můj coron, je sledování stopy zeleného kamene a snaha zabránit mu, aby nic nezahubil."

Vanidar zaťal ruce v pěsti tak silně, až mu klouby na prstech zbělely. Pak se obrátil k Aldorovi. „Arin má pravdu. I když nad porubem devíti truchlím, i když toužím po pomstě, vašim vojevůdcem se stát nemohu. Coron Remar z Darda Erynian nás pověřil, abychom Arin při její cestě za posláním doprovázeli a já tomu hodlám dostát."

Stříbrolist se zahleděl na ostatní. S povzdechy pokyvovali hlavami.

Aldor všechny znovu přehledl. „Tak se staň," řekl důstojně. Otočil se k

jezdci. „Loricu, zatrubte k nástupu. Okamžitě vyrazíme k ponurským hranicím.“

Když z Loricova rohu zazněl signál k nástupu do zbraně, přistoupila Arin ke Stříbrolistovi. „Alore Vanidare, mrzí mě to, protože jako zakladatel tohoto hvozdu by si se měl za ten porub pomstít především ty.“

Když si Arin sbalila všechny věci, naposledy se pozorně rozhlédla po svém pokoji v domku pro hosty, aby se ujistila, že tam nic nezanechala. Pak otevřenými dveřmi vyšla na verandu dlouhého nízkého stavení s doškovou střechou, kde už ji očekávali její druzi. Cestou ke stájím toho mnoho nenamluvili. Míjeli lianská obydlí, v nichž spatřovali lianské válečníky mužského i ženského pohlaví, kteří se vyzbrojovali do války. Občas kolem nich lomozně procválal jezdec s neodkladným posláním a Arin se srdce rozbušilo jako o závod. Souvisí všechen ten povyk nějak s mou vizí? S povzdechem pokračovala dál, aniž by na svou otázku získala odpověď. Teď na ni zatím nedokázal odpovědět nikdo.

Stáje byly skoro prázdné. Zůstalo v nich jen šest postrojů a koní. Podobně jako ostatní i Arin nasadila svému koni uzdu, osedlala ho, naplnila jezdecké vaky zrním a upevnila svou jezdeckou výstroj řemínky za zadní sedlovou rozsochu. Když byli všichni hotovi, rozjela se Arin se svými přáteli do hlubin soumráčního lesa. Jejich odjezd sledovala s ustaraným výrazem Rael.

Vnořili se do ticha nebetyčného Stařína, v němž koňská kopyta; na mechaté cestě vydávala jen tlumené zvuky. Po chvíli se Arin ohlédla. Ale její pohled zaznamenal jen vysoké stromy. Opět se zahleděla před sebe a pokračovala v jízdě za ostatními. Směřovali k Olorinskému přivozu a odtamtud k pevnosti Caer Lindor. V pevnosti na řece Rissanin se hodlali zásobit na dalekou pout' do hustého Darda Vrku v zemi Aralan. Tam chtěli vyhledat Dalavara a zjistit, „Neví-li něco o zeleném kameni, symbolu moci. Chtěli se ho také zeptat, zda neví, jak jeho děsivě zhoubné moci zabránit.

KAPITOLA 13

„Symbol moci?" I přes množství piva, které Alos vypil, se to na jeho řeči nijak neprojevalo. „No a co by tak symbolem moci mohlo být?"

Aiko pohrdavě zafuněla, ale Arin řekla: „Něco, co je nadáno mocí naplňovat osud."

„Ha!" Alos zakroutil hlavou. „Nadaný mocí? Osud? Mluvíte v hádankách a já se potřebuju napít." Natáhl ruku s prázdným džbánem a jeho slepé bělmo se zaměřilo na Arin.

Aiko něco zabručela a zakývala mečem. Jeho čepel se zlověstně zaleskla. Alos džbán spěšně postavil na stůl, napřáhl ruku před sebe a zakňučel: „Pani, já sem vás nechtěl urazit. Jenomže tajemství a záhady ve mně provokují žízeň.. a symboly moci se všema vosudama a záhubama sou vlastně záhady."

Egil na lůžku se zavrtěl. „Taky bych se rád o těch symbolech dozvěděl něco víc. Z toho, co říkáte *engeli*... ehm, paní, se zdá, že rovněž obsahují předurčení... stejně jako my všichni."

„Předurčení?" Aiko pozvedla obočí.

„Ano," přitakal Egil a jeho zdravé oko se zalesklo ve svitu lampy. Během Arinina vyprávění už totiž nastal večer a pokoj byl nyní osvětlen tlumeným žlutavým světlem. „Předurčení: to, co muže pudí k činům...nebo to, co je tak jako tak očekává a nemine."

„Hmm. Jenom muže? Žvaníš jako kněžouři boha Hodakku. *Baka—gojona dokemono*." Aiko odvrátila tvář a upřeně se zadívala z okna.

„Vy, Egile věříte ve vlastní předurčení?"

„Ano, paní: v oštěp, který mi probodne srdce, v seknutí mečem, ve smrt na moři či v něco podobného. Nejsem schopen říci, oč jde, ale mé předurčení mne jistě nemine."

Aiko si ho opět změřila zachmuřeným pohledem. „A co když zemřeš na stáří v posteli?"

Egil se hlasitě zasmál. „Já? A zemřít v posteli? To asi sotva."

Arin letmo pohlédla na Aiko a pak se otočila k Egilovi. „Možná se vaše předurčení už naplnilo, Egile. Třeba k němu došlo v Jutlandu."

Egil mlčky zvedl ruku k ovázanému oku.

Alos zažíral do prázdného korbenu a povzdechl si. „Předurčení. Tomu nerozumím. -Teda, ne, že bych na ně věřil...Ale připadá mi, že tydle symboly moci sou něco docela jinýho." Vzhlédl k Arin. „Co sou vlastně zač a co vo nich víte?"

Všechny oči se upřely na Arin. Přeložila si ruku přes ruku a řekla: „Symboly moci... někdy je těžké je rozeznat a jindy jsou všem hned zřej-

mé. Mohou sloužit dobru i zlu. Gelvinova záhuba byla symbolem zlé moci, symbolem děsu. Takovým symbolem byl i Černý trůn v Hadronově sále. Symboly dobra lze občas rozpoznat. Mezi ně patří například Kammerling, Adonův mlat, jenž je určen k zabití draka ze všech největšího. Bohužel, nikdo neví, kde se Kammerling nachází. Dalším příkladem kladných symbolů je Adonarský meč známý pod jménem Strast. Bohužel, ani u něj není nikdo schopen sdělit, jaké by mělo být jeho poslání. Ale existují i neznámé symboly, které vypadají jako obyčejné věci: šperky, dýky, prsteny, všelijaké tretky. Ve skutečnosti jsou ale něčím úplně jiným. Mnohé vyhlížejí jako by vůbec žádnou moc neměly, tedy až do chvíle, kdy svůj osudový vliv projeví."

Alos se zhluboka nadechl, vzápětí vzduch prudce vydechl a rozpačitě zavrtěl hlavou. V tom se ale ozval Egil: „Co kdybych u sebe jeden z takových symbolů měl.. třeba prsten nebo něco takového...a teď by nastal ten správný okamžik a já ho neuměl použít, anebo bych se ho využít pokusil, ale neuspěl bych? Jak by to potom dopadlo s osudem?"

„No," vyhrkl Alos, „co dyby Egil selhal?" Alos omluvně pozvedl ruku, aby zmírnil účinek vlastních slov na muže na lůžku. „Ne, že bys snad neměl uspět, Egile. Nic ve zlým. Nic ve zlým."

Oba se zahleděli na Arin.

Dylvanka jejich pohledy opětovala. „Co by se stalo s osudem, kdybyste neuspěl a použil symbolu nesprávně?"

Egil s Alosem přikývli.

„Zdá se, že symbol moci má k naplnění svého osudu vlastní způsoby," odpověděla Arin. „Kdybyste selhal, symbol by se o naplnění vlastního osudu pokoušet nepřestal. Třeba prostřednictvím jiné ruky."

„Ano, připouštím, že symboly moci bývají tajemné předměty, které možná ovládá Adon či Gyphon... anebo Elwydd, Garlon, kterýkoliv z ostatních bohů, kdopak ví? Ale, snad až na bohy, nikdo s jistotou neví, které z předmětů jimi jsou...dokud nedojde k jejich předurčenému působení."

„Já věřím v tohle: myslím, že zelený kámen je symbolem moci, ale takovým, že se modlím, aby se jeho předurčení nikdy neprojevalo."

Rozhostilo se ticho, které neustálým posupováním prázdného korbelu po stole narušoval jen Alos. Po chvíli se zase ozval Egil. „Pokud se nemýlíte, pak jsme zřejmě my všichni předurčení k naplňování těchto symbolů moci. Jaký smysl pak má snaha dosahovat vlastních cílů? Tyhle předměty nás k čemusi nutí, bez ohledu na to, zda si to přejeme či nepřejeme...a tak jen doufám, že sám na žádný nikdy nenarazím."

Aiko na něj pohlédla. „Uvažuj: třeba je tvým předurčením, právě to, že

na nějaký, jak ty říkáš, narazíš."

Egil se na ni upřeně zadíval., A co myslíte vy, Aiko, nutí nás symboly moci k naplnění svých předurčení nebo ne?"

Aiko se nadechla a pak odpověděla: „Kdybych na nějaký narazila, možná bych si ho zvolila, protože by mohl vyhovovat mým záměrům, ale ze stejného důvodu by si zase on mohl vybrat právě mě."

„Vy se tedy domníváte, že byste takový symbol mohla odmítnout, kdyby se vám nehodil k vašim záměrům?"

Aiko přikývla.

„V tom případě ale věříte, že cesty symbolů i jejich nositelů se ubírají stejným směrem jen náhodou, vidíte?"

„Ano, Egile Jednooký, právě v to pevně věřím. Pokud nedojde k další změně podmínek, mám možnost vlastní volby."

„Další změně podmínek? Co tím máte na mysli?"

„Jen to, že si bohové mimo jiné mohou přát, abych udělala něco, co bych raději nedělala. Za takových okolností bych jinou volbu neměla."

Egil přikývl. „Až na své předurčení také věřím, že mám ve všem ostatním neomezenou volbu. Ale pokud jde o mé předurčení, nemám na vybranou vůbec. Ať si svobodně zvolím jakoukoliv cestu, setkám se nakonec s čepelí, na níž je vyryté mé jméno, nebo s lodí, oštěpem, čímkoliv podobným. Tak jako je tomu u ostatních, vlastnímu osudu nijak uniknout nemohu. Určuje to moc, která vládne nade všemi bohy, i když ti se na ní mohou podílet."

„Pchá!" zasupěl pohrdavě Alos. „Bohové sou velmi náladoví, a proto na lidstvo doléhají jen samý pohromy." Sklonil hlavu, zakryl si dlaní zjizvené nevidomé oko.. a pojednou se rozeštkal. Arin k němu znepokojeně přistoupila a položila mu ruku na rameno. Alos nezvladatelně vzlykal. Pak pohlédl na Arin. Obličej měl zkřivený soužením. Z nosu mu kanul dlouhý průhledný sopel vyvolaný pláčem. Nejistě, a aniž by přestal plakat, tápal mlčky po kapesníku.

Aiko na něj hleděla s odporem. Pak se znovu zadívala na Egila a zeptala se: „Předurčení je pouze mužská záležitost? A co ženy.. a co Dylvané, Liané, Trpaslíci a další národy, které stvořila Elwydd? A co Mizeráci, kteří jsou dílem Gyphonovým? Znamená to tedy, že já a všichni ostatní, které jsem zmínila, jsme bez předurčení, bez osudu?"

Zatímco Alos smrkal, Egil se překvapeně zadíval na Aiko. Alos nepřestával smrkat. Konečně Egil řekl: „Ano, Aiko, všichni mají svá předurčení. Já jsem jen..."

„Prostě si nikdy o nikom a o ničem jiném než o mužích neuvažoval. *Rikotekina otoko!*" řekla a znechuceně se k němu obrátila zády.

Alos dosmrkal, svíral před sebou promočený kapesník a usazenýma očima ho pozoroval. Pak ho složil a vecpal do kapsy. Sice neustále slzel, ale na Arin už vycenil prořídlý zahnědlý chrup a řekl: „Tak co, nepudem se všichni napít?“

Toho večera už Arin ve svém vyprávění nepokračovala. Egil byl už totiž zesláblý a unavený. Trvala na tom, aby se trochu prospal.

Alos se chystal na svou obvyklou obchůzku po putykách, ale když mu Arin řekla, že příběh dosud neskončil, že zítra objedná další pivo, a že by byla ráda, kdyby nikam nechodil, rozhodl se zůstat.

Všichni se uložili ke spánku: Egil spal ve svém lůžku. Aiko seděla v tureckém sedu přede dveřmi, na rohožce před sebou meče a meditovala. Alos ležel na slamníku tváří k zemi. Byl rozladěný. Věděl, že kdyby se pokusil vyjít ven, vzbudí zřejmě tu snědou bojovnici, spí-li vůbec. Arin seděla u ohně a upřeně do něj zírala.

K ránu sebou začal Egil v lůžku zmítat a vykřikoval jména nějakých mužů. Ve zdravém oku měl šílený nepřítomný výraz a neustále klel. Arin přistoupila k lůžku a snažila se ho uklidnit, ale marně. Aiko zůstávala ve střehu, připravená vydat se jí na pomoc. S řevem a kletbami se nakonec probral a rozrušeně se rozhlížel...pak schoval hlavu v dlaních a rozplakal se. Arin se posadila na okraj lůžka a tiše začala prozpěvovat nějakou elfí píseň. Egil ležel a nepřestával plakat. Ale po chvíli přece jen upadl do hlubokého spánku. Arin přešla ke své židli a Aiko se vrátila na rohožku. Dylvanka se upřeně zahleděla do ohně, ale po chvíli se zahleděla jinam. Nedománila se soustředit, její mysl se neustále vracela k muži na lůžku. *Má opravdu ošklivé sny.*

Když ráno snídali, přišel nemocného navštívit ranhojič Thar. Dylvanka nezacelenou ránu potřela mastí a pak ji společně převázali novými obvazy.

Thar se zdržel jen na chvíli. Trochu pojezl a pak se vydal za dalšími návštěvami.

Hned za ním se dostavil Orri. Byl jako voda a hýřil dobrou náladou. Přinesl Egilovi koženou pásku na oko v nejjasnějším červeném odstínu, na níž byla malá zlatá značka. „Todle máš vod posádky. Chtěj, abys jí nosil. Budeš vypadat jako pořádněj fjordland'an, kamaráde, až se zase vrhnem na juty a ty se jim budeš moct pomstít. Nechali smět ti na ní dokonce vymalovat Adonův znak...to má bejt ten jeho válečnej mlat, kerýmu říkaj Kammerling nebo tak nějak. Bude ti pasovat. Co myslíš, moh bys mít při trestný výpravě něco lepšího ve znaku, než věcičku, kerý Trpaslíci říkaj Zuřivej tlouk?“

Oni se zdržel skoro celé dopoledne a k velké Alosově nelibosti se s ním dělil o džbán piva. Než odešel, většinu z jeho obsahu vypil sám.

Když se Arin znovu pustila do vyprávění, bylo už téměř poledne...

KAPITOLA 14

Arin s přáteli se opět vraceli přes Darda Galion. Znovu projížděli měkkým příšeřím slabě osvětleného lesa, jeho mediem zarostlými mokřinami, podél jeho toků i přes ně, z nichž některé byly bystřinami s bíle zpěněnou vodou, jež se s hlasitým burácením převalovala přes kameny, zatímco jiné tiše plynuly mezi nízkými břehy zarostlými kapradím, anebo tlumeně ševalily píseň o plynoucím toku mezi vysokými skalnatými srázy.

Na Arin doléhal klid nebetyčného lesa. Podřimovala a v nekonečném přítomí ztrácela pojem o čase.

Ráno a večer pěli své melodie o svítání a šíření stříbrní pěvci. Celé zalesněné území naplňovalo jejich opěvování krásy.

Vraceli se stejnou cestou, kterou před několika dny přijížděli. Znovu přebrodili rychle proudící Čtverylku a poté pomaleji tekoucí Rothro.

Konečně se, ocitli v hraničářském táboře, kde přenocovali. Stříbrolist hraničářům vyprávěl o porubu devíti Stromových kmetů. Při jeho vyprávění se nad ohavným činem *mizeráků* spáchaným na úbočí Ponur hlasitě rozhovořovali. Mnozí z nich by byli ihned vyjeli, aby se přidali k Aldorovu vojsku na odvetné výpravě, ale svá místa opustit nemohli, a tak jen překypovali bezmocným hněvem.

Následující jitra procitlo do vytrvalého deště a zasmušilosti. Tarol sedmici elfů doprovodil k přístavišti, odkud zvonem přivolali přívoz z Olorinu, který se téměř ztrácel v husté, převalující se mlze. Přejeli od jednoho vodáckého přívozu ke druhému a poté se už konečně znovu ocitli na východním břehu širé řeky Argon.

Pokračovali dál na severovýchod přes nejjižnější cíp Darda Erynian tak dlouho, až za deštivého podvečera dospěli ke břehu řeky Rissanin.

Následující den sice svítal do zataženého nebe, ale pršet přestalo. Právě když se začínalo stmívat, zahlédli uprostřed řeky šedé kamenné věže Caer Lindor, které v zapadajícím slunci oranžově zářily.

K ostrovní pevnosti dospěli přes pontonový most. Pevnost Caer Lindor byla dědictvím po elfích Nástupnických válkách, pozůstatkem z pradávných dob, kdy svět říše Mithgar kromě Elfů neobýval žádný člověk, žádná z bytostí Skrytých, ani trpaslík či mág, byla pozůstatkem z dob, kdy se po Mithgaru pohybovali výhradně elfové postižení vražedným běsem. Ale zatímco se tyhle doby staly dávnou minulostí a Elfové se ze své vražedné mánie uzdravili, obrovská pevnost čtvercového půdorysu přetrvávala. Představovala základnu pro případ budoucí potřeby, ale v současné době sloužila především jako útočiště poutníků, i když vzhledem ke své poloze na hranici mezi chráněným Černínem na severu a Obřínem na jihu se zdejší

cestou zřídka ubíralo větší množství pocestných, z nichž většinu tvořili elfové a baeroni a občas i nějaká ta odvážná duše.

Ted' se podvečerem k pevnosti blížilo šest dylvanů s jedním lianem, kteří zde hodlali sehnat nějaké mezky či nákladní koně a doplnit zásoby potravin pro svou dalekou cestu na východ. Vojákům zdejší elfí posádky se zmínili jen o porubu devíti Stromových kmetů. O vlastním poslání se nešifili.

Večer je i přes neradostné zprávy alespoň trochu pobavili dva waerlingové, kteří se plavili po řece Rissanin a měli po ní namířeno dál, až do řeky Argon. „Rádi bychom viděli Avagonské moře," řekl vyšší z nich, který se jmenoval Tindel. Měřil tři stopy a tři palce a svého druha Brinka tak převyšoval o celé dva palce.

„Ano, rádi bychom ho viděli," dodal Brink a šikmá safírová očka mu zářila, „a možná na něj i vyplujeme na některé z arbalianských kupeckých lodí."

„Myslí, že se na ní bude starat o cestující," poznamenal Tindel pohrdavě a trhl palcem k Brinkovi.

„Snad si ty truhlíku nemyslíš, že nás vezmou za lodivody," ohradil se Brink, „nevezmou nás ani za nakladače či plavčíky. . .Nebo by si snad chtěl dělat kapitána?"

„Myslím, že bychom mohli sloužit jako hlídka," řekl Tindel a ukázal si prstem najedno z vlastních kukadel podobné drahokamu, jež se ve svitu lucerny jantarově lesklo. „Především za noci."

„Cože? To mám jako šplhat po některém z těch vysokých stožárů? Mě tedy vynech, ty moulo. Chceš-li se na vršek některého z těch vysokých ráhen škrábat, je to tvoje věc. Ale pokud jde o mě..."

A takhle se oba nejlepší přátelé hašteřili pořád dokola.

Elfové měli z jejich třenic zábavu.

Příštího rána se Arin s ostatními chystali znovu vydat na cestu. Vlekli za sebou šest mezků naložených zásobami. Když dospěli k východnímu pontonovému mostu, který překlenuje Rissanin k Obřímí, všimli si, jak se právě oba waerlingové chystají odrazit svůj plně naložený prám.

Arin předala Melorovi vlečný provaz svého mezka a poté sjela k prámu. „Maličci, dejte pozor na Bellon, jistě si nepřejete, aby vás smetl dolů."

„Na Bellon?" zeptal se Brink.

„Ovšem. Je to vodopád na řece Argon.. .asi dvacet leagues na jih od místa, kde se do ní vlévá Rissanin,"

Brink se poškrábal na hlavě. „Dvacet leagues? Šedesát mil?"

„Jo, ty truhlíku," řekl Tindel, „dvacet leagues, tedy šedesát mil." Pak se otočil k Arin. „A jakpak je to s tím vodopádem?"

„Nachází se v místě, kde řeka spadá přes Velký sráz. Z výšky tisíc stop se řítí dolů do Kadlubu."

„Tisíc stop!" vykřikl Brink. Sáhl po pouzdru na mapy, vytáhl z něj pergamenový svitek a chvíli na něj civěl. Pak se zavrtěním hlavy řekl: „Žádný Velký sráz, žádný Kadlub, Tině. Musíme si tu mapu dát opravit."

Arin překvapeně vytřeštila oči. Je to vůbec možné ? Tihle dva se vydají na prámu po řekách, aniž by věděli, jaká nebezpečí je tam očekávají.

„Děkuji, paní Arin," řekl Brink.

„Ano, děkujeme vám," dodal Tindel. Poté trhaně pohnul hlavou k pevnosti. „Tak už se konečně hni, Brinku. Světla už ubývá."

Jak se oba waerlingové plahočili nazpět k pevnosti, zaslechla Arin, jak Tindel říká: „Brinku, já ti přece povídal, že žádnému z vodáků není radno věřit. Vždyť už jsme se málem utopili v těch peřejích na horním toku a teď zase zjišťujeme, že v té zakoupené mapě nejsou vyznačeny ani vodopády, ani žádný sráz, ani..."

Arin se přidala k ostatním na pontonovém mostu a okamžik před vjezdem do lesa se za oběma waerlingy ohlédla. Vesele zamávali na rozloučenou a vzápětí zmizeli pod padací mříží za bránou.

Arin se zase odvrátila a rozjela se za svými druhy do zelených prostor Obřína. Pevnost Caer Lindor za nimi se rychle rozplynula v listoví. Cestou lesem Arin přemítala, kolik asi nečekaných peřejí, kataraktů a netušeného nebezpečí leží ještě před nimi.

KAPITOLA 15

Ohromné zalesněné území, které se táhne do délky asi sedmi set mil a do šířky dvou set mil, ohraničuje na severu reka Rissanin, na východě Riamonské pláně a na západě široká řeka Argon s částí Velkého srázu. Jde o Obřín, jeden z nejrozsáhlejších lesů v říši Mithgar.

V tomto polesí žije lidská rasa zvaná Baeroni. Jsou to obři. Jejich muži dorůstají výšky až šesti stop a deseti palců či i více, zatímco ženy jsou vysoké do šesti stop a šesti palců. Podobně, jako jejich příbuzní z Velké Zelené dvorany na severu, mají v úctě půdu, kterou skvěle obhospodařují, i vše, co přináší.

Prý v Obříně také žijí Skrytí, ale nezdá se, že by byl pod takovou ochranou jako Černín či Darda Erynian...Velká Zelená dvorana. Pokud se v něm Skrytí vyskytují, nedávají to nijak najevo.

Ve středu Obřína se prostírá rozsáhlá travnatá oblast. Stromy hranice této rozlehlé louky nepřekračují. Její rozloha činí asi osmdesát krát čtyřicet mil. Říká se jí prostě Mýtina. Shromažďují se na ní Baeroni, a to týden před každým letním slunovratem a týden po něm, aby si zapěli o hrdinských činech svých klanů a také proto, aby si muži našli své nevěsty a ženy zase ženichy. Zmíněné dny na Mýtině naplněné spřízněným duchem namlouvání a oslav jsou opravdu významné. Po jejich skončení se baeronští, někteří z nich v novopečených párech, opět vytrácejí do širého lesa, aby se vrátili do svých vísek či samot...v nesmírném Obříně.

KAPITOLA 16

Arin s přáteli neprojížděli Obřínem v době slunovratu. Byl červenec a slunce na zem jasně zářilo a pářilo. Ale pod ochranou listnaté klenby stromů přetrvával strakatý mírný stín po celé dlouhé dny, které lesem projížděli. Za celou dobu cesty na východ nepotkali jediného baerona a ani koutkem oka nezahlédli sebenepatrnější náznak po Skrytých. Zdálo se, že jejich denní postup a noční táboření sledují pouze lesní ptáci a zvěř. Konečně se jednoho pozdního odpoledne, asi sedm dní po vjezdu do Obřína, vynořili na zvlněných Riamonských pláních.

Příští den mrholilo. Cestou plání na východ se drželi asi o deset až dvacet stupňů severněji. Po levé straně mohli skrz mrholení v dáli zahlédnout hřeben výspy Okrajek. Následující čtyři dny jeli podle něj, dokud se nezačal stáčet k severu, aby se připojil k hlavnímu masivu, jenž se prostíral od východu k západu.

V příštích dnech měli hory stále na očích. Zatímco projížděli otevřenou zvlněnou krajinou, rýsovaly se na vzdáleném severním obzoru. Po dalších patnácti dnech dospěli do městečka Bridgeton, které se rozkládalo v místě, v němž vedla přes řeku Železu Pevninská cesta. V tomtéž místě začínala také Námořní cesta, jež směřovala k jihu podél Železy až do Rhondoru, města na úpatí horské pánve známé pod názvem Helská nístěj. Dále pak sledovala podhůří a řeku až k moři a Helské nístěji se vyhýbala.

Šlo o výstižně pojmenované místo představující rozpukanou, pustou a nesmírně vyprahlou krajinu, která se podobala hluboké míse. Prostírala se na sto mil daleko a náhle končila u vysoké skalnaté bariéry, jež ji oddělovala od Avagonského moře.

Arin s přáteli se v kupeckém městečku Bridgetonu ubytovali v hostinci U Červené husy a po zbytek dne i den následující se věnovali odpočinku, doplňování tenčících se zásob a těšili se rovněž z horkých koupelí, teplých pokrmů, vychlazeného piva a sladkého červeného vína...i ze spánku v měkkých péřových postelích. V lokále hostince prozpěvovali teskné, líbezné i srdceryvné písně, z jejichž poslechu se těšili jak měšťané tak i hosté. I když sem čas od času pěvci zavítali, všeobecně se vědělo či se to tak alespoň (radovalo, že elfské písně a elfští zpěváci patří k tomu nejlepšímu. Tak či onak, když se rozneslo, že: „...U Červené husy zpívají elfové, skuteční elfové," bylo v hostinci natřískáno k prasknutí.

Příští den přejela Arin s ostatními kamenný most přes Železu. Cestou přes něj jim z hrubě opracovaného voru, jež tvořily klády svázané provazy, vesele mávali dva muži. Proplouvali pod mostem a směřovali dál po proudu řeky. Snad šlo o drvoštěpy a obchodníky z Daelu, kteří splavovali dřevo

do Rhondoru, města kamene, jílu a cihel, kde bylo dřevo vzácné.

Pokračovali Pevninskou cestou k východu. Chtěli po ní dojet až do města Vorlo na hranicích Aralanu. Jeli bez přestávek a v dálce po levici se s nimi táhl oblouk Okrajek. Pod okovanými kopyty vířícími prach ubíhala mile za mílí. Přes den jeli a v noci přespávali v senících malých hospodářství, v hostincích u silnice nebo v táborech pod širým nebem. Devátý den po odjezdu z Bridgetonu vyjeli táhlým svahem ke shluku nízkých pahorků a pozdě odpoledne dalšího dne přešli dlouhý hřeben spojující Okrajky se Strminami na jihu. Dospěli do Garie a sjížděli nyní jejími rozlehlými pláněmi. Bylo dvacátého srpna a do Darda Vrku jim zbývalo ještě osmnáct set mil.

Pokračovali Pevninskou cestou stále dál na východ. Směřovala teď rovnoběžně se Strminami na jihu. Všude kolem nich se počínaly objevovat známky končícího léta. Sedláci sklízeli na polích obilí a honáčtí psi naháněli dobytek a sháněli jej z horských lučin na níže položené zimní pastviny. Arin známky sezónní změny zneklidňovaly. Její vidění se totiž dostavilo prvního července a nyní už bylo září. Znepokojovalo ji pomalé tempo, kterým se ubírali, ale rychleji jet nemohli, protože museli mezky i koně šetřit. Projížděli kolem dozrávajících plodin a nedávno pokosených polí, mýjeli stáda sestupující z hor a Arin při tom každou chvíli napadlo, zda se na ně už nezadržitelně neřítí děsivá zkáza. Každou chvíli přemítala, zda nedopadne ještě před tím, než proti jejímu vzniku stačí sama či někdo jiný něco podniknout. Plouživým tempem překonávali míli za míli.

Trináctého září dorazili konečně do města Vorlo na západním břehu řeky Venn. Na protějším břehu se prostíral Aralan.

Noc a celý příští den strávili v tomto pohraničním městě odpočinkem a doplňováním zásob podobně jako v Bridgetonu, který byl od nich nyní vzdálen osm set padesát mil či třicet čtyři dny cesty. Vpřed postupovali rychlostí osmi leagues denně a tedy čtyřiašest set mil od úsvitu do soumraku. Do Darda Vrku jim dosud zbývalo ještě dalších tri sta čtyřicet leagues, tedy asi tisíc mil. Arin si povzdechla. *Kdyby nebylo té pirátské blokády, teď už bychom určitě mohli být v Rwn. Ztracení kistanští piráti!*

Následující ráno odvedli zvířata k přívozu, přeplavili se přes řeku a vjeli do Aralanu. Asi míli či dvě ještě pokračovali Pevninskou cestou. Pak odbočili vlevo a zamířili otevřenou krajinou k severovýchodu. Jeli podél řeky Venn, jež pramenila ve vzdálených Ponurách. Z nich stéká do Venn celá řada menších přítoků. Hromadí se v ohromné Chalianské bažině, z níž přebytná voda zvolna prosakuje do Nižšího močálu, jehož výtok se posléze mění právě v řeku Venn. Elfí družina hodlala podél jejího toku pokračovat přinejmenším ještě několik dalších dní, neboť neproudila ani do bažin ani

do Ponur, nýbrž do Vlčina.

Asi dva týdny měli údolí řeky stále na dohled. Jak se léto chýlilo k závěru, stromy podél něj měnily postupně zbarvení. Pak se směr jejich cesty začal pozvolna rozcházet se směrem říčního toku, až nakonec údolí uprostřed Aralanu ztratili z dohledu úplně. Postupovali za Rissou, která je do Darda Vrku vedla, stále na severovýchod.

V těch čtrnácti dnech proběhla také podzimní rovnodennost. V předvečer dne, v němž jsou světlo s tmou ve vzájemné rovnováze, asi kolem půlnoci a ve žlutavém svitu měsíce mezi druhou čtvrtí a úplňkem od západu, vykročili dylvané se Stříbrolistem slavnostním elfím rituálním krokem, jenž oslavoval období sklizně a střídání ročních sezón.

Oblékli se k té příležitosti do nejlepších kožených oděvů a zaujali svá výchozí postavení. Elfky čelem k severu a elfové k jihu. Pak začali prozpěvovat a dali se do pohybu. Zahájili starobylý rituál pozvolným krokem. Obklopeni melodií, harmonií, protihlasy, kontrapunkty i šustotem kůže o kůži vykračovali sice v měsíčním svitu důstojně...ale jejich srdce naplňoval radostný pocit.

Krok...pauza...posun...pauza...obrátko...strnutí...krok.

Zvolna, zvolna, pohyb a strnutí. Zesilující hlasy. Hlasy umlkající. Splývavé noty z počátku času. Harmonie. Libozvuk. Krok...strnutí. .krok. Arin se otočila. Rissa se otočila. Elfky v pohybu, elfové strnulé. Kontrapunkt. Protihlas. Krok...pauza...krok.

A když se obřad blížil k závěru.. .hlasy umlkaly, písně doznívaly a pohyby se zpomalovaly, až nakonec všechno znehybnělo...stáli elfky a elfové opět ve svém výchozím postavení: ženy čelem k severu a muži k jihu. Nešlo o náhodné krokové schéma, jeho zvláštní průběh má svůj zvláštní účel. Ale o něm by mohli mluvit pouze elfové.

Arin pohlédla na nebe poseté hvězdami. Starobylý obyčej ji trochu uklidnil. Bledavě žlutý měsíc se už těsně přiblížil k západnímu obzoru. Během tajemného rituálu urazil třpytivou nebeskou klenbou čtvrtinu své nehluché dráhy. Jeho pohyb jí jen připomněl, jak se čas nezadržitelně ztrácí v minulosti.

V předvečer šestého října spatřili Skog, starobylý les v severní části Aralanu. Zdejší zalesněné území už podzim zcela ovládl. Listí stromů úplně zezlátlo a povívalo v syrovém větru vanoucím od vzdálených Ponur. Byl v něm již náznak nadcházející zimy. A soudě podle srsti, která narostla koním a mezkům, měla být krušná.

Arin s přáteli projížděli podél zalesněného úbočí téměř osm dní. Zlatavé listí červenalo a noci byly stále chladnější. Konečně ale dopěli k Darda Vrku.

Rissa je konečně dovedla k Vlčinu. Doufali jen, že v něm někde naleznou mága Dalavara.

KAPITOLA 17

Dvě rozsáhlé lesnaté oblasti spojené po stranách širokým lesnatým pásem ohraničují na severu nebetyčné Ponurý, na východě bystřina Vlčava, na jihu zvlněné Aralanské pláně a na západě otevřené stepní pásmo, které dosahuje až k Chalianské bažině. Jsou to Skóg a Darda Vrká. Prostírají se pospolu od východu k západu v délce čtyř set mil a od severu k jihu pak na vzdálenost dvě stě padesátí mil.

Skog je prý vůbec nejstarším mithgarským lesem. Snad ano, protože pro něj elfové mají jen jediné jméno. Nepoužívají pro něj ani výraz 'darda', označují jej výhradně jako Skog. Snad je tedy skutečně něco pravdy na tom, že je Skóg nejstarším lesem v říši Mithgar.. ale protože je spojen s Darda Vrkem, stárí obou lesů se obtížně rozlišuje.

V mnoha písniích bardů je ale navěky zachycen Darda Vrká, Vlčín: v písniích, které duši naplňují až po okraj touhou po legendárních dobách, v písniích, jež v očích každého, kdo jim naslouchá, vyvolávají oduševnělý lesk. Jsou to zpěvy o Vlčíně, v němž kdysi žily prašelmy a možná v němu žijí až dodnes: obří orli, bílí jeleni, rohatí koně zvaní jednorožci, medvědi, jež bývali lidmi, a mnohá další mystická a mýtická stvoření.. a lesu vládnou velcí stříbřití vlci — adonarští draegové — či snad čaroděj, který prý v lese podle některých žije. Ano, takovým je Vlčín opěvovaný bardy. Rozsáhlý, starobylý, začarovaný a dokonale chráněný hvozď, jemuž se vyhýbá každý, kdo by snad chtěl páchat zlo.

Na rozdíl od Vlčina, o prastarém Skogu bardy nezpívají ani příběhy nevyprávějí. Jediným slůvkem se nezmiňují, kdo či co se v hloubi jeho lesního šera zdržuje.

KAPITOLA 18

S mocným šploucháním přebrodiva Rissa na koni rychle tekoucí proud a vjela mezi stromy se zlatavým a červeným olistěním. Arin s ostatními za ní. Příští dva dny směřovali na sever a na východ a pátrali po středu Darda Vrku. Ujeli už celkem čtyřicet mil, ale stále se jim nedařilo narazit na jedinou známku, která by svědčila o tom, že se zde zdržuje čaroděj. Ale po celou tu dobu jim vysoko nad hlavami v blankytné obloze a sotva na dohled neustával kroužit sněhobílý sokol.

„Myslím, že jde o Dalavarův zrak," poznamenal Biren, když si ho všiml poprvé.

„To myslíš vážně?" zeptal se Perin, zastínil si oči a zahleděl se vzhůru.

„Vůbec se nespouští dolů," odpověděl Biren. „A pak, už jsi někdy podobného ptáka viděl? Který by byl bílý jako čerstvě navátý sníh? Takovou barvu mají ze sokolů jen ti polární."

„Třeba je to polární sokol."

„Myslím, že ne, bratře. Na to mi přijde moc malý a příliš na jihu. A kdyby to byl vážně sokol, neměl by v tomhle ročním období šedivé peří? Ale tenhle je bílý."

„Řekl bych, že až přízračně bílý," dodal Perin.

„Dalavarův zrak," zopakoval Biren. „S ním bychom se snad mohli setkat už zítra."

„Snad," přitakal Perin.

A zatímco se nad nimi bílý dravec neustával vznášet, rozjeli se oba Vlčínem za ostatními.

Druhého dne časně ráno rozhrnula hlídkující Arin nohou doutnající popel a přihodila na obnažené řeřavé uhlíky pár drobných větviček. Když začaly nové dřevo olizovat malé rudé jazýčky, zahleděla se ranním mlžným oparem k nezřetelně viditelné blízké bažině, z jejíž vod stoupala pára, svíjela se mezi stromy kolem a halila les do šerého stříbřitého přísvisitu. Vzala varnou konvici, přešla ke břehu průzračné tůně a naplnila nádobu čistou vodou. Odkudsi z mlhy zaslechla šplíchnutí. *Zase některá z těch chutných ryb... anebo žába.* Poté zaslechla, jak vzadu zafuněl mezek a zafřkal některý z koní. Přeběhla pár kroků do tábora, aby vzbudila ostatní.

„Psst," sykla, „někdo či cosi se sem blíží."

„Odkud?" zeptal se šeptem Vanidar a chopil se luku z bílé kostice se stříbrným držadlem. Jak ostatní elfové tasili své zbraně z pochev, zazněl tichý ševl oceli. Koně s mezky uvázaní na provazu napnutém mezi dvěma stromy nervózně přešlapovali z nohy na nohu, oči měli vytřeštěné a uši

našpicované. Hleděli v jednom směru na opačné straně bažiny.

„Támhle v dálce," vydechla Arin a pohnula bradou k tůni. Současně hasila vodou z konvice oheň, který se právě rozhoříval. Jak polévala rozžhavené uhlíky, tiše syčely a obohacovaly párou okolní mlhu.

„Něco tam na druhé straně vyplašilo žábu. A koně jsou také neklidní. Něco se k nám plíží." Arin odložila konvici a chopila se kyje.

„Jsme v Darda Vrku," zasyčela nesouhlasně Rissa, ale přesto zaujala své postavení při kruhové obraně tábořiště. „Tady by se nic zlého a špatného potulovat nemělo."

Stříbrolist přikývl, zabodl dlouhou dýku do země před sebou tak, aby ji měl na dosah, a založil šíp na tětivu. „Ale bude lépe, *chieran*, když—"

„Támhle," vydechl Melor a oštěpem ukázal mlhou vpravo od bažiny, „přicházejí."

Mezi stromy se klouzavě pohybovaly v mlze nejasné tmavé skvrny a blížily se k táboru. Kolem jejich nejasných siluet vířila mlha.

Arin jejich přibližování upřeně sledovala. Nakláněla hlavu vpřed a soustřeďovala se jako by hleděla do plamenů. Využívala triku, který zlepšoval vidění, a který jí už při nejedné příležitosti umožnil postřehnout něco, co bylo jinak nepostřehitelné. Ale mlha ji zmohla stejně jistě jako plameny voda.

„Tam," zasyčel Ruar a ukázal šavlí vlevo. „plíží se další."

Koně s mezky pofrkávali a tahali za úvazy.

„Kolik jich je celkem?" sykl Vanidar.

„Čtyři.. .ne, pět.. .šest," odpověděl Ruar, když se siluety přiblížily.

„Tady je jich také šest," dodal Melor, který z kruhu několik kroků pooděšel. „Chovají se jako smečka, běží po čtyřech a jsou to—"

„Draegové!" zvolala radostně Rissa, když se dal konečně rozeznat jeden z velkých stříbřitých vlků. Všichni dosahovali velikosti poníka a k tábořišti se sbíhali ze všech stran. Tlamy měli doširoka rozevřené a přes lesklé bělostné tesáky jim plandaly jazyky.

Rissa zasunula meč do pochvy, objala prvního z obřích vlků kolem krku a pohroužila mu tvář do hebké bílé srsti. Vlk její objetí němě snášel.

Zatímco Biren s Perinem uklidňovali koně a supící mezky, obklíčilo tábor celkem dvanáct draegů.

Arin si úlevně vydechla a právě se obracela, aby si odložila svůj kyj, když koutkem oka zaznamenala nějaký pohyb. Ale když se tím směrem zadívala, neviděla nic. *Že by přelud z mlhy?* Stejně jako už dříve nahnula hlavu vpřed a soustředila se. Znovu se pokoušela <zahlednout> jinak skryté... a v tom u vyhaslého ohně spatřila stojícího mága.

Měřil asi šest stop...byl tedy vyšší než většina elfu...a stejně jako všichni

mágové měl nepatrně zešíkmené oči a zašpičatělé uši, i když ne tak výrazně jako Dylvané či Liané. Jeho vlasy byly bílé a spadaly mu po ramena. Leskly se skoro tak jako srst stříbřitých vlků, i když nepatrně matněji. Nebyl poznamenán věkem. Měl na sobě oděv z měkké šedé kůže a pas mu obepínal černý opasek se stříbrnou přezkou. Jeho nohy vězely v botách z poddajné koženky, takže za chůze nevzaly. Oči měl stejně pronikavé jako orel. Zřejmě byly šedé, ale v mlze se to dalo těžko rozeznat. Na krku se mu cosi třeptilo, snad stříbrný amulet na kožené šňůrce. Arin se zdálo, že vydává tlumenou záři.

Zdálo se, že ho ostatní elfové vůbec nevnímají. Dívali se, to ano, ale jen ne na něj. Ale draegové jeho přítomnost vnímali, protože se na něj jeden z nich občas zadíval jako by očekával nějaký příkaz. Když se ale žádný nedostavoval, odvracel zrak zase jinam.

Mág se na Arin zadíval zpřímá a lehce se usmál. „Ty mě vidíš i slyšíš?”

Když Arin přikývla, jeho úsměv se prohloubil. „Pak si jistě nadána divokým kouzlem.”

Teprve teď Rissa přestala objímat vlka a rozhlédla se. Když nic z toho, co hledala, nezahlédla, obrátila se ke zvířeti po boku a řekla: „Ty musíš být jedním z Dalavarových vlků. Kdepak máš pána?”

„Tady jsem,” ozval se mág.

„*Vada!*” vykřikl ohromeně Ruar. Až na Arin byli stejně překvapení i ostatní elfové, protože se jim v té chvíli mág zničenou nic zjevil. Ještě před okamžikem ho vůbec neviděli.

„Ale žádným pánem těchto draegů nejsem,” pokračoval Dalavar. „Spíš bych řekl, že jsou mými přáteli.”

Rissa se vzpamatovala z ohromení, s úsměvem k němu přistoupila a obžala ho. „Ráda vás zase potkávám, Dalavare, vlčí mágu.”

Čaroděj se na ni usmál a její objetí opětoval. Pak se tázavě zadíval po ostatních.

Rissa se otočila: „*Dalavar, vi didron enistor: Dora Arin e Alori Vani-dar, Ruar, Melor, e Perin e Biren.*” Když se elfové s čarodějem postupně všichni pozdravili úklonou hlavy, obrátila se zase k mágovi. „Přijíždíme za vámi s jistým naléhavým posláním a hledáme vaši pomoc.”

Než Arin vylíčila svou vizi, odpařilo slunce ranní mlhu. Když skončila, zavrtěl Dalavar hlavou. Zatímco elfové mlčky čekali, uskrával horký čerstvě uvařený čaj. Seděli v táboře a všude kolem polehávali draegové. Jen tři z nich se vydali na obhlídku. Konečně Dalavar promluvil: „O zeleném kamenu zhola nic nevím.”

Perin s Birenem společně zaúpěli a Arin si sklíčeně povzdechla. Vlčí

mág rozhodil rukama: „Už je to dávno, co jsem les naposledy opustil... dávno, co jsem rozmlouval s ostatními mágy. Vím jen jedno. Existují-li mezi Svobodnými tací, kteří o zeleném kameni něco vědí, najdete je v pevnosti mágů v Černé hoře.“

Stříbrolist sklonil hlavu ke straně. „Ne tedy v Rwn?“

„Ach, ano. I tam. Jde o velmi tradiční místo, neboť je sídlem Akademie, v níž jsou rozsáhlé knihovny,“ zabručel Dalavar.

„Knihovny?“ zeptala se Arin.

„Ano, v Akademii mágů ve městě Kairn na západním pobřeží Rwn.“

„Hnm,“ zadumala se Arin. „Kéž bychom se byli rozjeli rovnou tam.“

„Ale vždyť je tam zablokovaný přístup,“ zahučel Ruar.

„Kha se všemi Kistaniany!“ vyhrkla Rissa.

Dalavar pozvedl obočí. „Zablokovaný?“

Ruar přikývl. „Ano, ovládají Kistanský průliv.“

Dalavar si povzdechl. „Lidé tedy pořád válčí?“

Ruar přikývl a Stříbrolist dodal: „I když jsou lidé zlí, ještě horší jsou Proklatá. U Udí je alespoň nějaká naděje, ale rûptové... dovoďte, abych vás zpravil o jejich posledním odporném činu.“

„Oč jde?“

„O porub devíti Stromových kmetů.“

Strávili s Dalavarem v jeho obydlí na palouku uprostřed lesa sedm dní. Hodně odpočívali, protože putovali téměř bez přestávek, takže koně s mezky potřebovali nějaký čas na zotavenou. Protože značnou dobu projížděli otevřenými pláněmi, na nichž se vyskytovalo jen málo usedlostí a o vískách nemůže být ani řeči, doplňovali si rovněž zásoby z Dalavarových spíží. Během svého pobytu vyprávěli Dalavarovi všechny noviny, o nichž věděli. Mág totiž les neopustil už skoro sto jar. On jim zase na oplátku vykládal o Vlčíně a jeho tvorech, ale jeho slova nejsou nikde zaznamenána a elfové je od té doby nikomu jinému nesdělili.

Zatímco odpočívali, les měnil barvy. Jeho zlatavé a červené zabarvení se proměnilo v červenohnědé a bronzově okrově hnědé. Pokud přšelo, sem tam už po dešti zůstávaly holé větve.

Třetího listopadu, sto dvacet dní po Arinině vizi, se elfí družina s Dalavarem rozloučila a vydala se na cestu k Černé hoře, k čarodějnické baště v Xianu.

Při průjezdu lesem pobíhal nedaleko od nich párek draegů a všude kolem opadávalo zhnědlé listí. Oba stříbřítí vlci se chvíli pohybovali vpředu, jindy vzadu a občas zase hlídkovali po stranách.

V půli příštího dne Arin s přáteli se šploucháním přebrodivili řeku a Vlčín

zůstal za nimi. Dalavar postával mezi holými stromy a sledoval jejich odjezd. Jeden ze stříbřitých vlků seděl u něj. Když mu elfové zmizeli z dohledu za úbočím kopce, vlčí mág se obrátil k draegovi: „No tak, Šedosvite, poběžme." Dalavara obklopila jakási matná záře a vzápětí se do středu lesa dlouhými skoky rozběhli dva vlci. Začalo sněžit.

KAPITOLA 19

„Světlo!“ vykřikl Ruar na Arin, která seděla na jeho koni za ním. Ve skučení divoké sněhové vánice bylo to jediné slovo sotva slyšet.

Arin si stáhla kápi pláště a vyhlédla mu přes rameno. Nahoře v horském údolí vpředu rovněž zahlédla záblesk žlutavého světla, které si klestilo cestu ječící temnotou. Obrátila se na ostatní, kteří se v rozesupech, jeden za druhým vlekli za nimi, a skoro je v poletujícím sněhu neviděla. Zamávala na ně, ukázala vpřed a křikla: „Světlo lucerny! Snad je to vesnice!“ Ale její slova se ztratila v kvílícím víchru.

Šest koní se ztěžka lopotilo vzhůru horským údolím. V cestě jim stály hluboké závěje. Sedmý kůň, který patřival Arin, zůstal mrtev sto mil a dvanáct dní putování za nimi. Ještě o téměř dalších pět set mil dál ležely mršiny dvou mezků. Zahubila je sněhová bouře po útěku z tábora, když se ztratili ve druhé ze skučivých sněhových vánic. Jejich zdechliny našli o tři dny později, když se vítr konečně utišil. Arinin kůň se prostě zhroutil a zemřel, jak se plahočil navátým sněhem po dalších sněhových fujavicích, selhalo mu srdce. Teď se elfové nacházeli v pátém zimním ataku. Probíjeli se ječící temnotou a hledali nějaké útočiště...

...právě před sebou zahlédli světlo lucerny. Alespoň se to Arin zdálo.

Ale Ruarův kůň se zastavil. Protože byl zcela vyčerpaný, nebyl už další cesty schopen. „Dolů!“ křikl Ruar na Arin a oba sesedli.

Arin se brodila hlubokým sněhem a razila si cestu vpřed. Spolu s Ruarem za sebou táhli koně a volali na něj. Konečně se jim ho opět podařilo dostat do pohybu. Ostatní elfové na stezce za nimi si počínali podobně.

Nakonec se ale i přes prudký víchr a sníh dostali do malé horské vísky, která se jmenovala Doku. Od přístřešku mága Dalavara je nyní dělila vzdálenost osmi set mil a třiapadesáti dní cesty. A od jednapadesátého dne to bylo putování sněhovými závějemi.

Víska sice sestávala jen z několika chalup a chatrčí, ale měla už ve středu náves s obecní studnou uprostřed. Tohle všechno Arin s přáteli zjišťovali při průjezdu uličkami, jejichž umrzlé bláto pokrýval sníh. Nemilosrdný víchr neustával běsnit a sápat se po nich, bušil do nich pichlavou ledovou tříští a snažil se je připravit o tělesné teplo.

Protože se zdálo, že víska žádný hostinec nemá, vybrala si Arin jednu z chatrčí a s kyjem v ruce zabušila na dveře, aby přehlušila víchr. Nic.

Žádná odpověď.

Znovu zabušila na dveře. Tentokrát držadlem kyje. O chvíli později se dveře odsunuly stranou a v nich se zjevil drobný snědý člověk. Návštěvníce ho překvapila. Bedlivě si ji prohlížel: kaštanově hnědé vlasy, alabastro-

vě bílá plet', šikmé oříškově hnědé oči, zašpičatělé uši a velký obuch v ruce...

„Jaj!“ vykřikl a uskočil vzad. Myslel, že jde jistě o sněžného démona, který si ho přišel vzít. Vždyť kdopak jiný by za skučící vánice sjížděl z hory rovnou k jeho dveřím?

Pod ochranou vísky Doku setrvali 'démoni' dva dny. Teprve pak bouře ustala. Jak se chystali k odjezdu, ten, co přijel na bouři, teď seděl na odolném horském poníkovi. Za nimi se na vlečných provazech ploužili další čtyři robustní poníci naložení zásobami.

Když vesničané viděli, že 'démoni' odjíždějí, a i když nikoho nepřipravili o život a ani jednou se *nezměnili* v ohybnou monstra, jimiž ve skutečnosti jsou, byli rádi. Naopak, chovali se zdvořile a vísku neobyčejně obohatili dvěma drahými kameny výměnou za zásoby potravin, pět poníků a zrna. Přesto se všem velice ulevilo, když už byli pryč.

Sjížděli zamrzlou stezkou a jejich velcí koně protahovali závěje. Pak odbočili vlevo a snad směřovali do království nebetyčných Šedých hor na východě, v nichž žili démoni.

Když zmizeli z dohledu, celá osada to oslavila.

Čtvrtý den po výjezdu z Doku, se Arin s přáteli ocitli na svahu, jímž stoupali mezi šedými skalnatými hradbami tyčícími se vlevo i vpravo. Strmé srázy stoupaly vysoko k nebi. Výstupu elfí družiny přihlížely ohromné ponuré masívy, impozantní černí obři pokrytí ledem a sněhem.

I když na ně svítilo slunce, příliš se od něj v mrazivé zimě nezahřívali. Právě sedm dní před vypuknutím sněhové vánice oslavili nejdelší noc roku elfím rituálem zimního slunovratu. Teď, i když byl jasný den, slunce stálo nízko nad jižním obzorem, bylo malé a zářilo jako diamant, žádný stín nevrhlo na ně ani na okolní hory.

Koně a poníci vedení elfy, kteří kráčeli pěšky, se v řídkém vzduchu plahočili vzhůru větrem ošlehaným a na kost zmrzlým krajem z černé tvrdé skály. Při průchodu průsmykem viděli v dálce před sebou nesčetné horské vrcholy, které jeden po druhém zacházely za neviditelný obzor.

Na severu a na východě se tyčil jeden zasněžený štít vedle druhého a v místech, kde pod nimi prosvítala skála, černaly se jako noc.

„Támhle,“ poznamenala Rissa a ukázala v tom směru, „támhle je náš cíl.“

„Černá hora,“ zamumlal Perin.

„Bašta čarodějů,“ dodal Biren.

Arin zavrtěla hlavou. „Nevíme, zda to bude náš cíl. Pokud tam najdeme

zelený kámen, tak snad ano. Je možné, že musím udělat jen jedno: seznámit se svou vizí čaroděje a tím všechno skončí. Ale zrovna tak není vyloučeno, že půjde o pouhou zastávku na předurčené pouti."

Ostatní elfové na ni pohlédli a zasmušile přikyvovali. Ozval se Stříbro-list: „Je-li to vše, co pro nás Paní Štěstěna chystá, tak at', " řekl a znovu se zadíval na temnou horskou masu.

Postávali a dlouho pochmurné horské pásmo přehlíželi, pak se podél koní a poníků znovu rozešli průsmykem. Stezka se nyní stáčela k severovýchodu a mířila do klikatého údolí, které vedlo k hoře z černého kamene. Než z vrcholků sestoupili, snesla se noc, a tak se vyčerpaní utábořili v ohybu jednoho z horských úbočí.

Protože mezi jalovými skalisky žádné dřevo nebylo, choulili se zády k mrazivé kamenné stěně bez ohně.

Mdlé světlo ohlašující úsvit zastihlo elfy připravené na další cestu. V mrazivé noci si pořádně neodpočali a i elfové mohou nastydnout, i když ne tak snadno jako lidé. Během sestupu klikatícím se pustým údolím vyšlo na nebi slunce. Bylo otažitě a mrazivé, jeho ostré jasné paprsky žádnou úlevu nepřinášely. Mlčenlivá skaliska xianských velehor se na ně neustávala mračit jako by se vtírali někam, kam by neměl chodit nikdo. Ale Černá hora před nimi je poháněla vpřed, dokud se nesnesl soumrak. Tehdy se zastavili.

Sestupovali úžlabími drsné šedé krajiny a zápolili s hlubokým sněhem další čtyři dny. Koně se neustále v protahování závějí a v prorážení stezky pro ostatní střídali. A po tytéž čtyři dny se také postupně blížili k černému vrchu, i když Arin připadal postup pomalý, jestli vůbec nějaký.

I příští den postupovali pomalu a s obtížemi. Krátce před polednem Arin zjistila, že se už před nimi Černá hora tyčí nedaleko.

„Hej!“ zvolal Melor a jeho hlas se odrážel od strmých ponurých srázů a otálel mezi nimi. Přešel k místu pokrytém jen tenkým sněhovým popraskem, podřepil, odhrnul ho a obnažil dlažební kámen. „Tohle je kupecká cesta!“

„Kupecká cesta?“ zeptala se Rissa. Přešla k Melorovi, poklekla vedle něj a pomáhala mu odhrnovat další sníh. Obnažila tak další dlažbu pokrývající dno kaňonu. Obrátila se na Stříbrolista. „Vanidare, má pravdu... je to dlažba.“

Perin se zadíval na svého dvojčecího bratra „Možná tahle dlážděná cesta vede přímo k baště čarodějů.“

„Zdá se to vysoce pravděpodobné," odpověděl Biren. „Určitě musí do-

vážet zásoby: potraviny, odění a další věci včetně těch čarodějných."

Perin vyvalil oči. „Čarodějné věci?"

Biren pokrčil rameny, když v tom zaslechl bělokuří *chrk!* a třepot křídel. Vzhlédl a spatřil, jak pták v bílém zimním opeření odlétá na sever.

Celý zbytek dne se elfí družina protloukala na severovýchod a stále více se blížila k vysokým černým svahům. Čím dále zacházeli, tím hlouběji se dostávali mezi hory a jejich jistota, že jdou správně, vzrůstala. Často totiž zaznamenávali známky, které potvrzovaly, že jde skutečně o cestu. Než dlažba opět zmizela pod navátým sněhem, táhla se často bez přerušení několik set yardů. Na jednom z takových úseků zahlédli napravo kamenné obrubníky v délce sta yardů, jinde zase most přes zamrzlou řeku. Do příkrých skalnatých svahů byly vytesány záseky, které cestu rozšiřovaly. Podle těchto a nejen těchto znamení jim bylo zřejmé, že jde o velmi využívanou cestu, že jde o kupeckou cestu.

Pak se terén začínal vlnit, takže chvíli stoupali a vzápětí opět scházeli do úžlabin. Přesto se ale dostávali do stále větší výšky. Z každého horského hřebenu, který zlezli, získávali široký rozhled, kam až oko dohlédlo. Viděli vrcholy, které se tyčily za jinými. Ale v popředí byl vždy nejlepší výhled na Černou horu, která se zvedala vysoko do oblohy.

Okolní skaliska byla stále tmavší a čím dále postoupili, tím byl tenhle odstín tmavší. „To je tma," poznamenal Stříbrolist, „která se kolem Čarodějnické hory šíří až sem."

Neduživé slunce přešlo v nízkém oblouku nebe, zapadlo za vzdálené hory a nastala noc. Znovu se utábořili bez ohně a vsedě se opírali o studenou černou skálu. Nad hlavami jim v ledovém nočním povětří kroužily vzdálené hvězdy a těsně před svítáním, ještě před východem slunce, vyšel na nebi ubývající měsíc.

Pokračovali v cestě i další den, pak ještě jeden a teprve po něm dospěli k úpatí Černé hory. Každý den vidali bělokura odlétajícího na sever.

„Že by zrak mágů?" zeptal se Perin.

„Snad," odpověděl Biren. „Sdílim podobný dojem jako u toho bílého sokola."

Perin přikývl a pak oba sledovali, jak bílý opeřenec přelétá k černé skále před nimi.

Po nějaké chvíli, co se následujícího dne znovu vydali na cestu, dojeli konečně ke svému cíli. V příšerí výklenku před nimi byla do černé skály zasazená mohutná železná brána pokrytá námrazou.

Konečně dospěli k baště čarodějů.

KAPITOLA 20

Alos se otrásl a obrátil do sebe sklenku vína. Obrátil se na Arin. „Řeči vo čarodějích a Mizerácích ve voblibě nemám."

„Vy máte něco proti Mágům? Proti Ruptům?"

Alos se opět zachvěl. Jak se chystal promluvit, otevřel ústa, zazíral na dylvanku a vidoucí oko mu zaslzelo.

Arin se nahnula vpřed. „Tak co, Alosi?"

Hleděl na ni a ve tváři se mu zračilo utrpení jako by se musel úporně snažit, aby ze sebe vypravil i jen jediné slůvko. a právě v té chvíli se ozvalo zaklepání na dveře.

Stařec pohlédl ke vchodu, schoulil se do židle a zhluboka vydechl. Pak roztáhl ústa v širokém úsměvu, jenž odhalil řídký zahnědlý chrup, a řekl: „Co takle dát si ještě krápek vína?"

Zatímco se Aiko zvedla a přecházela ke dveřím, dylvanka s povzdechem dolila Alosovu sklenku. Pak se zadívala na Egila. Ale podle jeho zachmuřeného výrazu se zdálo, že je pohroužen do sebe...či do vlastních vzpomínek. „Egile?"

Pohlédl na ni.

„Ještě víno?"

Egil svraštil čelo, odmítavě zavrtěl hlavou a pak pohled opět klopil, jak se myslí znovu vracel do svého nitra.

Ve chvíli, kdy Aiko dveře otvírala, znovu na ně kdosi zaklepal. „Óó, bohové!" vykřikla služebná, když uviděla snědou licí, zalapala po dechu a nádobí jí na podnosu zadrnčelo.

„Nesu oběd, urozená paní." Prosmýkla se kolem Aiko, rychle k příborníku a začala jídlo vykládat.

Když se Aiko zase usadila na podlahu, zavrtěl Egil hlavou jako by zahněl špatné vzpomínky a zhluboka se nadechl. Zdálo se, že se už ze zamýšlení probral. Potom se zadíval na Arin a usmál se. „Rád bych si poslechl další pokračování vašeho vyprávění, protože mě zajímá, co vás přivedlo sem do Morkfjordu. Ale ještě než začnete, rád bych zjistil," pokynul hlavou ke koupelně a toaletě, jestli to tam i zpět zvládnou sám. A pak se naobědváme. Jsem už hladový jako vlk."

Egil se po obědě opřel do naklepaných polštářů a řekl: „Paní engel, a teď se zase pusťte do vyprávění, protože..."

Aiko zamručela a začala vstávat, ale Arin jí napřaženou rukou dala znamení, aby zůstala. Ryodanka se zatvářila velice útrpně a opět se posadila.

Egil se zasmál, ale vzápětí zvázněl. „Omlouvám se. Dal jsem slovo a

dnes už jsem ho dvakrát porušil. Jen proto, že..." zhluboka se nadechl a naplno řekl, „vy, paní Arin, jste můj anděl."

Arin cítila, jak se jí nečekaně rozbušilo srdce, a odvrátila se od něj. Zahleděla se do krbu jako by v něm hledala nějakou zlou předpověď, ale protože byl teplý den, žádný oheň v něm nehořel. Když si Egil všiml, že ji rozrušil, začal k ní omluvně vztahovat ruku, ale v zápětí ji nechal sklesnout na pokrývku. Odkášlal si a řekl: „Nu, najedení jsme. Alosi, nalij mi pivo a sobě také. A teď, paní Arin, dovolíte-li, rád bych si poslechl další část vašeho příběhu. Proč jste přišla do Morkfjordu a také bych se rád dozvěděl, kde jsou vaši elfí přátelé... Doufám, že se jim nepříhodilo nic zlého?"

Arin se odvrátila od krbu a zahleděla se na Aiko. Egil zkoumal její výraz, ale Aikina tvář zůstala bezvýrazná. Znovu pohlédl na Arin a dodal: „Taky nám povězte o návštěvě u těch čarodějů a o jejich kouzelnických obyčejích."

Alosovi vyklouzla z ruky cínová konvice, kterou držel nad stolem, a s třesknutím dosedla na desku. Nepřevrhla se, a i když v ní pivo zašplíchalo, nerozlila se ani kapka. Stařec podal Egilovi roztřesenou rukou plný korbel, chopil se vlastního a jedním lokem z něj půlku vypil.

KAPITOLA 21

Jak Arin nahlížela do temného šera halícího mohutnou bránu, nečekaně ji napadlo: Dnes je úplné zatmění měsíce. Nejde v souvislosti s naším příchodem o zlé znamení?

„Kovářská práce... vypadá na dílo trpaslíků," prohlásil Perin a pozorně si prohlížel široký vstup hluboko vsazený do černé skály.

„Ovšem," přitakal Biren, „stejně jako kamenická. Jde tedy o baštu mágů nebo ne?"

Z nějakého důvodu se všechny pohledy upřely na Arin. Pokrčila rameny. „Nezbývá nám, než zaklepat na bránu a zeptat se.“

Sesedla z poníka, prošla s ním mezi ostatními zvířaty a vydala se přes prostorné nádvoří k bráně obklopené širokým výklenkem. Chráněnou hladkou kamennou plochu pokrýval jen sněhový poprašek. Ostatní elfové rovněž sesedli z koní a cestou k bráně se roztáhli do stran. Vstoupili do šera a dospěli k mohutným vratům, jejichž kovový povrch lemovala jinovatka.

„Hej, pojd'te sem," zvolal Ruar. „Runové písmo. Zdá se, že jde o runy trpaslíků. A pod nimi je cosi jiným runovým písmem. Neumím přečíst žádné z nich.“

Vanidar Stříbrolist přistoupil k Ruarovi a vzápětí se usmál. „Nechte to na trpaslíkovi, on se pochlubí sám.“

„Co tam stojí?" zeptal se Perin.

Stříbrolist se s úsměvem obrátil. I když runy trpaslíků číst neumím, ty pod nimi jsou psané vadariansky, což je jeden z mágských jazyků, a sděluji: „Tuhle jsem zhotovil já, Bránotvůrce Velkki.“

„Jde tedy o dílo trpaslíků," poznamenal Biren.

Stříbrolist s úsměvem přikývl. „Myslím, že podle tohoto překladu ano.“

Rissa si odkašláním pročistila hrdlo. „Ať už jde o pevnost trpaslíků či někoho jiného, zaklepejme, ať už jsme z toho chladna venku pryč.“

V okamžiku, kdy Arin pozvedala rukojeť kyje, aby na masivní kovovou bránu zabušila, otevřela se v místě, které se jevilo jako neproniknutelná skála, skrytá postranní branka. Vyšla z nich postava v brnění a kývnutím je přivolala k sobě.

Byl to trpaslík.

Irunan se rozesmál a pohlédl na trpaslíka v brnění, který postával u jeho křesla. Pak pokynul rukou k místnosti ozářené lucernami, jejíž stěny z černého kamene pokrývaly pestré gobelíny. „Ano, přátelé, myslím, že i přesto, že bylo celé tohle místo vytvořeno pro nás, mohli byste ho považovat za

trpasličí pevnost."

Klenutým vchodem prošel do místnosti mág s pojízdným servisním stolkem. Když s občerstvením dojel ke stolu, u něhož seděli čaroděj s elfy, obrátil se bradatý a ramenatý trpaslík na Irunana. „Mágu, nepotřebujete-li mne už, vrátím se na své místo."

„Dobrá, Boluku," odpověděl mág, „a buďte tak laskav a na zpáteční cestě pošlete někoho do stájí, aby se postaral o koně a poníky téhle elfí družiny, aby zajistil jejich napojení, nakrmení a vyhřebelcování. Mají za sebou dlouhou a namáhavou cestu. Odpočinek s dobrou péčí si zaslouží."

Boluk se uklonil, obrátil se na podpatku a vydal se k odchodu.

„Hej!" zabručel Ruar a sledoval trpaslíka, dokud neprošel klenutým vchodem. „Ta cesta byla dlouhá a namáhavá i pro nás."

Irunan se usmál a šedé oči mu zajiskřily. „Ano, my víme. Všechno to plahočení navátým sněhem. Už na vás čekáme několik dní."

„To ten bělokur?" zeptal se Biren.

„Vy jste si ho tedy všimli," odpověděl poněkud překvapeně Irunan.

„Ano," přisvědčil Perin, „poslední tři dny."

„Hmm," zahučel zamyšleně Irunan a pak se pousmál. „Jste velice všímaví." Obrátil se k mágovi s pojízdným stolkem. „Gelone, budeme muset podniknout nějaké opatření k lepšímu utajení."

Druhý mág přikývl a pustil se do prostírání porcelánového nádobí spolu se dvěma džbány husté smetany a miskami plnými koláčků. Zatímco Gelon pracoval, Irunan naklonil hlavu, až se mu světle plavé vlasy svezly přes rameno. „Návštěvníky uprostřed kruté horské zimy tu míváme opravdu zřídka."

Rissa si sáhla pro čajový koláček. „Pokud jde o zimní období, tak to chápu. A tuhle zimu přišel ještě někdo jiný?"

„Ach, ne," odpověděl Gelon rozestavující šálky. „To už musí mít nášílec hodně dobrý důvod, aby se tomu nemilosrdnému chladu vystavil. Náš poslední zimní host přišel před dvěma lety. Jedna žena z východu. Bojovnice, která nyní slouží u naší stráže. Myslím, že je z Ryoda. Tvrdí, že ji sem přivedl tygr."

Perin vytřeštil oči. „Tygr? Ona přijela na tygrovi?"

„Snad šla jen za ním, bratře," poopravil ho Biren.

„Ach... asi máš pravdu," řekl Perin, „ale už jen za tygrem jít není žádná maličkost"

Perin s Birenem se obrátili k Irunanovi, aby je rozsoudil: *Jela na něm, anebo šla za ním?*

Irunan se zasmál. „Ani jedno. Přijela na koni. Žádného tygra nikdo neviděl."

„Hmm, to je tedy záhada," řekl Perin.

„To vskutku," přitakal Biren.

Gelon teď začal rozlévat čaj a Irunan se zdvořile zeptal: „Co vás v tak nevlídném počasí přivádí do bašty mágů v Černé hoře? Doufám, že vám také něco nenašeptal nějaký tygr?" Usmál se.

Arin od Gelona převzala nalitý šálek a pak řekla: „Měla jsem vidění."

„Ano?"

„Ovšem. Viděla jsem v něm válku, hladomor, morovou epidemii, nemoci, zabíjení, krvavé masakry, řvoucí draky chrlící plameny—"

„Draky?" vyhrkl Gelon a přelil čaj.

Arin přikývla. „Ano, draky, kteří se vrhali na spousty lidí, rvali je a trhali na kusy, spalovali je... a to byl jen jeden z obrazů, který vířil kolem zelenkavého kamene."

„Cože?" vykřikl Irunan nevěřícně. Gelon upustil porcelánový čajník, který se roztrhl o kamennou podlahu.

Irunan zděšeně třeštil oči, nahnul se vpřed a upřeně na Arin zažíral.

„Zmínila jste se o světle zeleném kameni?"

Arin přelétla pohledem z Gelona na Irunana a přikývla.

Irunan zkřivil prsty a přidržel ruce těsně u sebe, až se téměř dotýkaly. Jako by svíraly něco oválného.

„Podobný nefritu? Vejčitého tvaru?"

Arin opět přikývla.

Irunan vzrušeně vyskočil a otočil se ke Gelonovi.

„Tohle se přece určitě nemohlo stát!"

Arin a její přátelé už zcela ztratili přehled, kde jsou. Jak se blížili k sálu Nejvyššího shromáždění, nedokázali už říci, odkud vyšli, kde jsou stáje či kde se nachází hlavní brána. Irunan byl zjevně vyvedený z míry, neustále si pro sebe něco mumlal a pobízel je labyrintem kamenných černých chodeb k sálu. Baštou čarodějů se rozléhaly ozvěny gongu.

„Myslím, že je tohle bludiště záměrem ke zmatení nezasvěcenců," zasýčel Melor, když spolu s Ruarem vcházeli klenutým vchodem do sněmovního sálu.

Ruar souhlasně přikývl.

Sál, do něhož vešli, byl kruhový a stál v něm rozměrný stůl z leštěné žuly ve tvaru koňské podkovy. Zabíral polovinu místnosti. Židle čalouněné rudým sametem stály vyrovnaně podél vnějšího stolního obvodu. Stejně židle stály i u zaoblených zdí po celém obvodu místnosti, až na dvojce oblokové dveře, jedny vpravo a druhé vlevo. Podle všeho v čele stolu spočívalo na jeho lesklém povrchu předsednické kladívko se špalíčkem. Za sto-

lem, přesně za jeho středem, stál řečnický pult. Ten Irunan odnesl stranou a na jeho místo postavil jednu ze židlí, které stály u zdi.

Pokynul elfům, aby se posadili na ty židle u zdi s vyhlídkou do volného obloukového prostoru. Pak se pustil do zapalování dalších luceren, aby bylo v sále více světla.

Když skončil, začal sem tam přecházet a sledoval oba vchody.

Arin, která až dosud mlčela, se zeptala: „Co se děje, Irunane? Co vás tak rozrušilo? Víím, že o plném dosahu mé vize lze uvažovat jen s hrůzou, i když jsem vám prozatím sdělila jen její nástin, ale připadá mi, že mé vidění považujete za nemožné.“

Irunan ustal v přecházení a zastavil se před ní. „Paní Arin, omlouvám se, ale je to tak: je vyloučeno, abyste ve své vizi něco takového zahlédla.“

„Vyloučené? Ale já to skutečně <viděla>.“

„O tom nepochybuji. Ale to, co jste viděla... to jste vůbec <vidět> neměla. Proto jsem Gelona poslal, aby ihned sehnal členy Shromáždění... víc už neřeknu, protože by to z mé strany byly pouhé dohady. Rád bych, aby si vaše sdělení poslechla Arill a ostatní členové Shromáždění. Bude na nich, aby pak rozhodli, oč zde běží, a jaký má tahle věštba vlastně význam.“

Arin se chystala promluvit, ale Irunan ji nataženou rukou zarazil. „Paní Arin, mně opravdu nepřísluší, abych vám radil. Řeknu vám jen jedno: Učini-la jste moudře, že jste se s touhle záležitostí obrátila na Černou horu. Ale teď už počkejme na moudrou vědmu Arill a na ostatní.“

Mág se znovu začal procházet jako lev v kleci. Arin zůstala zticha a dál už se na nic nezeptala. I ostatní elfové seděli na židlích zády ke zdi mlčky.

Mágové, jak muži tak i ženy, vcházel do sálu po třech, po jednom, anebo ve dvojicích. Někteří usedali za oválný stůl, jiní zase do židlí podél zaoblené zdi. Každý z nich se cestou zadumaně zahleděl na elfy, někteří zvláště zkoumavě na Arin jako by se pokoušeli postihnout nějakou nepochopitelnou záhadu.

Jak do sálu přicházeli stále další mágové, naplňoval se tlumeným hovorem. Stejně jako Irunan byli ostatní oděni v řízách, někteří v modré barvě jako on, ale jiní v mnoha jiných barevných odstínech. Většina vstupujících mágů byla podobně jako elfové neurčitého věku. Na rozdíl od členů elfí družiny měli ale někteří z nich stříbřité vlasy a skláněli se pod tíhou stáří, protože čarování odčerpávalo jejich životní sílu. Stejně jako všichni mágové mohli ale tito 'starci' svou vitalitu znovu načerpat při zvláštním způsobu odpočinku. Mnozí už svou životní sílu obnovili dříve. Odpluli na Rwn, odkud se mezisvětím dostali do své domovské říše Vadarie, kde jejich opětovné omlazování probíhá mnohem rychleji než v kterémkoliv jiném Plánu.

Mezi posledními vešli do sálu Gelon s jakousi čarodějkou. Gelon se rozhlédl sálem, a když spatřil Irunana, odešel se posadit vedle něj. Žena se na rozdíl od něj posadila v čele stolu.

Byla vysoká a měla na sobě žlutou řízu. Vlasy, které jí sahaly až téměř k bokům, měla světle hnědé, stejně jako oči. V magickém koloběhu již část svého mládí spotřebovala, ale dosud ne natolik, aby potřebovala <odpočinek>.

Když si elfy změřila pronikavým pohledem... zvláště dlouho a upřeně pozorovala Arin... rozhlédla se sálem a zjišťovala, kdo je a není přítomen. Nějakou dobu ještě vyčkávala, protože do sálu zrovna přicházelo několik opozdílů. Po chvíli byly všechny židle obsazené a někteří mágové stáli rovněž v klenutých vchodech.

Konečně se chopila kladívka a několikrát jím udeřila do špalíčku. Shromáždění zmlklo.

„Irunane, oznámil byste Shromáždění, proč jste tento sněm svolal?“

Irunan přešel k volné židli za stolem, stoupl si za ni a sevřel sametově rudé opěradlo.

„Moudrá, tato dylvanka,“ otočil se a ukázal na Arin, „dara Arin z Darda Erynian, z Černína či z Velké Zelené dvorany měla vidění, v němž se jí zjevil Dračí kámen, velký kámen z Xianu.“

Jak se po sobě čarodějové dívali, vyskakovali na nohy, anebo se nakláněli a ve zděšené nevěře civěli na Arin, nastala v sále vřava.

Nemožné.

To se přece nemůže stát.

Zelený kámen?

Jak to víte?

Halas přetrvával, i když vědma na zjednání ticha zabušila kladívkem.

Irunan přešel k Arin. „Dovolte, paní.“ Vzal ji za ruku a odváděl drobnou čtyři stopy a osm palců vysokou dylvanku k židli uprostřed. Když se posadila, začali se shromáždění mágové zvolna utišovat. Tlukot předsednického kladívka konečně zjednal pořádek.

„Já jsem Arill, paní Arin. Jsem čarodějka,“ doširoka rozpráhla ruce dlaněmi vzhůru, „a vědma tohoto Shromáždění.“

Když ji Arin pozdravila úklonem hlavy, Arill pokračovala: „Slyšela jsem, že jste se se svými přáteli vydali na dlouhou pout, abyste nás o té vizi zpravili. Jak jste už poznala ze vzrušení, jež mezi námi nastalo, vyvolala vaše vize zeleného kamene značné znepokojení.“

Arin opět souhlasně sklonila hlavu.

„Paní Arin, byli bychom rádi, kdybyste nám svou vizi znovu vylíčila.“

Arill se zase chopila kladívka, silně jím zabušila do špalíčku a přelétla

sál jestřábím pohledem. „Ráda bych, aby zde bylo naprosté ticho, dokud své vyprávění paní Arin neskončí.“

Ještě jednou se na Arin zadívala a odložila kladívko. „Můžete začít, paní, a prosím, nic nevynechávejte.“

Arin se zhluboka nadechla a zastřeným hlasem začala ztichlému sálu líčit svou vizi do poslední krvavé podrobnosti.

„Bezpochyby jde o Dračí kámen,“ řekla Arill do nastalého ticha.

„Ale jak k tomu mohlo dojít?“ namítl mág v červené říze. „Dračí kámen se vzpírá jakémukoliv zhlédnutí na dálku. Ani samotní draci ho nedokáží vycítit.“

„Anebo to jen tak říkali, Belgone,“ poznamenala Arill, „nebo to jen tak říkali.“

„Dobrá, ale my ho objevit nedokážeme,“ prohlásil další mág, stařík v modré říze. Otočil se na čaroděje vedle sebe. „A to jsme po něm dlouho a pečlivě pátrali.“

Druhý čaroděj souhlasně přikývl a Arill zamumlala: „To je pravda.“

Arin si odkašlala. „Jestli je světle zelený kámen z mé vize opravdu ne-
zjistitelným Dračím kamenem, jak jsem jej pak vůbec mohla uvidět?“

Čarodějové na sebe vzájemně pohlíželi a někteří současně vrtěli hlavami a krčili rameny. Jen Belgon si v hlubokém zamyšlení hladil bradu. Po chvíli zvedl hlavu a řekl: „Určitě jde o 'divokou magii'.“

Arin se k černovlasému čaroději v červené říze obrátila.

„'Divoká magie'? Tenhle výraz zmínil vlčí mág Dalavar. Co znamená?“

Belgon zavrtěl hlavou. „Znamená, že využíváte nějakou neznámou sílu takovým způsobem, kterému nerozumíme, protože nevyžaduje manipulaci s astrálním <ohněm> ani s žádným z pěti přírodních živlů. Neodpovídá síle země, vody, vzduchu, ohně, ani síle éteru. Jde o něco jiného... o něco 'divokého' a nepředvídatelného. Kdo ví, odkud to pochází? Kdopak tomu rozumí? My tedy jistě ne.“

Ve Shromáždění se opět rozhostilo ticho. Konečně se ozvala Arill: „Jak vidíte, paní Arin, vaše vize nás ohromila. Ne proto, že jsme si vědomi, jaký má význam, ale proto, že jste tu vizi vůbec měla, protože xianský kámen vzdoruje veškerému pozorování. ...snad s výjimkou 'divoké magie'.“

Jedna bělovlasá čarodějka v bílé říze se na židli předklonila a zvedla ruku. Arill pohlédla v jejím směru.

„Ano, Lysanne?“

„Moudrá, ještě jsme z vize paní Arin nevyslechli všechno.“

„Já vím,“ přitakala Arill.

„Ale já už jsem vám všechno vypověděla,“ namítlá Arin.

Lysanne k ní napřáhla ruku na znamení, aby se uklidnila. „Ano, paní Arin, řekla jste všechno, co si pamatujete, ale zmínila jste se také o nejasných představách, které si už nedokážete vybavit.”

Arin mlčky rozhodila rukama.

„Lysanne tím má na mysli,” řekla Arill, „že by vám možná při vybavení těch ztracených představ mohla pomoci. Pokud ano, pak by pro nás mohly představovat vodítko, kde se právě teď zelený kámen nachází, a jak s ním naložit.”

Stříbrolist vstal a přistoupil k Arinině židli. Arill k němu vzhledla.

„Jsem alor Vanidar, bývalý coron z Darda Galion, ze Stařina, ze země Stříbrných skřivanů.” Sálem zaznělo několik tlumených zvolání. Stříbrolist zesílil hlas: „Já,” obrátil se, pohlédl na Rissu s ostatními elfy a posléze shlédl na Arin, „tedy, nejen já, ale my všichni bychom se rádi dozvěděli něco víc o Dračím kameni, něco více o xianském zeleném kameni. Rádi bychom se též dozvěděli, existuje-li nějaký způsob, jak jeho strašlivou hrozbu odvrátit.”

Arill přikývla. „Ano, alespoň tohle vám dlužíme.” Přelétla pohledem sál. „Nejsou-li námitky, dočasně Shromáždění přerušuji na dobu potřebnou k tomu, aby se hostům sdělila historie Dračího kamene do té míry, jak ji známe. Navrhuji také, aby se Lysanne pokusila získat zpět ztracenou část vize paní Arin. I když se nyní rozcházíme, buďte připraveni, že se opět sejdem.”

Znovu pohledem přelétla sál, a když nezaznamenala žádnou námitku, pohlédla na Lysanne. „Lysanne, vy zůstaňte.” Pak nikou pokynula Arin, Vanidarovi a jejich přátelům. „Vy všichni rovněž.”

Ještě než stačila udeřit předsednickým kladívkem, nastal u dveří nějaký rozruch. Shromážděnými mágy se prodírala jakási ozbrojená postava v brnění. V porovnání s nimi byla malá, nanejvýš pět stop a dva palce vysoká. Měla na sobě hnědé kožené šaty: kamizolu, kalhoty a vysoké boty. Na kamizole byly našité tepané bronzové plátky připomínající bronzové šupiny. Pod ní měla hedvábnou světle bezovou vestu. Její pleť měla šafránový, nažloutlý odstín a krátce zastřižené havraní vlasy jí obepínala čelenka z hnědé kůže pomalovaná červenými lomenými čarami. Bránila vlasům, aby jí nespadaly přes šikmé oči a tvář s vysedlými lícními kostmi. Za pasem jí v pochvách vězely dva lehce zakřivené meče. Jeden byl sotva delší než dyka, zatímco druhý měl délku čepele nezkrácenou.

Zatímco rázným krokem obcházela stůl, mágové za ní otáčeli hlavy. Tlumené mumlání i pohledy ignorovala. Když došla na volné prostranství před Arin, zastavila se před ní. Její onyxové oči se zahleděly do Arininých oříškově hnědých a vzápětí zvonivě řekla: „*Watakushi wa tora desu!*”

Hned poté se chopila jilců obou mečů a se zasvištěním ocele je bleskově vytasila. Pozvedla je vysoko nad hlavu a vykřikla: „*Kore wa watakushi no kiba desu!*”

Stříbrolistovi vskočila zmijí rychlostí do ruky jeho vlastní dýka. Jak se dával do pohybu, snědá bojovnice před Arin poklekla a položila blýskavé meče na černou podlahu. „*Watakushi no kiba wa anata no meirei ni shita-gai masu,*” pronesla tiše a pak se začala předklánět, až nakonec čelem spočinula na černém kameni.

Arin na ni rozpačitě pohlížela. Poté se stejně nechápavě zadívala na mágy. „Ví někdo z vás... ?”

Bělovlasý mág, který seděl u stolu a byl u konce magického koloběhu, řekl: „Budu vám překládat, paní Arin. Nejdříve řekla: 'Jsem tygr.' Pak, když tasila meče, řekla: 'Tohle jsou mé tesáky.'”

A konečně, jak vám je pokládala k nohám, tak řekla něco v tom smyslu jako: 'Jsou vám k službám.'”

„K mým službám?”

„Ano.”

„Její meče?”

„Ano, její tesáky.”

„Ale já...”

„Nepřijmete-li je, bude zostuzena.”

Arin si povzddechla. Zvedla se ze židle, rovněž před kořící se bojovnicí poklekla a oba meče zvedla. Pak se zvrátila na paty a tiše řekla: „Povstaň...”

„Jmenuje se Aiko,” doplnil bělovlasý mág.

„Povstaň, Aiko,” řekla Arin.

Snědá bojovnice vstala. Když před sebou viděla dylvanku na kolenou, vytřeštila oči. Arin se usmála, otočila meče jilci napřed a Aiko je podávala. „Přijímám tvé přátelství i pomoc, Aiko, stejně jako tvé služby. Měj ale na paměti, že jsi svou vlastní paní, a že máš svobodnou vůli. Povedou-li ale naše cesty nějakou dobu vedle sebe, tvou společnost vítám.”

V hloubi černých očí bojovnice se sice zračila nechápavost, ale meče si vzala a zasunula je do pochev.

Arin vstala a napřáhla k Aiko ruku. Válečnice po ní váhavě sáhla a sevrěla ji. Pak se na Arin zadívala a obličej se jí rozzářil. Arin jí úsměv opětovala. Pak se obrátila k Vanidarovi. „Myslím, že už ji můžeš uložit,” řekla a ukázala současně na dýku, kterou dosud svíral v ruce. Vanidar ji s úšklebkem zasunul do pouzdra.

„Ehm!” odkašlala si Arill. Všechny zraky se na ni upřely. Rozhlédla se po sálu. „Nemá-li už nikdo nic dalšího...” prohlásila a zabušila kladívkem.

Po skončení shromáždění vedla Arill v doprovodu Lysanne elfy s Aiko labiryntem chodeb bašty čarodějů. Aiko, která kráčela vedle Arin, mlčela.

„Mluvíš společným jazykem?“ zeptala se Arin.

„Ano, paní,“ odpověděla Aiko s náznakem cizího přízvuku.

„Musím se zeptat: proč si se mi zavázala?“

„Řekl mi to můj tygr.“

„Tvůj tygr?“

„Ano.“

Perin, který šel za nimi, zvědavě prohodil: „Slyšeli jsme, že nějaká žena přišla do Černé hory právě uprostřed zimy. To si byla ty?“

„Předminulou zimu,“ dodal Biren.

Aniž by se Aiko otočila, odpověděla: „Ano, já.“

Arin na ni za chůze pohlédla. „A že se máš vydat do Černé hory, ti také řekl ten tygr?“

„Ano.“

„Proč, není-li to tajemství?“

„Abych se vám zavázala slibem, paní.“

„Aby ses mi zavázala?“

„Ano.“

Arin tázavě pohlédla na Rissu, ale tajen pokrčila rameny.

„Ten, ehm, tvůj tygr,“ řekl Ruar, „co je vlastně zač, a jak ti tohle všechno sděluje?“

Aiko kráčela dál mlčky, aniž by odpověděla.

„Přišla k nám předminulou zimu,“ ozvala se Arill, „říkala, že k tomu má důvod, ale až do dnešního dne jsme o něm ani o jeho významu neměli ani tušení. Slouží zde v ostraze Černé hory... tedy, alespoň dosud.“

„Ale ten její tygr...“ pokoušel se Ruar znovu navázat na původní téma.

„Nic bližšího o něm nesděluje,“ řekla Lysanne.

„Možná jde jen o další 'divokou magii',“ poznamenal bez vyzvání Melor.

„Možná,“ odpověděla Lysanne.

Vešli do prostorné místnosti, v níž byl větší počet dřevěných dveří v různých tlumených odstínech. Všechny dveře v okolních zdech byly rovnoměrně rozmístěny. Po celé místnosti byla po skupinkách rozestavěná pohodlná křesla a pohovky, někde i stolky. Na jednom z nich, jenž se nacházel uprostřed místnosti, našli elfové naskládané své osobní věci. Kdo si je ve stájích vyložil z koní a poníků a odnesl do této společenské prostory. „Támhle jsou pokoje pro hosty,“ řekla Arill a ukázala na dveře. „Každý si jeden vyberte podle libosti. Zrovna jsou všechny volné. Snad se budete chtít upravit... vykoupat se dá zde uvnitř.“ Zadívala se na ozdobné vodní

hodiny na zdi. „Co kdybychom se setkali tak za čtyři odměrky? Pak bych vám řekla něco málo z toho, co vím... co víme o Dračím kameni. Potom bychom poobědvali a po obědě by vám, paní Arin, Lysanne řekla, jak se společně pokusíte najít vaše ztracené vzpomínky."

„Třeba už nemáme čas," prohodil Perin, když přistoupil k hromádce výstroje.

„Na co?" zeptal se Biren, který bratrovi pomáhal věci třídít.

Perin se zarazil a pohlédl na něj. „Možná je teď důležitá každá chvíle, takže zastavíme-li se k odpočinku, ztratíme veškerou možnost podniknout vše, co by se podniknout dalo."

„Ale Perine, tímhle, ehm, posláním se už zabýváme od letního slunovratu a teď je mrazivá zima. Jakou roli v tom mohou hrát pouhé čtyři odměrky?"

„*Hai*, za čtyři odměrky dokáží uběhnout devět mil a něco navíc. Ať se má podniknout cokoli, ať se musíme vydat kamkoliv, možná nastane situace, že nám k zabránění katastrofy bude chybět právě těch devět mil."

Arill si odkašlala. „Vy se, přátelé, domníváte, že jste to vy, kdo musí pokračovat a podniknout nezbytné, pokud to vůbec lze. Je ale možné, že vaše úloha v této záležitosti spočívá pouze v tom, že jste zprávu o vizi přinesli nám."

„Ale třeba to tak není," řekla Rissa a přebírala věci, které jí Perin podával. „Vždyť se ta vize zjevila Arin, a snad proto jsme to my, kdo její hrozbu musí odvrátit, pokud tedy odvrátit vůbec jde."

„Prosím," promluvila tiše Lysanne, „zanechme při a dohadů. Zjistíme-li, co ještě paní Arin viděla, snad pak lépe pochopíme, co by se přesně mělo udělat. Navrhují, abychom se zachovali podle Arill. Než se do svého úkolu pustím, potřebuji totiž, aby byla paní Arin důkladně odpočatá." Pohlédla na ni. „Dnes v noci se, drahoušku, musíte pořádně prospat, protože zítra se poprvé pokusíme odhalit, co dalšího jste ještě viděla."

„Zítra!" zvolala překvapeně Arin.

Lysanne přikývla, usmála se a v očích koutcích se jí objevily jemné vráscité vějířky.

Arin zavrtěla hlavou. „Ale co když má pravdu Perin a my opravdu nemáme času nazbyt?"

„Pak bude prostě pozdě, drahoušku. Dříve to nepůjde. Vidím totiž, jak je váš <ohěň> nesmírně slabý."

„<Oheň>?"

„Energie, odolnost, životní síla. Vaši vitalitu podlomila dlouhá a vyčerpávající cesta. Ale mnohé z toho, co budeme potřebovat, obnoví právě hluboký noční spánek."

„Tak už dost!“ zasáhla do rozmluvy Arill. „Musíte se zachovat podle Lysanniny rady, protože jinak možná nikdy neodhalíte to, co je nyní zastřené.“

Arin povzdechla a s rozmrzelou odevzdaností přikývla.

Spokojená vědma pohlédla na vodní hodiny. „Za čtyři odměrky se vrátíme.“

Arin jejich odchod zachmuřeně sledovala. Biren jí podal věci. Převzala je a s ustaranou tváří si vybrala pokoj, jehož dveře měly matně zelený ná-
těr. Vydala se k nim s Aiko po boku.

O čtyři odměrky později vstoupila vykoupaná a trochu osvěžená Arin do velkého společenského sálu. Arill s Lysanne ji tam už očekávaly. Právě nalévaly čaj. Ruar s Melorem tam již byli stejně jako Biren s Perinem. Nechyběla ani Aiko, která si své věci odnesla do pokoje s červenými dveřmi, jenž sousedil s Arininým. V okamžiku, kdy Arin od Lysanne přebírala šálek čaje, vyšli ze svých pokojů rozesmátý Vanidar s Rissou.

Když se všichni usadili do pohodlných křesel s čajem po ruce, Arill si odkašlala. Všechny oči se na ni upřely. Zhluboka se nadechla a začala vyprávět: „Dovolte mi, abych vám, vyprávěla o jednom dávno zašlém dni, v němž se u brány do Černé hory sletěli draci.“

KAPITOLA 22

Vzdušným prostorem nad xianskými Šedými horami se rozezněl řev a hřmotný pleskot kožených křídel. Letní oblohu zaplnili draci, ohromní draci, kteří se třpytili červeně, stříbřitě, černě, zeleně a v mnoha jiných barevných odstínech.

Snášeli se dolů a nepřestávali kroužit kolem Černé hory, v níž přebývali mágové. Ostraha vstupu vykřikla hrůzou, prchla dovnitř a zabouchla za sebou bránu. Draci ale ve slétání neustávali a přistávali na horských hřebenech všude kolem. Usedali na vysokých vrcholech jako obrovské lesklé kolosy... všichni, až na tři mocné ohnivé draky, kteří se usadili přímo před zavřenou kovovou bránou mágské bašty. Dva z nich byli mohutní, těžcí a černí. Když se pohnuli, vrhali temně fialové odlesky. Ebenově černými šavlovitými pařáty vyrývali do černého kamene na prostranství před bránou škrábance. Oba stáli po bocích třetího, který byl, jde-li se tak vůbec o drakovi vyjádřit, na dračí poměry malý. Měl zelenou barvu se žlutavým nádechem a zdálo se, že má z obou draků při sobě strach. V jednom spáru svíral jakýsi kožený vak těsně nahoře stažený řemínkem.

„Mágové, chceme s vámi vyjednávat!“ zaryčel obludný drak po levé straně.

Drak napravo se obrátil, popuzeně zasyčel a promluvil jazykem z úsvitu času, jehož slova zněla, jako když se o sebe rychle otírají dva ohromné mosazné plechy. [„Protože zaujímám nejvyšší hřad, budu zde mluvit já, Daagore!“]

Daagor prudce a zuřivě zašlehal mohutným ocasem. [„Zaujímáš ho jen proto, Kalgalathe, že *já* byl v době párování v Kelgoru.“]

Zelený dráček mezi nimi se ještě víc přikrčil. V té chvíli se otevřela postranní branka a vyšel z ní mág v temně rudé říze.

Černý Kalgalath na něj zažíral a pak se obrátil k Daagorovi. [„To si jednou provždy vyřídíme v souboji. Prozatím ale budu za všechny ostatní draky mluvit *já*.“]

Daagor vyzývavě zařval a obrátil mohutné tělo čelem k sokovi. Černý Kalgalath jeho výzvu opětoval rovněž zařváním.

Zelený dráček se z dosahu obou rivalů cupitavě stáhl a mág u brány si rukama bolestně zacpal uši.

Z okolních hor se pozvedly hlasy stovky a snad i více draků. Jejich burácivý řev rozdíral vzduch, až se hory otřásaly a ozvěny jejich pokřikování odrážely zpět.

Černý Kalgalath odvrátil z Daagora ostražitý pohled a přelétl jím po okolních hřebenech. Daagor se zachoval podobně a posléze zasyčel: [„Kal-

galathe, ten hrad byl a je oprávněně můj, ale tyhle draky kolem ani společně všechny porazit nedokážeme. Jen proto ti dovolím, abys s mágem promluvil ty."]

[„Já ale od tebe žádnou milost nepotřebuji, Daagore, protože ten hrad náleží plným právem mně."]

Poté se Kalgalath obrátil k čaroději a ve společném jazyku řekl: „Přišli jsme vyjednávat, mágu." Čaroděj pokročil vpřed. „Vyjednávat?"

„Ano, rádi bychom požádali o drobnou službu."

„Službu?"

„V nepatrné záležitosti."

Mág se rozesmál, doširoka rozhodil paže a současně celé dračí shromáždění přehlížel. „Celý dračí národ nám přiletí zaklepat na bránu jen proto, aby požádal o drobnou službičku? To se mi nezdá, Kalgalathe."

„Ty víš, jak se jmenují?" Černý Kalgalath pomalu obrátil hlavu a škodolibě pohlédl na Daagora.

„Ano. A tenhle se jmenuje Daagor." Teď se zase výsměšně zatvářil druhý černý drak. „Kdopak by neznal jména dvou nejmocnějších draků v říši Mithgar?" zeptal se řečnický mág. „Draci svět sužují a z nich ze všech nejvíc právě Kalgalath s Daagorem."

Oba draci pozvedli hlavy a dost ješitně prohnuli krky. Kdyby bývalo po ruce velké zrcadlo, hrdě by se v něm svým odrazem kochali... ,ale protože byli skoro stejní, úplně stačilo, aby se podívali jeden na druhého.

„Vy jste sem ale všechny draky nepřivedli jen proto, abyste naslouchali mým lichotkám," řekl mág. „Přišli jste vyjednávat. Ta službička, ta drobnůstka, oč by asi tak mohlo jít?"

Kalgalath se ohlédl na Quirma s koženým vakem, potom pohlédl na Daagora a nakonec na usazené dračí shromáždění. „Chtěli bychom, abyste nám uschovali jednu věc."

„Věc?"

„Ano, ale nejdřív musí všichni mágové složit přísahu."

„Přísahu?" zamumlal překvapeně mág.

„Neporušitelnou přísahu," dodal Daagor.

Kalgalath se na svého soka zlostně zadíval a zopakoval: „Neporušitelnou přísahu. Slavnostní přísahu, že tuto věc navždy skryjete, zachováte její tajemství nepoznaná... a že ji budete chránit před každým, kdo by se chtěl zachovat jinak."

„A co navrhuje výměnou za ukrytí a ochranu věci, jež by měla pečtit 'neporušitelná' přísaha?"

Černý Kalgalath si ledabyly prohlížel šavlovité spáry pravé přední. „Za to bychom se zavázali, že necháme všechny mágy na pokoji a nikdy proti

nim nepodnikneme žádnou drancovní výpravu."

„Pchá!" vykřikl ostře čaroděj. „Vy se chcete zavazovat k něčemu, čeho se stejně dopouštět nemůžete?"

„Opatrně, mágu," zasyčel Daagor, „nebo poznáš, co draci dokážou."

Kalgalath po Daagorovi opět střehl sžíravým pohledem a pak se obrátil k čaroději. „Jen *já* jsem sice hlasem Dračího národa, mágu, ale v tomhle případě mluví Daagor pravdu."

Mág zavrtěl hlavou a ukázal na mágskou baštu za sebou. „Především, nejsem mluvčím všech mágů. Jedni jsou v Černé hoře, jiní na ostrově Rwn a ještě další jsou rozptýleni po celém širém světě. Mnozí dosud žijí ve Vadarii a několik se jich zdržuje v dalších Plánech světa."

„Za prvé, mohu jen přislíbit, že tuhle záležitost přednesu zdejšímu shromáždění v Černé hoře. I tak se ale slib bude týkat pouze mágů z této mágské državy."

„A za druhé, dříve než dojde k obabolné přísaze, chtěli bychom vědět, jakou věc máme pro draky chránit. Nemůžeme totiž poskytovat něco za neznámou cenu."

„A proto, dračí přátelé, bych tu věc, kterou vám máme ochraňovat, rád viděl."

Trhnutím hlavy a zasyčením [„Quirme,"] přivolal Černý Kalgalath zeleného dráčka, který znovu zaujal místo mezi ním a Daagorem. Kalgalath do něj zabodl pohled a znovu zasyčel: [„Nech čaroděje, ať si ho potěžká."]
Zelený dráček postavil kožený vak na kamenné prostranství.

Mág pozvedl obočí. „To byste chtěli, abych se dostal na dosah vašich spárů?"

„Na jejich dosah jsi i tam, kde právě stojíš, čaroději," zasyčel Daagor.

Mág pohlédl vpravo, vlevo i vpřed... a pokrčil rameny.

Kalgalath zavrčel na Daagora a pak se zadíval na mága. „Chceš-li zjisti její tíhu, pojď si ji potěžkat."

Mág došel k místu, kde mezi Quirmovými pařáty, jimiž pohyboval, spočíval vak. Zastavil se a vzal kožený sak do ruky. „Hmm, na svou velikost je docela těžký. Uvnitř je cosi oblého. Vejčitého tvaru. A velkého asi jako meloun." Podřepí, postavil vak před sebe a začal tahat za řemínek.

„Copak je to uvnitř? Nějaká nepravidelná křišťálová koule?"

„Mágu, ty ten vak nesmíš otevřít," upozornil ho černý Kalgalath.

„Pchá!" odsekl mág, zadíval se na pevně stažený řemínek a zamumlal: „*Laxa!*" Uvolněný řemínek dopadl na dláždění, vak se otevřel a svezl se na zem. Objevil se na obou koncích zploštělý kulovitý předmět z průsvitného kamene podobného nefritu. Byl bez kazu, světlounce zelený a leskl se. Na délku měřil asi šest palců a jeho průměr činil čtyři palce. Zdálo se, že z něj

slabě vyzařuje světlo.

Všichni tři draci se rozeřvali, couvali a odvraceli hlavy. Stejně se chovali i všichni draci na okolních hřebenech a jejich mocný ryk se rozléhal mezi rozeklanými horskými vrcholky. Mága ten rachot zcela přemohl.

Křečovitě si přitiskl ruce k uším a z nosu se mu spustila krev.

„Vlož ho zpět," vykřikl černý Kalgalth, „dej tu hrůzu zpátky."

Mág ale zaťal zuby a oválný kámen potěžkal... vážil dobře přes dvanáct liber.

Černý Kalgalth se odvážil několika krátkých pohledů, za nichž se připlazil blíž, natáhl mocné černé pařáty a zasyčel: „Povídal jsem, abys ho uložil nazpět... nebo tě hned tady rozsápu na malé kousíčky."

Mág podřepí, vložil opatrně kámen do vaku, zvedl jeho okraje a stáhnul je řemínkem. Při tom se zeptal: „Odkud ten kámen pochází?"

Černý Kalgalth se už vzpamatoval. Nanejvýš zlostně na něj pohlédl. „To není tvá věc."

Mág se vzpřímil. „Co všechno dokáže?"

„Blázne! Neřekli jsme ti už, že tohle není tvá starost?" zařval Daagor.

Ale mág nebojácně odpověděl: „Vím jen, že jde o nesmírně mocný symbol moci, jeden z těch, jichž se obávají dokonce i draci. Chcete-li, abychom se zavázali, že jej budeme opatrovat, musíme o něm něco vědět, jinak se můžete sebrat a odletět i s kamenem ve spárech."

Daagor s Kalgalthem na sebe pohlédli, ale v tom vyhrkl Quirm: „Mágu, my ho nedokážeme vycítit, takže ten, kdo by ho získal a zjistil, jaké má schopnosti, ovládl by—"

[„Ticho!"] zařval Kalgalth prastarým jazykem a zuřivě se na Quirma obořil. V tomtéž okamžiku vychrlil Daagor plamen, který zeleného dráčka zasáhl do lebky a srazil ho vzad.

[„Těmhle mágům nic neprozrazuj, nic!"]

[„Daagore, přestaň!"] zařval černý Kalgalth. [„Viš přece, že kámen můžeme dovolit přenášet jen těm nejslabším. Nikomu jinému v tom mezi sebou důvěřovat nemůžeme."]

Daagor neochotně spustil pařáty dolů, potlačil plamen a od krčícího se zeleného dráčka odstoupil.

Mezitím se mág stáhl k bráně, aby mohl v případě potřeby prehnout postranní brankou. Když zjistil, že už je po potyčce, zvolal: „Přednesu žádost ostatním mágům. Poradíme se a odpověď vám sdělím zítra."

Ale mágové nedebovali jeden den, nýbrž tři, protože k tak významnému rozhodnutí se nedalo dospět za jedinou noc. Dohadovali se o schopnostech zeleného kamene a dlouho zvažovali, jaká bude dračí odezva.

Přemítali o Quirmových slovech i o Daagorově napadení zeleného dráčka za to málo, co stačil říci.

Nevadilo, že draci občas promlouvali starobylym jazykem, protože jasnovidci uvnitř hory každému jejich slovu rozuměli. Vzhledem k významu kamene, který začali označovat jako Dračí kámen, diskutovali rovněž o protihodnotě, kterou by na dracích za neporušitelnou přísahu měli požadovat. Byla to dlouhá a vzrušená debata, protože se našlo i mnoho, takových, kteří prohlašovali, že se drakům za žádných okolností žádnou přísahou zavazovat nebudou. Našli se i tací, kteří se drakům chtěli zavázat falešnou přísahou, kámen a jeho moc nad nimi prostudovat a pokud by se zjistilo, že nad nimi takovou moc skutečně má, donutit je k ponížené pokoře.

Konečně dospěli k dohodě, o níž se závazně hlasovalo. Její dodržování odmítlo jen několik odpadlíků. Za předpokladu, že by tedy draci s požadavky mágů souhlasili, stal by se další pobyt oponentů smlouvy v Černé hoře nežádoucí.

Když se vyjednávací čaroděj opět vynořil před branou, černý Kalgalth, Daagor a Quirm se zeleným kamenem ve vaku tam stále vyčkávali. Podobně i draci usazení na okolních horských hřebenech.

Mág je oslovil: „Rozhodli jsme se, že se ochrany Dračího kamene ujmeme, ale požadujeme za to, aby draci přestali plenit dle libosti a nechali svět na pokoji: všechna města, městečka, obydlí, statky, lodě na moři, přístavy, lesy, mážské pevnosti, sídla elfů, trpaslíků i lidské domovy..." pokračoval monotónně stále dál a dál, vyjmenovával a vymezoval, předpisoval a zakazoval, popisoval a rozváděl, až nakonec prohlásil: „...a pokud souhlasit nebudete a svůj souhlas nestvrdíte závaznou přísahou, můžete se sebrat a i s kamenem zase odletět."

Během celého jeho projevu v Daagorovi, černém Kalgalthovi a dokonce i v Quirmovi vzrůstala zlost, kterou projevovali pomrskáváním ocasů a zatínáním pařátů. Místy i zařvali, protože pro draky je vždycky nesnesitelné a těžko únosné, nařizuje-li jim někdo pokoru a poslušnost.

Ale nakonec se černý Kalgalth znovu zadíval na kožený vak, který svíral Quirm, a řekl: „My vaše opovrženíhodné požadavky zvážíme a ráno vám dáme odpověď."

Ale draci rokovali bezmála dva týdny, v nichž hory hřměly rozhořčením a vztekem. Někteří z nich z rokování zlostně odletěli: Sleeth, Rudý spár, Skail a další, mezi nimi též Daagor.

Konečně se k baště mágů vrátili tři draci: černý Kalgalth, Stříbrošupin a mezi nimi Quirm s vakem.

Promluvil Kalgath: „Rozhodli jsme se, že se stáhneme do odlehlých končin a výpady omezíme jen natolik, abychom se uživilí...čas od času nějaký ten kůň, kráva či tak podobně. Přestaneme s drancováním, ovšem za předpokladu, že se někdo nedopustí plenění na nás. I když si těžko umím představit stvoření, které by se o to chtělo třeba i jen pokusit.“

„Nebudeme se zmocňovat pokladů, které patří jiným, ale opuštěné drahocennosti budeme považovat za přijatelnou kořist.“

„Nebudeme zasahovat do záležitostí lidí, trpaslíků, mágů, ani jiných národů, nebudou-li se do dračích záležitostí vměšovat oni. V takovém případě budeme mít volnost ve výkonu spravedlivé odplaty.“

Černý Kalgath dál podrobně líčil, co draci přijímají a co odmítají. Mág se pak s jejich usnesením odebral za shromážděním.

Dohadování trvalo ještě další měsíc. Předkládaly a zamítaly se nejrůznější požadavky, vyjasňovala se opomenutí a dvojznačnosti, upravovaly se formulace... ale nakonec se dohoda přeci jen uzavřela a obě strany ji stvrdily přísahou. Čarodějové, kteří přísahat odmítli, byli z pevnosti vykázáni. To, že nepřisahali všichni draci, vedlo k dalším sporům. Přisahající draci ale namítali, že ani všichni mágové nepřisahali. Obě strany měly své odpadlíky. Nakonec se všechno urovnalo.

Mágové, kteří přísahali, odnesli kámen do temna Černé hory a uložili jej pod zámek v bezpečné kryptě. Protože přísahali, ani se nepokoušeli odhalit jeho tajemství, i když odpadlí mágové v tom smyslu jistě snahy projevovali.

Draci, kteří se zavázali přísahou, odletěli do vlastních odlehlých držav a až na občasnou krádež krávy či koně nechávali svět na pokoji. Zavládl mír na tisíciletí... jen odpadlí draci se občas dopouštěli drancování a mezi nimi nejhorším bývalo nevázané Daagorovo pustošení.

Jednoho dne se ale zjistilo, vlastně náhodou, že zelený kámen z Xianu zmizel, že se z krypty ztratil. Nikdo netušil, kdy k tomu mohlo dojít. Ke zjištění, kde by se teď zmizelý Dračí kámen mohl nacházet, využívali mágové nejrozmanitějších čarodějných praktik, ale ke své nelibosti dospěli k závěru, že je nepostižitelný, takže vše, co se ho týká — minulost, přítomnost i budoucnost — se zcela vymyká jejich tajemnému umění.

A v tomhle stavu se věci nacházely až do příchodu Arin z Černína.

KAPITOLA 23

Seděli v malé odlehlé a ztemnělé komnatě, v níž hořela jediná svíčka a i ta byla tenká a krátká. Arin hleděla do ohně a Lysanne k ní tiše promlouvala. Aiko klečela na kamenné podlaze nedaleko od ní. Jak Lysanne na Arin tlumeně mluvila, těžkla jí víčka stále víc, až se jí nakonec zavřela.

Lysanne odložila svíčku a poté se obrátila k dylvance v hlubokém přirozeném tranzu.

„Daro, Arin, slyšíte mě?“

„Hmm,“ zamumlala Arin.

„Můžete mluvit, paní?“

„*Vi oren ana.*“

„Mluvte společným jazykem. Slyšíte mě, daro?“

„Ano, slyším vás.“

„Dobře.“ Lysanne pohlédla na Aiko. „Dcero z Ryoda, zapamatujte si vše, co uvidíte a uslyšíte.“

Aiko jednou rychle přikývla a její černé oči se zaleskly.

Lysanne se zase obrátila k Arin. „Daro, vy si rovněž zapamatujte všechno, co se vám odehraje v mysli. Rozumíte mi?“

Arin zvolna přikývla.

„Výborně.“ Lysanne se v měkkém čalouněném křesle opřela a spojila prsty do stříšky. „Chci, abyste se v duchu vrátila k té noci na mýtině, kde jste měla to vidění.“

Arin se znepokojeně zavrtila a dech se jí zrychlil.

„Nic se neděje, daro,“ uklidňovala ji Lysanne. „Jsem tu s vámi já i Aiko a nic zlého vám nehrozí.“

Jak Aiko vytahovala oba meče z pochev, zazněl svist oceli. „Budu vás chránit, má paní.“

Lysanne se na snědou bojovnici zamračila, ale zdálo se, že je Arin trochu klidnější, i když dech měla stále zrychlený.

„Daro, co vidíte a slyšíte?“

„Vidím plameny a slyším rohy.“

„Rohy?“

„Lovecké rohy. Vím, že to souvisí se štvanicí na jelena.“

„Aha,“ přikývla Lysanne. „Rozumím. Ale teď bych po vás daro chtěla, abyste se časem posunula dál dopředu, do chvíle, kdy už lov skončil, lovci se vrátili a kdy došlo k té vizi. Povězte mi, co vidíte?“

„Krev.“

„Krev?“

„Ten zabítý jelen krvácí.“

„A...?“

„A já právě odvracím pohled do ohně. — Ach, ach, ach.“ Arin se rozplakala a začala dýchat přerývaně.

Lysanne se předklonila, vzala ji za ruku a pod vlivem jejího stisku sebou bolestivě trhla. „Klid, drahá. Klid.“

Arin jí ale ruku sevřela ještě pevněji a vykřikla: „Ach, Adone, kéž by k tomu nedošlo.“

„Daro Arin?“

„Vraždní, krveprolévání.“

„Daro Arin!“

„Draci...“

„Daro, poslyšte!“

„Ach, ty děti. Ach, ach, ach... Nemohu, nemohu, já nemohu...“

V tom Lysanne ostře křikla: „Paní Arin, poslouvejte mě. Tyhle divoké scény přeskočte, přejděte zabíjení, hladomor, epidemie i morovou nákazu. Vyhledejte něco mírnějšího.“

Arin škubala hlavou na jednu a hned na druhou stranu a vzápětí zase vpřed a vzad. „Ne, nic takového není, není.“

„Tak mě poslouvejte, paní Arin. Naslouvejte mému hlasu. Poslouvejte mě. Čas se zastavil! Všechno strnulo uprostřed okamžiku! Nic se nehýbe! Vůbec nic. Všechno je nehybné jako na obraze, jako na gobelínu.“

Arin sebou pozvolna přestávala zmítat, až nakonec úplně znehybněla, ale po dechu lapat nepřestávala. Uvolnila svůj stisk, ale Lysanne zhmožděnou ruku neodtáhla.

„Arin, chci, abyste se kolem těch strnulých výjevů ubírala tak dlouho, až dospějete k místu, kde už jste ty scény nedokázala vystát, na místo, kde se od nich vaše mysl a duše odvrátily. Vydejte se v duchu k okamžiku, v němž vize končí tak, jak jste to vyličila Shromáždění, ale dál nepokračujte, protože právě tam byste měla spatřit to, co jste dříve zapomněla.“

Arin zasténala. „Hrůza,“ zamumlala. „Odtud až tam.“

„Míjejte je, procházejte kolem nich. Až na konec vašeho souvislého vyprávění.“

Arin znovu zaúpěla. Zdálo se jako by se plahočila nějakou drsnou krajinou. Její dech se konečně zvolnil.

„Dospěla jste už na konec vize, kterou si pamatujete?“

„Ano.“

„Výborně. A teď dávejte pozor. Chci, abyste mi řekla, co vidíte.“

Arin neodpovídala.

„Povězte mi to,“ vybízela ji Lysanne.

Arin zavrtěla hlavou a zamumlala: „Nic. Nevidím nic. Všude je tma.“

„Tma?"

„Ano."

„A nevidíte vůbec nic?"

„Nic."

Hluboce zamyšlená Lysanne se nepřítomným zrakem rozhlížela komnatou. Pak se znovu zadívala na Arin. „Máte na tu tmou nějaké vzpomínky?"

Arin se opět zrychlil dech. „Ano."

„Jaké?"

„Cosí to je. Hlas, runy, pochopení, já nevím."

Lysanne se předklonila, přiložila Arin ruku na čelo a přikázala: „*Reco-dare!*"

Arin se vzpřímila a prudce otevřela oči, které se ale zaostřovaly na nějaký bod mimo čas a prostor. Téměř cizím hlasem zadeklamovala:

*„Kočku upadlou v nemilost,
jednookého v temné vodě,
tokajícího páva šíleného monarchy,
fretku v kleci Horního krále,
prokletého ochránce víry v bludišti:
Ty vezmi s sebou,
nikoho víc,
nikoho méně,
jinak neuspěješ
při hledání nefritové duše."*

Pak se Arin zhroutila vpřed a Lysanne ji zachytila. Dylvanka ztratila vědomí.

KAPITOLA 24

„Je ta hádanka úplná?" zeptala se vědma Arill.

„Ano," odpověděla Lysanne a zadívala se na Arin., Alespoň si to myslím."

Dylvanka přikývla. „Teď už si vzpomínání na všechno. Ale nedokážu povědět, proč jsem to zapomněla."

„Tím se netrapte, daro Arin," řekla Rissa. „Vždyť šlo o děsivou vizi. Dost hrůznou, aby otřásla každým."

„Rissa má pravdu, daro Arin," souhlasila s Rissou Lysanne. „Vize vás zpočátku natolik zmohla, že jste ji rychle pustila z hlavy, a proto jste si pak na všechno nevzpomínala. Ale vězte, že ať už jsem vám při hledání ztracených vzpomínek pomohla či ne, zapomněla byste se sama, ale nějakou dobu by to trvalo."

„Možná, že právě času nám mnoho nezbývá," poznamenal Stříbrolist.

„Třeba už teď je příliš pozdě," zasmušile souhlasila Arin.

Lysanne si povzdechla. „Divoké kouzlo je nepříjemné."

Rissa k ní se svrastělým čelem zvědavě otočila hlavu. „Nepříjemné?"

Lysanne přikývla. „Vidění paní Arin... divoké kouzlo... nám neprozrazuje, kdy k němu má dojít. Muže zjevovat události, které probíhají v této chvíli, k nimž dojde zanedlouho, anebo také takové, které by se třeba měly odehrát až za deset tisíc let."

Arin napřáhla ruku v odmítavém gestu. „Nemůžeme spoléhat, že k té zkáze dojde až někdy za mnoho let v budoucnosti, protože kdybychom se mylili, důsledky by byly nedozírné. Spíš se musíme domnívat, že se tohle dění rychlým tempem rozvíjí už nyní. Proč bych pak vidění měla zrovna teď?"

Lysanne obrátila dlaně vzhůru, protože na tuhle otázku sama neznala odpověď.

Elfové se dvěma čarodějkami seděli v pohodlných křeslech rozestavených nedaleko od sebe ve společenské místnosti ubytovny pro hosty. Ryo-danská válečnice seděla kousek od nich a přímo za Arin se zády opírala o zed'.

„Ale ta hádanka," řekl Perin, „jaký má smysl?"

„To je tedy naprostá záhada," dodal Biren.

Lysanne zavrtěla hlavou. „Ne, alore Birene, nejde o úplnou záhadu. Dokonce už teď z ní lze něco vyrozumět, i když ne všechno."

Melor se na bělovlasou čarodějku zadíval a řekl: „Souhlasím."

Biren se k němu otočil. „Takže... ?"

„Povídejte," dodal Perin.

Melor pokrčil rameny a řekl: „Dara Arin obdržela radu.”

„Radu?” zeptal se Biren.

„Co má udělat?” zeptal se Perin.

„Najít nefritovou duši,” odpověděl Melor.

Lysanne s Arill souhlasně přikývly.

Biren se postupně na obě zadíval. „A tahle údajná nefritová duše...?”

„Je Zelený kámen z Xianu,” řekla Arill.

„Dračí kámen,” řekla Lysanne.

„Hmm,” zamyslel se Perin.

„Proč se ale o něm mluví jako o nefritové duši?” zeptal se Biren.

„Protože se podobá nefritu,” odpověděl mu Perin.

„Možná je v tom ještě i jiná souvislost,” namítl Biren.

„Spíš asi ne,” poznamenal Perin.

Arin se zhluboka nadechla a zase vydechla. „Kdybychom tak o tom kameni věděli víc, kéž bychom věděli, proč se ho draci obávají.”

„Existuje jedna legenda,” ozval se hlas zezadu. Byla to Aiko. Seděla v tureckém sedu, zády se opírala o stěnu a měla zavřené oči.

Arin se k ní otočila. „Legenda, Aiko?”

Aiko otevřela temně mandlové oči. „Západně a severně od Ryoda se prostírá země zvaná Moko. *Soshoku* v Moku, které tvoří jen *onna*, říkají, že jednoho dne přijde *mahotsukai yushi odatemono*, jenž bude mít znamení draka. Povede prý národ Moka při dobývání celého světa. Bude vlastnit mocný talisman a draci se budou sklánět před jeho vůlí.”

Arin Aiko zarazila pozvednutím ruky. „Aiko, používáš slova jazyka, který neovládám.”

„Omlouvám se, má paní.” Aiko se na okamžik zamyšleně odmlčela a pak se znovu dala do řeči: „Ovšem. '*Soshoku* v Moku, které tvoří jen *onna*,' značí, že mokske kněžstvo sestává výhradně z žen. A '*mohotsukai yushi odatemono*' je čarodějný král válečníků.”

„Mokané věří, že je čarodějný král válečníků povede při dobývání světa a že bude ovládat draky?” zeptala se Arill.

„Nezapomínejte na talisman,” upozornila Lysanne, „mohlo by jít o Dračí kámen.”

„O zmizelý Dračí kámen,” zamumlala Rissa.

Lysanne přikývla a zadívala se na Aiko. Ryodanská válečnice jen pokrčila rameny a řekla: „Je-li ta legenda pravdivá.”

„Třeba je to jen smyšlenka,” podotkl Biren.

„Tak či onak,” řekl Perin, „musíme Dračí kámen najít a zabránit tak, aby se dostal do rukou takových, kteří by ho, ať už jsou jeho schopnosti jakékoliv, zneužili k nekalým účelům.” Obrátil se k Arin. „Kde začneme?”

V Moku?"

Vanidar Stříbrolist vyskočil a začal místností vzrušeně přecházet. Svíral pěsti, až mu klouby bělely. Zlostně zavrtěl hlavou. „Perine," ucedil přes zaťaté zuby, „my se toho vůbec nezúčastníme."

„Vůbec nezúčastníme?" zeptal se ohromený Biren. „Co tím vlastně chcete říci, Vanidare?"

Stříbrolist se zastavil a obrátil. Zadíval se na všechny přítomné. „Hádanka, ta Arinina hádanka. Půjdemo-li s ní, neuspěje."

„Cože?" vyštěkl Ruar.

Stříbrolist pohlédl na Arin. „Daro, přeříkej ji ještě jednou."

Arin začala tiše odříkávat:

*„Kočku, která upadla v nemilost,
jednookého v temné vodě,
tokajícího páva šileného monarchy,
fretku v kleci Horního krále,
prokletého ochránce víry v bludišti:
Ty vezmi s sebou,
nikoho víc,
nikoho méně,
jinak neuspěješ
při hledání nefritové duše."*

Stříbrolist se nyní obrátil k ostatním. „Pozorně sledujte jednotlivá slova rady: Ty vezmi s sebou. Nikoho víc, nikoho méně, jinak neuspěješ při hledání nefritové duše."

„Posláním dary Arin je vyhledání nefritové duše a na cestě ji mohou doprovázet jen ti, kteří odpovídají podmínkám hádanky. I když její řešení neznám, je zřejmé, že jejím podmínkám neodpovídá žádný z nás."

„Nemáte pravdu," vykřikla Aiko a všechny oči se na ni upřely. Když vstala a vydala se k Arin, v obličeji se jí zračil zvláštní výraz připomínající provinilost. Poklekla jí u nohou, sklopila pohled a odmítala jí pohlédnout do očí. Pak zabořila tvář do dlaní a zahanbeně sehnula hlavu až k zemi. Jak promluvila, bylo jí sotva slyšet. „Omlouvám se, má paní, ale vědět to musíte: To já jsem kočka, která upadla v nemilost."

KAPITOLA 25

Arin se sehnula, vzala Aiko za rameno a vzpřímila ji. Ale ryodanka se na ni stále odmítala podívat.

„Aiko, ale ty přece nejsi kočka," ozval se Perin.

„Ano," přidal se Biren, „jak by si mohla být kočkou z vize dary Arin, kočkou, která upadla v nemilost?"

Aiko, jejíž pohled se stále upíral k podlaze, sklíčeně odpověděla: „Protože jsem zradila vlastního otce."

Hiroko zemřela při Aikině porodu. Péče o jedinou dceru zůstala na mistru bojových umění Kuntovi. V žalu opustil *shiro* urozeného pána Yodamy a spolu s novorozenou Aiko a služebnictvem se uchýlil do svého domu v Kumottských horách.

Mistr bojových umění si vždycky přál mít syna, který by v bojové tradici jeho rodu pokračoval. I přesto, že byla Aiko dívka a v rozporu se zákony země, ji vychoval podle zásad *senso o suru hito*. Naučil ji zacházet s lukem, holí, oštěpem i boji se dvěma meči. Naučil ji vrhat dýky a šurikeny, jízďe na koni a boji s dřevcem. Naučil ji rovněž boji beze zbraní. V domě urozeného pána Yodamy byl totiž Kurita ve všech těchto uměních mistrem i učitelem.

Když Aiko dospěla v šestnáctiletou dívku, postihla kraj válka a do hor se vydal posel. Kurita si opět navlékl brnění, aby se vydal bojovat po boku urozeného pána Yodamy. Ještě téhož dne odjel a dceru zanechal doma.

Ale jakmile Kurita zmizel z dohledu, Aiko si navlékla vlastní kožené brnění poseté mosaznými plátky, chopila se zbraní, vsedla na koně a zvolna se rozjela za ním. Obličej si skryla za hedvábnou masku.

Sjela do údolí a předjela otcovu *rentai*, která táhla za nepřitelem k severu. Nepozorovaně se přidala k jízďe urozeného pána Yodamy, která si říkala Rudý tygr.

Vojáci z jízdy se nad tím, že se k nim připojil nějaký neznámý mladík, nijak nepozastavovali. Nezkušené maskované mladíci se totiž do války vydávali běžně. Masku si nasazovali proto, aby nezneuctili sebe ani svou rodinu, kdyby se během války nijak výjimečně neprojevíli. Pokud ale v boji prokázali statečnost, očekávalo se, že masku slavnostně sejmou. V takovém případě získal na cti jak chrabrý hrdina tak i jeho rodina. Bez ohledu na následky se Aiko během tažení Yodamových vojsk zemí dařilo setrvávat v anonymitě.

Nezůstávala vojákům nikdy moc dlouho na očích a měla se stále na pozoru. Zejména při vykonávání tělesné potřeby, mytí či koupeli, protože

jinak by ihned poznali, že je dívka.

Konečně se Yodamovo vojsko střetlo s Hirotovým. Obě armády se v sevřených šicích soustředily na opačných březích mělkého koryta, jehož dnem protékala trpytivá říčka, která měla zanedlouho zrudnout krví.

V první bitvě s Hirotovým vojskem se Aiko projevila jako nespoutaný a smrtonosný bijec. Otec byl dobrým učitelem.

Při druhém střetu prorazila spolu se třemi dalšími válečníky nepřátelským kruhem a osvobodila z pasti samotného urozeného pána Yodamu. Především zásluhou její bleskové čepele vyvázli živí jen oni dva.

Při následující slavnosti si Aiko vzdor zvyku odmítla sejmout masku. Urozený pán Yodama byl sice jejím přáním zůstat nepoznaná překvapen, ale podobné případy se už v historii vyskytly. Dál tedy nenaléhal, jmenoval ji příslušníkem Řádu Rudého tygra a poslal ji do stanu, v němž přebývala *onna—maho-tsitkai*; čarodějka, které přikázal, aby domnělému bojovníkovi vytetovala předpisovou značku. To Aiko odmítnout nemohla.

Když stará čarodějka Aiko nakonec přemluvila, aby si svlékla brnění i hedvábný nátělník, vytěštěně na ni zacivěla. Ale neřekla nic, jen si cosi dál mumlala nad svými jehlami a barvičkami a přidávala do směsi různé lektvary a prášky.

Na kůži mezi ňadry jí pečlivě vytetovávala zlověstného rudého tygra s nevraživým pohledem. Po celou dobu výkonu nepřestávala stará čarodějka šeptat a posykávat. Rudá kočkovitá šelma se zvolna stávala stále zřetelnější a vypadala jako živá. Když babice skončila, zamrkala na Aiko a zašklebila se na ni bezzubými ústy na srozuměnou, že s ní tohle tajemství hodlá sdílet. Když se Aiko chystala zase obléct hedvábný nátělník a kožený kabátec, čarodějka vztáhla ruku, dotkla se krvavě rudé tetování mezi jejími ňadry a řekla: „Vytetovala jsem ti zvláštního tygra, dítě. A protože si v jeho péči, pozorně mu naslouchej a dbej na jeho rady i varování.”

Při třetí i čtvrté bitvě mezi Yodamovými Rudými tygry a Hirotovými Zlatými draky se Aiko opět několikrát vyznamenala.

Pokaždé ale urozenému pánu Yodamovi odmítla ukázat tvář.

V páté bitvě zabil urozeného pána Yodamu šíp a velení se ujal jeho syn Yoranga. Pod jeho vedením byli Hirotovi Zlatí draci rozdrceni a žádný z nich nebyl ušetřen.

Při následujících slavnostech přikázal urozený pán Yoranaga Aiko, aby si sňala masku. I když to uctivě odmítala, Yoranaga trval na svém. Nakonec ji tedy zdráhavě sejmula a mistr bojových umění Kurita, který stál vedle Yoranagy, zalapal po dechu: „Aiko.” Viděl, že se pod maskou ne-skrývá mladý statečný válečník, nýbrž jeho vlastní dcera.

Teď, když vyšlo najevo, že je Aiko ženou, a vzhledem k tomu, že Kuri-

ta porušil zákony země, vynesl urozený pán Yoragana tvrdý rozsudek. Zbavil Kuritu zbraní, majetků i titulů a nařídil mu strávit zbytek života v bídě a hanbě. Statečnou Aiko — válečnou hrdinku, zachránkyni urozeného pána Yodamy a neohroženou válečnici Řádu Rudého tygra — vypověděl dokonce z Ryoda.

Se stále sklopeným zrakem řekla Arin: „Kvůli mně ztratil otec čest. Zradila jsem jeho, jeho pána i svou vlast." Aiko si rozepjala kabátec i hedvábný nátělník, aby ukázala nevraživě vyhlížejícího rudého tygra. „Jsem *yadonashi*...vyděděnec. Jsem kočkou, která upadla v nemilost."

Arin zavrtěla hlavou, vstala a zvedla Aiko na nohy.

„Ne, Aiko, nic z toho jsi neztadila. Jen si porušila zastaralý obyčej."

„Ano," přitakala Rissa, „obyčej, kterého jsme se my, Elfové, vzdali už v dávné minulosti. Je-li něco nečestného na tom, když nosí zbraně ženy a zapojují se do bitev, pak je tím zneuctěna bezmála polovina elfů." Rissa tasila meč a bleskově jej pozvedla. „Na počest všech sester takto zneuctěných... kéž je naše vláda dlouhá."

Vanidar se smíchem pozvedl svůj tesák a zkřížil jím její meč, až čepel zazvonila. „Staniž se!"

Staniž se! zopakovali Melor, Ruar, Perin a Biren.

„Staniž se," zašeptala Arin Aiko do ucha. Pak si ji přidržela na délku paže od těla a dodala: „Aiko, nedopustila ses sice ničeho nečestného, ale i tak tě přijímám jako kočku, která upadla v nemilost."

KAPITOLA 26

Člen Shromáždění mág Belgon se chytil za klopy své řízy a řekl: „Paní Arin, válečnice Aiko by skutečně mohla být takzvanou 'kočkou upadlou v nemilost, ale co si počít s ostatními odkazy ve vaší hádance? O koho či oč může jít? A vzhledem k povaze Zeleného kamene jsem v naprosté temnotě."

Ostatní mágové v kruhové zasedací místnosti souhlasně mumlali a pokyvovali hlavami. Vědma Arill poklepala kladívkem, aby si zjedнала klid, a když se nakonec rozhostilo ticho, řekla: „O tomhle příliš mnoho neví nikdo z nás, mágu Belgone. Budeme-li ale uvažovat společně, možná se nám tuhle záhadu přeci jen trochu podaří osvětlit. Především bychom se měli pokusit vyřešit, kdo jsou vlastně ti další, které musí paní Arin pro své poslání vyhledat na pomoc."

Sněmovní místností zaznělo tlumené brebentění, které se ale ztišilo, když se ozvala Lysanne: „Nezapomínejte na legendu, kterou nám vyprávěla válečnice Aiko. I ona by mohla mít nějaký význam... vypráví se v ní přece o čarodějnickém králi válečníků, který povede mokčany dobýt svět a bude ovládat mocný talisman, před nímž se musí sklonit i draci."

„Vy věříte, že se jedná o Dračí kámen?" zeptal se Irunan ze svého místa při zdi.

Arill odmítavě pozvedla ruku. „Neukvapujte se předčasnými závěry. Vždyť celý ten příběh působí jako pouhá báchorka a žádnou souvislost s Dračím kamenem či s posláním dary Arin mít nemusí."

„Ale na druhou stranu může být závažný," poznamenal Belgon, „dozvídáme-li se ho v této konkrétní chvíli. Vypovídá o válce, o dracích i o čarodějnickém králi válečníků."

Gelon sedící vedle Irunana zvolal: „Ale kdo z mágů by se něčeho takového dopustil?"

„Odpadlíci, černí mágové nebo ještě někdo jiný," odpověděl Belgon, „každý, kdo je posedlý touhou po moci, aniž by bral ohledy na ty, kteří mu stojí v cestě." Odmlčel se, rozhlédl se sálem a pak dodal: „Možná i někdo právě v tomto sále."

Po Belgonových slovech se ozval nesouhlasný křik a Arill musela kladívkem silně a dlouho bušit, než opět zavládl klid. „A teď vážený Sněme k věci: paní Arin nás žádá o radu v souvislosti se slovní hádankou ze své vize. Chtěla by slyšet nějaké podněty, které by jí naznačily, kde má hledat své pomocníky." Arill se opřela a oslovila Lysanne: „Mohla byste seznam těch pomocníků zopakovat?"

„Zbylými, které hledá, jsou," prohlásila Lysanne, zvedla ruku a odpočítávala na prstech, „jednooký v temné vodě, tokající páv šíleného monarchy, fretka v kleci Horního krále a prokletý ochránce víry v bludišti."

Ruku zvedla tmavovlasá čarodějka. „Ano, Ryelle," vyzvala ji Arill.

Ryelle přelétla pohledem Arin i Lysanne a řekla: „Myslíte, že by mohlo jít o rozumné bytosti, anebo se opravdu jedná o popisované živočichy: o páva, fretku či dokonce o kočku?"

Arin zvolna zavrtěla hlavou a pokrčila rameny. Ozvala se Lysanne:

„Ryelle, víme jen to, co jsme vytěžily z té vize."

„Inu," řekla Ryelle, Jediné, co mě v souvislosti s jednou řádkou té hádanky napadá, je, že by se klec Horního krále mohla nacházet kdekoliv...i když nejpravděpodobnějším místem je Caer Pendwyr. Nevím ale, zda Bleys chová v kleci fretky. Pokud jde o ostatní řádky..." rezignovaně obrátila dlaně vzhůru.

„Kdybych takovou otázku dostal já," ozval se bělovlasý Halorn, „odpověděl bych, že je na světě spousta šílených monarchů a pávů také."

„A nemohl by nám, některý z vás, mágů," zvolal Perin z místa u stěny, „pomoci zúžit výběr prostřednictvím svých schopností?"

„Takříkajíc ukázat směr?" dodal Biren.

Vytáhlý a vyzábělý mág zavrtěl hlavou. „V případě Dračího kamene jsme bezmocní. Vzduchu veškerým snahám."

„Ale Lysanne nevzdoroval," poznamenala Arin.

„Ne, dítě," odpověděl mág, aniž by vnímal skutečnost, že je Arin možná několikrát starší než on. „Mýlíte se. Vaše divoká magie vše zvládla. Zvládla, co my nedokážeme, už dříve. Lysanne vám jen pomohla vybavit skryté vzpomínky."

Arin pohlédla na Lysanne, která se usmála a souhlasně přikývla.

Arin si povzddechla a pak se zeptala: „Domníváte se tedy, že musím...ať už pávy, fretky či něco jiného...vyhledat v pořadí daném hádankou?" Ukázala na Aiko, která za ní klečela na kamenné podlaze. „Nejdříve kočku, pak jednookého, pak páva a tak dále, až na konec toho výčtu?"

Mágové na sebe vzájemně pohlíželi, ale jejich vědění k odpovědi nepostačovalo. Pak se ozval starý Halorn: „Našla-li jste kočku jako první, myslel bych, že dalším, po kom byste měla pátrat, by měl být ten jednooký. Po něm byste se měla zaměřit na další bytosti, přesně v pořadí podle výčtu v hádance."

„V tom případě si myslím," řekla Arin, „že bychom význam každého z těch výrazů měli probrat. Bude pro mne cennou každá rada, kterou mi dokážete poskytnout."

Rozprava trvala desítky svícnin, aniž by byli na jejím konci pravdě blíže než na začátku, a to i přesto, že padla celá řada výkladů.

Nakonec promluvil Vanidar Stříbrolist: „Dost už. Omíláme dokola pořad totéž.“

Arill souhlasila, a proto Sněm po krátké chvíli rozpustila.

Když se vraceli do pokojů, ozvala se Aiko, která dosud stále jen mlčela: „Možná, že je ta temná voda spíše nějaká osada než—“

„Vada!“ zvolal Vanidar a plácl se dlaní do čela. „Aiko by mohla mít pravdu! Možná nejde o jezero, rybník, vodní tok, ani o žádné místo v moři.“ Obrátil se k Risse. „Možná jde skutečně o nějakou ves.“

Rissa zamyšleně svraštila čelo. „Počkejte, třeba si vzpomenu. ..“ Procházela chodbou dlouhými kroky. Rissa sledovala, jak jí pod nohama ubíhá podlaha a cosi si pro sebe mumlala. Po chvíli zvedla hlavu a řekla: „Ve Fjordlandu je městečko, které se jmenuje Temná voda, ale v tamní řeči se mu říká Morkfjord či nějak tak podobně.“

„Ale měst, která se jmenují Temná voda, Morkfjord, či tak nějak, mohou být stovky,“ namítl Biren.

„Po celé říši Mithgar,“ dodal Perin.

„Přesto,“ řekl Stříbrolist, zašklebil se a objal Rissu paží kolem krku „jde o místo, kde lze začít.“

„A také,“ dodal Ruar, „na světě určitě existuje méně měst a osad pojmenovaných podle temné vody, než míst s temnou vodou... vždyť přece v každém stínu nad řekou, v každé temné rybníční tůni, pod každým skalním převisem, v každé mořské hlubině...tam všude je temná voda a takových míst je nespočet Ne, myslím, že Aiko připadla na správné řešení: temná voda z hádanky je s největší pravděpodobností nějaké město...či jiné místo s tímhle názvem.“

„V němž se zdržuje jednooká osoba,“ dodal Melor a pozvedl vztyčený prst, „jak se alespoň domnívám.“

„Osoba, která má hrát v tomhle poslání roli pomocníka,“ přidal se Stříbrolist a přikývl.

Arin se zahleděla na Rissu. „Kde je ten Morkfjord?“ „Ve Fjordlandu, u Borealského moře.“

„Protože nejsem zdaleka tak zcestovalá jako vy, Risse, žádné z těch míst mi nic neříká.“

„Já vás tam dovedu,“ odpověděla Rissa.

„Ne,“ řekl Stříbrolist. „To nemůžeš.“

„Ach?“

„Vzpomeň si na slova z té hádanky, *chier*. 'Ty vezmi s sebou. Nikoho víc, nikoho méně, jinak neuspěješ při hledání nefritové duše'. Kromě Aiko s

darou Arin nikdo z nás jít nemůže."

„*Kha!*“ zlobně ucedila mezi zuby Rissa. „Ta hádanka.“

„Ale cestu do města jménem Temná voda stejně znát potřebujeme,“ řekla Arin.

Rissa se obrátila k čarodějce Lysanne, která jí kráčela po boku. „Máte dost podrobnou mapu, abych jí mohla ukázat cestu?“

Lysanne s úsměvem odpověděla: „Pojďte za mnou,“ a vydala se s nimi chodbami vzhůru. Vystupovali nitrem Černé hory jedním schodištěm za druhým. Konečně dospěli do velké kruhové místnosti, v jejímž středu se na šikmé ose zvolna otáčela ohromná koule. K mřížové konstrukci, která kouli obklopovala, vedl můstek a na zdi byla svítlna s čočkou usazenou v jakémisi nosníku připevněném k dráze s vyznačenými dny a ročními obdobími, jež místností běžela dokola.

„Támhle máte mapu říše Mithgar,“ řekla Lysanne a ukazovala na kouli. „Svítlna představuje slunce. Měsíc jsme dosud nedodali, ale i ten zde jednou bude.“

Aiko, která sem po celou dobu své strážné služby u mágů nikdy nezavítala, pozvedla tázavě obočí. „Tohle je říše Mithgar?“ Lysanne přikývla.

„Ale vždyť je to koule!“ namítla ryodanka.

Lysanne, tentokrát s úsměvem, opět přikývla.

Rissa vešla na můstek a vydala se ke kouli. Vyšplhala na mřížoví a začala se po něm pohybovat kolem koule. Právě k tomu účelu sloužilo. Pozorně si pomalovaný povrch prohlížela a po chvíli zavolala na Arin: „Tady, daro, zde je místo, kde leží Morkfjord. A tady dále jsou Šedé hory a mezi nimi také Černá hora.“

Arin se k ní přidala a spolu s ostatními dlouho zvažovali, kterou cestou by se měli vydat. Nejkratší se jevila cesta přes Šedé hory a poté na západ do Fjordlandu, ale tahle trasa vedla přes Lada, oblast téměř bez života. Zima měla navíc trvat ještě asi měsíc. A na severní straně hor bude příliš krutá, aby se dala přestát. Zdálo se, že by bylo lepší, kdyby se na západ vydali starou obchodní cestou kolem jižních svahů Ponur, protože se tu při cestě nacházely alespoň vesnice. V tomto pochmurném horském úseku ale zase chyběly průsmyky. Prvním na cestě byl až Kaagor severně od lesa Stříbrná, jenž se prostíral z Avenu na jihu do Jordských stepí na severu. Nakonec se rozhodli, že se vydají touto trasou a Rissa požádala o pero s pergamenem, aby mohla načrtnout mapku.

Zatímco Rissa zakreslovala plán jejich cesty, sešplhali ostatní z mřížoví a prohlíželi si mapu celého světa.

Aiko se zeptala: „Ty záblesky na mapě.. .co znamenají?“

„Vyznačují místa, na nichž se zdržují mágové,“ odpověděla Lysanne.

„A co to ponuré jiskření?... Můj tygr šeptá cosi o nebezpečí."

„Ano," odpověděla Lysanne. „I to se týká mágů, i když bych byla raději, kdyby tomu tak nebylo. Tvůj tygr se nemýlí: v těch místech žijí odpadlíci, kteří budí děs, protože se vydali na temné cesty. Mezi nimi je i několik mágů, kteří nesložili přísahu a chtěli pomocí kamenu ovládnout draky. Právě ti jsou nejnebezpečnější. Říkáme jim černí mágové. Patří k nim Durlok, Modru, Vegar, Belchar a další." Lysanne se odmlčela a dál už o tom mluvit nehodlala.

Cestou k pokojům pro hosty se Arin otočila k Lysanne a řekla: „Čarodějko Lysanne, ráda bych se zeptala na proroctví z mé vize."

„Povím vám, co vím, i když by vám více řekli zběhlejší v takových výkladech než já. Koneckonců, proč bychom nemohli k čaji přizvat, ehm, všestce Zelanje? Ten vaše dotazy dokáže jistě zodpovědět lépe než já."

Seděli u odpoledního čaje, pojídali sladké koláčky máčené v medu a malými doušky upíjeli černý čaj. Věstec Zelanje vyhlížel velmi staře, když se za pomoci berle vbelhal do místnosti. Vlasy měl bílé a byl vrásčitý. Jeho oči měly barvu vybledlé modři a jeho pleť se v místech, kde ji nezastíraly stařecké pihy, jevila průsvitná. „Ajaj," zabručel, když usedal, „byla to dlouhá procházka. A pořádně mě vyčerpala. K čertu, asi si budu muset <odpočinout> už tady v Černé hoře!.. alespoň do té doby, než naberu sil k plavbě na Rwn."

Přijal šálek čaje a požádal o medový koláček. Když ho sevřel v křečovitě roztřesené ruce, upřel oči jako špendlíky na Arin a řekl: „Tak jakpak je to s těmi vizemi? Co byste ráda věděla?"

„Jen bych chtěla vědět, mágu Zelanji, zda vize předpovídají události, k nimž dojít *musí*, nebo zda naopak vypovídají o záležitostech, k nimž pouze dojít *může*. Jsme uvěznění v budoucnosti, kterou změnit nemůžeme...anebo v ní máme na vybranou?"

„Ajaj, právě jste položila nejstarší z dotazů: je osud nezměnitelný a nelze se od něj odchýlit, anebo máme svobodnou volbu? O pravdu se v těchto věci vedou spory dodnes. Já ji tedy neznám určitě."

„Ach," zklamaně vydechla Arin.

„No, no, drahá, tak zlé to zase není."

Já ale doufala—"

„Že vám zodpovím nezodpověditelné?"

Arin přikývla. „Tak nějak."

Starý mág mírně pokrčil rameny, ukousl si z medového koláčku a zvolna zamyšleně sousto přezvykoval.

Arin odložila šálek a obrátila se k němu. „Mágu Zelanji, povězte mi

něco o vizích. Lze je předělat? Pozměnit? Dá se jejich zkázonosná předpověď zvrátit? Je možné změnit dění z mé vize o Dračím kameni?"

Prastarý věštec si usrkl čaje. „Snad, dítě, snad."

Rissa na něj pohlédla. „Setkal jste se někdy s vizí, jejíž výsledek byl poopraven?"

„Ovšem," odpověděl stařec. „Při manipulaci s éterem jsem viděl mnohá dění, která se mohla stát či byla pozměněna."

„Počkejte, mágu," zarazil ho Perin. „Dají-li se události měnit, proč jste na nejstarší ze všech otázek neodpověděl?"

„*Hai*, bratře," vykřikl Biren a poklepal své dvojče po rameni. „Myslím, že si trefil hřebík na hlavičku," dodal a otočil se k Zelanjovi. „Pokud lze dění opravdu měnit, nepotvrzuje to existenci svobodné volby?"

„Ano," přitakal Perin. „Znamená to tedy, že pod vlivem předem daného osudu nesměřujeme do nezměnitelné budoucnosti slepě?"

„Ano. Tak to tedy není?" zopakoval otázku Biren.

„Ach, ne. Vůbec ne," odpověděl Zelanje a máchl jen zpola snědeným koláčkem v jejich směru. „Dívejte se na to tak, že existují vize pravdivé a nepravdivé, a že ty nepravdivé lze pozměnit, prokáže-li se především, že jsou Skutečně falešné. Ale v tomhle zřejmě jinou volbu nemáme. Asi jsme předurčeni, abychom falešnost některých vizí prokazovali, a proto podnikáme kroky vedoucí ke změnám. Na druhé straně, máme-li opravdu svobodnou volbu a je-li naší možností snaha nějakou vizi změnit a nám se to podaří, opět dokazujeme, že byla falešná. Stejně i naopak. Nepotvrdí se snad pravdivost vize, když nic nepodnikneme, anebo podnikneme, ale ke změně tím stejně nedojde? Nepotvrdí se, že šlo o vizi předurčenou k naplnění? Ať se potvrdí pravdivost či nepravdivost vize, ať se pozmění či ne, žádný z těch výsledků neodpovídá na otázku, zda-li si můžeme zvolit vlastní cestu, anebo, zda-li se musíme držet dráhy předem dané." Zadíval se na dvojčata. „Chápete, co vám tím říkám?"

Bratři na sebe pohlédli a společně záporně zavrtěli hlavami. Poté řekl Perin: „Ehm, pro mne je to trochu moc složité, abych se v tom bludišti plně vyznal." A Biren dodal: „Ano, myslím, že kdesi, kde jste v řeči zahrnul doleva, já se dal doprava."

„Uf," zahučel Ruar, „myslím, že jsem vás pochopil, čaroději, a pokud ano, pak bych se rád zeptal, k čemu vůbec vize jsou, jestliže mohou i nemusí být pravdivé?"

„Ale, hochu, jsou tu proto, abychom něco *dělali*, jak se alespoň domnívám já. Máme-li svobodnou vůli, pak nás podněcují k činům. Pokud ji nemáme, nutí nás k *domněn*í, že nás k nim podněcují. V obou případech máme svůj cíl, máme svůj důvod k existenci."

„Mágu Zelanji," řekla Arin, „není možné, že nám vize prostě ukazují, co by se třeba stát mohlo? A pokud ano a my se jejich naplnění pokusíme změnit, nemůže se nám to občas podařit?"

„Určitě, drahá. Existuje představa, že předurčené může překonat svobodná vůle. Ale na druhé straně lze hájit i opak.. že je výsledek stejně pevně stanoven, ať věříme v cokoliv."

Arin zavzdychala. „Máte ohledně mé vize nějakou radu?"

„Proboha, děvče, vydejte se na cestu a něco *udělejte*." odpověděl starý mág. „Možná prokážete, že je nepravdivá a změnit se dá. A možná, že prokážete opak. Podstata tkví ve vašem snažení. .. či nesnažení."

Devátý den od příjezdu do Černé hory se elfí družina chystala k odjezdu. A s ní rovněž Aiko. Mágové jim poskytli zásoby a Arin opatřili koně, neboť o svého přišla ve sněhové bouři. Robustní horské poníky naložili zásobami na dlouhou cestu, která je čekala. Stříbrolist, Rissa a ostatní hodlali Arin s Aiko doprovodit starou obchodní cestou až po Stříbřín a Kaagorský průsmyk. Dál už ne, protože kdyby s nimi pokračovali, mohli by jejich poslání ohrozit. Až se Arin s Aiko vydají na sever, aby se dostaly přes Ponurý a zamířily do Fjordlandu, zbytek elfí družiny se pustí k jihu, aby o poslání zpravil corony Remara a Aldora a možná i Horního krále Bleyse a jiné.

„Všem vyřídíte, aby daře Arin s Aiko pomáhali, setkají-li se s nimi," řekla vědma Arill.

„Vyřídíme," odpověděla Rissa, usmála se na Arin a pak svažila čelo. „Myslím, že k odvrácení zkázy, která nám hrozí, bude pomoci třeba."

„Pokud ji lze odvrátit," zabručel Ruar.

Pod vedením Arill a trpaslíka Boluka vyvedli koně s poníky postranním vchodem. Ocitli se na lehce zasněženém prostranství před kovovou bránou. Když Arin vsedla na koně, zahleděla se na mohutný vchod, před nějž se v dávné minulosti dostavili draci. „Jedno jste nám neřekla, Arill," oslovila vědmu.

Arill k ní vzhlédla. „A to... ?"

„Nikdy jste ani nezminila jméno mága, který stál před bránou a vyjednával s draky."

„Ach, ale ten už s námi dávno není a ani netuším, kde je mu dnes konec. Možná žije na Rwn, možná ve Vadarii. Může být v kterémkoliv z Plánů světa."

„A jmenuje se...?"

„Ordrune."

KAPITOLA 27

„Ordrune," vybuchl Egil, prudce se na lůžku posadil a předklonil se. Tvář se mu křivila a plála zlostí.

„Ajaj," zaječel Alos, zvrátil se vzad a zhroutil se na podlahu. Po čtyřech se po prkenné podlaze soukal z dosahu Egilova šíleného vzteku. Arin ohromeně zalapala po dechu a na okamžik zůstala sedět jako přikovaná, zatímco Aiko se s meči v rukou postavila mezi ni a zuřícího Egila. Vzápětí Egil trýznivě bolestně zařval a chytil se za hlavu. Zuřivé hněvivé vzplanutí zatepalo jeho poraněným okem a ránou na čele pronikavou bolestí. Egil se zase zvrátil na lůžko. Ležel křečovitě napjatý, sykavě vdechoval a vydechoval přes zaťaté zuby a současně vykřikoval: „To je on! je on!"

Arin vstala, obešla Aiko s blýskavými meči a přistoupila k lůžku zraněného. O protější zeď se opíral kňourající Alos a vytřeštěným jednookým pohledem těkal z lůžka ke korbeltu, který se dosud v malých kruzích neustával převalovat po prknech, jehož spárami prosakovalo rozlité pivo.

Arin nalila do sklenky vodu a vmíchala do ní bílý prášek.

„Egite, tohle vypijte."

Egil sklenku mlčky přijal a její obsah vypil.

Když Alos viděl, že se Egil už zase vzpamatoval, připlazil se ke korbeltu. Zvedl ho, naklonil a nechal z něj na vyčkávací jazyk dopadnout několik zbylých kapek piva. Pak se roztřeseně vztyčil, zvedl ze země překoceanou židli a přistavil ji opět ke stolu. Ze džbánu si do korbeltu nalil pivo a zhluboka se napil.

Arin převzala od Egila prázdnou sklenku a zeptala se: „Egile, co víte o mágovi, který se jmenuje Ordrune? Copak se mezi vámi přihodilo? Týká se to nějak našeho poslání?" Egil se na ni zadíval jediným okem, v němž se zračila muka, a zavrtěl hlavou. Poté skryl tvář v dlaních.

Arin s povzdechem postavila sklenku na malý noční stolek mezi různé prásky a lektvary. Znovu se na zraněného obrátila. „Asi byste mi měl něco povědět, ale teď vás nutit nebudu. Váš příběh by nám mohl naznačit, co máme udělat. V nadcházejících dnech stejně přijde chvíle, kdy vás požádám, abyste nám sdělil, co se mezi vámi a tím mágem odehrálo."

„Mágové," zabručel Alos, „všichni sou zlí." Znovu si důkladně lokl piva a stočil slepé bělmo k Arin.

„To je dobře, pani, že sté vod nich vodešla. To je dobře."

Když se Arin opět posadila, zasunula Aiko meče zase do pochev a poklekla na rohožku.

Dylvanka se otočila k Alosovi. „I když by s vámi někteří souhlasili, Alosi, všichni mágové zlí nejsou. Ti z Černé hory nejsou určitě o nic lepší

či horší než vy nebo já."

„Pchá!" vyštěkl Alos.

Aiko na starce zavrčela.

Vrhl po ní rychlým pohledem a vyhrkl: „Nic ve zlém, pani. Vůbec nic ve zlém. Jen sem chtěl říct...aha... že je dobře, že ste vod nich vodjely a žádnýho z nich s sebou sem do Morkfjordu nepřivedly...jo, to je vopravdu dobře." Popadl džbán, dolil si zbytek piva a pak se překvapeně zahleděl do prázdné nádoby. S povzdechem usrkl z korbely a poté se zahleděl na Arin. Usmál se na ni zahnědlým prořidlým chrupem. Zanedbaný knír na horním rtu mu pokrývala pěna. „Přihodilo se vám něco pozoruhodnýho, co sté je vopustily? My s Egilem bysme se to vopravdu rádi dověděli." Setřel si pěnu z prořidlého kníru prstem a dočista ho olízal. „Co dybysme si nechali prinýst eště džbánek piva a vy se pak zase pustila do vyprávění, co říkáte?"

Arin se teď zahleděla na Egila, který se už zase zcela ovládal. Tázavě pozvedla obočí, a když přikývl, pokynula Alosovi, aby zašel pro další džbánek piva.

KAPITOLA 28

Elfové se vraceli stejnou cestou, kterou přijeli, ale nyní mezi nimi jetá také Aiko. Jeli po staré obchodní cestě k jihozápadu a Černou horu nechávali za sebou. Silnici dosud pokrýval sníh a postup proto nebyl snadný. Jezdci a koně se střídali v protahování trasy píp ostatní za sebou. Překonávali Šedé hory. Přes den cestovali a za noci odpočívali mezi studenými bezútesnými skalisky. Než dospěli do vesničky Doku, měsíc, byl-li vidět, dozrál ze srpku v úplněk a posléze se opět ztenčil v srpek.

Hrůzou roztřesené vesničany návrat démonů překvapil. Jejich družina se nyní rozrosla ještě o jednoho, který byl snědý a jakoby se vydával za vesničanku, čímž ale nikoho z nich neoklamal. Ale ulevilo se jim, když jim démoni za jídlo, zrno a dřevěné uhlí dali zlato. Když z vesnice zase po dvou dnech odjeli, oslavili dokčané jejich odjezd s nadějí, že je tentokrát opustili jednou provždy...přesto se ale našli i tací, kteří přepočítávali nabytý zisk a zvažovali, zda by se pravidelné obchodování s démony nevyplatilo.. nicméně v hloubi srdce si uvědomovali, že kdyby se někdy některá z těch podivných bytostí změnila v *obludu*, jíž nesporně byla, nepomohlo by jim sebevětší množství zlata.

Arin s přáteli směřovali na západ a klestili si cestu sněhem. Dny ubíhaly stále dál, až týden po odjezdu z vesničky Doku vjeli na rozsáhlou rovinu, která se prostírala v místech, kde končily Šedé hory a začínaly Ponurý. Měla šířku asi dvou set mil a neposkytovala žádnou ochranu před živly. Právě v den, kdy doputovali na její okraj, profukoval touto ohromnou průřvou k jihu z ledových Pustin burácivě severní vítr.

„V takovém větru se na tuhle pláň odvážit nemůžeme," zakřičel přes skučení větru Melor. „Koně a poníci by po pár krocích zašli."

Z návrší při horském úpatí shlíželi na kvílící víchr, sníh a ledovou tříšť svištící vodorovně nad skalnatou plošinou. Arin odevzdaně povzddechla a obrátila koně nazpět k chráněné strži, kterou minuli sotva před čtvrt mílí.

Na okraji pláně se choulili asi čtyři dny a vyčkávali, až se počasí natolik umoudří, aby se přes ni mohli odvážit přejít. Konečně se víchr utišil a tak se v neuspořádaném seskupení pustili k severozápadu. Prudký severní vítr jim cestu vymetl téměř dočista. Celou vzdálenost překonali za více než šest dní. Paní Štěšena se na ně shora usmívala, protože sotva dospěli na opačnou stranu pod záštitu ponurského předhůří, znovu se zvedl a rozběsnil víchr jako by vzteky bez sebe, že mu unikla snadná kořist. A na svých podrážděných perutích přinesl sníh.

Postupovali nyní podél jižních ponurských svahů neustále po staré obchodní cestě, která se už v téhle vzdálenosti, jak se alespoň domnívali,

nevyužívala.

Skoro po měsíci, devatenáctého března, zpozorovali na jihozápadě Vlčín. Pokračovali dál podél jeho severního okraje, dokud opuštěná cesta nezamířila vzhůru mezi pahorky na horském úpatí.

Následující noc oslavili v mrznoucím dešti rituálním elfím tancem jarní rovnodennost. Arin s Rissou prováděly Aiko složitými krokovými variacemi. Ještě než skončili, začal padat déšť se sněhem, jež se změnil ve sněžení. Konečně nastal první jarní den.

Projížděli kolem severní hranice Vlčina k západu. I když se kolem sebe velmi pozorně rozhlíželi, nezahlédli v dosud zimujícím lese ani Dalavara s draegy, ani nic jiného.

Projeli severně od Skógského hvozdu a o několik dní později přebrodili jednu z řek tekoucích k jihu do Chalianských bažin. Říční hladina stoupala přílivem vody z tajícího sněhu a jarních záplav.

Té noci se utábořili v jedné houštině. Právě když se ukládali ke spánku, Aiko pojednou sykla: „Uhaste oheň a utište koně. Blíží se nějaké nebezpečí.“

Aniž by se elfové vyptávali, uhasili oheň, tasili zbraně, přešli ke zvířatům, konejšili je a současně v kalném příšerí vyčkávali. Shorazemi ozařoval dorůstající měsíc. Ještě než na obloze postoupil o oři dlaně, zaslechla Arin řinkot brnění a vzdálený dusot vysokých bot klusajících nocí. Občas k ní dolehl útržek řeči, ale vyslovený jazykem, jímž nemluvila. Po chvíli se jim do výhledu dostal postrkující se houf ruchů, kteří přicházeli od severu a směřovali k jihu.

Zatímco kolem nich *Proklatci* chvatně přecházeli a vzápětí mizeli ve tmě, zůstávali elfové nehnutě stát. Hluk zvolna utíchal v dálí.

Po chvíli Aiko řekla: „Už jsme zase v bezpečí. Jsou pryč.“

Arin se k ryodanské válečnici obrátila. „Až dosud jsem se domnívala, že nejcitlivějšími smysly ze všech jsou obdařeni elfové. Jak jsi...“

„Sdělila mi to má tygřice,“ odpověděla Aiko.

Arin se na ni pozorně zadívala a v duchu zvažovala, mluví-li pravdu. Varovala ji opravdu divoká magie, anebo má citlivější smysly? Poznat to nedokázala...ale nakonec si pomyslela, není-li to jedno;

Dvacátého dubna dojeli do městečka obehnaného palisádovou hradbou. Jmenovalo se Inge a leželo na území Aralanu. V tamním hostinci U Bera-nino rohu strávili zbytek dne i den příští odpočinkem a doplňováním spotřebovaných zásob.

Vzájemně si s obyvateli vyměňovali novinky i písně. Dozvěděli se, že: „Jisté potíže se vyskytly v bažině a pak, z Ponur sestupují tlupy ruchů. Buď kvůli těm potížím anebo kvůli něčemu jinému v horách.“ Ale o jaké potíže

by se mělo jednat, ať už v Chalianské bažině či nahoře v Ponurách, nikdo z obyvatel říci nedokázal. Ať jde o cokoli v, musí to být něco neblahého, mínili místní stařešinové.

Celý příští den pokračovala Arin se svou družinou v cestě. Přes rozvodněnou jarní řeku u Kamenného brodu jim pomohla jedna rodina z malé vísky...přirozeně, že za drobný poplatek.

Pokračovali stále dál na západ po staré obchodní cestě. Projížděli deštěm a občasnými lehkými sněhovými přeháňkami, ale i stále delšími slunečnými dny, jak krajem postupovalo jaro. Brodili se přes řeky a potoky, projížděli pahorkatinou a hornatými výspami. Tábořili v lesících anebo v nechráněné zvlněné krajině.

Čas od času se zastavovali v osadách, ve vískách či městečcích a ubytovali se v hostincích. Jindy zase nocovali u dřevorubců, chalupníků nebo u lovců. Ale druhý či třetí den se pokaždé znovu vydávali na cestu k západu.. až konečně čtvrtého června dospěli k úpatí Kaagorského průsmyku, tam, kde se prostírá les Stříbřín.

KAPITOLA 29

Zalesněné území stříbrných bříz, třesoucích se osik a nádherných vysokých borovic ohraničuje na severu, na západě a na jihu zahnuté rameno Ponur a na východě cesta stoupající ke Kaagorskému průsmyku. Ve srovnání s obvyklými mithgarskými lesy má skrovnou rozlohu. Od severu k jihu měří čtyřicet mil a od východu po západ třicet mil, ale jeví se jako drahokam vsazený do kalisku. Je to malý poklad, který se střeží, o nějž se pečuje, a jenž je milován. Takový je Stříbřín.

V chráněném horském údolí tu tento les existuje bezpočet tisíciletí. V roce, v němž v něm tábořila Arin, tedy v roce 1E9253, zahájili trpaslíci hloubení Kacharské nory, která se nachází na konci Stříbřínského údolí, na jeho severozápadním úbočí.

Tato skutečnost by vůbec nestála za zmínku, kdyby se netýkala událostí budoucích. V roce 3E1602, čtyři tisíce sto dvacet let poté, co Arin projela podél východního okraje Stříbřina, zničil tento vzácný klenot ve válce Trpaslíků s lidmi téměř úplně běsnící dračí oheň.

KAPITOLA 30

Perin naklonil hlavu varovně na stranu a sykl: „Pst!"

„Co je?" zeptal se Biren, přestal plnit polní čutaní a zadíval se na bratra.

„Ssst," tišil ho Perin, „poslouchej."

Stah" v tichém soumraku Stříbřína a od severozápadu k nim doléhalo slabé skoro až rytmické ťukání, které připomínalo údery kladiva o kámen.

„Tohle není pták, bratře," řekl po chvíli Biren.

„Ani zvíře," dodal Perin.

„Že by kopání?" nadhodil Biren.

Perin svažtil čelo a zaposlouchal se do stále houstnoucího soumraku.

„Pokud ano, tak z velké dálky."

Naplnili polní čutoru a vydali se zpět do tábora, kde na zvuk upozornili ostatní. Arin pohlédla na Aiko a zeptala se: „Co říká tvá tygřice?"

Aiko zavrtěla hlavou. „Mlčí, má paní."

„Pojďme," řekla Rissa, „velice ráda bych si to ťukání poslechla."

Cestou za dvojčaty, která je vedla k nedalekému rybníku plnému vody z tajícího sněhu, se vzdalovali hluku přešlapujících koní a poníků. U rybníka se zastavili a tiše naslouchali, ale slyšeli jen tlumené zurčení vzdáleného potoka.

„Hmm," zabručel zadumaně Perin, „už je to pryč."

„Ano, je to tak," dodal Biren.

„Možná to byl hluk kamenů při sesuvu svahem," navrhl

Melor a zadíval se na Ponurý, které je všude kolem obklopovaly. „Jejich sesuv podněcuje jarní obleva."

„Ten zvuk mi připadal pravidelný," namítl Perin, „záměrný."

„Jako by někdo pracoval ručně," souhlasil Biren.

Stříbrolist se otočil k Risse. „Je někde poblíž nějaká trpasličí država, *chier*?"

Rissa pokrčila rameny. „O žádné takové nevím, Vanidare. Ale je to už dlouho, co jsem tu byla naposledy."

„Mohlo by jít o *Proklatce*," zabručel Ruse. „Ponury se jimi jen hemží."

Všechny zraky se opět upřely na Aiko, ale ta jen pokrčila rameny a řekla: „Ale tygřice mě na žádné nebezpečí neupozorňuje. Jsou-li v těchto horách *kitanai kaazoku*, nejsou nablízku."

„Přesto se domnívám," řekl Stříbrolist, „že dnes v noci bychom oheň zapalovat neměli...a naše hlídky musí být zvlášť ostražitě."

Melor se obrátil na Aiko. „Jestlipak tvá tygřice někdy spí?"

Aiko zavrtěla hlavou.

„To je dobře."

Protože bylo novoluní, nebylo při stmívání vidět ani měsíční srpek, jenž byl sotva jako vlas tenký. Tábor bez ohně osvětlovaly jen hvězdy. Později v noci se ale ochladilo a od severu se postupně zatáhla celá obloha, takže přestaly svítit i hvězdy. I když elfové díky svému vyhlášenému zraku v nastalé tmě trochu vidět dokázali, bylo třeba, aby se všichni, kteří se ocitli na stráži, spoléhali především na svůj sluch...všichni, až na Aiko, která na rozdíl od ostatních naslouchala spíše své tygřici. Noc ale plynula klidně a černou tmou se k nim nepřikradlo žádné nebezpečí, jež by tábor ohrozilo.

Úsvit zastihl elfy s Aiko při snídani pod zamračenou oblohou, jejíž temná sed' se táhla od jednoho obzoru ke druhému. Snídali ve stísněném tichu. Nikomu z nich nebylo do řeči. Když v rybníku oplachovali nádobí, z dáli od severozápadu se znovu ozvalo slabé t'ukání.

Po chvíli, v níž všichni naslouchali, se ozval Vanidar Stříbrolist: „Myslím, že jde o kutání, ale nejsem schopen rozpoznat, zda jde o Drimma či o Rupty.“

„Neměli bychom se tam podívat?“ zeptal se Perin.

„A kvůli čemu?“ pochybovačně se zeptal Biren.

Perin pokrčil rameny. „Třeba je to důležité.“

„A třeba není,“ opáčil Biren.

Rissa pohlédla na Vanidara. „Myslím, že naše vlastní poslání jsou naléhavější než tu objevovat několik trpaslíků či jiných při kutání nějaké skály. Raději bych sice provázela daru Arin, ale kdybych to udělala, riskovalo by se tím celé její poslání. A proto se domnívám, že bychom se už tady měli rozdělit. My se vydáme na jih, abychom o Arinině vizi spravili corony, vládce Trpaslíků a krále. Arin s kočkou, jež upadla v nemilost, se rozjedou na daleký sever, aby vypátraly jednookého v temné vodě i všechny ostatní zmíněné v hádance, která se jí zjevila... včetně nefritové duše.“

Ruar hrdečně zamručel a zahleděl se na Arin. „Kéž bych s vámi daro mohl jet. Bohužel, všechno by se tím ohrozilo. Musím souhlasit s darou Rissou... dospěli jsme na místo, kde se naše cesty rozejdou.“

Arin se postupně zahleděla do očí každého ze svých druhů. Jeden po druhém vždy přikývl. Přestali se tedy t'ukáním zabývat, opláchli nádobí a vrátili se do tábora, kde osedlali koně a připoutali na ně svou výstroj. O zbylé zásoby se podělili rovným dílem. Poté je naložili na poníky, z nichž dva získaly Arin s Aiko.

Rissa se obrátila k Arin. „Mapu máte, že?“

Arin se poplácala po náprsní kapse koženého kabátce. „Ano, mám ji tady, Risso.“

Stříbrolist se zahleděl k severozápadu, odkud k nim doléhal kutavý

zvuk „Dejte pozor, Arin. Ruar má pravdu. Ponury, kterými budete s Aiko projíždět, se hemží *Proklatci*.”

Arin přikývla, dotkla se meče, ukázala na luk uvázaný za sedlem a také na vyzbrojenou Aiko. „Žádný strach. My jsme připravené.”

Každý z elfů se s oběma ženami postupně objal. Ryodanka nad takovým přívalem sympatií sice třesla oči, ale jejich objetí opětovala. Zatímco z hor začal vát ledový vítr, vsedli všichni na koně a s pozdravy 'Sbohem' a 'Adon vás ochraňuj' se jejich cesty rozdělily. Arin s Aiko se rozjely vzhůru proti mrazivému větru k severu, kdežto ostatní sjížděli dolů na jih s ledovým větrem v zádech.

Po vjezdu do průsmyku se Aiko rozhlížela po příkrých svazích napravo a nalevo i po průrvě vpředu. „Nezdá se mi to, paní Arin,” zahučela, „tohle místo je jako dělané na přepadení ze zálohy.”

„Co ti říká tygřice?”

„Nic.. prozatím.”

Pokračovaly ve stoupání pod olověně šedým nebem. Koně s poníky udržovali slušné tempo. Vlastní průsmyk byl dlouhý jednadvacet mil. V první půli cesta stoupala a ve druhé zase klesala. Hodlaly jej překonat za jediný den. Jednak proto, že noci byly v této roční době ještě ledově chladné a pak proto, že v téhle nadmořské výšce mohly náhle propuknout sněhové vánice.

Stoupaly stále dál a neustále se přibližovaly k ponurému nebi. Cesta byla úzká a posetá kamením, stěny příkré a vysoké a po obou stranách plné temných spár. Aiko ty bezútešné průrvy neustávala pronikat zkoumavým pohledem, zbraně stále v pohotovosti. Postupovaly stále dál, občas jely, jindy koně vedly, čas od času nechávaly zvířata odpočinout, krmily je zrnem anebo napájely u jezírek z roztáleného sněhu, na nichž nejprve rozbily tenký ledový škraloup. Pokaždé se ale zastavovaly jen nakrátko. Zanedlouho se opět vydávaly na cestu a neúnavně pokračovaly dál.

Posléze vjely do hustě navrstvené mlhy, jež všechno halila. Nízko nad zemí v ní plynula oblaka, která se hnala nad Ponurami. Sedává mlha zahalovala naprosto všechno. Dohlédnout se dalo jen na krátkou vzdálenost, nanejvýš na deset kroků, a nezřetelné obrysy balvanů v průrvě před nimi působily ponuře a naháněly strach. Zvuk kroků se od skály zvlhlé mlhou odrážel tlumeně stejně jako dusot okovaných kopyt.

Dvojice žen se plahočila dál.

Projela další míli, když v tom Aiko, která se držela za Arin, znenadání zasyčela: „Daro Arin, má tygřice šeptá cosi o nebezpečí.”

„Odkud?”

„To říci nedokáží," odpověděla Aiko,, jen to, že se blíží nějaké nebezpečí."

Arin zastavila koně a Aiko se zachovala stejně. Dylvanka napjala tětívu na luk a založila do ní šíp. Pak se zhluboka nadechla, soustředila se a zahleděla se mlhou svým osobitým způsobem... i když jí mlha dosud ve výhledu bránila, viděla nyní snad dvakrát dál.

Zadívala se vzhůru do úžlabiny, pak podobně dolů za sebe a poté zběžně přehlédla srázy nad nimi. „Nic nevidím," zašeptala.

Aiko s meči v rukou neodpověděla.

Postávaly tam tiše ještě dlouho.

Nakonec se Arin zeptala: „Blíží se?"

„Ne, daro."

„Pokračujme tedy dál.. ale krokem."

Zvolna se vydaly vpřed a vzhůru. Blížily se k nevyššímu bodu průsmyku. Aiko pobídla koně vpřed, aby jela Arin po boku.

„Nebezpečí vzrůstá," řekla.

„Pak musí být před námi," zamumlala Arin a soustředila se na svůj zrak.

Dospěly na hřeben a začaly sestupovat. Dosud se stále nacházely jako v pasti mezi spárami posetými strmými srázy, jež se tyčily do výše padesáti i více stop. Všude kolem se převalovala a svíjela hustá sedává mlha.

Koně a poníci se pojednou začali plašit jako by neviditelné nebezpečí rovněž vycítili. Vlhkou mlhou se nesl sotva patrný zápach. Ujely několik desítek yardů a smrad stále sílil, až byl tak odporný, že se z něj zvedal žaludek.

„Už je to jen pár kroků," sykla Aiko, ale Arin stále žádné nebezpečí neviděla.

Jeden z poníků zařičel a zezadu se ozvalo hlučné šoupání nohou. Arin obrátila koně právě včas, aby zahlédla, jak z ohromného doupěte vyráží obrovitá postava, která velikostí a výškou připomínala ruchá. Pádnou pěstí udeřila jednoho z poníků do zátylku a přerazila mu vaz jako by šlo o pouhou větévku. Druhý poník současně plačtivě zaržál a dal se na útěk, ale vzápětí ho s trhnutím zarazil provaz přivázaný k Arinině sedlu.

„Troll!" vykřikla Arin, když mlhou cosi vířivě zasvištělo vzhůru a zasáhlo ohromnou lidožravou stvůru do oka.

„RRRAAAUUU!" zařval troll bolestí. Arinin kůň poplašeně uskočil vzad a stranou jako by ho zasáhla nějaká rána. Právě ve chvíli, kdy Aiko na dvanáct stop vysoké monstrum vrhala druhý šuriken, začal se její kůň zděšeně točit dokola. Hvězdice opatřená ostřími proto o kůži příšery tvrdou jako kámen jen zazvonila a odskočila. Aiko při nečekaném pohybu svého

koně neudržela rovnováhu a spadla. Dopadla na zem sice tvrdě, ale kotoulem se jí podařilo dostat opět na nohy, a když se vztyčila, svírala už v obou rukách meče. Její kůň panicky zaržál a snažil se o útěk, ale protože měl ve vleku zabitého poníka, jenž působil jako značná zátěž, rozběhnout se nedokázal.

Troll zatím neustával bolestivě skučet, tisknul si probodnuté oko a pokoušel se z něj vyškubnout hvězdicí. Kvílel, zmítal se a potácel mezi Aiko a Arin.

Arin věděla, že meče Aiko kůží nestvůry neproniknou, byť jsou velmi ostré. Bez rozmyslu seskočila z vlastního poplašeného oře, přiběhla k obludě tyčící se do výšky a zamířila. V okamžiku, kdy troll trýzněný bolestí opět zaržal, vypustila Arin šíp vzhůru. Bleskově vlétl do jeho zejícího a skučícího chrtánu, prošel měkkým horním patrem a zaryl se mu do mozku.

„AAAUUU...!“ zavyla obluda, vzápětí se překotila a s hromovým zaduněním dopadla na zem. Téměř nepřemožitelná příšera skonala, když ji vyřídila pouhá pěticipá hvězdice a dřevěný šíp s ocelovým hrotem.

Arin, jejíž srdce nepřestávalo prudce bušit, vložila do luku další šíp a přehlížela okolí zrakem vytřeštěným ještě zápasem. Aiko se mezitím krok za krokem přibližovala k obludě s meči v pohotovosti. Šla se přesvědčit, že je netvor opravdu mrtvý. Konečně stanula vedle něj. Planoucím zrakem a s meči stále ve střehu začala přehlížet bojiště. Po chvíli sykla: „Je po něm.“

„Myslím, že víc jich tu už není,“ řekla Arin vzrušeně, ale luk nesnížila.

Dlouho obě naslouchaly, vytřeštěně se rozhlížely a lapaly po dechu. Žádné další nebezpečí se v dohledu neobjevilo. Jediný hluk, který bylo slyšet, pocházel od stále ještě vystrašeného koně, jenž podupával na konci provazu upoutaného k zabitému poníkovi. Po Arinině koni s poníkem nezbyla ani stopa. Oba se před ohavným trollem dali na útěk dolů průsmykem.

„Má tygřice mlčí,“ zašeptala Aiko.

Arin se zhluboka nadechla, pomalu vydechla a pak sklonila luk. Po chvíli i Aiko zasunula meče opět do pochev. Poodešla stranou a zvedla vrhací hvězdicí s hrozivě vyhlížejícími ostrými čepelemi. Byl to šuriken, jenž se od obrovsky kamenné kůže jen odrazil. Aiko se obrátila k dylance. „Měla jste se dát na útěk, má paní. Obě jsme se měli dát na ústup.“ Ukázala na padlého trolla. „Takový *hitokui*—oni se nedá porazit obyčejnými zbraněmi.“

Arin pohlédla na mrtvou obludu a pak opět na Aiko. „Třeba bys to měla povědět tomu trollovi,“ řekla a vzápětí, jak se v ní uvolnilo napětí z boje, propukla v hlasitý smích. Aiko se k ní sice přidala, ale svůj chichot skrývala v dlaních.

Ryodanka se zhluboka nadechla a se zadržným dechem přistoupila k mrtvému trollovi. Pak se sehnula, aby mu z levého oka vytáhla zabodnutý šuriken.

„Aiko, dej pozor," upozornila ji Arin. „Trollí krev je jedovatá a nechráňnou pokožku popálí."

Zatímco se Aiko vzpřímila, aby si vyndala kožené rukavice, Arin vzala polní čutoru a ryodance ji podala. „Tímhle všechnu krev smyj."

Snědá bojovnice se znovu sklonila nad trolla a natahovala se po zabodnutém šurikenu. V tom Arin vytřeštila oči. „Ach, Aiko, právě mě něco napadlo. Stojíme tu v husté mlze a ty se chystáš vytáhnout z oka té stvůry osten, který ji oslepil. Nemohl by to být ten jednooký v temné vodě? Co když jsme právě zabily naši naději?"

Šuriken s mlasknutím povolil a Aiko, která stále zadržovala dech, aby nemusela vdechovat odporný zápach, jenž z trolla vycházel, se narovнала. Černé oči se jí nad Arininou otázkou dokořán rozšířily. Pak ale zavrtěla hlavou, obrátila ruce dlaněmi vzhůru a řekla: „To nevím." Rozhlédla se. „Možná, že mlha může představovat temnou vodu a obluda jednookého, ale je-li to ve shodě s vaší vizí, to říci nedovedu." Smyla z hvězdice sraženou krev a otřela ji. Potom ji znovu zasunula k ostatním za opasek. Zadívala se na Arin a pak se otočila k trollovi. „Neměla bych oko tohoto *kaibatsu* vyříznout, abychom ho mohli vzít s sebou?"

Ty vezmi s sebou. Nikoho víc... Arin znechuceně zkřivila tvář, ale obrátila ruce dlaněmi vzhůru a prohlásila: „Najdeme-li v Morkfjordu jednookou osobu, můžeme ho vždycky zahodit ...dej pozor na krev."

Aiko přikývla, vytáhla dýku, sehnula se, ale vzápětí se zase vzpřímila a zeptala se: „Které oko vezmeme...probodené nebo to druhé?"

„Ach," vydechla Arin a na okamžik se zamyslela. „Myslím, že to, které z něj činí jednookého."

„Daro, nečiní ho ale jednookým právě zdravé oko?"

„Ano, máš pravdu. Ale hádanky jsou plné překroucených významů a obrátů a jejich podstata často tkví v něčem neobvyklém."

Aiko přikývla. „Probodené oko trolla je tedy neobvyklé?" „Rozhodně ano." odpověděla Arin. „protože kdyby ta stvůra bývala jen mrkla, tvá hvězdice by mu ho neprobodla a namísto mrtvého trolla bychom tu teď ležely my dvě. Ale protože si nechal poranit oko, mrtev zde leží on, což ho odlišuje od všech ostatních příslušníků jeho druhu."

Aiko se tedy pustila do vyřezávání probodeného trollova oka a v místech, kde jeho krev skanula, skála syčela, praskala a stoupaly z ní tenké proužky tmavého dýmu. Arin mezitím pobrala věci ze zabitého poníka,

sňala z něj použitelné součásti postroje a vše naložila na stále vystrašeného Aikina koně. Z probodeného vyřízlého oka smyly krev a zabalily ho do prázdného pytle na obrok, jenž vložily a zavázaly do dalšího. Pak jej zavěsily k ostatním věcem na koně. Aiko omyla a osušila svou dýku a zasunula ji zpět do pouzdra. Pak se za Arininým koněm s poníkem ve vleku zvolna vydaly horským průsmykem dolů. Sestupovaly bez přerušování a zanechávaly za sebou zabitého poníka a mrtvého jednookého trolla.

KAPITOLA 31

Arin s Aiko sváděly koně kamenitou cestou a kolem nich se svíjela a vířila mlha. Ušly míli, pak další, a když už měly za sebou přes tři míle, narazily na splašeného koně s poníkem. Uždibovali čerstvou jarní travu ve spodním úseku mírného svahu pokrytého zvolna tajícím sněhem, který byl navátý na severní straně ohromné skály. Zvířata se na Arin s Aiko zahleděla jako by se ptala, kde byly. Arin na ně tiše promlouvala a současně k nim postupovala, aby je chytila.

Zatímco je dylvanka krmila zrním, Aiko překládala zachráněné věci ze svého koně na poníka. Po chvíli se znovu vydaly na cestu, tentokrát už na koních.

Dál sjížděly mlhou rozháněnou větrem. Čím níže sestupovaly, tím více mlha řídla, až se po nich nakonec natahovala jen její nezřetelná chapadla a i ta po chvíli načisto zmizela. Ujely další tři míle a průsmyk se rozšířil v široké travnaté pláň. Konečně vyjely z mlhy a dospěly do Jordských stepí.

Utábořily se na závětrné straně jednoho kopce na úpatí Kaagorského průsmyku. Právě ve chvíli, když rozdělaly oheň, aby si připravily horký čaj, dalo se do deště.

Příští ráno až na kůži promáčené zkoumaly mapu. Rozhodly se, že pojedou po staré obchodní cestě podél řeky Šedý, přes kterou se přebrodí do Arnsburgu, kde si chvíli vydechnou a poté budou pokračovat dál. Pak přebrodí řeku Judru a dostanou se tak do země Naud. Tam se stočí na sever a podél břehů Judry projedou jak územím Naud tak také zemí Kath, až do Fjordlandu.

Odtamtud pak odbočí na východ do Morkfjordu v této zemi. Celková délka této trasy činila asi šest set mil. „Vytrváme-li," řekla Arin s pohledem na cestě, „měly bychom tam do měsíce dorazit."

Vydaly se na sever a odchýlily se poněkud západně. Stále sledovaly cestu vycházející z Kaagorského průsmyku. Z vlhké půdy stoupal slabý ranní mlžný opar. Sotva po šesti mílích spatřily před lesíkem, jenž se prostíral přáno před nimi, jak se cesta rozdvouje: jedna se stácela západně k Jordské tvrzi a druhá vedla na sever, směrem na Arnsburg. Ale když se k rozcestí přiblížily, z podrostu vyrazil povoz tažený čtyřspřežím. V povozu byly dvě osoby. Jedna řídila a druhá měla oštěp a malý kulatý štít. Dvoukolá válečná kára dojela k širokému rozcestí, kde se zastavila a vyčkávala.

Arin pohlédla na Aiko. „Co říká tvá tygřice?"

„Nabádá jen k obezřetnosti, daro."

„Domnívala bych se totéž," řekla dylvanka. Opět se soustředila na vůz

a na válečníky uvnitř. Zdálo se, že je kára dřevěná a potažená kůží...jaksi na způsob obrnění. Měla veliká kola se širokými železnými obručemi, které usnadňovaly jízdu po nerovném povrchu. Svazek oštěpů, celkově deset či dvanáct, stál na pravé straně a vzadu. Arin zahlédla cosi, co považovala za připravený luk zapřený o držadlo na pravé straně káry.

Jak se blížily, Arin se zaměřila na válečníky v ní. Byly to ženy. Vysoké a světlolásé. Nezkrotné jordské válečnice. Na hlavách jim seděly ocelové helmice. Byly tmavé a bez lesku. Jedna z nich se pyšnila dlouhým vyčnívajícím chocholem z koňských žíní, druhá zase rozepjatými perutemi. Jejich vlněné kamizoly zastíraly kroužkové košile a proti mrazivému chladu ranní mlhy jim z ramen spadaly dlouhé pláště.

Vyhlížely hrdě a nelítostně. Zbraně měly ve střehu, tváře rámované světlými vlasy měděného odstínu odhodlané a jasné oči tvrdé jako křemen, zatímco přihlížely vjezdu cizinek do království Vanadurin.

A když Arin s Aiko dospěli k rozcestí...

„*Stanse!*“ rozkázala bojovnice s oštěpem, ale promluvila jazykem, který neznala Arin ani Aiko. Význam toho slova byl ale jasný a tak zastavily koně.

„*Hva heter dá ? Hvor skal du fra ? Hvor skal du hen ?* “

„My vás jazyk neovládáme,“ řekla Arin a stáhla si z hlavy kápi.

Při spatření elfky se oči mladé válečnice poněkud rozšířily. Vozatajka, která držela čtyřspřeží, řekla: „Paní, vzhledem k tomu, že je Jordská říše ve válce, panuje nyní velká nedůvěra. Potřebujeme se proto dozvědět vaše jména, odkud jste a kam máte namířeno.“

„Ve válce?“ zeptala se Arin.

„Ano, s Naudonskými.“ Dívka máchla rukou kamsi k východu. Pak si kápi stáhla i Aiko a obě mladé válečnice vytřeštily oči, protože s osobou, která by měla nažloutlou pleť, se dosud nesetkaly.

„Já jsem dara Arin z Darda Erynian. A má společnice je paní Aiko z Ryoda. Máme namířeno do Fjordlandu.“

Vozatajka začala Arinina slova rychle překládat druhé dívce.

„Hvorledes hommen de til den Jordreich?“ zeptala se válečnice s oštěpem.

Vozatajka s otěžemi čtyřspřeží se obrátila k Arin: „Jak jste se do Jordu dostaly? Jistě, že ne...“ Pohlédla vzhůru do průsmyku.

Arin se otočila a máchla rukou k Ponurám. „Přes Kaagorský průsmyk.“

„*Umulig!*“ zasupěla dívka s oštěpem.

„To není možné,“ prohlásila vozatajka, „tam nahoře žije *vanskapnig*... nestvůra.“

„Ta nestvůra, troll, je mrtev,“ řekla Arin.

„Dod? Troll je dod?“

„Ano,“ odpověděla Arin. „Vyřídily jsme ho vrhací hvězdici s pěti ostřími a šípem z luku.“

„Já ale tvrdím, že je to naprosto nemožné!“ prohlásila vozatajka.

Aiko se v sedle zavržela a ruce se jí pohnuly k jílcům mečů. „Tvrdíš tedy o mé paní, že je lhářka?“ zeptala se příškrčeně a výhružně.

„Aiko, ne!“ okřikla ji Arin. „Tohle jsou naši spojenci. A navíc jsme na jejich území... Ukaž jim to oko.“

Aiko neochotně sesedla z koně, aniž by jen na okamžik spustila hněvivý pohled z bojovnice, která se dopustila takové urážky.

Vozatajka zamumlala do ucha dívky jakési slůvko. Ta poté oštěp zdráhavě odložila.

Aiko se pak obrátila, přistoupila k poníkovi a rozvázala pytel na obrok, v němž bylo uloženo trollí oko. Postoupila vpřed, podřepla a položila vak na zem. Pak děsivé oko z vaku vyjmula.

Obě mladé válečnice zalapaly po dechu a chvíli spolu rychle a hlučně rozmlouvaly. Potom se obrátily k Arin s Aiko a vozatajka řekla: „Omlouváme se za naši pochybovačnost, dámy, ale něco takového se ještě nikdy nestalo.“

„Vedla nás ruka Paní Štěstěny,“ odpověděla Arin „jinak bychom tu s vámi teď nemluvily.“

„A kde je ten troll?“

„Nechaly jsme ho ležet tam, kde padl,“ zavrčela dosud neusmířená Aiko při opětovném ukládání oka do vaku. „Přivléci shora průsmyku takovou obludu na hřbetu poníka není jen tak.“

Vozatajka se zasmála. „Ovšem, hloupost, že se tak ptám.“ Otočila se, přeložila Aikinu větu druhé dívce a poté se obě rozesmály.

„Pojed'te,“ řekla vozatajka s úsměvem, „pojed'te do našeho tábora. Uděláme si čaj a váš obdivuhodný čin oslavíme.“

Později téhož dopoledne pokračovaly Arin s Aiko v cestě. Jeli teď na sever po vedlejších cestách, protože jim válka změnila jak plány tak i trasu. Zdálo se, že Arnburg leží na sporném území. Šlo o oblast mezi řekami Judrou na severu a Šedavou na západě. Na tohle území si dělal nárok jak Jord tak také Naud, a proto se dylvanka s ryodankou pokoušely objet západní okraj řady pahorků asi dvě stě mil severně, u pramenů řeky Šedavky. Posléze měly v úmyslu odbočit na severovýchod a pokračovat přes tamní jordské území, přes něž by se dostaly do Fjordlandu přes mělký brod na řece Judře opodál úpatí kopců v předhůří západního Kathu. Tak by se, jak se domnívaly, válce vyhnuly.

„Nechtěla bych se zaplétat do lidských sporů," pronesla Arin.

„Ani já bych se nechtěla vměšovat do války, o níž nic nevím," souhlasila Aiko.

A tak pokračovaly v další cestě v severozápadním směru.

Jely celý týden i týden následující a zápach z trollího oka se už stával nesnesitelným. V jedné malé jordské vísce proto zahnívajících očních bulvu vložily do vysmoleného koženého váčku, zalily ji směsí roztaveného včelího vosku s medem a váček zavázaly.

S příchodem léta se dny prodlužovaly, až konečně nastal slunovrat. Když Arin s Aiko na jeho oslavu procházely elfím rituálem, ozařoval je měsíc v úplňku. Za prozpěvování provedla dylvanka ryodanku složitými krokovými proměnami tohoto vznešeného obřadu.

Dvacátého pátého června přebrodivly dolní tok řeky Judry a příští dva dny směřovaly na sever, až dospěly ke strmým útesům nad Borealským mořem. Pak se pustily podél pobřeží na severovýchod. Pod nimi bil rytmicky do útesů příboj a kopyta koní a poníků klapala po skalním podloží obnaženém kdysi v dávné minulosti.

Dvacátého devátého června dojely k jednomu velkému fjordu a od něj zamířily do vnitrozemí. Aby se dostaly k jeho značně protáhlému počátku, vjely na jeho hornaté svahy. Na strmých svazích se jejich postup zpomalil.

Čím výše stoupaly, tím více se vzduch ochlazoval. Za soumraku následujícího dne pak minuly úpatí ledovce, na němž se ve větru komíhaly drobné ničí kvítky modré barvy. Bylo třicátého června, což znamenalo, že zítra večer už tomu bude od Arinina vidění celý rok. Když nastal večer, zahlédly dole u pobřeží světla města.

Arin se podívala na mapu a přikývla. Pak se otočila k Aiko a řekla: „Sestupme dolů a vyhledejme vhodný hostinec..."

Konečně dospěly do Morkfjordu.

KAPITOLA 32

Egil hleděl střídavě na Arin a pak zase na Aiko. Zdravé oko měl převráceně vytřeštěné. „Vy jste spolu dokázaly zabít trolla s kůží tvrdou jako kámen?“

Alos se roztřásl, až se zdálo, že se scvrkává sám do sebe.

Arin pohlédla na Egila a pojednou se jí rozbušilo srdce.

Proč mě jeho údiv tolik těší?

„Ano,“ podařilo se jí ze sebe vypravit, „i když především to byla zásluha Paní Štěstěny.“

Aiko zavrtěla hlavou. „Štěstěna se na nás snad mohla usmívat, ale i kdyby se byla dívala jinam, nebo by se nedívala vůbec, paní Arin mířila přesně, protože jinak bychom se dostaly do kotle *hitokui—oniho*.“

„Můj šíp neletěl o nic přesněji, než tvá vrhací hvězdice, Aiko.“

„Tak či onak,“ prohlásil Egil, „pravdou je, že jste toho trolla zdolaly.“

Alos si roztřesenou rukou nalil další korběl piva a vypil ho tak chvatně, až mu mok odkapával z ústních koutků.

Egil si zamnul strnisko na bradě. „Myslel jsem, že jsou trollové takřka nezničitelní. Prý je zabije výhradně pád z výšky anebo dopad velkého balvanu.“

Arin napřáhla ruku. „Dobře mířená rána do oka, ucha nebo do tlamy je vyřídí také, Egile. Říká se rovněž, že mají citlivá chodidla. Šlápnou-li prý na kovového ježka, jeho bodliny je dokážou probodnout.“

Alos zasténal a skryl si tvář v dlaních.

Arin se na něj zadívala. „Jste v pořádku, Alosi?“

„Nechtě mě bejt,“ zaúpěl.

Arin tázavě pohlédla na Egila, ale ten jen rozhodil rukama a pokrčil rameny. Ani on nevěděl, co tak starce vyvedlo z míry.

Po chvíli řekl: „Rád bych si ještě jednou vyslechl tu hádanku z vaší víze.“

Arin mu vyhověla:

*Kočku, která upadla v nemilost,
jednookého v temné vodě,
tokajícího páva šileného monarchy,
fretku v kleci Horního krále,
prokletého ochránce víry v bludišti:
Ty vezmi s sebou.
Nikoho víc,
nikoho míň, jinak neuspěješ*

při hledání nefritové duše."

Zadívala se na něj. „Nemohl byste nám s tím rozluštěním nějak pomoci?"

Egil zvolna zavrtěl hlavou. Byl zahloubaný a jeho zdravé oko hledělo kamsi do neznáma. Konečně se ozval: „Domníváte se, že ten zelený kámen odpovídá nefritové duši?"

Arin mlčky přikývla.

„A k tomu, abyste ho našla, potřebujete po svém boku všechny z té hádanky... věříte, že už máte jednoho z nich při sobě... Aiko, kočku upadlou v nemilost?"

Arin opět beze slova přikývla.

„Domníváte se tedy také, že oním jednookým v temné vodě je buď Alos nebo já, vidíte?"

Alos opět zaúpěl. „Všecky ty tlachy vo hledání zeleného kamene, vo čarodějích a trollech...já nepudu!" Rychle si nalil korbel piva a v tom spěchu z něj trochu vybryndal na stůl. „Ten jednovokej jeEgil. Slyšíte, Egil, ne já. Tim jednovokym, kerýho hledáte, je Egil."

„Mohlo by jím být také tohle," řekla Aiko, přistoupila k Alosovi a hodila před něj na stůl pevně utažený kožený váček, „zahnívající trollí oko."

Alos vyjel, odtáhnul se od váčku, vyskočil a hrnul se ke dveřím. Rozrazil je dokořán a než ho někdo mohl zastavit, vy-klopýtal ven. Vzhledem k tomu, že za sebou zanechal korbel piva a téměř zpola plný džbán, všichni zjevně vnímali opravdovost, s jakou se zoufale pokoušel vymanit z područí šílené elfky a její nažloutlé společnice.

„Aiko, tohle si nezasloužil," řekla Arin. „Alos dosud nevypadl ze hry. Stále ještě může být tím, koho při hledání zeleného kamene potřebujeme."

Aiko neústupně zavrtěla hlavou a ukázala rukou ve směru, v němž se stařec vytratil. „Daro, tentokrát výjimečně souhlasím s tím, co *ten fuketsu-na yodakari* prohlásil: tím, koho jsme sem přijely vyhledat, je Egil."

„Aiko, tím si nemůžeme být jisté. S jistotou dokonce ani nevíme, zda potřebujeme Alose, Egila či trollí oko."

Aiko hluboce povzddechla. „Přejete-li si to, daro, zajdu pro něj."

Arin se zadívala ke vchodu, jehož dveře se na nerovných pantech zvolna přivíraly. Zamítavě máchla rukou. „Prozatím ho nech být, Aiko. Je zřejmé, že je vyděšený. Ponech mu pár dní na rozmyšlenou, pak uvidíme."

Aiko se vrátila na svou rohožku. Ale váček s probodeným trollím okem nechala na stole.

„Co znamená, ehm, ten páv?" zeptal se Egil a zvedl hlavu od večeře.

„To je pták," odvětila Arin, „z dalekých zemí na jihu a východě. Nikdy jsem žádného neviděla."

„Já ano," řekla Aiko. „Žijí v Ryodu, v Chingu, Jungu a na jižních ostrovech. Mají dlouhá duhově zelená ocasní pera, která dokáží vějířovitě rozestříť. Je to nádherná podívaná. Každé pero je opatřeno jakýmsi okem."

„Okem?"

„Jeho napodobeninou."

„Aha," poznamenal Egil při míchání dušeného hovězího v misce.

Arin vyčkávala, ale Egil už v řeči nepokračoval. Nakonec se zeptala:

„Nenapadlo vás něco?"

Egil zavrtěl hlavou. „Jen jsem přemýšlel, jak asi vypadají, protože jsem podobného ptáka stejně jako vy nikdy neviděl."

Nabral si Ižici kousek hovězího masa, chvíli zamyšleně strnul a pak sousto ze lžíce vrátil do misky. Zvedl se z lůžka a přešel k oknu. Hleděl z něj na dvůr a svahem dolů na fjord, za ním. Kotvila v něm dvě válečná pirátská plavidla. „Královna Jutlandu," prohodil.

„Cože?" zeptala se Arin.

Egil se otočil. „Prý je šílená, *engeli*, stejně jako její předci."

„Šílená? Jak?"

„To nevím."

„A co ti její předci? Třeba je vodítko v minulosti."

Egil pokrčil rameny. „Vypráví se, že kdysi.. ehm." Zarazil se a zdráhal se pokračovat. Klopil zdravé oko jako by se cítil v rozpacích.

„Pokračujte," vybidla ho Arin. „Poslechnu si cokoliv, co víte."

Egil k ní vzhlédl, pak se zhluboka nadechl a vychrlil ze sebe: „Prý si kdysi vzala do postele koně."

Zatímco se Egil znovu odvrátil k oknu, aniž by byl ochoten pohlédnout Arin do očí, pozvedla Aiko pochybovačně jedno obočí.

„Ehm," zamumlal Egil do okenního parapetu, „dokonce se o tom zpívá v jedné námořnické odrhovačce."

Aiko povzddechla. „To už jsme dospěli tak daleko, že máme věřit nějakým oplzlým námořnickým písničkám?"

„Mnohé písně se zakládají na skutečných událostech," poznamenala Arin a zeptala se: „Jak je ta písnička stará?"

„Hodně stará," odpověděl Egil. „Tahle jutlandská královna je už dávno po smrti. Prý se ale šílenství dědí, zvláště v tomhle královském rodu."

„Mezi Fjordland'any a Jutland'any panuje zlá krev odnepaměti?"

„Ano, ale—"

„Jak poznáme, že se nejedná jen o další zlou krev?"

„Nijak, *engeli*, vůbec nijak... Ať jde o pravdu či o lež, o fámou či ne, jde o jedinou panovnici, o které něco takového vím." Egil se k Arin opět obrátil.

„Ještě něco?" zeptala se Arin.

Egil pokrčil rameny., Jen to, že se prý v královských zahradách jutského dvora procházejí zvířata, ale jsou-li mezi nimi také tokající pávi, to říci nedokáží."

Nastal večer a Egil upadl do dřímot. I když už horečku neměl, o půlnoci se mu zase zdály nějaké zlé sny.

Dny ubíhaly jeden za druhým a Egilovy rány byly každým dnem v lepším stavu. Každý den přicházel Thar a přihlížel, jak mu Arin přikládá na obličej obklady a léčivé placky. Žasl, jak rychle se mu rány zacelují. Tharovi se hojení zdálo rychlé, ale Egilovi zdlouhavé.

Každodenně ho také přicházeli navštívit druhové z posádky včetně kapitána Orriho, který do místnosti vždycky vnesl veselí.

Ale každou noc se Egil probouzel s pláčem a s výkřiky nějakých mužských jmen.

Nakonec však přišel den, kdy se posadil na židli proti Arin a řekl: „Můj *engeli*, rád bych vám vypověděl všechno, co mohu, o odporném mágovi Ordrunovi."

KAPITOLA 33

„Nemohu...je to..." snažil se urputně promluvit Egil, ale pak zavrtěl hlavou a v jeho zdravém oku se zračil zmatek. Zhluboka se nadechl, zvolna vydechoval a současně si hleděl na ruce.

Arin si k němu přisouvala židli tak dlouho, až se spolu navzájem dotýkali koleny.

Egil k ní zvedl hlavu a přes zaťaté zuby řekl: „Vzpomínám si na všech na příkoří, kterých se na nás dopouštěl ve své věži, v kobkách, v... hladomornách, ale pokud... jde," zatvářil se zcela soustředěně, „o vše ostatní...předtím a potom..." udeřil se pěstí do otevřené dlaně, „Kradl myšlenky. Bral vzpomínky. Zanechával jen zmatek. Zaklel mě."

Arin ho mlčky vzala za ruku a jemně mu ji začala rozevírat. Přidržovala ji a natahovala mu prsty.

Egil se na vlastní ruku díval nezúčastněně jako by k němu ani nepatřila, ale postupně ji uvolňoval. Po chvíli se chopil Arininých prstů a každý z nich něžně políbil. Arin sklopila oči a on jí ruku uvolnil. Místo, aby ji od táhla, znovu mu ji vložila do dlaně. Seděli v tichém rozpoložení, aniž by některý z nich promluvil. Otevřeným oknem k nim doléhalo kuchařovo volání na podomka, aby přinesl další dřevo, zatímco v místnosti zaznívalo ševelení brousku o ocel, jak Aiko oštříla své meče. Po chvíli se Egil zhluboka nadechl, zvolna vydechl a potom se tiše a klidně rozhovořil: „Dobře si vzpomínám na tohle.. ."

„Ragnare! Ragnare!" Egil se spouštěl z kopce za svým druhem ve zbrani. Mladík se zastavil a čekal, až k němu doběhne. Egil seskočil na chodník a křikl: „Máme ji!"

Ragnar vytřeštil oči. „Lod' tvého otce?"

Egil se rozesmál na celé kolo a zvolal: „Ano!"

Ragnar zavýskl a poplácal Egila po rameni. „U Garlona, konečně! Naše vlastní loď." Pojednou se ale vzpamatoval. „A co tvůj otec? Je...?"

„Je to zimnice. Vypadá to, že se jí nemůže zbavit. Říkal mi ale, že by nechtěl zmeškat období loupežných výprav, a proto mi velení loď předal. Pověděl: 'Je ti teprve dvacet, synku, ale když jsem ji postavil, nebylo mi víc. A pak, je na čase zjistit, zda už to plachtění zvládneš sám.' Tohle mi řekl, Ragnare... plachtit sám...mně, který už má za sebou čtyři loupežné výpravy. Pchá! Já mu předvedu, jak se plachtí. Snesu se na ně jako orel, kamaráde, vždyť se jmenuji po něm."

„*Hai*, Egile, budeme se na kořist vrhat jako jestřábi, sokoli a jiní dravci. Ať se bude kroutit a vytáčet, stejně ji dostaneme." Ragnar se odmlčel a pak

dodal: „Konečně tvá vlastní loď.“

Egil se zašklebil. „Alespoň najedno loupežné vyplutí. Ragnare, pojďme šiji prohlédnout.“

Egil s Ragnarem se pustili chodníkem dolů k molu, u něhož kotvila *Sjøløper*, na fjordlandské poměry sice malá loď... byla dlouhá jen sedmdesát stop s pouhými patnácti páry vesel... ale Egilovi s Ragnarem připadala jako ta největší ze všech dračích lodí, jaké se po mořích prohánějí.

Procházeli ji, překračovali veslařské lavice a prohlíželi si překrývající se dubové obložení, které trupu propůjčovalo jeho hadovitou pružnost a plavidlu umožňovalo ostré protínání vody, což spolu s úzkým kýlem rychlost lodi ještě umocňovalo. Pozorně si prohlíželi stožár a z ochranného nepromokavého obalu vybalili čtvercovou plachtu. Rozvinuli ji a prohlíželi si barvenou plachtovinu spolu s ráhny. Přehlédl palubní roubení a každé z vesel ze smrkového dřeva naskládaných uprostřed lodi na dubových kozách. Vesla měla různou délku, takže při rovnoměrných krátkých a rázných záběrech mohla na vodu narážet všechna současně.

Když celou loď prošli, ozval se Egil: „Bude na ní ještě hodně práce, ale s tou se posádka zakrátko vypořádá.“

Ragnar se opřel o lodní bočnici a zahleděl se přes vodu jako by za ní viděl daleké země. „Kdy vyplujeme?“

„Co nejdříve,“ odpověděl Egil.

Ragnar se teď otočil a o bočnici se opřel zády a lokty. „Kam se vydáme? Ke kterým břehům? K Leururu? Tholu? Jutu? Kam?“

Egil zavrtěl hlavou. „Otec tvrdí, že tahle místa jsou už vydrancovaná. Navrhuje Západní Gelen.“

„Ojoj,“ zasténal Ragnar a zatvářil se kysele. „Rybářské vesnice. Tam se utkáme jen se starci a kořistí nám budou tresky.“

„Myslím si totéž, Ragnare. Poslyš, mám plán.“

„Plán?“

„Ano. Vyplujeme do míst, v nichž Fjordland'ané dosud nebyli.“

Ragnar se na Egila upřeně zahleděl. „Kam?“

Egil se rozhlédl. Až na pár chlapců, kteří rybařili na konci mola, nikdo nablízku nebyl. Rozhalil si kazajku a sáhl pod ni pro ploché pouzdro z nepromokavé kůže, které měl zasunuté za pasem. Vyndal z ní potrháný několikrát přeložený pergamen a řekl „Tohle jsem koupil od jednoho námořníka v tholském Havnstadu.“ Pomalu pergamen rozložil a rozprostřel ho na veslařskou lavici. Byla to mapa. Značně velká.

Ragnar si neznámé břehy na mapě prohlížel s vyvalenýma očima. „Kam to vyplujeme? A co tam podnikneme?“

„Co jiného, Ragnare, než loupežnou výpravu: budeme tam plenit měs-

ta, věže, lodě, vesnice...vždyť jsme přece Fjordland'ané, ne? Mořští vid! A ptáš se kde...? Tady!" Zabodl prst do mapy.

Společně sehnali posádku, většinou mladší muže, své vrstevníky, muže, kteří dychtili po dobrodružství. Egil totiž cíl cesty nikomu neprozradil a mnozí ze starších válečníků by bez udání cíle stejně nikam nevypluli. Mladíci se ale nijak vyrazit nerozpakovali. Stačil jim jen příslib vzrušujícího dobrodružství. Navíc je Egil nazval Mořskými jestřáby, i když příhodnější by býval přídomek Mořských vlčat. Egil se svými Jestřáby tedy vyplul na moře s pouhou vidinou dobrodružství, chrabrých činů a bohatství. Vypluli v den letního slunovratu, aniž by komukoliv sdělili, kam mají namířeno. Jen Egilův otec věděl, kam směřují, ale nikomu se o tom nezmínil.

Sjoloper kradmo proplouvala černou bezměsíčnou nocí, v níž hvězdy zakrývaly mraky. Přirazila k boku nic netušícího plavidla a Egil se svými Jestřáby tiše vyšplhali přes lodní bočnici na palubu.

Egil s posádkou byli klikatým průchodem přes silné kamenné valy poháněni na nádvoří, jež se prostíralo za nimi. Všichni klopýtali v železech, byli špinaví a žizniví a přes záda jim švihaly biče. Se skřípěním pantů se za nimi zavírala mohutná hlavní brána. Vzápětí se s rachotem zabouchla. Následoval těžkopádný posun obrovské závory, po němž se zaduněním zapadla do hlubokého výklenku zapuštěného do vysoké opěrné hradby. S řinkotem ozubených kol, klapotem rohatek a skřípěním kovu se ve svém kolejišti hlučně spouštěla masivní padací mříž. Její železné zuby se zasouvaly do otvorů vyvrtaných v kamenné dlažbě.

Přímo před zajatci stála rozlehlá kamenná stavba — hlavní dvorana — široká přes sto stop a vysoká tři podlaží. Nalevo od skalní hradby byly stáje, kovárna a hospodářské budovy. Vpravo, v severozápadním koutě, hraničila se širokými hradbami jakási věž. Z toho všeho viděl Egil jen nemnoho, protože ho postrkoval drokhský bič, ale i z toho mála, co viděl, si stačil uvědomit, že je se svými Jestřáby v pasti.

Za chřestotu řetězů a řinčení okovů překlápěli nádvořím do rozlehlé budovy a vzápětí potácivě sešli po úzkém schodišti, aby nakonec dospěli ke smrdutým kobkám.

„Ty jsi tedy kapitánem těch pirátů?“

Egil mlčel.

Mág se odvrátil od okna a upřeně se na něj zadíval. „Zachtělo se ti bohatství z mé lodě?“

Egil opět neodpověděl.

„Pošetilče," zasyčel mág.

Vytáhli ho z cely, neomaleně ho vystrkali po schodech nahoru a poté přes nádvoří do věže. Vzhůru po točitých schodech kolem zdí ho popoháněli dva drókhové s nějakým osmahlým mužem, kteří se s chechtotem střídali v jeho pošťuchování do zad. Dostrkali ho točitým schodištěm do místnosti kdesi vysoko ve věži, v níž už ho očekával mág. Byl vysoký, vyzáblý a bledý.

Hlavu měl úplně lysou: bez vlasů, obočí, kníru či vousu. Měl dlouhý a rovný nos, oči obsidiánově černé, rty tenké a bezkrevné a jeho prsty s černými nehty byly dlouhé a pevné. Na sobě měl krvavě rudé roucho.

Právě jeho loď Egil přepadl.

Právě on byl příčinou jeho porážky.

Nyní oba stali v místnosti vysoko na vrcholu věže, v mágově tvrzi, v pevnosti, do níž byli Egil s posádkou přivlečeni.

Drokhové s osmahlým mužem připoutali Egila řetězem ke kruhu v podlaze a pak jej zanechali s únoscem o samotě. Oba na sebe vzájemně hleděli. Jeden mlčel a druhý se výsměšně šklebil.

„Já jsem Ordrune, kapitáne. A ty se jmenuješ...?"

Egil stále mlčel.

„Tvé mlčení je zcela bezvýznamné," řekl Ordrune. „Zkrátka se tvé jméno stejně dozvím. Budeš hořet nedočkavostí, abys mi ho řekl." Mág se obrátil stranou a vydal se přes místnost.

Místnost měla dokonale kruhový tvar o průměru asi třiceti stop. Na několika místech stály stoly plné záhadných přístrojů: astrolábů a ozubených bronzových koleček, destilačních přístrojů, hliněných nádob, hmoždířů s paličkami, průhledných sklenic naplněných žlutými, červenými a zelenými zrnky, rudě žhnoucích pánví s řeřavým uhlím, v němž byly zasunuty nějaké nástroje. Na několika místech se povalovaly drobné kovové slitky: rudá měď, žlutá mosaz, bílá platina, zářivě žluté zlato, lesklé stříbro a jiné. Při zdech stály soudky a truhlice, skříňky se zásuvkami, velká železem pobitá a na tři západy uzamčená truhla a také stoly, nad nimiž byly police přecpané svítky, pergameny a papíry. Na hlavních světových stranách byla v kamenném zdivu vytesaná čtyři vysoká okna se závěsy. Všude jinde ležely na stojanech knihy a další byly v policích. Tu a tam stály židle s psacími podložkami, pery, inkousty a listy jemného pergamenového papíru.

Byla to Ordruneova laboratoř, jeho alchymistická dílna, tajemná studovna. Jeho doupě, jeho brloh. Bylo to srdce jeho čarodějnické bašty.

A přímo v jejím středu stál Egil připoutaný k podlaze. Když si Ordrune na ruku s dlouhými prsty natáhl černou rukavici a vytáhl ze žhavých uhlíků

kleště, které žárem žlutě zářily, rozbušilo se mu srdce.

Ordrune se otočil a zadíval se na něj. „Tvé jméno...?“

Egil zbledl, ale nepromluvil.

V koutku mágových bezkrevných úst se objevil úsměv. „Pošetilec.“

Volnou rukou vzal jakousi ampulku a kápl z ní na rozpálené kleště nějakou tekutinu. Pak k mladíkovi přistoupil. Kleště prskaly a stoupaly z nich praménky dýmu.

„Může se ti snad dostat lepší lekce, než téhle?“

Egil se chystal na nejhorší a byl připraven i bojovat, protože i když byl připoután k podlaze, na délku řetězu v pohybu omezen nebyl.

Vzápětí k němu dospěl kouř z prskajících kleští a jeho odhodlání k boji vyprchalo.

Ordrune si před něj stoupl a zvedl mu rozpálené kleště k obličejí. V tom se mu bezčasé oči rozšířily a jeho bezvousou tvář zkřivil úsměv. Kleště zase poklesly.

„Lepší lekce? No ovšem! Mám ještě lepší, vskutku lepší.“

Strážci Egila doprovodili ven z věže a pak přes nádvoří do ústřední budovy, kde se mohl vykoupat, upravit a převléci do čistého oblečení. Pak ho opět v poutech svedli do podzemí, jehož labyrintem chodeb se dostal do nějaké místnosti. Byla kruhová a velikostí se podobala studovně v mágově věži, a proto se domníval, že se nachází v podzemí přímo pod ní. Strážci ho zde znovu připoutali k podlaze, ale tentokrát ho usadili u stolu, na němž byla prostřena bohatá jídla, vybraná vína a pramenitá voda.

Přesto, že byla místnost kruhová jako ta nahoře na věži, nešlo o alchymistickou dílnu, ale o jakýsi sál hrůzy. Byly v něm totiž stoly s pouty, visely tam kovové klece o lidských rozměrech a na řetězech se klátily okovy pro nohy. Stály tam židle s koženým řemením a také stoly, na kterých byla spousta kleští, nožů, palic a palečnic s hřeby. Do podlahy byly vsazené tenké kulaté dřevěné tyče s kolmými ostrými hroty a dřívky potřísněné reza-vě rudými skvrnami, které připomínaly zaschlou krev. Všude byly pánve s řehavým uhlím, kovové španělské boty, kolová mučidla, železné pláty, jež připomínaly silné stránky nějaké knihy a kde na zdi další odporné nástroje. Po jedné straně stála velká kád', v níž se převalovala jakási tekutina a zpoza zavřených dveří na opačné straně místností zajištěných třemi těžkými závorami doléhal zvuk pozvolného obludného dechu a zaváněl od nich mrtvolný zápach.

Tohle všechno Egil vnímal, zatímco popíjel vodu a pojídal velká sousta chleba s masem. „Jsi-li ve válce," říkával jeho otec, „pořádně se při každé příležitosti najez, protože nikdy nevíš, kdy se ti zase nějaká naskytne.“

Vzdor hnilobnému zápachu se tedy Egil cpal jídlem a v osamění a tichu vyčkával.

Nejdříve vstoupil Ordrune a za ním byl do místnosti vtažen zanedbaný Klaen. Při pohledu na svého kapitána, který vyhlížel jako ze škatulky a vydatně se cpal, vytřeštil mladík oči. Pak fjordlandského piráta připoutali k tmavé silné desce. Ordrune se otočil k Egilovi: „Kde bychom měli začít, kapitáne? U rukou? Ach, ano, začneme u nich.“

Ordrune beze spěchu přistoupil ke stolu a vzal z něj velký mlat. Potom přistoupil ke Klaenovi a přidržel mu kyj pokrytý bodci před očima. „Používám tohoto...nástroje k naklepávání masa pro svého,“ pohlédl na dveře zajištěné závorami, „mazlíčka.“ Klaenovy oči se naplnily hrůzou a ze rtů mu uniklo zasténání. Mamě se pokoušel vymanit z pout.

Egil vyskočil a vykřikl: „Egil! Jmenuji se Egil!“

Ordrune se na něj ohlédl, zavrtěl hlavou a usmál se. „Obávám se, kapitáne Egile, že už je pozdě.“ Pak se obrátil a udeřil kyjem do Klaenovy připoutané ruky. Železný mlat roztříštil kosti a všude kolem se rozstříkla krev. „Ne!“ vykřikl Egil, ale jeho hlas zanikl v Klaenových výkřicích mučivé bolesti, jež se odrážely od zdí a rozléhaly se sálem. Za kovovými dveřmi se ozývalo skučivé mručení a jak do nich něco nestvůrného zevnitř naráželo, otřásaly se a závory rachotily.

Ordrune přešel se smíchem na opačnou stranu a znovu těžký kyj ukázal ječícímu muži. Nyní byl potřísněný krví a z tupých bodců visely cáry masa. Klaen ochraptěle křičel a opět se snažil vyprostit. Egil znovu vykřikl „Ne!“, ale Ordrune se jen pousmál a rozdrtil mladíkovi i druhou ruku. Zatímco kovové dveře rachotily a třískaly, stával se Klaenův jekot stále pronikavějším, až nakonec ustal úplně, mladík ztratil vědomí a ze rtů mu unikalo jen sténání.

„Žádný strach, kapitáne,“ prohodil Ordrune cestou ke stolu, „protože tohle“ vzal do ruky ampulku, „ho zase probere a pak se spolu pustíme do jeho nohou.“

Zatímco Ordrune Klaena pomalu zabíjel, drtil mu kosti kovovou palicí na maso a postupoval při tom od dolních končetin ke střední části trupu, Egil plakal, úpěnlivě žadonil a vyzvrátil všechno, co dříve požil. Ordruneovy ampulky mladíka neustále probíraly k životu a udržovaly ho při vědomí. A celou dobu za dveřmi cosi řvalo a naráželo do nich, jako když nějaký uvězněný netvor neovladatelně baží po krvi.

A když Klaen konečně zemřel, vynesli čarodějovi pochopové jeho rozlámané tělo z místnosti a po chvíli dolehl od dveří se závorami děs naháně-

jící zvuk čehosi, co něco požíralo.

Byl-li vrchol věže ohavným srdcem této bašty, pak tohle podzemí představovalo její špinavou duši. V příštích čtyřiceti dnech byl Egil svědkem zabiti všech členů své posádky: Brama, Argiho, Ragnara a dalších, všechno mladíků, kteří ho provázeli. Zabíjel je oheň, nůž a žiraviny. Byli trháni a drceni, aby pozvolna vykrváceli. Byli vyvrhováni, naráženi na kůl a vrážely se do nich rozmanité předměty. Každý den jeden. A pokaždé tam u bohatě prostřeného stolu seděl Egil, kterého teď už koupali, zušlechťovali a oblékali násilím.

Přesto, že prosil, ponižoval se, sděloval vše, co věděl, přiznával se k nezákonnostem a prohřeškům, ke zločinům a neřestem, přesto, že Ordruneho zapřísahával, aby posádku ušetřil a zabil raději jeho, Ordrune se jen smál...a jeho smích neustával.

Až zbyl nakonec jen Egil.

Ordrune s Egilem znovu stáli na vrcholu věže. Egil byl opět připoután k podlaze a Ordrune se na něj usmíval přes celou místnost. Zvláštní ale bylo, že čaroděj teď vypadal na pohled mladší, než při prvním setkání.

Se zachřestěním řetězů se Egil pohnul a řekl: „Na co čekáte, čaroději? Proč mě prostě nezabijete a neskončíte to?"

„Kdepak, kapitáne Egile, to bych měl promrhat všechno, čemu jsem tě naučil? Kdepak. Teď, když jsi poučený, mám tě v úmyslu propustit na svobodu. Ale nebyla to vskutku báječná hra... při níž naše potěšení posílila moc, kterou jsme získali? Ale, ale, no tak, copak to je? Vidím, že jsi zklamaný. Nemyslíš si snad, že se ti zasloužené poučení, které jsem ti slíbil, vytratí z mysli a že na ně zapomeneš?" Ordrune se zasmál a přejel si rukama nyní omládlé tváře a bezvousou bradu. „Žádný strach, kapitáne Egile, pokud budu živ, *nikdy* nezapomeneš," znovu se zasmál, „a mágové žijí věčně."

„Mám-li k tomu něco říci, tak určitě nezapomenu," procedil zaťatými zuby Egil, „protože jednou přijde den, kdy se s vámi dole v těch temných hlubinách setkám."

„Dobrá, hochu, jen si posluž a vyzkoušej, zda se ti tohle místo, tuhle věž, podaří najít. I když budeš volný, myslím, že se už k mé pevnosti nikdy dostat nedokážeš, o to se postarám."

Ordrune se obrátil ke stolu vedle sebe a zvedl z něj ampulku. Pak se zadíval na Egila a řekl: „Nemá cenu, aby ses vzpěchoval, kapitáne Egile, protože stejně zvítězit nemůžeš."

Egil si uvědomoval, že bloudí po gelenském pobřeží, ale netušil, jak se tam dostal. V hlavě měl prázdná místa... myšlenky, vzpomínky a prožitky, které mu Ordrune vzal. Pamatoval si ale, že vyplul z Morkfjordu na lodi *Sjoloper*, nevěděl však, kam. Pamatoval si každého člena posádky, které říkal Jestřábi, i na lesk v očích všech, kteří se k němu na výpravu hlásili, ale nevzpomínal si na žádné přepadení, drancování, na žádnou kořist Nic nenaplnilo přísliby bohatství a slávy, které k němu mladíky přivábily. Vzpomínal si také na přepadení jedné lodi, na níž se chtěl zmocnit jejího bohatství, ale nevzpomínal si ani jak vypadala ani na vody, v nichž se se svými Jestřáby tiše přikradl k jejímu boku. Pamatoval si na čarodějnou pevnost i na všechno, co v ní viděl, ale nevzpomínal si, kde je. A pamatoval se na Ordruneho, na odporného mága, který pozabíjel celou jeho posádku...a také na to, jak její členové umírali. Na tohle zapomenout nedokázal, protože ho Ordrune očaroval, a proto každou noc znovu prožíval ohavnou smrt jednoho ze svých mužů. Každou noc šlo o někoho jiného a po každé se s křikem probouzel.

Opravdu přišerné sny.

Nakonec dostal práci na jedné obchodní lodi, která vyplouvala z gelenského přístavního města Arbor. Postupně si cestu odpracovával na různých lodích, až se konečně dostal do Fjordlandu. Když v den letního slunovratu vesloval k Morkfjordu, uběhly už ode dne, kdy se čtyřiceti Jestřáby vyplouval za slávou a bohatstvím, čtyři roky.

Ale domů se vrátil sám.

KAPITOLA 34

Když Egil dovyprávěl, Arin vztáhla ruku, aby mu něžně setřela slzy. Ale odvrátil hlavu a sám si tvář otřel hřbetem ruky.

Arin si mlčky povzdechla.

„V Ryodu," ozvala se Aiko a odložila meč stranou, „bychom zosnovali trestnou výpravu."

Egil si ochraptěle odkašlal. „I my bychom si tak počínali."

Arin se zachmuřila. „Kdybys byl nezapomněl, kam si vyplul."

Egil přikývl.

„Ale váš otec přece věděl, kam máte namířeno," namítla Aiko.

„Otec zemřel na horečku necelý týden po našem vyplutí."

Arin se k němu nahnula. „Mrzí mě to, Egile."

Egil ji vzal za ruku. „I mě.. mě rovněž."

„A co ta mapa?" zeptala se Aiko. „Tu máte?"

Egil zavrtěl hlavou.

„A co tedy námořník, který vám ji prodal, nemohl by..."

„Ne," vpadl jí do řeči Egil. „Strávil jsem nějakou dobu v Havnstadu a hledal jsem ho, ale bez úspěchu. Ve městě kdosi říkal, že zemřel, jiní zase tvrdili, že odplul a už ho nikdy nikdo nespatriil. A ještě jiní sdělovali, že se zdržuje v hlubokých vnitrozemských lesích."

Seděli dlouho mlčky a jediným zvukem, který k nim doléhal zvenčí, bylo sedláni koně dole na dvoře. Aiko se zvedla, přistoupila k oknu a sledovala, jak stájník vyvádí jednoho z koní ke každodennímu výcviku. Když odjel, otočila se a řekla: „Možná by vaši paměť dokázali obnovit mágové z Černé hory, podobně jako se jim to podařilo u dary Arin."

Arin vytřeštila oči. „Ano, buď tam, anebo na Rwn."

Egil pohlédl z jedné na druhou a pak řekl: „Museli by vědět, jak odstranit to zakletí."

Příštího dne Arin v přítomnosti ranhojičce Thara opět sňala Egilovy obvazy a po prohlídce rány řekla: „Byliny udělaly svou práci. Rána se hojí dobře. Obvazovat ji už nemusíme."

„Mam vytáhnout stehy?" zeptal se Thar.

„Ano."

Ve chvíli byly všechny stehy nastřižené a povytažené. Po zarudlé jizvě táhnoucí se od čela přes tvář postupoval Thar směrem dolů. Když vytahování stehů dokončil, zeptal se Egil: „Kde mám svou pásku na oko?" a zašmátral po lůžku.

„Tady," odpověděla Arin a vytáhla z kapsy karmínově rudou kůži, v je-

jímž středu byl malinký Adonův mlat ve zlatavě žluté barvě.

Egil požádal o zrcadlo, a zatímco mu ho Aiko nehnutě přidržovala před obličejem, pečlivě si ovazoval pásku kolem hlavy. Pohlédl na svůj odraz a prohlásil: „Teď jsem skutečně Egil Jednooký.“

Další den prohlásila Arin Egila za schopného chůze, takže se ještě téhož dne přestěhoval do kamenného domu s drnovou střechou, který zdědil po otci. Uplynulo dalších sedm dní, v nichž Arin s Tharem sledovali Egilovy pokroky a ošetřovali mu jizvu mastičkami z bylinek. Zatímco nabýval síl, Arin s Aiko s ním chodívaly na vycházky. Ryodanka za tím účelem vybírala stále obtížnější stezky ve svazích.

Během sedmé vycházky, když právě klopotně překonávali hřeben jednoho skalního vrchu, který se tyčil nad fjordem, se ozvala Arin: „Brzy se už musíme vydat hledat tokajícího páva šíleného monarchy.“

Egil, který stál po Arinině levici, shlédl na její drobnou postavu. Měřila pouhé čtyři stopy a osm palců, zatímco on měl výšku pěti stop a deseti palců. „Nadešel tedy čas, abychom vypluli do země Jut, vid’? Ke dvoru šílené královny?“

Arin se na něj usmála. „Máš tedy v úmyslu vydat se na tu cestu s námi?“

Egil se letmo zadíval na hluboký temný fjord. „Nejsem snad tím jednookým v temné vodě já?“

„Nezapomínej na Alose.“

Aiko, která šla před nimi, zabručela: „Ale daro, vždyť Alos je zmatený zbabělec.“

„Přesto Aiko,“ odpověděla jí Arin, „nevíme naprosto jistě, o kom či o čem ta hádanka vypovídá: může jít o Egila, o Alose, o oba. . .anebo se nejedná ani o jednoho z nich.“

Aiko si povzdechla. „Daro, já si myslím, že je Egil bojovník. Ví o šílené vládkyni. Odpovídá slovům hádanky a je s námi ochoten jít. Všechno, co jsem zmínila je v souladu s vaší vizí. Ale Alos... to je zbabělec. Opilec. Ze strachu utekl. Jít s námi nechce.“

Aiko se odmlčela, ale v tom se ozvala zase Arin: „Aiko, vynechala si jednu skutečnost, která se ti nehodila. Alos slovům hádanky odpovídá. Chceme-li tedy uspět, raději bych ho vzala s sebou, dokud nebudeme mít jistotu pokud jde o úlohu, kterou by mohl hrát při pátrání po Dračím kame-ni.“

Aiko si znovu cosi zabručela a pak zamumlala: „*Fuketsuna yodakari yopparai!*“

Chvilí šli mlčky. První promluvil Egil. „Měli bychom popřemýšlet nad

další záležitostí."

Arin na něj pohlédla. „Nad další?"

Egil si odkašlal: „Jde vlastně o dvě skutečnosti."

„Tak zaprvé vím, že Ordrune pobýval v Černé hoře, když se tam poprvé objevil Dračí kámen. Odešel. Dračí kámen zmizel. Jde o pouhou náhodu? Já si to nemyslím."

Arin odevzdaně máchl rukama. „Ale my nevíme, jestli ten zelený kámen vzal, ani to, zda ho ještě má."

Egil zaťal zuby. „Je to gauner. Kdyby někdo pátral po majiteli kamene, připadá v úvahu především on."

„*Hai!*" vyštěkla Aiko, zastavila se a otočila se na Arin. „Daro, kvůli tomuhle jsme přijely do Morkfjordu. A proto je tím jednookým v temné vodě Egil."

Arin na ryodanku zažírala. „Vysvětlí to."

Aiko se na Egila zašklebila. „Tím pravým musí být on. Ordrune *musí* mít Dračí kámen, musí vlastnit nefritovou duši. Ten mág se sílu kamene pokouší ovládnout, a až se mu to podaří, shromáždí bojovný národ Moků a dobude s ním svět přesně podle jejich proroctví. My se ale téhle pohromě snažíme zabránit tím, že se řídíme slovy vaší vize. Slovy z té hádanky. Právě proto jsme přece přijely do Morkfjordu. Pro co jiného by nás jinak hádanka zavedla sem, než abychom našly Egila? Myslím, že důvodem je Egilův pobyt v Ordruneově tvrzi. A proto jen on nás ke kameni může dovést."

„Ale on neví, kde se ta tvrz nachází," namítla Arin.

Aiko vztyčila ukazováček. „Ano, daro, ale to je možná úkolem někoho z těch dalších v hádance."

Arin nad tou odpovědí vytřeštila oči, ale vzápětí je zase přivřela. „A když ne...?"

„Pak znovu opakuji, že jsou tu mágové z Černé hory, kteří vám dokázali vrátit ztracené vzpomínky a možná se jim totéž podaří i u Egila."

Egil, který dosud mlčel, řekl: „Ale co když prokletí, které na mě Ordrune uvalil, zrušit nedokážou?"

Arin mlčky zavrtěla hlavou, ale Aiko se k němu otočila a poznamenala: „Nedokážou-li to, vlastní tu velkou mapu namalovanou na ohromné kouli. Světlé a tlumené jiskření vyznačují místa, na kterých se každý z mágů zdržuje. Jeden z těch záblesků jistě patří také Ordruneovi."

Arin přikývla. „Pokud vezmeme v úvahu Egilovo vyprávění, myslím, že by mělo jít o tlumené jiskření."

„Kolik těch tlumených jiskerek tam bylo?" zeptal se Egil.

Arin i Aiko pokrčily rameny a Arin dodala: „Hojnost Uchýlíme-li se k

tomuto postupu, půjde o dlouhé pátrání po hrozivém nepříteli proti jeho vůli. Vždyť se jedná o mágy černé svými činy a mocí."

„Doufejme tedy, že budou cestu znát spíše váš páv, fretka či ochránce víry," řekl Egil.

„Třeba ji zná Alos," řekla Arin.

Tentokrát zase vytřeštila oči Aiko.

Vyšli na hřeben skalnatého vrchu, který se zvedal nad ostrým zářezem fjordu. Ve slunci dlouhého letního dne spočívala hluboká temná voda nehybně jako stužka z obsidiánu, jako ebenově černá cesta klikatící se kolem vzdálených ohybů k ještě vzdálenějšímu neviditelnému moři. Od východu k západu povíval slabý větřík a přinášel na svých perutích pach soli. Tráva kolem nich se vlnila jako voda. Aiko sestoupila svahem, poklekla na trávník a utrhla mezi zelenými stébly bledavě žlutou květinu. Arin s Egilem zůstali stát na vrcholu a nastavovali tváře vánku. Přehlíželi celý okolní svět, pohlíželi do vysoké modré oblohy, která byla jasná bezoblačná a průzračná...zdálo se, že se zastavil sám čas. Egil uchopil Arin za ruku. Neodtáhla ji. Jen vedle něj postávala...s tajným přáním.

Konečně se Arin zhluboka nadechla a s dlouhým povzdechem vydechla. Pak se obrátila k Egilovi. „Kéž by to mohlo trvat navěky, Paní Štěstěna a osud ale rozhodly jinak."

„Jisté poslání," poznamenal Egil.

„Ano, Egile, poslání."

Arin se zase otočila k západu. Ještě nějakou dobu tam tak postávali a navzájem ze sebe načerpávali povzbuzení. Oba mysleli na totéž. Aniž by se Arin otočila, řekla: „Říkal si, že pro tvou účast na naší pouti existují dva důvody. Jaký je ten druhý?"

Egil dylvanku obrátil k sobě a shlédl na ni. V jeho jediném modrém oku se zračila něžnost a mírnost. „Jde jen o tohle, můj *engeli*: teď, když jsem tě našel, chtěl bych stát jednou provždy po tvém boku bez ohledu na poslání."

Arininou tváří na okamžik přelétla celá škála emocí, které jako by spolu vzájemně zápolily.

„Je na tom něco nevhodného?" zeptal se Egil. se Arin se zahleděla do země. „Tři věci."

Teď mu Arin hleděla přímo do očí. „Zaprvé jsi pirát."

„Co to má společného s mou láskou k tobě?"

„Nic, Egile. Ale s *mou* láskou k *tobě* ano."

„Tomu nerozumím, Arin. My jsme přece piráty odjakživa. U Fjordlandů jde o počestné povolání."

„Ty to nechápeš? Ty a tobě podobní loupíte hodnoty, které vytvořila

práce druhých. A to je špatná věc."

„Ale my přece přepadáme jenom své nepřátele."

„Ano? Takže ty si chtěl přepadnout své nepřátele, když jste s Jestřáby vypluli do končin, do nichž žádný fjordland'an dříve nepronikl?"

V Egilovu oku se na okamžik mihl zákmit bolesti. Pak sklonil pohled k zemi. „Aha."

„Nechápej mě zle, Egile, ale kdysi dávno v minulosti, v době, kdy bylo Elfstvo ještě stíženo vražedným šílenstvím, jsme takové nájezdy pořádali výhradně pro kořist. Ale nadešla chvíle, kdy se jeden z našich vůdců postavil před své elfy a prohlásil: 'Bez ohledu na tradici a nepřátelství je vzájemné olupování nespravedlivé. Já už nikdy drancovat nebudu.'"

„Mezi elfy propukla vřava a mnozí protestován' a vykřikovali: 'Ale oni nám přece ublížili. Co bude s naší pomstou?'"

„A on jim odpověděl: 'Přepadávat ze msty je jedna věc a pro kořist zase jiná. Má-li jednou mezi Elfstvem zavládnout mír, nechť jsem já tím, jenž začne.'"

„Ach, Egile, tohle prohlášení mělo dalekosáhlejší význam, a proto trvalo tisíciletí, než si moudrost jeho slov konečně uvědomili všichni. Mnozí se domnívají, že právě on byl hlavní příčinou úplného vymýcení vražedné manie mezi Elfy. Zlo vyschlo u kořene. Protože on byl skutečně prvním, který prohlásil: 'Nechť jsem já tím, který začne.'"

„Ale mstíte se přece pořád."

„Ano, v oprávněných případech. Ale i za takových okolností možná jednou někdo řekne: 'nechť jsem já tím, který začne.'"

Rozhostilo se mezi nimi ticho, které po chvíli porušil až Egil, „Ale tohle byl, lásco, jen jeden z těch důvodů a ty si se zmínila o třech. Jaký je ten druhý?"

„Ty si člověk a já elfka. Nikdy ti neporodím děti."

Egil vytřeštil zdravé oko.

„Jsme navzájem neplodní... naše rasy se nemohou mísit," dodala Arin.

„Nerozumím," řekl Egil.

„Ty pocházíš ze Středního Plánu, z říše Mithgar, kdežto já jsem z Vyššího Plánu, z říše Adonar. Elfové nemohou zplodit ani porodit dítě v Mithgaru podobně jako lidé v Adonaru. Někteří tvrdí, že to tak přikázal sám Osud. Jiní to zase přisuzují těm, kteří stojí nad Adonem či Gyphonem, anebo nade všemi ostatními bohy."

Egil zavrtěl hlavou. „Je tedy pravdou, že existují tací, kteří vládnou i nad bohy?"

„Ano. Snad právě oni rozhodli, že mezi Elfstvem a Lidstvem nemůže vzejít potomstvo. Ale ať už jsou příčinou bohové, Osud, síla přírody či

cokoliv jiného, skutečností zůstává, že ti žádné dítě porodit nemohu."

Egil se zakabonil a zamyslel se. Pak se zhluboka nadechl a řekl: „Muži mého národa často umírají v boji a zanechávají po sobě děti. Někdy onemocní i jejich matky a zemřou. Ale takové děti nevyrůstají samy, protože se jich ujmu jiní. I když jde o děti jiné krve, nejsou o nic méně milovány. Já sám jsem nalezenec.. moji skuteční rodiče jsou neznámí.. dostalo se mi domova a moji noví rodiče se o mě starali jako bych byl jejich vlastní. Vlastní děti mít nemohli. Přesto byl náš domov plný lásky. Arin, zjistíme-li, že toužíme, aby se nám pod nohama pletly děti, můžeme se zachovat stejně."

Arin zvolna přikývla.

„Tak to by byly dva důvody, drahá, a jaký je ten třetí?"

Arin si vzájemně propletla prsty a stiskla je tak silně, až jí na nich zbělely kotníky. Upřeně se zahleděla do země. „Ty si smrtelný a já nikoliv."

Egil se zatvářil nechápavě, ale vztáhl k ní paži a vzal její drobné ručky do vlastní ruky. Zjistil, že se chvěje. „Znovu se ptám, jak to souvisí s mou láskou k tobě?"

„Jde jen o to, že ty budeš stárnout, zatímco já se měnit nebudu a zůstanu stále stejná, a až zemřeš, jak musí všichni smrtelníci, zlomí mi to srdce."

„A kdybych byl jedním z vás, tak bych zemřít nemohl?"

Arin přikývla. „Ano, mohl bys zemřít v boji či na mnoho jiných způsobů. Ale—"

„Vychutnávejme tedy, drahá, dny, které nám náleží a nestarejme se, co bude zítra."

Arin se opět zadívala do země. „Egile, i kdybychom oba tohle poslání přežili, existuje možnost, že ke mně jednou, až nad tebou získá svou vládu věk, pocítíš odpor za to, jaká jsem, za to, že nestárnu a ty ano."

„Ach, *engeli*, jak si jen můžeš myslet, že bych vůči tobě mohl někdy pocítit odpor? Miluju tě."

Arininou tváří se opět přehnala celá škála emocí, které spolu zápolily, aby vzápětí zmizely stejně rychle, jak se objevily. Zdálo se, že jich několik přestalo vzdorovat. S horoucím pohledem v očích vztáhla Arin ruce a vzala do nich Egilovu tvář. Zvolna si ji k sobě přitáhla a políbila ho na rty. Egil měl pocit, že mu srdce vyskočilo z prsou a vzneslo se do modrého nebe.

Vzal ji do náruče a se smíchem se s ní zatočil dokola. A v té chvíli...

„*Saté!*" zvolala Aiko a vztaženou paží na cosi ukazovala.

Egil s Arin v náruči se obrátil, aby se podíval. Dole ve fjordu se za jedním vzdáleným ohybem začínala přibližovat loď.

„Je to pirátská loď?" zeptala se Arin.

Egil se zasmál. „Ne, drahá, hlídky nevyhlásily poplach. Jde o rianskou

plachetnici...o karaku...obchodní loď, která přiváží víno, sýry, sůl, koření, rozmanité tretky, zbraně, brnění a jiné obchodní zboží. Dnes večer bude v Morkfjordu oslava."

Pevně k sobě Arin přivinul a postavil ji na zem. Zašklebil se a řekl: „Je to příznivé znamení k našemu zasnoubení, které pochází od těch, jež stojí nad samotnými bohy."

Aiko za nimi vyšla na vršek. A zatímco společně sledovali, jak plavidlo zvolna proplová temnými vodami fjordu, Arin se zeptala: „Myslíš, že bychom se do Juteského království mohli vypravit na takové lodi?"

Egil se rozesmál. „Kdyby se to uskutečnilo, byla by to dlouhá a rozvleklá plavba. Bylo by lépe, kdybychom o přepravu tam požádali Orriho, až se vrátí."

„To ne, Egile," nesouhlasila Arin, „raději než na pirátské lodi bych do Jute připlula na nějaké mírumilovné."

„Dvůr jutlandské královny sídlí ve městě Koniginstadt přímo u mořského pobřeží. Na břeh bychom se mohli vykrást v noci."

Arin znovu zavrtěla hlavou. „Raději než přebíhat pobřežím ve tmě bych se k téhle šílené panovnici ráda dostala ohlášená. Chtěla bych se totiž na jejím dvoře objevit na pozvání a ne tajně."

„Ale je prý šílená."

„Bez ohledu na to je královnou národa, který je v míra s Horním králem. A proto by bylo vhodnější, abychom se tam objevili oficiálně a jako očekávaní hosté. Nestojím o to, aby nás nachytali, jak se kdesi plížíme noci po pláži."

Egil s povzdechem přikývl. „Jak si přeješ, drahá. Ale pověz mi, *engeli*, jak chceš získat pozvání?"

Arin se k němu otočila a s úsměvem pokrčila rameny. „Nemyslíš, že na podobné lodi, jaká právě proplová támhle dole pod námi, budeme mít dostatek času něco vymyslet?"

Egil se zasmál. „Ano, to budeme. I když bych raději tajně přešplhal zeď a šílené královně páva prostě ukradl, ve prospěch tvého postupu vypovídá mnohé. Ale ať vymyslíme jakýkoliv plán, musíme ho provést rychle, protože v dosahu žádného duševně narušeného panovníka bych nechtěl strávit ani vteřinu navíc. Kdyby tedy záleželo na mně, prostě bych páva popadl a dal se na útěk... takhle na to jdou piráti."

Arin se rozesmála, ale vzápětí zase zvažněla. „Jednooký v temné vodě, tokající páv šíleného monarchy. Doufám, že se ubíráme po správné cestě."

Egil ukázal na svou karminovou pásku přes oko. „Drahá, vždyť máš mě. A tím je jedna z položek tvé hádanky vyřešena."

Arin si povzdechla. „Snad, Egile, snad. Ale v hloubi duše mám pocit, že

i Alos v tom může hrát nějakou úlohu."

Aiko, která celou dobu nepromluvila, cosi šeptem zamumlala a pak se obrátila k Arin. „Je to stařec. Opilec. A zbabělec. Jen nás bude zdržovat. I přesto si, daro, věstkyně z ohně, přejete, abych ho našla a ještě jednou ho požádala, zda by se k našemu poslání nepřipojil. Stejně s jekotem uteče."

„Co říká tvá tygřice?

„V podobných záležitostech mlčí."

„Třeba bych s ním mohl promluvit já," zahučel Egil.

Arin si povzddechla. „Musíme prostě přijít na způsob, jak ho přesvědčit, aby se na cestu vydal s námi."

Egil vypustil sešpulenými rty vzduch, vrhl pohledem po Aiko a řekl: „Sejděme si dolů zjistit, kam má ta karaka namířeno dál. Možná nás opravdu dopraví až do Jute."

Gyllen Flyndre byl dvoustěžník z přístavu Ander v severním Rianu u Borealského moře. Velel mu kapitán Holdar. Plavil se podél fjordlandského pobřeží a přistával v městě za městem, v nichž vyměňoval zboží z nákladu za kožešiny. Morkfjord byl poslední přístav v Borealském moři, kam se chystal zavítat. Pak se chtěl vydat do města Chamer na východním pobřeží Gelenu, kde hodlal za slušný zisk rozprodat kožešiny.

Holdar si chmurně zamnul brunátnou bradu a pak řekl: „Já, paní, v Jute nestávím, ale vlastníte-li nějaký člun, naložíme ho na palubu, anebo ho povlečeme za sebou. Poblíž jutského pobřeží bych vás pak nechal odplout."

Arin pohlédla na Egila. „Lze tu sehnat nějakou menší loď, kterou bychom mohli koupit?"

„Myslím, že o jedné bych věděl," odpověděl Egil. „O takové, kterou bych zvald sám, i když by bylo její ovládání lepší s dvoučlennou či tříčlennou posádkou."

„Já s Aiko se to můžeme naučit."

Aiko povytáhla obočí, ale Egil se zašklebil a řekl: „Ano, to můžete. Ale nejdříve půjdu zjistit, zda je ještě za nějaký ten peníz k mání." Vstal a přistoupil k nálevnímu pultu.

Kapitán Holdar zavrtěl hlavou. „Dal bych vám dobrou radu, paní Arin. Kdybych byl na vašem místě, do Jute bych se neplavil. Povídá se, že je tamní královna šílená, ale o jaký druh šílenství se má jednat, to nevím." Obrátil se k Aiko. „Ale co vím jistě, paní Aiko, že být vámi, tak bych se jejího dvora raději vyvaroval, protože prý sbírá exotické věci...ptáky, zvířata, neznámá stvoření, zkrátka všechno, co ji zaujme, včetně lidských bytostí...a vsadil bych se, že někoho takového jako vás se zlatavou pletí ještě

nikdy neviděla. Inu, nedivil bych se, kdyby i vás vsadila do klece. Ale jsem opravdu rád, že se do jejich přístavů nemusím vydávat, vážně rád, jednak kvůli kožešinám z téhle přímořské oblasti a pak kvůli dobrému odbytu v Gelenu...na zdraví všem chamerským kloboukům, rukávníkům, kabátům a jiným věcem." Holdar pozvedl korbel s pivem a pořádně si z něj zavdal.

O chvíli později se vrátil Egil. „Tryg říká, že je Orri stále majitelem šalupy, kterou nepotřebuje. Jde o jednostěžňovou plachetní jachtu dlouhou asi třicet stop.. získal ji jako kořist při loupežném přepadení v Gothonu."

Holdar znovu pozvedl korbel. „To ji tedy zapráhneme do vleku, fešáku, protože na složení na palubu je moc dlouhá...ale řekl bych, že takhle malá šalupa by mohla být rychlejší než má karaka. Třeba by si s ní raději plul sám, co říkáš?...tedy, jsou-li tvé záležitosti v Jute tolik naléhavé."

Egil zavrtěl hlavou. „Myslím, že ne, kapitáne Holdare. Borealské moře se pro takové plavidlo s necvičenou posádkou nehodí. Poplujeme na *Flyndre*, a až se přiblížíme k juteskému pobřeží, oddělíme se od vás."

Později téhož dne vyměnila Orriho žena Astrid s Arin šalupu za její koň a byla ráda, že se jí zbavila. „Jen jsme ji pořád udržovali v dobrém stavu. K Orriho práci se nehodila. To víte, má svou bojovou veslici. Koně teď můžeme využívat k vyjížděním do vnitrozemí, k návštěvám příbuzných, i když se Orri bude asi trochu zdráhat, půjde-li o ty, které v příliš velké oblibě nemá."

Šalupa se jmenovala *Brise*, což je gothonský výraz, jehož význam nikdo neznal.

Snášel se dlouhý letní soumrak, po němž se dostavila tma a obyvatelé Morkfjordu pokračovali v oslavách připlutí *Gyllen Flyndre*. Arin s Egilem se během nich drželi za ruce a stáli se cílem nejednoho z pohledů. Egil nakonec odešel do svého kamenného domku. Později toho večera si Arin dveře domku otevřela a vklouzla k Egilovi na lůžko.

Když se příštího rána milenci vzbudili, zjistili, že Aiko sedí venku, zády se opírá o dveře a v klíně jí spočívají dva obnažené meče.

O týden později vyplula *Gyllen Flyndre* se šalupou ve vleku. Malá loďka měla svinutou plachtu, poklopy na palubě byly neprodyšně zatlučené a nákladní prostor plný kamení.

Na palubě karaky se o dřevěné pažení na zádi opírali Arin, Egil a Aiko a dívali se, jak se *Brise* na dvou dlouhých lanech pohupuje ve zčeřeném vodní brázdě za *Flyndre*.

Karaka mířila k moři dlouhou úžinou fjordu. Vyplouvala za ranního vě-

tru a odlivu. Konečně vypluli na širé Borealské moře, jehož hladina byla v letním ránu klidná. Byl to ideální den pro plavbu, i když u tohoto moře se nikdy neví. Boreal je zřejmě nejméně klidným mořem na světě.

Asi míli od břehu se obrátili k jihozápadu a plavili se podél pobřeží. Po zvolna se valících vlnách je vítr unášel slušnou rychlostí.

Arin zhluboka vdechla sláný vzduch a pak řekla: „Konečně jsme všichni tři na cestě ke dvoru šílené královny, mrzí mě jen...?“

Zbytek věty zůstal nevysloven, protože v téže chvíli se z kajut v podpalubí ozval ochraptělý a drsný křik. Aiko se v rukou ihned ocitly meče a vzápětí seskočila z lodní zádi na palubu pod ní. Egil hned za ní s fjordlanskou širočinou v pohotovosti. Za nimi následovala jako poslední Arin, jejíž dýka zůstala v pouzdře.

Jekot se stupňoval, až do pištění a byl stále vyděšenější. Jakousi zmučenou duší vytrvale svíral panický děs.

KAPITOLA 35

Jak se námořníci začínali obracet ve směru ječivého křiku, Aiko už prudce rozrážela dveře k zádovým kabinám. V šeru opačného konce chodby zahlédla nejasnou postavu, která se s jekotem drápala dolů po žebříku do spodního nákladního prostoru. Vpravo se komíhaly v pantech dveře jedné z kajut, ale místnůstka byla prázdná.

„Dejte pozor!“ vykřikl Egil, ale Aiko už zasunula meče do pochev a vrhla se za postavou. Jak sešplhávala po žebříku, hrušky jílců brnkaly o jeho přičle. Egil se pustil za ní a za ním i Arin.

Dospěli ke kajutám posádky. Vyděšení muži pohlíželi ve směru prchající postavy. Vzápětí obracely hlavy zase zpět, jak je postupně mýjeli Aiko, Egil a Arin. „Co se to—“ vykřikl jeden z námořníků, ale jeho další slova už trojice nezaslechla, protože se za křiklounem spouštěla po dalším žebříku.

Nyní se ocitli v potměném nákladním prostoru a z balíků kožešin k nim doléhal brekot a sykot. Kdosi syčivě hlasitým šepotem říkal: „Dno podpalubí. Dno podpalubí. Tam se nekouknou. Nikdy.“ Poté vykřikl: „Íííí! Íííí! Trollové! Blíží se! Blíží se! Dou si pro mě! Dou si pro mě! Jůů...!“ a prostor opět naplnil vyděšený jekot.

Egil vyjmul lucernu ze závěsu na krátkém řetězu a rozsvítil ji zápalníkem. levačkou ji držel vysoko zvednutou, v pravé třímal sekeru a nechal se Aiko vést za křikem...který náhle ustal a vystřídal ho vzlykot a jakýsi šát-ravý zvuk.

Zabočili za hromadu balíků a narazili na člověka, který spočíval na všech čtyřech, zarýval ruce do palubní podlahy, vzlykal a drmolil si pro sebe: „Až na samý dno podpalubí. Až na samý dno, tam se musíš dostat.“ Nevidomým okem se na ně díval zanedbaný stařec, samá špinavá šmouha. Ústa mu hrůzou zela dokořán a rty odhalovaly chrup se zahnědlými skvrnami.

Byl to Alos.

Se zaječením se od nich štrachal pryč. Paže měl vytrčené, aby si je udržel od těla a neustále kvílel: „Trollové, trollové! M...!“

Když se pod žebříkem za nimi vyrojili námořníci, vykřikla Arin, která ted' svírala v ruce dlouhý nůž: „Aiko, co říká tvá tygřice?“

Aiko zavržela hlavou. „Nic,“ zavrčela. „Vůbec nic.“ Rychlým pohybem zápěstí změnila držení hrušek jílců a zasunula meče do pochev. Pak přistoupila k Alosovi.

Stařec vytřeštil hrůzou oko. „Íííí—“ zaječel pronikavě, ale vzápětí si obě ruce připlácí na ústa, aby vlastní křik ztlumil. Jak od nich pozpátku cupitavě odstupoval dále do šera a pátral po nějakém útočišti ve tmě mezi

balíky, kvičel a syčel.

„Co myslíš, že by to mohlo být?"

„Nevim, kapitáne," odpověděl třicetiletý Alos, kormidelník *Solstrále*, obchodní plachetnice z přístavu Havnstand v Tholu. „Nikdy sem nic podobného neviděl."

Za lodí se neustále blížilo nějaké temné plavidlo. Bylo dlouhé a štíhlé a vpřed je poháněly vítr a vesla. Jeho černý trup si razil cestu vodou a plachty se nadouvaly větrem.

„Vypadá na dvoustěžník, kapitáne," dodal Alos a zastíňoval si zrak před krvavě rudým zapadajícím sluncem na obzoru.

„Ale jeho plachty sou v motýlim postavení...hm, vobě připomínaj naše vratiplachty."

Kapitán Borgson se zamručením přikývl. „Latinské plachty, hochu, jak hlavní tak i příďová plachta.. jako loď z jižních moří. Copak asi může pohledávat jižanská loď v Borealském moři..."

Alos zavrtěl hlavou. „Třeba má jenom jižní styl voplachtování, kapitáne, ale protože má vesla, myslel bych spíš, že pochází vodněkaď ze severu...z Fjordlandu nebo z Jute. Nezdá se vám, že je to jedna z nich s novějma plachtama?"

„Dobrá, ať si je odkudkoliv," řekl Jarl, na *Solstrále* první loďmistr, „...skutečností zůstává, že nás pořád dohání. Před osmi svícninami byla ještě na obzoru a teď už je v půli cesty k nám. Hádám, že má skoro vo dva uzly větší rychlost než naše loď."

„Ano, souhlasím," odpověděl Borgson, „a moc se mi to nezamlouvá. Alosi, zatoč kormidlem o čtyři dílky na levobok. Uvidíme, má-li stejný kurs jen náhodou či se nás pokouší předhonit. Jarle, dej napnout všechny plachty, ať větru využijeme co nejlépe."

„Provedu, kapitáne," odpověděl Alos a pustil se do pootáčení kormidelního kola, zatímco Jarl dával hvizdem pokyny posádce.

Solstrále se při náhlé změně směru vlevo silně naklonila. Posádka současně nastavovala plachty tak, aby zachytily vítr, jenž nyní vál kose zezadu zprava.

O chvíli později se černá loď rovněž naklonila. Její obě latinské plachty byly nastavené na pravobok a vodu čělila vesla.

„Jarle, vytáhni vlajky a vyzvi je, aby oznámili svou totožnost."

Jarl hvízdal na posádku, která vytáhla signální vlajky. Jak stoupaly vzhůru po signálním lanku, prohodil Alos: „Esi je ta loď z jihu, kapitáne, nemusí borealským signálům rozumět."

Borgson neodpověděl...ani černá loď neodpověděla. Vítr jí nadouval

černé plachtoví a činnost vesel neochabovala.

„Myslím, že nás stále dohání, kapitáne. Odhadoval bych, že je za naší zádí asi čtyři míle daleko," řekl Jarl.

„Jarle, nech vytáhnout naše barvy." Slunce právě zapadalo, když Jarl opět zahvízdal na posádku, která v houstnoucím soumraku vytáhla na stožár modroztloutou vlajku. Ale černá loď nenaznačila o své totožnosti nic ani teď a její vesla vířila vodu dál.

„Dotahuje nás jako rybu na naviják, kapitáne, a dodal bych, že jako rybu, kterou pak naberou na hák," poznamenal Jarl.

„Jarle, svoluj na lodní zád' důstojníky, poddůstojníky a taky kormidelníky."

O chvíli později se loďmistři, lodní důstojníci a kormidelníci shromáždili kolem kapitána. Ostatní členové posádky signál rovněž zaslechli a shromažďovali se na hlavní palubě, kde jim ti ve službě ukazovali černou loď za zádí, jejíž plachty se rýsovaly na levandulově modrém nebi. Po krátkém pohovoru s důstojníky, poddůstojníky a kormidelníky Bergson řekl: „Pánové, mám v úmyslu udržovat nadále tento kurs, až do úplného setmění. Potom *Solstrále* prudce stočíme na pravobok, tak, abychom pluli kolmo k našemu původnímu směru. Ve tmě černá loď za naší zádí nedokáže neobvyklou změnu kursu rozpoznat. A protože v tomhle období není za nocí vidět měsíc, mělo by se nám jí podařit vyklouznout."

První důstojník Sigurson pohlédl na stmívající se nebe, pak zvedl ruku a po kapitánově přikývnutí řekl: „Hádám, že do úplného setmění zbývají čtyři svícniny. Jak bude ta loď blízko při našem obratu?"

„Odhaduji, že tak asi ve vzdálenosti více méně jedné míle," odpověděl Borgson.

„Doufejme, že více méně," podotkl Jarl polohlasem a jeho poznámka vyloudila na rtech ostatních pousmání.

Sebejistý kapitán Bergson s úsměvem prohodil: „Rozhlaste rozkaz celé posádce, ať uhasí všechna světla a je v pohotovosti, až do chvíle, kdy se od černé lodi za zádí dostatečně vzdálíme. A vyříd'te jim, ať jsou zticha jako myši v nákladovém prostoru, protože si nepřeji, aby nás ve tmě prozradilo nějaké zachrastění, zaklepaní či tlachání."

Alos se s bušícím srdcem podíval k zádi. Viděl, jak se od stále temnějšího soumravného nebe odrážejí tmavé plachty. Trup zvolna se přibližující lodě už ale na pozadí vod Borealského moře neviděl. Když ji ztratil z dohledu úplně, uběhly asi tři svícniny a na nebi se zatřpytily hvězdy. Teď ale zase zaslechl tepavý rytmus vzdáleného bubnu odměřujícího záběry vesel. Uplynula další svícnina a bubnování zesílilo. Připomínalo tlukot ohroženého srdce a hle! Teď, v místech, kde slanou vodu čerla vesla, postřehl svě-

télkující víření.

„Připravte se," sykl kapitán na loďmistra s kormidelníkem, a když Jarl bezmyšlenkovitě pozvedl ke rtům píšťalku, Borgson řekl: „Ne, Jarle, nedovolím, aby nás zvuk píšťaly prozradil. Seřizujte plachty jen pod rozkazy vydávanými ústně a ještě šeptem."

Stalo se, muži se připravili a čekali do chvíle, kdy kapitán přikázal: „Prudce na opačnou stranu," a jak posádka ucítila, že se loď začíná nakláňet ve směru kormidla, pustila se do tahání za lana a přehazovala ráhna záďového, hlavního a předního stěžně, aby se loď obrátila o plných dvanáct dílců a získala do plachet co nejsilnější vítr přímo z pravoboku.

Když loď nabrala nový kurs, Alos srovnal kormidlo a ulehčeně si vydechl. Ale vzápětí zaslechl za zádi zlověstný smích, který se smíšen s bubnováním nesl nad vlnami. Držel vyrovnané kormidlo a hleděl na mořskou hladinu vpravo, tam, kde se právě nacházel jejich tajemný pronásledovatel. V tom stěžně, ráhnoví a oplachtování černé lodi zahalila zelenkává záře. Alos nasál přes zaťaté zuby vzduch a vydechl: „Adone!"

„Čarodějny oheň," ostře zasyčel první důstojník Sigurson, který stál opodál. „Kapitáne, září čarodějným ohněm."

„O to lépe ji budeme vidět—" začal větu Borgson, ale pak se odmlčel.

„Kapitáne," šeptl Alos, „pouští se za námi—"

Pojednou čarodějným ohněm vzplálo i plachtoví samotné Solstrále. Po jejich stěžních a ráhnoví se svíjel nadpozemský jas, pnul se po zdvihacích lanech, příčlích provazových žebříků a po všemožném dalším. K nebi se vzneslo společné záupění celé posádky Solstrále. Muži si před děsivou září zakrývali oči.

A nad vodou se nesl pronikavý smích a rytmus bubnu se zrychlil. Černá loď, jejíž vesla čeřila vodu a plachtoví zelenkávě zářilo, se blížila s každým dalším záběrem.

„Kapitáne, co budeme dělat?" vykřikl Alos hrdlem staženým strachem.

„Sigursone, odemkněte zbraně," vyštěkl Borgson, „a vyzbrojte posádku."

„Ale kapitáne," zaprotestoval Sigurson a ukazoval do ráhnoví nad sebou a poté na záď: „čarodějny oheň... ta černá loď má na palubě určitě nějakého mága. Jak se můžeme—?"

„Řekl jsem, vyzbrojte posádku," zavrčel Borgson. „Bez boje nás nedostanou."

Zatímco se první důstojník spouštěl po žebříku, aby splnil rozkaz, kapitán se otočil a pozorně si prohlížel loď za zádi.

„Mládenci, dostane se k nám za jednu či dvě svícniny. Připravte se loď prudce stočit na levobok nebo pravobok. Alosi, Jarle, ať se posádka na-

chystá. Ukážeme jim, jak umíme ustupovat."

„Rozkaz, kapitáne," odpověděl Jarl. „Ach, Adone, podívejte se na zád té černé lodě."

Alos se obrátil a rovněž se na ni zahleděl. Cítil srdce pojednou až v hrde a zaúpěl hrůzou, protože na prodloužené zádi lodi

stála postava zářící čarodějným ohněm a její černá říza modrozeleně světélkovala. Podobala se člověku...ale Alos hluboko do morku svých roztržených kostí věděl, že je to mág. Za úderů bubnu se v jejich pulzujícím rytmu vnořovala do vody vesla. Zabírala, zvedala se a znovu se vracela.

„Galéra," zašeptal kapitán. „Teď si vzpomínám, že jsem o nich už slyšel. Staré, velmi staré lodi z dalekých království... ale nikdy bych si byl nepomyslel, že někdy nějakou uvidím." Otočil se k Alosovi s Jarlem. „Musíme být ve střehu a udržet se dál od její přídě. Mají prý klouny."

„Klouny?" zaúpěl Alos.

„Ano, hochu. Velké zobany pod vodou. Proděravěly by nám trup. Potopily by nás. Proto se k nám nesmí přiblížit."

Námořník s vystrašenou tváří ozářenou čarodějným ohněm v plachtovi vyběhl po žebříku s meči v ruce.

„Vaše zbraň, pane." Kapitánovi předal šavli a Alosovi s Jarlem krátké meče.

Když si Alos přebíral meč a zasouval si ho za opasek, dech mu syčel mezi zuby a srdce divoce tlouklo.

Černá loď se zářícím ráhnovím byla od jejich zádě vzdálena už jen asi šest set metrů. Ozývalo se tlučení bubnu...pak už jen čtyři sta metrů a vesla neustávala zabírat...dvě stě metrů a přes vodu doléhal smích...pak se ocitla těsně za jejich zádi.

„Ach, Adone, kapitáne," zaúpěl Jarl, „jsou to rutchové. Posádku tvoří rutchové."

„A drókhové," dodal kapitán a zaskřípěl zuby. „Jde o loď Odporáků."

Vzduchem zasvištěly šípy s černým opeřením, které se zabodávaly do lodního dřeva nebo prorážely plachty, ale jeden z nich zasáhl Jarla do krku. Svalil se na znak, mrtev ještě před dopadem na palubu.

Pak galéra zamířila na pravobok a zvolna se sunula podél lodi. „Ostre na levobok," zakřičel Borgson, urval Jarlovi píšťalku a hvízdal signál na posádku.

Alos zalapal hrůzou po dechu a otáčel kormidlem na levobok, zatímco posádka tahala za zdvihací lana. Loď začala na obrátku kormidlem pomalu reagovat. Jak široké latinské plachty galéry odřízly vzdušný proud vanoucí do jejich plachet, ztratila rychlost.

„Kapitáne, vzala nám vítr!" vykřikl Alos. „Ukradla nám ho!"

„Obraťte ji!“ zarval kapitán, pozvedl loďmistrovu píšťalku ke rtům a zapískal signál. Ale v tomtéž okamžiku—dink! břink! — zaduněly přes bočnice hákové kotvice a černá galéra se ztichlým bubnem a vesly na palubě začala škubavě přitahovat plachetnici k sobě.

„Odrazte útočníky!“ křikl kapitán a tasil šavli. Vzápětí ale zvolal: „Ó Adone, trollové.“

Na hlavní palubu se ve světle čarodějného ohně z veslařské paluby na černé lodi šplhali obludní trollové. Muži ze Solstrále vykřikli hrůzou, někteří se v panice vrhali přes palubu, jiní zase klesali na kolena. Na zádi černé lodě se zlomyslně a s neskrývanou radostí pochechtával mág zářící děsivým ohněm.

Jak se trollové přehupovali z galéry přes bočnice plachetnice, utekl Alos s jekotem od kormidla, seskočil ze zadní paluby a prolétl dveřmi vedoucími do zádových kajut. S panickým kvílením proběhl spojovací chodbou, sešplhal po zádovém žebříku, pak prolétl kolem kajut posádky a po dalším žebříku se spustil do nákladového prostoru. Probíhal chodbičkou mezi naskládanými sudy, bednami a balíky, a při tom plakal, sykal a kňučivě si mumlal pro sebe: „Schovej se na dně podpalubí. Tam tě nikdy nenajdou. Schovej se na dno podpalubí, na dno podpalubí.“

Aniž by přestal sípat a skučet, pustil se zádovými padacími dveřmi dolů k podpalubnímu dnu, ale mečem za pasem zachytil o jejich rám. Když k němu shora dolehly výkřiky a řev, odhodil zbraň do tmy. Meč s rachotem dopadl na prkennou podlahu chodbičky. Vzápětí dveřmi proběhl a zabouchl je za sebou.

Klouzal po břiše zahnívající podpalubní vodou a po kamenné zátěži. Sténal a plazil se k přidi, aby se dostal co nejdál od zádových padacích dveří. Dýchal přerývaně a že rtů mu vycházely kňučivé, mručivé a sténavé zvuky. Konečně dospěl k příčnému trámu a dál už se plazit nedalo.

Ležel ve vodě čvachtající kolem kamení, funěl, prskal a nadále slyšel hluk chaosu na palubě. Pak se nahoře ozval klapot kroků. Kdosi další prchal do nákladového prostoru. „Neběž sem, neběž sem, neběž sem,” drmolil si a sípal přes zaťaté zuby. Snažil se být tiše, ale místo toho tlumeně kvičel. Pak se ozval praskot dřeva, po něm ohavné zaryčení a v nákladovém prostoru zařval hrůzou nějaký hlas. Prkennou chodbičkou se rozběhly zpanikařené kroky. Následovalo těžké zuchnutí jako by něco dopadlo shora z paluby do nákladového prostoru. Jakési těžkopádné kroky doháněly ty běžící.

„Ááách!” zaječel pronikavě nějaký muž a zvuk jeho kroků utichl. Pak muž zavyl a ječet nepřestával. Jako by vězel ve spárech nějakého netvora, který ho drží ve vzduchu.

Výrazné a ztěžka dopadající kroky se vracely lávkou nazpět a ječivý křik si odnášely s sebou. Ale v tom zazněl příšerný řev a lomoz drčeného kovu. Po něm praskot kostí, zatímco křik ustal. Così s měkkým žuchnutím dopadlo na prkna. Pak se ozvalo silné hluboké vrčení a sténání. A když se znovu ozvaly těžkopádné kroky, zněly nerovnoměrně jako by obluda napadala na nohu.

Nad Alosovou hlavou pronikalo škvírou v prknech modrozelené světlo. Prudce oddechoval a prskal, zatínal pěsti i zuby a nezvladatelně se třásl, ale přesto se zvedl a přiložil oko ke škvíře nad sebou, aby zjistil, co se děje.

V šera nahoře se na lávce tyčila obludná postava, která se potácivě blížila jako by byla ochromená a při každém kroku naříkala. Vbelhala se do svitu z čarodějného ohně, jenž prosvítal škvírou, a prošla otvorem po vyrvaných padacích dveřích vedoucím na horní palubu. Alos poznal, že jde o trolla a dal se do křiku, ale vzápětí si ústa zacpal rukama, aby ho zdusil. A pak raněná noha nestvůry — pravá, která stoupla na odhozený meč, jenž se ve tmě zaklínil do nějaké spáry, noha, která na ostrý meč došlápla plnou vahou trollího těla — pak takhle poraněná noha došlápla přímo na místo nad Alosovým přitisklým obličejem a do jeho hrůzou vytřeštěného oka uronila z rány na chodidle černá krev, která pálila jako oheň.

Alosovi, který si neustával tisknout ruce na ústa, vyšel bolestí nosem pronikavý zvuk a pravou rukou se horečně chytil za oko. Ale sžíravé pálení se mu už hluboko zarylo do oční jamky a proniklo do lebky. V nesnesitelných mukách ucukl, svalil se, poté se převalil a ponořil obličej do vody. Vykřikl, znovu ponořil tvář a drásal si oko pod vodou, až bublala. Sténající a bolestí otupený troll se odpotácel na horní palubu, aniž by si něčeho všimnul.

Čas ubíhal a ubíhal ještě dlouho, než křik na palubě konečně ustal, i když sténání a nárek mužů, které trollové zajali, přetrvávaly.

Alos se zatím dole v podpalubí třásl a tiše vyčkával. Pravé oko ho dosud nesmírně bolelo, i když voda něco palčivého ohně vymyla, protože se bolest neustále snažil mírnit opakovaným ponořováním tváře do páchnoucí vody.

Náhle na žebříku zaklapaly kroky. Tentokrát ne těžkopádné trollí, ale jakési lehčí. Současně Alos zaslechl hlasy, které rozmlouvaly řečí, jíž nerozuměl. *Rutchové a drókhové? Nejdou po mně?* Aby ztišil vlastní kňourání a skučení, znovu si přitiskl ruce na ústa. Schoulil se u příčného trámu a odevzdaně čekal, až ho objeví. Očekával svůj konec a v duchu si přál, kéž by měl nějakou zbraň, kéž by teď měl svůj meč, který zůstal kdesi na horní lávce. *Dybych měl svůj meč a voni šli po mně, moh bych je v tichosti vod-*

dělat a mít pokoj. Oplakával odhozenou zbraň. Ale proklatci nepátrali po Alosovi. Přišli si pro lup. Za mračení a nadávek přenášeli sudy a bedny k průlezu na palubu, odkud je trollové vytahovali nahoru.

Po nějaké době se proklatá od průlezu vzdálili, vyšplhali vzhůru po žebřinách a zmizeli. K Alosovi doléhal vzdálený křik a tlukot bubnu, ale brzy i tyhle zvuky postupně slábly, až utichly docela. Alos se dál chouil v podpalubí, třásl se, naříkal a sténal. Právě oko ho trýznivě bolelo. Prázdná loď se v tichu na vlnách zvolna pohupovala a kolébala a přes Alose se sem tam přelévала podpalubní smrdutá břečka.

Pojednou znovu zaslechl tlukot bubnu, který se neustále blížil.

Vracej se pro mě!

Kňučel, blábolil a štkal si do dlaní.

V tom bok lodě s úděsným praštěním prorazil mosazný zoban. Ze dřeva odletovaly třísky a hned poté vytryskla dovnitř voda. Alos zaječel hrůzou a snažil se pozpátku ustupovat, ale v postupu ho zarazil příčný trám. Z venku zazněl buben a mosazný zoban se za skřípění a vrzání stahoval toporně zpět. Prolomeným otvorem se burácivě vevalila voda Borealského moře.

Alos se pod prkenným stropem spodní paluby rozječel hrůzou, dusil se, kašlal a zpola udušený se přes kamennou zátěž prodíral na opačnou stranu zádě. Bojoval s vodou, která ho zaplavovala a pokoušel se dostat k padacím dveřím dna podpalubí. Loď se vyrovnala a Alos, i přesto, že se neustále dral vpřed, setrval na místě celý ponořený ve vodě.

Mosazné beranidlo trup potápějící se *Solstrále* prorazilo ještě jednou, aby se vzápětí s otřásáním znovu stáhlo. Dovnitř se s rachotem valilo ještě víc vody, která zaplavovala nákladový prostor. V předešlé závěrečné ponoru se loď zvolna nakláněla na záď.

Alos pod vodou konečně dospěl k padacím dveřím a vyškrábal se jím vzhůru. Nákladový prostor už voda mezitím téměř zcela zaplavila. Plaval kolmo nahoru a dostal se do vzduchové kapsy, která se tam jaksi vytvořila. Kašlal a lapal po dechu. Než vzduch ustoupil před stoupající hladinou slané vody, měl čas se jen párkrát nadechnout. Teď plaval vpřed, protože předpokládal, že je tím směrem průlez, a právě ve chvíli, kdy se už domníval, že je u konce sil, podařilo se mu jím proplout. Nakloněné paluby byly pod vodou a záď už zcela ponořená. *Solstrále* se rychle potápěla. Jak klesala, stahoval Alose pod vodu vír. Vtahoval jej stále hloub a hloub do temného Borealského moře. I když se snažil plavat, nedokázal tuhle přitažlivou sílu překonat, a když konečně přestala působit, vznášel se v hlubině, byl vyčerpaný, oblužený a netušil, kde je hladina. Vlastně mu na tom ani nezáleželo, ale cosi do něj zespodu narazilo a vynášelo ho opět vzhůru. Zapletený do nějaké trosky se konečně znovu ocitl nad hřebeny vln.

Nad hlavou mu zářily hvězdy. Působily vzdáleně a chladně jako brilianty. Po černé lodi nezbylo ani památky.

O dva dny později vylovila Aloše z vody fjordlandská dračí loď. Našli ho křečovitě přichyceného ke zlomenému ráhnu. Byl zpola utopený, žízňavý a pravé oko měl osleplé a potažené bílou blánou. Když uviděl vesla válečné lodě a zaslechl buben udávající rytmus záběrů, rozječel se. Celé dny blábolil o černé lodi a za noci vykřikoval cosi o trollech. Ale když se zdál při smyslech, říkal jen, že jeho loď ztroskotala.

Dopravili ho do Morkfjordu a vylodili na pevninu.

V ten den začal pít. „Abych zapomněl," prohlásil.. a zapomínal tak už celých třicet let.

Aloš kňučel, prskal, drmolil něco o trollech a pozpátku se plazil z Arinina dosahu.

Ze zadu k ní došli námořníci, z nichž jeden se jim postavil do čela. Měl vlasy pískové barvy a byl to první důstojník Flyndre. „Co má tohle pronásledování pasažéra s meči, noži a sekerami v rukou znamenat? Na palubě této lodi se žádní hrdlořezové nezdržují. Vždyť se na toho nemotoru podívejte. Strachy se z vás pomátl."

Aiko cosi zavrčela a otočila se k němu. Zbledl sice, ale neustoupil.

Arin si stoupla mezi ně. „Ne my, ale jeho vlastní blouznění a vidiny ho vyděsily."

„Je nadraný a má halucinace," dodal Egil.

Námořníci se zadívali dolů na krčícího se starce, jeden z mužů se otočil k prvnímu důstojníkovi a řekl: „Je to tak, Guntare, na palubu ho přinesli včera a zpitého do němoty."

Arin se obrátila k Aiko s Egilem. „Nechápu, proč je vůbec tady."

Aiko s Egilem se na sebe podívali jako by sdíleli společné tajemství a poté Egil řekl: „Drahá, po týdenním hledání jsem ho včera večer konečně našel.. vy jste tehdy zrovna nakládali zásoby na *Brise*. Věděl jsem, že není dost času, abych ho k cestě s námi přesvědčoval a tak jsem ho vzal do Zátoky a koupil mu dvě karafy Trygovy nejlepší pálenky. Pak jsem Olara s Ynglim požádal, aby ho, až bude bez sebe, dopravili na palubu *Gyllen Flyndre*."

Arin vytřeštila zrak. „To myslíš vážně, že si ho sem nechal dopravit proti jeho vůli?"

Aiko si povzddechla. „Daro, říkala jste, že ho zřejmě budeme ještě potřebovat, že by mohl vědět, jak se dostat do Ordruneho tvrze."

Arin se otočila k Aiko. „Ty tedy Egilovo počínání schvaluješ?"

Aiko sklopila hlavu a upřeně se zadívala do paluby. „Daro, já Egilovi pomáhala, protože jsem kapitánu Holdarovi zaplatila za cestu pro Alose do Jutě.“

Arin zavrtěla hlavou a zadívala se na Alose. Stařec měl teď ústa široce rozevřená v jakémsi němém výkřiku a rukama se sápal po neviditelném nepříteli. Pak se Arin obrátila k prvnímu důstojníkovi a ukázala na Alose. „Nemohl byste jej spolu s vašimi muži přenést do jeho kajuty? Já si zajdu pro nějaké uklidňující prostředky, abych ho mohla zbavit těch přeludů.“

První důstojník přikývl a označil dva muže, ale nakonec jich bylo zapotřebí šesti, aby starce do těsné kajuty dopravili, protože vrískal, zmítal se a mlátil kolem sebe.

KAPITOLA 36

V kajutě svalili námořníci Alose na palandu. Staroch ječel a mlátil kolem sebe. Po chvíli se objevila Arin s malou brašnou plnou sáčků s bylinkami a prásky. Do hrnku s vodou vmíchala nějaký bílý prášek, a když Alose na lůžku přidrželi dva muži, zacpala mu nos. Jak se nadechl k zaječení, vlila mu směs do hrdla. Alos se křečovitě rozkašlal, zavěštl „Íííí, jed, jed," a poté ztratil vědomí.

Arin kývla na námořníky. „Už ho můžete pustit. Jeho přeludy jsou dočasně zahnány do příslušných mezí." Muži se vyhrnuli ven a Arin se pustila do míchání dalšího nápoje. Tentokrát do vody rozemnula sušené korunní plátky žlutého květu. Jak vodu míchala, vířila rozemnutá drť z korunních plátků dokola a měnila barvu tekutiny.

Zatímco dylvanka ošetřovala Alose svými lektvary a omývala mu čelo, plula *Gyllen Flyndre* po safírových vlnách Borealského moře na jihozápad. Její plachtoví vzdouval příznivý vítr, trup si razil cestu vodou a unášel posádku k dalekému Celenu, jenž od Jute odděluje široký průliv. Půjde-li vše dobře, měli by Arin, Aiko, Egil a snad i Alos právě v něm opustit loď a vydat se za vlastním osudem. K tomu ale mělo dojít až za tři či čtyři týdny, protože cesta sotva začala. *Flyndre* totiž Morkfjord opustila bezmála před půl dnem. Proplouvala podél pobřeží a asi míli od levoboku míjela vysoké útesy. V příštích dnech měl její kapitán v úmyslu držet se pobřežních tras, protože šlo o pobřežní obchodní loď, která se zřídka odvažovala daleko na širé hluboké vody světových oceánů. Většinou se kapitán *Flyndre* s posádkou plavili na dohled pobřeží, zvláště nacházeli-li se v bouřlivých vodách Borealského moře.

Zatímco se Arin starala o Alose, Aiko s Egilem trávili čas procházkami po palubě a osvojovali si tak po ní jistější pohyb. Od posledního pobytu na lodi uplynuly totiž pro Egila týdny a Aiko se po moři plavila jen v několika ojedinělých případech: když se plavila z Ryoda na kontinent a pak při několika cestách na ostrovy, které se prostíraly na jihu. Aiko se po chvíli přestala procházet, usedla a pustila se do údržby zbraní a brnění proti následkům jemné vodní tříště. Na ochranu před mořskou vodou promazávala ocel, bronz a kůži olejem. Ale Egil sedět nevydržel. Nepřestával se procházet sem a tam po celé lodi, proplétal se mezi námořníky a každého se vyptával, zda-li něco neví o tvrzi mága Ordruneho. Ale všichni vrtěli záporně hlavami, protože odpověď žádný neznal a tak Egil pokračoval dál. Občas se zastavil a pozoroval, jak riané udávají lodi nový kurs, jak kormidelník otáčí kormidlem, aby prudce změnil směr, a jak posádka nastavuje ráhna tak, aby plachty nabraly co nejvíce větru. Dlouho rovněž postával na přídi

jako by chtěl vlastní zrak přimět, aby se vznesl nad potemnělé vlny a zahlédl vzdálený cíl. Dychtil se dostat do Jutlandu co nejdříve. Tam snad bude někdo, kdo by mu k mágově brlohu mohl ukázat cestu. Jindy zase postával na zádi poblíž kormidla a tiše rozmlouval s kapitánem Holdarem, velitelem lodě.

„Ne, Egile, o mágovi, kterého hledáš, jsem neslyšel," řekl Holdar a pohladil si rezavou bradu. Kapitán *Flyndre* byl hladce oholený menší podsaditý muž mezi čtyřicítkou a padesátkou. Na sobě měl tmavomodrou kazajku a kalhoty téže barvy, na nohou vysoké černé boty a pod kazajkou černou koženou vestu. Vlasy měl nakrátko ostříhané a také rezavé. Jeho oči byly modré a seděly uprostřed buclaté tváře dobře živeneho obchodníka, ale v jejich výrazu se skrýval náznak drsnosti. „S mágy a jim podobnými nemám co do činění. Spíš obchoduju s lovci kožešin, s kupci a obchodníky s kožešinovým zbožím v Gelenu." Holdar se odmlčel, protože na zadní palubu vystupovala po žebříku Aiko, aby se k nim připojila. Když jí kapitán kývl na pozdrav, obrátil se k Egilovi a řekl: „A pak, fešáku, co bych si počal s mágem, nevíš? Že bych ho třeba požádal, aby *Flyndre* očaroval, co?"

„U tohohle mága ne, kapitáne. U toho byste měl štěstí, kdybyste si dokázal zachovat alespoň holý život."

„Ach? Takže jde o některého z černých mágů, je to tak?"

Egil zachmuřeně přikývl.

„Tím líp, že toho, toho—"

„Jmenuje se Ordrune," doplnil Egil.

„Jo, Ordrune. Širokým obloukem se mu vyhnu, nemáš-li nic proti tomu. Ale proč po něm, hochu, tedy pátráš, jde-li o černého mága?"

„Musím si s ním vyrovnat účty," odpověděl Egil se zarputilým výrazem ve tváři.

Holdar vypouklil oči a řekl: „Inu, příteli, jde-li o mága, dávej pozor, aby sis neukousl moc velké sousto."

„Počítám, že nebudu sám, půjde-li to. Ještě jsou tu příbuzní čtyřiceti fjordland'anů, kteří se nemohou dočkat, až mu srazí hlavu."

Aiko našpulila rty a zamračila se...pak zarecitovala: „Ty vezmi s sebou, nikoho víc, nikoho míň, jinak neuspěješ..."

Egil na ni shlédl.

Aiko jeho pohled zachytila a řekla: „Egile jednooký, zde je v sázce víc než jen krevní msta."

Egil několikrát povzdychl a přikývl. Pak ukázal ke kajutám, kde Arin ošetřovala Aloše a řekl: „Nevíme, zda má Ordrune to, co Arin hledá. Ale s pomstou vyčkám, dokud neskončí její.. až naše pátrání skončí."

Aiko přikývla a právě v té chvíli vyšla z kajut pod mini Arin. Egil s Aiko sestoupili po žebříku na hlavní palubu a přidali se k ní.

„Konečně přirozeně usnul," řekla dylvanka a ohlédla se k zád'ovým kajutám. Uchopila Egila za ruku jako by hledala útěchu a pak řekla: „Ať se mu v minulosti přihodilo cokoliv, muselo to být děsivé."

Druhý den po vyplutí z Morkfjordu se Alos vypotácel ze své kajuty na hlavní palubu Gyllen Flyndre. Zastínil si zdravé oko před jasným ranním sluncem a užasle se rozhlížel po palubě. „Hej, u Garlona, kde to sem?"

Námořníci se otáčeli a hleděli na špinavého starce v pocintaných a zmačkaných šatech. Jedno oko měl vodnatě hnědé, druhé pouhé nevidomé bělmo a prořídlý chrup mu pokrýval žlutohnědý povlak. Zdálo se, že si pojednou uvědomil, že je na lodi a s nářkem se zhroutil na palubu.

První důstojník zavrtěl hlavou a zabručel: „Jane, zajdi pro tu elfku. Že už její chráněnc vyšel na palubu."

Na palubu se dostavila snědá válečnice. Snažila se starce postavit na nohy, ale protože byl bezvládný jako plachta v bezvětrí, hodila si ho přes rameno a zamířila k zád'ovým kajutám. Cestou zavrčela na stewarda, aby za ní donesl kád' s horkou vodou, mýdlo a také, bude-li mít, žvýkáci tyčinky a mátu.

Příští tři či čtyři svícniny se za zamčenými dveřmi starcovy kajuty ozývalo skučení, dupot, čvachtání a kletby.

„Na palubě je určitě něco k pití," kňoural Alos při natahování čistých, i když zmačkaných kalhot. Šaty měl čerstvě vyprané, usušené na slunci a voňavé solí.

Aiko zavrtěla hlavou a nabídla Alosovi další žvýkáci tyčinku.

„Dyt' už mám z toho drhnutí zubů dásně celý bolavý," zakvílel a potýkal se s podolkem košile.

„Budou tě bolet ještě víc, budu-li je muset drhnout sama," odsekla Aiko.

Alos se neochotně chopil tyčinky a začal ji na jednom konci přežvýkovat. „Dybych dostal panáka, šlo by mi to vo moc lip."

Aiko pozvedla obočí.

„Dobrá, dobrá," zamumlal stařec a zadíval se na konec tyčinky, který už byl docela pěkně rozzžvýkaný. Když se tak ujistil, že je dost měkký, začal si jím čistit zahnědlý chrup.

Po několik dalších dní plula *Gyllen Flyndre* na západ a Alos pod Aikovým dohledem pokračoval v čištění zubů a snaze udržet si šaty i tělo v čistotě.

Využíval ale každé příležitosti, která se naskytla, aby se námořníků vyptával, není-li na lodi něco k pití, na což se mu dostávalo odpovědi: „Jo, kapitán má pár soudků brandy, ale drží je bezpečně pod zámkem." Alos rychle zjistil, že i kapitánova kajuta je stále uzamčená. A navíc, nějaká sketa kapitánovi nařídila, aby mu veškerou pálenku odpíral. Dospěl k závěru, kdo to asi z jeho druhů byl, ale zlostně na Aiko pohlížel jen tehdy, byla-li k němu otočená zády. Otráveně proto trávil čas bědováním, škrábáním zdánlivě svědivé kůže a popotahováním nosem, z něhož mu očividně kapalo.. aniž by tušil, proč trpí zrovna tím. Věděl jen, že celé jeho tělo po čemsi baží a připadalo mu, že ať udělá cokoli, nic jeho touhu neukojí. Jeho sny se pohybovali obludní trollové a mágové planoucí čarodějným ohněm, takže se podobně jako Egil každou noc probouzel s výkřiky hrůzy. Klopýtal v polospánku kajutou a hledal něco k pití, něco, co by zmírnilo jeho týranou duši, ale nikdy nic nenašel.

Sedmý den plavby se *Gyllen Flyndre* stočila k jihu. Nadále sledovala pobřeží, od něhož nyní plachtila ve vzdálenosti dvou až tří mil na východě.

Brzy ráno osmého dne křikla dolů z hlavního stožáru hlídka: „Hééj, Gronovy tesáky! Před námi Dračí hrad!"

Toho dne byli na palubě všichni. Arin, Egil a Aiko stáli na levoboku poblíž zádi a Alos seděl s hlavou v dlaních kousek dál od nich na poklopu palubního průlezu.

Kapitán Holdar si zaclonil oči na zadní palubě a pozorně se zahleděl jižním směrem. „Ulfe," vyštěkl po chvíli, „čtvrt dílce doprava. Agli, vydej signál plachty půlobratem."

Loďmistr zapískal na píšťalku a vykřikoval rozkazy. Posádka se dala do práce. Přetahovala ráhna na opačnou stranu a pod-kasávala plachty, zatímco Ulf otáčel kormidlem. Loď se stočila na moře.

Egil ukázal k jihu a Arin s Aiko spatřily na obzoru cosi, co připomínalo obrovské bílé tesáky, jež se tyčily k nebi a sestupovaly od východu a jihu až k vodě.

„Gronovy tesáky," řekl Egil ponuře. „Dosahují k moři, mizí z dohledu a noří se do ledových hlubin. Už jste o nich slyšely?"

Arin přikývla, ale Aiko zavrtěla hlavou.

Alos v pozadí zvedl hlavu a prohodil: „Prej se tydle hory táhnou v západním směru pod mořem a tam, kde vyčnívají jejich vrcholky, sou vestrovy."

„Ano," odpověděl Egil a otočil se k němu. „Já to také slyšel. A v místech, kde vystupují ze dna vrcholky, jsou Ostrovy zkázy. Jde o vysoké skalní útesy, na kterých nic nežije."

Aiko se zahleděla na štíty pokryté sněhem na jihu. „Proč se stácíme na moře?”

„Protože se vyhýbáme právě Ostrovům zkázy,” zvolal kapitán Holdar ze zádi. „Tady jsou nebezpečné vody. Ledové a smrtelně nebezpečné. Zvláště mezi posledním Gronovým tesákem a Ostrovy zkázy, protože tam se otáčí Velký malstrom, gigantická díra v moři, která vtahuje vodu a která je rejdištěm příšerných krakatic, jež číhají v její zpěněné a zvířené vodě—” Kapitán Holdar se zarazil a pohlédl na záďovou vlaječku.

„Agli, vítr mění směr. Nech ještě jednou nastavit plachty. Ulfe, udržuj kurs na západojihozápad.”

Aiko se otočila k Egilovi. „Co jsou ty nestvůry, kterým říká krakatice, zač?”

Egil se zhluboka nadechl. „Já žádnou na vlastní oči neviděl, ale povídá se, že jde o ohavné obludy s mohutnými provazcovitými chapadly se svíravými přísavkami, kterým svítí oči a mají zoban podobný strašným klepům. Prý by měly být obrovité a říká se, že jsou velké jako draci, kterým se i silou vyrovnají.”

„Říká se jim dračí samice,” dodal zezadu Alos.

„Ano, dračí samice, Alosi,” zvolal Egil přes rameno, „taková je pověst. U nás doma se od nepaměti vypráví, že se draci při ojedinělých příležitostech shromažďují támhle na tom mysu,”

Egil natáhl paži a ukazoval na vzdálenou horu, na obzoru už sotva viditelnou. „Tam stojí Dračí hrad, poslední z Gronových tesáků. Mágové z Černé hory se o tomhle místě nezminili?”

Arin zavrtěla hlavou. „Ale slyšela jsem o něm,” poznamenala.

Aiko se na ni zadívala. „Co jste o něm slyšela, daro?”

„Vesměš šlo o báchorky,” odpověděla Arin a vzala Egila za ruku. „Ale tady je doma Egil. Ať vypráví sám. Budu-li mít co doplnit udělám to.”

Egil se zašklebil a stiskl Arin dlaň. „Já znám většinou také jen námořnické povídačky, ale povím vám, o čem vyprávějí.” Zahleděl se na vzdálený mys. I když to odsud není tak znát, je Dračí hrad mohutná hora, která se zvedá až do oblak a její vrchol je stále pokrytý ledem a sněhem, dokonce i uprostřed léta. Je rozečlaná a poblíž úpatí má příkré svahy, které spadají z výšky více než tisíce stop rovnou do ledové vody. Prý se ale nad tímhle srázným terénem zavrtávají do svahů až k ledem pokrytému hřebenu dračí doupata. Jde o dočasné příbytky, v nichž se zdržují po dobu páření. Skalnaté srázy jsou plné říms. A právě na nich se roztoužení draci usazují a čekají na volání svých ctitelek z moře. Povídá se také, že se z té výšky dá nahlédnout přímo do samotného malstromu, i když žádný z mých známých netvrdil, že by tam osobně stál a viděl to. Každý, kdo by se tak zachoval, by byl

blázen, protože všude kolem jsou draci a pověsti tvrdí, že nějak *vycítí*, vstoupí-li do jejich panství cizí noha.

Ať tak či onak, draci se slétnou a vyčkávají. Občas zvýší vřeštivé hlasy a zaryčí do nebe. A jednou za dlouhou dobu prý mezi sebou bojují, ale povídá se, že většinou *vědí*, kdo z nich je nejsilnější. Takovým se přenechávají vyšší místa. Nejsilnějšímu drakovi připadá nejvýše položená římsa až nakonec nejnižší zaujímá nejslabší z nich."

Arin přikývla. „Souhlasí to s Arilliným vyprávěním o přiletu draků k Černé hoře."

Egil se předklonil a opřel se tělem o hrazení. „Ano, a tehdy musel na nejvyšším hradu sedět černý Kalgalath."

„Vskutku, i když jeho právo na něj zpochybňoval Daagor."

Kapitán Holdar, který poslouchal, na ně dolů zavolal: „Myslím, že o nejvyšší hrad by mohli soutěžit jak Ebonskaith, Skail, Rudý spár, Sleeth tak i Stříbrošupin." Doširoka vytřeštil oči. „Je dobře, že sami ví, kdo má nad kým sedět, protože kdyby se kvůli tomu pasovali, třásl by se celý svět. Ale kdo se v jejich zvycích vyzná? Já tedy ne."

Všichni se odmlčeli a ticho narušovalo jen brázdění trupu slanou vodou a povrzávání plachtoví a lan ve větru. Aiko se dlouho a upřeně dívala na mys a nakonec řekla: „A to je všechno?"

Egil objal Arin kolem ramen. „Pověsti už toho mnoho neříkají. Draci sedí na hradech noc co noc a od setmění do svítání řvou. Po mnoha nocích plných hromového řevu a volání se dostaví krakatrice hnané naléhavou touhou či chtíčem po páření nebo po lásce...kdo ví...připlouvají jedna po druhé, největší z nich jako první a nejmenší jako poslední a každá světélkuje zelenou démonickou hlubinnou září. Točí se v ohromném víru strašlivého malstromu."

Když se Egil zmiňoval o démonické hlubinné záři, Alos zaúpěl a popadl se rukama za hlavu. Ale Egil, Aiko ani Arin si toho nevšimli, protože se zrovna dívali na opačnou stranu.

Egilův hlas přešel v šepot: „A draci se do toho strašlivého víru jeden za druhým vrhají, aby spočinuli v pevném sevření ohavných chapadel. Každý z nich je svou nestvůrnou partnerkou stažen pod vodu a oba milenci jsou pak vtaženi dolů do vířící černé propasti, kde se páří mimo dosah světla poznání.

Později se draci zase vracejí: Vystřelí z temné hladiny a urputně se snaží vylétnout do nočního povětří. Ale přežívají jen ti nejsilnější."

Egil se odmlčel, ale kapitán Holdar dodal: „Říká se, že výsledkem jejich páření jsou mořští hadi, dlouzí oceánští plazi. Měly by to být děti z jejich odporného plození. A já tomu věřím! Viděl jsem mořského plaza na vlastní

oči a není to odsud ani den plavby."

Arin se na kapitána zahleděla rozšířenýma očima. „Ano," pokračoval, „byl dlouhý a po celé délce značně mohutného trupu měl vlnitý hřeben. Vlnil se vodou. Pluli jsme od něj co nejrychleji a ani se to nestydím přiznat."

„Ale kapitáne," řekla Aiko, která se tvářila popleteně, „když jsou tedy plodem jejich páření jenom mořští hadi, odkud se berou draci samotní, a přijde-li na to, odkud krakatrice?"

Holdar pokrčil rameny a řekl: „Vím jen, že prý draci i krakatrice pocházejí z moře." Mlčky vybědl posunkem Egila, ale ten jen rovněž pokrčil rameny.

Aiko pohlédla na Arin. Dylvanka si povzdechla. „Ti, kteří mluvili s Děťmi moře, říkají, že—"

„Omlouvám se, daro," přerušila ji Aiko a zvedla ruku „Děti moře?"

„Ano," odpověděla Arin. „Děti moře jsou druhem Skrytých, který žije v hlubinách moří a oceánů tohoto světa."

„Myslíte tedy mořský panny?" zeptal se Alos. „Mořský panny a mořský mužský? Lidi s rybím vocasem místo nohou?"

Arin pokrčila rameny. „Ne, i když jsem žádné z nich nikdy neviděla."

„Ale já—" začal Alos namítat, ale Aiko ho umlčela nabídkou další žvýkáci tyčinky. Zatvářil se sice překvapeně, ale natáhl ruku a vzal si ji.

Zatímco se pustil do přezvykování konce tyčinky, Aiko se otočila k Arin. „Daro, přerušila jsem vás."

Arin se usmála. „Děti moře vyprávějí, že se velcí hadi po staletích mořského života uchýlí do temných hlubin ohromné prolákliny, která je kdesi ve vodách širého Sindhuského moře. Tam se, v opuštěné propasti, plných devět mil pod hladinou, usídlí na černých římsách lemujících stěny a začnou vyměšovat lepidivou vláknitou hmotu, kterou se těsně obalí do tvaru koulí. Hmota ztverdne, takže jsou uzavřeni v jakési ulitě z krystalické glazury, v níž dochází k jejich neobyčejné proměně. Po určité době, když už je po proměně, ulitu konečně rozbijí a podobně jako se z některých zakuklených housenek vylíhne motýl a z jiných můra, tak se někteří hadi...řekla bych, že samci... líhnou jako draci, zatímco jiní...samičky.. jako krakatrice...

Takhle to alespoň líčí Děti moře."

„Inu," ozval se Holdar, „ať je tohle vyprávění pravdivé či není, ať jde o skutečnost nebo báchorku, fámu, předpoklad či prostě něčí názor, myslím, že něco podobného existovat musí, protože, nikdo nikdy neviděl malé dračí mládě. Zdá se, že jsou všichni draci hned od počátku dospělí. A myslím, že nikdy nebylo na souši objeveno hnízdo s dračí snůškou. Zřejmě vejce nekladou. A pokud je mi známo, ještě nikdo nikdy nespátl dračici. Všichni

draci jsou samci.“

„A pokud jde o krakatice, zda jde o samičky či samce, to tedy říci nedovedu, ale ságy vyprávějí, že jde o dračí partnerky a kdopak jsem já, abych o tom pochyboval?"

Opět se mezi nimi rozhostilo ticho, zatímco hleděli na vzdálený už sotva viditelný mys. Po dlouhé chvíli porušil mlčení opět Holdar: „Ať už jde o draka, krakatici či mořského hada, nevím, kterého z nich, ale vím dobře, že v těch vodách bylo kvůli čemuś ztraceno mnoho lodí, ať už kvůli malstromu nebo nějaké nestvůře. Z těch, kteří se na takových lodích plavili, nikdy nikdo nepřežil, aby o tom mohl podat sdělení."

Engil zavrtěl hlavou. „Kapitáne, myslím, že proplouvá-li loď vodami mezi Dračím hradem a Ostrovy zkázy, vtáhne ji pod hladinu a všechny na palubě utopí malstrom. Sací síle jeho strašlivého víru totiž ještě nikdo neunikl."

Arin se zachvěla, protože jí malstróm z nějakého důvodu připomněl vířící chaos vlastní divoké vize, její osobní malstróm s katastrofálními ději, které spirálovitě vířily kolem zeleného kamene podobného nefritu. *Nestáhne nás ten ohavný vír všechny dolů?*

Gyllen Flyndre hnaná větrem vanoucím do zad se prořezávala ledovou vodou, zatímco na pobřeží sklouzávaly za obzor jednotlivé hory Gronových tesáků s bílými sněhovými čepičkami a chvíli po nich následovaly Ostrovy zkázy, které odplývaly do dále nalevo, aby nakonec zmizely vzadu za lodí.

Už několik dní se plavili k západu podél dlouhého pobřeží Grónského rohu, divokého a zlověstného území, které je domovem Proklatců: Rutchů, Drókhů, Ogrujů, Vulgů, Guulů s Heloři a také dalších bytostí, jak se alespoň říkávalo, otroků černého mága.

Gyllen Flyndre plachtila kolem této obávané pevniny s posádkou, plným nákladem kožešin a čtyřmi pasažéry navíc.

Pokračovali v plavbě nestálým počasím Borealského moře. Plavili se pod slunečným nebem a měsíčními nocemi, deštěm, bouřemi i bezvětřím. Když loď občas znehybněla na vodě jako přikovaná, sedali do člunů veslaři, vlekli ji za sebou po mořské hladině hladké jako sklo a pokoušeli se zachytit alespoň trochu větru do plachet. Jindy zase musela posádka *Flyndre* podkasávat plachty, protože ji nemilosrdně bičovaly víchry a prudký liják. Byl-li ale vítr příznivý, považoval kapitán Holdar počasí za pěkné vždy.

V oblasti, kde se Riggské hory noří do Borealského moře, tam, kde končí Gron a začíná Rian, se za obzorem vynořil mys. Propluli podél rian-

ských břehů a pak míjeli Jillianskou pahorkatinu, rozsáhlé shluky skalnaté vysočiny obývané divokými klany pověstnými nekonečnou krevní mstou. Kapitán Holdar s posádkou pokračovali v plavbě dál na západ podél tholského pobřeží.

Alos teď postával na palubě den co den a zvědavě přehlížel míjející zalesněnou krajinu, protože Triol býval kdysi jeho rodným královstvím. Kdy si, ale teď už ne. Dnes už opravdu ne.

Proploovali podél táhlého oblouku tholského pobřeží, které se postupně stáčelo od západu k jihu a kdesi cestou překonali neurčitou hranici mezi Severním a Borealským mořem. Pak se pustili dál, k širým vodám průlivu prostírajícím se mezi Gelenem na západě a Jutlandem na východě.

Z Morkfjordu doplula plachetnice do průlivu celkem za osmadvacet dní. Arin s ostatními zde měli v úmyslu přesednout z *Flyndre* na *Brise* a dál už pokračovat sami.

Když se *Flyndre* k Jutě přiblížila, jak nejvíce bylo možné, nařídil kapitán Holdar stáhnout plachty a stočit loď po větru. Námořníci uvolnili závěsná lana a spustili šalupu podél lodí. Arin s Aiko do ní sešplhali po lanovém žebroví na levoboku.

Alos jen nečinně přihlížel. Chtěl zůstat na *Flyndre* a doplout na ní do opevněného města Chamer. Přesto se zdál poněkud rozrušený. Jako by se nerad loučil se svými opatrovníky: s Arininým jemným projevem, Egilovým přátelským přístupem a dokonce i s Aiko, i když se k němu chovala hrubě, nutila ho ke koupelím a všem těm dalším nepříjemnostem. Ale poprvé po třiadvaceti letech byl střízlivý, což se mu pranic nezamlouvalo, protože ho ve spánku neustále pronásledoval mág ozářený čarodějným ohněm a také obludní trollové potřísnění krví.

Než Egil sešplhal dolů, naposled se k němu otočil. „Kéž by ses, příteli, rozhodl jet s námi. Potřebuji totiž zkušeného kormidelníka, který by mi pomáhal s plavbou na *Brise*. Kromě tebe s námi žádný z námořníků *Flyndre* plout nemůže.”

Alos se odvrátil a odešel ke své kajutě na lodní zádi. Egil zavrtěl hlavou, povzdechl si a pak sešplhal lanovím do čekající šalupy. Když dospěl na palubu, přešel dozadu ke kormidlu a zvolal: „Připravte se uvolnit předřová i zadřová lana!”

Kapitán Holdar zopakoval stejné příkazy také své posádce.

„Uvolnit zadřová lana,” křikl Egil.

V tom kdosi vykřikl: „Počkejte!” a vzápětí se nahoře zjevil Alos se svým skromným majetkem stočeným v příkrývce. Shlédl přes zábradlí a zavolal: „Popluju s váma na ty vaši bláznivý cestě až do Jutlandu, ale dál už

ne, slyšíte, dál ne."

O tři dny později vplula *Brise* s večerním přílivem do přeplněného jutlandského přístaviště města Kóniginstadt. Lodě kotvily po celé zátocce a uvázány byly rovněž u přístaviště. Les stěžňů čněl do nebe jako bezlistý hvozd. Šalupa zamířila mezi loděmi k molu, na němž byla vyvěšena vlajka správce přístavu. Alos stál u kormidla, Egil s Arin obsluhovali plachty a Aiko na přidi se chystala hodit uvázne lano povalečům v přístavišti.

V dálce na vysokém vrchu za nepravidelně rozloženým městem a nad zálivem spatřili mocnou pevnost s pestrobarevnými svítilnami na hradbách, v jejichž středu vyzařovala v levandulově modrém soumraku žlutý svit hradní okna.

„Támhle to je, drahá," řekl Egil Arin, „sídlo Jutské královny, kde bychom měli najít tokajícího páva šíleného monarchy... alespoň v to upřímně doufám."

KAPITOLA 37

Zaplatili správci doku drobný přístavní poplatek a přemístili *Brise* na přidělené stanoviště. Pak si sbalili těch nemnoho osobních věcí, které měli, a zatloukli na lodi jícnové palubní kryty. Vylodili se a unaveně se ploužili hlavní přístupovou cestou vedoucí z přístavu do města. Míjeli skladiště, rybářské tržnice a řemeslnické dílny, z nichž mnohé měly zavřeno, i když sem tam lidé pracovali. Nakonec se ocitli mezi hospůdkami, obchody a jinými živnostmi se skromnými obytnými patry. Ulice se tu hemžily lidmi. Někteří se sem přišli pobavit, ale všude byla také spousta pouličních hoky-nářů a všechny obchody byly osvětlené.

Cestou tou lidskou záplavou se Aiko pojednou zachmuřila: „Proč mají někteří z nich ty kovové obojky?”

„To jsou zajatci,” odpověděl Egil.

„Otroci?” zeptala se Aiko.

Egil přikývl. „Zajatci, nevolníci, otroci.. říká se jim různě. Jejich předkové byli kdysi dávno zajati v bitvách a vzati do otroctví.”

Arin zavrtěla hlavou. „Ale tak se ty porážky přenáší po celé generace, protože jejich děti a děti jejich dětí jsou rovněž otroky.”

„V Ryodu jsou také nevolníci,” řekla Aiko, „ale kolem krku žádný kovový obojek nenosí.”

Egil lehce pokrčil rameny. „Většina z nich se pro obojek narodí a nosí ho pak celý život.”

„To neexistuje žádný způsob, jak by mohli získat svobodu?”

„Výjimečně může otrok získat svobodu, je-li statečný ve válce anebo prokáže-li svému pánovi jiné významné služby. V takovém případě se kovový nákrčník za velkých obřadů rozbije a bývalému otroku či otrokyni se předá jako symbol svobody. Ale přijít o hlavu je pro většinu jediným způsobem, jak se ho zbavit.”

Arin si povzddechla. „Kdysi v dávné minulosti dospělo Elfstvo k závěru, že je otroctví velkým zlem a Lidstvo to jednoho dne zjistí také.”

Když se Egil trochu poptal, pronajala si čtveřice velký pokoj v jednom z početných koniginstadských zájezdních hostinců, který se jmenoval U Stříbrného kormidla. Vyhovoval jim, protože byl ve všech ohledech skromný a oni nechtěli upoutávat pozornost. Ale už jen skutečnost, že do hostince zavítala *dylvanka*, stačila, aby se o tom rychle šířila zvěst. A navíc ji provází žena se *žlutavou* pletí, která je určitě *válečnicí*, cožpak to není zvláštní? A s nimi jsou dva mužští... považte, lidé, ne elfové. Ten mladší má rudou pásku přes oko a čerstvou jizvu, která se mu táhne z čela na tvář,

a ten druhý je jednooký stařec. A když si čtveřice pronajala společnou místnost a objednala si koupel, jazyky se teprve rozjely, protože kdopak ví, co se za těmi zavřenými dveřmi může všechno odehrávat.

Vykoupaní a osvěžení sešli dolů do lokálu, aby něco teplého pojedli a všichni si objednali korbel piva...tedy všichni, až na Aloše. I když si stařec mohl k jídlu poručit, co se mu zachtělo, Aiko mu nepovolila ani ten nejmenší lok piva, ať žalostně skuhral sebevíc. Ke spláchnutí sucharů a guláše ze skopového se musel spokojit čajem s hřebíčkem a medem.

Během jídla sledovaly všechny zraky každičký jejich pohyb a hosté si šeptem vyměňovali odvážné dohady:

Koukněte na ni, jak je droboučká. Je to elfka, ale já myslel, že jsou větší.

Ano, je to dylvanka. Vyšší jsou Liané.

Ale ta s tou žlutou pleť elfkou není. To mi řekni, odkud asi pochází?

Z které země, to ti neřeknu, ale je to bojovnice, protože má za pasem meče.

Ten mladší... to je taky nějaký válečník. Všimni si té jizvy, co má na tváři.

Tu může mít ze souboje.

Jo. Třeba je to nějaký šlechtic a doprovází tu urozenou elfku.

Nezapomínejte na tu ženskou se žlutou pleť. Tu jizvu mu mohla udělat svými meči.

Ne, myslím, že ne. Vždyť je o celou hlavu vyšší.

Stařec s tím mladíkem putují spolu. Mohlo být jít o strýce se synovcem.

Pchá! To si jako myslíš, že mají v rodě dědičnou jednovokost?

Kdybych byl na tvém místě, tak bych radši držel kušnu a nepokoušel se toho starocha naštvat...mohl by tě proklít.

Asi je to čaroděj, co?

Ne, ale člověk s uhrančivým kukučem...koukni, jak mu to bělmo svítí.

Já bych se širokým vobloukem vyhnul tomu s tou rudou páskou přes voko. Tou sekerou, co má u pasu, by ti mohl useknout hlavu jako nic.

Mumlání a šepot ohledně cizinců přetrvávaly, pak se ale nějakou šťastnou náhodou postavil do středu titěrného jevišťátka bard, takže se hosté za prořídleho potlesku obrátili k němu a cizinci se přestali zabývat. Pěvec pozvedl malou tamburům a ohlásil: „O Gurdovi a netvoru Kramovi." Jeho slova byla přijata s jásotem. A když do rytmu svého bubínku začal monotónně prozpěvovat příběh o nesnadném vítězství mladého bojovníka nad strašlivým drakem, rozhostilo se soustředěné ticho.

Arin nad nehoráznostmi v té písni vrtěla hlavou. Pak se otočila k Egi-
lovi a zeptala se: „Zpívá se tahle balada často?"

Egil se předklonil a tlumeně odpověděl: „Ano, drahá, zpívá. I když většina lidí včetně mě nevěří, že drak někdy přišel o život lidskou rukou, oblíbenost tohoto zpívaného příběhu to nijak nesnižuje.”

„Hmm,” zahučela Arin zamyšleně, pozvedla obočí a pokynula hlavou k bardovi. „I když si té ságy posluchači cení, před drakem bych ji zpívat nedoporučovala.”

Egil vybuchl smíchy, ale vzápětí jej stisknutím rtů potlačil. Přesto mu nosem uniklo zasupění. Jeden z hostů opodál se na Egila nevraživě zadíval, ale pak svou uchvácenou pozornost opět věnoval pěvci. Arin se na Egila usmála a zahrozila mu prstem, ale vzápětí musela sama potlačovat smích. Chvilí jim trvalo, než se ovládli, zatímco bard na malém pódiu pokračoval v rytmu bubínku v prozpěvování balady.

„Kdysi sem na něco podobného hrával,” poznamenal Alos a prsty si poklepával do taktu.

„Na tamburínu?” zeptala se Aiko s očima dokořán jako by Aloše nikdy nepovažovala za víc než za ochmelku.

„Jo, ale zatímco von bubnuje rukama, já bych to dělal kruikem.”

„Kruikem?”

„Takovou vohnutou paličkou s koulí na konci, kerou bych do kůže bubnu tlouk. Tak se tomudle nástroji aspoň říká na Jillianský vysočině, kde sem se začínal učit hrát.”

„Úhm,” zabručela Aiko rozpačitě.

Bard dozpíval za oduševnělého potlesku a hosté požadovali další píseň. „Asi to teď bude O synovi Snorri Borriho a tajemné panně z malstrómu,” prohodil Egil.

Alos se zasmál a zatleskal. „Egile, hochu, tu znám. Vopravdu pěkná sprostárna.”

Arin se na Egila pochybovačně zahleděla. Odkášlal si a řekl: „Jde o námořnickou, drahá.”

Ale bard začal zpívat „Sázku na Jaagora”, píseň o koni z černého kovu, k jejímuž refrénu se všichni přidali, protože šlo rovněž o všeobecně známý zpívaný příběh.

Když jim servírka s kovovým obojkem přinesla ke stolu tři piva a šálek kořeněného čaje s hřebíčkem a medem už potřetí, řekl jí Egil: „Zdá se, že tu dnes máte plno. Takhle je to vždy?”

„Ne, není, pane. To jen kvůli těm oslavám.”

„Oslavám?”

„Ano, královna Gudrun je vyhlásila na celý tento měsíc. Přijeli jste ve správný čas.”

„A co oslavuje?"

Děvče překvapeně zalapalo po dechu, aniž by bylo patrné, zda pod vlivem otázky či tazatelky žluté pleti. „Nikdo neví, proč tyhle slavnosti vyhlásila, paní, vyhlásila je úplně nečekaně. U Elwydd, tolik toho pořádá." A s těmi slovy odběhla.

Alos toužebně pohlížel na korbele s pivem, a když k němu Aiko přisunula šálek s čajem, jen cosi zamumlal, čemu ve všeobecné vřavě nebylo rozumět.

Té noci spali tvrdě a k jedinému narušení došlo kolem půlnoci, kdy se Alos pokusil proklouznout kolem Aiko, která rozjímala na rohoži před dveřmi zavřenými na závoru. A Egila opět trápily zlé sny.

Následujícího dne se spolu s hrstkou návštěvníků vydali na obhlídku hradu. Už cestou městem viděli hradby s baštami obemykající kruhem skalnatou vyvýšením, na níž stál hrad z bílého kamene ve vyumělkovaném slohu, jehož věžičky a věže se tyčily k nebi. Celé návrší i s hradem se nořilo v pěstěné zeleni. Hradbami omezený prostor zkrášlovaly tvarované keře, živé ploty a zahrady. Tu a tam stály rozptýleně různé přístavky neznámého určení. Tohle všechno pozorovali cestou do vrchu. Ale když dospěli k úpatí hradeb, nic z toho už neviděli.

Samotné hradby se zvedaly do výše třiceti stop a sestávaly ze žulových kvádrů. Ohromných, tvarovaných a šedavých. Kamenné zdi zdobilo cimbuří, na kterém patrolovaly hlídky vyzbrojené kušemi. Hlavní vstup představovala klenutá brána s průchodem, jenž se klikatil pod hradbami, a křídla masivních vnějších kovových věřejí byla otevřená. Po obou stranách stály stráže. Uvnitř průchodu byla do země zasunutá mohutná padací mříž, za jejímiž tyčemi chodba prudce zahýbala. Průchod byl křivolaký záměrně. Měl zpomalovat případné útočníky a bránit průjezdu velkých obléhacích strojů. Z chodby neprosvítalo žádné světlo, z čehož čtveřice usoudila, že jsou na opačné straně uzavřená vnitřní vrata. V chodbě u stropu zely v podsebití otvory... vražedné díry určené k vylévání horoucího oleje na hlavy nepřátel... a zdi lemovaly střelny.

Egil s Aiko si hradby pozorně a zkušeně prohlíželi a Arin prohodila: „Jsou tu dobře zabezpečeni."

Egil přikývl. „Ale když vidím, jak jsou rozestaveny stráže, drahá, myslím, že by tudy malá skupinka za noci dokázala nepozorovaně proklouznout dovnitř."

„Raději bych tam prošla bránou," opáčila Arin.

Alos zamžikal vidoucím okem a pokynul hlavou k cimbuří. „Brána je

ale zavřená a vypadá to, že dovnitř nikoho nepouštěj."

„Nemůže být zavřená stále," namítla Aiko, „protože i královny musí něco jíst."

„Počkejte tu chvíli," řekl Egil. „Pokusím se zjistit, co se dá."

Egil šel k jednomu ze strážců u padací mříže a dal se s ním do řeči. Po chvíli se otočil a vydal se zpět. „Dovnitř vpouštějí jen povolované osoby."

Alos svraštil čelo. „Povolány osoby?"

„Ano," odpověděl Egil, „posly, diplomaty, hosty, šlechtice přijíždějící na návštěvu, královniny kupce a podobné lidi."

„Ach, bohové," posteskla si sklíčeně Arin, „ale vždyť my žádný oficiální důvod ke vstupu nemáme."

Zamyšleně se obrátili a vraceli se do města.

„Snad bychom se mohli vydávat za šlechtice na návštěvě," navrhl Alos, oťel si nos do zmáčeného kapesníku, a jak se pak zazubil, odhalil zahnědlý prořidlý chrup.

Aiko se na vychrtlého starocha zahleděla a cosi jen zavrčela, ale Arin řekla: „To ne, Alosi. Příliš mnoho lidí ve městě si pamatuje naše příplutí na malé šalupě. A rovněž si pamatují, kde jsme se ubytovali."

Alos pokrčil rameny. „No a?"

Egil se zasmál. „Příteli, dara tím chce naznačit, že jak náš dopravní prostředek tak i ubytování jsou hodně hluboko pod úroveň vysoké šlechty na návštěvě. Kdybychom byli šlechtici, přípluli bychom na velké lodi, měli bychom družinu a asi bychom se vydali rovnou do hradu a neubytovali se ve skromném hostinci. A kdybychom se potřebovali zdržet ve městě, jako šlechta bychom si pronajali nejlepší ubytování, kterémuže Koniginstadt nabídnout."

„Aha," řekl Alos, „a co teda vystupovat jako kupci? S vozem plným piva bychom se snad dovnitř dostat mohli, co?"

„Ha!" vyštěkla Aiko. „Ty, starochu, kdyby ses do takového povozu dostal, byly by soudky prázdné ještě než bychom dojeli před bránu."

Alos vzdorovitě vysunul bradu. „Todle si myslíte?"

Aiko na něj pohlédla, odevzdaně zavrtěla hlavou a řekla: „*Yopparai*."

„*Tispe*." zabručel Alos.

Arin zvedla ruku. „Tak už dost!" přikázala. „Máme-li mít úspěch, potřebujeme se dostat dovnitř. Nejlépe na pozvání."

Alos zlostně pohlédl na Aiko a vzápětí se zahleděl na Arin.

„Znova se ptám, proč ne jako kupci?"

Arin zavrtěla hlavou. „Dovnitř se jen tak ledajaký kupec nedostane. Každý musí vlastnit královskou pečeť. A navíc, myslím, že se nemůžeme vydávat za nějaké kupce. Jsme totiž takoví velice..."

„Moc nápadní," dořekl za ni Egil. Jen se na nás podívej, Alosi: elfka, válečnice se žlutou pletí, jednooký námořní lapka se zjizvenou tváří a..."

„*Yopparai*," podotkla Aiko.

Egil zavrtěl hlavou. „To ne, Aiko. *Yopparai* není, aťsi je to cokoliv," řekl a plácl Alose po rameni, „nýbrž vážený kormidelník."

Alos vypnul hrud', vztyčil hlavu a povytáhl v Aikině směru obočí...ale už nic neřekl, protože zrovna dospěli do města plného pouličních prodavačů, obchodníků, vozků, zákazníků, dětí ulice a mnoha dalších. Všichni nabízeli zboží, převáželi ho, nakupovali, prodávali a vybíhali na pochůzky.

V tom se Egil rozesmál a ukazoval na všechn ten okolní chaos, vřavu a zmatek. „Myslím, že ani v převleku bychom se za obyčejné kupce vydávat nemohli. Vyhlížíme spíš jako nějaká podivně smíchaná skupinka potulných žonglérů. Ne, já tvrdím, že bychom se přes hradby měli dostat v noci jako lapkové. Těmi bychom se měli stát."

Arin po Egilově proslovu vytřeštila oči, popadla ho za ruku a řekla: „Teď si trefil hřebík na hlavičku, chier."

Egil se zašklebil a zat'ál ruce v pěst., „Nu, takže v noci přes hradby, co?"

„Nikoliv za noci přes hradby jako lapkové," odpověděla Arin, „ale jako žongléři a bránou."

„A já budu hrát na tamburínu," prohlásil Alos.

Než našli prodavače věcí, které potřebovali, měli už svůj plán. V obchodě s hudebními nástroji koupili pro Alose tamburínu a kruik. Pak si u obchodníka se šatstvem vybrali vkusné a pestrobarevné látky, všichni, až na Aiko, která si vzala jen hrst pestrých pentlí, a poté si Arin, Egil a Alos nechali vzít houfem krejčíků míru na šaty. Arin majiteli zaplatila malým drahokamem a ten přislíbil, že jim oblečení dodá hned druhé ráno.

„A v nějaké vhodné truhlici, prosím," požádal ho Egil.

„Och, ja," přitakal majitel. „A kam je mám doručit?"

„Nu přece do nejlepšího hostince v Koniginstadtu," odpověděl Egil.

„Ja, do Královniny koruny."

„Ovšem," odpověděl Egil a pohlédl na ostatní.

Opustili hostinec U Stříbrného kormidla a přenesli si veškeré věci do Královniny koruny. A zatímco se Alos zdržoval na balkóně a poklepával kruikem na bubínek zavěšený v podpaží, aby si zase po dlouhé době osvojil zručnost a rytmus, přistoupil Egil v nálevně k hostinskému s jistým návrhem.

Příštího večera zpívala dylvanka elfské písně za Alosova doprovodu na tamburínu, až uchvácené obecenstvo plakalo či se smálo a po výzvě se samo přidávalo ke zpěvu. A když se na pódium dostavila válečnice se zlatavě žlutou pletí, jejíž paže, nohy pas a čelo zdobily uvázané pentle, které

se třpytily a vlnily, vzdychalo publikum údivem a ohromením. Užasle lapalo po dechu, zatímco jí při víření, kroužení a poskocích vlály kolem těla pestré fábory a její lesklé meče se blýskaly v oslnivém tanci smrti.

Koniginstadtem se rychle rozšířila novina o elfí pěvkyni, která zpívá v Královnině koruně, protože elfští pěvci patřili nepochybně k těm nejlepším ze všech. Stejně se šířila i zvěst o žluté válečnici, která tam tančí s meči a je tak hbitá, že se ona i její meče jeví jen jako pouhé rozmazané šmouhy.

Zakrátko byla nálevna Královniny koruny každý večer zaplněná do posledního místečka. Mnozí, kteří mysleli, že přicházejí s předstihem, zjišťovali, že už je plno. Postávali proto u zdí, čekali na představení a každému, kdo byl ochoten jim naslouchat, si stěžovali na nedostatek míst k sezení. Ale když se k ránu rozcházeli do svých domovů, odcházeli plni dojmů ze všeho, co viděli a slyšeli.

Publikum také nijak neskrbilo penězi. Odměňovalo umělce měďáky, stříbrňáky i zlatáky. Egil sice peníze rozděloval, ale značnou část ponechával u sebe jako rezervu, kterou uschovával na lodi. Přesto zbývalo dost peněz, aby si každý zakoupil, co se mu zlíbilo, tedy s výjimkou Alose, kterému Aiko bránila v zakoupení pití. Stařec proto svůj výdělek stírádal na den, až bude opět volný.

A pak jednou nadešel večer, kdy k nejlepšímu stolu u pódia s podlézavou uctivostí přivedli honosně oděného muže. Po shlédnutí představení, kvůli němuž přišel, si nechal zavolat Egila. Když muž odešel, vrátil se Egil k ostatním s ozdobnou modrou kartičkou v ruce. „Právě jsme byli pozváni na hrad," oznamoval jim se širokým úsměvem a pozdvihl kartičku, „nejvyšším komořím královny Gudrun, která nám ukládá, abychom pro ni uspořádali vystoupení."

KAPITOLA 38

Časně po svítání příštího dne vzbudilo Aiko zaklepání na dveře. S mečem v ruce je otevřela a našla za nimi dva lokaje s kovovými obojky a v livrejích černé, oranžové a zlatavě žluté barvy. Když spatřili válečníci se žlutou pletí, vytřeštili oči, ale přesto starší z nich promluvil: „Paní Aiko?“ Když přikývla, pokračoval skvěle zvládnutým společným jazykem. „Nejvyšší komoří nás posílá, abychom vás a vaše společníky přivedli na královnin hrad. Až se vám zlíbí, paní. Kočár čeká před hostincem. Počkáme tam na vás.“

Aiko vzbudila ostatní a za Alosova reptání se všichni opláchli, oblékli a sbalili si věci. Aiko dovnitř povolala lokaje, aby jim skromná zavazadla odnesli do kočáru. Egil se zašel vyrovnat s hostinským, který ale zavrtěl hlavou a odmítl peníze přijmout. „Nic mi nedlužíte. Všechno už zaplatil váš zpěv a tanec s meči. Pak se zase vrátíte do Královny koruny, ja? Pobyt a stravu budete mít zadarmo a ještě vám bohatě zaplatím. Dokonce se s vámi i o zisk podělím.“

Egil pokrčil rameny. „Nevím, zda se budeme smět vrátit, povolává-li nás sama královna.“

Hostinský pohlédl na kočár před hostincem. „Ja, vidím," ostře se nadechl, „a je-li vám krk drahý, poslechnout musíte. Ale vězte, že vám budu rezervovat pokoje. Budou pro vás přichystány ty nejlepší, jaké mám, budete-li se chtít vrátit, až u královny skončíte.“

Egil s úsměvem přikývl. „Budeme o tom přemýšlet.“

Lord komoří poslal landauer a tak se na vrch v časném ránu přepravovali přepychově. Cesta se pod hradbou klikatě stáčela, a proto kočí zvolnil koně do pomalého kroku, ale jakmile se ocitli za překážkou, pobídl spřežení do svižného klusu. Cestou po bílé dlažbě se rozléhal klapot kopyt. Cesta se stáčela kolem okrasných zahrad, na jejichž obou koncích rostly jakési z keřů vytvarované nestvůry. Byly vysoké, zelené a tiché. Jak stoupali vzhůru, odkudsi z okrasných zahrad k nim dolehl pronikavý skřek nějakého živočicha... jakési *kchrá, kchrá, kchrá*... aniž by poznali, zda-li jde o šelmu či nějakého ptáka.

Nakonec se kočár zastavil před bránou a jeden z lokajů vyskočil ven, aby spustil schůdky a otevřel dvířka, zatímco druhý pobíral jejich zavazadla. Egil sestoupil na kamennou dlažbu nádvoří a pomohl sestoupit Arin s Aiko. Poté pomohl ven i Alosovi. Přivítala je hrstka služebnictva, které překvapil malý počet jejich zavazadel. Majordomus je vyzval, aby ho následovali. Přešli za ním přes působivou vstupní halu k chodbám, v patách za sebou šest otroků s malými brašnami a truhlicí s kostýmy. Po chvíli

vešli do místnosti, v níž seděl nějaký mladík nahlízející do úředních dokumentů. Šlo jen o jednoho z mnoha asistentů nejvyššího komořího, který jim oznámil, že budou vystupovat zítra večer a majordomovi přikázal, aby je zavedl do vnější věže východního křídla, v němž budou ubytováni.

Procházeli chodbami a stále směřovali na východ. Procházeli kolem dalšího služebnictva, hostů a členů královny družiny. Těžko se ale dalo určit, kdo je kdo, i když se majordomus před některými ukláněl a jiní se zase ukláněli jemu.

Jeden z těch, kterým se majordomus uklonil, byl vysoký černovlasý muž v drahých elegantních šatech. Postával tam a pozorně sledoval, jak se k němu Arin s přáteli blíží. Při spatření elfky se mu tmavomodré oči rozšířily a naznačil úklon. Podruhé se mu doširoka rozevřely, když ho mýjela Aiko. Opět se nepatrně uklonil. Alosovi jen pokynul hlavou, ale když kolem něj procházel Egil, při zahlédnutí fjordland'anovy zjizvené tváře oči přimhouřil.

„Pane, neznám vás odněkud?“ zeptal se a vztáhl ruku, aby ho zadržel.

„Myslím, že ne,“ odpověděl Egil a zastavil se. „Tyhle končiny jsem dosud nenavštívil.“

Muž sklonil hlavu. „Jsem baron Steiger z vévodství Rache. A vy...?“

Egil hlavu sklonil podobně a řekl: „Jsem Egil.. z... tak porůznu. Kdybychom se setkali, jistě bych si to pamatoval.“

„Přesto mi vaše tvář připadá povědomá,“ řekl baron, „ale mám dojem, že jsem takovou viděl za zcela jiných okolností. Bohužel si teď nedokáži vybavit kde ani kdy to bylo. Jistě si časem vzpomenu.“

Egil se usmál a řekl: „Vzpomenete-li si, pane, dejte mi vědět. Prý má každý člověk svého dvojníka, možná mě tak přivedete k tomu mému.“ Zadíval se do chodby, v níž na něj čekali ostatní. „A teď mi dovolu, pane, abych se s vámi rozloučil.“

Uklonil se a otočil se na podpatku. Jak se vzdaloval za ostatními, baron Steiger setrval na místě a mnul si bradu. V okamžiku, když se skupinka zase rozcházela, vytřeštil baron oči, obrátil se a rychle odcházel.

„Co to mělo bejt?“ zeptal se Alos.

„Někdo měl dojem, že mě zná,“ odpověděl Egil.

„Možná ano,“ poznamenala Aiko.

Egil zavrtěl hlavou. „Jestli ano, tak odjinud, protože tady jsem poprvé.“

„Vy jste ještě v Jutě nebyl?“

„Ale ano, ale ne v Koniginstadtu. Byl jsem už v téhle zemi s Orrim, ale při pobřeží, mnohem severněji odtud.“

„Možná,“ řekla Arin, „to má nějakou souvislost se vzpomínkami, které

si nedokážeš vybavit."

Egil vytřeštil zdravé oko. „Máš tím na mysli vzpomínky, které mi vzal Ordrune?"

„Snad."

Egil se otočil a zahleděl se ve směru, jímž přišli, ale baron Steiger tam už nestál.

Ubytovali se vysoko ve východní věži ve skromném pokoji s prosklenými dveřmi, jež vedly na balkón s výhledem na západ. V pokoji byla ohromná sloupková postel s nebesy a těžkými závěsy, které sahaly až na podlahu, stála tam dlouhá kožená pohovka a pak malý stolek se dvěma židlemi. Ukázalo se, že vysoká a široká skříň slouží jako šatník i prádelník. S tímto pokojem souvisela menší místnost se závěsem místo dveří. Byla tam toaletní mísa a nízká komoda s ručníky a ložním prádlem, na níž stál velký džber s vodou a umývadlo s mýdlem.

„Společná koupelna je v chodbě," řekl majordomus a přešel ke dveřím. „Sluha vám ukáže cestu." Otočil se a zavolal: „Dolfe!"

Do pokoje se vrátil malý černovlasý chlapec. Bylo mu asi jedenáct a krk mu zdobil kovový obojek. Všem čtyřem návštěvníkům se uklonil a při pohledu na dylvanku a žlutou ryodanku vyvalil bleděmodrá kukadla. Majordomus se na něj zamračil, pak se obrátil k Egilovi a řekl: „Dolf se o vaše potřeby postará." Pak se uklonil a vzdálil se.

Když odešel, Egil se obrátil k Dolfovi.

„Hochu, když jsme sem přijížděli z města, viděli jsme okolí jen letmo. Je možný volný pohyb po parku?"

„Ja, pane," odpověděl sluha. „Můžete se volně procházet, kam se vám zachce... všude, jen s výjimkou královniny věže."

„Královniny věže?"

„Ja, tam sídlí." Chlapec ukázal oknem na hlavní věž. „Jsou tam její soukromé komnaty. Odsud můžete vidět balkón její ložnice."

„Aha, a který to je?"

„Ten úplně nahoře, pane."

Egil se zadíval na balkón, ale ten byl v té chvíli prázdný.

Aiko k němu přešla a rovněž se tam zahleděla, ale vzápětí pohlédla na Egila a pokrčila rameny.

„Potřebujete ještě něco?" zeptal se chlapec.

„Žvýkáci tyčinky a mátové listy," řekla Aiko. Alos na její požadavek zareagoval zamručením.

Jak se hoch obracel k odchodu, ozval se Egil: „Pokud tu, až se vrátíš, nebudeme, jsme na prohlídce hradu, kdyby se někdo ptal."

, Já, pane. Kdybyste měli při návratu potíže najít svůj pokoj, stačí, když se zeptáte kteréhokoliv sluhy. Tohle je velký zelený pokoj ve východní věži. Každý vám k němu ukáže cestu."

„Chlapče, jakže se menuješ?" zeptal se Alos.

„Dolf."

„Inu, Dolfe, ještě smě nesnídali. Kdy a kde se můžem najíst?"

„V přízemí každé věže je jídelna... v té východní je přirozeně nejlepší. Jídlo se podává za úsvitu, v poledne a za soumraku, ale vy jako hosté můžete jíst kdykoliv. Budete-li si přát, mohu vám jídlo donést sem na pokoj. A samozřejmě, že se dnes večer zúčastníte banketu ve velkém sále. Všechny na něj svolá zvon."

„A ten velký sál?"

„Je ve středním křídle, pane."

„Dobrá, hochu. Výborně."

Dolf pohlédl z jednoho na druhého. „Nechtěli byste přinést snídani?"

Aiko zavrtěla hlavou. „Ne, jen živýkáci tyčinky a mátu. Cestu k jídlu si vyhledáme sami."

Když se Dolf vyřítíl z pokoje za objednávkou, ozval se Egil: „Pojďme se nasnídat. Pak si prohlédneme okolí a zvážíme ochranná opatření, vlastnosti terénu a rozestavení budov. Možná budeme potřebovat rychlou únikovou cestu a podle toho, co zjistíme, si můžeme rozvrhnout náš plán. Také bych se rád poohlédl po baronu Steigerovi. Třeba si už vzpomněl, kde jsme se setkali. A jestli ne, třeba mě alespoň uvede na stopu těch ukradených vzpomínek."

Po snídani se vydali do parku. Kráčeli kolem květinových záhonů a průzračných jezírek s rybkami, kterým Alos říkal „pestřenky“, zatímco Aiko je označovala jako „koi". Aiko se u jednoho z takových jezírek chvíli zdržela. Rybky s trpytivými šupinami vyplouvaly k hladině jako by očekávaly nějaké krmení. „Otec mi vyprávěl, že v zahradách pana Yodamy bylo takových koi spousta. V Ryodu se tyhle rybky nesmírně cení." Ještě chvíli u jezírka postávala a hluboce zamyšlená do něj zírala. Pak se obrátila na podpatku, rozešla se pryč a hřbetem ruky si otírala tváře.

Pokračovali v obchůzce vrchu, až dospěli k bludišti ze živého plotu. Arin popadla Egila za rameno a se smíchem ho do labyrintu zatáhla. Bloumali jeho spletitými pěšinami tak dlouho, až se nakonec úplně ztratili. Došli na místo, které považovali za střed celého bludiště, protože tam na podstavci stála bílá mramorová socha nahé dívky v životní velikosti provedená do nejmenší podrobnosti realisticky. Na širokém podstavci byla upevněná zlatá destička, do níž bylo ozdobně vyryto: *Konigin Gudrun die*

„Myslíš, že jde o naši hostitelku?" zeptala se Arin a kriticky si sochu prohlížela,

„Je-li to ona," odpověděl Egil s úšklebkem, „pak mezi její ctnosti cudnost určitě nepatří."

Teď se zase ušklíbla Arin, vystoupila na špičky a políbila Egila na tvář. Pak ho vzala za ruku a začala se obracet k odchodu, když v tom dospěli do středu labyrintu Aiko s Alosem.

„Ohó," vykřikl Alos, začal sochu obcházet a ze všech stran si ji prohlížel.

Aiko se pečlivě zahleděla na štítek a řekla: „Je-li podoba věrná v každém detailu, pak se možná díváme na naši šílenou panovnici."

Alos dokončil obchůzku sochy a zeptal se: „Proč myslíte, že takový dílo nechala stát zrovna tady, kde ho může vidět každý?"

Aiko pokrčila rameny, ale Egil řekl: „Možná se jí říká 'šílená' právě kvůli tomuhle."

„Snad ano," řekla Arin, „ale stejně je to záhada."

Egil souhlasně přikývl a pak poznamenal: „Musíme si toho ještě hodně prohlédnout. Rád bych prošel celý park. Jak už jsem říkal, může přijít chvíle, kdy budeme potřebovat vědět, kudy je nejvhodnější utíkat."

„Anebo, kde je nejvhodnější se zastavit a bojovat," dodala Aiko.

„Ano", přisvědčil Egil, „nebo bojovat."

„Nezapomínejte na tokajícího páva," řekl Alos. „Dyť smě tu především kvůli němu."

Všichni tři se na Aloše překvapeně zahleděli.

„Dyť sem vám fikal, že s vámi budu až sem," vykřikl. „Ale dál ne, slyšíte? Dál teda ne."

Arin se usmála. „Pojďme odsud."

Vydali se labyrintem, ale po nějaké době se opět ocitli u sochy. „To je vážně hlavolam," prohlásil Egil. „Dovnitř lze vejít snadno, ale dostat se ven je těžké."

Znovu se otočili a pustili se bludištěm. Procházeli mezi živými ploty, ale nakonec opět dospěli k soše.

„Víte," podotkl Alos, „že by tu našinec moh vyhladovět?"

Jak se od sochy dlouhými kroky vzdalovali, prohodil Egil: „Jestli se do středu dostaneme ještě jednou, měli bychom myslet na značení cesty, abychom věděli, kudy jsme už procházeli."

Za okamžik se u ní ocitli nanovo.

Aiko položila ruce na hrušky jílců svých mečů. „A co se prosekat rovnou ven."

Egil pohlédl na sochu. „Možná jí označují za 'šílenou' právě kvůli tomuhle... že do parku umístila tuhle past, v níž může zabloudit každý."

„Myslíš, že je to bludiště zakletý?" zeptal se Alos.

Aiko pojednou vytřeštila oči a obrátila se k Arin. „Daro," řekla a ukázala na sochu, „nemohlo by také jít o prokletého ochránce víry v bludišti?"

Ted' zase vykulila oči Arin. „Ach, propána."

Egil zavrtěl hlavou. „Juteská královna? Že by byla obojím?"

Alos sraštil čelo. „Vobojím?"

Egil pozvedl dva natažené prsty. „Šílenou panovnicí i prokletou ochránkyní víry v bludišti."

„Jo ták," řekl Alos, kterému to došlo.

Všichni tři se zahleděli na Arin, ale tajen bezmocně rozhodila rukama. „To já nevím."

Egil si povzdechl. „V tom je právě s vidinami a proroctvími ta potíž: jde o hádanky a člověk nikdy neví, co sakra znamenají, dokud se nenaplní. Proč nemohou být jednoduše srozumitelné?"

Pohlížel postupně na každého z ostatních, ale na jeho otázku nikdo z nich odpovědět nedokázal. Jen Aiko poznamenala: „Kdopak ví, jak myslí šílenci, bohové a proroci?"

„Inu, myslím, že se to nikdo z nás stejně nikdy nedozví, i kdyby se nám z tohoto bludiště podařilo vyjít," řekl Egil. „Tak či onak, pojďme to zkusit znovu."

Aiko přikývla a začala vytahovat meče, ale Arin ji pohybem ruky zarazila. „Myslím, že nás odtud dokážu vysvobodit. A pak se můžeme věnovat otázce, zda by královna mohla být také prokletou ochránkyní víry v bludišti."

Pak se otočila a zahleděla se do bludiště svým osobitým způsobem jako by se pokoušela <zahlédnout>. Ted' se zdálo, že jí oči září slabou aureolou. Vyvedla je ven z bludiště bez obtíží. Cesta byla tak jednoduchá, až žasli, jak jen mohli být tak popletení a Alos poznamenal: „Tak vidíte, že bylo prokletý... nebo začarovaný."

Po prohlídce labyrintu pokračovali v procházce rozsáhlým parkem a obešli při ní celý hrad. Prohlédli si hradby a obranná opatření, uložili si do paměti, kde jsou vrata, a poohlíželi se po vhodných úkrytech, kdyby jich bylo třeba. Všímal si rovněž valů, které vrch obemykaly, příkopů, náspů a zadních vstupů a vrývali si také do paměti, kudy procházejí hlídky a kde stojí na stráž.

Přímo za hradem, na svahu nedaleko pod ním, objevili malé žulové ná-

dvoří obehnané nízkou zídou. Zdivo uvnitř bylo černé jako by je opakovane ožehávaly plameny. Přístup dovnitř zahrazovala nevysoká kovaná branka zavřená na závoru. Na tabulce v podobě svitku bylo napsáno slovo: „*Geliebter*."

„Co to znamená?" zeptala se Aiko.

„Miláček," odpověděl Alos. „Ehm, řek bych, že 'mileneček'."

Po tázavém Arinině pohledu promluvil Egil: „Pohřební hranice."

Arin přikývla a poté se od branky odvrátili.

Po obejití asi tři čtvrtin valu dospěli k budovám, jejichž zdi nahrazovaly mřížoví. Stály opodál hradu a byla v nich umístěna zvířata.

„Zoologická zahrada šílené královny," sykl Egil, aby ho nezaslechli nedalecí hlídači.

Procházeli kolem uvězněných sněžných šakalů a skořicových ovčí argali, měli horské gazely, černé pardály a jiná zvířata, jejichž jména ani neznali...všechna uvězněná v příliš těsných klecích, v nichž přecházela, krčila se v koutě a nebo s vyhaslým pohledem strnule polehávala.

Pak došli mezi dvě řady klecí s dravci, s ptáky vycvičenými k lovu: byly v nich šedí sokoli, rudí jestřábi, černé poštolky a zlatí orli. Mezi nimi se pohyboval hlídač s kovovým obojkem na krku, snímal sedícím ptákům čepičky z hlav a krmil je kousky syrového masa.

„Hej," zvolal Alos, „sou tady všichni ptáci?"

Otrok se rozhlédl, a když je spatřil, sejmul klobouk a řekl: „*Die allgemeine Sprache kann ich nicht*."

„Aha," zabručel Alos. „Nemluví společným jazykem."

Poté zavolal: „*Mehr Vogel? Wo?*“

Mužův obličej se rozjasnil. „Aha." Ukázal k severu. „*Dort bei der Teich gibt es Geflügel*."

Alos se s náznakem úklony usmál a řekl: „*Wir danken Ihnen*."

Muž si přidržel klobouk na prsou a hluboce se poklonil. Alos se pak otočil k ostatním. „Povídá, že další ptáci, drůbež, sou dole u rybníka."

Opustili klece, obrátili se k severu a pustili se z kopce. Dole přímo před sebou spatřili malou nádrž vyhloubenou do svahu, jejíž protější břeh tvořila sypaná hráz. Jak se k ní blížili, naproti se jim kolébaly kvákající kachny a kejhající husy jako by očekávaly nějakou almužnu. Ale pozornost čtveřice neupoutala obyčejná vodní drůbež. Dostalo se jí velkému duhově zbarvenému opeřená s hřebínkem na hlavě a s oslnivě modrým peřím. Když je pták spatřil přicházet, roztáhl doširoka ocasní pera, z nichž každé mělo duhovou skvrnu v podobě oka.

„U Adona," vydechla Arin, „ten je nádherný."

„Není to ten náš tokající páv?" zeptal se Alos a pohlédl na Aiko.

„Ano, tohle je páv," odpověděla. „Ale je-li v toku, to říci nedokáží, protože pávice nikde nablízku nevidím." Sestoupila ke břehu, podřepila a sebrala z vodní hladiny páví ocasní pero, které na ní plavalo. Vzhledla k Arin a péro s třpytivou skvrnou v podobě oka pozvedla. „Daro, nejde rovněž o jednookého v temné vodě?"

Arin zavzdychala a pokrčila rameny. Ozval se Egil. „Zatraceně! To nás budou neustále sužovat symboly a znamení, z nichž si u žádného nemůžeme být jistí, zda představuje pravdu?"

„Ha," vyštěkl Alos. „Takže teď tu máme tři různé jednovoký v temný vodě. Egila, péro a mě." Ukázal si přes rameno. „A támle vzadu je socha, kerá může, ale nemusí, představovat prokletýho vochránce víry v bludišti. Tady před náma je něco, co by mohlo představovat tokajícího páva šílený panovnice, až na to, že tu nemá tokat s čím, esi nevojíždí kachny a husy. Tak jak daleko smě vlastně pokročili, co?"

Aiko zavrtěla hlavou a vytrčila čtyři prsty. „Alosi, vynechal si jednoho z jednookých: to v medu zalité trollí oko, co máme v koženém váčku."

„Tfu!" vyprskl Alos a otřásl se.

V té chvíli páv natáhl krk a chraplavě zavolal: *Kchrá, kchrá, kchrá!*

Egil se na něj zadíval a vyprskl smíchy. Když na něj Arin upřela vytřeštěné oči, spočíval na kolenou a řehtal se ještě víc.

I přesto se mu podařilo vyrazit: „Adone, až ho ukradneme, tak nás prozradí svým křikem."

KAPITOLA 39

Egil vkleče se neustával smát.

„Chier, i když ho s sebou asi vezmeme, ukrást ho nehodlám. Myslím, že jeho zapůjčení je i v královnině zájmu.”

Její poznámka Egila rozesmála ještě víc. Současně při tom ukázal na Arin a pak na páva. Pták natáhl krk jako by se cítil uražen a zaječel *kchrá, kchrá, kchrá!* Egil smíchy až zavyl, svalil se naznak a řehtal se do nebe. Aiko s Alosem se k němu přidali. Snědá válečnice se pochichtávala do dlaně a Alos smíchy až kdákal. Arinin zvonivý smích do všeobecného záchvatu bujarého veselí, jež ji rovněž postihl, pěkně zapadal. Páv si kolem nich pyšně vykračoval a vyčítavě přihlížel, jak se svjíjí smíchy a po tvářích jim stékají slzy. Když se zase konečně začali ovládat a oťfeli si zvlhlé tváře, vydali se od uraženého ptáka pryč. Jak se od něj vzdalovali, občas některý z nich ještě vyprskl smíchy, zatímco ostatní se uculovali. Vzдор veselosti pokračovali v prohlídce parku a snažili se zapamatovat každou maličkost, která by se mohla hodit, kdyby bylo třeba bojovat nebo prchat. Obcházel po náspu vnější val a občas vyhlédli přes jeho okraj kvůli vhodným místům, kde by se dalo seskočit, kdyby tudy museli utíkat. „Šlo by o seskok nejméně z výšky třiceti stop,” poznamenal Egil. „Pokud bychom chtěli projít tudy, myslím, že budeme potřebovat provaz.”

Aiko pohlédla na Alose. „Dokážeš se spustit po provaze?”

„Mno, můžu po něm sklouznout,” odpověděl stařec a pohlédl si na ruce, „ale potřeboval bych rukavice. A sešplhat? Myslim, že si pamatuju, jak na to. I dyž je k tom náká síla zapotřebí, sami víte, že při tom de především vo grif.”

„Hmm,” zabručel Egil, „doufejme, že nebude třeba šplhat ani slaňovat,” zašklebil se na ostatní, „zvláště s rozječeným ptákem v ruce.”

Aiko se usmála, ale vzápětí zase zvažněla a pohlédla na Arin. „V tom má pravdu, daro. Nechceme přece, aby nás ten pták prozradil. Musí být živý? Jestli ne, můžeme mu prostě zakroutit krk.”

„Mohli bysme ho klepnout a nacpat do truhlice na kostýmy,” navrhl Alos.

Arin naznačila rukou odmítavé gesto. „Stačí, když mu zakryjeme hlavu. Pak nevydá ani hlásku.”

Aiko se zahleděla na vzdálené ptačí voliéry. „Aha, podobně jako se to dělá s dravci, že?”

„Ano,” přisvědčila Arin. „Ale pojďme dál. Budeme-li nuceni prchat, třeba je tu někde snazší úniková cesta než slaňování z hradeb.”

Pokračovali v obchůzce po náspu jako by si vyšli na pouhou zdravotní

procházku, a když dospěli nad hlavní bránu, zastavili se a předstírali, že odpočívají. Egil se nenucené rozhovořil s jedním ze strážců a dozvěděl se, že je vnitřní brána obvykle zavřená a vnější padací mříž spuštěná, a to i přesto, že je návštěvnost v současném slavnostním období zvýšená.

Po předstíraném odpočinku pokračoval Egil s ostatními dál, a když se vzdálili mimo doslech poznamenal Alos: „Vida, bude to ještě jednodušší než sme mysleli. Chci říct, že prostě přídeme a vodejdeme jako vostatní kejkliři. Teda, samo, že při vodchodu se schovaným pávem s čepičkou na hlavě.”

Egil zavrtěl hlavou. „To, co říkáš, příteli, je jen povrchní pravda. Mezi tím se toho může spousta zhatit. To, co platí dneska, může být zítra úplně jinak. Musíme mít nejméně jeden plán navíc pro případ, že tenhle selže.” Obrátil se k Arin. „Asi se Dolfu zeptám, zda by nám nemohl opatřit nějaký provaz. A kdyby se vyptával, namluvím mu, že ho potřebujeme při tanci s meči, s nímž zítra večer vystoupí Aiko.”

„Při tanci s meči?” zvolala Aiko vzdorovitě. „Nejde o žádný tanec. To je *kenmichi*, bojový styl s meči. Žádný tanec...a pokud ano, tak smrtelně nebezpečný.”

Egil se s širokým úsměvem uklonil. „Omyl je na mé straně, paní Aiko.”

Uchlácholená Aiko přikývla a pak řekla: „Alos potřebuje rukavice.”

„A taky potřebujem něco, do čeho bysme toho páva s čepičkou na hlavě šoupli,” dodal Alos, „teda, dyž k tomu nevyužijem truhlici.”

Dolfu našli ve svém pokoji a poslali ho pro provaz. Když se vzdálil, řekl Egil: „Zítra, až už si to nebude spojovat s provazem, ho požádám o nějaký vak.” Pohlédl na Alose. „Na páva, kdybychom museli přes hradby. A když mluví o provazech a hradbách. ..” zašátral ve svém zavazadle a hodil Alosovi rukavice. Stařec si je zkusil a zjistil, že mu padnou docela dobře.

Alos se zazubil prořídlym chrupem, schoval rukavice a řekl: „Co se takle nadlábnout?”

Poobědvali v jídelně východní věže a poté si důkladně prohlédli hrad s výjimkou hlavní věže. Cestou si zvláště všímali všech únikových možností pro případ rychlého ústupu. Když se vrátili do své ubytovací místnosti, našli na Aikině lůžku kus pevného lana.

Toho večera zaslechli přesně podle Dolfova upozornění zvuk zvonu.

„Povolávají nás na slavnost,” řekl Egil a současně si navlékal tmavomodrý kabátec s černými doplňky, jenž se mu hodil k rovněž zdobeným kalhotám. Na nohou měl černé vysoké boty a pas mu obepínal černý opasek s červenou přezkou. Vystrčil hlavu ze dveří a zvolal: „Dolfe!” Chlapec

vběhl dovnitř. „Dosud jsme nebyli v hlavní věži. Dovedeš nás tam?”

„Ja, pane, dovedu.” Dolf se odmlčel a vzápětí dodal: „Ale tu sekeru si s sebou vzít nemůžete. Zbraň má v královnině přítomnosti povolenu nosit jen Stahl, její bojový přeborník.”

„Ale my tu jsme proto, abychom královnu zítra večer pobavili,” opáčil Egil, „takže tahle sekera je součástí mého kostýmu, hochu, stejně jako meče paní Aiko zase jejího.”

„Ano, pane. Zítra večer si své zbraně do velkého sálu budete moci vzít. Ale dnes večer jsou povoleny pouze malé ozdobné dýky. Všichni velcí páni je nosí.”

„Pchá,” zavrčela Aiko, „malá dýka v rukou našince, který se s ní umí ohánět, zabije stejně rychle jako velký meč.”

Egil si povzdechl, vytáhl sekeru z opasku a odložil ji na stůl. Pak pokynem naznačil Aiko, aby se zachovala podobně. Cosi tiše zamumlala, ale meče odepjala a položila je vedle Egilovy sekery. Ale čtyři šurikeny, které skrývala stuha, již byla opásaná, ponechala za pasem.

„Teď už budeme v rychtyku, hochu?” zeptal se Alos natahující krk z krejzlíku. Byl vymydlený, upravený a celý v zeleném. Měl na sobě světle zelenou košili u límce a při zápěstích nabíranou, smaragdově zelený kabátec a kalhoty, černé vysoké boty a opasek. Na hlavě mu seděl tmavozelený klobouk s černým pérem.

Aiko byla jako obvykle v koženém oděvu. Pentle si nevzala s tím, že šije uváže až na zítřejší večerní vystoupení.

Dolf si je prohlížel, a když jeho pohled spočinul na Arin v prostých ale elegantních šatech z červenohnědého saténu, jež jí od světlehnědého živůtku spadaly rovně až na podlahu, zdálo se, že ustrnul. Z pod lemu šatů jí probleskovaly nohy v hnědých střevíčkách. Kaštanově hnědé vlasy jí věnčily propletené bezové stužky, které ladily se stuhami, jež se jí křížily na živůtku. Dolf ze sebe bez dechu vypravil: „Nikdo nebude krásnější než vy, vznešená paní,” hned poté zrudl a odvrátil se.

Egil se zašklebil a zamumlal Alosovi: „I když mám dojem, že se na nás ostatní vůbec nepodíval, myslím, že ujdeme.”

Když dospěli ke vstupu do velkého sálu, Dolf, jenž je sem neomylně dovedl, zase odběhl. Arin s přáteli se přidali k pozvolna postupujícímu zástupu šlechticů, diplomatů a jiných hostů, kteří procházeli dovnitř kolem stráží. Vpředu v sále stál hofmistr, bušil mocnou berlou do podlahy a ohlašoval jména a hodnosti vstupujících hostů. Řada se pomalu posouvala vpřed, až se konečně ke vchodu dostala i čtveřice. Vstoupili do rozlehlé prostory obklopené dokola při zdech a ve značných odstupech pilířů. U stěn byly rozmístěny ohromné krby. V žádném neplál oheň, protože byl teprve

začátek září. Léto dosud kraj neopustilo. Na zdech visely gobelíny a trčely z nich žerdi, na nichž visely pestrobarevné praporce rozmanitých jutlandských lenních panství uspořádané v sestupném pořadí: vévodské praporce nad hraběcími a ty opět nad vikomtskými a tak dále, až po earlské a baronské. Na každém praporci byl erb. Na stropě se ode zdi ke zdi klenuly masivní dřevěné trámy, z nichž ve dvojicích visely na řetězech lampy. Protože vysokými okny už dovnitř prosvítal jen levandulově modrý soumrak, zářily lucerny jasně. Hned pod třemi širokými stupni se prostírala podlaha vlastního sálu z leštěného kamene lemovaná vyvýšeným ochozem, na němž stály slavnostní tabule. Celá prostora končila u čtyř stupňů vedoucích k vyvýšenému pódiu s trůnem. I když byl sál zaplněn spoustou lidí, trůn zůstal prázdný.

Sál hlučel hovorem. Egil s Arin a Aiko v závěsu a s Alosem v patách přistoupil k hofmistrově pobočníku a šepem mu sděloval jejich jména. Zatímco je míjeli jiní ohlašovaní hosté, pobočník zkoumal seznam, až konečně řekl: „Ach, ano, tady jste.“ Pohlédl na Egila. „Budete sedět u stolu barona Stolze,“ řekl a ukázal na střední úsek levé strany sálu. „Támhle, pod tím zeleným praporem se znakem bílého kance.“ Když Egil přikývl, přistoupil pobočník k hofmistrovi, který udeřil berlou o podlahu a zvolal: „Vznešení pánové a dámy, vážení hosté: dylvanka Arin z Darda Erynian, paní Aiko z Ryoda, mistr Alos z Tholu a mistr Egil Jednooký z Jordu.“

Jak sestupovali do sálu, Arin se na Egila zadívala a jen rty němě vyslovila: [Z Jordu?]

Egil se k ní sklonil a zašeptal: „Ano, Jute a Fjordland jsou staří nepřátelé, proto by bylo pošetilé hlásit se ke skutečné vlasti, stojím-li na dvoře nepřítelů. Proto jsem si zvolil jinou. Jord s Fjordlandem sousedí a jordský přízvuk se tomu mému hodně podobá.“

Pak už procházeli mezi hosty. Sledovala je spousta očí, které se při spatření dylvanky v saténových šatech s bojovnicí v kůži se žlutou pletí po jejím boku doširoka rozšiřovaly. Egilovi s Alosem věnovali hosté jen málo pozornosti. Jeho šarlatově rudá páska přes oko a Alosovo nevidomé bělmo jejich pohledy zaujaly jen málo, i když někteří se při pohledu do Alosovy vybledlé zřítelnice pokradmu znamenali proti uhranutí. Egil si všechny tváře pozorně prohlížel a po chvíli prohodil k Arin: „Drahá, projdeme se sálem. Rád bych totiž našel barona Steigera. Pravděpodobně tu někde bude. Třeba si už vzpomněl, kde jsme se setkali.“ Pomalu se proplétán' zástupem, Alos s Aiko za nimi. Obešli celý sál dokola a při tom se bedlivě rozhlíželi, ale po baronu Steigerovi ani stopa. „Obejdeme sál znovu?“ zeptala se Arin, když v tom zazněla trubka.

Hofmistr udeřil berlou třikrát o zem a zvolal: „Královna přichází.“

Všichni se uchylovali pod své šlechtické praporce a vytvářeli ve středu sálu uličku táhnoucí se od vchodu až po trůn. Arin s Egilem a za nimi Alos s Aiko se vmísili do zástupu podél uličky v místě, kde stál stůl barona Stolze. Po chvíli zazněla trubka znovu, hofmistr opět udeřil berlou třikrát o zem a zvolal: „Vznešené dámy a pánové, ctění hosté, královna Gudrun Sličná, panovnice veškerého Jutlandu a Ryngarských ostrovů se svým choťem, Delonem Mužným." Hofmistr s trubačem ustoupili stranou a hluboce se uklonili.

Vstupem sebevědomě prošla vysoká žena. Měla na sobě bleděmodré hedvábné šaty s dlouhými rukávy a přiléhavým živůtkem. Sukně se jí na bocích rozšiřovala a spadala k zemi. Plavé vlasy jí v kudrlinkách splývaly na záda a napudrovaný a nalíčený obličej lemovaly husté lokny. Hlavu jí korunoval zlatý diadém posetý trpytivými drahokamy. Kolem levého zápěstí měla stříbrný náramek, od něhož vedl dlouhý stříbrný řetěz a spojoval se se stříbrným obojkem kolem krku muže, který kráčel o krok pozadu po její levici.

Měl velice pěkně vyvinutou postavu, aniž by výškou pěti stop a pěti palců královnu převyšoval. Jeho pleť byla světlá, byl rovněž světlomasý a mohlo mu být asi tak třicet. Oblečen byl v temně nachových šatech, do jejichž nabíraných rukávů a hrnce byly všity zářivě levandulově modře zbarvené proužky. Jeho nachové boty a opasek měly levandulově modré přezky, které ladily s ostatním oblečením. Na hlavě měl světle modrý klobouk se širokou kreprou a třemi velkými purpurovými péry.

Gudrun se zastavila a umožnila tak všem, aby si ji mohli s obdivem prohlížet. Než sestoupila po třech stupních do sálu, dovolila choti, aby ji přidržel za ruku. Společně pak procházeli uličkou, on opět krok za ní. Usmívali se a pokyvovali hlavami klanějícím se hostům. Když míjeli Arin s Aiko, královna se zastavila, pohlédla na ně a bleděmodré oči se jí zaleskly. Žádné množství pudru a líčidla nemohlo skrýt následky třiceti let, které už uplynuly od vzniku její sochy...té v labyrintu ze živého plotu. Na Arin se usmála. Její choť smekl klobouk s péry, hluboce se poklonil a také se na ni usmál, i když se mu v očích nemihl ani sebenepatrnější náznak upřímného potěšení. Poté se opět rozešli, aniž by pronesli jediné slovo.

Královna s chotěm došli k pódiu s trůnem a vystoupili k němu. Ona se posadila na trůn a on na nejvyšší stupínek po její levici. Královna Gudrun přelétla pohledem shromážděné hosty, pozvedla ruku a řekla: „Jsme nanejvýše potěšeni, že jste se přidali k oslavě naší nové lásky." Shlédla na o dvacet let mladšího chotě pod sebou a oslnivě se na něj usmála. Odpověděl obřadnou úklonou hlavy. Pak královna zamžikala a zatřásla řetězem, až jeho stříbřité články něžně zacinkaly.

Egil se nahnul blízko k Arin a pošeptal jí: „Adone! Vždyť ona s ním nakládá jako se svým oblíbeným psem.”

Aiko jeho slova rovněž zaslechla. Zavrtěla hlavou a poznamenala: „Je to ještě horší. Ten muž má zlomeného ducha. Na rozdíl od psa, který žádného ducha nemá.”

Královna se zachichotala, vstala, přelétla rozmáchlým gestem po obou stranách sálu a přikázala: „Nechť slavnost začne.” Po jejích slovech se lidé začali rozcházet k přiděleným stolům. Egil, Arin, Aiko a Alos zamířili ke stolu pod zeleným praporcem s okázalým symbolem bílého kance. Zatímco se usazovali, ostatní hosté u stolu civěli na dylvanku v saténových šatech s ryodankou v kůži po boku. Egil jim představil sebe i ostatní a naopak se dozvěděl jejich jména, i když jedna z dam.. baronka Stolzová.. vyhrkla: „Ach, paní Arin, už jsem o vás slyšela Vy jste ta elfská pěvkyně.” Poté se otočila k Aiko. „A vy jste jistě ta tanečnice s meči.”

Aiko cosi tiše zahučela, ale jinak nepromluvila. Po barončině boku seděl nerudně se tvářící baron Stolz. Naklonil se k ní a nahlas, takže ho mohli všichni ostatní slyšet, jí zašeptal: „Psst, drahá. Kdyby to nebyla elfka, vůbec by se mezi královniny hosty nedostala. Jsou to jen obyčejní komedianti.”

Aiko si něco opět tlumeně zabručela, ale Egil naznačil v baronově směru úklonu a řekl: „Troufám si tvrdit, milý barone, že nejsme ani trochu 'obyčejní', jak nepochybně zjistíte v následujících dnech.”

Baron se nafoukl, ale neodpověděl. Vchodem do sálu začali za velkého potlesku přihlízejících vcházet kabaretní umělci: siláci, žongléři, iluzionisté, akrobaté a skokané, zápasníci, tanečníci a klauni. Obešli celý sál dokola, aby si je mohl každý dobře prohlédnout, a pak vchodem do sálu opět odešli.

Po nich vešli otroci s podnosy, na nichž se nesly čerstvě upečené bochníky chleba s opékanými kusy vepřového, jehněčího a hovězího, s grilovanou drůbeží a smaženými rybami, s dušenou zeleninou, jež obsahovala fazole, červené zelí, hrášek a pastinák, a také rozměrné misky naplněné hroznovým vínem, hruškami a broskvemi. Za prvními otroky vstoupili další, kteří ke stolům přinášeli džbány s pěnivým pivem, medovinou a vínem. Alos každého z nich, jak kolem něj procházeli, toužebně sledoval, ale Aiko mu žádný z těch nápojů vzít nepovolila.

Stoly pod tíhou všeho jídla a pití až sténaly. Hosté si nabírali vybrané jídlo na svá prkénka a nalévali si pití podle libosti. Až na Alose. Z jídla si mohl vybrat, co se mu zlíbilo, ale k pití mu Aiko dovolila jen vodu nebo čaj. Strnule civěl na ostatní, jak si popíjejí a skuhral: „Jenom na košt. Trošinku vokusit. To přece nemůže uškodit, ne?”

Ale Aiko zůstávala neoblomná, až Alos zavrčel: „Budu rád, až získáme to, pro co směř sem přišli, a vy se pak vydáte dál. Pak si budu konečně moct dělat, co se mi zachce.“

Aiko na něj hněvivě pohlédla. Alos sklonil hlavu a chňapl po porci hovězí pečené. Ale než se do ní stačil zakousnout, vztáhla Aiko ruku, řekla: „Počkej,“ a ukazovala k trůnu.

Mezitím prostřeli otroci na pódiu vedle královny stolek a na prkénko jí servirovali pokrmy, které si vybrala. Také vedle jejího chotě Delona položili prkénko, na něž kladli jídlo podle jejích pokynů. Nalili víno do zlatých pohárů, z nichž jeden postavili rovněž vedle něj. Spokojená vladařka pozvedla pohár a zvolala: „Začneme.“

Jeden ze šlechticů vyšel do sálu, pozvedl svou číši a zvolal: „Na královnu!“

Na královnu! ozvalo se ze všech stran.

Královna povstala. „Ne na mne, ale na lásku.“

„Nejde o totéž?“ zeptal se šlechtic.

„Nu ano! Podlézavý bláhovec. Nebude-li se mít na pozoru, skončí na řadě jako další,“ zasyčel tiše baron Stolz.

„Na královnu a lásku,“ vykřikl šlechtic a pozvedl číši.

Na znamení královny, která se samolibě usmívala, se všichni pustili do jídla.. až na Delona, který se v něm jen šťoural.

Do sálu vešli tři křiklavě pomalovaní klauni. První z nich si sálem vykračoval jako by šel po neviditelném laně napjatém vysoko nad podlahou, paže měl roztažené a celé tělo se mu kymácelo a pošukávalo hned na jednu a vzápětí zase na druhou stranu jako by udržovalo rovnováhu. Druhý klaun kráčel zpola shrbený po jedné straně a hleděl vzhůru s roztaženýma rukama jako by tomu na pomyslném provaze dělal záchranu, kdyby padal. Třetí klaun byl zahalený v plášti a kráčel po levé straně v pozadí za prvním. Zrovna když dospěli do středu sálu, vytáhl klaun z pod pláště plácačku a hlasitě pleskl provazochodce po zadku. Ten slabě vykřikl, zavrával, otočil se a prudce se nahnul na stranu jako by padal. Chytač se současně klátivě rozběhl s nataženýma rukama, aby ho zachránil. Vzápětí se všichni tři srazili a sesypali na jednu hromadu. Zatímco obecenstvo povykovalo smíchem, klaun v plášti se svíjel smíchy a ukazoval na své dílo. Poté se klauni začali honit dokola v malém kruhu. Jedem se kolem sebe oháněl nafouklým prasečím měchýřem, druhý plácačkou a třetí jen výskal, kvílel a pokaždé, když dostal přes zadek, poskočil a doširoka roztáhl zmalovanou pusku. Hosté se frašce řehtali na celé kolo. I samotná královna pleskala do opěrek trůnu a řičela smíchy. Její choť Delon s purpurovými péry na klobouku se ale jen usmíval.

Když klauni nakonec vybíhali ze sálu, výskali smíchy a navzájem se častovali štulci. Ale protože za nimi doléhal hlasitý potlesk, znovu se vrátili, aby se za nadšené ovace poděkovali. V okamžiku, kdy se ukláněli, vběhl do sálu čtvrtý klaun s opravdu pořádnou plácačkou a k velkému veselí publika, je s ní přetáhl po zadcích.

Pak následovali muž a žena, kteří žonglovali s hořícími hůlkami. Vířili, tančili a pohazovali si s planoucími kolíky tak dovedně, že jich bylo ve vzduchu až několik najednou.

Po nich přišli zápasníci, akrobaté, silák a jiní komedianti. Konečně pozdě v noci rozkázala královna Gudrun představení přerušit a oznámila: „Nadešla chvíle Delonova zpěvu.”

Zatímco otroci odnášeli z pódia stolek se zbytky pokrmů a jiní zase přinášeli Delonovi loutnu, naklonila se baronka Stolzová přes stůl k jedné postarší dámě a řekla: „Slyšela jsem, že ho objevila v Tholu při návštěvě věže Gudwyn Lepé. Myslím, že jde o její předchůdkyni.”

„Nikoliv, drahoušku,” odpověděla urozená vdova Klatschová, „myslím, že byl zajat při útoku na Západní Gelen.”

„Hmm,” nesouhlasně zabručel baron Stolz, „prý jde o člověka neurozeného původu. Přišel na hrad před dvěma měsíci, aby se tu dobře pomněl. Spálí ho stejně jako všechny ostatní... zaslouží si to... i když vydržel déle než ostatní.”

Delon si sňal levandulově modrý klobouk se třemi péry a položil jej na schody. Pak se chopil loutny a přejížděl její struny, aby se ujistil, že je dobře naladěná. Když prověrku s uspokojením skončil, obrátil se ke královně. „Nějaké zvláštní přání, má paní?”

Královna se předklonila a ostýchavě se pousmála. „Milence.”

Delon se uklonil. „Jak si přejete, královno.”

Opět se jí posadil k nohám a pak se dal do zpěvu. Byla-li slova písne něžná, zněl jeho hlas něžně, byla-li líbezná, tak líbezně. Vyžadovala-li to píseň, zpíval výrazně a vroucně, a bylo-li třeba téměř šeptal. Hosté seděli do jednoho tiše, a když se sálem rozezněla jeho píseň, neozvalo se jediné zakašlání, šustot či šoupání nohama. Královna seděla jako přikovaná, oči měla hltala jeho zjev, rukama svírala opěrky trůnu, až měla zbělelé klouby, dýchala přerývaně a po každém krátkém vdechu dlouze povzdechla.

Arin se nahnula a zašeptala Egilovi: „Kdybych neviděla, co vidím, myslela bych, že je elf.”

„Kdybych neviděl, co vidím, myslel bych, že se právě miluje na lůžku,” odpověděl jí šeptem Egil.

Delon dozpíval a ze všech stran propukl bouřlivý potlesk. Ozývalo se mnoho výkřiků volajících po dalších přidavcích. Ale královna se náhle

zvedla. Oči jí jasně zářily. „Je už pozdě a my jsme unavení. Pojd', Delone." Víc už neřekla. Seběhla chvatně z pódia, kvapně přešla sálem a prošla dveřmi. Delona vlekla na stříbrném řetězu za sebou.

Když se Arin s přáteli vrátili do svého pokoje, zjistili, že už Dolf rozeštípal postele a otevřel dveře na balkón, aby místnost vyvětral. Zářijová noc byla vlhák a na západě k obzoru sestupoval půlměsíc, jenž svítil přes balustrádu balkónu do pokoje. Svlékali se a chystali se uložit ke spánku. Arin s Egilem se uložili na lůžko s nebesy a zatáhli závěsy. Aiko si na podlahu rozložila svou rohož a usadila se na ni v tureckém sedu s meči hned po ruce a zády opřená o dveře. Alos na ni pohlédl, se zlostným zahuhláním se natáhl na pohovku, přetáhl si přes hlavu lehkou přikrývku a ihned usnul.

Všude se rozhostilo ticho. Až na jemné oddechování byl v pokoji klid. Ale vzápětí dolehlo do místnosti otevřenými dveřmi balkónu vzdálené sténání, jako když se někdo ocitne v úzkých. Šlo o ženu. Aiko naslouchala s vytřeštěnými očima. Ne, tohle není žena v tísní, ale spíše ochraptělé sténavé vzdechy nějaké ženy v návalu vášně, sténání z rozkoše, jež bylo stále silnější a pronikavější, až nakonec vyvrcholilo ve výkřicích orgasmu. Aiko se zvedla a vyšla na balkón, odkud vyhlédla dolů na nádvoří. Ve svitu měsíce a stínech nic neviděla. Jak se obracela, aby se vrátila do pokoje, zachytila koutkem oka nějaký pohyb. Nahoře na hlavní věži stál na balkóně královniny ložnice Delon. I když stál v šeru, Aiko ho poznala, protože mu krk obepínal stříbrný obojek, z něhož v oblouku visel stříbrný řetěz, jehož konec se ztrácel v temnu pokoje za ním. Rukama se opíral o zábradlí a hlavu měl svěšenou jakoby z vyčerpání. A byl úplně nahý.

Aiko opět vklouzla do přitímků balkónu a dívala se. Pojednou řetězem kdosi zaškubal. Jednou, podruhé a potřetí. Delon se znechuceně obrátil a vploužil se znovu do královniny ložnice.

Po delší době začaly dolů opět doléhat vzdechy rozkoše.

„Teď už je mi jasné, po čem šílená panovnice šílí," zamumlala si Aiko pro sebe. Přešla na rohožku, a právě ve chvíli, kdy se opět usazovala do tureckého sedu, sténání vrcholilo.

A po chvíli začalo vzdychání nanovo...

...a zas...

...a zas.

„*Tenti!*“ Ta se snad nikdy neuspokojí?" zabručela Aiko nakonec a zařetila dveře na balkón, aby už těm vzdechům neukojitelného chtíče nemusela naslouchat.

KAPITOLA 40

Svícninu před svítáním začal Egil ze spánku sténat, protože se ho opět zmocnila další z jeho pravidelných nočních můr. Jako by šlo o něco nakažlivého, začal se zmitat.. .a ječet i Alos. Aiko jím zatřásla, aby ho probudila. Posadil se a divoce se kolem sebe rozhlížel. V první chvíli nevěděl, kde je, ale vzápětí zasténal, prudce dolehl na pohovku a přetáhl si přikrývku přes hlavu. Arin se na lůžku s nebesy snažila vzbudit Egila, ale dokud Ordrune nestáhl ze Sturgiho kůže, nedařilo se jí to. Když se Egil opět vzpamatoval, objal Arin a rozplakal se. Poté přísahal, že se ihned, jakmile zelený kámen najdou, Ordrunemu pomstí.

Znovu ulehli, aby dospali alespoň nepatrný zbytek noci, který ještě zbýval, ale když opět procitli, slunce už na obloze stálo dost vysoko.

Egil si nechal zavolat Dolfu, aby mu pomohl s přípravou koupele. Společně s chlapcem naplnili vany v koupene vodou a nanosili otop na oheň do vyhřívacích komor pod ní. Poté Egil řekl: „Dolfe, budeme potřebovat nějaký dost velký sak...natolik, aby se do něj vešly provaz, meče, bubínek, má sekera a ostatní věci, které potřebujeme k vystoupení před královnou. Myslíš, že bys nám mohl nějaký sehnat?”

„Stačil by, pane, pytel na obilí, ja?” Dolf roztáhl paže na tři či čtyři stopy od sebe.

„A neměl bys něco o málo většího?”

Dolf zvládl při vlévání dalšího vědra vody do kádě pokrčit rameny.

„Nevím, pane. Ale pokusím se.”

Egil vykřesal jiskru a pak rozfoukával doutnající troud, aby se rozhořel. Vložil do kamen hobliny a přidal tenounké třísky. Sledoval, jak oheň sílí a zeptal se: „Dolfe, znáš barona Steigera?”

„Myslím, že znám, pane. Takový vysoký, já?”

„Ano, má černé vlasy a tmavomodré oči.”

„Viděl jsem ho pane, myslím, že ano.”

Egil nyní začal do ohně přidávat silnější kousky dřeva a trochu rozhořelého dřeva přeložil na rošt pod druhou vanou. Poté i na ně přiložil další topivo a řekl: „Dolfe, potřeboval bych s baronem Steigerem mluvit. Můžeš zjistit, kde je ubytován?”

„Ovšem pane, to bude snadné. Zeptám se pokojských.”

„Dobrá, Dolfe. Výborně.”

Když se Aiko s Arin vykouply, přišli na řadu Egil s Alosem, i když staroch lálel, že by z přemíry koupeli přišel o zdraví nejen člověk ale snad i kůň. „*U hělský nístěje*, chlape, dyť my bysme mohli zajít na podchlazení.”

Po koupeli se vrátil Dolf s několika pytli na obilí, z nichž jeden rezný vak byl zjevně dostatečně velký, aby se do něj vešel páv, což chlapec samozřejmě netušil. Egil mu poděkoval a Arin se na něj usmála. Zrudlý vyběhl ven se zbylými pytli a zamumlal jen, že se teď půjde poohlédnout po baronu Steigerovi.

V půli dopoledne se nasnídali a pak si opět vyšli ven, aby se ujistili, že nic nepřehlédli. Nebe ztemnělo černými mračny. Arin zvedla ruku do větru vanoucího z pevniny a po chvíli řekla: „Než skončí den, rozprší se.”

Pokračovali v obhlídce a vštěpovali si do paměti obranná zařízení. Když dospěli do východní výseče, kdosi na ně zavolal. Byl to Dolf. Počkali, až k nim došel.

„Pane, baron Steiger už na hradě není.” Trhnul hlavou ke stájím na jihovýchodní straně parku. „Ve stájích mi řekli, že včera ráno odjel. Prý spěchal. Asi v nějaké naléhavé záležitosti. Vzal si i náhradního koně a dosud se nevrátil.”

„Hmm,” zabručel zamyšleně Egil. „Zajímalo by mě...” Pohlédl na Arin, pak na Aiko a nakonec i na Alose, ale všichni jen rozhazovali ruce a krčili rameny.

„Snad se vrátí ještě před naším odjezdem,” poznamenala Arin.

Egil se zhluboka nadechl, zvolna vydechl a pak řekl: „Nezbývá nám než doufat.” Pak se obrátil k Dolfovi. „Díky, hochu. Pověz čeledínům, aby ti dali vědět, až se baron vrátí. A sám ho také vyhlížeј. Pokud by dorazil, dej mi hned vědět.” „Ja, pane,” odpověděl Dolf a rozběhl se ke stájím.

Pokračovali v procházce pod zataženým nebem. Zastavili se u voliér a Alos zapředel řeč s jutland'anem, který se staral o dravce. Po chvíli muž přikývl, odešel s Alosem k budově a vešel dovnitř. Za chvíli se zase vrátil a něco Alosovi předal.

„Danke,” řekl Alos s úklonou. Zdálo se, že jemuž jeho gestem překvapený a rovněž se pokusil o úklon. Poté se Alos vrátil ke svým druhům. Když od dravcích voliér trochu poodešli, zeptal se: „Myslíte, že se na toho páva šiknou?” a ukázal jim ošoupanou sokolnickou čepičku a nožní řemínky.

Při další cestě parkem se zastavili u psince jako by obdivovali královny lovecké psy, ale ve skutečnosti svůj zájem jen předstírali. Chtěli se jen přesvědčit, že je nesleduje ošetřovatel dravců.

Pak, jako by náhodně, zašli k rybníku, kde se opět shledali s pávem. Pták hrající duhovými barvami je pozoroval tak podezíravým pohledem, až je to rozesmálo. Připadalo jim jako by očekával, že jej začnou častovat nevychovanými poznámkami. Ale Arin na něj tiše zavrkala, až se přiblížil

natolik, že mohla odhadnout, že mu bude sokolnická čepička na hlavě docela dobře sedět.

Aiko přešla k nedalekému stromu, vysokému javoru, jehož listoví ševalilo ve stále silícím větříku, a pozorně si prohlížela zem pod ním. Když hledané nalezla, poodešla trochu stranou a vzlhlá vzhluru. „Na tomhle stromě v noci hřaduje. Je pod ním totiž jeho trus a támhle, ve výšce asi dvaceti stop, má vhodnou větev.“

Egil se na ptáka níže ve svahu pod nimi úkosem zahleděl a šepem řekl: „Přikrademe se sem za temné noci po západu měsíce. Jeden z nás se ve tmě vyšplhá na strom, chytí ptáka, přetáhne mu přes hlavu čepičku a důkladněji uváže. Pak ho vhodí do pytle a spustí ho dolů ostatním.“

„Kchrá, kchrá, kchrá!“

„Tfuj, dovítí se našich plánů,“ zvládl ze sebe vypravit Egil v záchvatech smíchu. „Odhalil nás.“

Čtveřice spiklenců se smíchem vyšla na vrch, kde se usadila na jedné z mramorových lavic rozptýlených po celém parku.

Aiko si povzdechla a pak prohodila: „Já ale, daro, pořád nechápu, jak nám tenhle pták může pomoci. Nevím ani, jak kdokoliv z nás naplní slova z té hádanky. Víím jen, že musíme pokračovat. . .a věřit v Adona, že to dokážeme.“

Právě v té chvíli začaly na zem pleskat první velké dešťové kapky, takže se čtveřice rozběhla k hradu. Arin běžela nenásilně jako první, zatímco Alos lapal po dechu a sápal jako poslední.

Strážce u vchodu do velkého sálu zahradil Egilovi cestu. „Promiňte, pane, ale v přítomnosti královny zbraně mít nesmíte.“

Egil se mírně zašklebil, naklonil hlavu ke straně a pak řekl: „Dovolte, abych vám představil pěvkyni, paní Arin, a jejího bubeníka Aloše. Tohle je paní Aiko, tanečnice s meči a já jsem Egil z Jordy. Jsme umělci a máme zde mít představení na přání královny. Tyhle skromné zbraně jsou pouhou součástí našich kostýmů.“

Strážce otevřel ústa, aby něco řekl, ale zezadu zaznělo panovačným hlasem: „Nech je projít. Jsou to opravdu jen komedianti.“

Všichni čtyři se obrátili a spatřili těsně za sebou nejvyššího komořího. Egil se rozmáchle uklonil a komoří mu hlubokosklon oplatil pokynutím hlavy. Strážný ustoupil, srazil paty, prkenně sklonil hlavu a čtveřice vešla do sálu.

„Vznešení pánové a dámy, ctění hosté: dylvanka Arin z Darda Erynian, paní Aiko z Ryoda, mistr Alos z Tholu a mistr Egil Jednooký z Jordy.“

Opět minuli hofmistra a sestoupili po stupních na podlahu sálu. Toho

večera měla Arin na sobě světle zelené šaty se stužkami, které ladily s jejími kaštanově hnědými vlasy. Alos byl oblečen do zelenkavého kabátce, kalhot a hnědé kamizoly bez rukávů. Obut byl v tmavohnědých vysokých botách, které ladily se stejně zbarveným opaskem. V podpaží jedné ruky svíral bubínek a za opaskem měl zasunutý kruik. Egil byl celý v černém. Jeho košile, kabátec, kalhoty, boty, opasek i měkký baret, vše bylo černé jako smola. Jen páska přes oko a sekera se barevně lišily: jasně rudá a zlatavě žlutá kožená páska, ocelové ostří a tmavé dubové topůrko jeho zlověstné vzezření jen podtrhovaly. Aiko na sobě měla vlastní kožené brnění, jehož kované bronzové plátky se ve svitu luceren matně blyštěly. Za pasem jí vězely dva meče a ve skrytu čtyři šurikeny. Ke každému stehnu si přivázala jednu dýku. Helmici, jež nyní zdobilo páví péro, svírala v podpaždí. Kolem paží, předloktí a zápěstí měla uvázané pentle, stejně jako i kolem pasu, stehna a pod kolena. Za chůze kolem ní povlávaly a vířily. Válečnice se zlatavou pleť každým coulem. Ztělesněné nebezpečí, ale s elegancí tačnice. Nejedna hlava se za ní otáčela.

Všichni čtyři opět obcházelí sál dokola a hledali barona Steigera, ale velkou naději si nedělali, protože jim Dolf zatím jeho návrat neoznámil. Za deště, který v tom čase cedil, nebylo vyloučeno, že se, pokud by se zrovna vracel, uchýlil do nějakého hostince. A také jej mezi korzujícími hosty opravdu nenašli.

Konečně se ozvalo trubení, hofmistr udeřil berlou do podlahy a oznámil příchod královny. Hosté vytvořili uličku a v tom znovu zazněla trubka, pak hofmistrovo ohlášení a do sálu vešla královna se svým chotěm.

Toho večera na sobě měla šaty broskvové barvy a po odhalených ramenech jí splývaly dlouhé rovné vlasy. Její diadém byl tentokrát zlatý a nevyumělkovaný.

Za ní do sálu vstoupil na stříbrném řetězu Delon v lesklém zelenomodrém odění. Jeho blyštivý modrý kabátec byl dlouhý a se šosy a nabírané rukávy byly poseté lesklými kousky látky, které ladily se zelenou saténovou košilí. Pantalóny měl modrozeleně pruhované a na jedné noze modrou a na druhé zelenou punčochu. Boty byly posité modrými a zelenými flitry a jeho duhově modrý klobouk zkrášlovalo po jedné straně leskle modré a po druhé leskle zelené péro.

Královna se svým křiklavě oděným doprovodem vystoupila na pódium. Usedla na trůn, zatímco Delon se jí usadil po jedné straně k nohám. Usmála se na něj, jako by byl výstavním hřebcem na první cenu, a on jí úsměv mdle vrátil.

Tentokrát se ke komediantům slavnostně obcházejícím sál připojili také Arin, Alos, Aiko a Egil. I když Aiko tlumeně mručela, jakž takž se jí dařilo

usmívat, ale skřípěla při tom předstírání zuby. Poté se vrátili ke stolu barona Stolze. Přišli k němu právě ve chvíli, kdy říkal: „Vidiš, Helgo, *neříkal* jsem ti, že jde o pouhé sprosté komedianty?“

I toho večera se podávalo jídlo a stejně jako při předešlé oslavě pak královna prohlásila, že jde o oslavu na počest nové lásky a zahájila ji.

Vešli tři křiklavě oděni klauni a cestou sálem se mezi sebou němě dohadovali. Pojednou se zdálo jako by narazili na neviditelnou stěnu a k pobavení hostů dopadli zády na podlahu. Vystrčili ruce před sebe a tápavě si hledali cestu kolem - neviditelné překážky. Po chvíli bylo všem zřejmé, že uvízli v jakési veliké neviditelné komoře. Ona pomyslná zeď totiž v pravých úhlech zahýbala dokola a klauni se pohybovali uvnitř. Dva vyzvedli třetího do výšky, aby zjistil, zda by zeď nemohli přelézt, ale ten narazil hlavou na neviditelný strop a všichni tři se zhroutili na podlahu za řehotu publika i královny, která navíc v záchvatech smíchu plácala rukama do opěrek trůnu. Trojice klaunů nyní propadla panice a s rozběhem vrážela do neviditelných zdí. Padala, zvedala se, znovu se rozbíhala, aby vzápětí opět narazila a tak to ještě mnohokrát zopakovala. Královnin ječivý smích přehlušoval bouřlivý řehot ostatních, ale Delon se jen usmíval. Pak do sálu vstoupil čtvrtý klaun, přistoupil k pomyslné komoře, vyndal z kapsy ohromný klíč a odemkl jím neviditelné dveře. Vyběhl své druhy, aby vyšli ven, a jak jeden po druhém vycházeli, každého z nich hlasitě lísknul plácačkou a hnal je ze sálu. Publikum souhlasně řičelo smíchy a tleskalo. Čtveřice klaunů se vrátila, aby se poděkovala, ale ve chvíli, kdy se ocitla v předklonu, objevil se na scéně pátý klaun a všechny je přetáhl přes zadky.

Když se potlesk a smích utišil, nenuceně vešel do sálu muž s rukama v kapsách a za ním pět psíků s pestrými nabíranými krejzlíky po zadních. Skákali přes obruče, lezli po malých žebřících, aportovali míčky, když jejich drezérovi při žonglování upadly...a prováděli ještě další podobné kousky.

Po jeho představení vystoupil iluzionista a po něm trio ekvilibristů.

Pak nadešel čas Arinina pěveckého vystoupení. Egil celý v černém a se zlatavě hnědými vlasy, které mu zářily jako leštěná mosaz, přešel do středu sálu a vyčkal, až publikum úplně ztichlo. Pak se otočil ke královně a uklonil se. „Královno, Gudrun Sličná," zvolal a otočil se k ostatním, „vznesení pánové a dámy, ctění hosté, dovoluji vám představit půvabnou daru Arin, dylvanku z Černína či z Darda Erynian. Doprovázet ji bude Alos z Tholu. Svou písní dojme vaše srdce. Ale upozorňuji vás, že po ní se už nikdy nebudete cítit jako dříve."

Arin vyhlížela ve světle zelených šatech vedle Aloše drobně a útle, zatímco přecházeli k vyvýšenému stupni na pravé straně pod královniným

pódiem. Postavila se na jeho okraj, vyčkala až úplně zmlkne zvolna slábnoucí hovor a pak jasným hlasem oznámila: „Ostříhaná nevěsta.”

V sále nastalo oživení, protože to byl truchlivý milostný příběh a nikdo nevěděl, jaká bude královnina odezva. Ale brzy se zase rozhostilo ticho, když Alos stojící po pravici za Arin začal kruikem zlehounka tlouci na bubínek.

Sálem se rozezněl Arinin tlumený hlas, který s postupem písně o Raldovi a Isaldě zesiloval. Rald byl mladý rytíř a Isalda panna. Milovali se tak vroucně, až to bylo téměř nepochopitelné. Jejich svatbu oslavovalo celé království, protože je měli všichni rádi. Ale v tentýž den dorazila zpráva o zabiti Raldova bratra Grana, který cestoval po vzdálených končinách s rytířským posláním. Rald odpřisáhl pomstu a po jediné noci sladkého milování se bratra vydal pomstít. Novomanželka Isalda rok a den roztouženě vyčkávala ve své věži, ale žádnou zprávu o svém muži po celou dobu neobdržela. A proto se rovněž vydala na cestu a putovala za ním v převleku za jinocha či za sprostého pasáčka koz. Uběhl rok a den bezvýsledného hledání, po němž Ralda konečně našla uvězněného v jedné z kobek hluboko v hradním podzemí útočiště proradného loupeživého šlechtice. Vyhladovělý Rald tam umíral na následky strašlivých poranění. Ach, jak Isalda plakala nad jeho vychrtlým, ranami pokrytým tělem a zoufale se ho snažila zachránit! Přes veškeré úsilí jí ale s šeptanými slovy lásky zesnul v náruči. Žalářník vše slyšel, a proto se mu Isaldy zželelo a dovolil jí zmučené tělo jejího manžela odnést. Dopravila je na pole u lesa, na němž vystavěla velikou pohřební hranici. Ale loupeživý baron si velké hromady dřeva na okraji pole všiml a rozjel se tam na koni podívat, aby zjistil, oč se jedná. Isalda mu vrazila dýku přímo do srdce a jeho tělo pohodila Raldovi k nohám. Pak vystoupila na vrchol hranice, zapálila ji a přilehla k milovanému choti. Proto se dodnes traduje, že když z ohně stoupají propletené proužky dýmu, jde o duše Isaldy a Ralda v neutuchajícím zamilovaném objetí.

Když Arinina píseň dozněla, nezůstávalo v sále jediné oko suché. Všichni viděli, jak se královna Gudrun na trůně usazená očima dívá na Delona a snaží se při tom potlačit vzlyky. I Delonovi, který píseň jako bard dobře znal, stékaly po tvářích slzy. Celým sálem zazníval vzlykot, popotahování a někde občas i nepokrytý pláč. Dokonce i mrzutý baron Stolz se přestal ovládat a rozplakal se. V pozadí za Arin stkal i Alos.

Arin se k němu otočila a řekla: „Vykoupený polibek’.”

Alos přikývl, otřel si nos, z něhož mu kapalo, do rukávu a rozmáchle zabubnoval na tamburínu: ra ta tata. Za doprovodu rázného pochodového rytmu se Arin rozezpívala o dívce, které mladík od sousedů ukradl krávu a ponechával si ji jako výkupné za její polibek. Dívka o tom zpočátku ne-

chtěla ani slyšet, ale protože potřebovala mléko na výkrm selat, nakonec souhlasila, ale za jistých podmínek: políbí ho, ale jen v noční tmě a v uzavřené stodole přes otvor v pokrývce, protože je stydlivá a nepřeje si, aby se o tom všichni dozvěděli. Musí s sebou přivést krávu a jejím mlékem si potřít rty, aby měla jistotu, že jde skutečně o její kravku. A ještě musel odpřísáhnout, že už se to nikdy nebude opakovat. Protože po polibku nesmírně toužil, mládenec souhlasil. V noci tedy přivedl krávu do stodoly a zavřel za sebou vrata. Dívka na něj v naprosté tmě zavolala. Tápatavě nahmatal přehozenou pokrývku a posléze i díru v ní. Obrátil se a jedním stiskem si z vemena vstříkl do dlaně trochu mléka, v němž smočil rty. Pak v temnotě dívčiny stodoly konečně dostal otvorem v příkrývce vytoužený polibek. Ale s tím mlékem a vším ostatním se mu nějak nezdál, zkrátka nebyl takový, jak si ho představoval. Ale kravku tam nechal a vrátil se domů. Odpřísáhl rovněž, že už se ničeho podobného nikdy nedopustí. Od té doby ale mládenci nešlo na rozum, proč se na něj jedno z dívčinych selátek stále tak zamilovaně dívá.

Ram, tatam!

Sálem zahlaholil smích. Alos s Arin se uklonili rozhihnané královně s jejím usmívajícím se chotěm a pak i všem ostatním. I přes vyvolávání dalších přidavků se vrátili ke stolu barona Stolze, který s radostným úsměvem vyskočil a uklonil se. „Paní Arin, tohle chce skleničku,“ prohlásil a podal jí číši naplněnou vínem a odvedl si ji na svou stranu stolu. Lady Klatschová se obrátila k Alosovi a také mu nabídla víno. Ohlédl se, aby zjistil, kde je Aiko, ale ta už s Egilem přešla na okraj ochozu, aby se připravila na své vystoupení. A protože Arin zaměstnával baron Stolz, nic mu nebránilo, aby žádostivě natáhl ruku, převzal od urozené vdovy číši a na jediné zvrnutí ji do sebe obrátil. Chvilí postával se zavřenýma očima a vnímal, jak mu víno ihned zahřívá krev. Poté s úsměvem sáhl po džbánu, aby prázdnou číši dolil.

Potlesk se konečně utiřil a Egil opět stanul ve středu sálu. Celý v černém vyhlížel každým coulem jako persona, která nevěstí nic dobrého. V rukou svíral svou vražednou sekeru a zvolna ji zvedal nad hlavu. V celém sále se rozhostilo ticho. „Vážená královno Gudrun,“ řekl a vzápětí se zase obrátil k obecenstvu, „vznešení pánové a dámy, ctění hosté,“ pokračoval a současně nad sebou roztočil vražednou širočinu tak, až některé dámy v sále vyjekly, „snad vyhlížím jako smrtelně nebezpečný válečník,“ postavil sekeru na podlahu a opřel se o její dubové topůrko, „ale ve srovnání s exotickou válečnicí se žlutou pletí z dalekého Ryoda, tajemné říše na dálném východě, nejsem ničím. Představuji vám paní Aiko,“ odmlčel se a popadl se za hrdlo, „ale varuji vás: dejte si pozor na hlavy.“

Když Egil odstoupil a zaujal místo pod pravou stranou trůnu, rozešla se do středu sálu Aiko. Pod jednou paží svírala helmici opatřenou pérem a z pochev připásaných k bedrům jí trčely jílce zasunutých mečů. Když stanula ve středu sálu, zastavila se, hluboce se poklonila královně a poté napravo i nalevo divákům. Nasadila si neobvyklou helmu vroubenou na bocích a vzadu lemem, jenž jí sahal až téměř k ramenům. Vpředu z ní vybíhal chránič nosu, který se po stranách spojoval s chrániči obličejů. Pávil péro na jejím vrcholu se obloukovitě zvedalo vzhůru a poté kose vzad. Kdyby Aiko hosté neviděli už dříve, těžko by poznali, je-li tím bojovníkem na scéně muž nebo žena.

Aiko dlouho stála se zavřenýma očima a s pažemi doširoka roztaženými, z nichž nehybně splývaly třpytivě zelené, modré a oranžové pentle. Pak se začala svíjet a vířit a s ní se rozevlály i všechny stuhý. V tom se jí v rukou ocitly meče, jejichž čepele se ve svitu svícen blyštěly. Pustila se s nimi do tance či do cviků, podle toho, jak se na to ten který díval. Svíjela se, rejčila dokola, prohýbala se vpřed, postupovala vpřed a hned zase vzad, vyskakovala do výšky a vzápětí opět dopadala na podlahu, činila výpady vpřed, vzad i do stran a současně s tím vířila meči v kruhu či ve spirále, její ruce měnily styl jejich uchopu, kdy jí čepelemi spočívaly na předloktích, aby je vzápětí znovu uchopila původně. Bodala jimi vpřed i vzad, zakroužila, vykopla a bodla, vrtěla sebou a protínala meči vzduch tak rychle, až čepele hlasitě svištěly. Pobíhala scénou do všech stran a přitom bez ustání sekala kolem sebe. Obracela se a bodala s takovou hbitostí, až za ní pentle připomínající duhové pruhy jen vlály a publikum se v takových chvílích zmáhalo jen na užaslé *och* a *ach!* Vzápětí se opět rozvířila, začala se stále rychleji otáčet kolem vlastní osy a současně postupovala směrem k pódiu jako pouhá rozmazaná šmouha z kůže, bronz a oceli. Když dospěla před stupně, stanula náhle čelem k trůnu s meči v pochvách, aniž by někdo dokázal postihnout, kdy je tam zasunula. Zvolna a opatrně si sňala helmici a hluboce se královně uklonila.

Sál propukl nadšeným řevem a bouřlivým potleskem. Sama královna bušila nadšením do servírovacího prkénka s takovou silou, až nádoby a příbory jen drnčely. Delon v zářivých modrozelených šatech povstal, zatleskal, pak elegantně smekl duhový klobouk zdobený péry a hluboce se Aiko uklonil. Když Gudrun zahlédla, jakým způsobem Delon Aiko ocenil, přelétl jí tváří zákmit hněvu. Ten ale vzápětí vystřídal úsměv, který jí však zůstal jen na rtech. Pozvednutím ruky si vyžádala ticho, a když nastalo, řekla: „Mimořádně působivé vystoupení, ale zvažujeme, zda je opravdu tak nebezpečné, jak vypadá.“

Gudrun pohlédla vlevo a zvolala: „Stahle!“

Od stolu poblíž povstal vysoký muž v černém koženém šatu se šavlí u pasu a uklonil se. „Mylady?“

„Stahle, jsi mým šampionem. Dokázal bys tuhle žlutou bojovnici porazit?“

Všichni zatajili dech a Egil prudce vyrazil ze svého místa napravo pod trůnem. Ale Aikin nasupený pohled a pozvedla ruka jej zarazily.

Stáhl se usmál a vyšel do středu sálu. Byl mrštný a štíhlý, asi třicetiletý a převyšoval Aiko víc než o délku hlavy. „Skutečnou prověrkou meče je boj a krev, má královno...nikoliv nějaký tanec.“

Gudrun se otočila k Aiko. „Co říkáš, tanečnice s meči, změříš své umění s mým šampionem?“

Aiko se na Stahla zahleděla, pak se rozhlédla a řekla: „Já nebojuji jen tak na ukázkou.“

Stahl pohrdavě odfrkl, ale královna pozvedla obočí. „Bojuješ tedy za své zásady nebo kvůli výhře?“

Aiko se na královnu rozhodně zahleděla. „Buď pro jednu ze zmíněných možností anebo pro obě.“

„Co bys tedy chtěla vyhrát?“

Aiko ignorovala Egilovo zamítavé gesto a zeptala se: „Co nabízíte?“

Královna velkoryse máchla rukou. „Vyhraješ-li, vezmi si, co chceš.“

Aiko předstírala, že se rozhlíží. Přelétala pohledem zlaté číše, šperky a jiné drahé věci. „Dáte mi prsten nebo náramek?“

Gudrun pozvedla ruce, na nichž Aiko mohla zahlédnout prsteny s drakokamy a náramky. „Vyber si kterýkoliv, který máme na rukou.“

Aiko dosud stále neprojevila svůj skutečný úmysl. Obrátila se a ukázala na jednu služebnou. „Darovala byste mi otrokyni?“ Gudrun se usmála. „Kteréhokoliv z našich otroků.“

Nyní se Aiko přiblížila k tomu, oč jí skutečně šlo. Vztáhla ruku ke zdi po levici. „Darovala byste mi nějaké zvíře či opeřence z vašich zahrad?“

„Má královno, ona to jen protahuje,“ zavrčel Stáhl.

Znervózněná Gudrun odsekla: „Vyhraješ-li...ha!...dáme ti prsten či náramek, otroka, zvíře i ptáka. Přijímáš?“

Aiko se zvolna začala usmívat. „Ach, ze všeho, co nabízíte, se spokojím jen s jedinou výhrou. Mám-li vaše slovo, že mi dobrovolně vydáte, co si vyberu.“

„Nepřeháníš už, pochybuješ-li o našem slově, žlut’asko? Vyhraješ-li, my, Gudrun Sličná, královna Jutu, tak přísaháme.“

Stahl se obrátil k Aiko. „Vyhandlovala sis odměnu, žlut’asko, pokud vyhraješ. Ale tvé smlouvání bylo marné, protože vítězem budu já. Tak či onak, každá dohoda má dvě stránky, a proto se ptám: Co dáš ty, když pro-

hraješ?"

Aiko se na něj zahleděla. „A co bys chtěl?"

Stáhl se obrátil ke královně. Gudrun vyhyčivě pokrčila rameny a řekla: „Žádej, co chceš, šampióně."

Stáhl se chtivě zadíval na Aiko. „Žádám, abys po celou noc rozdávala rozkoš královským gardám."

Sál zaburácel smíchem a tu a tam zazněl i potlesk. Veškerý hluk ale přehlušil Arinin výkřik: „Aiko, ne, tohle neslibuj."

Alos se s číši v pravé a se džbánkem v levé ruce připotácel k okraji scény a vykřikl v rodném jazyce: „*Nei! Nei lofte!*"

„Ne!" vykřikl na protest rovněž Egil, ale Aiko ho máchnutím ruky opět umlčela.

Obrátila se ke Stahlovi. „Tak přísahám."

Stáhl se oplzle zašklebil, pak se otočil ke svému stolu a křikl: „Braune, můj velký levoruční meč a přílbu!"

Zatímco obtloustlý muž vyběhl ze sálu, Aiko se pustila do odvazování pentlí. Egil k ní přistoupil a stužky od ní přebíral. Jak se naklonil, aby převzal jednu zelenou, řekl šeptem: „Aiko, tohle jste dělat nemusela. Existují i jiné způsoby, jak získat to, pro co jsme sem přijeli."

Aiko se na něj zadívala a zamumlala: „Takhle nám to dají dobrovolně."

„Pokud vyhrajete, Aiko. Jen pokud vyhrajete."

Zlostně na něj pohlédla, ale vzápětí jí pohled změkkl: „Žádný strach, kamaráde, protože já neprohráji."

Když všechny pentle odstranila, vzala si helmici, odstranila z ní páví péro a podala ho Egilovi, který si ho zatknul za stuhu vlastního baretu. Pak si Aiko helmici nasadila, tasila meče a vyčkávala. Ve svitu luceren vyhlížel její oděv černě a malé našité bronzové plátky na jejím kabátci se na rozdíl od ocelové helmice matně leskly. Každým coulem vyhlížela jako hrozivá bojovnice, a i když byl Stáhl vyšší, těžší a dosah jeho ruky asi o stopu delší než její, působil poněkud zaraženým dojmem.

Tloustík znovu vběhl do sálu. Přinášel velký meč do levice a přílbu bez ochrany obličje, kterou zezadu obepínal chránič z kovových kroužků. Stahl si ocelovou helmu nasadil a předal Braunovi opasek se šavlí v pochvě. Poté uchopil levačkou velký meč a pravačkou z pochvy vytasil šavli. Braun s pochvou a opaskem zase rychle odběhl.

Aiko se obrátila ke Stahlovi, pohled zastíněný přílbou. „Do první krve?" zeptala se.

Stahl přikývl. „Do první krve."

Společně se vydali do středu sálu. Aiko vyhlížela vedle jeho vysoké postavy drobně. Když tam dospěli, vykřikla Aiko do publika: „Nepůjde o

žádný falšovaný či předstíraný zápas se složitými příkrasami na ukázkou, nýbrž o boj do první krve."

„Ale utrpí-li někdo smrtelnou ránu, nu což, nic naplat... cožpak mohu za to, že své bojové umění opravdu ovládám tak skvěle?"

Za všeobecného jásotu a výkřiků svého jména se Stahl ukláněl na všechny strany. Alos, který seděl na okraji ochozu, vykřikl: „*focka du*“ poté pozvedl džbán ke rtům a přihnul si přímo z něj.

Pak se Aiko se Stahlem obrátili ke královně a uklonili se.

„Začněte," vykřikla.

Oba soupeři se k sobě postavili čelem a pozdravili se meči. Stahlův pohled byl arogantní, zatímco Aikin netečný. Poté se přikrčili a začali se obezřetně obcházet. Aiko pojednou se zavřením oceli učinila výpad vpřed, při němž její meče připomínaly rozmazané šmouhy...

...*kling—klang, cink—bing, kling—klang, šust—žu...*

...a po pouhých osmi secích odstoupila a ustala v boji.

Stahl se zachmuřil a zadíval se na ni. „Do první krve," řekla Aiko a Stahl vzápětí ucítil, jak mu po pravé tváři stéká teplý pramének.

Protože jí nevěřil, přetřel si pravicí tvář. Když od ní prsty oddálil, byly zmáčené rudou krví. Publikum nevěřicně vyjeklo a užaslý Stahl se obrátil ke královně. „Mylady, určitě šlo jen o náhodný zásah. Žádám *skutečnou* satisfakci. Nechť tento zápas nerozhodne vrtoch Štěstěny."

Aiko nezáučastně pohlédla na Gudrun. „Štěstěna je nejvíce nakloněna těm, kteří jsou nejlépe připraveni."

Královna se na ni hněvivě zahleděla a křečovitě se zazubila. „Do druhé krve," zasyčela.

„Já protestuji, má paní," vykřikl Egil.

Aiko ho pozvednutím ruky umlčela a pak se otočila ke Stahlovi. „Do druhé krve, Stahle. Ale upozorňuji tě, že budeme-li muset bojovat do třetí krve, zabiji tě."

Stahl srazil podpatky a souhlasně přikývl.

Znovu se pozdravili meči, ale na rozdíl od prvního střetu měl teď Stahl pohled nejistý, zatímco Aikin zůstával lhostejný. Stejně jako prve se Stahl přikrčil, ale Aiko vyčkávala ve vzpřímeném postoji. Jak kolem ní kroužil, neustále se k němu obracela čelem. Pak neuvěřitelně bleskově zaútočila. Ocel hlasitě zazvonila o ocel...

...*sšst—bing, bing—kling, ssst—šsst, bing—žu...*

...a Aiko opět ustala v boji, ustoupila a vykřikla: „Druhá krev!"

Dav nevěřicně zasténal, protože tenký pramének krve nyní stékal po Stahlově levé tváři.

Stahl ohromeně civěl na žlutou bojovnici s meči, pak otevřel ústa a

chystal se promluvit. Ale to už k Aiko přistoupil Egil a doprovodil ji před královnin trůn.

„Paní Aiko prokázala svou zručnost nejen prolitím první ale i druhé krve. Čestně se dohodla na odměně v případě výhry, což se, jak je vidět, stalo. Dovolte tedy, aby si svou odměnu vybrala a poté se opět oddejme vašim oslavám lásky.“

Královna Gudrun zabodla pohled do svého zneuctěného šampióna a pak přes zaťaté zuby na Aiko zasyčela: „Vyber si ze čtveřice věcí, které jsem ti nabídla.“

„*Den flugl, den flugl!*“ vykřikl Alos a máchal ve vzduchu džbánek. Pak si jen tak pro sebe šeptem zabručel: „Chcem toho ptáka v toku.“ Znovu si mohutně přihnul ze džbánu, až mu červené víno vytékalo ústními koutky a odkapávalo na klogy světle hnědého kabátce.

Aiko si otřela hroty mečů do jedné ze stuh, které dosud v rukou svíral Egil, a pak oba meče zasunula do pochev upoutaných na zádech. Pak se rozkročila, založila si ruce v bok a v takto vyváženém postoji vzhledla ke královně.

Gudrun se nyní na trůně nahnula vpřed a ostře řekla: „No tak, žlut’asko, co to bude: prsten, otrok, zvíře nebo pták?“

Zatímco všichni očekávali, co si Aiko vybere, rozhostilo se ticho. Jen odkudsi zdaleka přehlušilo šumění deště zatroubení polnice.

Aiko se zadívala vzhůru na rozhněvanou panovnici s jejím křiklavě oděným společníkem a vzápětí na Egila s duhově zbarveným pérem za baretem. Náhle vytřeštila oči, jako by ji cosi napadlo, otočila se ke královně, usmála se a ukázala: „Chci jeho.“

Vybrala si barda Delona.

KAPITOLA 41

„Cože?" ohromeně se zeptal Egil.

V Delonových očích zajiskřilo a vyskočil na nohy.

„To snad nemyslíš vážně," vykřikla královna.

„Ale ano, má paní," odpověděla Aiko, „chci barda Delona."

Víno vyšplíchávalo ze džbánu, když se Alos vypotácel několik kroků do sálu a vykřikl: „*Nei, nei, Aiko. Den flugl, den focken flugl!*"

„Jeho mít nemůžeš," prohlásila královna rezolutně.

Aiko s pohledem tvrdým jako křemen vystoupila na první schod vedoucí na pódium s trůnem. „Postavíte se proti vůli bohů a porušíte slovo, které jste mi dala? Slovo Gudrun Sličné? Slovo, které jste dala před vlastními vazaly? Slíbila jste mi otroka podle mého výběru. A stříbrný obojek s řetězem přece Delona jako otroka označují."

Hosté ve velkém sále seděli jako přikovaní. Až na občasné zamumlání panovalo všude ticho.

„Nemůžeš ho dostat, protože zítra shoří na hranici, aby se tak přidal k mým předešlým milencům."

Delon překvapeně zalapal po dechu.

Aiko bleskl hlavou obraz ohněm zčernalého kamenného zdiva v ohradě za hradem. Vzápětí vystoupila pravou nohou na další schod a přes zuby ucedila: „A proto byste mi ho mohla dát ještě před upálením."

„Pchá!" vykřikla Gudrun. „Dám ti ho až poté... tedy jeho popel."

Aiko nyní vystoupila levou nohou už na třetí schod.

„Stahle!" křikla královna.

Ale mezi Gudrun a jejího šampióna se postavil Egil se sekerou v ruce. Stahl pozvedl na obranu šavli. Všichni hosté vyčkávali další dění se zatajeným dechem.

V té chvíli se rozlétly dveře do sálu a dovnitř vešli tři muži zastříkaní blátem, z jejichž plášťů odkapávala voda. Za nimi spěchal strážce vchodu. Muži shodili kápě. Ukázalo se, že mužem vlevo je baron Steiger. Mladík napravo a s polnicí, která mu visela z bandalíru zavěšeném na rameni, byl zřejmě mladší Steigerův bratr. Poslední z této trojice byl vousatý asi čtyřicetiletý muž. Když ho Egil zahlédl, vytřeštil náhlým poznáním oko a jizva přes čelo a tvář mu zrudla. Než ale stačil promluvit, Steiger na něj ukázal a vykřikl: „Vévodo, támhle je ten hnusný fjordland'an, který vám zabil bratra!"

Vévoda Rache tasil meč stejně jako baron i třetí muž. „Připrav se do pekla, fjordland'ane!" vykřikl.

„Zabte je!" zaječela Gudrun s ohromným potěšením v očích. „Všechny

je pobijte!" ukazovala prstem, „toho muže i jeho druhy: tu žlutásku, támhletu elfku a toho starocha!"

Než se někdo vůbec stačil pohnout, tasila Aiko meč a jediným máchnutím přeťala Gudrun levé zápěstí. Na pódium s kovovým zaduněním dopadla utátná ruka, a jak se z pahýlu uvolnil stříbrný náramek, zazvonil o kámen. Gudrun zaječela hrůzou a bolestí. Oči měla v šoku doširoka vytřeštěné a z přeseklého zápěstí jí vystříkovala krev. „Buď vděčná, že jsi nepřišla o hlavu," zasyčela Aiko. Když Gudrun obrátila oči v sloup a omdlela, zlatavě žlutá bojovnice se obrátila a současně vrhla šuriken, jenž zasvištěl vzduchem a zasáhl barona Steigera do hrdla. Se zachrčením se zhroutil na podlahu.

Druhý šuriken se s tupým zvukem zabodl do týla strážce vchodu, který se k němu ještě stačil otočit a rozběhnout. Klopýtl a upadl na podlahu s přeťatým vazem. Zemřel, než dopadl.

Hosté kvičeli děsem a hrnuli se ke zdi... všichni, až na Arin, která si sáhla pod šaty a vytáhla z pouzdra, které měla upevněné mezi kotníkem a kolenem, dlouhý nůž. S nožem, jenž se ve svitu luceren leskl, přešla ke dveřím. Žádný z hostů, z nichž většina byla ozbrojena jen ozdobnými dýkami, se její zručnost vyzkoušet neodvažoval.

„Zabijte ji," zařval vévoda Rache a ukazoval na Aiko. „Ten fjordland'an je můj, jenom můj!" Poté se zamručením zaútočil. Stálh s druhým mužem se rozběhli za Aiko, ale ta bleskově vytasila druhý meč a vyčkávala je na pódiu. Delon seběhl z pódia vlevo tak prudce, až jeho stříbrný řetěz s náramkem na kamenné podlaze zvonivě chřestily.

Racheho meč zazvonil o fjordland'anovu sekeru s takovou zuřivostí, že byl Egil nucen ustupovat. Vzápětí se ale vévodova čepel po nárazu na ostří sekery roztříštila u jílce. Rache na rukojeť meče okamžik civěl a poté ji se zazvoněním odhodil na podlahu. Vévoda zaryčel vzteky a vyřítil se sice na Egila s napřaženými pažemi a dráповitě vyfrčenými prsty, ale jediným sekem do lebky byl zabit. Aniž by mu Egil věnoval další pohled, obrátil se a rozběhl se na pomoc Aiko na pódium.

Mezitím na ně po schodech vyběhl Stahl a hned se s ní utkal. Meč zasvištěl a proklál ho. „Třetí krev," zavrčela Aiko a s trhnutím meč uvolnila ze Stahlova hroutícího se těla, aby se včas stačila utkat s dalším nepřítelem.

Tento muž vystupoval po stupních obezřetně a s rapírem šikmo před sebou. V tom se mu kolem krku omotal stříbrný řetěz a kdosi mu podrazil nohy, takže se ze schodů zřítíl pozpátku. Jak se v kotoulech valil dolů, narážela mu hlava o žulové schody, a když se dole konečně zastavil, už se nehýbal. Když Delon vyprostil řetěz, vzlhl k Aiko a řekl: „Myslím, že je právě čas se ztratit."

Aiko se v sále plném kvílících žen a vystrašených mužů zadívala na Gudrun. Byla v bezvědomí a ze zápěstí jí rytmičky vystřikovala krev. Aiko se otočila ke krčícím se hostům a křikla: „Teď si vezmu svou výhru a zanechám vás tu s vaší výslužkou.“ Poté se vydala ze schodů.

Když se zase ocitla na úrovni sálu, ozval se Egil: „Protože jsme v nepřátelské pevnosti, musíme se co nejrychleji dostat přes hradby, ale provaz je v našem pokoji. A musíme s sebou rovněž vzít tokajícího páva.“

Aiko zavrtěla hlavou a bradou ukázala k Delonovi v křiklavě duhovém oblečení. „Pořádně si ho prohlédněte, Egile. Kdo jiný by mohl představovat našeho tokajícího páva?“

Delon pohlédl z jednoho na druhého a pak tiše řekl: „Mohu nás provést ven.“

Egil se předklonil. „Jak?“

Delon ukázal na pobité nepřátele a pak si začal cpát volný konec stříbrného řetězu vpředu za košili. „Stejnou cestou, kterou se dostali dovnitř oni, jsou-li jejich koně ještě venku. Znáám příslušná znamení. Adone, co já se jich naposlouchal. Vezmeme vévodův plášť i plášť barona Steigera.“

Sehnul se a pustil se do svlékání deštěm promočeného pláště ze zabitého vévodova společníka. Sebral mu rovněž polnici. Opásal se jeho mečem, pak si natáhl plášť a přes rameno si přehodil bandalír s polnicí.

Aiko vytáhla z baronova hrdla šuriken, svlékla ho z pláště a přivlastnila si také jeho meč s pochvou, která se připevňovala k pasu. Přšla k zabitému strážci, vytrhla mu z týla druhý šuriken, pak přistoupila ke dveřím a předala baronovu výstroj Arin. Vyzvala ji, aby se jí vystrojila. „a pospěšte, má tygřice šeptá cosi o nebezpečí,“ řekla.

Egil, který už měl plášť na sobě, si přehodil přes hlavu kápi a zeptal se: „Připraveni?“ Pak se obrátil a pátravě se rozhlížel. „Kde je Alos?“

Staroch ležel mezi těly na podlaze. Egil k němu přistoupil a poklekl.

„Je mrtvý?“ zeptal se Delon.

„Zatraceně, zatraceně a znovu zatraceně!“ zasyčel Egil. „Je namol opilý.“ Poté si Alose přehodil přes plece. Překvapilo ho, jak je lehký. „Pohněte, musíme běžet.“

Jak procházeli dveřmi, Aiko se zastavila a otočila se k roztřeseným hostům. Z mečů jí dosud nepřestala odkapávat karmínově rudá krev. „Nebudu prehat se svou paní. Budu stát přímo za těmihle dveřmi a vyjde-li někdo z vás dříve než zazní polnice, tak ho zabiji, ať půjde o kohokoliv. Který z vás hodlá zemřít jako první?“

Aniž by vyčkala nějaké odpovědi, obrátila se na podpatku, vyšla ven a dveře za sebou zavřela.

Rychle doběhla ostatní a za běhu si meče otírala do pláště. Spěšně prošli

chodbami, aniž by je kdokoliv zastavil, a venku před budovou našli koně. Bylo jich celkem šest a byli osedláni, protože baron, vévoda i mladík měli každý ještě jednoho rezervního koně. Koně byli dosud zadýchaní z předešlé rychlé jízdy. Egil předal Aloše Delonovi, vsedl na koně a vyzval ho, aby mu starce vyzvedl nahoru. Delon jej břichem přehodil před Egilovo sedlo.

„Dělejte,“ sykla Aiko z koně. Meče jí už zase vězely v pochvách na zádech. „Moje tygřice teď už o nebezpečí mručí.“

Arin si povytáhla šaty a vsedla na koně.

Delon odřízl náhradního koně uvázaného za Egilovým a vyšvihl se do sedla. Všichni čtyři nasadili koňům ostruhy a tryskem vyrazili pryč. Arin s Aiko v závěsu za sebou po jednom rezervním koni.

Projížděli klikatou a kamenitou cestou bezohledně a modlili se, aby koně zůstali na nohou. Hnali se deštěm potemnělou nocí ze svahu tryskem. Uháněli jako by jim byla v patách psi smečka samotného ďábla. Zezadu k nim doléhali poplašené výkřiky, protože někteří z hostů se přeci jen za dveře odvážili. Pak Delon pozvedl polnici k ústům a zatroubil naléhavý signál: *tradá, tradá, tratrtradá!*

Spatřili, jak se před nimi ve světle luceren v průchodu otvírá vnitřní brána.

Tradá, tradá, tratrtradá! zatroubil Delon znovu.

Zatímco se řítili k otevřené bráně, od pádicích kopyt odletovaly kusy bláta. Ale když dojeli k vjezdu, zatroubila polnice z hradu na poplach.

Vřítili se do křivolakého průjezdu a přitahováním oteží koně zpomalovali. Chodbou se rozléhal klapot kopyt na kamenném dláždění. Ujížděli tak rychle, jak jen byli koně schopní, aby se udrželi na nohou. Shora, vražednými průduchy, k nim doléhalo poplašené volání. Vzápětí zabočili za poslední ohyb a před nimi už zůstávala jen zvednutá padací mříž, která se už ale začínala spouštět. Egil s výkřikem pobídl koně ostruhami do slabin a ostatní ho tryskem následovali. Všichni čtyři se v sedlech co nejvíc snížili, protože smrtící tesáky mocné mříže s rachotem klesaly pořád níž. Koně se vyřítili vpřed a všem, až na jednoho, se pod sestupující mříží podařilo prolétnout. Odnesl to náhradní kůň ve vleku za Arininým. Zvíře, jímž pronikaly tuny oceli, zařičelo, ale vzápětí umlklo. Arinin kůň sebou prudce smýkl, když se vlečný provaz napjal, ale protože se našťěstí přetrhl, cválal dál.

Deštěm za nimi zasvištělo několik šípů, ale nikoho z nich nezasáhly.

Hnali se od pevnosti dolů a posléze městskými ulicemi kluzkými deštěm. Několik chodců, kolem kterých s lomozem projeli, je proklelo. Pádili k přístavišti, u něhož Egil ve vedení přitáhl otěže a zastavil koně přesně v okamžiku, kdy se mu Alos vyzvracel do pravé boty.

Seskočili z koní a poplácáváním po zadcích je rozháněli. Egil s Delonem odnášeli starocha s bradou ještě potřísněnou zvratky. Vříteli se na šalupu, zatímco koně s dusotem mizeli do noci.

Egil s Arin chvatně vztyčili hlavní plachtu a trojúhlou kosatku. Aiko odvázala lano, spolu s Delonem odrazili loď od kotviště a přeskočili na palubu. Křižovali proti bouřlivému pevninskému větru a Egil se se šalupou zvolna proplétal z přístaviště do přístavní zátoky. Když šalupa proplouvala prudce se vzdouvající vodou přístavu k rozbouřeným vodám Westonského moře, bičoval ji silný lijavec. Ze zádi bylo na pozadí světél Koniginstadtu vidět siluety vojáků na koních cválajících městskými ulicemi.

KAPITOLA 42

Černou nocí, prudce vanoucím větrem a silnou průtrží mračen si šalupa *Brise* pracně proklesla cestu z úst? přístavu do chladné běsnoty Westonského moře, na němž se přes bočnice malé kocábky přelévaly bouří vzedmuté vlny, pohupovaly jí ze strany na stranu a hrozily, že ji zaplaví.

„Obrátíme loď o devadesát stupňů, aby se dostala proti větru,“ vykřikl Egil. Arin se pustila do otáčení kormidla, Egil současně přehazoval příčné ráhno hlavní plachty na opačnou stranu a Aiko stahovala otěže kosatky.

Příd' *Brise* se zařezávala do vln, šplhala po připlouvajících hřebenech vln, prorážela jejich vrcholy a spadala po jejich zádech zase dolů, zatímco se kolem ní s burácivým rachotem přeháněly další vlny. Takhle loď plula neustále a déšť hnaný větrem spolu s vodou, která se přelévala přes palubu, všechny skrz naskrz promáčely.

„Musíme se převléci do našeho nepromokavého oblečení dříve, než z nás ta ledová voda odčerpá všechno teplo,“ zvolal Egil. „Aiko, běžte se teď převléknout vy.“

Aiko odsunula stranou vodotěsné dveře, takže ostatní mohli pozorovat její siluetu na pozadí komíhajícího se světla z podpalubí. Zmizela v kajutě, aby se po delší chvíli znovu objevila v tulení kůži a nepromokavém kabátu.

„Teď si na řadě ty, Egile,“ zavolala Arin, které se promočené šaty lepi-ly na tělo. „Elfové nejsou na chlad a teplo tak citliví.“

Nyní dveře do podpalubí odsunul Egil a zmizel v kajutě.

V ní se divoce komíhala signální lucerna s plamenem chráněným před větrem a vrhala kolem sebe v kruzích stíny. Na jedné z paland ležel Alos v bezvědomí. Na druhé seděl Delon a pevně se přidržoval opěrného sloupku. Byl bledý, strhaný a mezi nohama svíral kbelík. V okamžiku, kdy se příd' loď zvedala vzhůru, převalovala přes vlnu a s dunivým rachotem opět klesala, zahleděl se Delon v silném světle lucerny na Egila. „Nikdy jsem jízdu na lodi nesnášel.“ Sklonil se a pokoušel se vyzvracet do kbelíku. Ale jeho pokus o vydávení skončil jen tenkým pramínkem nazelenalé tekutiny. „Už ani nemám co zvracet,“ zasténal, zvrátil se vzad a opřel se o přepážku. „Adone, vždyť já jsem úplně vyřízený.“

Egil bez odpovědi stahoval vodou prosáklé boty. Z pravé vytáhl nohu potřísněnou zvratky. Když to Delon spatřil, začal nanovo dávit, ale teď už jen naprázdno. Egil ze sebe rychle shodil zbytek odění, natáhl si šaty z tulení kůže a přes ramena si přehodil nepromokavý plášť. Pak se vrátil k Delonovi a ukázal na Alose. „Kdybychom se začali potápět, vytáhněte starce nahoru.“

Aniž by vyčkal na odpověď, otočil se a vyšel ven.

S větrem, vlnami a lijákem zápolili celou noc. Když se přiblížil úsvit, déšť ustal a vítr se zvolna utišíl. Jako poslední se zklidnil oceán. Před polednem se nebe vyjasnilo, zpěněné hřebeny vln vymizely a pod zářijovým sluncem po sobě zanechaly jen výrazně rozvlněné moře.

Egil teď loď nasměroval na jižní kurz, a protože váł vítr z boku rozvinuli s Aiko horní, stěhovou a přední plachtu. Se vzdutými plachtami proploovali úžinou mezi Jutě a Gelenem.

Delon se vypořádal z kajuty na palubu. Byl pobledlý, zesláblý a přidržel se všeho na dosah. Posléze se opatrně svezl na jedno z bočních sedátek. Stále měl na sobě křiklavě pestré hedvábné šaty, které byly zmuchlané a ušpiněné, ale už ne mokré. Kolem krku mu ze stříbrného obojku visel na zlatém řetízku leštěný kousek obsidiánu. Hned když ho Aiko zahlédla, řekla: „Žádný strach, Delone, nevolnost tě za čas přejde.“

„Adone,“ zasténal Delon a zachytil se sedátka tak pevně, až mu klouby na prstech zbělely. „Doufáme, že se to stane co nejdřív. Vyzvrátil jsem už všechno, co se dalo. Teď už přijde na řadu žaludek.“

Egil se stroze pousmál. „Dole ve skříňkách je nějaké oblečení. I když vám asi bude trochu volné, myslím, že něco z mého by vám padnout mohlo.“

„Nejlépe by mu padlo Alosovo,“ poznamenala stručně Aiko. „I když ho má jen pár kousků.“

Delon se rozhlédl. „Kde to jsme? Vidím jen převalující se vlny.“

„Kdesi mezi Gelenem a Jute,“ odpověděl Egil.

„Kam máte namířeno?“

„Do Pendwyru,“ řekl Egil.

Pak se Delon zadíval na Aiko. „Proč jste mě vysvobodila? Ne, že bych si chtěl stýskat, stejně by mě ta posedlice upálila na hranici. Přesto, proč jste mě osvobodila?“

Aiko se usmála, natáhla paži a zatahala ho za oblek v duhových barvách. „Proto, Delone, že si tokající páv a my tě potřebujeme při našem hledání.“

Delon pozdvihl obočí. „Páv? Hledání?“

Dříve, než mu mohla Aiko odpovědět, ozvaly se z kajuty jekot a celá ráda nadávek. Ve vstupu do kajut se zjevil Alos, který se s klením drápal na palubu. Jak se kolem sebe rozhlížel, držel si bolavou hlavu. Když se o svém podezření ubezpečil, dožadoval se vysvětlení. „Co to má bejt? Říkal sem vám přece, že dál než do Jute s várna nepojedu, ale vy sté mě jako zákeřný verbíři hodili na loď a zase mě vytáhli na moře.. .a dodávám, že proti mý vůli.“

Aiko pohrdavě zasupěla, ale Arin řekla: „Nemohli jsme vás tam nechat, Alosi. Vždyť jste jeden z nás a oni by vás bývali zabili, možná i umučili...královna by to byla přikázala."

„Jestli přežila," dodala Aiko. „Pokud ji nikdo neošetřil, možná už zemřela na následky vykrvácení."

„I tak by Alos," řekla Arin, „zaplatil životem, kdybychom ho tam nechali. Nejvyšší komoří s ostatními by se o to jistě postarali."

Delon přikývl. „I když byla šílená, je královražda zločinem, který si žádné království nemůže dovolit ponechat bez trestu... ačkoliv v mnohých případech by takový zločin měl být spíše podporován a odměňován."

Alos mhouřil oči ve slunci a vyhlížel rozpačitě. „Co se stalo královně?"

Delon se na něj upřeně zahleděl. „Vy to nevíte?" Alos zavrtěl hlavou, ale vzápětí s ní škulbl, jak ho zbolela. „Já,ehm..."

„Opil ses do němoty," pronesla Aiko vyčítavě.

Alos na ni nevraždivě pohlédl. „Takže právě *tehdy* sté mě proti my vůli dotáhli na loď, co?"

Aiko se znechuceně odvrátila.

„Pchá, to sem si moh myslet" obvinil ji stařec a jeho bělmo hněvivě zaplálo.

„Bylo to pro vaše dobro, Alosi," namítla Arin.

Stařec pohlédl na dylvanku a pak na Egila, který přikývl a řekl: „Je to tak, kormidelníku."

Jakžtakž uchlácholený Alos cosi zabručel a poté se otočil k Delonovi. „Co je s královnou? Proč by mě měla nechat voddělat?"

„Inu," řekl Delon a s úšklebkem vysoukal ze záhadří košile náramek na stříbrném řetězu, jehož články byly dosud připevněny ke stříbrnému obojku na jeho krku. „Paní Aiko jí usekla ruku, aby mě osvobodila."

„*Mokk!*" vyhrkl Alos. „Já tydle Juty znám. Půdou po nás až na konec světa."

„A zvláště, jestli královna žije," souhlasil s ním Delon. „Neustane, dokud všichni nebudeme po smrti... a čím krvavější a bolestnější nás konec bude, tím větší potěšení z toho bude mít."

„Hmm," zamumlal Egil. „Pro nás není nijak snadné ukrýt se jen tak v davu. Tedy, myslím, když se na sebe podíváme: dylvanka, žena se žlutou pletí a dva jednoocí."

„A tokající páv," dodal Delon, „ať je to cokoliv."

„Třeba netuší, že jsme na moři." podotkla Aiko.

Egil odmítavě zavrtěl hlavou. „Zjistí to ihned poté, co si promluví se správcem přístavu."

Aiko mrzutě přikývla a pak řekla: „To znamená, že po nás vyšlou pát-

rat lodě."

„A nebudou to lodě jen tak ledajaké," odpověděl Egil, „nýbrž válečné, dračí."

„Třeba se pustí na sever, *chier*." řekla Arin. „Do Fjordlandu, protože vědí, že odtamtud pocházíš."

„Asi ano," odpověděl Egil, „ale budou jistě pátrat také na jihu a na západě. Myslím, že bude nejlepší, když setrváme na širém moři. Doufejme, že se budou domnívat, že prcháme podél pobřeží, že plujeme za nocí a přes den jsme zalezlí v zátokách, abychom se tak vyhnuli objevení."

Aiko na Egila pohlédla a řekla: „Jestli ale na vaši strategii přijdou, pak se vystavujeme riziku, že nás dostihnou někde na širém moři. Bude jich spousta, nás málo a uniknout jim nedokážeme."

Egil sklonil hlavu na stranu. „Ano, Aiko. Ale tohle moře je ohromné. Bude to jako by hledali jehlu v kupce sena."

Arin přikývla. „Souhlasím. Kdyby znali náš cíl, pak by naše vyhlídky byly podstatně menší. Ale tak tomu jistě není. Setrváme na širém moři a loď bude řídit zdatný kormidelník Alos."

„Možná si budou myslet, že jsme se potopili," nadhodil Delon. „Že nás potopila včerejší bouře."

Egil se na něj zahleděl a pokrčil rameny. „I tak nás budou hledat."

Chvilí zavládlo ticho, až po nějaké době se znovu ozval Delon. „Poplujeme tedy do Pendwyru?"

„Ano, tam," odpověděl Egil.

„Ale dál už ne, slyšíte?" prohlásil Alos a přejížděl si jazykem ústní patro. „Popluju s várna až tam, ale pak se naše cesty rozdělí." Ještě cosi zabručel a pak se vydal ke kormidlu, kde se opatrně posadil proti Arin. Zaclonil si oko, vzhlédl k plachtám a řekl: „Este v nich nemáte všečen vítr, daro." Obrátil se k Egilovi. „Potřebuju seřadit plachty. No tak, pusťte mě už k tomu kormidlu, protože tak tam budem mnohem rychleji a já se konečně tohoto šíleného podniku zbavím. Pak se za zeleným kamenem můžete honit sami. Já už se na tom nikterak podílet nebudu."

Delon stočil pohled k Aiko. „Zelený kámen? Hmm. Už od klukovských let v Gûnaru jsem se chtěl podílet na nějakém velkém dobrodružství. Musíte mi b tomhle hledání vyprávět."

Aiko zavrtěla hlavou. „Sledujeme vize dary Arin, ne mé."

Delon se zadíval na dylvanku. „Povězte mi, po čem pátráte? A řekněte mi rovněž, paní Arin, proč mě paní Aiko nazývá tokajícím pávem, i když mám dojem, že odpověď tuším. A nevíte, jak bych z krku dostal tenhle prokletý obojek?"

„Aha, tak takhle to tedy je," řekl Delon ve slunečním svitu pozdního odpoledne. Protože už nevolnost ustoupila, cítil se mnohem lépe. „Dobrá, počítejte tedy i se mnou. Ať se to zdaří či nikoliv, mohu z toho vytvořit rozsáhlý hrdinský epos."

„Nehýbejte se," obořila se na něj Aiko, která rezavým pohybem ostré čepele ocelového meče přefezávala zbytek stříbrného obojku. „Už jsem skoro hotová."

Cink!

Ostří překonalo zbytek měkkého stříbrného nýtku a obojek se rozpojil.

Delon se zhluboka nadechl a zvolna vydechl. Pak si zamnul krk a ze všech stran jej masíroval. „Adone, jak báječné, zbaví-li se člověk něčeho takového. Děkuji vám, paní Aiko." Zasmál se a potěžkával v dlaních obojek, řetěz i náramek. „Chabá odměna za všechno, co jsem zkusil."

Egil se na něj zahleděl. „A to... ?" Delon vrhl letmý pohled na Arin s Aiko a pak odpověděl: „Měl jsem za úkol ji, ehm, uspokojovat." Zavrtěl hlavou. „I na mě to bylo příliš."

„No!" vybafl Alos. „Tak *jakpak* si ji uspokojoval?"

Delon sklonil hlavu na stranu a bezvýrazně se usmál. „K uspokojení ženy existuje více než jedna cesta."

Alos se smíchy hlasitě rozkdákal, ale pak zvažněl a obrátil se k Aiko. „Doufám, že sté se nezmýlila. Chci říct, že sté tam nenechala pravýho páva, protože já se teda pro něj vracet nehodlám. A pokud de vo to jeho tokání, tak ten teď asi vobšťastňuje kachny."

„Nikoliv, Alosi," namítla Aiko, „zdá se totiž, že ptáci zůstávají věrni vlastnímu druhu."

„Jak sté teda věděla, že tady Delon je tokající páv?" Delon se na ni zadíval a s náznakem úsměvu očekával odpověď.

Aiko pokrčila rameny. „Balkón byl otevřený a přivrácený ke královnické ložnici. Během bezpočetného opakování své neřestí se vůbec nechovala tiše. A pokud jde o páva—"

„Pokud jde o něj," poznamenal Delon, roztáhl paže a shlédl na své odění, „vždyť se na mě podívejte. Co jiného jsem mohl být, než Gudrunin páv? Jako bych byl jedním z jejích výstavních zvířat. Oblékala mě do tak křiklavých šatů, že je zázrak, že nikdo neoslepl." Delon pohlédl na Aiko a souhlasně přikývl. „Tím tokajícím pávem šíleného monarchy jsem, paní Aiko, skutečně já.. jeden z mnoha set, rozumím-li tomu dobře.. přesto jsem vám nanejdůležitější vděčný, že jste mě vysvobodila, protože jinak by mě potkal jejich osud."

„Jak ses, ehm, ehm," řekl Alos a zazubil se prořídlym chrupem, „dostal do jejich služeb?"

Delon se zasmál a odpověděl: „Tenhle starý kozel se mi líbí.“ Pak ve tváři zvažněl. „Jak jsem se k ní dostal, inu, vešel jsem tam s očima dokorán...”

Po vystoupení z gelenské lodi, která právě přistála v Koniginstadtu, si Delon pohvizdoval. Jsou-li pověsti pravdivé, zanedlouho bude žít v bezmezném přepychu jako královnin oblíbený milenec. Vůbec o tom nezapochyboval. Zpočátku se jí bude dvořit pohledy a hlasem...

Delon nahmatal amulet, který mu visel na krku. Dostal jej od svého otce Elona, který ho zase dostal od svého otce Galona a tak dále, stále hlouběji do mlhavé minulosti. Nikdo v současnosti nevěděl, odkud vlastně amulet pochází, i když se vyprávělo, že je to dar mága Kalgora z dávné minulosti za dobře prokázanou službu. V každém případě se zdálo, že má moc zlepšovat hlas a ve spojení s pěveckým školením umožňoval zpívat tak jako to dokáží Elfové.

... A když jej k sobě přijala, dvořil se jí pohyby rukou, rty, šeptanými zamilovanými slovíčky a celým tělem. Ze jí dokáže poskytnout rozkoš cítil jistě, protože uplynulých patnáct let trávil ve společnosti žen, především v jejich postelích. Dosud se nesetkal s žádnou ženou, kterou by nedokázal uspokojit. Byl za to štědře odměňován: dostával nejlepší jídla a vína i jiná potěšení chuti a čichu, drahé oblečení, poutavé knihy, malé drahocennosti a vzácné drobnůstky a každý den stále další radosti...inu, ne vždy muselo jít zrovna o tělesné rozkoše, i když i těch si užíval ve značné míře, ale byly to rovněž slasti mysli, ducha a srdce. K tomu všemu náleželo i cestování a dobrodružství, která si ale volil sám, i když se dosud spíše všemu namáhavému vyhýbal, protože přepych miloval nadevše. Samozřejmě, že občas musel od utěšované ženy utéci — objevil-li se v její ložnici nečekaně otec, bratr, manžel nebo snoubenec — a někdy se stávalo, že si svou cestu ke svobodě musel i vybojovávat. I když se v zacházení s kordem vyznal, volný odchod si většinou dokázal vymínit pouhým přesvědčováním. V podstatě nedělal nic jiného než, že se jen toulal od jednoho pohodlného místa ke druhému, a to pokaždé, když začala slábnout přitažlivost takového místa či domu, anebo atraktivita ženy, s níž tam žil. A tak se potloukal od šlechtického sídla na panskou usedlost či statek, popřípadě zámek, nebo vilu. Všude hledal rozkoš, hledal...a vlastně ani netušil co.

Zaslechl, že prý jutlandská královna hledá milence. A protože dosud s žádnou královnou nespál, natož s tak bohatou panovnicí, chtěl si vyzkoušet i tuhle hru. Ovšem, že se šuškal o cosi o jejích předešlých milencích a zvláštních zálibách...byly to neuvěřitelné báchorky o psech, koních a jiných zvířatech...ale i on sám měl spoustu milenek a sklonů mnohdy neob-

vyklých. Pověsti, které o něm občas šířily zhrzené milenky, byly zřejmě z podobného nepravdivého zdroje.

Připlul tedy do Koniginstadtu s prostým plánem: dvořit se královně. O tom, do čeho se pouští, věděl málo.

Sotva po týdnu byl pozván na dvůr, aby před královnou zazpíval a už o necelou svícninu později si ho vzala do postele.

Zcela vyčerpán jejími nároky usnul jako zabítý, a když procitl, měl kolem krku stříbrný obojek se stříbrným řetězem připoutaným k náramku, který nosila.

A pak jedné noci v dozvucích po milování, v důvěrné chvílce milencekého šepotání, pochopil, proč se o ní říká, že je šílená: něžně mu sdělila, jak stovky svých předešlých milenců obětovala, když ji přestaly uspokojovat. V záchvatu velkolepé ukázky žalu je vlastnoručně zaživa upalovala. Naříkala a pokaždé bez ustání volala otcovo jméno, zatímco každý z mužů, kteří jí dříve padli do oka, ječel v mučivých bolestech, když mu seškvařené maso odpadávalo z kostí a život pohlcovaly plameny.

Teď ale věří, že konečně našla svého věčného milence, protože on se jistě postará o každou její tělesnou touhu.

Delon se zhrozil a v té chvíli ji téměř zklamal, ale k jejímu nemalému požitku naštěstí věděl o více než o jednom způsobu, jak ženu ukojit.

Pokud šlo o něj, bylo mu splněno každé přání. Až na svobodu si už víc ani přát nemohl. Dostával jídlo, pití, oblečení, byl zahrnován přepychem. Dostávalo se mu sice všeho, oč požádal, ale vše by to prostě býval vyměnil za svobodu.

Netušil, jak dlouho ji ještě dokáže uspokojovat, ani jak dlouho bude vůbec žít.

„... a pak jste se objevili vy čtyři a zachránili mě," dovyprávěl svůj příběh Delon a zmlkl.

„Proč si ji jednoduše nezabil a neutekl?" zabručela Aiko.

Delon zavrtěl hlavou. „Nevím. Připadalo mi, že k ničemu nemám sílu. Stal jsem se prostě jejím otrokem."

Arin svrátila čelo a zadívala se na obojek se řetězem, který Delonovi visel z ruky. Sehnula hlavu blíž a pokusila se něco <zahlédnout>. Pak si všimla, jak po stříbře problikává matná aura. „Hmm, myslím, Delone, že váš obojek, řetěz a náramek jsou očarovány." Pohlédla na něj. „I váš amulet je očarovaný."

„Zničte to," navrhla Aiko.

„To ne. Nutí-li k poslušnosti, mohli bychom ho koneckonců nějak využít při našem hledání," namítl Egil.

Arin se na oba jen mlčky podívala.

Pluli k jihu a stáčeli se trochu na východ. Mířili ke Kistanskému průlivu. Do nejteplejších vod se oceánem plavili dvanáct dní. Někdy jim vítr pomáhal, jindy museli křížovat proti němu a občas po krátkou dobu nevanul vůbec. Dva dny z toho zase přšelo. Silný nárazový vítr hnal po vlnícím se oceánu proudy vody. Po celou plavbu nezahlédl ani známku nějaké jutlandské lodí, ale minuli se s gelenským dvoustěžníkem směřujícím domů k severu a pak s gothonskou poštovní lodí, která mířila k západu. Žádná z nich se nepřiblížila natolik, aby se s ní mohli pozdravit. Dvanáct dní zachovávali tento kurz a právě dvanáctého dne utekl po nebi ubývající půlměsíc před sluncem. Nastala noc, a když přišla půlnoc, pustila se Arin ve stísněném palubním prostoru do prozpěvování a vykračování v prastarém dylvanském obřadu oslavujícím podzimní rovnodennost. Aiko po ní opakovala každý pohyb. Egil s Delonem je napodobovali a dokonce i Alos se k nim na chvíli připojil.

Šestnáctého dne navečer spatřili Kistanský průliv a odbočili s *Brise* na severovýchod, do mělkých vod u pobřeží království Vancha. Doufali, že budou-li se držet pobřeží, uniknou pozornosti kistanských korzárů, ať průliv stále blokuje či už nikoliv.

Jestliže přístupu do Avagonského moře nadále brání, pak by snad kolem nich malá loďka plující podél pobřežní linie mohla nepozorovaně proklouznout. A i kdyby už jejich blokáda byla prolomena, průlivem beztak stále křížují osamocení námořní lapkové, kteří přepadávají lodě, rabují, znásilňují a vraždí, aby se poté opět spěšně stáhli do bezpečných přístavů Kistanského ostrova zarostlého džunglí.

A tak vpluli do safírových vod Avagonského moře a brázdili mělčiny podél vanchského pobřeží. Během pětidenní plavby nezahlédl ani jedinou z trojúhlých karminově rudých plachet rychlých dhowu — plachetnic kistanských korzárů.

Třicátého září v poledne vpluli do přístavu Castilla v jižní oblasti území Vancha. Při proplouvání kolem lodí zakotvených v kryté zátoce zahlédli arbalinskou loď s trupem začazeným od ohně, s jedním zlomeným stěžněm a s otvorem v trupu u čáry ponoru. Na její palubě pracovala posádka na odstranění škod a na opravách. Někteří z jejích členů meh" obvazy.

„Hej, co se vám stalo?“ vykřikl Delon kornoutem vytvořeným z dlaní.

„Korzáři,“ následovala stručná odpověď. Delon se obrátil. „Už jen to, že přežili, je zázrak.“

„To si nemyslím,“ odpověděl Egil. „Protože korzáři drancují, znásilňují

a zabíjejí převážně ty, kteří se jim postaví. Občas berou zajatce kvůli výkupnému. A někdy z téhož důvodu i lodě. Jindy je úmyslně potopí. Ale těžce poškozené lodě obvykle pouští na svobodu."

„Ano?"

„Přesně tak. Předpokládají, že budou opraveny, takže je budou moci přepadnout znovu."

„Prokletí korzáři," vyhrkl Alos a zahleděl se na poškozenou loď, která se již ocitla za jejich zádi.

Egil se rovněž zahleděl na záď a jako ozvěna zopakoval: „Prokletí korzáři."

Arin se na Egila upřeně zahleděla oříškově hnědýma očima. „*Chier*, proč ty piráty proklínáš? Nepočínají si fjordlandští piráti stejně? Neloupí majetek druhých a neznásilňují snad ženy poražených? Nezabíjejí většinu z těch, co se postaví na odpor a neberou zajatce kvůli výkupnému stejně jako majetek? Neničí snad občas všechno také jen tak z pouhého rozmaru? Cožpak ale nešetří dost lodí, aby pak v příštích letech mohli být úspěšní další piráti?"

Egil se na ni zahleděl a jediné oko se mu lesklo. „Ano, drahá, všeho, co jsi zmínila, jsem se dopouštěl a snad i jiných věcí. Ale jak už jsem slíbil na tom návrší nad fjordem, u něhož jsem se narodil, loupit už nikdy nebudu. Necht' jsem to já, kdo s tím začne, řekl jsem a myslím to doopravdy."

Arin k němu vztáhla paži, vzala ho za ruku, pak si ho k sobě přitáhla a políbila ho. Egil ji s úsměvem pohládl po vlasech a řekl: „To ale samozřejmě neznamená, že občas někde nešlohnou páva."

Arin se zasmála. „Zapůjčíš si ho, *chier*, jen si ho vypůjčíš."

O dva dny později opět vypluli na zbytek cesty do Pendwyru. Loď byla zase plně zásobena a Delon s Alosem vybaveni vhodným oděvem na moře, až na jeho duhově zbarvený opasek s velkou ozdobnou přezkou, jenž si ponechal jako upomínku na nepříliš dobře promyšlené přání. *Brise* nepřestávala brázdit při vanchanském pobřeží, protože korzáři, i přesto, že jejich blokádu flotila Horního krále rozbila, občas nějakou loď proplouvající průlivem přepadli a vydrancovali. Sotva za týden se od Severního kistanského průlivu dostatečně vzdálili a zamířili na severovýchod. Plavili se nyní nad indigovými hlubinami Avagonského moře. Vítr byl stalý, i když občas pršelo. Proplouvali stále dál, kolem královských území Hoven a Jugo, které se prostíraly kdesi mimo dohled za severním obzorem.

Koncem třetího říjnového týdne vpluli do bahnitých vod vytékajících v ohromných spoustách z mocné řeky Argon, a když slunce zapadlo, dospěli k pellarskému pobřeží. O tři dny později vpluli před půlnocí pod hvězdným

nebem do Hilské zátoky. Byl to přístav obklopený dokola strmými útesy, které se zvedaly do výšky i více než sta stop. Jak se blížili ke kotvišti, na vysokém srázném ostrohu se mihotala světla města, jehož budovy stály podél táhlého mysu s příkrými svahy, jež chránil zátoku.

Konečně dopluli do Pendwyru. Doufali, že zde naleznou fretku v kleci horního krále.

KAPITOLA 43

Když *Brise* uvázali v přístavišti na místě, které jim správce přístavu přidělil, vydala se Arin s přáteli strmou cestou ve srázu vzhůru k mysu. Alos dýchal ztěžka, celou dobu výstupu skuhral a často se zastavoval, aby se vydýchal.

„Měl sem zvostat v někerym z přístavních hostinců," prohlašoval.

„Pchá!" vyštěkla Aiko. „Tím myslíš nějakou přístavní krčmu."

Alos vzdorně pozvedl hlavu. „Hostinec nebo krčma. Co na tom sejde? Nemáte na mě žádný právo. Až získáte to, kvůli čemu sté přišli, pustíte se dál. A mě je úplně jedno kam, protože to už s várna nebudu. Konečně budu volnej a přestanu bejt součástí tohodle bláznivýho podniku, ve kterým mě vláčíte po mořích, kradete pávy a královnám vodsekáváte údy. Nemáte na mě žádný právo, slyšíte?"

Aiko cosi zavrčela a Arin si povzdechla. Staroch se jejímu pohledu vyhýbal. Jak Delon zvedal Alosův tlumok, řekl Egil: „Pojďme."

Dospěli mezi domy z kamene a cihel, jejichž jedinou dřevěnou součástí v dohledu byly pestře pomalované dveře. Pokračovali dál, směrem do městského středu, a když se poptali, pronajali si pokoje v zájezdním hostinci U Modrého měsíce s vyhlídkou na zátoku.

Po horké koupeli a teplém jídle se uložili ke spánku. Když nadešlo ráno, Alos byl pryč.

„Pryč?" zeptal se Egil. „Kam pryč?"

Delon pokrčil rameny a ukázal oknem nálevny ven, kde se nad mysem a v pendwyrských ulicích vlnila ranní hustá mlha. „To nevím. Postel byla použitá, ale když jsem se vzbudil, už v ní nebyl. A jeho věci zmizely s ním."

Egil pohlédl na Aiko, ale válečnice se žlutou pletí mu pohled opětovala nezúčastněně. Poté se otočil k Arin: „Žádný strach, drahá, kdykoliv ho zase můžeme najít a dostat zpátky na palubu."

Arin odvrátila pohled od plamenů v nedalekém krbu, které vyháněly z pokoje vlhký chlad.

„Není třeba, *chier*, nech ho být." Pohlédla na Delona a vzápětí se znovu zadívala na Egila: „Kdybychom Alosovi něco takového provedli, nebylo by to o nic lepší, než kdybychom mu na krk nasadili kovový obojek."

Egil se zhluboka nadechl a pak zvolna vydechoval. „Jak si přeješ, drahá."

Ke stolu přišlo děvče s velkým tácem plným míchaných vajec, slaninových plátků a vdolečků. Stály na něm také med a konev čerstvě uvařeného

čaje. Delon se pustil do obsluhy ostatních. Nakládal jim na prkénka jídlo a do šálků jim rozléval horký nápoj.

Když se dali do jídla, rozhlédl se Egil po ostatních u stolu. „Předpokládám, že naším dalším krokem bude výprava do caeru, kde bychom se měli poohlédnout po kleci Horního krále, co říkáte?”

Delon odložil šálek. „Třeba na hradě ani není. Zahrada se zvířaty je možná někde jinde.”

„A třeba Horní král Bleys vůbec žádné fretky nechová,” poznamenala Aiko.

Delon překvapeně pozvedl obočí.

Aiko pokrčila rameny. „Není vyloučené, že fretkou v kleci Horního krále je nějaká osoba, podobně jako jste byl vy tokajícím pávem šilené panovnice.”

„Pokud jsem tím pávem z hádanky skutečně já a ne ten vyšňořený opeřenec v její zahradě,” řekl Delon.

„Hmm,” zahučel zamyšleně Egil. „Ať tak či onak, ať jste či nejste tím pávem, i když já se přikláním k možnosti, že ano, může mít Aiko pravdu. Není vyloučeno, že je fretka nějaká osoba. Je-li tomu tak, pak může klec Horní krále představovat samotný hrad, kobky v něm, anebo—”

„Anebo městskou šatlavu,” vskočil mu do řeči Delon. „Nemůžeme vyloučit ani nějaké vězení na lodi,” dodal Egil. „Kdyby to bylo v mé písni, mělo by se jednat o nějakou odlehlou věž...s princeznou uzamčenou v komůrce na jejím vršku,” prohodil Delon s úšklebkem.

Egil na něj pohlédl. „Má hrad nějakou věž?” Delon pokrčil rameny. „Možná ano a možná ne. Jestli má věž či podzemní kobku nevím. Ještě jsem se tam nikdy nedostal.”

Egil se obrátil na Arin. Dylvanka ustala v jídle a znovu upřeně civěla do ohně. „Není ti nic, drahá?” zeptal se.

Arin na něj s povzdechem pohlédla. „Nic. Nic v těch plamenech nevidím. Od vidění se zeleným kamenem jsem žádnou další vizi neměla. Kdyby se mi něco podařilo <zahlédnout>, třeba bychom tak získali nějakou náповědu, nějaký náznak, jak bychom se měli zachovat dál. Začínám mít dojem, že mi už plameny nic neukáží, až do skončení tohoto hledání.”

Egil se k ní nahnul a položil si její ruku na dlaň. „Divoká magie,” řekla Arin, „tak ji nazval Dalavar. Divoká magie. Dostaví se, kdy se jí zachce, aniž bych k jejímu přivolání mohla cokoli podniknout.” S povzdechem mu pohladila prsty, ruku z jeho vyprostila, chopila se nože a pustila se do odkrajoování plátku slaniny.

„Musíme tedy navštívit hrad a zjistit o klecích Horního krále, co se jen dá. A také vše o fretce, ať už jí je cokoli nebo kdokoli.”

„Také o vězeních," dodal Delon. Nabral si na lžici vajíčka s kouskem vdolku, nacpal si sousto do úst a začal je přežvykovat. Poté se zhluboka napil horkého čaje a řekl: „Má-li Horní král nějakou zvláštní loď, měli bychom se i na ni podívat, abychom se přesvědčili nedrží-li tam někoho pod zámkem."

Arin odložila nůž. „Je to všechno k uzoufaní zahalené tajemstvím. Nevíme ani, zda se fretka v kleci Horního krále nachází zrovna v Pendwyru. Ale něco přece ano: Je-li Aiko kočkou upadlou v nemilost a Egil jednoočkým v temné vodě — připomínám, že lze vybírat ze všech jednoočkých možností, jež máme po ruce, tedy nyní ze třech, když je Alos pryč — a je-li tokajícím pávem šílené panovnice Delon a nikoliv ten pták, kterého jsme tam ponechali, bez ohledu na fretku se ubíráme správným směrem. Kretku tedy musíme hledat v Pendwyru. Najdeme či nenajdeme-li to, co opravdu hledáme, záleží na vrtkavé povaze paní Štěstěny. Kéž by k nám obrátila svou usměvavou tvář. I když se nám odtud podaří odejít s fretkou, musíme pak v bludišti ještě vyhledat prokletého ochránce víry. Ale nemáme ani ponětí, koho bychom to vlastně měli hledat a kde by mohl být. Více k tomu už asi povědět nedokážu."

Aiko se natáhla pro vdolek. „Daro, nezapomínejte na sochu v tom labyrintu. Nakonec se může ukázat, že ochráncem víry v bludišti je jednoruká královna."

Delon se zasmál, ale vzápětí zase zvážněl a vytřeštil oči. „Nechcete tím, doufám, naznačit, že se pro ni vrátíme. To jistě ne, vidíte?"

„Kdyby ano," odpověděla Aiko a rozkrojila vdolek příborovým nožem, „pak bych ji možná přivedla jako bezhlavou."

Arin k ní v uklidňujícím gestu vztáhla ruku. „Kdyby byla ochránkyní víry ona, domnívám se, že bychom ji k dokončení našeho pátrání potřebovali živou."

Aiko svěsila ústní koutky. „Po ukončení hledání bych ji tedy..." a přešla si prstem přes hrdlo. Zatímco rozjímal nad Gudruniným koncem, usmívala se a poklidně si medem potírala rozkrojené půlky vdolku.

Arin zavrtěla hlavou. „Teď pátráme po fretce, nikoliv po ochránci víry."

„Ta fretka je určitě zde v Pellaru a nikde jinde. Chci říci, kdepak jinde by měl Horní král Bleys své klece?"

Všechny oči se upřely na Delona, ale ten jen pokrčil rameny. „Slyšel jsem, že vlastní pevnost v Rianu. Myslím, že jde o Challerianskou tvrz."

Aiko záúpěla a pak se zeptala: „Kde se tahle pevnost nachází?"

Delon zase pokrčil rameny. „Já tam nikdy nebyl."

„Rianské území se prostírá u Borealského moře," podotkl Egil. „Jde-li o tvrz, musí být ve vnitrozemí. Na pobřeží určitě není. V každém případě je

to odtud daleko na severu."

„Kdybychom to tak věděli, když jsme tamtudy proplouvali," posteskla si Aiko. „Mohlo nám to ušetřit cestu."

Chvilí seděli mlčky a pak se znovu ozval Egil. „Než ale odkvačíme k Challerianské pevnosti, prohledejme tohle město. Třeba k nám Paní Štěstěna, jak říká Arin, obrátí svou usměvavou tvář."

Arin zvedla hlavu od jídla. „Nezbývá nám, než v to doufat."

Když vyšli na dlážděnou ulici před hostincem U Modrého měsíce, řekl Egil: „Mluvil jsem s hostinským. Jediné klece, o kterých v souvislosti s Horním kalem Bleyssem věděl, jsou psince, v nichž má své honící psy, a pak voliéry, v nichž chová lovecké dravce. Na hradě prý žádné kobky nejsou a pokud ví, tak ve městě je jen jediné vězení, které je právě v téhle době plné kapsářů, větších zlodějů a zajatých korzárů, jež čekají na popravu. Když flotila Horního krále prorazila blokádu, dopravila do městského arestu korzárské kapitány, kteří mají být pro výstrahu potrestáni. Zítra za úsvitu prý mají viset."

„Fuj," zabručel Delon. „Věšení je nezastaví. Pocházejí z pirátského národa. Jsou to Kistanci. Úkryt jim nabízejí spousty zátok obrostlých džunglí."

„Tohle ale teď není podstatné," řekl Egil, „my máme úplně jiné starosti." Obrátil se k Arin. „Půjdeme?"

Vyrazili na hrad.

Zatímco procházeli městem vystaveným převážně z kamene, cihel, tašek, štuky a hlíny, rozhánělo ranní slunce mlhu. Domy byly mezi sebou vesměs navzájem propojené, i když místy stály i samostatné budovy. Úzké uličky se mezi domy křivolace klikatily sem a tam a dláždila je pestrobarevná dlažba. Přízemní části domů často zabíraly obchody, kdežto patra byla obytná. Zboží na prodej vystavovaly prosklené výklady. Šlo o práci řemeslníků a umělců: kloboučníků, ševců, bednářů, obchodníků s látkami, krejčích, švadlen, výrobců nábytku a dalších podobných profesí.

Delon se zastavil u výkladu jednoho z obchodů. „Potřebuji si koupit kvalitní kožené oblečení. Zřejmě je po dobu našeho putování využiju."

Aiko v jeho směru nedůvěřivě pohlédla. „Toužíš, aby ti ladilo s opaskem? Jestli ano, mohu ti dát péro na klobouk." Delon se zašklebil, kdežto Aiko si zakryla ústa a zachichotala se. Egil se řehtal naplno. Arin se jen pousmála a popotáhla Egila vpřed. Ostatní pokračovali za nimi.

Chodců nebylo mnoho a po silnicích se vlekly těžké povozy tažené koňmi. Na jednom místě se museli zastavit, zatímco se ostrým zákrutem

pokoušel projet povoz s vodou. Během dalšího postupu městem se vozy s vodou staly běžným zjevem. Pendwyr totiž neměl vlastní studně, takže se voda musela dopravovat z hlubokých studní a pramenišť na pellarských pláních.

Ne, že by bylo město bez vlastních vodních zdrojů úplně. Téměř všechny domy ve městě měly střechy z tašek opatřené okapními žlaby a kanálky důvtipně vytesanými do kamene, jimiž byla dešťová voda sváděna do jímek a v nich přechovávána. Tento zdroj doplňovala voda z plání.

Stavba města na místě bez vody se odehrála dějinnou shodou okolností. Pendwyr totiž vyrůstal dům po domě tak, jak se kupci a řemeslníci postupně na mysu usazovali, aby byli hradu poblíž. Sama citadela stála na místě, na němž se Horní král usídlil po vypálení města Gleeds do základů, které se nacházelo nedaleko od ústí Argonu. Vypálili je v dávné minulosti Chabaiané při útoku z moře.

Ale v místě, kde stál Pendwyr, často pršelo, takže se město na vodu z plání muselo zcela spoléhat jen zřídkakdy.

Žádný ze čtveřice přátel se o minulosti města nezmínil, protože o ní žádný z nich nic nevěděl. Procházeli jím spíš téměř beze slov a obhlíželi hojnost zboží a bohatství všude kolem.

Míjeli obchody a prodejny, jídelny a kavárny, čajovny, hostince a špe-luňky, procházeli kolem výstavních budov a náměstí, kolem zelinářů, fel-čarů a bylinkářek. Prošli několika tržišti s rybami, drůbežím masem, ze-le-ninou, ovocem, obilím, košíkářským zbožím, květinami a tak podobně. Nezastavovali se ani, aby si na některé zboží jen sáhli, i když Egil cestou poznamenal, že by se tu někdy později měli stavít, a dokoupit nové zásoby na loď.

Pokračovali stále dál, až nakonec prošli bránou ve vysokých kamenných hradbách, jež uzavíraly celou šíři úzkého poloostrova. Za vstupní branou se charakter budov měnil. Stály tam rozměrná soudní budova, daňový úřad, mocné sídlo městské stráže, v jejímž patře bylo vězení, hasičská zbrojnice, knihovna, úřad pro sčítání obyvatel, úřad pro veřejné zápisy, univerzitní shluk budov a podobné instituční stavby. Právě odtud se vládlo. Byly tu úřady a královské instituce. Jak tudy procházeli, zaslechli jakési plesknutí a v zápětí na opačném konci jedné postranní ulice zahlédli na velkém rozleh-lém náměstí velikou šibenici s četnými provazy, které v té chvíli přehlíželi. I když bylo časně ráno, na náměstí si již rozmísťovali své káry na nejvý-hodnější místa pouliční prodavači. Chystali se své zboží prodávat během veřejné poprav.

Arin si povzdechla. „Ach, tihle lidé, dokážou i ze smrti ztropit karne-val.“

Egil se na ni zahleděl. „Drahá, třeba to alespoň někoho podnítí, aby s tím skoncoval. Než se podobného zločinu dopustí, dvakrát si to rozmyslí.”

Arin zavrtěla hlavou. „Jak už řekl Delon, takováhle podívaná korzáry neodradí.”

Egil pokrčil rameny a znovu se dali do kroku.

Před nimi se už tyčila Pendwyrská pevnost. Vysoká citadela obehnaná hradbou s cimbuřím dokola a s věží na každém rohu. Jak se blížili k pevnosti, pojednou si uvědomili, že se ocitli na skalnatém vrcholu, jenž se tyčí z Avagonského moře. Kamenná opevněná věž byla s mysem spojena otočným mostem. Posunem jediného článku jej mohla posádka pevnosti otočit kolem vlastní osy a odříznou tak od mysu přístup.

Před nízkou budovou stranou od mostu stála řada prosebníků. Když se čtveřice asi dvakrát poptala, zařadila se na její konec. Lidé se obraceli a civěli na ně s otevřenými ústy. Dylvanku viděli v těchto místech jen zřídka a válečníci se žlutou pletí ještě nikdy. Jak se šeptem sdělovaná zvěst šířila frontou dopředu, zašel strážce do dveří na opačném konci fronty. O chvíli později se z nich vynořili voják v rudozlaté gardové uniformě Horního krále spolu s dozorcím, který na čtveřici ukázal. Strážce znovu zaujal postavení u dveří, ale královský gardista se pochodovým krokem vydal k nim.

Aiko se rozkročila a zaujala postoj jako by se chystala k boji, i když meče zanechala v pochvách.

„Myslíte, že vědí o Gudrun a chystají se nás zatknout?” zašeptal Delon.

Egil pokrčil rameny. „To není pravděpodobné,” odpověděl, ale ruka mu sklouzla k sekeře, která mu spočívala za opaskem.

Královský gardista se zastavil před nimi a hluboce se uklonil

„Vznešená paní,” oslovil Arin, „přinášíte nějakou zprávu od krále?”

„Nikoliv,” odpověděla Arin, „jsem tu, abych se s ním setkala.” Když si všimla, že tváří gardisty přelétl výraz zklamání, dodala: „Z vašeho dotazu soudím, že král Bleys na hradě není.”

„Ne, vznešená paní,” odpověděl gardista, krátce pohlédl na Aiko a pak se znovu zahleděl na Arin. „Zástupcem vladaře je v současné době nejvyšší královský hofmistr Revor,”

„Urazili jsme dlouhou cestu, abychom se setkali s Horním králem,” řekla Arin, „ale není-li tu, rádi bychom se dostali k audienci alespoň k jeho královskému zástupci. Přicházíme v naléhavé záležitosti.”

Královský gardista zavrtěl hlavou. „Je mi to navýsost líto, vznešená paní, ale nejvyšší hofmistr dnes večer nikoho nepřijímá. Chystá se k neodkladné cestě.”

Arin se vzpřímila v celé výši svých tří stop a osmi palců.

„Vyřídte mu, že zde o pomoc žádá vyslankyně corona Remara z Darda Erynian.“

Královský gardista elegantním gestem máchl kloboukem. „Počkejte tu, vznešená paní. Uvidím, co se dá udělat.“

Vrátili se do hradu k odpolednímu slyšení, které jim královský gardista domluvil. Sotva po jedné svícnině je strážce doprovodil do sídla obehnaného hradbami. Procházeli spoustou chodeb, až nakonec vyšli postranními dvířky a ocitli se na zadním nádvoří, přes něž přešli ke krátkému visutému mostku asi sto stop nad zvlněným mořem. Most se od hradu klenul k další skalnaté jehle, na níž stály nízké budovy, které sloužily jako dočasné ubytovny pro královi nejvěrnější rádce.

„Připadám si jako za klukovských let v Gûnaru,“ prohodil Delon cestou po rozhoupaném mostě. Zadíval se dolů na strmou kamennou zeď.“
„Tam jsme s otcem zlézali podobnou stěnu. Ale léta v Gûnarringu jsou už dávnou minulostí.“

Když se podívali před sebe, spatřili v pozadí třetí skalnatý vrchol a další visutý most, jenž se klenul nad propastí mezi tímto vrchem a místem, na kterém právě stah'. Na třetím vrcholu stála rezidence Horního krále. Nepokračovali až na třetí vrcholek. Byli zavedeni ke kamenné stavbě opodál, kde asi svícninu čekali. Konečně ze dveří vyšel štíhlý plešatý muž a uklonil se před Arin.

„Jsem nejvyšší královský hofmistr Revor,“ představil se. „Sdělili mi, že jste zde v jakési neodkladné záležitosti.“

„To tedy znamená, milosti,“ řekl Egil, „že král Bleys není dokonce ani v Pendwyru?“

Revor zavrtěl hlavou a současně si spěšně prohlížel nějaké listiny. Pár z nich nacpal do sedlových brašen a jiné položil zpět na hromady dalších na stole, za nímž stál. Jak už jim řekl, brzy odplouvá přes zátoku na sever, aby vyřešil závažné porušení spravedlnosti, jež se týká posádky ve Fianských dunách. Přesto jim chvíli věnovat může. „Král Bleys tu není, je na severu. Jen co se vrátil z průlomu blokády korzárů, došla zpráva o lianském tažení proti *Rúptum*—“

„Tažení?“ vyhrkla Arin. „O jaké tažení jde?“

Revor se na ni zahleděl přes stůl. „Odporáci prý pokáceli několik obřích stromů v Lese Stříbrných skřivanů, a proto proti *zplouzenckým* kmenům, které se toho dopustily, vytáhli Liané do zbraně.“

Revor pohlédl na Arin. „Podle zpráv, které jsem obdržel, byla elfí pomsta rychlá, vznešená paní, a zcela nemilosrdná, taková, jaká být měla. Ti,

kterí se porubání stromů dopustili, byli potrestáni odstrašujícím způsobem. Jejich ostatky jsou ještě teď vystaveny na očích zplozenců v horských brlohách, v nichž přebývají. Občas dochází k bitvě, v níž liané pozabíjejí každého rûpta, který se chopí zbraní. Právě tam se nyní zdržuje Horní král Bleys. Bojuje po boku lianů."

„Jak porubání stromů souvisí s králem Bleysem?" zeptal se Delon.

„Inu, Obří stromoví kmeti jsou chráněni jeho výnosem," odpověděl Revor a znovu se vrátil ke své práci. „A král Bleys také nepatří mezi ty, kteří by jen nečinně přihlíželi, promlouvají-li zbraně." Nejvyšší hofmistr ukázal na hromady listin a svitků, jež čekaly na jeho podrobné přehlédnutí. „Správu království přenechává raději jiným. V každém případě se hned po průlomu blokády korzárů vydal spolu s Phais a malou družinou válečníků na cestu, aby se přidal k lianskému průjezdu Ponurami."

„Phais?" zeptal se Egil.

„To je poradkyně Horního krále," odpověděl Revor. „Vzhledem k tomu, že je též liankou, první došlé zprávy o porubu Obřích kmetů ji dopálily." Revor přestal zkoumat nějaký dokument. „Bylo to v říjnu loňského roku, ale král Bleys tehdy připravoval flotilu proti korzárům. I když Phais udělil svolení, aby se do Lesa Stříbrných skřivanů rozjela, zůstala s ním. Teď je s ní zase on. Vyrázili na cestu za liany koncem července, tedy před třemi měsíci."

„A jak se ta válka vyvíjí, Vaše milosti?" zeptal se Delon.

Nejvyšší hofmistr pokrčil rameny. „Kromě první zprávy jsme žádnou jinou neobdrželi." Revor nacpal poslední list do sedlového vaku, zavřel jej a utáhl přezku.

Přelétl své návštěvníky pohledem. „Ale už dost o téhle záležitosti. Nepřišli jste sem hovořit o válce. Páli jste si mluvit s Horním králem." Zahleděl se zpříma na Arin. „Daro z Darda Erynian, vyslankyně corona Remara z Černína, vy přece hledáte pomoc. Jak bych k ní mohl přispět já?"

Arin pohlédla na Egila a řekla: „Hledáme fretku v kleci Horního krále."

Revor vypoukl oči a sedl si. „To má být ta vaše neodkladná záležitost?" zeptal se ostře.

„Ano. Jde o prorockou hádanku, kterou se pokoušíme rozluštit... Jde o vidění, o němž by váš Horní král měl být už zpraven, setkal-li se s někým z těch, kdo se mnou putoval k Černé hoře.

„Prorocství?" Revor se zhluboka nadechl a pak si prudce odfoukl. „Horní král, má paní, žádné fretky nechová."

„A v Pendwyru nějaké nejsou?" zeptal se Delon.

Hofmistr zavrtěl hlavou. „O tom nevím. Obávám se, že vyžaduje-li vaše hledání nalezení fretky v kleci Horního krále, budete zklamáni."

Poprvé se ozvala Aiko: „Vlastní Horní král nějaké klece?"

„V klecích chová psy," odpověděl Revor a při jejím neobvyklém přízvuku vysunul krk. „A také sokoly a jiné dravce."

„Můžeme se na ně podívat?"

Revor zprudka vydechl. „Postarám se vám o nějaký doprovod, i když v nich určitě kromě šedých loveckých psů žádné lasice, hranostaje, kolčavy či fretky nenajdete."

„Má Horní král Bleys klece ještě někde jinde?" zeptal se Egil.

Revor pokrčil rameny. „Možná jsou nějaké v Challerainské pevnosti, ale byl bych nesmíme překvapený, kdyby v některé z nich byla fretka."

Hofmistr je všechny znovu přelétl pohledem. „Přejete si ještě něco dalšího?" Protože se nikdo neozval, Revor se zvedl, oblékl si plášť, nasadil si klobouk a chopil se sedlových brašen. „K téhle záležitosti se jistě vztahuje příběh, který bych si rád vyslechl celý, ale mám neodkladnou práci."

Jak je hofmistr doprovázel ke dveřím, ozval se Delon: „Ale je tu ještě jedna věc, kterou byste pro nás mohl udělat."

Revor na něj pohlédl a pozvedl obočí.

„Mohl byste nám vydat povolení promluvit s vězni v žaláři."

„Ohó," zabručel nejvyšší hofmistr, „ale až na pár ochmelků mají zítra za soumraku všichni viset."

Delon pokrčil rameny. „Přesto..."

Revor zafuněl a doširoka otevřel oči. „Aha, už rozumím. Jde rovněž o klec Horního krále. Ovšem."

Pak se zachmuřil jako by sledoval nějakou prchavou myšlenku, ale než ji stačil postihnout, do dveří vešlo páže. „Milosti, mám vyřídit, že loď už čeká."

Revor máchl rukou. „Ano, hochu, ano. Hned jsem tam."

„Je-li zmínka o lodích, milosti," dodal Delon, když vyšli před komnaty nejvyššího hofmistra, „rádi bychom obdrželi povolení, které by nám umožnilo promluvit také s vězni na lodích."

Nejvyšší hofmistr zavrtěl hlavou. „Lodní cely jsou prázdné, mladíku. Všichni jsou v městském žaláři. Ale povolení do něj vám udělím.“ Zavolal k sobě královského gardistu, rozloučil se se svými hosty, přehodil si přes rameno sedlové brašny a vydal se k mostu vedoucímu do hradu.

„Hofmistr Revor měl v něčem přece jen pravdu," řekl Delon. „V žádné z těchto klecí fretka není.“

Stáli u voliéry Horního krále. Dravci byli bez čepiček, nohy jim nepoutaly řemínky a jejich oči hleděly nevraživě.

„Pchá!" vybafl jejich průvodce. „Proti těmhle krasavcům by fretka ne-

měla žádnou šanci. Pohleďte na ty zobany a drápy... která fretka by jim dokázala vzdorovat?" Ukázal palcem přes rameno k psinci v pozadí. Psi v něm neklidně pobíhali a štěkali na cizince procházející kolem. „A s támhle těmi, by žádná lasička dlouho nepřežila," dodal.

„Dobrá," řekl Egil. „A teď nás doved'te do žaláře ke kapitánům korzárů."

Gardista pohlédl na slunce, které stálo na šíři dlaně nad obzorem, a řekl: „Už tam dlouho nepobudou, za svícninu budou trčet na konci provazů."

Opustili místo před voliérou, prošli kolem stájí a pak se pustili přímo k vězení. Z opačného konce boční ulice, kde stála na náměstí šibenice, doléhalo hluchý davu. Arin se otřásla odporem. „Lidstvo a smrt jako podívaná."

Egil ji vzal za ruku a s dalším postupem k vězení se zeptal: „Můžeš říci, že jsou v tom Elfové jiní?"

Tázavě se na něj zadívala.

„Chci tím naznačit, že liané zrovna teď vystavují ostatky zabitých odporáků jejich soukmenovcům pro výstrahu. Nejde-li o podívanou, pak nevím, co se tím slovem vlastně myslí."

„Ale oni zahubili stromy," opáčila Arin.

„A tihle piráti zase lidi," řekl Egil.

Chvilí kráčeli mlčky, až se zase ozvala Arin: „Máš pravdu, Egile. Zabíjení lidí je horší než kácení stromů. Ale všimni si, že dav tam pod šibenicí přišel proto, aby se bavil, kdežto lianská vojska usilují výhradně o pomstu a přejí si jen, aby se podobná zvůle už nikdy neopakovala. Necítí při tom žádné potěšení, jde jim jen o spravedlnost."

Egil neodpovídal. Ulicí kráčeli lampáři a připravovali ji na blížící se tmu. Rozsvěcovali olejové lucerny na kandelábrech. Arin s přáteli konečně dospěli k žaláři.

Na rozkaz sloužícího dozorce odložili zbraně. Poté je všechny prohledal strážný a u Aiko našel šurikeny. I přes její mručení je rovněž uložil ve vstupní hale. „Starejte se o ně jako o své vlastní děti," řekla mu. „Jestli tady nebudou, až se vrátíme, v budoucnu už žádné děti mít nebudete."

Žalářník je vyvedl po kamenných schodech mezi vězeňské klece, jež vzhledem k blížícímu se soumraku tonuly v šeru. Zamřížovanými okny doléhal zdola z ulice hluk davu. Prodáváci vychvalovali své zboží, děti pokřikovaly při hrách, pronikavé hlasy vybízely, aby už ta podívaná začala a bylo slyšet tlumené mumlání a šum lidské tlačence. Někteří vězni se dívali okny ven na šibenici, kdežto jiní zase seděli na podlaze a plakali.

„Támhle jsou ti, co mají být pověšeni," řekl jejich průvodce vězením a

ukazoval na celý vpravo. „Piráti, zloději a takoví podobní. Ostatní na téhle straně jsou opilci a dlužníci. Myslím, že by měli pověsit i je. Město by se tak od nich vyčistilo.“ Pak se obrátil k Arin. „Ale musíte si pospíšet. Tanec na provazech má každou chvíli začít a já bych na tu podívanou rád získal dobré místo. Asi si teď zaskočím za Robem, aby mi jedno přenechal. Dejte pozor a k mřížím se moc nepřibližujte. Ani se nenadějete a budu zase zpátky.“ S těmi slovy se otočil a odpěchal pryč.

Aiko se pustila do prohlídky klecí, v nichž byli opilci s dlužníky. Oči-ma pátravě prozkoumávala každou celu.

„Fretko!“ vykřikl najednou Delon a jeho hlas se rozlehl klecemi.

Ale žádná odpověď se neozvala.

Arin s Egilem zvolna procházeli kolem klecí na pravé straně a nahlíželi do nich. Někteří z vězňů měli snědou kůži, patrně šlo o kistance — zajaté kapitány korzárů. Jiní byli bílí a třásli se.

„S největší pravděpodobností drobní zlodějčkové a velcí zloději,“ prohodil Egil. Obracely se k nim divoké pohledy a někteří z vězňů na ně vrčeli kletby v neznámém jazyku. Jiní se k obhlížejícím návštěvníkům obraceli zády, další se naopak natahovali přes mříže a prosili a zapřísahávali dyl-vanku, aby je zachránila. Slzy jim při tom stékaly po tvářích.

„Adone, spas mě před takovým místem,“ zahučel Delon a pokračoval dál.

Jakýsi mladík se světlou pleť a tmavě hnědými vlasy, které mu spadaly až po ramena, prošel šerem a poté se chytil mříží celý. Když ho Delon mί-jel, chlapec natáhl ruku a zachytil Delona za rukáv. „Ctihodný pane, to vy jste se dovolával fretky?“

Delon se od svírajících prstů odtáhl. „Ano, já.“

Mladík, který byl v cele sám, tiše řekl: „To jsem já a jsem zde uvězněna nespravedlivě.“

Delon se poté na vězně zahleděl důkladněji a vzápětí vytřeštil oči.

„Adone,“ vydechl. „Ty jsi žena!“

Dívka roztáhla paže od sebe a zavrtěla sebou. Byla oblečená v chlapec-kých šatech. Byla štíhlá a měřila pět stop a tři či čtyři palce. Temně hnědé oči měla tmavě podbarvené a v barevném souladu s vlasy. Nemohlo jí být víc než jednadvacet či dvaadvacet.

„A ty se jmenuješ Fretka?“ zeptal se Delon.

Dívka zvedla ruce. „Ano.“ Zahleděla se na něj pohledem s maximální dávkou panenské nevinności, jaké byla schopna. „Ovšem, pane, sám vidíte, že jsem nevinná.“

Delon pohlédl vpravo a zvolal: „Daro!“ Když se Arin otočila, řekl: „Ta-hle paní si říká Fretka.“

Arin k cele spěšně přešla. „Opravdu? Vy jste Fretka?"

„Tak mi říkají, paní," odpověděla mladá žena. „Ale skutečně se jmenuji Ferai. To je gothonské jméno, které měl i můj otec, necht' jeho duše klidně odpočívá."

„Nezáleží na tom, zda Fretka nebo Ferai," řekla Arin, „musíme vás odsud dostat na svobodu."

Při těch slovech se Ferai rozzářily oči, ale sotva dozněla, žalářník přiběhl zpět. „Je na čase. Sehnal jsem místo a poprava oběšením může každou chvíli začít. Budete se muset vzdát."

„Počkejte," řekla Arin rozkazovačně, „tuhle musíte pustit."

Vězeňský strážný překvapením o krok ustoupil. „Tuhle? Proboha, vždyť ta je z nich ze všech nejhorší. Je to královna všech zlodějů. Ne, paní, ta bude viset mezi prvními, tak je to."

„Ale já jsem nevinná," řekla Ferai a snažila se, i když marně, vyloudit slzu.

„Pchá!" vybafl strážný. „Ty si vinna nejhoršími špatnostmi."

„*Chien haleine bātard!*" vychrlila na něj Ferai.

„Nesejde na tom, zda je či není vinná," prohlásila Arin. „Naše poslání má životně důležitý význam, a proto musí s námi. Pust'te ji."

Žalářník odmítavě zavrtěl hlavou. „Ne, vznešená paní, to neudělám. Bude viset a bašta."

„K tomu dojit nesmí," namítla Arin. „Odveďte mne k hlavnímu dozorcí."

„To vám stejně nepomůže," řekl žalářník. „I on má své rozkazy."

„Přesto," ozval se Egil, „bychom si s ním rádi promluvili."

„Aiko," zvolala Arin. Snědě žlutá bojovnice už dospěla až na konec řady cel po levé straně. „Pospěš, musíme navštívit zdejšího vrchního správce."

Aiko se rychle vrátila k Arin. Hned poté se s nimi oprávněně rozhořčený žalářník vydal chodbou zpět. Jak se za nimi chtěl vydat i Delon, Ferai ho zatahala za rukáv. „Dejte mi svůj opasek."

„Cože?" zeptal se a shlédl na svůj pestrý kožený opasek.

„Žádné vypytování," zasyčela, „jen mi ho dejte."

Delon si začal duhově zbarvený opasek s ozdobnou přezkou sundávat a Ferai se zeptala: „Kde se s vámi setkám?"

„S námi?"

„Ano, vy blázne. Kde?"

„Ehm, bydlíme v hostinci U Modrého měsíce, ale v přístavu máme loď. Je to přístaviště třicet čtyři a loď se jmenuje *Brise*."

Ferai chňapla přes mříže po opasku. „Sejdeme se na té lodi. A teď už

běžte, než se otočí."

Delon se chvatně rozešel, aby dohnal ostatní.

Když si zase výzvědu' své zbraně, žalářník je doprovodil do úřadovny v prvním patře. Jak dylvanka vstupovala dovnitř, zahlédla vysokého štíhlého asi čtyřicetiletého muže, který si právě nasazoval klobouk. Muž pohlédl na žalářníka.

„Přáli si vás bezodkladně navštívit, pane," vykoktal vězeňský dozorce. „Naprosto na mě nedali, opravdu, ani trochu," dodal a s nosem nahoru se vzdálil.

„Co si přejete?" zeptal se správce vězení a vyhlédl z okna, kde už se slunce dotýkalo okraje světa. „Mám naspěch."

„Potřebujeme jednoho vašeho vězně," odpověděla Arin. „Vězně, který musí být propuštěn na svobodu."

Vrchní vězeňský správce si přehodil plášť přes ramena. Z chodby doléhal dupot nohou. „Jde-li o opilce či dlužníka, tak prostě zaplaťte u dozorčího," odsekl.

„Nikoliv, pane správce, tenhle vězeň má viset," odpověděla Arin.

Ve dveřích se objevil dozorce a v chodbě za ním stála seřazena skupina mužů. Byli opásáni meči a v rukou drželi pouta. „Jsme připraveni, pane."

Vězeňský správce přikývl a hodil mu mohutný svazek klíčů. „Jděte nahoru, seržante. Vezměte ty z první cely. Za okamžik jsem ji vás."

Žalářník zasalutoval, otočil se a vykřikl rozkaz. Skupina od-klusala ke schodišti.

Vězeňský správce si vzal svazek listin. „Mrzí mě to, ale přicházíte příliš pozdě. Tohle jsou příkazy k popravě. Žádný vězeň, který je k ní odsouzen, osvobozen nebude."

Aiko zavrčela a sáhla ke koženému širokému opasku, za nímž skrývala své šurikeny, ale Arin ji pohledem zadržela. Pak se dylvanka otočila. „Pane vězeňský správce, jsem vyslankyní corona Remara z Darda Erynian, a zde jsem na pokyn nejvyššího hofmistra Revora. Právě on vám potvrdí, že má být náš požadavek splněn."

„Máte na to nějaký důkaz?"

„Ne, ale mohu si ho opatřit."

„Udělejte to tedy," odpověděl správce a rozešel se ke dveřím. „Ale dokud nějaký doklad neuvidím, budou popravy pokračovat podle plánu."

„Ale nejvyšší hofmistr odplul, pane správce," namítla Arin. „Nedokáži—"

Z chodby se ozvaly poplašené výkřiky a řinkot zbraní. Budovou se rozléhal křik a ryk bojujících, při nichž v žilách tuhla krev. Všechny ten rozruch přehlušovalo troubení signálních rohů a osmahlí muži ozbrojení meči

a vybavení řetězy s okovy s dusotem sbíhali schodištěm.

„Útěk!“ vykřikl správce, aniž by z toho jasně plynulo, zda jde o rozkaz anebo o konstatování skutečnosti. Bez ohledu na to tasil meč, vrhl se do šarvátky a sekal kolem sebe.

Aiko už v rukou svírala meče a Egil sekeru. Delon tasil kord a pohlédl na Arin. „Teď je příležitost k záchraně Fretky,“ překřikl hlasitý lomoz zápolících.

Arin popadla svůj dlouhý tesák a prudce přikývla na souhlas. Pod vedením Aiko se vydali ven. Boj se rozšířil až na ulici, ale na schodišti vedoucím vzhůru boj neprobíhal, i když tu a tam nějaká těla ležela: některá z nich patřila korzárům, jiná dozorcům. Někdo dosud dýchal, jiný už ne.

Delon se po kamenných stupních hnál hned za Aiko a vykřikoval při tom: „Fera! Fera!“ Za nimi následovali Arin s Egilem.

Když dospěli do patra, našli tam mrtvé a umírající. I když jeden ze zabitých dozorců, hodností seržant, svíral dosud v ruce svazek klíčů, všechny dveře od cel byly odemčené, dokořán a jejich vnitřky prázdné. Zmizeli dokonce i opilci a dlužníci.

Podle všeho byli dozorci přepadeni ze zálohy a o jejich meče a řetězy je obrali prchající vězni.

Fera! nebyla nikde k nalezení.

Arin s přáteli na sebe zmateně pohlíželi. Okny doléhaly poplašené výkřiky a volání do zbraně a také jekot vystrašených žen a dětí.

„Loď,“ řekl Delon, „Brise. Fretka mi řekla, že se s námi setká na ní.“

„Cože?“ zeptal se překvapeně Egil.

„Říkala, že se tam s námi sejde,“ zopakoval Delon. „Vysvětlím vám to později.“

„Pojďme,“ řekla Aiko, „moje tygřice šeptá cosi o nebezpečí.“

„Ale ti ranění...“ namítla Arin.

„Určitě už někdo shání ranhojiče,“ řekl Egil. „A pak, vězeňský dozorce bude zřejmě z útěku vězňů vinit nás.“

„To je pravda,“ přisvědčil Delon. „A možná nebude od pravdy tak daleko.“

Aiko po něm vrhla pohledem a pak, tentokrát výrazněji, zopakovala: „Pojďme, pojdme už.“

Seběhli opět ze schodů a vyběhli ven. Ocitli se v chumlu, kterým jako honící psi probíhali příkřeň sem a tam dozorci a pronásledovali prchající korzáry před sebou.

„Rychle,“ sykl Egil, „k Modrému měsíci pro věci a potom k lodi.“

Probíhali ulicemi a blížili se mysem k hostinci. Pojednou se Egil v běhu zastavil. „Adone,“ hlesl a ukazoval do šera.

Dole v zátoce kotvila dračí loď a na jejím stožáru vlála černě, modře, oranžově a zlatožlutě pruhovaná vlajka.

„To je jutlandská loď," řekl Egil. „Myslím, že sem připlula kvůli pátrání po nás."

„Ehm, sháněl vás tu jakýsi přítel," řekl hostinský. „Ani ne před svícní-nou."

„Přítel?" zeptal se Delon. Bard vstoupil do hostince sám, protože ostatní by mohl každý na první pohled velice lehce poznat.

„Mluvil s cizím přízvukem," dodal hostinský.

„Byl starý a najedno oko nevidomý?"

„Ne. Byl to mladík s plavými vlasy. Byl celý v černém, jen klobouk měl zbarvený zlatožlutě a oranžově. Přezíravě mi sdělil, že vám o jeho návštěvě nemám říkat. Říkal, že vás hodlá spolu se svými přáteli překvapit. Prostě mi přikázal, abych držel klapáčku.

Myslel jsem si, že byste to měl vědět a pak, nerad dostávám rozkazy od cizích lidí."

„Pokud se tu tedy objeví znovu," řekl Delon a přisunul k hostinskému zlatěák, „řekněte mu, že večeříme na hradě. Ať s ostatními počkají v našich pokojích. Vrátime se až později."

Delon se otočil, stáhl si klobouk do čela a vyšel ven. Zašel na pár kroků do průjezdu ozářeném lucernami a poté zahnul do tmavé uličky. „Měl jste pravdu, Egile," šeptem sděloval zbylé trojici, jež ho tam čekala, „jdou po nás jutland'ané."

„*Rauk!*" ulevil si Egil a obrátil se k Arin. „Musejí tedy vědět o *Brise*."

„Jak to?" zeptal se Delon.

„Jméno naší lodě si mohli zjistit u správce v přístavu v Koniginstadtu," řekla Arin.

„A zdejšího se mohli zeptat, zda jsme tu nepřistáli."

„To znamená, že budou mít naši loď pod dohledem. Možná tam číhají a chystají se nás napadnout ze zálohy, takhle mi o tom teď šeptá má tygřice," zabručela Aiko.

„Ach, u helské nístěje," zasyčel Delon, „Fretka tam přijde."

„Ach, bohové," vykřikla Arin, „je tu ještě něco."

„A co, drahá?" zeptal se Egil a prolétal pohledem uličku, aniž by zahlédl něco znepokojivého.

„Alos. Najdou-li ho, tak ho zabijí."

„K čertu!" vyhrkl Egil. „Ten se při svém stáří a jednookosti dokáže skrývat jen těžko."

„Musíme ho najít," prohlásila Arin, „a dostat do bezpečí."

„Sedí či seděl v přístavní krčmě U Zpěněné přídě," zabručela Aiko.

Egil se k ní otočil. „Vy víte, kde je?"

„Včera večer jsem ho sledovala, když se od nás zdýchl."

„Nu tak, rozhýbejme ty své pahýly," řekl Delon, „protože jutland'ané se zanedlouho vrátí a já bych se jen nerad stal znovu Gudruniným hostem."

Zbavili se svého skromného majetku a kradmo se od hostince U Modrého měsíce pustili k přístavišti. Když dospěli k silnici vedoucí k dokům, nastala už noc, ale dole v přístavišti svítilo jen nemnoho luceren. Shlíželi pozorně proti tlumenému žlutavému světlu a snažili se zahlédnout, zda se k nim zdola neblíží jutland'ané. Pak seběhli k molu, a když zamířili ke krčmám, drželi se ve stínech. Po chvíli se ocitli u Zpěněné přídě, zpola rozpadlé nálevny, jež se velmi podobala Zátoce v Morkfjordu.

Opět dovnitř na obhlídku vyslali Delona, protože z nich byl nejméně nápadný. Nebyl elf, ani žlutý, ani jednooký. Delon si stáhl klobouk do čela a vstoupil rázně dovnitř, zatímco Aiko, Arin a Egil vyčkávali ve venkovní tmě s připravenými zbraněmi.

Po chvíli se Delon zase objevil s Alosem přehozeným přes rameno. Staroch se zpil do němoty a nevěděl o sobě.

Pak se vydali k šalupě a Arin s Aiko tvořily předvoj. Pronikavější dylvančin zrak zkoumal tmou před nimi a ryodanka po jejím boku postupovala vpřed s oběma meči v rukou.

„Nebezpečí vzrůstá," sykla. Aloše skryli za hromadu žoků lnu, která čekala na nalodění. Poté se plíživě vydali tmou a při postupu využívali jako krytí stíny, bedny a balíky.

Najednou se Arin a poté i Aiko zastavily. Dylvanka se otočila a přitáhla si k sobě Egila s Delonem. „Támhle," vydechla, „v tom šeru poblíž kotviště lodě jsou jutland'ané. Jejich celkem sedm.. ne, osm."

„Skvělé," sykl Delon a zahleděl se směrem, v němž Arin ukazovala. „Dva na každého z nás. Já ale tam, kam ukazujete, nic nevidím."

„Elfi oči vidí ve tmě výborně," zamumlala Arin, „ve svitu lucerny, nebo jen ve svitu hvězd či dokonce i bez nich."

Egil poklepal Delonovi po rameni. „Já ani vy je nevidíme, ale nezapomeňte, že jsou jutové oblečení v černém."

Delon přikývl, ale nepřátele přesto rozeznat nedokázal. „Co teď?"

Aiko se na oba zahleděla. „Převraťme stoly."

„Proč?" zeptal se Egil.

„Zaútočme ze zálohy na ty, kteří se nás z ní chystají napadnout," odpověděla. „Zaved'me je do pastí, kterou pro ně nejdřív přichystáme."

„Žádný jiný způsob není?" zeptala se Arin.

„Těch je možná na tisíce, drahá," řekl Egil, „ale my musíme něco pod-

niknout dřív než dorazí Fretka."

„Ta už tu může být jako jejich zajatkyně," zasyčel Delon.

„Jde o zákeřné padouchy, kteří se nás chystají pobít. Daro, vaše milosrdenství není na místě," rozhodně prohlásila Aiko.

Egil si prohlížel přístaviště. „Mohu je vylákat ven a navést tak, aby probíhali tudy a vy jste je mohli napadnout zezadu, což by snad jejich početní převahu mohlo rychle snížit."

Aiko souhlasně přikývla a zasyčela: „*Subarashii!* Pamatujte, napadněte je zezadu!" Než se některý z nich stačil pohnout, zasunula meče do pochev a postavila se do světla vzdálené lucerny. Začala prozpěvovat nějakou ryodanskou písničku a potácela se přístavištěm k nepříteli vyčkávajícímu v záloze.

„*Rauk!*" vyštěkl Egil a obrátil se k ostatním. „Připravte se."

Sledovali, jak si Aiko cestou k *Brise* prozpěvuje.

„Co když mají luky?" sykl Delon.

„Nemají," odpověděla Arin.

Když se Aiko přiblížila k šalupě, vystoupili do kalného světla ozbrojení muži v černém. „*Aufhalten!*" zazněl rozkaz.

Aiko se na ně zadívala v předstíraném ohromení. „Ach!" vyjekla a strachy ucouvla.

Jutland'ané se k ní vydali. V tom se Aiko s výkřikem obrátila a rozběhla se cestou, kterou právě přišla.

„*Ergreifen Sie sie!*" vykřikl jeden z mužů a všichni se za ní s dusotem rozběhli. Jejich delší nohy rychle zkracovaly vzdálenost, která je od Aiko dělila.

Pádila přístavištěm ke svým druhům a její pronásledovatelé ji rychle dohadovali. Egilovy prsty sevřené v temnotě na topůrku sekery zbělely, stejně jako Arininy prsty na dýce a Delonovy na kordu.

Aiko uběhla ještě několik yardů za místo, kde se její společníci ukrývali, pak se rychle obrátila a tasila meče. Vzápětí vykřikla: „*Kuru! Ajiwau hajgane!*"

Pronásledující jutové se prudce zastavili, protože jejich oběť náhle vystříčila dráčky.

„*Vorsicht!*" vykřikl varovně jeden z nich a v okamžiku, kdy se začali rozesupovat, aby žlutásku napadli ze všech stran, zaútočila na ně zezadu trojice: Jednoho z nich jediným sekem srazila k zemi Egilova širočina, Arinina dýka se zaryla pod lopatkou do srdce druhého a Delonův kord se zabodl do třetího jutland'ana a zarazil se o kost. Muži v černém se zprudka obraceli, aby se postavili novým nepřátelům, a jeden z nich pozvedl ke rtům signální roh, aby zatroubil na poplach. Ale než stačil vyloudit jediný

tón, zaleskla se černou tmou letící dýka a její čepel se až po jílec pohroužila do mužova hrdla. Upustil roh, chytil se za krk a s chrčením se zhroutil. Vpředu mezitím zabila Aiko jednoho a hned poté dalšího muže. Delonovi se kord vysmekl, když se muž, jehož probodl, zhroutil i se zapíchlým kordem v těle na zem přístavního mola. Delon zvedl hlavu, a když zahlédl, jak se mu k ní blíží jutlandská čepel, uskočil. Ve tmě se zablýskla další dýka a zabodla se do útočnickovy hrudi. Zapotácel se vzad, svalil se přes zabitého druhá a už se nezvedl. Posledního juta skoula Egilova sekera.

Zadýchání na sebe vzájemně pohlíželi, když v tom ze tmy vystoupila postava.

„Kde vězíte?" zeptala se a v ruce svírala několik vrhacích nožů.

Byla to Fretka.

„Fretko!" zvolal Delon.

Ale Ferai jeho pozdrav ignorovala. „Za chvíli tu budou královští gardisté, kteří pátrají po uprchlých korzárech. Půjdou po všech utečencích, protože předpokládají, že se tu budou pokoušet ukrást loď."

Všichni si všimli, jak se jí ve svitu lucerny kříží na prsou bandalír s noží. Ferai přistoupila ke dvěma zabitým jutům a vytáhla z nich své nože. Otřela je do jejich pláště. „Tihle bastardi tu číhali. Měla jsem za to, že jde o královské gardisty. Netušila jsem, že jdou po vás. Ještě štěstí, že jsem se zastavila pro něco z mého vybavení, vidíte?"

„Pojďme," řekla Arin. „Ferai má pravdu. Královští gardisté se tu už zanedlouho objeví. Budou se snažit pirátům zabránit v krádeži lodí, nemluvě o ostatních jutland'anech, kteří po nás jistě nepřestanou pátrat. Musíme uprchnout."

„Co uděláme s těly?" zeptal se Delon.

„Necháme je, jak jsou," odpověděl Egil, „zmizíme mnohem rychleji, než kdybychom se zaobírali s jejich ukryváním."

„Než připravíte loď, přinesu Aloše," řekla Aiko a vydala se zpět k žokům se lnem.

„Alos? Kdo je Alos?" zeptala se Ferai a poodešla do stínu, odkud se za okamžik vrátila s malým batůžkem.

„Je to jeden z jednookých v temné vodě," odpověděl Delon bez dalšího vysvětlování. „Pospěšte si, ať se odtud dostaneme dříve, než sem přijdou dozorcí nebo jutland'ané."

Jak spěchali k lodi, Ferai vytáhla z kapsy opasek a podala ho Delonovi. „Díky. Jazyček přezky se výborně hodí jako paklíč na zámky od cel."

Delon se zasmál, převzal ho a opásal se jím.

V té době už dospěli k *Brise*. Zatímco se Arin s Egilem dali do vztyčo-

vání plachet, ozval se Delon: „Fretko, pomozte mi s těmi lany.“

„Ti muži v černém, to byli jutland'ané?“

„Ano. Muži v černém a s oranžovo zlatavými klobouky na hlavách.

Jdou po nás.“

„Hmm, po vás jutland'ané, po mně královští gardisté... řekla bych, že je na čase se zdechnout.“

„K tomu, děvče, dojde, než se nadějete,“ poznamenal Egil. „Až juty napadne, že by si měli přijít ověřit, jak to jejich napadení ze zálohy dopadlo, musíme být na cestě už dlouho. Jejich dračí loď je totiž mnohem rychlejší než naše šalupa.“

„Psst!“ sykla Arin, „někdo sem přichází.“

Všichni se upřeně zahleděli do šera přístaviště. Blížila se jím postava s nějakým břemenem.

Byla to Aiko s Alosem přehozeným přes plece. Stařec o sobě vůbec nevěděl. Nesla ho jako pytel pšenice. Přenesla jej přes bočnici a zamířila s ním do kajuty. Delon s Fretkou mezitím odrazili loď od mola a ihned poté přeskočili na její palubu.

Vyploovali na moře pod třpytivými hvězdami všichni pohromadě.

KAPITOLA 44

Když se nejvyšší hofmistr Revor uprostřed noci probíral z hlubokého spánku, měl za sebou trojstěžník Laň právě přesně polovinu cesty přes Hilský záliv. Lod' byla od Pendwyru vzdálena asi třicet námořních mil a dvacet sedm jí jich ještě k uplutí zbývalo.

Konečně tu prchavou myšlenku zachytil.

Tápal po stolku vedle lůžka, až nahmatal zapalovadlo na lucernu. Po chvíli těsnou kajutu ozářilo její nažloutlé světlo.

Z prostoru pod lůžkem vytáhl sedlové brašny, vytahoval z nich listiny a probíral se jimi. Konečně našel hledaný seznam a v řadě jmen těch, jež měli být popraveni, se u jednoho zastavil. Bylo to jméno Ferai.

Nemohlo by jít o fretku, po níž pátrá dara Arin?

Vyhlédl kajutním okénkem. Lod' proplouvala černou nocí.

Vzhledem k tomu, že je Ferai zlodějkou, to není pravděpodobné. Co by si dylvanka počala se zlodějkou ?

Lord Revor si povzdechl a znovu se zahleděl do seznamu.

Tak či onak, už je stejně dávno po západu slunce a tedy neodvolatelně po všem. Ted' už je po smrti. Jen kdybych neměl tak málo času...

Nejvyšší hofmistr vsunul svazek listin zpět do sedlových brašen a zastrčil je pod lůžko. Pak sfoukl lampu.

Chvíli ve tmě seděl na okraji lůžka a pak si konečně zase lehl.

Ale spánek dlouho nepřicházel.

KAPITOLA 45

Těsně před úsvitem dorazil do pendwyrských ulic na koni cvalem královský posel. Jeho kůň byl zpola uštváný a za ním ve vleku se vyčerpaně ploužil náhradní. S hlasitým dusotem kopyt projel kolem hostince U Modrého měsíce, v jehož několika místnostech čekala jutlandská družina na hrdlořezy mrzačící lidi. Jezdec neměl ani tušení, že uvnitř v záloze vyčkávají muži v černých oděvech s klobouky v oranžové a zlatožluté barvě. Nevěděl ani o královských gardistech, kteří dosud stále hlídkovali v přístavu a pátrali po pirátech, kumpánech těch, kteří povraždili skupinu početných jutland'anů a ukradli loď. Z výpovědi přístavního kapitána vyplynulo, že šlo o šalupu *Brise*. Konec konců, kdo jiný by něco tak hanebného provedl, kdo jiný by tyhle nevinné návštěvníky takhle zmasakroval a zanechal jejich pohozená těla na pospas přístavním krysám? Pro jezdce bylo podstatné, že přináší zprávu od Horního krále Bleyse, kterou má doručit do rukou nejvyššího hofmistra na hradě. Za šestadvacet dní urazil asi dvanáct set mil, což bylo samo o sobě pozoruhodným výkonem. Kdyby cestou nepřišel o jednoho z náhradních koní a nezdržela ho nemoc, dokázal by to ale za ještě kratší dobu. Přesto nakonec do Pendwyru dospěl a nyní měl hrad před očima.

Konečně dojel k mostnímu oblouku vedoucímu k pevnosti, kde jej stráž sice na chvíli zastavila, ale ihned ho zase pustila dál.

Lorda Otkinse, prvního zástupce nejvyššího hofmistra, vyrušili ze spánku. Necítil se dobře, protože v noci spal jen málo: uprchlí piráti, došlo k zavraždění několika lidí, někteří byli vážně ranění, zloděje pohltila tma a dokonce i opilci a dlužníci zmizeli. Mnoho utečenců dosud setrvalo na svobodě, i když některé se už polapit nebo zabít podařilo. A proto, když ho sluha probudil, domníval, že přináší zprávy právě o těchto ničemech. Ale šlo o úřední sdělení přímo od Horního krále Bleyse.

Lord Otkins převzal přeložený pergamen, zlomil pečeť a začel se do zprávy:

Revore,

nacházíme se teď s vojskem corona Aldora v Ponurách poblíž držav Trpaslíků. Lián Vanidar dorazil s poselstvím o dylvance daře Arin, která už je teď zřejmě v Pendwyru. Pokud ano, asi ji provází několik dalších osob, mezi nimi Aiko, bojovnice se žlutou pletí. Poskytni daře pomoc. Vyhov jí ve všech jejích požadavcích, protože posláni, které má, je otázkou života a smrti. Vyříd' jí také, že žádné fretky nechovám a už vůbec ne v klecích.

Pod Bleysovým podpisem byl v červeném pečetním vosku druhý otisk jeho prstenu.

Hmm, nu dobrá. Budu tu dylvanku tedy vyhlížet. Copak asi může chtít? A co má znamenat ta zmínka o fretkách? Zatraceně podivná záležitost.

Lord Otkins se s mumláním znovu natáhl na lůžko a vytáhl si příkrývku až po bradu. Až se úplně rozední, vydá pokyny, aby se po té elfce poohlédli. Ale právě teď má starosti s jinými věcmi: krev, vyhřezlá střeva a k tomu ještě ten útěk z vězení!

KAPITOLA 46

„Myslím, že až zjistí, že jsme fuč, budou se plavit podél pobřeží," řekl Egil s pohledem na plachtách ve svitu hvězd.

„Kterým směrem, na východ či na západ?" zeptal se Delon.

„Řekl bych, že na východ," odpověděl Egil. „Tímhle směrem jsme pluli k Pendwyr. A proto se domnívám, že budou myslet, že stejným směrem také procháme."

„Třeba si budou myslet, že jsme se vrátili, abychom se jim vyhnuli a směřujeme naopak k západu," poznamenala Aiko. Přidala se už k ostatním na palubě. Chyběl tam jen Alos, který ležel bez sebe v podpalubí.

„Zvažovat, kterým směrem by se jutland'ané mohli vydat není tak důležité," ozvala se Arin od kormidla, „spíše jde o rozhodnutí, kudy se vydáme my. Než si zvolíme jasný směr plavby, plavme se k jihu na širé moře."

„A co leží přímo na jihu?" zeptal se Egil. „Ostrovy? Nějaký přístav? Co?"

„Ehm, myslím, že Sabra," řekl Delon. „Až za Avagonským mořem. Je vzdálena asi tak dva tisíce mil. Proč se ptáte?"

„Jutové by si mohli myslet, že směřujeme k nějakému velkému městu. Proto bychom se měli z přímého směru na jih a tedy k Sabře poněkud odchýlit na východ nebo na západ." Egil se obrátil k Arin. „Tak či onak, drahá, tvůj záměr by zůstal neporušený. Plavili bychom se širým mořem, kde je menší pravděpodobnost, že by tam po nás pátrali. A i kdyby, z Delonovy řeči plyne, že je Avagonské moře nesmírně rozsáhlé."

„Počkejte chvíli," řekla Fretka a zahryzla se do sucharu z přidělu, který dostala. Seděla se zkříženýma nohama na střeše, pod níž se nacházely kajuty. „Proč prostě nezamíříme k nějakému velkoměstu? Vybírat lze ze stovek takových a pravděpodobnost, že nás objeví, je opravdu mizivá. A pak, co se dá podniknout lepšího?"

„Co lepšího?" zeptala se Arin a vzhledla k obloze, jako by si vybírala hvězdu, podle níž se bude řídit. „Asi nic. Nic takzvaně lepšího nehledáme. Jen se držíme nevyhnutelného."

Arin se k dívce otočila. „My máme své poslání, Ferai. Abychom se mohli pustit do hledání zeleného kamene, ať už se nachází kdekoliv, musíme ještě *někoho* nebo *něco* vyhledat."

Fretka zvedla hlavu od sucharu. „Poslání? Tak moment... i když jste mě dostali ze svízelné situace, vůbec si nejsem jistá, zda chci něco hledat. Ovšem, že bych se nechala přesvědčit, kdyby.. A kde vlastně ten *někdo* či *něco* má být? A o jaký zelený kámen tu jde?" Ferai se na Arin zahleděla s přehnaně bezelstným výrazem a ledabyle se zeptala: „Jde o nějaký po-

klad?"

Arin se usmála. „Pokud jde o místo, na němž bychom jej měli hledat, nevím. A nevím ani, kde se ten zelený kámen nachází."

„Ale máte jistě mapu, na níž je místo pokladu vyznačeno, ne?"

„Máme hádanku."

„Hádanku?"

„Ano, jde o hádanku."

„To mi hodláte namluvit, že se po světě plahočíte podle nějaké hádanky a hledáte podle ní nějaké osoby, věci a zelený kámen?"

„Přesně tak."

Fretka se zamyslela a pak řekla: „A ta hádanka...ta je rozluštěná, vidíte?"

Arin pokrčila rameny. „Její význam si pouze domýšlíme, ale nevíme, zda správně či špatně."

Fretka rozhodila rukama a zeptala se: „Jak pak chcete něco nebo někoho hledat?"

Delon natáhl paži a popleskal Fretku po koleni. „A já, drahoušku, doufal, že právě vy byste nám mohla sdělit, kam teď."

Fretka vytřeštila oči. „Já? Vždyť já především ani nevím, proč jste mi vlastně, ehm, pomohli," přejela si prsty jedné ruky po hrdle, „i když jsem docela ráda, že jste to udělali. Jak to myslíte, když říkáte, že bych vám mohla sdělit, kam byste se měli vydat dál?"

„Ano, Delone," řekl Egil, „co tím vlastně míníte? Taky bych to rád věděl."

„Víte," řekl Delon a pohlédl na Arin, „opravte mě, pokud se mýlím, ale mám dojem, že každý další rok vašeho...našeho... hledání závisí, či alespoň *dosud* závisel, na předešlém kroku." Delon zvedl ruku, aby ostatní zadržel v dotazech. „Vyslechněte mě:

Vás, daro, přivedlo několik vodítek k Černé hoře, kde jste našla Aiko, kočku upadlou v nemilost. A právě ta pak naznačila, že temná voda by mohl být název nějakého místa. To vás přivedlo do Morkfjordu, kde jste našla dva jednooké, Egila s Alosem. Pak vám Egil řekl, že jediným šíleným monarchou, o němž ví, je jutlandská královna a to vás dovedlo ke mně. Já jsem zase v Pendwyru navrhl, že klecí Horního krále by mohlo být vězení, a když jsme se v něm ocitli, vykřikl jsem 'fretko', což nás k ní přivedlo." Ted' se Delon obrátil k Fretce. „Je-li, drahoušku, tenhle řetězec správný, měla byste k našemu dalšímu kroku vpřed přispět vy. Měla byste nám objasnit, kde můžeme najít bludiště."

„Bludiště?" zeptala se Fretka.

Egil si odkašlal. „O tom, že jsem jedním z jednookých v temné vodě,

nemám pochyb. Ale co když byli všichni ostatní vybráni prostě jen proto, že příslušným slovům hádanky odpovídali pouze zdánlivě? Tak třeba v královských zahradách byl skutečný páv, ale Aiko si, ehm, místo něj vybrala vás, i když jsem se tehdy domníval, že nám jde o toho naparáděného opěence. Co když je to úplně jedno kam se vydáme a někoho či něco, co do našeho hledání zapadá, najdeme vždycky?"

Aiko zavrtěla hlavou a zavrčela: „Já *jsem* kočka, která upadla v nemilost, protože s žádnou jinou jsme se nesetkali. Egile, vy zpochybňujete moji volbu tokajícího páva, i když sám jste pouze jedním ze čtyř jednoočkých. Přesto, tvrdíte, že tím pravým z hádanky jste právě vy."

„U Helské nistěje, *jsem* to já," řekl Egil. „Jste to vy ostatní, o nichž—" „Žádná jiná fretka existovat nemůže," namítl Delon a ukazoval prstem na Ferai. „A čípak jiným bych tedy měl být já, než—"

„Ticho," ozvala se příkře Arin a udeřila pěstí do lavice. Všechny zraky se k ní překvapeně obrátily. Když si tak zjedнала jejich pozornost, řekla: „Když se mezi sebou budeme přít, nic dobrého z toho nevzejde. Egil má možná pravdu. Není vyloučeno, že je jedno, kam se já, *my*, vydáme. A že to, co hledáme, najdeme stejně, ať už bude nalezené právě či ne."

Ale i v tom, co říká Delon, je něco pravdy: každý další krok závisí na předešlém. V tomhle případě by to mělo být nalezení fretky v kleci Horního krále, jež by nás mělo dovést k prokletému ochránci víry v bludišti."

Všechny pohledy se upřely na Ferai, která bezradně rozhodila rukama a řekla: „U Helské nistěje, vždyť já vůbec nevím, o čem to mluvíte!"

Zatímco na ni všichni upřeně hleděli, dolehlo k nim z podpalubí zaječení.

Alos se probral.

„Prokletý únosci, nejste nic jiného, vy všichni," vykřikoval staroch, potácel se po palubě sem a tam a postupně na každého ukazoval obviňujícím prstem včetně Ferai, i když při pohledu na ni se na chvíli zmateně zarazil a přemítal, kdo to vlastně je. Ale vzápětí usoudil, že je vinna stejně jako všichni.

„Ale Alosi," zaprotestoval Delon, „oni by vás jinak zabili."

Alos se obrátil na podpatku, a jak se snažil na barda upřeně zahledět, trochu se zamotal. „Já bych ale asi byl raci mrtvěj!" zařval a bělmo mu zaplálo. „To vám nikdá nedošlo, co? Néé, jak by si něco takovýho moh přát? A tak sté ho chňapli a hodili na palubu." Náhle se předklonil a opřel se rukou o přepážku. Dýchl Delonovi pивní výpary do tváře. „A kdo, k—do by mě měl jako vodkrouhnout? Koho h—hledáme?"

Než Delon stačil odpovědět, stařec obrátil vodnatě modré oči v sloup a

skácel se mu do náruče.

„Pořád je dočista opilý," zahučel Delon. Hodil si Aloše přes záda a zamířil do podpalubí.

„Dejte si pozor na boty," zavolal za ním Egil.

Fretka Alošův výstup pozorovala s neskrývanou pobaveností. Když se Delon hned po zabezpečení starce na lůžku vrátil na palubu, obrátila se k Arin: „A teď mi povězte, o jaké hledání vlastně jde, o jakou hádanku se jedná, koho či co to musíte najít i o tom zeleném kameni."

Arin předala kormidlo Egilovi. „Jde o dlouhé vyprávění, Ferai, ale začala bych tím, že..."

Když Arin všechno vypověděla, na východě už prokmitávala předzvěst úsvitu, i když se dosud vysoko na nebi nepřestávaly třeptit ubývající měsíce ani hvězdy. Aloš v podpalubí stále spal stejně jako teď i Aiko s Delonem. Egil nadále obsluhoval kormidlo a šalupa pokračovala v plavbě k jihu po širém Avagonském moři. Nacházela se nyní asi sedmdesát mil na jih od Pendwyru.

Fretka se zhluboka nadechla. „Kočku, jednookého, tokajícího páva a fretku jste už našli. A teď tedy potřebujete zjistit, kde se nachází prokletý ochránce víry v bludišti?"

Arin přikývla.

Fretka nahnula hlavu ke straně a zahleděla se do svitu hvězd. „Vy si tedy myslíte, že bych o něm měla vědět já?"

Arin pokrčila rameny. „Ferei, v tohle mohu jen doufat."

„A ten Dračí kámen — světle zelený, průsvitný, o velikosti melounu — podle toho popisu bych soudila, že jde o velmi hezký nefrit. Musel by stát celé jmění, i kdyby se rozdělil na úlomky. . . ačkoliv v celku by měl asi nedozírnou cenu." Zadávala se na Arin. „Mágové by asi za jeho navrácení zaplatili pěknou sumu, vidíte?"

Arin zavrtěla hlavou. „Ferei, my jej nehledáme kvůli odměně, ale proto, abychom zabránili strašlivé zkáze, kterou má přivodit."

Fretka ji pohybem ruky zarazila. „Ach, jistě. To taky. Ale kdyby se o něj nějaký boháč rozhodl s nálezci podělit, kdo by dokázal odolat?"

Arin pohlédla na Egila s nevyslovenou otázkou v očích, ale ten jen s úsměvem pokrčil rameny.

Fretka zažívala a protáhla se. „Ach, bohové, já jsem tak utahaná. V posledních pár dnech jsem toho mnoho nenaspala, to jistě dobře chápete. Našla by se tam někde dole palanda také pro mě?"

Egil přikývl. „Na *Brise* jsou čtyři místa k noclehu. Střídáme se. Jedni odpočívají a druzí zatím slouží jako lodní posádka. Odpočiňte si. Až na vás

přijde řada, vzbudíme vás."

„Já ale s lodí zacházet neumím," řeka Ferai.

„Bez obav. Naučíte se ji obsluhovat stejně jako Arin, Aiko a Delon... z těch už jsou dnes zkušený námořníci."

„Dobře tedy, ale nemohu říci, že je zrovna mou touhou plavit se s Vánkem, je-li to ale nutné..."

„Jakže jste ji nazvala?"

„Koho?"

„Lod'."

„Ach, tu. Nazvala jsem ji Vánkem, protože to je překlad gothonského slova *Brise*."

„Aha," řekl Egil. „To jsme nevěděli."

Fretka svraštila čelo. „Ta lod' patří daře Arin, ne?"

Egil se zasmál. „Ano, patří. A je to také dobrá lod'. Natolik, abychom se na ní mohli plavit kolem světa."

„Hmm," zabručela Fretka. „Doufám, že se za zeleným kamenem nebudeme muset plavit až tak daleko."

„Znamená to tedy, že se k nám přidáte?" zeptala se Arin. Fretka přikývla. „Kvůli takové věci? Kvůli něčemu, čeho se i draci bojí... či co uctívají? Ovšem, že jdu s vámi. Cožpak hádanka neříká, že byste beze mně neuspěli? A pak, dlužím vám to za... ehm," a ukázala prstem ve směru Pendwyr, „za tamto."

Alos vyšel z kajuty, přimhouřil oči před sluncem a začal láteřit. Delon byl právě u kormidla a Aiko obsluhovala na palubě plachty.

„Vy!" vykřikl Alos a obviňujícím prstem ukázal na Aiko. „Už ste mi to provedla zas!" Aiko se na něj lhostejně a mlčky zahleděla.

„Říkal sem vám, že sem s váma se všema skončil, ale vy ne, vy sté mě unesli zas."

„Mrzí nás to Alosi," řekl Delon. „Ale byli by vás zabili. Aiko vás zachránila před jistou smrtí."

„Kdo?" nedůvěřivě se zeptal Alos. „Kdo by mě bejval zabil?"

„Jutové, starouši," odpověděl bard. „Vy si nevzpomínáte? Trochu jsme si o tom včera večer povídali."

„Pchá! Dobřej vejmysl," odsekl Alos.

„Alosi, vážně, den po našem připlutí dorazili do Pendwyr jutové. Zjistili, že jsme ubytovaní v hostinci U Modrého měsíce a byli taky dole v přístavišti. Ještě, že se nepoohlíželi po přístavních krčmách, jinak už byste nežil. S vaším nevidomým bělmem se jen opravdu těžko vymykáte pozornosti. Aiko vás zachránila."

Alos se na ni podíval. „Je to pravda?" Aiko na něj z vysoka pohlédla jako by zvažovala, má-li ho uznat za hodného odpovědi, ale nakonec souhlasně přikývla.

„Číhali na nás v záloze," dodal Delon. „Bylo jich osm. Ted' už z nich žádný nežije. Podle velikosti jejich lodě soudím, že jich bude v Pendwyru ještě dalších třicet nebo čtyřicet."

„Brr," zabručel Alos a pak se ztěžka posadil. „Teda, ehm, myslím, že bych vám měl voběma poděkovat za záchranu před jutama. Ale, u Adonovejch kulek, copak nechápete, že sem se tak znova voctnul v tom potrhłym podniku, kerej se mi ani za mák nelíbí?" Zadíval se v Aikine směru. „Měli ste mě nechat v Morkfjordu, tam sem byl šťastnej."

Aiko pokrčila rameny, ale Delon řekl: „Vážně? Mně připadá, že jste se cítil nejšťastněji u kormidla."

Alos sklonil hlavu a pokrčil rameny.

„A pak, když si hrál na tamburínu," dodala Aiko.

Zahleděl se na ni jediným okem, v němž se zračilo překvapení. „Och, ani mě nenapadlo, že vám na tom nějak sejde."

Aiko od něj odvrátila tvář a zahleděla se na moře.

Delon se k němu nahnul a tiše mu řekl: „Alosi, ona vám zachránila život."

Alos na Aiko dlouho hleděl. Tvář měla stále odvrácenou. Pak polkl a pohlédl na rozložení plachtoví a na směr, v němž povlával praporek sloužící ke zjišťování směru větru. „Všecko je tady na levačku," prohlásil ochraptěle. „Předejte mi kormidlo a podkasejte plachty se stěhovkama. A taky mi řekněte, jakej vlastně máme kurz."

KAPITOLA 47

Arin pohlédla na Ferai a potom zpět na Alose. „Kurz? Jihojihovýchodní, až do dohody, kam skutečně zamíříme...anebo dokud nám cíl nezvolí Ferai."

Fretka na sebe ukázala. „Já? Já, že bych ho měla volit? Počkejte, už rozumím. Hledáme prokletého ochránce víry, nemám pravdu?"

Arin přikývla.

Fretka bezmocně rozhodila ruce. „Víte, je mi úplně fuk, že bych vás k němu podle Delona měla dovést. Já prostě žádného prokletého ochránce neznám." Zeširoka se rozmáchla nalevo i napravo. „*Peste e mort!*“ Může být kdekoliv včetně oblaků na nebi a propastí v zemi.. či snad dokonce i v úplně jiném Plánu světa."

Aiko zvedla hlavu od jednoho ze svých mečů, který právě olejovala. „Stejně pořád tvrdím, že by prokletý ochránce mohl být v tom Gudrunině bludišti ze živých ploutů."

Delon zprudka zavrtil hlavou. „Nemyslím, Aiko. I když je Gudrun opravdu prokletá, žádným ochráncem víry není."

„Dobrý, ale donekonečna na jihojihovýchod taky plout nemůžem," poznamenal Alos. „Myslím, že jednou todle moře stejně přeplujem, pokud chcete, abych se plavil taky kolem Chabbaiskejšch pustin."

Delon se zahleděl na zvolna se pohybující mořské vlny.

„Kde to teď jsme?"

Arin vzhlédla ke slunci. „Asi sto pět mil na jih od Pendwyrů."

Nikdo se nad jejím prohlášením nepozastavil, protože se všeobecně vědělo, že Elfové prostě vždycky vědí, kde by se měly nacházet slunce, měsíce, hvězdy a pět putujících planet Vzhledem k tomuto nadání jim stačil pouhý pohled na úhel, pod nímž se zrovna nacházely, aby poznali, ve kterém místě říše Mithgar se zrovna pohybují. Prohlásila-li tedy dara Arin, že jsou asi sto pět mil od Pendwyrů, přesně tam nepochybně byli.

„Podívejte," řekl Delon, „jistě existuje způsob, jak zjistit, kam se vydat." Pohlédl na daru. „Chci tím říci, daro, že by se vám žádná hádanka nezjevila, kdyby k jejímu rozluštění neexistovalo žádné řešení... takže nějaký způsob, jak náš nejbližší cíl určit, existovat musí."

Arin pokrčila rameny a řekla: „Asi má nakonec pravdu Egil: ať se vydáme kamkoli v, všude narazíme na něco, co budeme ke slovům hádanky považovat za odpovídající."

„Tomu nevěřím," namítl Delon. Otočil se k Fretce. „Spíše věřím, že odpověď máte vy, drahoušku."

Fretka se zhluboka nadechla, zvolna vydechovala a současně krčila ra-

meny.

„Ta vo směru naší plavby nemá nejmenší ponětí," zabručel Alos.

„Ale já věřím, že ano," trval na svém Delon. „Jen prostě neví, že to ví."

„Když to tedy vím a jen nevím, že ano," řekla Fretka, „není to stejné jako bych to nevěděla?"

„Ha!" vybafl Alos. „Teďka vás dostala."

„Ale vůbec ne, Alosi," odpověděl Delon. „Prostě jen potřebujeme zjistit, jak to z ní dostat."

„Stejně jako jsem si nakonec vybavila tu hádanku," řekla Arin. „Ale v mém případě šlo o nejasné tušení, že vize obsahuje cosi, co jsem si neuměla vybavit a co zůstávalo ve skrytu až do chvíle, kdy to Lysanne odhalila."

Aiko zavrtěla hlavou. „Ale tam působili mágové, daro. Zde žádného mága nemáme."

„Jak se tedy dostaneme k vědomostem, o nichž tvrdíte, že je vlastním?"

Všechny oči se pátravě obrátily k Delonovi. Ten pokrčil rameny a pak řekl: „Třeba bychom její paměti mohli pomoci."

„Jak?"

„Třeba tím, drahoušku, že nám o sobě něco povíte."

„A co?"

„Tak třeba o své matce."

„Má matka je mrtvá."

„Tak tedy o otci."

„Taky je už po smrti."

Delon vztáhl paži a vzal ji za ruku. „Tak nám povězte něco o svém životě."

„Moc toho na vyprávění není. Prožila jsem dost jednotvárné dětství a po něm jsem přibyla do Pendwyru."

Vzrušený Delon jí ruku pustil. „Tak nám řekněte, jak jste se dostala do vězení a proč jste měla být pověšena."

„Byla jsem nevinná!" řekla Fretka.

„Ha!" vyhrkl Delon. „Říkali vám přece královna zlodějů."

„Dejte mi pokoj," vykřikla Fretka, odvrátila se od nich a rozběhla se na před.

Delon se chtěl pustit za ní, ale Arin ho zatahala za rukáv a zavrtěla hlavou. „Nechte ji být, Delone, cítím, že se jí jítí staré a hluboké rány. Promluví, až bude chtít sama."

Delon se zahleděl na místo, kde Fretka postávala. Pak pohlédl na Arin, přikývl a zase se posadil. Fretka na čelenu *Brise* sledovala, jak dole ubíhají vlny...

V šesti letech začali rodiče Ferai cvičit na vystoupení. Janine ji učila visutou hrazdu, žonglování a provazochodectví, Ardure jí zase uváděl do triků se zámky a uzly a zasvěcoval ji do umění hadí ženy i jiných podobných kejklů. Janine byla totiž vynikající akrobatka a Ardure se dokázal dostat z čehokoliv, jak alespoň oznamovaly plakáty a prohlašovali vyvolávací. Ne, že by takoví byli odjakživa, protože když se vzali, on byl zámečnickem a ona jeho čipernou nevěstinkou. Po roce se jim narodilo děvčátko, kterému dali jméno Ferai a nesmírně ho milovali. Každý večer mu prozpěvovali a vyprávěli podivuhodné pohádky. Ale byla to také další ústa, jež bylo třeba živit. Doba byla bohužel krušná a práce nedostatek, takže se vydali na cesty. Náhodou se potkali s jedním mladíkem, který potřeboval dobrého zámečníka. Jmenoval se Lemond a byl novopečeným majitelem kočovného cirkusu. Sdělil jim, že mu otec náhle zemřel na žaludeční nemoc, aniž by svému osiřelému synovi stačil říci, kde jsou klíče od těžké kovové pokladny. I když Lemond celý cirkus doslova rozebral, žádné klíče nenašel. Ardure tuhle potíž bleskově vyřešil a Lemond mu v Le Cirque de Merveille nabídl místo...místo hadího muže, zvládne-li všechny jeho kousky.

Protože šlo o stálou práci, Ardure jeho nabídku přijal a tak spolu s Janine a Ferai začali kočovat po celé říši Mithgar. Když byly Ferai necelé tři roky, začala se ohebná Janine učit u akrobatky Arielle a později se k účinkujícím rovněž přidala.

Lemond byl těžký pijan a velký sukničkář. Cirkus musel často spěšně sbalit šapitó a opustit město ještě před předvedením plánovaných čísel...prý kvůli Lemondovu nasávání a děvkaření. Lemond trávil mnoho svícnin pozorováním Janine při cvičení. Prohlašoval sice, že hodnotí její talent, ale ostatní si o tom mysleli své. Ale z Lemondova zájmu o Janine nikdy nic nevzešlo, protože Ardure se vždycky vyskytoval někde poblíž, stejně jako malá Ferai.

Ferai se učila dost rychle, takže zanedlouho vystupovala v manéži s otcem nebo matkou a už v necelých sedmi letech se stala miláčkem publika. Několik následujících let ji rodiče učili nejen komediantskému řemeslu, ale také čtení a psaní, což mezi jejími kolegy z branže nebylo běžnou záležitostí. Ale i ti ji brali jako svou a naučili ji mnohému včetně jízd na zvířatech, vrhání nožů a dokonce i klaunského umění, které obnášelo křiklavé zmalování, pytlovitě kalhoty a hlavně klaunské zřetěšené chování. Mezi cirkusáky kolem Ferai je třeba ještě zmínit starou vědmu Nom, která všetihla z dlaní, nahlížela do křišťálových koulí a vykládala své vlastní pozoruhodné karty. Většinu času Ferai učila, jak diváky napálit, jak je zaujmout,

vzápětí oklamat a při odchodu k domovu je zanechat s pocitem, že kdosi jiný nahlédl do jejich životních tajemství a poskytl jim dobrou radu.

Před každým usnutím jí rodiče nadále zpívali.

Ale sotva ve dvanácti se jí přihodilo cosi strašného. Při osudném požáru, jenž vznikl z neznámé příčiny, oba její rodiče zahynuli. Asi navěky zůstane záhadou, proč z něj neutekli. Z nějakého neznámého důvodu nedokázali vzlít Ferai a uprchnout. Jako zázrakem šel náhodou kolem Lemond a dítě se mu podařilo zachránit. Za utěšování ji k sobě vzal do maringotky.

Nikdo nevěděl, co se té noci stalo, ale ráno byl Lemond nalezen mrtev ve vlastní posteli s dýkou, jež mu trčela v srdci. A ve druhé posteli, v níž spala Ferai, byla uprostřed prostěradla také krev. Kdosi tvrdil, že šlo o panenskou krev, z čehož usuzoval, že Ferai znásilnili a unesli Lemondovi vrazi, kdežto jiní se zase domnívali, že její tělo odvěkli. Ale dvanáctiletou dívku, ať už znásilněnou či zabitou, nebylo možné nikde najít.

Dostala se do Pellaru a žila jako dítě ulice v Pendwyru, kde žebrała o jídlo nebo o drobné. Z pochopitelných důvodů nedělala, co uměla. Domnívala se, že by mohla zvěst o dívce vystupující jako hadí žena či akrobatka, ať se to zdá sebevíc nepravděpodobné, dolehnout až k uším úřadů a ji by mohli zatknout za vraždu, k níž došlo na nedalekém venkově. Vždyť Pendwyr byl hlavním městem království a často do něj docházely zprávy zblízka i zdaleka, stejně jako zprávy o vraždách a odměnách vypsanych za dopadení pachatelů.

Přes kluka, který se jí líbil, se dostala do zlodějské bandy a zakrátko se její šikovnost ukázala jako neocenitelná. Nezastavil ji totiž jediný zámek, žádná brána ani zeď, žádní psi, městská stráž nebo soukromá garda... Vždy dokázala najít cestu, jak je obejít.

Parta ji učila kapsářskému řemeslu. Jak vyprázdnit kapsy či ukrást peněženku tak, aby to oběť zpozorovala, až když už je příliš pozdě. Učila se velmi rychle. Její noví společníci jí rovněž předvedli, jak ty trouby podnikit výhrou k sebedůvěře a nakonec je podvést. I téhle dovednosti se Ferai učila rychle, protože se jen nemnoho lišila od toho, co ji kdysi učívala stařena Nom, i když zde bylo riziko mnohokrát větší, ale samozřejmě, že větší byla rovněž odměna za ně.

Její zlodějská parta jí začala říkat Fretka, což jeden z jejích kumpánů velmi výstižně vyjádřil slovy: „My tvý méno prostě jenom zbavujem toho, co s nim udělala ta příšerná gothonština." Přestože se zpočátku bránila a namítala, že se fretka v gothonštině řekne furet, musela připustit, že tu jistá podobnost s výslovností v jejím rodném jazyce existuje. Tak jí to jméno už zůstalo.

Se zlodějskou bandou vydržela čtyři roky, ale nakonec už měla dost

neustálého vzájemného hašteření a dohadování, a proto se vydala vlastní cestou.

Některé z jejích zlodějských akcí byly působivé. Zahrnovaly například tichý přechod po tenkém laně nad hlídkující stráží z jedné budovy do druhé, anebo neslyšné proklouznutí kruhem bdělých hlídek, či odemčení zámků, jež se považovaly za velmi dobře zabezpečené, a celou řadu dalších takových husarských kousků.

Téměř deset let se v Pendwyru živila na základě vlastní chytrosti a vynalézavosti, dokud neupadlo v zapomnění zabití té bestie Lemonda. Každý den v duchu vzpomínala na rodiče a často při takových vzpomínkách plakávala, zvláště, když zrovna někdo zpíval.

Ano, skoro deset let se živila na základě vlastní chytrosti. Většinu z nich v poměrném pohodlí, až do chvíle, kdy pro ni před pouhými třemi týdny přišla městská stráž. Vrazila do dveří jejího pokoje a zatkla ji ještě než se mohla pokusit o útek. Pod matrací objevila jednu zlatou náušnici. Fretka nevěděla, jak se tam mohla dostat, ale později se prokázalo, že šlo o jeden z mnoha kradených předmětů. Zřejmě si pro ni přišli proto, že kdosi uvedl její jméno v souvislosti s případem lady Brum, kterou zloděj při vloupání do jejího domu vážně zranil.

Později se tradovalo, že odměnu za její dopadení dostal jeden z jejích bývalých krajanů z dětství.

I když na své nevině trvala, rychleji uznali vinnou a odsoudili ji na smrt za krádež šperků lady Brum a za pokus o její vraždu.

Uvrhli ji do cely, která přímo sousedila s celami korzářských kapitánů, i když kdosi dokonce navrhoval, aby ji hodili přímo k nim: Voni by jí řádně vytrestali ještě před šibenicí, no, nemám pravdu?

Trčela ve své cele a čekala na smrt. Dozorci si dávali velký pozor, aby se nedostala k ničemu, čeho by se dalo využít jako paklíče, protože kdosi z těch, kteří jí přivedli, jim sdělil, že je na zámky hotovou fenoménkou. Na důkaz městští strážníci uváděli, že byl složitý zámek u šperkovnice lady Brum otevřen, aniž by na něm zloděj zanechal jediný škrábanec. Jinak by lady Brum musela nechat šperkovnici otevřenou, což ale tahle vznešená dáma důrazně popírala.

Fretka tedy trčela v cele, aniž by měla sebemenší možnost otevřít si dveře.

Nakonec nadešel den popravy.

A pak kolem ní prošli Arin, Egil, Aiko a bard Delon...

Nyní Fretka seděla na přídí *Brise* a shlížela na ubíhající vlny pod sebou. Delon na zádi se rozezpíval hlasem připomínajícím elfi.

A Ferai se rozplakala.

KAPITOLA 48

Delon se usadil na přídí, vzal ji za ruku a zeptal se: „Proč pláčete, drahoušku?”

„Protože jste zpíval.”

„To zpívám tak zle?”

Vrhla po něm letmý úsměv a prsty volné ruky si setřela lice. „Ne, Delone, to ne. Zpíváte překrásně. Právě proto...”

Odmlčela se. Ani Delon nepromluvil. Po chvíli řekla: „Právě proto jsem zase začala vzpomínat.”

Po tvářích jí stékaly nanovo vytrysklé slzy. Delon ji k sobě něžně přitáhl a přivinul šiji k rameni. „Jen se pořádně vypláche, drahoušku.”

Brise se zatím dál prořezávala vlnami tmavomodře indigového moře.

Po dlouhé chvíli se Fretka zeptala: „Zazpíváte mi ještě někdy?”

Delon se na ni zahleděl. „Vám jistě, drahoušku.”

Brise pokračovala v plavbě a Delon k sobě nepřestával tisknout *Ferai*. Těsně nad vlnami v dálce plachtil klouzavým letem nějaký pták s předlouhými křídly. Delon na něj *Ferai* ukázal. „Co je to za druh?” zeptala se.

„Myslím, že albatros. Prý stráví celý život ve vzduchu.” Fretka si povzdechla. „Někdy mám podobný dojem.” Delon se na ni opět pozorně díval. „I já, drahoušku. Já rovněž.”

Sledovali ptáka, dokud se jim mezi vlnami úplně neztratil z dohledu.

„Vážně si myslíte, že vím o něčem, co by nám napovědělo další cestu?” zeptala se.

Delon pokrčil rameny. „Zatím tomu takhle bylo pokaždé. Každá nová osoba představovala klíč k nalezení další. Výjimkou je *Alos*, ale *Arin* se domnívá, že má svou úlohu v celé téhle záležitosti ještě před sebou.“

„A pokud jde o vás, drahoušku, vážně jsem přesvědčen, že své vodítko máte. Ale jaké, to říci nedokáží. Snad jde o cosi z vaší minulosti, o něco, o čem se vám třeba zmínila vaše matka nebo otec, o nějaký obrázek, který jste viděla, nebo o zvěst, kterou jste zaslechla, možná o píseň, o příběh, báseň, anebo o nějaké pořekadlo. A třeba se jedná o něco úplně jiného.”

„Z vaší řeči, plyne, Delone, že by mohlo jít o cokoliv,” podotkla Fretka.

„Nikoliv, drahoušku, může jít jen o jediné: o ochránce víry v bludišti.”

„Ale já o žádném ochránci víry nevím.”

„Dobře, ale třeba něco víte o bludišti.”

Plavili se dál v jihojihozápadním směru a během té plavby uplynuly

další dva dny a noci plné debat a rozmluv o směru, kterým by se měli vydat.

Aiko zastávala názor, že by se měli vrátit do Jute a zajmout Gudrun, protože je majitelkou jediného prokletého bludiště, o němž vědí. Když kdosi z ostatních poukázal na skutečnost, že hádanka vyžaduje nikoliv prokleté bludiště, ale prokletého ochránce, Aiko namítla, že vzhledem ke Gudruniným choutkám je sama jistě prokletá.

Delon doporučoval zamířit do Černé hory, kde by mohla na Fretce uplatnit svou magii Lysanne.

Egil zase navrhoval, že by s *Brise* za tímtéž účelem mohli zamířit k Rwn. Některý z tamních mágů by mohl odhalit vše, co se snad dosud skrývá kdesi v hloubi Fretčiny mysli. Při té příležitosti by i jeho mohl zbavit prokletí. Jeho zlé sny se totiž v neztenčené míře opakovaly každou noc. A třeba by mu rwnští mágové mohli pomoci při osvěžení ztracených vzpomínek.

Fretce se vůbec nezamlouvala představa, že by se jí kdokoliv, natož nějaký mág, hrabal ve vzpomínkách, myšlenkách a pronikal tak do její nejintimnější podstaty bytí.

Alos neustále prohlašoval, že je mu jedno kam se vydají, protože on s tímhle šíleným podnikem končí.

Arin všechno tiše poslouchala a jednotlivé návrhy zvažovala.

Dokázali se dohodnout jen na směnách. Egil s Arin obsluhovali loď v noci a denní posádku zastávali Alos, Delon a Fretka. Samozřejmě, že nastával čas, v němž se obě směny překrývaly. Byl to úsek mezi pozdním odpolednem a časným večerem. Právě v téhle době se debaty na téma dalšího počínání a směru plavby stávaly nejhroznější.

V klidnějších chvílích si Ferai lámala hlavu nad nějakým dalším vodítkem, které měla podle Delona znát. Mnohé z jejích vzpomínek byly bolestné a jiné smutné, ale překvapilo ji, že objevila i spoustu takových, které ji potěšily: především vzpomínky na matku a na otce, když jí zpívali a vyprávěli pohádky.

Snažila se na takové písně a příběhy rozpomenout, protože Delon tvrdil, že v čemsi podobném by se ta skrytá vzpomínka mohla nacházet. Ale ať se snažila sebevíc, nic ji nenapadlo, až si začínala myslet, že by snad lépe uspěla, kdyby hledala v duze zlato.

Uprostřed druhé z popisovaných nocí se pojednou probudila. „Delone,“ zasyčela a přehodila nohy přes okraj palandy. Natáhla ruku k protější straně kajuty, chytila ho za rameno a zatřásla s ním. „Delone.“

„Hmm?“ zamumlal a unaveně se probíral.

„Probudíte se. Právě jsem si vzpomněla.“

Delon se posadil a pěstmi si mnul spánek z očí. „Hmm," zažíval. „Nač jste si vzpomněla?"

„Něco takového používala stařena Nom."

„Stařena Nom?"

„Ta vědma."

„A používala..."

„Při vykládání používala kartu, kterou označovala jako bránu do svatyně labyrintu."

„Do svatyně labyrintu?"

„Ano, její bránu."

„A ta svatyně, ta brána, co o tom ještě víte?"

Ferai se na chvíli odmlčela a pak pokračovala: „Stařena Nom mi říkala, že ten, kdo si tuhle kartu vytáhne, bude mít v životě nějakou nebezpečnou a zmatenou cestu, ale dospěje-li k bráně, skončí v bezpečí. Vytáhne-li si kartu lícem vzhůru, znamená to, že zřejmě uspěje, pokud rubem, pravděpodobně úspěšný nebude."

„Hmm," zabručel Delon. „A víte o té svatyni ještě něco?"

Fretka zavrtěla hlavou. „Ne. Myslím ale, že tu kartu dokážu nakreslit i se slovy zapsanými nad branou. Jen Adon ví, jak často jsem ji vídala, když mě ta stařena učila vykládat karty."

Delon vzal křesadlo a zapálil lampu. „Do toho, drahoušku."

Zní to slibně."

„To myslíte vážně?" zeptala se Ferai a sáhla po lodním deníku, peru a inkoustu.

„Ano."

Alos zasténal, obrátil se a zažíral na ně. „Já se tady snažím zabrat."

„Fretka má možná vodítko, kam bychom se měli vydat," řekl Delon a přihlížel, jak Ferai pečlivě vykresluje zdobenou bránu.

Alos se posadil, promnul si obličej, poškrábal se na břicho a pak se na Fretku také zadíval.

Pečlivě ve na pergamen zakreslovala jakési znaky. Pak načrtla cosi, co připomínalo domovní vrata. Nakonec lodní deník obrátila, aby do něj mohli nahlédnout i ostatní, a řekla: „Tohle bylo na té kartě. Brána vytesaná v kamenné zdi a nad ní tyhle znaky. Slova vytesaná do překladu nad ní byla ale v řeči, kterou neznám. Dokážete to přečíst?"

מזרע המבוכ

Delon se nahnul, pozorně si nápis prohlížel a pak řekl: „Přečíst to sice nedovedu, ale podobá se to hurnskému...nebo sarainskému písmu.”

Právě v té chvíli se otevřely posuvné kajutní dveře a dovnitř vstrčil hlavu Egil. „Něco neklape?” Delon se k němu s úsměvem obrátil. „Naopak, Egile. Fretka si zrovna na něco vzpomněla Pojd'te se na to podívat...Ne, počkejte, přineseme to na palubu aby se mohli podívat všichni.”

Arin zvedla hlavu od náčrtku a zeptala se Fretky: „Neznáte bránu, která by se téhle podobala?”

„Jedině tu na Nomině kartě.”

Arin se otočila k ostatním. „Zná někdo z vás něco podobného?”

Každý si kresbu pozorně prohlédl a pak pokrčil rameny.

Poté se Arin zahleděla na Delona. „Vy tedy tvrdíte, že jde o hurnské písmo?”

„Nebo o sarainské. Vzájemně se dost podobají a já nejsem žádný jazykozpytec...a vlastně ani kaligraf. Ale během svých cest jsem se už s podobným písmem setkal.”

„Ale takovou bránu jste nikde neviděl?”

Delon zavrtěl hlavou. „Do Sarainu jsem nikdy nezavítal a v Hurnu jsem takovou bránu neviděl. Ale je to rozlehlá země a já byl jen ve městě Chara, které je při pobřeží... Několik měsíců jsem tam zůstal trčet před třemi lety a nemám ani trochu chuti se tam vracet, protože tam po mém srdci netouží jen jedna osamělá žena, ale také její rozhněvaný manžel.”

„Kde ta země leží?” zeptala se Aiko.

„Na východě, na opačné straně Avagonského moře. Za Kamennými ostrovy,” odpověděl Delon.

„A Sarain?”

„Myslím, že na jih od Hurnu.”

Alos si odkašláním pročistil hrdlo. „Jo, Sarain je na jih vod Hurnu. Válčej tam pořád ňáký kmeny vo vodu, půdu a kvůli náboženství. Todle mi aspoň vyprávěl můj bejvalej kapitán.”

Na chvíli všichni ztichli. Pak se znovu ozval Delon: „Poslyšte, ať už se místo označované jako Svatyně labyrintu nachází v Hurnu nebo v Sarainu, žádné slibnější není. A my tam možná narazíme na prokletého ochránce víry v bludišti, co říkáte?”

„Ano,” přisvědčila Aiko, „ale jde-li o velké země, bude nám hledání tr-

vat dost dlouho."

Arin se otočila k Fretce. „Nevíte o tom místě nebo o kartě staré Nom ještě něco jiného?"

Fretka zavřela oči a pokoušela se rozpomenout. Po chvíli, aniž by oči otevřela, řekla: „Ten kámen je červený."

Arin pohlédla na Delona. „Jsou v Hurnu či Sarainu nějaké červené skály?"

„V Sarainu nevím, ale zdá se mi, že v pobřežní hurnské oblasti měly většinou žlutou, hnědou nebo šedou barvu. Ale červená hornina se tam může vyskytovat ve vnitrozemí." Všichni se obrátili k Alosovi, ale ten jen krčil rameny. Arin se na každého z nich postupně zahleděla. „Chtěl by k tomu někdo ještě něco dodat?"

Jen, že už bychom se měli rozhodnout," řekl Egil. Arin na okamžik sklonila hlavu a přemýšlela. „Navrhla bych tedy, abychom nejdříve odpluli do Sarainu a při pobřeží tam vyhledali nějaké město. V něm bychom pak sehnali někoho, kdo umí číst, a požádali ho, aby nám ten nápis přeložil. Nejde-li o sarainštinu, odplujeme do Hurnu a zachováme se podobně. Pak bychom se rozhodli, jak dál."

Opět na každém z ostatních spočinula pohledem. „Souhlasíte?"

Jeden po druhém přikývl a Egil poznamenal: „Ne, že bych s tebou, drahá, nesouhlasil, ale proč jsi zvolila zrovna Sarain?"

„Protože se o něm zmínil Alos, *chier*."

„Já?" vyhrkl překvapeně Alos.

„Ano. Vy a Ferai. Tam, kde je náboženství, bývají často také svatyně. A vy jste se zmínil o tom, že sarainské kmeny stále o ně co válčí, mimo jiné také kvůli náboženství. Tam, kde probíhají náboženské války, se čas od času nějaká náboženská sekta skrývá. Vzpomeňte si na Feraina slova: vytáhnete-li si tu kartu, značí to ve vašem životě sice nebezpečnou a bludnou cestu, ale dospějete-li k bráně, budete v bezpečí. Možná je tou nebezpečnou a bludnou cestou míněno putování bludištěm a z názvu té svatyně lze soudit, že je skrytá v labyrintu."

Fretka se zhluboka nadechla a zvolna vydechla. Delon se k ní otočil. „Nemohu se zbavit dojmu jako bychom se skutečně chystali k životu uvnitř té karty stařeny Nom." Pozvedl obočí.

„No a..."

„A já zase, Delone, neustále myslím jen nato, zda je ta karta obrácená vzhůru lícem či rubem."

KAPITOLA 49

Zatímco převládající větry vanuly odzadu z pravoboku, stočil Alos *Brise* k jihovýchodu a řekl: „Sarain je na druhý straně Avagonského moře, mezi Chabbou a Hurnem. Udržujte jihovýchodní kurz, protože tak, dřív nebo později, narazíme na zem." Pak se vydal zpět na kutě a tiše si přitom mumlal: „V nejbližším zatraceném přístavu, v kerym přistáném, bude zapotřebí nakoupit nějaký zatracený mapy, aby se dalo pořádně plavit a vypočítávat lodní polohu, protože kdopak ví, jak daleko je to zatracený sarainský pobřeží a kdo ví, kde na tom zatraceném pobřeží přistáném a..."

V příštích dnech sledovaly, jak loď cestou k jihovýchodu občas svižně přechá před svěžím větříkem a jindy pluje zvolna a téměř se nehýbá. Přestože byly větry čas od času nestálé, až na třídní déšť, převažovalo příjemné počasí.

Ať pršelo či ne, ať bylo větrno či ne, zpíval Delon Ferai několikrát denně. Uchváceně naslouchala a Alos na zádi si s úsměvem ťukal do rytmu.

Během celé plavby a zejména při střídání ve službě na lodi pokračovali Arin s přáteli v debatách o kladech postupu podle karty staré věštkyňe a rozmlouvali rovněž o vyhlídkách, jaké na ně asi na konci plavby čekají.

„Ten labyrint je asi spíš než vně uvnitř svatyně," řekl Egil.

„Proto je možné, že cesta, o níž se zmiňovala stará Nom, je bludná. V těch místech zřejmě začíná i končí."

Aiko zhluboka a téměř úplně vydechla. Arin současně pozvedla obočí. Teprve poté ryodanka řekla: „Možná je tím ošidným bludištěm samo náboženství. Aby se člověk osvobodil, musí se od něj zcela oprostit."

„Myslíte tím opustit svatyni?" zeptala se Ferai.

Aiko zavrtěla hlavou. „Ne, Ferai. Míním tím opustit to náboženství."

„Aha."

Dlouhou dobu se plavili dál mlčky a jen zvolna, ale protože vanul jen slabý větřík, loď zůstávala téměř na místě. Pak se opět ozvala Ferai: „Já moc nábožensky založená nejsem. Případá mi to dost pošelilé."

„Ohó," zahučel Delon. „Vy vůbec nevěříte v Adona či Elwydd?"

„Nebo v Garlona?" dodal Alos.

„Myslím, že ano," odpověděla Fretka. „Aspoň proto, abych se jich občas dovolávala, když někoho proklínám. Prostě v mém životě nikdy neměli rozhodující vliv." Otočila se k Arin. „A co vy, daro? Uctíváte Adona nebo Elwydd? Modlíte se k nim?. Obětujete jim? Myslíte si, že z vás dodržování určitého náboženství, víra v boha nebo v bohy dělá lepší bytost?"

Arin se usmála. „Ne, Ferai, nevěřím. Sám Adon říká, že se lidské dobro projevuje činy, nikoliv vírou."

„Vy jste mluvila s Adonem?" zeptal se Delon. „Viděla jste ho?"

„Ne, neviděla," odpověděla Arin. „Ale existují takoví, kteří s ním opravdu mluvili."

Delon zafuněl. „S Adonem, se samotným bohem."

Arin zavrtěla hlavou. „On netvrdí, že je bohem. Říká, že skuteční bohové stojí nad ním. Nad ním, Elwydd, Gyphonem, Garlonem a nad ostatními."

„Bohům vládnou osudy," vložil se do řeči Egil. „Tohle se alespoň traduje u mého národa."

Fretka se k němu obrátila. „Takže těmi, kteří stojí nad Adonem a všemi ostatními, jsou osudy?"

Egil bezmocně rozhodil ruce. „Ach, děvče, to se musíte ptát někoho jiného než mě. Já to nevím."

Loď plynula zvolna dál. Po chvíli se znovu ozval Delon „Co si podle vás prokletý ochránce víry v bludišti myslí o náboženství a o bozích? A proč myslíte, že je prokletý?"

Pobřeží před sebou zahlédli sedmnáctý den po útěku z Pendwyr. Zapadající slunce propůjčovalo zemi oranžový nádech, ale skalnatý pruh táhnoucí se dál do vnitrozemí měl šedohnědou a ne červenou barvu, jak očekávali.

Fretka zasténala. „Ach ne. Vrata na kartě stařeny Nom jsou ve skále barvy krve."

„Možná to není v Sarainu," poznamenal Delon.

„A jestli ano, Delone, snad je to tak, jak jste předpokládal," řekla Arin, „a červené skály jsou zřejmě ve vnitrozemí."

„Musíme vyhledat nějaké přístavní město a zjistit, kde jsme," řekl Egil. „Ať jde o Sarain či ne, vyhledejme nějakého učence, který by přeložil runy na Fretčině kresbě. Dokáže-li je přečíst, mohli bychom se dozvědět, anebo by nám sám mohl poradit, kam se máme vydat."

Arin přikývla a obrátila se na Alose. „Dokážete najít nějaké přístavní město?"

Alos zasupěl. „Nebude to hned. Ale vona do zvládne." Ukázal Ha jih k pobřeží. Nedaleko od něj proplouvala malá břichatá plachetnice, jejíž plachtoví v zapadajícím slunci zářilo barvou pomerančů.

Stočili loď na pravobok a plachetníci dostihli až skoro za setmění. Šlo o rybářské plavidlo s trojčlennou posádkou, která odhodila nože na znamení, že se vzdává.

„Cha," vyprskl Alos a zlomyslně se zachechtal, „maj nás za piráty."

Arin rybářům ukázala prázdné ruce a snažila se je tak přesvědčit, že se nemají čeho bát. Poté společně s ostatními vyzkoušeli všechny jazyky, které ovládali, ale bezúspěšně. Mimochodem se ukázalo, že jich nejvíc ovládají Delon s Fretkou. Nakonec Alos zabručel, aby to nechali na něm a vykřikl: „Sarain?"

Rybáři přikývli, uklonili se a ukazovali k pobřeží.

Poté Alos znovu zavolal: „Chabba?"

Muži z plachetničky ukázali k jihu.

„Výborně," vykřikl Alos a zasalutoval. Pak se znovu posadil ke kormidlu. „Poplujeme na jih. Přístavní město Aban je na hranici.“

Po stočení *Brise* od plachetničky se s její posádkou rozloučili gesty a pokřiky. Aiko se obrátila k Alosovi a řekla: „To si provedl chytře, *ningen toshi totta*."

Alos na ni pohlédl a pak zabručel: „Sem vopilec, ne blbec."

Časně ráno, o dva dny později, vpluli do otevřené zátoky, jejíž vody slabě zbarvoval tok vzdálené reky Enníl. Podle Aloše tvořila přirozenou hranici mezi Chabbou a Sarainem. Vpluli do průlivu a po většinu dne se plavili k východu. A jak se blížili k ústí řeky, voda s každou další milí temněla. Široké říční ústí spatřili hned po rozbřesku. Vpluli do něj, a jak se plavili proti zvolna tekoucímu proudu, viděli, že zde vodu kalí oranžové bahno. Asi po deseti milích směrem do vnitrozemí konečně narazili na přístavní město Aban s přístavními hrázemi po levé i pravé straně. Vybrali si sarainská mola na levoboku.

Když se Arin s přáteli plahočili vzhůru úzkými a klikatými abanskými ulicemi, bylo ještě dopoledne a slunce stoupalo stále výš. Aban byl plný koní, velbloudů a lidí, kteří se pohybovali sem a tam. Muži měli většinou černé vlasy, osmahlou pleť a halili se v oděvech připomínajících tógy, i když někteří z nich nosili i jiné šaty—zvláště jezdci na koních, kteří měli na sobě okázalé pláště, volné košile a pantaloný s jakoby nafouklými nohavicemi staženými u kotníků nad botami. Jejich hlavy zdobily pestré turbany nebo červené fezy s volně visícími černými střapci.

I ženy se tam pohybovaly, jak se přátelé alespoň domnívali, protože byly od hlavy k patě zahalené v objemných šatech, z nichž jim bylo vidět jen oči a ruce. Některé z nich se ulicemi procházely mlčky po třech či ve větších skupinkách, zatímco jiné se samostatně nechaly přepravovat v uzavřených nosítkách, jež nesli urostlí muži.

„Měl jste pravdu, Delone," prohodila Fretka a ukazovala na znaky nad

obchody a hostinci, kolem nichž abanskými ulicemi spolu s ostatními procházela. „To písmo... zdá se, že se shoduje s písmem toho nápisu na kartě staré Nom.”

„Neukvapujte se v závěrech, drahoušku,” upozornil ji Delon. „Hurnské písmo je skoro stejné. Myslím, že je třeba vyčkat, dokud nenajdeme někoho, kdo dokáže přečíst, co jste nakreslila.”

„Až najdeme hostinec U Zlatého pŕlměsíce, požádáme hostinského, zda by nám to nepřeložil,” řekl Egil. „Tak bychom mohli dost rychle zjistit, na čem jsme. Jde-li či nejde o sarainštinu.”

„A esi nepude vo sarainštinu,” zasípal Alos zadýchaný namáhavým výstupem do kopce, jemuž po tváři stékaly čůrky potu, „poplujeme do Humu, jak říkala dara Arin, že jo?”

„Hned po doplnění lodních zásob,” odpověděl Egil. „Jen co se ubytujeme, postaráme se o to spolu.”

Alos přikývl. „A seženeme taky ňáký mapy, jo? Aspoň Avagonského moře.”

Aiko se na něj zahleděla. „Já myslela, Alosi, že nás opustíš.”

Alos na ni zlostně pohlédl, ale vzápětí mu pohled zjhl. „V Abanu žádný hospody nejsou. Inu, přiblblý náboženství a ty jejich potrhlý názory.”

„Aha,” řekla Aiko a zmlkla.

Kráčeli podle pokynů přístavního kapitána a cestou se na ně často obraceli opuštěné děti, žebráci nebo pouliční prodavači o almužnu nebo kvůli prodeji rozmanitého zboží. Ale od jejich počínání je stačil ihned odradit jediný pohled na Aiko se žlutavou pletí, na Arin se špičatýma ušima či na zešíklé oči obou těch žen. Hned poté si něco zamumlali a znamenali se proti zlým duchům.

Zanedlouho dospěli, kam směřovali. Jméno hostince ohlašoval pozlacený pŕlměsíc na jeho vývěsním štítě. Hostinský jim nervózně přidělil pokoje. Příčinou jeho nervózního chování byly dvě ženy mezi nimi, které vyhlížely cizokrajně, měly na sobě mužské šaty a neměly ani tolik slušnosti, aby si zahalily tváře. Žádná z nich nebyla věřící.

„Tady,” řekla Fretka a vytáhla list vytržený z lodního deníku, na němž byla zakreslena karta stařeny Nom, „chtěla bych vám něco ukázat.”

Ale dřív než list stačila rozložit, vztáhla Aiko ruku a zadržela ji. „Ne, Feraí,” řekla, „zde ne, teď ne a ani před ním ne.”

„Co—?”

„Má tygřice říká, že ne.”

„Tygřice? Aha.”

Fretka pergamen zase složila a schovala ho.

„Kde jste k tomu přišli?" zasyčel *'alim*. Učenec pergamen rychle složil, přesunul ho k nim přes stůl a současně se rozhlížel prostornou knihovnou, aby se ubezpečil, že kresbu nezahlédl některý ze studentů opodál.

Ferai stála před ním, Aiko s Arin po bocích. Ryodanka měla meče zasuté v pochvách. U vchodu postával Delon, kdežto po Egilovi s Alosem nebylo nikde ani vidu.

Ferai si pergamen vzala a rovněž se rozhlédla. Mladíci roztroušení sem tam u stolů rozpačitě skláněli hlavy, protože byli přistiženi, jak civí na nezahalené ženské obličejce, které mohl vidět každý. Byly to cizinky... cizinky a nevěřící. I když byl Aban přístavním městem, jen zřídka se do něj cizinky odvážily vstoupit s nezakrytou tváří. A pokud ano, vzrušila taková zpráva celé město. Zde ale nešlo jen o ženy s nezakrytou tváří, protože dvě z nich měly sice světlou pleť, ale ta třetí byla žlutá! Dvě z nich měly šikmé oči a jedna navíc špičaté uši. Byly to severanky, cizinky, které mohly náležet k Elfům, Džinům, Sukubům, Huriskám, Démonům, Andělům, Serafinům, Cherubínům, anebo k mnoha jiným národnostem v závislosti na náboženství či učení, kterému ten který věřil, a jaké měl zkušenosti.

„Šlo o kresbu na hrací kartě," odpověděla Fretka.

„Být vámi nechodil bych s ní kolem jen tak a nemával s ní okatě kolem sebe," zamumlal křehký stařík, jehož ořechově hnědá kůže se napínala obavou.

„Proč?" zeptala se Fretka ztišeným hlasem.

„Protože je to zakázáno."

„Zakázáno?"

„Psst," zasyčel stařík a rozhlédl se. Pak zašeptal: „protože to představuje zakázané náboženství."

„Zakázané? A proč zakázané?" zeptala se Fretka rovněž šeptem.

„Protože se spolčovalo s démony."

Arin si odkašlala, až sebou stařík škubl, aniž by se na ni zpřímá zadíval.. nemá snad šikmé oči a špičaté uši?

„Povězte, učený starce, co ten nápis říká?" zeptala se tiše dylvanka.

„Pojďme, přejdeme někam, kde bychom mohli nerušeně mluvit," zasyčel *'alim*.

Prováděl je mezi stojany a zastavoval se jen proto, aby vybíral po jednom z mnoha svitků, z nichž každý byl uložen ve vlastní přihrádce. Pak je vybědl, aby ho následovali, rozhrnul korálkový závěs a vstoupil do malé místnosti. Delon, který šel za ním, zůstal na Ferainu žádost u vchodu.

Uvnitř stál stůl s kalamáři a psacími brky a kolem něj několik židlí. Stařík jim pokynul, aby se posadili, a když se usadili, zeptal se: „Kdo jste a

proč jste přišli zrovna za mnou?"

Aiko s Fretkou pohlédly na Arin, která odpověděla: „Přišly jsme do tohoto archívu, abychom našly pomoc a potřebné vědomosti.“

Stařec si odfrkl. „Tady je spousta učenců, proč jste se obrátily právě na mně?"

Arin pohlédla na ryodanku, která řekla: „Zvolila jsem tebe, mudrci, protože nejsi nebezpečný.“

„Protože nejsem nebezpečný?"

„Tak mi to bylo sděleno," odpověděla Aiko a dotkla se své hrudi.

„Kdo vás poslal?"

„Nikdo," odpověděla Arin. „Přišly jsme z vlastní vůle.“

Poprvé jí *álím* pohlédl přímo do tváře jako by hledal nějaký náznak, že mluví pravdu. Protože Arin jeho pohled opětovala, sklopil hlavu.

„A k čemu vám budou vědomosti, po nichž pátráte?"

Arin teď zaváhala, ale Aiko přikývla, a proto dylvanka odpověděla: „Řídíme se podle jedné hádanky a doufáme, že odvrátíme katastrofu.“

Učenec přikývl a pak se zeptal: „A co má s vaší hádankou společného ta kresba?"

Arin se opět zadívala na Aiko, která znovu přikývla. Povzdechla si a řekla: „Zatím v tom nemáme žádnou jistotu, ale snad by mohlo jít o nezbytné pojítko k tomu, co hledáme.“

Zatímco učenec přemýšlel, místnost obestřelo ticho. Po chvíli se zdálo, že se už konečně pro něco rozhodl. „Měly jste štěstí, že jste se rozhodly přijít za mnou, protože jsem jedním z mála těch, kteří vás neudají a neoznámí *imámínům* Rakkčích pracek, jaké vědomosti hledáte.“

„Rakkčích pracek?"

„Jde o jedno z náboženských odvětví, které je nyní v Abanu na vzestupu. Věří, že znají jedinou správnou cestu.“

Mudrc pohlédl ke vchodu a poté se dal do prozpěvování: „Jiný Bůh než Rakka není, v bázni před ním zůstávejte, neb všech Bohem jest.“ Zavzdychal. „Jde jen o jednu z mnoha takzvaně správných cest.“

Aiko cosi zavrčela a pak se zeptala: „Jak to souvisí s naším hledáním?"

„Jen tolik, že to, co hledáte, je opět další z mnohých 'správných a jediných' cest, i když vytlačena do podzemí.“

Ferai rozložila náčrtek a přesunula ho přes stůl před něj. „Jde o sarainské či hurnské znaky?"

„Hurnské?" Mudrc vzal pergamen do ruky. „Ach, teď už chápu. Necvičenému oku připadají skoro stejné. Ne, nikoliv. Nápis nad tou bránou je v sarainštině. Jde o název určitého místa: *Mikdash Hamavokh* — Svatyni labyrintu!" Přesunul kresbu zpět k Ferai.

Arin se nahnula vpřed. „Co o té svatyni víte?"

„Jen to, že v ní prý před pár desetiletími nalezly útočiště před pronásledováním *niswan imamin min Ilsitt*."

„Nis, nis..." Fretka se odmlčela a zavrtěla hlavou. „Jak jste to říkal?"

„*Niswam imanun min Ilsitt*." odpověděl mudrc. „Což znamená kněžky *Ilsitt*."

„*Ilsitt*?"

„Jedná se o bohyni, která má mnoho přízvisek: *Hsitt*, *Shailene*, *Elwydd*—"

„*Elwydd*!" vykřikla Arin. Mudrc přikývl.

„Nemá také přízvisko *Megami*?" zeptala se Aiko. Mudrc pokrčil rameny. „Snad. I když tohle jméno jsem dosud neslyšel."

„A co ten bůh *Rakka*?" zabručela Feraí. „Ten má také mnoho jmen?"

„Vskutku ano," odpověděl učenec. „*Rakka*, *Huzar*—"

„*Gyphon*?" přerušila ho Arin.

Mudrc přikývl, aniž by na ni pohlédl.

Arin si dlouze povzdechla a pak řekla: „Ta Svatyně labyrintu. . . jak ji najdeme?"

Učenec se chopil velkého svitku z měkkého pergamenu a rozvinul ho na stole. Na všech čtyřech rozích ho zatížil kalamáři. Byla to mapa. Zabod do ní prst. „Zde je *Aban* a zde..." sklouzl prstem po mapě v přímé linii, „...na východě se nachází bludiště, v němž kdesi uvnitř leží svatyně."

„Bludiště?" zeptala se zachmuřeně Fretka. „Ale vždyť tahle část mapy je prázdná."

„Ne tak docela," řekl mudrc a ukázal na nezřetelné a nepravidelné rozmezí. „Zde je patrná jeho velikost."

Uvnitř vybledlých ornamentálních čar stálo cosi v *sarainštině*.

„Co tahle slova znamenají?" zeptala se Fretka a ukazovala na složité znaky.

„Ehm, *Mevokh Hashed*—Démonovo bludiště."

„Démonovo?"

„Před mnoha lety prý začal bludištěm obcházet démon, jehož tam vyslal *Rakka*, aby potrestal nevěřící. Alespoň tak to tvrdí *Rakkovy* pracky."

Fretka pohlédla na Arin. Ale dylvanka jen rozhodila rukama a řekla: „Jaké je to bludiště, ten labyrint?"

„Jde o rozsáhlou oblast vzájemně propletených kaňonů," odpověděl učenec. „Někteří říkají, že je vytvořily pradávňé řeky. Druzí zase, že je to země, kterou poničili bohové, když otřásali světem. Další tvrdí, že jde o království, které zničily ohromné balvany padající z nebe. Kdo z nich má pravdu, či zda se to stalo úplně jinak, říci nedovedu."

Arin přikývla. „A jak jsou ty kaňony, ten labyrint, vlastně velké?"

„Vy odměřujete na míle?"

„Nebo na leagues, z nichž každá obnáší tři míle."

Mudrc se zahleděl na měřítko mapy a pak odměřil nevyplněnou oblast uvnitř nepravidelných hranic. „Odhaduji to asi na sto mil od východu po západ a...," změřil další vzdálenost, „téměř o polovinu více od severu na jih.. celkem tak sto padesát mil."

„A ta svatyně, kde ta se nachází?"

Mudrc pokrčil rameny. „Je skrytá."

Arin vydechla a pak podél šíře labyrintu odměřila na mapě od jednoho vybledlého okraje ke druhému vzdálenost od Abanu k prázdné oblasti.

„Pětatřicet leagues až k okraji. Vede k labyrintu přímá cesta?"

Mudrc přikývl. „Ano, ale nedoporučoval bych—"

V tom vyhrkla Fretka: „Daro, na prohledání jde o příliš rozlehlé území. Sto padesát mil na sto. To dělá, hmm, okamžik... hmm—"

„Patnáct tisíc čtverečních mil," doplnil mudrc, „či přibližně asi tolik."

„Milosrdná Elwydd," zaklela Fretka. Při jejích slovech sebou mudrc trhl, pohlédl na ni, ale hned se zase odvrátil. Aniž by si vlivu své kletby na učence povšimla, otočila se k Arin. „Vůbec si neumím představit, jakou rozlohu obnáší patnáct tisíc čtverečních mil, natož, jak dlouho může trvat, než ji celou prohlédneme, jde-li skutečně o naše bludiště. Vždyť nám to zabere celý život!"

Aiko zavrtěla hlavou. „Dara Arin, ví, jak na bludiště."

„Snad ano," zamumlala Arin, „a možná ne."

„Jak už jsem se vám pokoušel naznačit," poznamenal mudrc, „neradil bych vám vydávat se do něj. Je to děsivé místo. Jsou tam jen narušené skály. Pustina, v níž nerostou ani křoviska. Chybí tam voda a nežije tam žádná zvěř."

Aiko se na učence bezvýrazně zahleděla a zeptala se: „Je-li to skutečně pravda, jak to přijde, že tam přežívají Ilsittiny kněžky?"

Mudrc pohlédl k závěsu z korálků, pak se sklonil a šeptem řekl: „Prý má Ilsitt v Sárainú stále ještě nějaké věřící. Možná do bludiště nosí nějaké zásoby, snad až do samé svatyně."

„Není tedy vyloučeno, že je tam nějaká stezka, daro," řekla Aiko..

„Musíte se tam vydat?" zeptal se mudrc.

„Ano," odpověděla Arin.

Álim seděl dlouho mlčky, hleděl na mapu a pak se zadíval na nákres před Fretkou. Konečně promluvil. „Ten vchod je tady." Poklepal na jedno místo na mapě poblíž neostře hranice. „Ostrov v nebi. Je to místo v náhonů plošině, která zasahuje do bludiště."

„Ale je dost na severu. Nejsou tam nějaké bližší vstupy?"

zeptala se Fretka.

„Ovšem," odpověděl mudrc, „ale domnívám se, že tohle je lepší místo."

Arin se na něj upřeně zahleděla, ale on její pohled neopětoval. Pak se dylvanka zadívala na Aiko. Ryodanka sklonila hlavu ke straně a pokrčila rameny.

Arin si povzdechla a pak řekla: „Dobrá tedy, moudrý muži. Existuje ještě něco, co byste nám mohl poradit?"

„Tři věci." Obrátil se k Ferai a oslovil ji: „Nevzývejte Ilsitt žádným jiným z jejích přízvisek, ať už je jím Elwydd, Shailene, Megami nebo jakékoliv jiné jméno, protože by vás mohly zaslechnout nepřátelské uši. Kdybych byl na vašem místě, vlastně bych raději nevyzýval vůbec žádného boha." Odmlčel se, prohlížel si jednu po druhé a pak dodal: „A než opustíte město, zahaňte si tváře, protože ve vnitrozemí se může vyskytnou méně tolerantní člověk než jsem já, který by vás mohl předvést před imáma s požadavkem, aby vás nechal ukamenovat jako špinavé běhny."

Aiko sice něco zavrčela a přimhouřila oči, ale Arin přikývla. „A ta třetí věc...?"

V té chvíli se na ni učenec přímo zadíval teprve podruhé a hleděl jí do očí po celou dobu, co mluvil. „Ne všechny stezky jsou takové, jaké se zdají. Hledejte pozorně a volte moudře." Pak se opět zahleděl jinam.

Arin vyčkávala, a když už nic neříkal, obrátila se k Fretce. „Ferai, byla byste tak laskavá a překreslila důležité části mapy na náš pergamen? Vyznačte tam Aban, 'Ostrov v nebi', cestu mezi nimi a také popis a měřítko. Zakreslete rovněž hranice labyrintu, abychom neztratily přehled, kde leží."

Fretka pohlédla na učence, který jí beze slova podal kalamář a brk.

„Do vnitrozemí?" zaúpěl Alos. „Nebudem se plavit na člunu? Ani na *Brise*?"

Arin přikývla.

„Ale my sme jí právě doplnili zásobama a všim vostatnim," zahořekoval stařec a hledal podporu u Egila.

Ale mladší muž zkoumal mapu a jen pokrčil rameny. „*Brise* na nás počká v přístavu, Alosi."

„Ale jak se tam teda dostánem?" zakvílel staroch. Pak se vzpřimil a vzdorovitě vztyčil hlavu. „Chci vám oznámit, že já teda pěšky nepudu."

Aiko Alose provrtala hněvivým pohledem, ale ozvala se Arin: „Protože jsme se dozvěděli, jak je tam krajina pustá, myslím, že budeme na cestu potřebovat velbloudy."

„Velbloudy!" zasténal Alos. „Ty veliký a vysoký potvory? Myslel sem spíš na nevysoký vosly."

„Vážně?" opáčila Aiko suše a Fretka se hlasitě rozchechtala.

O tři dny později vyjeli za úsvitu na velbloudech. Protože je jezdcí hnali zemí spálenou sluncem pryč od zeleně kolem řeky, vydávala zvířata bojovné řihavé hronk, naříkala a bručela. I Alos skuhral, kňučel a stýskal si málem stejně hlasitě jako zvíře, na němž se vezl. Arin, Aiko a Ferai daly na učence a tváře si zakryly hedvábnými šátky. Aiko na tom dopaloval především důvod, kvůli němuž se tak musela zachovat: že by ji hloupí a úzkoprsí muži mohli považovat za děvku. Ale Delon jí řekl, aby to brala jako přestrojení, což jí připomnělo minulost ještě z doby, než upadla v nemilost a vyrazila do boje s maskovanou tváří. Tahle vzpomínka ji do jisté míry uklidnila.. i když ne tak docela.

Jeli na šesti velbloudech a za sebou vleku šest náhradních. Zvířata se vzpěchovala, Alos si neustále stěžoval, Aiko skřípala zuby a Delon si propěvoval veselou píseň o dalekých cestách. Vzdalovali se od Abanu ve východním směru, naproti vycházejícímu slunci, a směřovali k místu, které mudrc označil jako 'Ostrov v nebi'.

„Ach, bohové," zasyčel Delon, „tohle opravdu připomíná předobraz samotného pekla!"

Stáli v zapadajícím slunci na výspě jakési náhorní planiny, která strmě spadala do hloubky snad přes tisíc stop, kde přecházela v nekonečnou spleť hlubokých kaňonů a nesčetných trhlin, jež se klikatily a stáčely oběma směry krvavě rudými skalisky kam až oko dohlédlo. Jestli je vytvořily prastaré řeky, nebo je otevřela pukající zem, či balvany dopadající z nebe, nedokázal rozpoznat nikdo. Ale byla to krajina rozervaná, popraskaná, potrhaná a rozpukaná. Země s ohromnými, hlubokými, křivolakými a zubatými průrvami, které se klikatily, navzájem křižovaly, náhle slepě končily, svíjely se a stáčely nazpět. Tahle nesmírná spleť se prostírala až daleko za obzor — celá oblast zahrnovala rozlohu patnácti tisíc čtverečních mil.

Aiko dlouho shlížela na tu zpusťšenou zem a levou ruku silně tiskla na místo mezi řadry, z něhož zlobně vyhlížela skrytá tygřice, a teprve po delší chvíli konečně řekla: „Číhá tam smrt."

A v tom se ze vzdálených temných stínů kanónového bludiště odrazilo od červených skalisek slabé, táhlé a děsivé zaskučení jako by se jeho hlubinami potulovalo cosi strašlivého a smrtelně nebezpečného.

KAPITOLA 50

„Garlone!" vykřikl Alos, prudce sebou trhnul zpět a chystal sek útěku. Zatímco vzdálené skučivé ozvěny postupně utichaly, až se opět rozhostilo ticho, svírala Fretka Delona pevně za rameno.

„*'Alim* říkal, že se bludištěm potuluje démon."

„Vraťme se zpátky do Abanu," zakňučel Alos.

„Ne, Alosi," řekla Arin a ukázala na bludiště. „Naše cesta vede tamtudý."

„Copak ste neslyšeli Fretku," vykřikl Alos. „Potuluje se tam démon."

„Může jít o klam nastražený Rakkovými prackami," řekla Arin. „Ale v bludišti opravdu něco vyje. Aiko, co říká tvá tygřice?"

„Mručí o smrti, daro," odpověděla ryodanka. „Ať je tam cokoliv, znamená to smrt."

Delon, který jednou rukou objímal Fretku, přikývl. „Tentokrát tomu věřím. A pokud jde o to, oč by mohlo jít, je démon zplozený helem stejně dobrou domněnkou jako všechny ostatní." Volnou rukou ukázal na rozpukanou krajinu, která v zapadajícím slunci zrudla. „Oč jiného by mohlo jít, než o hel plný démonů a nasáklý krví?"

„Vaše představa pekla se od mé liší," poznamenal Egil. „Tak či onak, dnes večer tam ale dole něco je."

„Vidíte!" vykřikl Alos. „Všichni se na tom shodujem. Vraťme se zpátky."

Arin jedenkrát zavrtěla hlavou.

Egil se zahleděl do blízkého se soumraku. „Ať jde o cokoliv, ve tmě bych se s trní setkat nechtěl. Řekl bych, že prozatím bychom se měli utábořit tady nahoře na plošině a dolů sejít až ráno, protože za denního světla se nám Svatyně labyrintu bude hledat mnohem lépe."

Alos zasténal. „Podle čeho soudíš, že tohle je cesta do Svatyně?"

„Kdyby ne," odpověděl Egil, „*'alim* by nás sem neposlal."

Alos kolem sebe zatápal jako by hledal něco k pití a roztřeseným hlasem řekl: „Třeba nám lhal. Možná tam žádná cesta není."

„Ne, Alosi. Musíme jeho sdělení věřit."

„Pchá! A na základě čeho?"

Egil naklonil hlavu k Aiko. „Pověděla nám to tygřice." Poté se fjordland'an odvrátil od okraje a vracel se ke klečícím velbloudům.

„Ale ta samá tygřice nám řekla, že na nás dole čeká smrt," vykřikl Alos za ostatními, kteří se vydali za Egilem. Pak se staroch zahleděl na rudý labyrint za zády, vyjekl „fíí" a kvapem se pustil za nimi.

Rozdělní na holé skále malý ohýnek z dřevěného uhlí a ohřívali si vodu na čaj. Mezitím, co čekali, až voda začne vařit, Delon se obrátil k Egilovi a prohodil: „Vaše představa helu je tedy odlišná od mé.“

Egil přikývl. „Můj je studený, drsný a plný ledu. Je tmavý a mrazivý, nedá se v něm ukrýt před štíplavými vichry a není tam žádné útočiště. Nikde se tam nelze dostat k teplu, protože chybí oheň, který by poskytl aspoň trochu pohodlí. Duše, které jsou tam posílány, bloudí navěky zmrzlou zemí s bezednými rozsedlinami a ledovými horami, které jim brání v cestě.“

Alos přiblížil roztřesené ruce k řeřavým uhlíkům. „Že tam není žádné teplo? Řek bych, že se to dost podobá tomudle táboru.“

Egil se pousmál. „Je to daleko horší, Alosi. Daleko horší.“ Poté fjordland'an pokrčil rameny. „Pokud hel existuje, je takový.“ Otočil se k Delonovi. „Předpokládám, že váš hel se do jisté míry podobá zdejšímu labyrintu.“

Delon přikývl. „Jak už jste řekl, pokud nějaký hel existuje.“

Vždycky jsem věřil, že je samý kámen a břidlice, balvany a nekonečné kaňony vyražené do skalisek. Postrádá vodu, nic tam neroste a nežije tam žádná zvěť. Je tam jen tvrdý, nesmírně tvrdý kámen.. nic měkkého.. žádné místo, na kterém by člověk mohl složit hlavu ke spánku. Je stejně temný jako váš a duše jsou v něm odsouzeny k věčnému bloudění, hledání místa kde by si odpočaly a našly útěchu, ale nic takového nenacházejí.“

Fretka zavrtěla hlavou. „Hel je místem, kde neustále fíčí větry a temný vzduch naplňuje svištěcí rezavý písek. Zemi všude pokrývají pichlavé tmy, které způsobují hluboké rány, jež se nikdy nezahojí.“

Fretka se otočila k Alešovi. Stařec jako by se scvrkl do sebe. „Podle toho, jak já to vidím, je hel černejší, není tam vůbec žádné světlo a je plnej propastí, strží a bludnejch bytostí.“ Otřásl se a pak rozechvěle dodal: „Snad podobnejch tomu, co tam dole tak skučelo.“

Všechny oči se teď upřely na Aiko. „Já nevěřím ani v existenci helu ani ráje.“ Rozmáchla se dokola. „Nic jiného, než tento svět, neexistuje. Smrt je smrt a po ní už nic.“

Alos se na ni zadíval. „Jak si teda vysvětlujete duchy?“

Aiko se na něj chladně podívala. „Já na duchy nevěřím.“

Alos zamířil chvějící se prst k labyrintu. „Jak teda vysvětlíte to skučení z labyrintu, kerý sme slyšeli?“

„Jde-li o *akuma*— démona — pak se nejedná o ducha, ale o cosi pořádně živého.“ Aiko se dotkla jílců svých mečů. „A co je živé, dá se zabít.“

Na chvíli se mezi nimi rozhostilo ticho. Konečně se Delon obrátil k Arin. „A v co věříte vy, daro? Tedy, v souvislosti s představou helu.“

Arin se na něj zadívala. „Existuje-li nějaký, pak se domnívám, že nejde

o víc, než o nesmírnou prázdnotu a nicotu. Je to propast, v níž není naprosto nic. Žádné světlo, žádná tma, žádná hmota, žádná síla, prostě vůbec nic. A v téhle prázdnotě, v téhle; pustině, není nic než vaše duše. Dovedete si představit horší trest?" Rozhlédla se po všech, ale nikdo neodpověděl.

Pak se nad ohněm z dřevěného uhlí začala vařit voda, a začali na okraji nekonečného bludiště popíjet horký čaj a večerět studené jídlo, hovor se po chvíli stočil k jiným tématům.

A stejně jako po celou dobu putování se každý podílel na noční hlídce. O půlnoci, když zrovna hlídkoval Delon, se zdáli z nitra labyrintu ozvalo další příšerné zavytí, které všechny spáče probudilo. Trvalo nesmírně dlouho, než se jim zase podařilo usnout

Arin měla hlídku jako poslední. A když Egila jako každou noc znovu přemohla noční můra—tentokrát byl na kousky trhán Lutor — uklidňovala ho.

Když dylvanka rozdělala další ohýnek z dřevěného uhlí a zavěsila nad něj vodu na čaj, na obzoru už byly znát náznaky svítání. Jakmile voda začala vřít, všechny spáče probudila. Zatímco si ulevovali a chystali se na další den, Arin přistoupila k okraji strmého srázu a zadívala se na příkrou stezku vedoucí dolů. Chvilí tam postávala, usrkávala čaj a žvýkala kousek sucharu. Pak se pokusila <zadívat> svým osobitým způsobem. Po pravici jí cosi zazářilo mezi hromadou rozpukaných balvanů. Neustále tu neurčitou stopu sledovala a po okraji balvanité hromady přešla až mezi dvě ohromné skály, mezi nimiž objevila druhou stezku spadající přes okraj srázu dolů.

Hlavou jí zavířila *'álimova* varovná slova v archívu: „Ne všechny stezky jsou takové, jaké se zdají. Hledejte pozorně a volte moudře." Napila se čaje a zahleděla se zpět na první stezku a poté na druhou. Která pak je ta pravá, po níž bychom se měli vydat?

Rozšířila své pátrání na mnohem větší vzdálenost v okolí srázu, ale žádnou další stezku už neobjevila.

„Dvě stezky?" Egil se na ni ohromeně zadíval. „A kde je ta druhá?"

„Za těmi rozpukanými balvany," odpověděla Arin.

Fretka se zahleděla k balvanité hromadě a pak nalevo ke stezce, kterou už viděli včera večer. „Po které z nich bychom se měli vydat?"

„Řekla bych, že po té, co začíná mezi těmi skalami," řekla Arin.

„Jo?" řekl Alos.

Aiko pohlédla na Arin a souhlasně přikývla. „Stezka za těmi balvany je skrytá stejně jako svatyně."

„Přesně tak," přisvědčila Arin. „Ta nová stezka je rovněž očarovaná." Delon se dotkl amuletu zavěšeného na krku.
„Pojďme se podívat."

„Je-li očarovaná," řekl Delon a hleděl na úzkou pěšinu, „nejde o kouzlo neviditelnosti."

„Třeba jde o nějaký druh ochrany," navrhla Fretka, která postávala vedle Delona. „Možná není namířena proti nám, ale proti nepřátelům samotné svatyně...proti Rakkovým prackám například."

„Domníváte se, že kouzlo stezku ukrývá výhradně před nimi? Že od ní svádí výhradně je?"

Fretka na něj pohlédla a přikývla. „Ano, nebo něco na ten způsob...dokáže-li kouzla něco takového."

Všechny zraky se upřely na Arin, ale tajen pokrčila rameny. „Kdybych byla mágem, tak bych snad uměla odpovědět."

„Álim tedy narážel na tohle," řekla Aiko a ukazovala vlevo na druhou stezku, „když říkal, že ne všechny stezky jsou takové, jakými se zdají. Varoval nás před tou, která je zřetelně vidět."

„Myslím si totéž," řekla Arin.

Alos pozvedl pochybovačně obočí, ale zůstal zticha.

Egil se rozhlédl po ostatních a pak vzhlédl ke slunci, které nyní balancovalo na okraji světa. „Neplývejme denním světlem."

Po návratu k velbloudům se ozvala Arin: „Půjdu první."

Egil s Aiko protestovali. Zvláště neústupná byla ryodanka, která tvrdila, že dojde-li k nebezpečí, musí nést hlavní nápor.

Ale Arin byla neoblomná. „Stezka je očarována kouzlem, které neznáme, a já jsem z vás jediná, která dokáže <vidět>. A pokud by se cokoliv nějak změnilo, jediná z vás jsem schopná nejlépe posoudit, co by nám taková předzvěst mohla přinést."

„Ale, drahá—" začal Egil, ale Arin ho pozvednutím ruky umlčela.

„Až sejdeme stezkou na dno labyrintu, kde, jak se domnívám, je širší, můžeš jít v čele ty nebo Aiko. Dokud ale budeme touhle začarovanou stezkou sestupovat půjdu první já."

Egil pohlédl na Aiko, která zafuněla a strojeně poznamenala: „Jak si přejete, daro. Jak si přejete."

Spěšně naložili velbloudy, za jejich protestů na ně vyšplhali a přiměli je vstát. Každý za sebou vlekl náhradní zvíře. Jak se blížili ke srázu, Arin přešla do vedení. Hned za ní se držela Aiko, pak Egil, Alos, Fretka a zadní voj vytvářel Delon. Na okraji se zastavili a zahleděli se na nekonečné kaňony, které se hluboko zařezávaly do rudých skalisek.

Delon si povzdechl a prohodil: „Proč jsem to po všem tom našem mudrování zrovna já, který věří, že se právě chystáme sestoupit do samotného helu?“

Arin v čele pobídla velblouda a pustila se do sestupu.

KAPITOLA 51

Arin s přáteli, zatímco jim nad hlavami prechal ubývající měsíc před vycházejícím sluncem, zvolna sestupovali dolů. Po pravici se jim skali strmě zvedala vzhůru a po levici stejně strmě spadala dolů. Stezka byla úzká a příkrá. Alos se jednou podíval do propastné hlubiny po levici, vzápětí zaúpěl, rychle odvrátil tvář ke skále po pravici, přimhouřil oči a ze rtů mu uniklo zakňučení. Modlil se ke Garionovi, aby jeho velbloud nesešel ze stezky.

I Egila výška poněkud rozechvívala, protože byl stejně jako Alos spíše námořníkem než horolezcem. I když vyrůstal poblíž fjordu se strmými svahy, většinu cesty hleděl před sebe a zcela spoléhal na jisté nohy svého velblouda.

Aiko se strmým srázem vůbec nenechávala vyvádět z míry.

Její výcvik v Ryodu totiž zahrnoval i mnoho šplhání po kolmých stěnách. Přesto, zejí výškový rozdíl strach nenaháněl, znervózňovalo ji znepokojení její tygřice a Arinina jízda v čele. Kdyby se střetli s nějakým nebezpečím, jako první by se s ním setkala ne Aiko, ale právě Arin.

Pro Arin v čele družiny sestup strmým svahem neznamenal vůbec nic. Jevil se jí jen jako sotva vnímatelný proužek. Plně se soustředovala na stezku před sebou a snažila se <vidět>.

Fretka sjíždějící řadou jako předposlední se nahnula vpřed i zahleděla se na červenou skálu spadající příkrě dolů. Pak se ohlédla na Delona a všimla si, že se rovněž dívá dolů. „Nemáte strach?“ křikla. „Víte, že je to docela vysoko?“

Delon se usmál. „Ne, drahoušku. Kdysi v mládí, ještě v Gûnarringu, jsme s otcem často zlézali podobně příkré stěny, i když nebyly tak krvavě rudé jako tyhle helské. —Nu a co vy?“

„Já byla provazolezkyní už v necelých devíti,“ odpověděla, „a také jsem létala na vysuté hrazdě. Před výškou musíte mít respekt, ale nesmíte z ní mít strach.“

„Nemáte strach, že se vám splaší velbloud?“

Po Delonově dotazu Alos zaúpěl a zacpal si rukama uši.

„Na něco takového jsou zvířata dost rozumná,“ odpověděla Fretka. „Alespoň v Cirque tomu tak bylo.“

„V Cirque? Vy jste byla v cirkusu, drahoušku? Jednou mi o tom budete muset vyprávět.“

Fretka se zhluboka nadechla a zase vydechla. Až na zmínku o stařeně Nom se Ferai s minulostí nesvěřila nikomu, ani Delonovi ne. Pohlédla do hlubiny pod sebou a pak se zahleděla zpět na barda. Viděla, že na ni hledí a

čeká na odpověď. „Jednou snad ano," zvolala a znovu se zahleděla před sebe. Jednou snad ano.

Pokračovali v sestupu. Měnili směr a klikatě sestupovali podél rudých skalisek. Stezka se jednou svažovala mírně a podruhé zase prudce, ale stále zůstávala úzká a vedla podél vlnovitých kolmých stěn, v něž navěky ztuhl jejich povrch. Tímto kosým terénem už urazili téměř šest mil. Stezka se hadovitě vinula v obloucích a prudce, protisměrně, se stáčela, až konečně dospěli na dno rozeklaného kaňonu, jež bylo ve stínu. Jeho karmínově rudé stěny se zvedaly kolmo do výšky asi patnácti set stop a vrcholily v rozeklaném výřezu nebe. Odtud se již nedalo zahlédnout místo, z něhož sestup započali, protože se ztratilo za bezpočtem zákrutů a ohybů stezky, jež už měli za sebou.

I když bylo dno kaňonu docela rovné, nikde nemělo větší šířku než deseti kroků. Posévaly je kusy břídlíce, hromady kamenné suti a balvanitá tříšť. U kolmých stěn se hromadily kupy šterku. Vše tvořila holá skaliska. Nikde ani stopy po půdě, rostlinstvu ani jiných známkách života. Průrvou svištěl ostrý průvan, jehož zvuk připomínal hlasy mumlající na samé hranici slyšitelnosti. Zdejší krajina byla smočena v rudé barvě a skaliska působila dojmem jako by byla zalitá krví. Dokonce i stíny měly narudlý odstín.

„Adone," vykřikl Delon, „není tohle skutečný předobraz helu?"

Objevily se před nimi dvě stezky, z nichž jedna vedla nalevo a druhá napravo.

„Kudy teď?" zeptala se Aiko a stejně jako ostatní se zahleděla na Arin.

Dylvanka se upřeně zahleděla na dno kaňonu. „Ta stezka vedoucí vpravo slabě světélkuje."

Aiko se dotkla hrudi. „I v tomto směru číhá nebezpečí, daro."

Arin pokrčila rameny. „Přesto—"

„Třeba bysme se měli vrátit," přerušil ji Alos.

Arin na něj pohlédla. „Ne, Alosi. Měli bychom zde nalézt prokletého ochránce víry v bludišti."

„Ale dyť ani nevíme, esi je tohle to správný bludiště," opáčil roztřeseně staroch.

Egil sklonil hlavu ke straně. „No tak, jen dál, kormidelníku. Z těch dvou bludišť, s nimiž jsme se až dosud setkali, vyhlíží tohle nadějněji."

Alos pohlédl na Aiko, ale střetl se jen s jejím chladným pohledem. Sklopil zrak a přikývl.

Stočili se vpravo. Aiko s Egilem už teď mohli jet vedle Arin. Aiko po její levici a Egil po pravici. Za sebou vlekli na provazech náhradní velbloudy. Za nimi pak následovali Alos, Delon a Fretka, z nichž každý za sebou rovněž vlekł po jednom z rezervních zvířat.

„Kterým směrem je sever?" zeptala se Fretka. „Odbočovali jsme a vrátili se už tolikrát, že jsem z toho úplně popletená. A tady dole ani nevím, jak to zjistit."

Alos se zahučením ukázal vlevo před sebe, zatímco Delon dozadu napravo. Pak zavrtěl hlavou a vyprskl smíchy, ale Alos cosi zavřel a prohodil: „Koukněte, sem kormidelník, a tak bych měl vědět, kým směrem je sever."

Delon ale ukázal na vysoké rudé stěny kaňonu. „Vidíte, pod jakým sklonem je slunce? Tedy ne slunce jako takové, ale stíny. Dosud je stále dopoledne, a proto se táhnou od východu k západu. A z jejich sklonu plyne, že je sever napravo od nás. Směřujeme na jihozápad."

Alos dlouho hleděl na okraj kaňonu a posléze odevzdaně potřásl hlavou. Jeho velbloud se současně namáhavě plahočil dál.

„Nebudte z toho rozladěný, starouši," řekl Delon. „Vyrůstal jsem v horách, kdežto vy na moři. Až se zase ocitneme na vodě, budete zase moudřejší vy."

Postup tímto směrem jim vydržel sotva dvě stě kroků, po nichž se kaňon začal stáčet do tvaru písmena U. Po projetí četných zátočin a ohybů dojeli po míli ke křižovatce se třemi možnostmi dalšího postupu. Arin opět zvolila cestu po pravici. Projížděli kolem labyrintu po obou stranách cesty. Neustále zahýbali a odbočovali. Někdy byla cesta širší a jindy zase tak úzká, že museli jet za sebou. Takovými průjezdy jela v čele Aiko s Egilem těsně za sebou. Pokaždé ale znovu dospívali k nějakému rozcestí o dvou, třech až čtyřech cestách, z nichž některé byly úzké a jiné široké, některé byly pouhými spárami a jiné hladké, další hrbolaté a opět jiné zasypané kamennou drtí. Arin na takových rozcestích vyhlížela všemi směry tak dlouho, až objevila další zářící cestu, po níž se vydali.

Nadešlo odpoledne a pak poledne, při němž jim slunce stálo přímo nad hlavou, takže zapudilo všechny stíny, jež vystřídala jasná rudá záře. Ani na oběd se nezastavili. Jedli přímo za jízdy v sedlech. Nechtěli v kanónovém labyrintu strávit jedinou noc a doufali, že se jim ke Svatyni, ať už leží kdekoliv, podaří dospět ještě před soumrakem. Chvilí jeli, občas kráčeli podél velbloudů, aby je nechali oddechnout, ale bez ustání pokračovali vpřed.

„Já si vůbec nemyslím, že jedem po správné cestě," pronesl zadýchaně Alos, když zase jednou kráčeli pěšky. „Měli bysme se z těch zatracených kaňonů s hrůznými stěnami raději vrátit."

„Proč to říkáte, starouši?" zeptal se Delon.

Alos na bardu upřel nevidomé běhmo. „Dyby to ve skutečnosti byla správná cesta, určitě bysme tam už byli. Myslím, že směřujeme špatně vodbočili. Buď tak, anebo tady vůbec žádná svatyně není."

Fretka zavrtěla hlavou. „Rozhlédněte se, Alosi. Skála je rudá jako na té Nomině kartě. A *'álim* říkal, že ji tu najdeme. A pokud jde o nesprávné odbočení, důvěřujte daře Arin. Myslete rovněž na to, že pátráme po velikém pokladu. Po čistém, průsvitném a světlounce zelenem nefritovém valounu o velikosti melounu. Určitě jej budeme moci prodat za ohromné peníze i kdybychom ho museli rozdělit. Kupec se určitě někde najde: drak, mág či sběratel a je jisté, že se nám to vyplatí. Až do konce života budeme mít vystaráno. Už žádné hladovění, žádná nesplněná přání, nebudeme muset—“ Fretka se zadívala na Delona a náhle se zarazila.

Chvilí dál kráčeli mlčky, až se konečně ozval Delon: „I když si, drahoušku, sladkého života s vybranými víny, delikátními pokrmy a rozmanitými potěšeními pro všechny smysly nesmírně cením, my ten kámen ale pro vlastní prospěch nehledáme. Nepátráme po pokladu. Jde o symbol moci, jehož zhoubným následkům se snažíme zabránit.“

Fretka se na něj zadívala, ale její zrak neprozradil nic z toho, na co v té chvíli myslela.

Arin zpředu zavolala, aby znovu nasedli na velbloudy. Postupovali na nich krvavě rudou průrvou dál.

Slunce nad nimi se schovalo za okraj kaňonu, i když občas, jak se souťsky klikatily a stáčely, ho v západním směru zahlédli. Odpoledne přešlo a nadešel předvečer. Se zapadajícím sluncem a dopadem jeho světla pod jiným úhlem začaly kolem nich opět houstnout šarlatové stíny. Nakonec se do nitra kaňonovitého labyrintu snesl krátký soumrak a krajinu rudých skalisek zahálila tma. Ale po svatyni stále ani stopy.

S příchodem noci se jim v průseku nad hlavami objevil úzký pruh s třpytivými hvězdami a Arin velbloudovi přitáhla uzdu. Ostatní se zachovali stejně. Dylvanka se v sedle otočila k ostatním a řekla: „Přišel čas, abychom se rozhodli, zda pojedeme dál, anebo zda se utáboříme. Čemu dáváte přednost?“

Promluvil Egil: „Myslím, že bychom měli velbloudy nechat odpočinout. Přes den si moc neoddechli a od včerejška nežrali ani nic nepili.“

Aiko spustila ruku a poplácala zvíře po boku. „O velbloudy strach nemějte, Egile Jednooký, vydrží totiž bez vody a jídla hodně dlouho.“ Ukázala před sebe do kaňonu. „Spíše se obávejte o nás, protože nebezpečí vzrůstá každým krokem.“

Arin v záři hvězd přikývla, ale Egil pozvedl obočí. „Vaše tygřice?“

Aiko souhlasně přikývla.

„Já myslím, že bysme se měli vrátit,“ řekl Alos. „Ten *'álim* nás zavedl do pasti.“

Aiko zavrčela, ale jeho slova nijak nevyvracela. Ozvala zase Arin: „Myslím, že ne, Alosi, protože Aičina tygřice nedala najevo, že by pro nás představoval nějaké mimořádné nebezpečí.“

„Protože nebezpečí je tady," trval na svém Alos.

„To nepopírám," řekla Arin.

„Proč se prostě neutáboříme na místě, které se dá dobře bránit?" navrhla Fretka a dotkla se bandalíru s dýkami, který sejí křížil přes prsa.

Z nitra labyrintu k nim dolehlo táhlé a děsivé zavytí, jehož ozvěna se mezi skalními stěnami tříštila sem a tam.

Velbloudi sebou trhli, ale zůstali na místě, protože šlo o dosud vzdálený zvuk. Ale Alos zaúpěl a přikrčil se v sedle.

„Adone, tohle už ale znělo mnohem blíž než dříve," poznamenal Delon.

„Ať jde o cokoliv, blížíme se k tomu," řekla Arin.

„Jsme nebezpečí stále blíž," řekla Aiko.

„Protože se zdá, že se to skučení ozývá pokaždé za tmy, myslím, že má pravdu Fretka," řekl Egil. „Měli bychom se utábořit na takovém místě, které lze dobře bránit“

„Asi dvě stě kroků nazpět je úzký kaňon.“ navrhla Arin.

Utábořili se ve slepé průrvě. Šlo spíše o šterbinu než o něco jiného, protože do rudé skály pronikala sotva na délku sta stop.

„Tohle bude vhodné místo," řekl Egil, když si spáru prohlédl.

„Dobrý?" zamumlal Alos. „Tadle prasklinka ve skále?"

„Ano," odpověděl fjordland'an, „takhle na nás mohou zaútočit jen z jednoho směru.“

„Voni?" Alosovi se třásl hlas.

„Ano. Nepřátelé. Lhostejno, zda bude jeden nebo jich bude spousta," odpověděl Egil.

„Jako ta skučící bytost," dodala Fretka.

„Ííí!" vyjekl Alos a přitiskl se ke skalní stěně za sebou.

Té noci se na hlídce střídali ve dvojicích: Aiko s Alosem, Alos s Delonem, Delon s Fretkou, Fretka s Egilem, Egil s Arin a Arin s Aiko. O půlnoci se opět ozvalo táhlé zavytí. Zdálo se, že zase o něco hlasitější než dříve. Spící se s trhnutím probudili i zbraně jim téměř vskočili do rukou, ale z temnoty na ně nic nezaútočilo.

Právě jim nad hlavou zářil půlměsíc, když začal Egil před úsvitem sténat a házet sebou. Opět ho soužila jedna z jeho pravidelných nočních můr.

Tábor zrušili ihned, jakmile začal světlat viditelný proužek nebe, a krátce poté se znovu vydali na cestu. Velbloudi rozmrzele hýkali, protože je zlobilo, že měli od včerejška jen malou dávku zrna a k pití nedostali vůbec nic. S nevolí rovněž nesli, či se to tak i alespoň zdálo, že musí na hřebtech přepravovat jezdce a náklad.

S příchodem dne do červených skalin nabývaly černé stíny znovu rudé zabarvení. Stezka se bludištěm klikatila a stáčela a průjezdy se větvy nespočetnými směry vlevo i vpravo, někdy dokonce i nazpět. Arin prováděla jednu volbu za druhou, zatímco po nebi stoupalo občas viditelné slunce, které spatřovali, jen když se průrvy stáčely k východu.

„U Garlona, přísahal bych, že se pohybujem v kruhu," zabručel Alos., Anebo, že smě se docela ztratili."

„Proč si to myslíte?" zeptala se Přetká.

„No dyť se koukněte na tendle kaňon a támhleto skálu. Přísahal bych, že smě už kolem nich projeli nejméně tisíckrát"

„Tisíckrát?"

„No dobře, ale je jistý, že víckrát než jednou určitě," zabručel Alos.

Fretka zavrtěla hlavou. „Myslím, že ne, Alosi. Domnívám se spíš, že v těch Červených skaliscích vypadá všechno stejně."

Delon souhlasně zabručel. „Můj zrak si na ně dokonce začíná zvykat. Přemýšlím, zda je možné zvyknout si na hel."

Nadešlo a přešlo poledne, aniž by se v cestě zastavili. Pokračovali stále dál, tu na hřebtech velbloudů a jindy zase pěšky. A s každým dalším krokem vzrůstalo nebezpečí. Aiko trvala na jízdě v čele družiny, i když na rozcestích vždycky vyčkala, dokud Arin neurčila další cestu.

Dostavil se odpolední čas a po něm se přiblížil podvečer. Rudé stíny začaly na dně proláklín opět houstnout.

„Další nocování v tom zatraceném bludišti a po něm určité další a další. Delone, my smě se v tom vašem bélu docela ztratili. Smě tady navěky uvěznění. Cestu zpátky už nikdy nenajdeme," skuhral Alos.

Než stačil Delon odpovédět, odbočila Aiko za ohyb a spatřila před sebou počátek klenuté, chodby vytesané do tvrdé skály. Byl nízký, úzký a temný.

„*Yojin suru!*" zavolala. „Dejte pozor."

„Nejde o přirozenou, ale o vytesanou chodbu," řekl Egil. „Vidíte? Tenhle průchod vytvořily vrtné tyče zatloukané kladivy a krumpáče."

Zatímco Aiko hleděla vzhůru na strmé stěny kaňonu, jenž zde končil a dál se dalo pokračovat jen chodbou, Arin řekla: „Stopa směřuje dovnitř."

Egil pohlédl nejprve na Aiko a pak na Arin. „Tedy do toho."

„Projdou chodbou i velbloudi?" zeptala se Fretka. „Ten průchod mi připomíná známé ucho jehly."

Delon se zahleděl na zvířata a pak na otvor před nimi. „Myslím, že ano, ale budeme je muset vést."

„Ještě ne," řekl Egil.

Aiko s meči připravenými v rukou přikývla a poznamenala: „Egil má pravdu. Nechci se dostat do pasti i s velbloudy, kteří by nám bránili v ústupu. Vydám se dovnitř pěšky a zjistím, kam vede."

„Sama nepůjdete," řekl Egil. „Půjdu s vámi."

„I já," ozval se Delon.

„Já taky," řekla Fretka.

„A já dám pozor na velbloudy," řekl Alos a od temného vchodu odstoupil. „Ale sám nezvstanu."

Arin všechny přelétla pohledem a pak si povzddechla. „Já s vámi zůstanu, Alosi."

Egil se k dylance otočil, objal ji a prohodil: „Bud' připravena k ústupu." Pak ji políbil, poodstoupil od ní a potěžkal svou sekeru.

Delon rozsvítil malou petrolejovou lucernu a se zbraněmi v pohotovosti vešli do temného otvoru.

Dno chodby bylo rovné. Po deseti krocích se chodba stáčela vlevo.

„Připomíná mi to průchod pod hradbami Gudruniny tvrze," zašeptal Egil.

„Přesně tak," přisvědčila Aiko. Je vytesaný tak, aby jím nemohly projet obléhací stroje."

„Ale postrádá vražedné otvory," sykl Delon.

„Prozatím," odtušil Egil.

Chodba opět prudce odbočovala, tentokrát doprava, a přátelé před sebou zahlédli spuštěnou padací mříž a za ní mdlé světlo skomírajícího dne.

„Uhaste světlo," sykla Aiko. Když to Delon udělal, řekla: „Postupujte tiše. Přímou za tou mříží číhá nebezpečí."

Opatrně se blížili k těžké mříži a v okamžiku, když k ní dospěli, na ně ze tmy zavolal nějaký hlas: „*Min int?*"

Polekaně se v úzké chodbě přitiskli ke stěnám. „*Min int?*" zopakoval hlas znovu.

Zazníval shora.

Egil vzhledl tím směrem, ale nic neviděl. Zhluboka se nadechl. „Jsme přátelé."

Po krátké chvíli hlas odpověděl: „Přátelé?" Byl to ženský hlas s přízvukem podobným *'álimovu*. „Nepřicházíte ale se zbraněmi v rukou?"

Egil pohlédl na Aiko. „Necítili jsme se bezpečně."

„Ach- Nebezpečí je všude spousta. Co tu hledáte?"

Egil znovu pohlédl na Aiko a pak na Fretku s Delonem. Když všichni souhlasně přikývli, odpověděl: „Přicházíme spěšně a pátráme po ochránci víry ve Svatyni labyrintu."

Na dlouhou chvíli se rozhostilo ticho, ale nakonec se padací mříž za řinkotu a skřípění převodů a rachocení rohatkového soustrojí začala s vrzáním zvedat. V půli cesty se zastavila.

„Vstupte," zvolal hlas.

Egil se začal sklánět a chystal se vejít, ale Aiko ho zadržela. Otočil se k ní a řekl: „Je-li Svatyně zde, musíme se toho odvážit."

Bezvýrazně se na něj zahleděla a pak přikývla.

Společně se sehnuli a vešli pod zubaté mřížoví. Fretka s Delonem za nimi.

Ocitli se v ohromné proláklině, kterou tvořila kruhová pánev s kolmými stěnami o průměru téměř dvou mil. Dokola ji obemykala strmá rudá skála, jež se tyčila vysoko k večernímu nebi.

„Stůjte!" zazněl zezadu příkaz.

Zastavili se a zvolna se otočili.

Za nimi stálo na nízkém parapetu ve tvaru cimbuří nad padací mříží asi padesát černovlasých žen různého věku. Všechny na sobě měly červené řízy v souladu s okolní skálou. V rukou i svíraly naplno napjaté luky se šípy na tětivách, jež čtveřici mířily na prsa. V jejich středu, na jakémsi stupínku při zdi, o nějž se opíral žebřík, stál vysoký muž rovněž oděný v červené říze. Bylo mu něco přes třicet, měřil asi šest stop a čtyři palce a vážil necelých sto kilogramů. Vlasy měl sluncem vybělené do světle kaštanově hnědého odstínu, pleť pouštní barvy a oči ledově modré. Rukama spočíval na jílci mocného obouručného meče, jehož hrot se opíral o parapet.

Aiko na něj rozpačitě pohlédla, zasunula meče do pochev a řekla Egi-
lovi: „Nerozumím tomu. On to nebezpečí sice nepředstavuje, ale je v něm."

KAPITOLA 52

„Říkáte, že pátráte po ochránci víry," zvolala dolů jedna z žen. Byla to jejich představená, která muži stála po levici. Postrádala závoj přes tvář stejně jako všechny ostatní ženy. „My všichni zde uvnitř jsme ochránci víry."

Egil si zasunul sekeru za opasek a vybídl Delona s Fretkou, aby své zbraně také schovali. Poté žena tiše zavolala: „*Wakaf lalaht'*." Ostatní ženy povolily a sklonily luky.

Egil s prázdnýma rukama řekl: „Přišli jsme zdaleka a máme o čem vyprávět."

„Než začneš, nechtěl bys, abych někoho poslala pro vaše zbylé dva společníky spolu s velbloudy?" zeptala se a pokynula muži, aby sestoupil dolů. Přehodil si těžký meč přes ramena a začal sestupovat. Žena se pustila za ním.

Egil pohlédl na Aiko. Ryodanka se na sestupujícího ostražitě zahleděla, přikývla a řekla: „Tyhle ženy žádné nebezpečí nepředstavují, pokud je něčím nevyprovokujeme. Ale u toho muže si jistá nejsem. Přesto by dara Arin neměla být ohrožena. Muž i žena už sestoupili na úpatí žebříku. Za nimi sestupovaly mnohé další, i když některé na parapetu setrvaly. Žena se obrátila k Egilovi. „Nuže?"

„Pošlete tedy někoho pro naše přátele. Je mezi nimi dylvanka, která by o našem hledání měla promluvit."

„Dylvanka? Elfka?"

Po Egilově přikývnutí se žena otočila a přikázala: „*Maftuf ilbauwabi!*" Jak se padací mříž začala s řinčením zvedat zcela na doraz, pokynula na jednu mladou ženu a řekla: „*Kawám, Jasmíne, jab iljauz kharij.*" Novicka se představené uklonila, obrátila se na podpatku a spěšně se vydala ke stále stoupající padací mříži a chodbě za ní. Starší žena za ní zavolala: „*Kánmá fiz'an!*" a pak se obrátila ke čtveřici. „Ubezpečila jsem ji, že nemusí mít strach. Mohla by totiž dylvanku považovat za džina."

Protože se jim představená opět začala plně věnovat, Přetká se zeptala: „Vy všechny jste Elsittiny kněžky?"

Jakmile žena zaslechla jméno Ilsitt, vytvořila spojením palců a ukazováků na obou nikách malé kroužky. Stejně se zachovaly i ostatní ženy v doslechu a muž s mečem. „Vskutku, jsme. Všechny, až zde na Burela." Ukázala na robustního muže. „I když i on je ochráncem víry."

Delon postoupil o krok vpřed. „Zapomínáme poněkud na dobré vychování. Dovolte, paní, abych vám představil paní Ferai z Gothonu, paní Aiko z Ryoda a mistra Egila z Fjordlandu. Já jsem Delon z Gûnaru."

Při představování si Aiko s Fretkou sňaly šátky, které jim, halily tváře. Kněžka se s každým z nich pozdravila úklonou hlavy. Při pohledu na zlatou pleť a šikmé oči ryodanky se jí v očích objevilo překvapení.

„Já jsem..." otočila se k muži a rychle mu cosi říkala sarainsky.

„Abatyše," odpověděl.

„Jsem abatyše Mayam a tohle je Burel, jenž žádný titul nemá, i když jeho otec byl znám jako, ehm..." opět se obrátila Burelovi, „*yá sídì? Yá sídì Ulry?*"

„Rytíř," zabručel Burel a opřel se o meč. „Rytíř Ulry z Gelenu.“

Ze zadu k nim dolehly velbloudí projevy nevole. Nelíbilo se jim, že jsou nuceni projít chodbou. Po chvíli se objevila Jasmíne vlekoucí za sebou na provaze čtyři vzpurné velbloudy a za ní Arin s dalšími čtyřmi zvířaty. Za nimi vyšel Alos s posledními i velbloudy. Když se z chodby vynořil i poslední velbloud, byla opět spuštěna padací mříž, jejíž hroty zapadly do otvorů kamenném podkladu.

Arin s Alosem byli představeni Mayam s Burelem. Abatyši drobný vzhled dylvanky zjevně ohromil, i když se svůj úžas snažila nedat najevo.

„Jistě jste hladoví," řekla Mayam. „Vydejme se na místo, kde se můžeme po večerních bohoslužbách najíst a promluvit si. Tam nám budete moci sdělit, co vás přivádí až k nám."

Když Arin souhlasně přikývla, abatyše se obrátila k čekajícím ženám a promluvila na ně sarainsky. Poté k nim přistoupily novicky a odvedly velbloudy. Abatyše s Burelem se pak vydali šikmo přes rozlehlou kotlinu obklopenou strmými skalními stěnami. Arin s přáteli je následovali. Mezi tím se začalo stmívat. Téměř všechny ženy šly za nimi.

Spatřili před sebou velké kryté sloupořadí, jehož pilíře byly vytesány do kolmých nebetyčných stěn. Po chvíli bylo zřejmé, že směřují právě tam. Jak se k němu blížili, uvědomili si, že nejde o úplné sloupořadí, nýbrž o pouhý plasticky vytesaný reliéf. U vchodu se zjevily dvě novicky s malými petrolejovými lucernami, které postavily na volné stojany a zase se vrátily dovnitř. Mayam je vedla právě ke světlu těchto lucerniček. Za krátkou chvíli se Arin s přáteli natolik přiblížili, že už nad dveřmi začali rozeznávat slova vytesaná v rudé skále:

מבוכ העיר

„Ach, drahoušku!" vykřikl Delon a objal Fretku kolem pasu. „Měla jste pravdu!" Vzápětí ji vyzvedl do vzduchu, roztočil se s ní a současně ji náru-

živě líbal na rty. Náhle se s ní točit přestal a s překvapeným pohledem ji postavil na zem. Pak ji ještě jednou políbil, tentokrát něžně a dlouze. Zpočátku jeho chování Fretku překvapilo a byla strnulá, ale po krátké chvíli již méně a po další se mu stulila do náruče a pevně ho objala. Konečně ji zvolna pustil, přidržel si ji na délku paže a obdivně na ni zazíral. I ona na něj civěla jako omráčená.

Právě v tom okamžiku zaznělo příšerné táhlé zavytí, jako by uvnitř prostorné kotliny volně pobíhala nějaká hrozná stvůra.

Alos se s výkřikem rozběhl ke vstupu. Aiko se v rukou zablyštěly meče. Egil vytáhl z opasku sekera, a jak zjišťoval odkud vyty doléhá, otáčel se ze strany na stranu. Ale směr toho děsivého zvuku stejně neobjevil, protože jeho ozvěnu tříštily vysoká skaliska. Delon svíral kord a Fretka měla v ruce dýku. Arin držela dlouhý tesák a pátrala očima po nepříteli.

„Ach, u všech bohů," zvolala Mayam, když se táhlé skučení utišilo a ustala znít i jeho ozvěna. „Měla jsem vás upozornit."

„Upozornit nás?" zasyčela Aiko a neustávala se rozhlížet po nepříteli.

„Odložte zbraně. Ničeho se bát nemusíte. Jde jen o našeho démona."

Arin pohlédla na abatyši s vytřeštěnými očima. „Váš démon?"

„Ano. Přesto, že má pravé kořeny, je jinak zcela smyšlený. Jeho hrozivé skučení není než velký roh o mnoha komorách. Dvakrát denně do něj vhánějí vzduch dva veliké měchy poháněné značně mohutným závažím, jež vzhůru zvedá rumpál, aby je vzápětí zase spustil. Rozezníváme jej dvakrát denně: v podvečer a uprostřed noci." Abatyše se zadívala na Arin a zamžikala. „Tohle zahání od labyrintu všechny fanatické příznivce Rakkových pracek...a také jiné."

Arin si povzdechla a schovala tesák do pouzdra. Ostatní naložili se svými zbraněmi podobně. Pak se ozvala dylvanka. „Kéž bychom byli věděli, že jde jen o klamné nebezpečí."

Aiko zavrtěla hlavou a poklepala si na hrud'. „Daro, tohle nebezpečí není smyšlené."

Abatyše na ryodanku pohlédla a řekla: „Ne, to opravdu není Ale sem vstoupit nemůže."

Vstoupili bránou za Mayam a ocitli se ve svatyni. Burel vešel jako poslední. Prošli vstupní halou—chrámovou předsíní— a vešli do veliké oválné chrámové lodě. Nad prostorem, v němž se konají pobožnosti, se tyčila vysoká klenba, podlaha byla naleštěná a celá prostora ozářená nažloutlým světlem svíček v nástěnných svícnech všude po stěnách. Lavice stály opřené o oválné stěny a jejich řady se v obloucích stáčely doleva a doprava. Na

opačném konci stál vysoký oltář, na jehož čelní straně byl i kruh života, symbol Ilsitt či Elwydd známé i pod dalšími jmény. Uprostřed byl do kamenné podlahy zapuštěn další kruh života. Mayam se zastavila u vchodu a na důkaz hluboké úcty se poklonila. Současně spojila palce s ukazováký obou rukou v kroužky. Z každé strany za oltářem klečela jedna novicka. Jejich hlasy zněly tlumeně a prosebně. Mayam se rozešla přes svatyni a vyhnula se kruhu života zapuštěnému do leštěného kamene. Všichni, kteří kráčeli za ní, se zachovali podobně. Jak se blížili k oltáři, zaslechli čísi sykot a mumlání. Byl to Alos, který ležel schoulený na podlaze, drmolil cosi o démonech, netvorech a trollech a novicky se ho marně pokoušely uklidnit v sarainštině.

„Víte, někdo nám měl sdělit, že de jenom vo pouhej roh," obořil se na ně Alos a zlostně se rozhlédl kolem rozměrného kamenného stolu. „Dyž lidi bez vohlášení zaskočíte něčím takovým, akorát je k smrti vystrašíte."

Čekali v jakémsi výklenku kdesi za zákristií a chrámovou lodí. Egil s Arin seděli vedle sebe s propletenými prsty a oba si prohlíželi místnost kolem sebe, i když v ní bylo k vidění jen málo. Aiko seděla naproti Alosovi a netečně na něj hleděla. Těsně pod povrchem jejího strnulého pohledu se k němu zračilo značné znechucení.

I Ferai s Delonem seděli proti sobě na opačných stranách stolu. Krátce se občas pohledy setkávali, ale vzápětí je zase odvraceli jako by se delšímu kontaktu vyhýbali. Jako by se báli toho, co jejich předešlé vzájemné polibky odhalily.

Kamennými chodbami k nim doléhaly hymny večerní pobožnosti, jimiž Elsittiny vyznavačky velebily svou víru.

Egil se usmál, pohlédl na Alose a zavrtěl hlavou. „Ano, Alosi, tím, že k tomu došlo tak neočekávaně, působilo to opravdu děsivě."

„Neočekávaně?" zeptal se Burel, který zrovna vešel. Z chrámové lodi se neustával linout zpěv.

„Démonský roh," odpověděl Egil.

„Ach, ten? Jak říká Mayam, drží Rakkovy pracky na uzdě." Přešel do vedlejší místnosti. Skupina u stolu slyšela, jak nabíral a rozlévá vodu, a jak na roštu ohniště zarachotila konvice. „Tak či onak, vám to v příchodu nezabránilo," přehlušil ostatní zvuky jeho hlas. Po chvíli se vrátil s podnosem, na němž stály šálky a hned na to opět zmizel.

„Jak jste tohle zařízení vytvořili?" zeptal se Delon zvýšeným hlasem.

„To ne my," zavolal nazpět Burel. „Abatyše mi říkala, že už tu bylo v době, kdy sem Elsittin řád přišel poprvé. Když jeho řeholnice zjistily, co dovede, v případě potřeby ho využívaly."

Delon se rozhlédl po ostatních kolem stolu a tázavě pozvedl ruce. Arin zamumlala: „Abatyše nám jistě poví, jak k tomu došlo.“

Nábožné zpěvy k nim nepřestávaly doléhat a Burel se k nim nyní připojil hlubokým barytonem.

Když hymnus dozněl, zavládlo ticho. Obřad skončil. Burel opět vstoupá do místnosti, tentokrát s podnosem, na němž stály konvice kouřícího čaje a miska s medem. Postavil ho na stůl a pustil se do obsluhy hostů. Když podával šálek Alosovi, prohodil: „Mrzí mě, že vás démonský roh tak vyděsil, ale jde o naši. . . jak bych to řekl?.. o naši tajnou zbraň. Důkladně posilujeme legendu o bludišti, v němž se potuluje démon. A právě roh těm zkazkám přidává na věrohodnosti.“

„Přesto ste,“ zabručel Alos, „mohli najít nákej způsob, jak nám to dát vědět“

Burel zavrtěl hlavou. „Dokud vás v dálce nezahledly naše hlídky, o vašem příchodu jsme nevěděli. A pak jsme zase nevěděli, co jste zač...což nevíme ani teď. Pravdu o rohu a cestu sem znají obvykle jen naši příznivci tam venku.“

„Příznivci?“ zeptala se Fretka.

„Ilsittini stoupenci, drahoušku,“ řekl Delon, „jak se alespoň domnívám.“

Jakmile došlo k vyslovení Ilsittina jména, vytvořil Burel prsty rituální kroužky. „Ano, věřící naší bohyně.“

„Elwydd,“ zamumlala Arin.

Burel se na ni zahleděl vytržštěným a očima. „Tohle jméno jsem už slyšel opravdu hrozně dávno a ještě jen proto, že jí ho dal můj otec.“

Obr rozdál všem med k oslazení čaje. Každý si z této vzácné pochoutky odebral jen malý kousek, pouze Alos si nabral tři lžičky.

„Říkáte, že nás vaše hlídky zahledly na velkou dálku,“ ozval se Egil. „Ale jak je to v tak spleťtém bludišti se všemi jeho zákruty a ohyby vůbec možné?“

Burel ukázal prstem ke stropu. „Tam nahoře na okraji jsou místa, odkud je na určité úseky cesty vidět, především v posledních několika mílích.“

„Aha,“ přitakal Egil a pozvedl svůj šálek.

Zatímco popíjeli čaj, řekl Burel: „Jestlipak jste veškeré stopy své pouti zahladili? Nebylo by zrovna nejvhodnější, kdyby se sem po stezce mohli dostat příznivci Rakkových pracek nebo jiní nežádoucí.“

„Žádné ohně jsme nerozdělávali a ani stany nestavěli,“ odpověděl Egil. „Velbloudí nohy jsou měkké, takže na kamenitém terénu žádnou stopu nezanechávají. Myslím, že po nás žádné stopy nezůstaly.“

„Odstraňovali jste ze stezky trus vašich zvířat? Nebo i vlastní výkaly?“

Přinesli jste je s sebou?" Egil mlčky zavrtěl hlavou.

„Musíte to tedy provést na zpáteční cestě," řekl Burel. „Musíte odstranit vše, co tam již leží, i to, co teprve přijde." Egil se rozhlédl po ostatních a přikývl. Po téhle výtce pili čaj v tichosti. Nikdo nepromluvil. O chvíli později vešla do místnosti Mayam. Přinášela podnos s chlebem, mísou kouřící polévky, lžícemi a miskami.

Když se všem zakrátko dostalo po misce polévky a pustili se do jídla, řekla Mayam: „Dnešní večerní bohuslužbu prostupoval obzvlášť šťastný duch. Návštěvníci této svatyně vzbudí takové vzrušení pokaždé, i když jde vesměs o přívržence naší víry a nikoliv o cizince, jak je tomu ve vašem případě."

„A tahle svatyně," zeptal se Delon, „byla útočištěm vaší víry odjakživa?"

Mayam sklonila hlavu. „Byla postavena v dobách, na něž se už nikdo nepamatuje a vybudovaly ji neznámé ruce za účelem, který nikdo nezná. Před staletími ji objevilo několik příslušníků mého řádu. Už v té době byla dlouho opuštěná. Ale v podlaze chrámové loď stejně jako na průčelí oltáře byly symboly naší bohyně již v době, kdy jsme svatyni objevili.

„Uchylujeme se do ní v době krveprolévání."

Aiko svažila čelo. „V době krveprolévání?"

„V dobách, kdy jsou Elsittini věřící masakrováni," zahučel Burel

Aiko přimhouřila oči, ale dál se nevyptávala.

„Říkáte, že máte stále příznivce žijící mimo bludiště?" zeptala se Fretka.

Mayam se usmála. „Ano, máme. Bez nich by se nám zde těžce nuzovalo. Přinášejí nám zásoby a pomáhají nám tak přežít. Naše zahrady toho zase tolik nabídnout nemohou."

„Zahrady?" zeptala se Fretka. „Ale jak sháníte vodu?"

„Ach, tu?" Mayam se pousmála. „Pod skálou je, jak se alespoň domníváme, skryté jezero. Naše studny totiž nikdy nevysychají."

„Aha, rozumím."

Dlouhou chvíli jedli mlčky, až se konečně ozval Delon: „Bureli, až na vás jsem tu jiné muže nezahlédl. Ti jsou—?"

„Jsem zde sám," odpověděl Burel.

Delon se usmál. „Se všemi těmi ženami..."

Burel pokrčil rameny.

„Za normálních okolností," poznamenala Mayam, „by tu žádní muži nebyli. Burel je zvláštní výjimkou. Byl ve zdejší Svatyni labyrintu vychován od dětských let."

„Vy jste se ale Bureli jistě zdržoval i na jiných místech, ne?" zeptala se

Fretka. „V Abanu nebo v jiných městech."

Burel zavrtěl hlavou. „Nikdy jsem za padací mříží nebyl."

Egil se na něj zadíval, pak pohlédl na abatyši a vzápětí se pohledem vrátil k němu. „To stojí za vyprávění."

„Vskutku," odpověděla Mayam, „ale i přesto, že jde o Burelův příběh, myslím, že část bych měla vyprávět sama, protože jsem u něj byla ještě v době před jeho narozením. Ale počkám, dokud svůj příběh nedokončíte vy. Jak jste se dozvěděla o stezce labyrintem? A co vás sem přivádí?" oslovila Arin.

Arin si povzdechla. „Jde o dlouhou a spletitou stopu, kterou jsme sledovali, a netýkala se jen Démonova labyrintu. Dovolte, abych své vyprávění začala u táborového ohně v Darda Erynian, kde jsem poprvé spatřila zelený kámen."

„Zelený kámen!" vykřikl Burel a spolu s Mayam si vyměnili překvapené pohledy.

„Vy o něm něco víte?" zeptala se Arin.

Mayam neurčitě máchlá rukou. „Možná, že ano. Vyprávějte a pak uvidíme."

Když Arin všechno dovyprávěla, blížila se už půlnoc. Začala svou vizí v Darda Erynian a skončila poutí labyrintem.

Mayam seděla chvíli tiše a pak se zahleděla na spícího i Aloše. Stařec měl hlavu položenou na pažích, jež mu spočívaly na stole, a jeho chrápání se výklenkem tlumeně rozléhalo. „Už je pozdě a vy máte za sebou dlouhou cestu," řekla abatyše. „Zítra bude dost času, abychom vám zase my vyprávěli, co víme. Nyní vám sdělím jen jedno: zdá se, že Burel je tím, koho hledáte — prokletým ochráncem víry v bludišti. A příčinou jeho prokletí je právě ten zelený kámen z vaší vize."

KAPITOLA 53

I když ulehla pozdě, vstala Aiko už před úsvitem. Oblékla se do svého koženého oděvu, nazula si vysoké boty, nasadila si na hlavu helmici, ozbrojila se meči a šurikeny a vyšla z cely určené pro novicky, kterou jí včera přidělila abatyše. Stejně jako malá místnost a všechno ostatní zde i chodba vedoucí od ní byla vytesaná z rudého kamene. Aiko odbočila vlevo ke klenutému vchodu do rozlehlé kotliny. Směřovala k místu, kam bude dopadat světlo, až slunce vystoupí nad její východní okraj. Chtěla, aby ji zlatavé paprsky zastihly při cvičení s meči. Ale zjistila, že takový úmysl nemá sama. Byl tam již Burel v kovovém náprsním krunýři, helmě, jezdeckých kalhotách a ve vysokých botách. Jeho mocný meč prosekával chladný a stinný vzduch rozbřesku.

Aiko chvíli postávala v šeru a sledovala, jak robustní muž víří na lehkých nohách, otáčí se a bodá do pomyslného nepřítele, anebo kolem sebe seká rozmáchlými údery. Máchal se zbraní jako by se s ní narodil. Přesto se Aiko nad jeho cvičením mračila. Prozrazovalo totiž neznanost boje. Bylo patrné, že meč ovládá dobře, ale nikoliv v tak, jak by se s ním mělo ohánět v boji.

Aby ho nepřekvapila nečekaně, začala si Aiko cestou k němu pohvizdovat. Burel přerušil cvičení, stál a čekal na ni.

Když došla před něj, řekla: „Myslela jsem, že takhle brzy po ránu budu vzhůru jen já. Chtěla jsem se pocvičit v *kinmichi*, ale našla jsem tu už při cvičení vás."

„*Kinmichi*?“

„To je boj s mečem."

„Aha."

Mezitím se Aiko začala protahovat, obracet a všemožně vykrucovat hlavu ze strany na stranu. Burel přihlížel.

„Nebylo by k ničemu, kdybych si natáhla sval nebo při vlastním cvičení dostala křeč," poznamenala. „Ve válce si člověk takový přepych, jakým je rozcvičení, nemůže dovolit pokaždé, ale samotný výcvik je něco docela jiného."

Burel cosi vyhýbavě zabručel, ale neustával ji pozorně sledovat a zdálo se, že se snaží vstípit každíčkou podrobnost.

Aiko konečně se zavřenýma očima znehybněla a začala zhluboka a pravidelně dýchat. „Právě teď si výcvik v duchu představuji," zamumlala jako by každé hlasitější slovo mohlo její soustředění narušit. Burel mlčky přikývl.

V tom se Aiko prudce dala do pohybu a meče, které se jí ocitly v ru-

kou, vyhlížely jako by je v nich měla po celou dobu. Vířila, vrtěla sebou a její meče svištěly vzduchem, sekaly nahoře a páraly dole. Bodala jimi a vzápětí je stahovala k sobě, vracela se nazpět a překříženými meči odvracela údery, útočila v rychlých výpadech, rozrážela obrany, uhýbala hlavou, padala na kolena a celou dobu si její ocel prozpěvovala zvonivou píseň smrti.. meče, dýky a šurikeny se zjevovaly a mizely, ale vždy alespoň jednu z těch smrtonosných zbraní svírala v ruce...

Uff! vyrazil Burelovi údivem nad tím vším vzduch z plic. S úžasem přihlížel, jak Aiko tančí a ustupuje, jak útočí a zaujímá postoje a rovněž si všiml, že se její čepele jeví jen jako pouhé rozmazané šmouhy.

Konečně se zastavila a všechna ocel se zase ocitla na svých místech.

Ohromený Burel se zhluboka nadechl. „To byla nádhera," pronesl. Pak pohlédl na svůj mohutný meč. „Nikdy bych nic podobného nesvedl."

Aiko přikývla. „Vaše zbraň je určena k boji proti těžce obrněnému protivníkovi, obvykle k boji muže proti muži."

Burel přikývl. „Máte i s takovými zbraněmi nějaké zkušenosti?"

Aiko jeho dotaz potvrdila souhlasným gestem. „I ony součástí mého výcviku."

Burel sraštil čelo. „I když meč svého otce ovládám snadno nikdy jsem neměl učitele, který by mě upozorňoval, co dělám dobře a co špatně. Nechtěla byste mě svému umění učít?"

Aiko se usmála. „Udělám pro vás ještě víc, Bureli. Naučím vás zacházet i s jinými zbraněmi."

„S lukem to umím," řekl. „Naučily mě to zdejší ženy, i když i v lukostřelbě bych se ještě mohl zdokonalit. Přesto, že bych se s jinými zbraněmi rád naučil zacházet, potřebuji se hlavně naučit bojovat s tímhle mečem. Musím totiž splnit jeden úkol."

„Ale nepřítel vybavený příslušnými zbraněmi dokáže takový meč porazit."

Jistě," odpověděl Burel a přikývl. „Vystřelený šíp, vržená dýka, snad prak nebo šipka, dokonce možná i jedna z těch hvězdicových čepelí, které máte."

„Ano, Bureli. Vrhací zbraň skutečně vyřídí bojovníka s mečem, má-li vrhač příležitost a je zručný. Ale já mluvím o boji muže proti muži, kteří své zbraně svírají v rukách a žádný se jimi vrhat nechystá. Váš meč porazí především rychlost a zručnost."

„Vážně?"

„Předvedu vám to... chopte se meče."

Jak Burel pozvedal meč, vytáhla Aiko jednu ze svých dýk.

„Zaútočte na mě," vyzvala ho.

„Cože?"

„Zaútočte na mě," zopakovala mu. „Rozpoltěte mě vedví."

„To nemohu, paní."

„Chcete-li se něco naučit, chcete-li, abych vás učila, musíte se řídit podle mých pokynů. No tak, klidně se na mě vrhněte, já se vám vyhnu."

Burel zaskřípal zuby a váhavě se mečem rozmáchl.

Aiko lehce ukročila stranou. Zavrtěla hlavou a zasunula dýku do pouzdra. „Vy se nechcete učit." Začala se od něj odvracet

„Ale ano, chci," ucedil Burel přes zatáté zuby. „Jen svou učitelku nechci zabít."

Aiko se k němu zase otočila a pohledem jej přiměla, aby se jí zadíval do očí. „V tom případě mi musíte důvěřovat." Znovu vytasila dýku.

Burel se zhluboka nadechl, dlouho stál nehybně a zíral na ni.

Pak pozvedl meč, a jak tentokrát čepel protínala vzduch vedle Aiko, zavisťtěla. A když ho setrvačnost obouručního meče postrčila vpřed, bleskově k němu přiskočila a popleskala ho plochou stranou dýky po krku.

„Jste mrtvý muž," řekla a dýku znovu zasunula do pouzdra. Právě v té chvíli se slunce přehouplo přes okraj rudé kotliny a zalilo ji celou svým zlatavým světlem.

Arin s Egilem se na matracích v cele pro novicky, kde se po dlouhých týdnech ocitli konečně zase sami, ztratili jeden v druhém a znovu se beze spěchu pustili do milování.

Ve vedlejší cele seděla Fretka zády ke zdi, s hlavou v dlaních, přemítala nad dosud ne plně rozvinutým záměrem, jenž se v ní hluboko uhnízdil, a lámala si hlavu, co si s ním počít

Delon ve své cele ohmatával svůj amulet. *Ach, Ferai, má sladká Ferai. Celý život zpívám o lásce, ale nikdy jsem její dotek nepoznal. Je tohle láska? Jsem opravdu zamilovaný?*

V další cele pochrupoval klidně na matraci Alos, utahaný po dlouhém putování. Byl také nevyspalý z toho, jak jej uprostřed noci vzbudilo zavytí démonského rohu. S výkřikem se pokoušel zalézt pod prostěradlo a až teprve po chvíli si uvědomil, že jde pouze o zařízení poháněné měchy. Vykřikoval do chodby, že se vůbec nemůže vyspat, a že nechápe, jak něco takového mohou provádět hostům. Ale zanedlouho už zase chrápal.

V chrámové lodi se Ilsittiny kněžky shromáždily kolem kruhu vsazené-

ho do kamenné podlahy, aby při východu slunce zazpívaly ranní modlitbu. Jejich příjemný zpěv se posléze rozlehl nejen chodbami a klášterními celami, ale také rudou kotlinou. Kněžky pěly chvalozpěv na Ilsitt, Elwydd, Shailene, Bohyni... na jménu nesešlo... a modlily se také za dobrou sklizeň, za spokojenost a mír.

Aiko na rudé plošině nacvičovala v pomalém sledu s Burelem kroky svého smrtícího tance s mečem.

Když se sešli u snídaně, uplynula už téměř půlka dopoledne. „Abatyše Mayam je nyní daleko, ale vzkazuje, že se k vám připojí u oběda," řekla Jasmine, zatímco jim nalévala čaj a nandávala do misek pár lžiček ovesné kaše, aby do té doby nestrádali hladem.

Egil s Arin sedící vedle sebe se do kaše nedočkavě pustili jako by jim k vychutnání dne zbývalo jen málo času. Ale Alos vyhlížel stále znaveně. Míchál obsahem misky jako by ani pro samou únavu neměl na jídlo po-myslení. Jen čaje vypil poměrně dost. Delon se posadil vedle Fretky. Poněkud nesměle se na ni usmíval, což mu oplácela stejně. Burel s Aiko zaujali opačný konec stolu. Vlasy měli zplihlé potem a neustále podrobně probírali určité způsoby obrany i možnosti jejího proražení. Čaje ani ovesné kaše si nevšíмали. Aiko na něj nakonec pohlédla přes stůl a důrazně řekla: „Najezte se a já vám potom předvedu, co mám na mysli." Burel, který dychtil po učení, se do kaše rychle pustil. Čím dříve dojí, tím dříve bude moci s Aiko pokračovat ve výuce. Ale Aiko jedla pomalu a pečlivě jako by bylo přijímání potravy nanejvýš významným rituálem.

Fretka znechuceně pohlédla na svou porci kaše a prohlásila: „Nu, daro, ukáže-li se, že je tady Burel prokletým ochráncem víry v bludišti, je načase vydat se za pokladem."

Burel nesoucí plnou lžící kaše k ústům ustrnul na půl cestě a pohlédl na ni. „Za pokladem?"

„Za zeleným kamenem."

„Aha."

„Víte, mohl by mít poměrně velkou cenu... pro správného kupce."

„Feraí, já ten kámen nepovažuji za poklad, nýbrž za předmět, který musíme předat mágům... buď" v Černé hoře, anebo jejich akademii na Rwnu," řekla Arin.

Fretka se bez odpovědi znovu zaměřila na svou porci kaše, ale ozval se Burel: „Můžete mi ještě jednou povědět, jak se mu říká v té hádance?"

Arin si povzddechla. „Nefritová duše."

Delon začal lžící ťukat do stolu a současně do rytmu recitoval:

*„Kočku, která upadla v nemilost,
jednookého v temné vodě,
tokajícího páva šíleného monarchy,
fretku v kleci Horního krále,
prokletého ochránce víry v bludišti:
Ty vezmi s sebou.
Nikoho víc,
nikoho méně,
jinak neuspěješ
při hledání nefritové duše.“*

Burel přikývl a opřel se. „A co se podle vás míní v hádance tím, že je zelený kámen nazýván nefritovou duší?“

Arin pokrčila rameny, ale Alos řekl: „Hele, Bureli, nezdá se vám, že to byste měl nejlíp vědět vy?“

„Já?“

„Jo. Myslím, že když trávíte čas tady v tom klášteře, tak byste snad vo duších měl něco vědět.“

Burel se usmál a pokrčil rameny.

„Dá-li se některým ryodským kněžím věřit, jde možná o vyčkávající duše. Domnívají se, že se duše zemřelých nanovo zrodí právě v tomto světě,“ řekla Aiko.

Fretka se na ni zahleděla. „Nanovo zrodí?“

„Ne, že bych tomu sama věřila,“ řekla Aiko.

„Pokračujte,“ vyzval ji Burel.

Aiko si povzdechla. „Věří, že každá bytost má duši, ať jde o obyčejného červa, motýla, rybu, orla, člověka, ane—“

„A co rostliny?“ přerušila ji Fretka.

Aiko zavrtěla hlavou. „Myslím, že ty ne.“

Engil pohlédl na Arin. „Ani Stromoví kmeti?“

Aiko pokrčila rameny. „To nedokážu posoudit. Nejde o mou víru, a proto jsem ji nijak podrobněji nestudovala.“

Burel se v židli nahnul vpřed... „Pokračujte, paní Aiko. Rád bych se dozvěděl, co o tom skutečně víte. Co se dál děje s těmi dušemi?“

Aiko jej obdařila jedním ze svých vzácných úsměvů. „Každou smrtí a znovuzrozením postupuje určitá duše... řekněme, že vaše... do stále vyšších úrovní, dokud nedosáhne takzvaného stavu osobnosti. Pak, bez ohledu na nízkou úroveň vašeho postavení, ale za předpokladu, že žijete spořádaný život, se vrátíte ve vyšším postavení. Ale žijete-li nepoctivě, bude vaše

postavení po znovuzrození nižší. Může se dokonce stát, že se po zvláště ohavných nepravostech můžete znovu zrodit jako červ... či jako něco ještě horšího."

„Ach, bohové," zašeptal zděšeně Delon. „Raději si dám pozor."

Ale Burel se na Aiko upřeně zahleděl. „A co se stane, jestliže člověk..., budu-li já po každém znovuzrození žít opravdu počestným životem? To už nikdy níže nesestoupím?"

„Pak se nakonec dostanete do ráje. Řekli mi, že to je poslední povznesení, jímž se cyklus uzavírá. Učít se, růst a vyvíjet se v cyklu mnoha životů a nakonec dospět do ráje je prý skutečným smyslem života."

„Věří v to mnoho lidí?"

Aiko přikývla. „V Ryodu ano. Ale já na duše a posmrtný život nevěřím."

Chvilí jedli mlčky a pak Delon řekl: „Povězte mi, Aiko, je-li zesnulý opravdu mrtvý a po smrti už nic není, není jedno, jak se za živa chováme? Proč prostě neurvat, co se dá, a nebrat ohled na ostatní? Chci říci, že když už po smrti nic není, žádná odměna, trest, znovuzrození do vyššího či nižšího postavení... proč pak nedělat, co se nám zlíbí?"

Fretka se na něj zahleděla. „Myslíte tím... ?“

„Myslím tím znásilňování a loupení podle libosti. Vždyť na tom vlastně vůbec nesejde."

Fretka uhnula pohledem jako by se mu nedokázala dívat do očí, ale ozvala se Aiko: „To, o čem mluvíte, postrádá čest."

„Ano, jsem si toho vědom," odpověděl Delon, „ale, co na tom sejde? Chci říci, nač se chovat čestně? Proč se nezmocnit všeho, co se mi zlíbí? Proč si nedělat, co se mi zachce? Je-li smrt definitivní, pak na tom z dlouhodobého hlediska nezáleží."

„Ano, z dlouhodobého hlediska na tom záležet nemusí," řekla Aiko, „ale z krátkodobého ano. Počestní lidé se činů nečestných občas obávají. Ale nečestní se musí obávat nejen nečestného chování druhých, ale také spravedlivé odplaty. Kdybychom žili všichni nečestně, pak bychom žili ve stálém strachu, Budeme-li ale žít počestně a vzájemně se respektovat, pak budeme žít v klidu a bez obav."

Delon pozvedl ruku. „A není to snad povětšinou tak? Že pod královskou spravedlností žijeme všichni docela bez obav a v rozumné míře pokojně?"

„Pchá!" vybafla Fretka. „Já královskou spravedlnost v žádné zvláštní lásce nechovám."

Delon se na ni zahleděl.

„Byla jsem nevinná," prohlásila.

„Ate, drahoušku, k omylům dochází. Chtěl jsem jen říci, že většinou se nám pod královskou spravedlností nežije tak zle.“

Arin odložila šálek a řekla: „Ne, tak tomu není, Delone. Jen si vzpomeňte na Gudrun. Cožpak byla její spravedlnost prostá strachu? Cožpak všichni žili v rozumné míře v pokoji? A jestli ano, co potom otroci? Uvědomte si, že schvalovala otroctví stejně jako mnozí jiní panovníci. Obávám se, že je na světě příliš mnoho bezpráví, ať už královského či jiného, což ale činy bezohledného egoizmu nijak neomlouvá. Aiko má pravdu. Kdyby všechny národy respektovaly práva jednotlivců nejen z krátkodobého, ale i z dlouhodobého hlediska, mohli bychom žít všichni v míru a bez obav.“

„Z dlouhodobého hlediska?“

„Ovšem, Delone. Vždyť si to uvědomte. Já jsem dylvanka... elfka... nad námi elfy nemá čas žádnou moc. Nezemřeme-li na následky nějaké nehody, války, nemoci, jedu, zášti nebo neštěstí, čeká nás věčnost. Ať je nám sebevíc, stále stojíme na počátku svých životů. Dívat se na vše z dlouhodobého hlediska je tedy naším přirozeným sklonem.“

„Panečku!“ vykřikl Burel.

Všechny zraky se na něj upřely.

Pokřčil rameny. „Zrovna se zamýšlím nad tím, co nám tu Aiko řekla o duších a znovuzrozeních. Kdyby to tak bylo a žijí-li Elfové věčně...vyjma nehody, úmrtí následkem choroby, jedu, války a podobně...je tedy smrt z jejich dosahu. Jak potom můžete dospět do ráje?“

Arin se usmála. „Ovšem, Bureli, je-li pravda, co tvrdí ryodanští knězi, museli by se Elfové do vyšších stavů dostávat bez pomoci smrti.“

Egil ji uchopil záruku a políbil jí prsty. „Těhle vývoj už probíhá, drahá.“

„Vskutku, ale jak o tom víš ty?“

„To ty, drahá, jsi se zmínila o komsi, kdo Elfy pozvedl z vražedného šílenství prostým prohlášením, že s tím někdo musí začít jako první.“

Ted' zase Arin zvedla Egilovu ruku ke rtům a polibek mu oplatila.

Delon si povzdechl a pohlédl na Aiko. „Snad mají vaši krajané pravdu, Aiko. Třeba způsob našeho současného života skutečně ovlivňuje, v jaké podobě se znovu zrodíme. Je-li to tak, než půjdu do hrobu, mám toho ještě dost na práci. Ne, že bych provedl něco opravdu zlého, ale také jsem nikdy neudělal nic skutečně dobrého.“

Zadíval se přes stůl na Fretku a usmál se. Ale Fretka se mu do očí nepodívala.

Burel s Aiko se po snídani vrátili k výuce bojového umění. Ostatní vzala Jasmine na vycházku kotlinou obklopenou vysokými strmými skalisky.

Většina té plochy, až na místa, jež tvořila ryzí skála, byla přeměněna v pole a zahrady, na kterých se pěstovaly nejrůznější plodiny. Půda zde byla zavlažována sladkou pramenitou vodou a přihnojována.

„Tak proto sté stáli vo trus našich velbloudů," řekl Alos. „Kvůli hnojení."

„Ach, tohle vám někdo říkal?" zeptala se Jasmine. „Je to sice pravda, ale většinu hnojiva máme z vlastních zdrojů."

„Panečku," poznamenal uznale Delon, „potrava pěstovaná ve výkalech kněžek. Řekl bych, že si to zaslouží potlesk na otevřené scéně."

Fretka po něm pohoršené loupla pohledem a úsměv si zastřela dlaní.

„Jaké jíte maso?" zeptal se Egil.

„Míváme ho velmi zřídka," odpověděla Jasmine. „Támhle opodál máme posadu pro drůbež. Většinou míváme vejce a někdy také maso. Spíše nám ale chutná sýr, který nám ve formě velkých bochánků přinášejí věřící zvenčí."

„Nevím, jestli bych takhle dokázal žít," zašeptal Delon Fretce cestou za Jasmine k obytné části vytesané do skalních stěn. „Myslím, že čas od času si potřebuji dát pořádný kus pečeně... hovězí kýtu nebo nějakou zvěřinu... a k tomu štěně dobře uvařeného pěnivého piva. A také sladkosti. To tedy ano. Zvlášť sladkosti. A omáčky, na ty bych taky neměl zapomenout. Ano. A také chleba. A..."

Při Delonově ódě na pochoutky procházeli skromně vybavenými místnostmi a krátkými chodbami vytesanými v rudé skále.

„Přemítám, zda-li tyhle prostory nevytesali do skály Drimma," prohodila Arin, zatímco je Jasmine prováděla velikou kuchyní se stěnami z rudého kamene. Míjeli kuchařky a jejich pomocnice, které chystaly polední tabuli, nejbohatší denní jídlo.

Jasmine sklonila hlavu ke straně. „Drimma?"

„Trpaslíci," odpověděla dara.

„Myslím, že ne," řekl Egil, „připadá mi, že tyhle prostory byly vytesány spíš než pro trpaslíky pro lidské bytosti."

„Třeba to dělali na vobjednávku," navrhl Alos. „Třeba si je v dávný minulosti někdo najal."

Jasmine pokrčila rameny a vedla je dalšími místnostmi vytesanými do rudé skály neznámými rukama.

„Kdo očaroval tu stezku?"

Mayam pohlédla na Arin se zmatkem v očích. „Očaroval?"

Arin přikývla. „Její vstup u Ostrova v nebi je zastřený kouzlem. Ale

zdá se, že e očarovaná celá, protože jsem ji i za pomoci svého osobitého <vidění> nalézala jen stěží.“

Mayam odložila přibory. „To jsem nevěděla.“

Egil zvedl hlavu od jídla. „Pokud jste to nevěděla, jak je možné, že Il-sittin řád tuhle svatyni vůbec našel?“

Abatyše gestem naznačila, že neví. „Ani tohle nevím. Někteří tvrdí, že uprchlice vedla sama Bohyně.“ Mayam spojila palce s ukazováky. Stejně se zachoval i Burel.

„Jak potom dokáže tohle místo najít někdo jiný?“ zeptala se Fretka. „Třeba vaši zásobovači?“

Mayam pohlédla na Burela a pak řekla: „Drží se tajných znamení.“

Ted' se zase na abatyši zmateně zahleděla Arin. „Tajných znamení?“

„Ano. Vyznačují cestu sem.“

„Ale my jsme žádné neviděli," namítla Arin.

„Zdá se, že jsme se dnes něco dozvěděly obě," odpověděla Mayam.

Dlouho pokračovali v jídle mlčky. Posléze se ale ozvala Aiko osvěžená koupelí po výcviku. „To je všechno hezké, ale my jsme sem přišli, abychom tu našli prokletého ochránce víry v bludišti. Je-li jím skutečně Burel, ráda bych věděla, proč si to myslíte?“

Mayam se obrátila k Burelovi. Obr, též po nedávné koupeli, vytřel kouskem chleba servisní prkénko a vstrčil si sousto do úst. Po krátkém žvýkání je spolkl. Když mu novicka dolila čaj, řekl: „Povím vám příběh, který mi vyprávěla matka:

Otec sloužil u Horního krále jako rytíř. Království jako obvykle trápily nejrůznější problémy, takže měl spoustu práce. Ale v létě roku 1E9216, tedy před sedmatřiceti lety, se tyhle obtíže zřejmě zesateronásobily. Král vyslal spoustu zvěďů, aby zjistili příčiny. Mezi nimi i otce. Potřel si kůži ořechovým olejem a potají se dostal na ostrov Kistan—“

„A co oči?“ zeptal se Egil.

„Jeho oči?“

„Měl je modré jako vy? Takhle ledově modré?“

Burel obrátil hlavu k Mayam, a když přikývla, odpověděl: „Pokud si vzpomínám, tak je měl opravdu modré.“

„Nevypadalo poněkud podezřele, když se za kistance vydával někdo s modrýma očima?“

Delon zavrtěl hlavou. „Ne, Egile. Korzáři totiž často berou zajatce a mezi nimi i ženy, které pak znásilní a ony jim rodí děti. Proto se mezi ne-falšovanými kistanci běžně pohybují i míšenci se světlou pletí, modroocí, nebo s oběma těmi vlastnostmi.“

„Míšelec," zamumlala Arin. „To slovo mi připadá ošklivé.“

„A také takové opravdu je," přitakal Burel a nevraživě se zadíval na Delona. „Já sám jsem, jak říká, míšenec. Má matka Erath byla saraiňanka a otec, rytíř Ulry, geležan."

„Nechtěl jsem nikoho urazit," řekl Delon. „Jen jsem se pokoušel vysvětlit, že se váš otec mohl za kistance snadno vydávat i bez ohledu na modrou barvu očí."

„Snad je to tak, Delone, ale všichni piráti v pendwyrských celách, které sousedily s tou mou, měli černé oči," poznamenala Fretka.

Mayam poklepala na stůl. „S Burelovým vyprávěním to nijak nesouvisí." Obrátila se k obrovi. „Prosím, pokračuj."

„Asi dva roky po jeho tajném vstupu na ostrov Kistan se náhodnou shodou okolností stal členem posádky na lodi jednoho mága. Když loď přistála u Abanu, odspěchal mág na břeh k jednání s veleknězem Rakkových pracek.

„Během mágovy nepřítomnosti objevil otec v jeho kajutě truhlici se svitky. Obvykle bývala zamčená, ale v ten den zůstala otevřená. Mág to zřejmě ve spěchu přehlédl. Z obsahu svitků, které otec dokázal přečíst, zjistil, že korzáři útočí stále častěji kvůli penězům, které by zaplatily loupežné tažení, k němuž mělo dojít. Mezi svitky byl ale také jeden, který pojednával o ukrytí mocného talismanu — zeleného kamene podobného nefritu — v jakési stříbrné skřínce. Ale dřív než otec stačil přečíst jediný řádek, mág se vracel. Jen o vlasek se mu podařilo uniknout odhalení. I tak se dozvěděl dost, aby mohl Hornímu králi sdělit, co se chystá. Toho večera se jen s mečem, helmicí a náprsním krunýřem z loď vytratil a uprchl.

„Mág ale zřejmě zjistil, že nechal truhlici otevřenou a za pomoci čar či kouzel, nebo jiných podobných záhadných dovedností, ...kdopak se v čarodějích vyzná... vypátral, že v ní byl můj otec. Rozzuřil se a vyslal několik námořníků, aby ho polapili.

„Otec se o jejich pronásledování nějak dozvěděl a vyhledal pomoc u odpůrců Rakkových pracek. Ale pronásledovatelé mu byly stále v patách. S pomocí mé matky se před nimi skrýval po celé zemi, až se nakonec dostal sem. Matka byla totiž vyznavačkou Ilsitt a znala cestu.

„Když se námořníci vrátili k mágovi a oznámili mu, že otcovu stopu ztratili v Démonově bludišti, vyvolal skutečného démona a přikázal mu, aby otce pronásledoval. Ale tohle se jen domníváme.

Démon dospěl k bráně a vyzval otce na souboj. Řval, že musí zemřít, protože ví o zeleném kamenu.“

„V té době mě již matka nosila pod srdcem. Otec se chopil meče, nasadil si helmici, navlékl si krunýř a vysel ven, aby démona zabil."

Burel se obrátil k Mayam. „Myslím, že nyní by si měla pokračovat ty,

protože další události jsi už zažila."

Mayam si odkašláním pročistila hrdlo. „Ten netvor řičel tři dny. Byly to tři dny neutuchajících výkřiků, jimiž stvůra oznamovala, že neodejde, dokud rudou skálu nepotřísní Ulryho krev. Eruth *yá sídi* Ulryho prosila, aby neopouštěl bezpečí posvátné půdy, kam žádný démon nemůže. Ale *ya sídi* neoblomně tvrdil, že nedopustí, aby po jeho či synově krvi lačnil démon, jemuž to, jak se domníval, přikázal mág. A tak si *yá sídi* Ulry navlékl čtvrtého dne náprsní krunýř, nasadil si helmici, chopil se mocného meče a vyšel ven. Slunce v té chvíli stálo vysoko na nebi.

„Já byla v té době pouhou novickou a právě onoho osudného dne byla mou povinností hlídka na vrcholu útesu nad vstupem do svatyně. I když jsem stála asi dvě stě sáhů nad nimi, mohla jsem všechno docela dobře sledovat.

„*Yá sídi* Ulry vyšel ven se svým mocným mečem, aby se postavil černé bestii, jež na něj čekala dole v kaňonu. Rovněž svírala meč. Měl stejně černou barvu jako ona sama. Střetli se s velkým řevem. *Yá sídi* Ulry bojoval sice skvěle, ale zdálo se, že ať podnikne cokoli, nedokáže démonovi ublížit. Ten se jen posmíval a dlouhou dobu, jež mi připadala jako věčnost, si s ním pohrával. Ale nakonec ho zabil. Jediným rozmáchlým sekem meče mu utál hlavu.

„Pak se pustil do chvástavého přecházení před vstupní chodbou, pozvedal hlavu *yá sídi* Ulryho za vlasy, vítězoslavně pokřikoval a vyzýval Eruth, aby vyšla ven a také se nechala zabít. Ale protože na jeho výzvy neodpovídala, po dvou dnech, někdy za noci, zmizel. Kdy zmizel a kam, jak a proč, to se nám zjistit nepodařilo. Prostě už venku nepostával a nevyzýval Eruth, aby vyšla ven.“

„Teprve pak jsme se odvážily vyjít před bránu pro ostatky *yá sídi* Ulryho, abychom ho oplakaly a pohřbily do kamenného hrobu. Myslím, že Eruth si přímo na tom místě přála zemřít, ale protože věděla, že musí žít pro dítě *yá sídi* Ulryho, neudělala to. Pro případ, že se narodí chlapec, uschovala jeho krunýř, helmici i meč. Poté završila svého milého chotě mohylou z kamenů.

„O sedm měsíců později se narodil Burel. Krátce poté dorazila další zásobní karavana a přinesla zprávu, že záměry Rakkových pracek zmařil Horní král. Původní vědomosti tak pozbyly na významu.“

„Na významu?" zeptal se Egil. „Ale co zelený kámen? Nebyl jen příčinou smrti rytíře Ulryho, ale je také tím nejdůležitějším, po čem pátráme.“

Mayam zavrtěla hlavou. „Podle našich vědomostí šlo o pouhý čarodějův talisman, protože každý z mágů nějaký vlastní a žárlivě jej střeží. I když mág poslal na *yá sídi* Ulryho démona jen proto, že o jeho existenci

věděl, až do vyprávění dary Arin jsme o jeho významu neměly ani potuchy."

Aiko pozvedla obočí. „Čím dále pronikáme, tím jsou naše vyhlídky nepřívětivější. Abychom teď zelený kámen našli, potřebujeme si přečíst svitek, který mág tak bedlivě střeží. A moc mágů je smrtelně nebezpečná."

„Tak prrr," ohradil se Alos. „Než kdokoliv z vás začne jako zajíc upalovat za tím čarodějovým svítkem," zadíval se na Burela, „rád bych se dověděl, jak tohle vyprávění potvrzuje, že je tendle chlápek prokletým vochráncem víry v bludišti."

„Je spojen s nebezpečím," řekla Aiko a dotkla se prsou tam, kde měla vytetovanou tygřici. „Již od chvíle, kdy jsme vešli do bludiště, se mi neustále ohlašuje."

„To nebezpečí... prokletí... je spojeno se smrtí mého otce," řekl Burel. „Alespoň tak mi to sdělila matka. A mohu-li já dodat, tak s krví, jež mi koluje v žilách."

„Matka věřila, že kdesi ve světě na mne čeká tentýž démon, který mi zabil otce. Řekla mi, že tahle posvátná místa nemám nikdy opouštět. Ale já vždycky věděl, že jednou přijde čas, kdy je budu muset opustit. Nejen proto, abych čelil démonovi, ale také proto, abych se postavil čaroději, který ho s tímhle úkolem spoutal." Burel se teď otočil k Arin. „Jsem prokletým ochráncem víry v bludišti."

Arin se zadívala na Aiko, která přikývla. Dylvanka se zhluboka nadechla. „A jako takového ochránce vás, Bureli, přijímám." Pak pohlédla na Mayam. „Řekněte mi, abatyše, znáte jméno toho mága, co vlastní svitek s textem o zeleném kameni?"

Mayam pohlédla na Burela a pak odpověděla: „Ovšem, že ho znám. Jmenuje se Ordrune."

KAPITOLA 54

Egil udeřil dlaní do desky stolu. „Ordrune!”

„Ano, tak mu *yá sidi* Ulry říkával," vydechla překvapená Mayam. Egil se obrátil k Arin. „Právě kvůli tomuhle jsem jednookým v temné vodě, drahá, protože vím, jak vypadá Ordruneho doupě zevnitř." Egilova mysl se do toho děsivého období spontánně vrátila:

Byl řetězem připoutaný ke kruhu v podlaze a nyní si s mágem hleděli vzájemně do očí. Jedem mlčky a druhý se pohrdavě Šklebil.

„*Já jsem Ordrune, kapitáne. A ty se jmenuješ... ?*”

Egil neodpověděl

„*Tvé mlčení nemá žádný smysl,*" řekl Ordrune, „*protože se tvé jméno stejně zakrátko dozvím. Budeš hořet netrpělivostí, abys mi ho řekl*" Mág se obrátil stranou a rozešel se přes místnost.

Vlastní pokoj tvořil dokonalý kruh o průměru asi třiceti stop. Na několika místech stály stoly plné záhadných přístrojů: byly tam astroláby, ozubená bronzová soukolí, destilační přístroje, hliněné nádoby, hmoždíře s paličkami, průhledné sklenky plné žlutých, červených, modrých a zelených zrněk, do ruda rozpálené pánve na řehavém uhlí... mezi jehož rozžhavenými uhlíky byly zasunuté různé nástroje. Dále tam byly na několika místech roztroušené malé kovové slitky: rudá měď, žlutá mosaz, bílá platina, zářivé zlato, lesklé stříbro a jiné kousky. Kolem zdí stály soudky a truhlice, skřínky se zásuvkami a také ohromná na třikrát uzamčená truhla pobitá kovem. Pak také stoly, nad nimiž byly přihrádky přecpané svítky, pergameny a jiným papírem. Na hlavních světových stranách byla v kameni vytesaná čtyři vysoká okna se závěsy. Všude jinde se na stojanech povalovaly knihy a další byly v policích. Tu a tam stály židle s psacími podložkami, pery, inkousty a archy z jemného pergamenu.

Tohle byla Ordruneova laboratoř, jeho alchymistická dílna, jeho tajemná studovna. Jeho doupě, jeho nora. Zde bylo srdce jeho čarodějné tvrze.

Egil zaťal pěsti a potřásl hlavou, aby ty vzpomínky zapudil. Všechny, až na jednu. „Myslím, že jsem dokonce viděl truhlici, v níž je ten svitek." Otočil se k Burelovi. „Je takhle velká," rozpřáhl ruce daleko od sebe, „a pobitá kovem. Její spony drží pod uzávěrem tři velké zámky."

Burel zvedl ruce. „Snad. Ale matka o ní nikdy nemluvila jinak, než jako o truhlici, kterou otec našel v onen osudný den otevřenou."

Egil odmítavě máchl rukou. „Tak či onak, Bureli, chceme-li najít cestu k zelenému kameni a současně se tomu mágovi pomstít, musíme najít Odruneho tvrz."

Burel zařal ruce v pěsti a přikývl, ale Arin řekla: „Ne, Egile, pomsta musí počkat, protože nalezení kamene má prvořadou přednost."

„Ale on je zodpovědný za smrt mého otce," namítl Burel.

„A za mučednickou smrt čtyřiceti dobrých chlapů," dodal Egil.

Arin zavrtěla hlavou. „Ale i pro vás dva platí, že zastavení celosvětového zabíjení je důležitější než pomsta jednomu zloduchovi. My se potřebujeme zmocnit svítka a pak i zeleného kamene. Proto musí vaše pomsta počkat."

Alos se otrásl a poznamenal: „Ale to je šílenství. My přece nemůžeme doufat, že toho mága vokradem. Za každým z nás pošle démona. Stejně jako to proved Burelovu otci. Se mnou nepočítejte. Já se takovýho bláznivého podniku nezúčastním."

Aiko se na něj chladně zadívala. „Alosi, jak už jsem řekla, všechno živé lze zabít."

Alos zavrtěl hlavou. „Možná jo. Ale dyť my ani nevíme, kde věž toho čarodějníka stojí. Kistan je rozlehlý vostrov. V každém směru, kerej si vyberete, měří vosům až devět mil a všude je zarostlej džunglí. A navíc plnej pirátů. Budeme... budete jeho tvrz hledat celou věčnost, esi vás dřív nevoddělaj piráti. A pak, ta jeho truhlice je zamčená a možná jí eště navíc chrání nějaký kouzlo."

„Jde-li o zámky, ještě jsem se nesetkala s takovým, který bych nedokázala otevřít," podotkla Fretka.

Delon se na ni upřeně zadíval.

„Můj táta byl zámečník," dodala na vysvětlenou. „A v cirkuse účinkoval stejně jako já v roli hadího muže."

„Aha. Tak proto jste, drahoušku, v tomhle riskantním dobrodružství asi potřebná," řekl Delon. „K otevření mágovy uzamčené truhlice, až nás k ní Egil Jednooký dovede."

Egil zavrtěl hlavou. „I když vás k ní dovést mohu, nemohu vás dovést k věži, protože nemám ani potuchy, kde stojí. A Alos má pravdu... Kistan je opravdu rozlehlý ostrov, jak zobrazují mapy, které jsme zakoupili v Abanu." Pohlédl na Burela. „Nezmínil se vám otec, kde Odruneho tvrz leží?"

„Vím jen o místu, kde se nalodil na jeho loď. Ale kde je jeho tvrz, to říci nedovedu. Jak mi sdělila matka, ta loď vyplula z Yilan Koy."

„Z Yilan Koy?" zeptal se Delon. „To je nějaké město?"

Burel pokrčil rameny. „To matka nevěděla."

Egil si povzdechl. „Inu, aspoň je to místo, odkud můžeme začít"

„Blázní," zasyčel Alos. „Všichni sté potrhli blázní."

Když se pak za soumraku rozezněl démonský roh, zazpívali Arin s De-

lonem u večerní pobožnosti. Arinin hymnus byl chvalozpěvem na Elwydd, zatímco Delonův vzýváním jejího otce Adona, jehož prosil, aby zdejší útočiště chránil od všeho zlého.

Pozdě večer se volným prostranstvím kotliny rozléhalo řinčení a zvonění ocele o ocel. To Aiko cvičila Burela ve svitu lucerny v zacházení s mečem.

V příštích dvou dnech se Arin s ostatními chystali na návrat do přístavního města Abanu. Mayam vyhledala ve skladišti velbloudí sedlo, na němž kdysi dávno přijel do Svatyně labyrintu *yá sidi* Ulry. Předala ho Arin, která ho upravila pro Burela a poté připevnila na hřbet jednoho z velbloudů. Pokud Burel zrovna necvičil s Aiko, připravoval se na cestu v souladu s obsahem hádanky: „Ty vezmi s sebou. Nikoho víc, nikoho méně...”

Burel potřeboval také určitý čas na rozloučenou. Ne všechny Ilsittiny novicky se totiž zaslíbily celibátu. Ty jej za noci naposledy navštěvovaly.

V těch samých dvou dnech vycházeli Delon s Fretkou na dlouhé procházky podél příkrých skalních stěn kotliny, rozmlouvali, smáli se, prozpěvovali si a vzájemně si o sobě povídali. Ferai o sobě Delonovi vyprávěla jen do doby před svým znásilněním. Víc ne. Delon hovořil o svém dětství, které prožil na okraji Osikového lesa při Gunarringském valu. Oba se často potkávali s Egilem a Arin, kteří se vydávali opačným směrem. I dylvanka s fjordland'anem se společně smáli a sdělovali si vzájemně osobní zážitky.

Alos zjistil, že Ilsittiny kněžky vlastní malou zásobu léčivé pálenky. Loudil a škemral tak dlouho, až mu nalily skleničku, aby ho už konečně umlčely. Ale i když se vzápětí dožadoval další, víc mu nenalily a zanechaly ho s prázdnou sklenkou a strašlivou žízň.

Ráno, sedmadvacátého listopadu, osedlali sedm velbloudů a zbývajících pět naložili proviantem na cestu.

Arin s přáteli se rozloučili s Ilsittinými vyznavačkami. Když ženy viděly Burela na odchodu, plakaly, protože mezi nimi strávil celý život. Mnohé z nich na něj pohlížely jako na bratra či j syna, kdežto pro jiné byl ještě před přijetím kněžského slibu milencem. A milencem několika z nich byl až dosud. Tyhle novicky jej zastavovaly, aby ho naposledy políbily. Poté si vzájemně padaly do náručí a hlasitě stkaly, zatímco v čele družiny zacházel do temné chodby za padací mříží v náprsním krunýři, s helmicí na hlavě a s mečem přes rameno.

Vešli do průchodu pod nebetyčným kaňonem. Burel za sebou táhnul svého velblouda s dalším ve vleku. Za ním kráčela Aiko. I ryodanka vedla

dva velbloudy. Alos za ní rovněž dva pak Fretka s jedním a za ní Delon rovněž se dvěma velbloudy ve vleku. Předposlední kráčel Egil se dvěma a naposledy Arin s jedním zvířetem.

Dospěli na úzkou stezku, na níž velbloudi ze strachu ze stísněného prostoru vydávali úzkostné zvuky. Jak už se zmínila Fretka, jako by je někdo protahoval příslovečným uchem jehly. Burel v čele došel k ostrému levotočivému záhybu a posléze ke dalšímu, který ale zahýbal vpravo. Po-
malu za ním a za jeho rozmrzelými zvířaty se ubírala Aiko se svými rovněž nevrlymi zvířaty.

Když Burel vyšel do kaňonu za průchodem, vykřikla Aiko „Pozor!“ protože nebezpečí, které už její tygřice vnímala od vstupu do bludiště, nyní pojednou výrazně vzrostlo.

Jeden či dva kroky za místem, kde se právě ocitl Burel, vystoupil z ne-
prodyšné rudé skály démon a zasyčel na něj: „Konečně. Při krvi tvého otce, já věděl, že jednou vyjdeš ven.“ A hned .nato, jako by si jen protahoval dlouho znehybnělé svalstvo, přeťal démon jediným vzhůru zaměřeným sekem mocného a zubatého obsidiánově černého meče velbloudí krk. Jeho odsekla hlava odlétla a tělo se zhroutilo ve vchodu. Z useknutého pahýlu tryskala krev.

Velbloudi v chodbě zařičeli hrůzou. Jejich panické skřeky působily velký hluk. Trhali a šhubali sebou, aby se dostali co nejdále od pachu krve i démonova zápachu. Jak se snažili uprchnout ze stísněného průchodu, aniž by brali ohled na kohokoliv, kdo tam s nimi ještě je, tepali nohama v hrůze do skály, šlehalí ocase a vráželi do okolních stěn.

Burel před vchodem pozvedl meč a obludnému nepříteli se postavil. To kostnaté stvoření mělo výšku asi osmi stop a černě se lesklo. Celé je pokrývala tvrdá kostěná vrstva z hladkých dutinových destiček. Mělo rozdělená kopyta a v místech, kde je obvykle koleno, byl kloub kose stočený vzad a hned nad ním druhý, který se stácel dopředu. Chitinem pokrytý trup zakončovala úzká ramena. Hlava měla protáhlý tvar a vpřed vyčnívající čelist byla plná tesáků. Široce posazené oči zlověstně plály. Vyzábělé paže volně visely dolů a zakončovaly je dlouhé kostnaté pařáty. Stvůra třímala mohutný ebenově černý zubatý meč, který byl jeden a půlkrát delší než ten, co držel v ruce Burel.

Aniž by si Burel všimal zmatené vřavy panující v chodbě za sebou — panicky vřeštících velbloudů, jež kopali kolem sebe, drali se nazpět a snažili se uprchnout—priskočil k černému přízraku a vykřikl: „Ilsitt, pomoz mi!“ Ohnal se otcovým mečem, ale obsidiánová čepel nestvůry jej s omračující silou odhodila nazpět, až na rudé skále zaklopýtal.

Zatímco démonovy nohy s podivnými klouby vykročily vpřed, Burel

opět zaujal pevný postoj v širokém rozkroku. Rozehnal se mečem v mohutném rozmáchlém oblouku. Jeho zařinčení po dopadu připomínalo náraz ocele o kámen. Zarazil se o zubatou čepel.

Burel se znovu rozmáchl a démon jeho úder opět vykryl. Scéna se několikrát opakovala.

Pak ťal démon černým mečem s tak ochromující silou, že Bureloví vyrazil meč z ruky. Dřív než se stačil pohnout, netvor jej úderem hřbetní strany pařáty odrazil vzad. Burel narazil na rudou skalní stěnu a zůstal ležet s rozhozenými údy v bezvědomí.

Když do Aiko v chodbě vrazil Burelův nákladní velbloud, zapotácela se vzad. Vzpíral se proti provazu, který měl uvázaný na kroužku v nozdrách, a jehož opačný konec byl připoután k zabitému zvířeti ležícímu před vchodem. Za ním bylo vidět jakousi příšeru. Ostatní byli řičícími velbloudy tak namačkáni ke zdem, že si jen stačili chránit rukama hlavy a uskakovat, aby jim zvířata nepošlapala nohy. Alos vyjel hrůzou stejně jako Přetká, ale jejich křik pohltit nastalý rozruch. Nikdo nevěděl, co se děje. Vníмали jen zvířata šílící děsem, jež se před čímsi pokouší kamsi utéci. I když Aiko vykřikla „Bureli, smrtelné nebezpečí!“ nikdo její hlas nezaslechl.

Aiko své velbloudy pustila a s pověstnou hbitostí se kličkováním a shyby snažila dostat před splašené nákladní zvíře. Pak vyskočila a s meči v ruce překročila mrtvého velblouda, který tarasil vchod.

Démon se nad Burelovým tělem rozchechtal a pozvedl meč, aby mu zasadil poslední úder. Měl to být úder, který by ho konečně zbavil pout mágova neporušitelného příkazu. Ale netvor vyčkával. Čekal, až Burel otevře oči. I když obr stále ještě nebyl plně při smyslech, přízrak nad sebou vnímal. Pak se obsidiánový meč sice zableskl dolů... ale jen proto, aby se střetl s ryodančinou ocelí.

Aiko konečně dorazila.

Arin se podařilo zatáhnout řičícího velblouda pozpátku pod padací mříž do svatyně. Pustila přehající zvíře a požádala shromážděné kněžky o pomoc. Pak se znovu a s několika ženami těsně za patami vrhla do vřavy v úzké chodbě. Egil zpředu vytlačoval své zpanikařené zvíře pozpátku nazpět a Arin se ženami tahaly zezadu druhého vyděšeného velblouda, který se kolem oháněl kopyty. Nakonec se jim z úzké chodby podařilo obě zvířata dostat. Ihned poté se rudou kotlinou rozběhla pryč.

Egil, Arin a dvě ženy opět vběhli do chodby, aby teď zase pomohli

pozpátku vyvést Delonovy vyhazující velbloudy.

Břink! Aiko nedokázala démonův mocný úder zadržet. Dokázala ho jen odklonit. Obsidiánová čepel narazila na její meč s omračující silou, sklouzla po něm a prudce se zarazila o rudou skálu vedle Burelový hlavy. V okamžiku, kdy černé ostří drtilo rudý kámen, sekla Aiko druhým mečem po ohyzném krku. Ale ouha! Démon její úder odrazil rychlým pozdvižením vyzáblé paže. Ostří sklouzlo po jejím dutinovém povrchu jako ocel po brnění. Ale Aiko měla také zbraní v pravici. Vzápětí však zjistila, že jí cestu blokuje démonův meč.

Uskočila stranou, aby se k démonovi dostala z boku, ale zřůda se překvapivě rychle obrátila a zaútočila na ni. Podařilo se jí výpad odrazit a ustoupit.

Pak zaútočila tak rychle, že se její ocel jevila jen jako rozmazaná ocelová šmouha. Ale stvůra všechny její výpady oběma meči odrážela čepelí jediného černého meče, Aiko znovu odskočila. Byla už zadýchaná.

Na okamžik ustali v boji. Démon jako by se rozmýšlel, kterého z těch lidiček má zabít jako prvního. Pohlédl na Burela, ale ten byl dosud stále zpola omráčený a bezúspěšně se pokoušel zvednout. Padal nazpět a zatím se ještě nedokázal udržet na nohou. Pak svou podlouhlou hlavu obrátil k Aiko. Z tesáků mu odkapávaly lepkavé sliny a široce posazené oči mu zlověstně zářily.

„*Bokomono!*“ zasyčel pak v Aičině rodném jazyku, jeho nestvůrná kostnatá postava o výšce osmi stop pozvedla nad hlavu ohromný zubatý a ebenově černý meč a vydala se k ní na vzad prohnutých údech zakončených rozdvojenými kopyty.

Po vysvobození Delonových řvoucích zvířat z chodby se Egil s Arin rozběhli za Fretkou. Ale sotva se znovu vnořili do chodby, Fretčin vyděšený velbloud se k nim už pozpátku blížil.

Výcvik, jenž Ferai v Cirque získala, postačoval, aby zvíře zvládla. Jakmile je vypustili a ono se rozběhlo rudou kotlinou, Fretka se otočila a rozběhla se zpět do chodby. „Není vyloučeno, že Alose srazí k zemi a udou pou ho k smrti,“ vykřikla v běhu.

Kling—klang, beng—bong, šist—šust.... zpívala a zvonila ocel ryodančiných mečů při nárazech na démonův meč. Aiko sice podnikala výpady a ústupy, odvracela útoky a vedla protiútoky, blokovala údery a vzápětí je oplácela, ale démonova síla a hbitost ji nutila k neustálému ústupu. Dokázala se té nestvůře jen bránit. Podobnému protivníkovi dosud nikdy neceli-

la. Byl neuvěřitelně silný, jeho údery ochromující a obrana neprostupná. Odrážel oba její meče stranou jako by to byly pouhé hračky, jako by byly nevýznamné a nestály za nic. A pak — *kling—šust—bing—šist—ji* ta zrůda dohnala k rudé stěně úzkého kaňonu.

Svist...! Aiko vylétl meč z levice, v obrátkách prolétl vzduchem a kdesi v dálece narazil na rumělkově červenou skálu.

Šššš...! Jako eben černá čepel sjela dolů a prořála se bronzovou brní až na kůži. Ze šikmé sečné rány křížem přes hrud' vytryskla krev.

Kling—bing—svist—šust... už se bránila jen jedním mečem. Démonova černá čepel i čepel Aiko se jevily jen jako rozmazané šmouhy. Zuřivě zápolila s nestvůrou, kterou nedokázala porazit

Kling...! A už se vzduchem v obrátkách zmítal i druhý její meč. V polovičním oblouku vylétl v otočkách vzhůru a poté dolů, kde s řinkotem dopadl na krvavě rudou skálu.

Aiko se zoufale natahovala po dýce ve vysoké botě, ale démon ji udeřil pěstí do zad, takže se zřítila na rudou skálu. Vzápětí se nad ní monstrum sklonilo, popadlo ji dlouhými kostnatými pařáty za kabátec pokrytý bronzovými plátky, prudce ji vyzvedlo z karmínově rudého skalnatého povrchu a chystalo si ji k utěti hlavy. Ale Aičino kožené brnění v šikmém řezu povolilo, roztrhlo se a ryodanka znovu dopadla na skálu. Mezi řadry jí nyní byla vidět krvavě rudá tygřice.

Démon prudce ucukl zpět, oči nad nečekaně odhaleným skrytým znamením vytřeštěné. V tom se neznámo odkud v mocném poryvu rozlehlo zuřivé zasupění — RRRRUH! — jako by vyšlo z hrdla nějaké divé bestie a právě v tom okamžiku Aiko se silou, jakou v sobě až dosud nikdy neměla, obrátila zubatý černý meč v netvorově pařátu a vrazila mu jeho čepel, kterou stále svíral za jilec, do břicha.

Pfuuu! vyrazily z démonova trupu zuřící plameny. Zařičel mučivou bolestí, vztyčil se, ucouvl a současně se z vlastního kostnatého těla marně pokoušel vytáhnout planoucí meč. V tomtéž okamžiku — *Šššš!* — a Burelův obouručný meč mu uťal hlavu. Hořící bezhlavé torzo se sesulo na bok. Ještě než se dotklo skály, bylo už bez života.

Burel odhodil mocný meč, rychle zvedl krvácející Aiko z rumělkově rudé skály a přes její protesty — *Meče! Vezmi mé meče!* — zamířil ke vstupu do chodby a ranhojičkám na jejím opačném konci. Právě když se blížil ke vchodu, vynořil se z něj Egil Jednooký. Aby mohl vyjít, i on se musel dostat přes zabitého velblouda.

„Co—?“ chystal se Egil zeptat, ale zrovna v té chvíli nastal ohromný výbuch, který všechny tři odhodil a vzápětí srazil na skálu potřísněnou krví.

KAPITOLA 55

Daleko na ostrově Kistan rozezvučel éter v doupěti jedné věže neobvyklý tón. Černý mág pozvedl pohled od jakési tajemné knihy a sklonil hlavu ke straně jako by naslouchal.

Ááá, démon Ubrux se již nenachází na této úrovni života, což znamená, že se dosáhlo, čeho bylo třeba.

Ordrune se jen tak pro sebe zasmál a opět svou vůli podřídil záhadné knize.

KAPITOLA 56

Burel se znovu zvedl na nohy. V uších mu od výbuchu ještě zvonilo. Znovu se chopil Aiko a umožnil tak vstát rovněž Egilovi. Jak se fjordland'an zvedal, vyšel z chodby Delon a v patách za ním Fretka s Mayam.

„Co způsobilo ten hrozný rachot?“ zeptal se Delon, zatímco klopýtal přes velbloudí mršinu a hleděl na místo masakru. „A co se to u hělských plamenů stalo tady?“

„Je raněná,“ zabručel Burel.

„Dovolte tedy, abych se na ni podívala,“ řekla Mayam, která už vyšla také ven.

Jak abatyše nadzvedávala rozřátý kabátec, aby si ránu prohlédla, Aiko, která krvácela ze sečné rány na prsou, se pokoušela vymanit z Burelový náruče. Ale její snaha vyšla naprázdno, protože postrádala sílu i napětí patřičným směrem. „Mé meče. Přineste mi mé meče.“

„Kde jsou?“ zeptala se Fretka.

„Támhle vzadu,“ řekl Burel a naznačil bradou směr.

„Ať se o vás, Aiko, postarají,“ řekla Fretka a rozhlížela se kaňonem, ve kterém hořely kusy čehosi. „Já vám je najdu.“

„Šurikeny,“ hlesla Aiko a ztratila vědomí.

Když Mayam zvedala hlavu od Aiko k Burelovi, tvářila se zachmuřeně. „Nerozumím tomu. Její rána nevyhlíží příliš vážně, Abychom o ni mohli pečovat, musíme ji přenést dovnitř. Může jít o jed.“ Obrátila se k Egilovi s Delonem. „Vy dva s Burelem, vezměte ji a přeneste ji přes to mrtvé zvíře.“

Egil s Delonem se znovu pustili do přelézání mršiny. Egil zůstal v půli cesty a Delon přešel na druhou stranu. Pak Burel podal ryodanku Egilovi, který se nahnul, aby ji převzal, a když ji pevně držel, předal ji zase Delonovi. Burel přešel zabité zvíře, převzal Aiko od Delona a vydal se s ní ke kotlině na opačné straně. Delon s Mayam kráčeli za ním.

Egil s Fretkou zatím obezřetně vešli do kaňonu. Egil teď v ruce svíral sekeru a Fretka v obou rukou dýky. Po karmínově rudém skalním dně byly rozptýleny kusy nějaké černé bytosti, z nichž některé tu a tam ještě hořely, kdežto na jiných místech se povalovaly v nachových stínech jako úlomky roztržštěného obsidiánu.

„Adone,“ vydechla Fretka s očima dokořán. Shlížela na podlouhlou dutinovou hlavu s tesáky oddělenou od těla nějakého netvora, jejíž oči, když se do nich zadívala, dosud skelnatěly. „Co to bylo za tvora?“

Egil podřepí a prohlížel si hlavu zblízka. Konečně se zhluboka nadechl a řekl: „Myslím, že se právě díváme na démona, který zabil Burelova otce... či spíš na to, co z něj zbylo.“

Fretka na něj pohlédla. „Elwydd! To se budeme muset s podobnou příšerou pasovat pokaždé, když Burel vyjde z chodby?”

Egil se zvedl. „U Adonových kulek, doufám, že ne.”

Postupovali společně kaňonem dál. Fretka sebrala jeden z Aikiných mečů a čtyři šurikeny, Egil zase Burelův obouručný meč. Jak si klekala, aby zvedla druhý Aikin meč, prohodila, „Ach Adone, Egile, pohleďte na tu ruku.”

Fjordland'an k ní přistoupil. Na rudé skále ležel jeden z vyzábělých démonových pařátů s dlouhými prsty a částí paže v černém krunýři. „Jak byl tenhle tvor velký?” zeptala se a zadívala se na paži, která byla třikrát delší než její vlastní.

Egil vedle ní podřepí a zavrtil hlavou. „To odhadnout nedokážu, ale s takovou pravou paží se musela tyčit docela vysoko.”

„Podívejte,” řekla Fretka a ukazovala na démonovo zápěstí, „V dutinovém krytu byly vyryté čtyři hluboké žlábký, z nichž prýštila černá krev. „Vypadá to, jako by po té démonově paži chňapla nějaká ohromná litá šelma.”

„Otrávená tedy není,” řekla Mayam a otřela mokvající krev. „Alespoň se domnívám, že ne.”

„Proč je v bezvědomí?” zabručel Burel. Obr seděl u Aičina lůžka a držel ji za ruku.

„Řekla bych, že je z milosti Ilsitt jen zcela vyčerpaná.”

Delon se na ryodanku v bezvědomí zahleděl. „Vyčerpaná?”

„Jako by vykonala nějaký velký čin, jenž byl nad její síly.”

Burel cosi zahučel a pak řekl: „Probodla démona jeho vlastním mečem. Ta bestie měla neuvěřitelnou sílu.” Shlédl na bezvědomou Aiko. „Nikdy bych nevěřil, že někdo takhle malý dokáže mít takovou sílu.”

Mayam přikývla. „Právě to ji zřejmě vyčerpalo.”

Obrátila se k Arin. Dylvanka dokončovala obvaz Alosových žeber. Stařec při tom sténal a proklínal hloupé velbloudy. Hlas mu slábl, protože už začínal působit uspávací lektvar. Jak se jeho slova měnila v mumlání, řekla Mayam: „Daro, mohla byste prohlédnou také paní Aiko?”

Arin odstoupila od pochrupujícího Alose a přešla k Mayam. Zatímco abatyše odstraňovala z rány vytékající krev, Arin si dlouhou šikmou sečnou ránu prohlížela. Pak přitiskla tvář na Aikino čelo. „Žádnou horečku necítím.” Vzpřímila se. „Jde o jedinou ránu, kterou utřžila?”

„Ano.”

Arin svažila čelo a zavrtila hlavou. „Bude třeba ji zašít. Máte střívko?”

Mayam pokynula jedné z novicек, která dylvance přinesla zakřivenou jehlu s navlečeným jemným střívkem. Arin si obě prohlédla ve světle lampy. „Vyčistila se už rána krvácením dostatečně?”

„Krvácela nejméně svícinu,” odpověděla Mayam.

„Začneme tedy.”

Arin ránu pečlivě uzavírala drobnými stehy. Burel přihlížel a pokaždé, když se jehla zabodla a protahovala střívko kůži, bolestně zkřivil obličej. Nepřestával Aiko pevně ale něžně držet za ruku.

Do ošetřovny vešli Egil s Fretkou, která nesla Aičiny meče. Egil nesl Burelův velký meč. Stoupili si vedle Delona a sledovali Arin při zašívání dlouhé sečné rány. Konečně dylvanka promluvila. „Tak a je to hotové.” Obrátila se k Mayam. „Máte léčivý obklad, který bychom mohli použít? Třeba zlatou mátu, erethu, či něco podobného?”

„Obklad?”

Arin přikývla, protože je bez horečky a má dobrou barvu, také se domnívám, že ta zbraň nebyla otrávená, ale teplý obklad proti jedu nikdy nezaškodí.”

Mayam přikývla, otevřela truhlu opodál a vyndala z ní bylinky. „Já bych použila tohle,” řekla a ukazovala na hrst žlutých mátových listů.

„Zlatou mátu,” přitakala Arin.

„*Malak waraka*,” řekla Mayam.

Přichystaly obklad ze zlaté máty, jejíž vůně ještě zesílila, teplou vlhkou kaši pak nanesly na plátno a obvázaly Aičinu ránu pruhy čisté tkaniny. Arin pak odstoupila a shlížela na své dílo. Přikývla a řekla: „Teď musíme tygřici nechat pořádně prospat”

A protože omámený Alos spal a Aiko byla v bezvědomí, vyšli ostatní z ošetřovny. Všichni, až na Burela, který tam zůstal a dál držel Aiko za ruku.

Zatímco Egil, Arin, Delon a Fretka stáli na stráž, bouraly kněžky před polednem velbloudí mršinu u vchodu. Veškeré maso, kůži a vnitřnosti posléze odnesly dovnitř, aby se jich zcela využilo. Část masa se chystaly uvařit, část nakrájet na plátky a usušit, vnitřnosti pak použít k výrobě klobásek a rovněž je zavařit. Kůži oškrábou, nasolí a napnou na rámy, aby se vyčini-la. Nejedlé a nepoužitelné zbytky se zaořou do polí.

I přes přítomnost strážce ženy při jejich krvavé práci nikdo nevyrušil.

Aiko se vzbudila před úsvitem a spatřila Burela, který na židli usnul. Hlavu měl složenou na pažích, kterými se opíral o okraj lůžka. Jak se pohнула, procítl. Zadíval se na ni a s velkou úlevou si oddechl. Pak si uvědomil, kde je a zprudka se zvedl. „Prosím za prominutí, paní Aiko, nechtěl

jsem být troufalý."

Usmála se na něj, pak náhle zvážněla a rychle se posadila. Přikrývka se z ní svezla a odhalila obvazy, jež jí na prsou přidržovaly teplý léčivý obklad, a zlověstně vyhlížející tygřici mezi jejími pevnými řadry. „Démon!"

„Je po něm," řekl Burel a odvrátil pohled, zatímco se znovu přikrývala. „Nabodla jste ho na jeho vlastní meč. I když jsem mu utál hlavu, myslím, že už byl mrtvý."

Jak se Aiko opírala o podušky a rozhlížela se, šklubla sebou trochu bolestí. Všimla si pochrupujícího Alose na lůžku na opačném konci místnosti. „Kde to jsme?"

„V ošetřovně kněžek."

„A mé meče?"

„Ty jsou tady," odpověděl Burel a pokynul hlavou ke stolu, na němž ležely oba meče i s šurikeny. „Feraí je přinesla."

„A váš meč?"

„Ten přinesl Egil."

„A co se stalo s démonovým černým mečem?"

„Říkají, že po něm nezbyla ani stopa."

Aiko se zahleděla na starce. „A co Alos..."

„Je potlučený, pohmožděný a několik žeber má zlámaných. Pošlapal ho velbloud, který se splasil a snažil se prchnout před démonovým zápačem."

Aičiny tmavé šikmé oči se pojednou dokořán rozšířily.

„Ano, paní?" řekl Burel a svažtil čelo.

Pohlédla na něj a natáhla ruku, aby se ho dotkla. „Bureli, to nebezpečí... už je pryč."

„Pryč?"

„Úplně." Zašklebila se na něj a ruku zase stáhla. „Myslím, že už nejste prokletý."

I když se mu na rty dralo něco jiného, zmohl se jen na: „Díky vám, paní Aiko."

Chvilí seděli mlčky a pak Burel řekl: „Nemáte hlad?"

„Ohromný."

Burel vyskočil na nohy. „Hned jsem zpátky i s vaší snídaní."

Jak se spěšně vzdaloval, sesula se Aiko do přikrývek a poprvé v životě byla ochotná svolit, aby o ni pečoval nějaký muž.

„Ale vždyť já ani nevím, jak jsem to dokázala," řekla Aiko a rozpačitě zavrtěla hlavou. „V jedné chvíli všechno zrudlo a pak už si vzpomínám jen na to, jak mě Burel nese."

Seděli venku v odpoledním slunci: Arin, Egil, Fretka, Delon, Aiko a Burel. Alos ještě zůstával na lůžku v ošetrovně a žádal na novickách, aby mu donesly sklenku medicíny na zklidnění bolesti jeho potlučených kostí. I když svou žádost ospravedlňoval bolestmi, stejně nic nedostal.

Aiko hleděla z jednoho na druhého a rozpačitě krabatila čelo.

„A nic jiného jsi nezahlédla?“ zeptala se Arin.

Burel si odkašlal. „Slyšel jsem takový hlasitý zvuk. Byl zvláštní. Pronikavý a divoký... něco mezi zakašláním a zařváním.“

„Dokážete ho napodobit?“ zeptal se Delon, v němž se probudila hudební zvědavost.

Burel se zamračil, zavřel oči, jak se soustřeďoval, a pak vybafl:

„Grrrr!“

Aiko na něj hleděla vytřeštěnýma očima, ale ozvala se Fretka: „Neznělo to spíš jako: „*Vruuhh!*“!“

„Ano, tenhle zvuk se tomu víc podobá, ale byl hlasitější, mnohem hlasitější,“ odpověděl Burel.

Fretka se podívala na Aiko. Její pohled se svezl na ryodančinu hrud' jako by se jí pokoušela vidět přes hedvábnou košili a pak se zase obrátila k Burelovi. „To je mručení podrážděného tygra.“

Nyní se všechny zraky stočily k Aiko, ale ta se tvářila stejně popleteně jako všichni.

„Jak to víte, Ferai?“ zeptal se Egil.

„V *Cirque* jsme měli tygry.“ Fretka pohlédla směrem k bráně, za níž ležely démonovy ostatky a v duchu přemítala o jeho rozdrápané pravé paži, kterou s Egilem viděli, o paži, kterou snad urvalo nějaké divoké zvíře, snad drápy tygra, který Aiko pomáhal obrátit démonův meč a zabodnout mu ho do břicha. Fretka se zadívala na drobnou ryodanku a potřásla hlavou jako by se tak nesmyslných nápadů snažila zbavit.

Na sklonku odpoledne se Arin, Egil, Fretka, Delon a Burel ozbrojili, oblékli se do brnění, prošli pod padací mříží a vydali se chodbou.

Jak se blížili k temné skvrně v místě, kde se po rudé skále rozlila velbloudí krev, pozvedl Egil ruku a všechny je zastavil. Nevydali se ale hledat velbloudí krev, nýbrž tu démoni. I když už Aiko v Burelovi ani v okolí žádné nebezpečí necítila, chtěli si to vyzkoušet. „Kdyby se démon zjevil, stáhneme se do chodby.“

Burel cosi zabručel, prošel kolem Egila a zastavil se přesně v ústí chodby. Pevně sevřel obouruční meč a s pozdviženou zbraní vystoupil z posvátné půdy, aby zjistil, zda-li se další démon objeví nebo ne.

Ale neobjevil se nikdo.

Burel zvedl uťatou démonovu hlavu a prohlásil: „Ve jménu otce ji musím zničit.“ Ale když se vrátil do chodby, hlava se rozpadla na prach, který se snesl na kamenný podklad, na němž se rozhořel zuřivým plamenem. Burel odskočil a ostatní ustoupili, protože žár z prudkého plamene byl nesmírný.

„Vida!“ poznamenal Egil. „Nyní víme, proč se nevydal dovnitř za vámi ani za vaší matkou.“

Obrátili se a chystali se vstoupit do křížové chodby, ale tam spatřili stát Aiko, jejíž meče se v nachovém šeru leskly.

„Ale paní,“ namítl Burel, „vy byste neměla—“

„Ale ano, měla bych,“ odpověděla.

Strávili v klášteře dalších čtrnáct dní. Rána, kterou Arin Aiko léčila, se rychle hojila, i když dylvanka prohlašovala, že nejde o zásluhu jejího umění, ale spíše o zásluhu Aičiny úžasné vitality s pomocí zlaté máty. Přesto ryodanku požádala, aby neprováděla žádné namáhavé cviky, a tak se bojovnice se žlutou pletí zřekla svého pravidelného cvičení. Burela ale cvičila dál každé ráno i večer.

Během těch čtrnácti dní bylo zlaté máty využito i k Alosově léčbě. Jemu byla podávána ve formě odvaru, který popíjel jen s nechutí a stěžoval si, že každý pošetilec přece ví, že sklenka pálenky udělá z bylinkového čaje o moc lepší medicínu. I když kosti u starých lidí srůstají pomalu, byl Alos po dvou týdnech prohlášen za schopného cesty, nebude-li se přetěžovat a na žebra příliš tlačit.

Hned po svítání, dvanáctého prosince roku E9253, pět set třicet dní po Arinině vizi, vyrazila šestice z Ilsittiny svatyně. Ženy se při jejich opakovaném odchodu znovu rozplakaly, ale především nařikaly nad Burelovým odchodem, protože po jeho odchodu se zdejší klášter stane opravdu ženským, bez přítomnosti jediného muže. Pro některé z nich šlo o vítaný stav. V posledních týdnech Burel stejně žádnou z těch, jež se měly stavu zdrženlivosti teprve zaslíbit, neobšťastnil.

To ten démon, říkaly si některé, ten mu vzal touhu.

Jiné si ale všimly pozornosti, kterou věnuje té žluté válečnici, a chápavě na sebe pokyvovaly.

Kráčeli chodbou uprostřed slz, polibků a sklíčeného loučení. Aiko v čele ve vyspraveném brnění, za ní Burel, pak Egil, Delon, Fretka a Arin.

Když z chodby vyšli a nepříhodilo se nic nečekaného, novicky přivedly velbloudy, z nichž sedm jich bylo osedlaných k jízdě a čtyři nesli proviant.

Jako by si zvířata vzpomínala na předchozí děs, zdráhala se do těsného průchodu znovu vejít, ale ženy, které je vedly, se chovaly neústupně, takže jím nakonec prošla.

Když se na opačné straně ocitli i velbloudi a zase k ničemu neobvyklému nedošlo, teprve poté se do tmavé chodby odvážil i Alos. Mayam kráčela vedle něj. Stařec si naříkal na svá polámaná žebra, ale abatyše věděla, že jej k těm nářkům podněcuje spíše strach. Na konci chodby opatrně vyhlédl a celý rozklepaný vyšel ven. Byl připravený ihned se obrátit na útěk, kdyby to bylo nutné. Ale protože se nic neobjevovalo, dovlekl se Alos zdráhavě ke svému velbloudovi.

Mayam ke každému z družiny přistoupila a zamumlala: „Necht' Ilsitt drží svou ochrannou ruku nad vámi."

Objala Burela, naposled ho políbila, a jak nasedali, poodstoupila. Při vstávání velbloudi reptali a pofrkávali. Jejich dlouhé nohy nemotorně zvedaly jezdce i náklad vzhůru.

Když už všichni stáli a chystali se vyjet, zvolala Mayam: „Kdykoliv se kterýkoliv z vás bude chtít vrátit, je zde vítán. Šťastnou cestu."

Za velbloudích nářků a provolávání pozdravů na rozloučenou se malá karavana vydala na cestu hlubokým zářezem v nebetyčné rudé skále.

KAPITOLA 57

Právě když se chystali ke sběru velbloudího trusu, prohodil Burel: „Vždycky jsem věděl, že se já a démon nakonec setkáme, protože tak bylo psáno. Ale nevěděl jsem, že tam bude také paní Aiko.“

Obr se na ryodanku usmál a ona mu úsměv oplátila.

Fretka povytáhla obočí. „*Bylo psáno!*“

Burel, jehož Aičin úsměv zahřál na dusí, k ní stočil pohled a přikývl.

„Co máte na mysli tím 'tak bylo psáno' ?“

„Cosi, o čem mi matka vyprávěla před smrtí,“ odpověděl Burel.

„Ach,“ hlesla Aiko téměř neslyšně a úsměv se jí zvolna vytratil.

„Děje se něco, paní?“ zeptal se Burel obracející pozornost k ní.

Aiko si povzdechla. „Doufala jsem, že je vaše matka ještě naživu.“

„Ne. Když mi bylo deset, zemřela na horečku.“

Aiko shlédla na rudý skalnatý povrch. „Má zemřela po mém narození.“

Burel upustil vak, který držel, přistoupil k ní a objal ji. „Mně zbyly ale-
spoň vzpomínky,“ zahučel. „kdežto vy nemáte nic.“

Aiko se mu v jeho náruči pátravě zahleděla do tváře a nakonec řekla: „Nikdy jsem o tom nikomu nevyprávěla, Bureli. I když jsem matku nepoznala, postrádám ji.“

Zahleděl se na ni a slabě se pousmál. „Stejně jako já, Aiko, tak jako já.“

Aiko se pojednou rozbušilo srdce, protože takhle normálně ji oslovil poprvé.

„Moje matka je rovněž po smrti,“ poznamenala Fretka. „Stejně jako otec. Oba byli zavražděni.“

Zahleděla se nazpět k táboru, kde se zatím ostatní chystali na cestu. „Přemítám, zda má někdo z nás rodiče naživu.“

Celý den střídavě šli a jeli. Zastavovali se, aby sebrali velbloudí trus, který zde zanechali cestou ke Svatyni, i ten nový. Odstraňovali rovněž vlastní výkaly, jak staré tak i čerstvé, aby za nimi nezůstalo nic, co by na Svatyni labyrintu nějak upozorňovalo. Když při západu slunce chystali tábor a zaslechlí démonský roh, Alos úlekem nadskočil a vychrlil pár kleteb. Roh se ozval také o půlnoci. I v tuto dobu starce znovu podráždil. „Ten prokletej roh sem v posledních, ehm, dvaceti nebo třiceti dnech slyšel dvakrát za noc. Copak mě už todle skučení nebude do konce života tejrát?“ Ale i vzdor své zlobě vzápětí zase ihned usnul.

Druhého dne cestou klikatými a skalnatými kaňony zařízlymi hluboko v bludišti se jejich rozmluva stočila k rodičům. Ze všech měla matku i otce jen Arin. Nežili v řiši Mithgar, ale v Adonaru. Všem ostatním zemřeli na

nemoc, v boji, přirozenou smrtí nebo byli zavražděni. Aičin otec zemřel zlomený a zostuzený. Po odhalení dceřiny masky mu byla dokonce odeprána i čest spáchat *seppuku*.

Druhý den poté, co se tohle o Aiko dozvěděl, ji Burel za chůze podél vedených velbloudů jednou rukou objal a pokračovali spolu dál, aniž by měli potřebu mluvit.

„To tedy znamená," prohlásil po chvíli Delon, „že se budeme muset stát rodinou sami sobě, ale tebe, drahoušku, budu považovat za vzdálenou sestřenici z desátého kolena."

Fretka se na něj zahleděla. „Za sestřenici z desátého kolena? Ale proč?"

„Nerad bych, abys byla mou blízkou příbuznou, protože bych nemohl udělat tohle." Zastavil se, vzal její hlavu do dlaní a dlouze něžně ji políbil.

Velbloudi, které zastávka rozptýlila, hlasitě zařičeli. Alos za nimi se škodolibě rozesmál.

Ferai se s rozbušeným srdcem a s tváří, jež se jí barvila do ruda, od bar-da odtáhla. Ten jen rozhodil ruce a rozezpíval se.

Pak tahem znovu vybidli velbloudy do kroku. Teď se zvířata teprve nadurděně rozječela: copak, sotva jsme se zastavili a už musíme zase jít?

Pokračovali v další pouti kaňonem. Delon procítěně vyzpěvoval refrén, jehož pocity sdíleli i oba další zamilovaní muži, z nichž ani jeden nevnímá obavy svých milenek: dara Arin se obávala, co jejímu smrtelnému milému přinesou následující desetiletí, a jak na to bude reagovat. Divoká Aiko si sotva připouštěla, že má v bojovném srdci místo pro lásku a nedůvěřivá Ferai byla jako dítě znásilněna.

Když se té noci rozlehlo táhlé démonovo vytí, tábořili už na Ostrově v nebi. Zatímco čekali, až se jim na ohýnku z dřevěného uhlí uvaří voda na čaj, zadívala se Fretka přes oheň na Burela a prohodila: „Povězte mi něco víc o těch záležitostech, které jsou, ehm, psané. Co tím vlastně máte na mysli?"

Burel hlavu od ohně nezvedl. „Rád bych se vás, Ferai, zeptal, věříte-li, že si cestu životem můžete vybrat."

Fretka zašťourala jezdeckou hůlkou v uhlících a jeden z nich přesunula tak, aby se znovu rozhořel. „Ano, Bureli, mám úplnou svobodu dělat si, co se mi zamane."

Burel odvrátil ledově modré oči od ohně a zahleděl se v jejím směru. Roztrásla se sice jako by ji náhle zalil chlad, ale pohledem neuhnula. Chvilí jí hleděl do očí, pak pohlédl k východu na noční nebe a ukázal na měsíc v úplňku, který své světlo vrhal na rudé bludiště. „Kdybyste toužila dostat se na měsíc, mohla byste to uskutečnit?"

Její pohled se připojil k jeho. Dlouho neodpovídala. Konečně řekla: „Možná, ale vyžádalo by si to dlouhá cvičení v magii." Pohlédla na Burelův meč a dodala: „Anebo v dovednostech Trpaslíků, kteří by zřejmě dokázali sestrojít loď, co dokáže plout po nebi nad námi."

Burel cosi zamumlal a pak řekl: „Ale pouhé přání vám k výstupu na něj nepomůže, vidíte?" Fretka se ušklíbla a zavrtěla hlavou. „Běda! To tedy ne."

„Takže vaše zcela svobodná vůle má přece jen nějaká omezení, co? Nemůžete vystoupit na měsíc, nemůžete létat, nemůžete se proměnit v rybu, nemůžete provést spoustu věcí. Jsou mimo vaše možnosti. Věci, po kterých často toužíte, vůbec nejsou ve vaší moci."

„To je pravda, Bureli. Přesto je má vůle naprosto svobodná. Ze všeho, co v mé moci je, si mohu vybrat to, co chci udělat"

Obr zavrtěl hlavou. „Myslím, že ne, Ferai. Myslím, že je všechno předem dané a představa svobodné volby a vůle je pouhou iluzí."

„Jakpak to?"

Burel zdvihl kamínek. „Zamyslete se nad tímhle oblázkem. Kdybych ho položil tak, aby se skoulel svahem a vrazil do dalšího kamene obdobné velikosti, který leží na povrchu, neskutálel by se svahem i on?"

Fretka mlčky přikývla.

Burel pokračoval. „A kdybych přesně věděl, kde kamínek narazí do druhého, nevěděl bych pak přesně, jak se oba kameny zachovají, neznal bych rychlost a úhel, pod nímž se první kámen začne koulet, podobně jako směr a rychlost toho druhého?"

Fretka opět přikývla.

„Pak uvažte tohle: Jestliže ti, co stojí nad Adonem a Elwydd, stvořili všechno, všechno ví a všechno uvedli do pohybu, nevědí tedy, neznají naše osudy? Nejsme pouhé kaménky nucené k činům nespočetnými srážkami během našich životů? Srážkami jejichž výsledky ti nejvyšší již znají tak jako výsledky těchto výsledků a tak dál a podobně, až do nekonečna?"

„Ferei, můžete si myslet, že máte svobodnou volbu, ale srážky ve vašem životě jsou již dány a vaše cesta je nezměnitelně předurčená... stejně jako má, stejně jako tomu bylo vždy a jak tomu bude až navěky. Pohybujeme se jen nekonečným příběhem, který už byl dovyprávěn."

„Ate!" zajásala Fretka. „Jde-li o nekonečný příběh, jak již může být dovyprávěný?"

Burel jen pokrčil rameny.

Fretka zavrtěla hlavou. „Domníváte-li se, že je cesta předem stanovena, proč byste se pak měl o cokoliv snažit, proč byste se měl vlastně rozhodovat, proč byste si měl vybírat?"

„Protože je psáno, že si tak máme počínat, je psáno, že se máme snažit a vybírat si, ale stejně jako kamínky jen dál harašíme po předurčené cestě.“

„Pchá!“ zavrčela Fretka a pak se obrátila k Arin. „Daro, co tomu pošelci říkáte?“

Arin se usmála. „Můj názor je odlišný.“

„Jak?“

Dylvanka vyryla do kamenité země čáru. „Všechny životy výběrem překypují. Rozhodneme-li se tak, dospějeme sem.“ Čára ve šterku zahнула vlevo. „Ale rozhodneme-li se jinak,“ dara se s klacíkem vrátila zpět a zahнула čáru vpravo. „půjdeme touto cestou. Samotný život sestává z větvených stezek, jež odbočují vlevo, vpravo, ubíhají rovně, anebo zahýbají pod mnoha rozmanitými úhly. Některé z nich jsou pravděpodobnější než ostatní, ale vydat se lze kteroukoliv z nich. Každý výběr, který učiníme, vede ke stále dalším rozcestím před námi.“

„Žijeme-li prostý život, možná osamělý a plný všednosti, je v takovém případě málo rozhodujících událostí a možností výběru. Ale jak se naše životy křížují s životy ostatních — rodin, přátel, cizinců a nepřátel — ovlivňují občas jejich volby náš život stejně jako naše volby zase ten jejich. A čím víc lidí potkáváme, tím více se naše cesty protínají, navzájem vzdalují a zase kříží. Čím více lidí a událostí, tím je tahle spleť nepřehlednější a chaotičtější... rozhodnutí a propojených větví je tolik, že jde o chaos sám.“

„Ale jak už řekl Burel, většina lidí se nemůže rozhodnout, že vystoupí na měsíc, či že vzplanou jako oheň, zvednou horu, nebo se stanou bohem... popřípadě bezpočet jiných takových neuskutečnitelných představ, jež jsou zcela mimo jejich moc. V takovém případě je tento nekonečný chaotický propletenec omezen možností uskutečnění... jde, chcete-li, o jakýsi ohraničený chaos.“

„Ale zadíváme-li se do minulosti, vidíme, že se tahle spleť rozmotala na skupiny učiněných rozhodnutí, jež už sice nejsou chaotická, ale jsou nezměnitelná — velmi se podobají tomu, co by se zamlouvalo Burelovi. Ale pohlédneme-li do budoucnosti, jako bychom hleděli do nekonečné motanice rozhodnutí podobné chaosu, kde jsou všechna rozhodnutí provázaná, propojená a propletená tak, jak se domníváte vy, Fretko.“

„V minulosti, přítomnosti i budoucnosti ale existují události, jež stojí nad zmatkem a chaosem, jejichž všechny cesty, každá ve své době, vlastně vedou k nim nebo od nich, téměř bez ohledu na učiněných rozhodnutích.“

„Cosi jako osud?“ zeptal se Egil.

Arin přikývla. „Můžeš to chápat jako osudy pro jednotlivce, páry, rodiny, klany, obce, národy, pro svět. Takhle se na to dívají proroci... existují cesty vedoucí k významným událostem.“

„Proto se domníváš, že čímisi podobným je také zelený kámen, že? Jakýmsi osudem pro svět?“

„Ano, Egile.“

Delon zavrtěl hlavou. „Vy nám ale daro nedřív řeknete, že se můžeme rozhodovat a vzápětí zase tvrdíte, že všechny cesty směřují k významným událostem. Vedou-li k takovým událostem všechny cesty, ať se pak snažíme udělat cokoliv, je to stejně beznadějné.“

„Neřekla jsem, že tímhle směrem vedou všechny cesty—“

„Řekla jste, že vlastně *všechny*," vskočila jí do řeči Fretka.

„Pchá!" odfrkl si Alos. „Nezměnitelnej vosud. Rozhodnutí, vosudy.

Všecko je to nesmysl. Dolů sahaj a vměšujou se do našich takzvanéj vosudů nevypočitatelný bohové. Postrkujou nás sem a tam a posílaj nás do neštěstí, když to nejmín čekáme.“

„To ne, Alosi," namítl Delon. „I když se bohové mohou do našich osudů vměšovat, myslím, že je máme zapsané ve hvězdách." Rozhlédl se po ostatních a pátral u nich po souhlasu, ale žádný nenašel. „Přesto se rozhodovat můžeme. Hvězdy prý vybízejí, ale nenutí. Ale každý by jejich nabádání měl dbát.“

Burel se otočil k ryodance. „Rád bych slyšel také tvůj názor, Aiko.“

Aiko pozvedla hlavu od řěavých uhlíků. Oči měla černé a bezvýrazné. „Ať přijde cokoliv, musíme to snášet." Odmlčela se a dál to nerozváděla.

„Já si tedy myslím, že má dara Arin pravdu. Všechno před námi je chaos a my máme svobodnou vůli, abychom dělali, co je v našich silách," řekla Fretka.

„Ale chaos je pouhá iluze," řekl Burel. „Cesty, jimiž se budeme ubírat, jsou nám ve skutečnosti již předem určené a nic, co bychom podnikli, naše kroky po nich nezmění.“

„Ha!" vykřikla Fretka. „Mé cesty se to netýká, Bureli. Nehodlám strnule mašírovat po cestě, kterou jsem si nevybrala." Vyskočila, s naprostou lehkostí provedla piruetu a zakončila ji saltem vzad.

Delon nadšeně zatleskal a vykřikl: „Bravo, drahoušku!"

Zadýchaná a usmívající se Fretka se opět posadila. „Nu, Bureli, i tohle bylo předurčeno?“

Burel jen přikývl.

Fretka si pohrdavě odfrkla.

„Feraí," ozval se Burel, „třeba ani nemáte tak daleko k tomu, abyste nás přesvědčila, že vlastně máme svobodnou vůli.“

„A vám, Bureli, zase zřejmě neschází moc k tomu, abyste nás přesvědčil o opaku.“

„Dovol, předvedu ti to. Podívej, paže se pohybuje v oblouku a zakřivená čepel si v souladu s ním zachovává kontakt po celý dlouhý sek. Ale budeš-li totéž provádět s rovným ostřím, je třeba, abys vedení úderu pozměnil. Konec čepele může buď uvíznout anebo kontakt dokonce úplně ztratit.“

„Aiko, ale takové zakřivení bude bránit přímému bodnutí.“

„Jistě, Bureli. Rovná čepel se nejlépe hodí k bodání a propichování, kdežto zakřivená k sekání a řezání.“

„Můj meč rozsekne všechno.“

„To skutečně ano, ale abys to dokázal, musíš uvést do pohybu velkou váhu a zde má právě slušnou šanci tě porazit hbitý nepřítel.“

Burel se dotkl vlastního krku. „Ano, vzpomínám si.“

Aiko ve světle vycházejícího slunce tasila jeden ze svých mečů. „Mé čepele jsou jen lehounce zakřivené, a proto je s nimi možné i bodat, ale jejich zakřivení zase pomáhá při sekání“ Aiko se na chvíli odmlčela jako by nad něčím přemítala a pak zbraň podala Burelovi. Přebíral ji jako by šlo o křehkou drahocennost

„Aiko!“ zvolala Arin.

Ryodanka se otočila. „Ano, daro?“

„Ráda bych si prohlédla tvou ránu.“

Aiko si povzddechla, vrhla pohled na svůj meč v Burelových rukou a pak se neochotně a plouživým krokem vydala k daře. Cestou si rozepínala kožený kabátec.

Po chvíli se ozvalo: „Hmm, opravdu si myslím, že bychom stehy mohli vytáhnout ještě před dnešním odjezdem.“

„A co bude s kinmichi?“

Arin přikývla. „Můžeš s ním zase začít... ale nejprve zvolna.“

„Hai!“

Zatímco velbloudi směřovali k západu, přitáhla Fretka uzdu, aby mohla jet vedle Arin. Obě měly tváře zahalené hedvábnými šátky, protože nyní projížděly zemí, v níž vládli úzkoprsí šosáci. „Daro, chtěla bych si s vámi promluvit mezi čtyřma očima.“

Arin pohlédla na Egila. Pokrčil rameny, poklepal svého velblouda jezdeckou holí a zvolal: „Hot, hot.“ Rozjel se vpřed, aby se přidal k Burelovi s Alosem. Delon osířel v čele.

Když se Egil ohlédl, viděl, jak Aiko se zahalenou tváří dojíždí Arin s Fretkou, které ji neodmítly. „Hmm,“ zabručel si pro sebe fjordland'an, „co-pak spolu asi mají?“

Burel se ohlédl. „Ilsittiny kněžky spolu vždycky rozmlouvaly uzavře-

ně... hlavně, když nastal čas jejich krvácení... anebo, když k němu nedošlo.. když jsem se k nim v takových chvílích přiblížil, často v hovoru ustávaly."

Egil si povzdechl. „Předpokládám, že jde o nějaké ženské tajnůstky."

„Pchá," vyhrkl Alos, „ženský. Podle mého de vo hejno ukdákanejch slepic."

„Vy máte nějaké zkušenosti se ženami, Alosi?" zeptal se Burel.

Stařec se na obra zadíval jediným vidoucím okem, v němž se zračila nasupenost. „Já? Samozřejmě, že ne. Já mám totiž jiný zájem."

Pak se Burel zadíval na Egila. Fjordland'an pokrčil rameny a odpověděl: „S několika sice ano, ale myslím, že v těchto záležitostech má z nás ze všech největší zkušenosti Delon."

„Zajeďme za ním," zabručel Burel, „musím se ho na něco přeptat."

Burel s Egilem popohnali velbloudy vpřed, ale Alos s nimi nejel.

„Daro, jak poznám, že jsem zamilovaná?"

Dylvanka se na Fretku zahleděla a usmála se. „Poznáte to podle toho, že každá vaše volná myšlenka bude plná jeho příjemných podob. Budete obdivovat jeho silné stránky, ale nebudete slepá ani k jeho chybám. A budete velice toužit po důvěrnostech—"

„Po důvěrnostech?"

„Nepůjde jen o chtíč, Ferai, ale stejně jako o sdílení tělesné půže také o sdílení pocitů, srdce, mysli a duše."

Aiko si táhle povzdechla. „Daro, to, co nazýváte tělesným sdílením, mi připadá jako kapitulace."

Arin se na ni překvapeně zadívala.

„Kapitulace?"

„Ano, Bureli, trochu to kapitulaci připomíná. Vy, ehm, útočíte na její bytost."

Burel zavzdychal. „Nevěřím, že paní Aiko před něčím v životě kapitulovala. Jde o bojovnici, která se jakémukoliv srovnání vymyká."

Delon zamyšleně přikývl a řekl: „Ale je to také žena a vy jste muž. Vy se jí musíte dvořit a bude-li o vás stát, dá vám to najevo."

Burel vydechl. „Nemám s dvořením žádné zkušenosti. Ilsittiny kněžky spíš nežli já za nimi přicházely za mnou."

Delon se zasmál. „Musel jste si připadat jako v ráji, co?"

„Zdálo se, že se jim to líbí stejně jako mně. Tedy tělesně. Ale vždycky jsem v těch vztazích cosi postrádal," odpověděl Burel. „Cítil jsem se uspokojený jen neúplně, jako by tam chybělo skutečné sdílení."

„Sdílení?"

„Ano, Aiko, sdílení." Arin se zahleděla před sebe, aby zjistila, kde je Egil. „Jsem-li s Egilem, nemám pocit, že bych kapitulovala. Spíše cítím, že s ním něco sdílím. Každý z nás se stará o potřeby toho druhého... tělesné, duševní, citové a duchovní... a oba jsme spokojeni."

Arin jela chvíli mlčky a pak řekla: „Nechápej mě zle, nemusíš být zamilovaná, abys netoužila po tělesném sblížení... nefalšovaná žádostivost tě přivede na vrchol touhy a k jejímu nádhernému ukojení. Ale bez lásky trvalá spokojenost neexistuje... rozkoš, to ano, ale pokoj nikoliv. Takový je chtíč bez lásky. Je plný ohně a vášně, ale je-li ukojen, postrádá poklid."

Fretka zavrtěla hlavou. „Jde-li o tělesnost, při mé jediné zkušenosti o žádnou rozkoš či vzájemnou starostlivost nešlo... jen o sílu a brutalitu, jenom o násilí." Při té vzpomínce zaskřípala zuby.

Arin se na ni znepokojeně zahleděla. „Tohle ti způsobil nějaký muž?"

Fretka přikývla.

„Ještě žije?"

„Ne," odpověděla Fretka ponuře.

„Poprvé v životě věřím, že jsem opravdu zamilovaný," řekl Delon a povzdechl si. „Ale pokaždé, když už se začínáme sblížovat, se Ferai odtáhne."

„Adone," řekl Egil, „mezi Arin a mnou tomu tak přece není."

Burel pohlédl na Delona. „Možná Fretku ke zdrženlivosti pudí nějaký odporný zážitek z minulosti."

Arin několikrát zavzdychala. „Ferai, musíte se minulost snažit brát takovou, jaká opravdu byla. Muž, jenž vás znásilnil, se choval jako bezcitné divoké zvíře, které zajímá jen vlastní bezprostřední ukojení. Nešlo při tom o lásku ani o sdílení. Takových jako byl on je na světě mnoho. Ale nesčetněkrát více je takových, kteří jsou něžní a pozorní. Mezi takové patří Egil. A myslím, že rovněž Burel s Delonem."

„Aiko, ty by ses měla zbavit představy o kapitulaci. Přijmeš-li nakonec nějakého muže ve své náruči či ve svém lůžku, bude záležet jen na tobě, řekneš-li ano či ne. A pokud by šlo znovu o nějakou bezcitnou bestii—"

„Tak nepřežije," zavrčela Aiko.

Arin se usmála. „Ach, ano. Ale kdyby byl něžný, pozorný a milující, pak nepůjde o kapitulaci, ale o báječné a úžasné spojení."

„Myslím, že má Burel pravdu," prohlásil Egil. „Fretce se v minulosti muselo přihodit něco ohavného. Přesto je ale hned každému troubovi jasné, že vás má v srdci... nebo to ten trouba alespoň takhle vidí. Postačí, když se

k ní budete chovat něžně. Pak se snad její sklon ke zdrženlivosti vytratí.

A pokud jde o vás, Bureli, Aiko je vskutku bojovnicí, které není rovné. A vy se k ní tak musíte chovat. Jak ale říká Delon, je rovněž ženou. Pokud ji milujete a ona vás, pak jednou přijde čas, kdy se z vás stanou životní i duchovní partneři. Podobně jako jsme se jimi stali já s Arin. Tak se nakonec zaplní i prázdnota, kterou jste pocíťoval s jinými ženami."

„Žádný útok? Žádná kapitulace?"

Arin zavrtěla hlavou: *Ne*.

„Hmm." Aiko se zadumaně zadívala na muže, kteří se před nimi na velbloudech ubírali k západu. Pak povzdechla a jako by se zdráhala přiznat jakoukoliv slabost, řekla: „Daro, s tímhle já nemám vůbec žádné zkušenosti."

„Aiko, ty nemá zpočátku žádná z nás," odpověděla Arin. „Pomohu ti, jak to jen půjde."

„A má zkušenost je zase naprosto odporná," řekla Fretka. „Taky mám obavy."

„Ach, dítě, musíte veškeré obavy odvrhnout. Nebude to snadné, protože vzhledem k vaší zkušenosti budete odvahu a důvěru potřebovat ze všech nejvíc, ale kdybyste neměla odvahu, nedokázala byste přežít. Pokud jde o důvěru, může se dostavit časem a při jemném přístupu, ale jestliže se toho neodvážíte, nedostaví se vůbec."

Pokračovali stále k západu. V čele jeli tři muži hluboce zahrání do horu, v jistém odstupu za nimi tři ženy v poklidné rozmluvě a mezi oběma hloučky stařec, který pohrdavě supěl: „Pchá! Milenci a budoucí milenci."

Do Abanu dospěli sedmnáctého prosince, těsně po západu slunce. Opět zamířili k hostinci U Zlatého půlměsíce. Když si toho večera Egil s Arin zařizovali společný pokoj, přistoupila Aiko k Burelovi, zahleděla se mu do očí a přes hedvábný závoj se ho zeptala: „Chceš být se mnou na pokoji?"

Jak Burel zajíkově odpovídal, zahleděl se Fretce do očí zase Delon. Dlouho na něj hleděla, ale nakonec řekla: „Budu spát sama."

Egil přes hostinského zařídil prodej velbloudů do téže stáje, kde je zakoupili. Arin mezitím objednala horkou lázeň pro i všechny. Egil s Alosem se pak vydali dolů do přístavu, aby zjistili v jakém stavu se nachází *Brise*.

„Na žádné mapě, kterou jsme s Alosem koupili, jsme Yilan Koy nenašli," řekl čistě vydrhnutý Egil při večeři. Bylo to první teplé jídlo, které měli od chvíle, kdy se před šesti dny vydali na cestu ke Svatyni labyrintu. Otočil se k Burelovi. „Jmenovalo se to místo opravdu Yilan Koy?"

Burel ukousl další sousto šiškebabu z jehlice. Pomalu a zamyšleně žvýkal, pak polkl a řekl: „Pod tímhle názvem se o něm zmiňovala matka. Otec vyplul z přístavu Yilan Koy, který je kdesi na kistanském pobřeží.“

„K tomudle by sedlo pivko," prohodil Alos a znovu zvedal kousek jehněčího, který mu upadl na talíř. Tak jako ostatní byl i staroch zase čistý. Ke koupání ho už Aiko nemusela ani nutit. Sám to vyjádřil slovy: „Potřebuju ze sebe smejt tu rudou barvu.“

Jak se Arin natahovala pro kouřící rýži, poznamenala: „Třeba je na těch tvých mapách pod jiným jménem.“

„To je pravda," odpověděl Egil. „Yilan Koy mi nezní jako žádný název, který jsem kdy slyšel. A zakoupené mapy jsou popsány společným jazykem.“

„Taky se daly ztraceně vobtěžně sehnat," zabručel Alos. „Museli sme zaplatit pořádněj peníz, abysme dostali takový, kerý sme schopný číst.“

Arin se obrátila k Fretce. „Snad by nám to mohl přeložit náš učenec z archivu.“

Fretka přikývla, ale nepromluvila. Zdálo se, že je plně zaujata jídlem, i když mnoho nejedla.

Toho večera Fretka sledovala Egila s Arin při odchodu na společný pokoj. Podobně i Burela s Aiko. Delon postával na opačné straně a tiše řekl: „Dobrou noc, drahoušku.“ Poté vstoupil do místnosti, v níž už byl Alos, a zanechal Fretku na chodbě o samotě. Povzdechla si, vešla do svého pokoje a tiše za sebou zavřela.

Sňala si závoj a bandalír, natáhla se na postel a upřeně se zadívala na štukový strop, jehož drsný povrch byl plný teček a dolíčků, jež se buď někde skládaly do nejrozmanitějších vzorů nebo zase na jiných místech nevytvářely žádné. Konečně se odhodlala k zutí a svléknutí koženého oděvu, nalila si čistou vodu ze džbánu do umyvadla a opláchla si obličej.

Utřela se do ručníku, sfoukla lampu a znovu si lehla.

Ležela a zírala vzhůru do tmy. Z města za oknem k ní doléhaly různé zvuky: sem a tam procházející lidé, občasné zařičení podrážděného velblouda, někdy klapot koňských podkov, tlumený hovor a smích.

Do myšlenek se jí samovolně vetřel Delonův obraz, ozvěny vyřčených slov, viděla ho za jízdy i za chůze, v sedě i při zpěvu, vnímala útržky melodií...a slyšela Arinina slova: *Až nakonec nějakého muže přijmete ve své náruči či ve svém lůžku, bude záležet jen na vás, řeknete-li ano nebo ne...žádný útok...ze všech nejvíc budete potřebovat odvahu a důvěru...jestliže se toho neodvážíte, nedostaví se vůbec... Feraí, musíte se snažit brát minulost takovou, jaká opravdu byla.. Jaká opravdu byla... musíte*

veškeré obavy odhodit...to na vás bude, zda vyřknete ano či ne...jestliže se toho neodvážíte, nedostaví se vůbec, neodvážíte-li se toho...neodvážíte-li se...neodvážíte-li se...

Když v tlumeném třpytu znovu vstala, opláchla si tvář chladivou vodou a opět ulehla, vkrádalo se oknem bledavě žluté světlo vycházejícího měsíce v poslední čtvrti.

Na mysl se jí neustávaly vtírat představy o Delonovi. Ležela na lůžku, rty jí hořely vzpomínkou na jeho polibek, lůno a řadra ji pálily a celé tělo měla jako v plamenech...

...neodvážíte-li se...

Téměř o půlnoci konečně vstala, neslyšně přešla chodbou a zatřukala na dveře pokoje, který Delon sdílel s Alosem.

Když se Alos následujícího rána probudil, zjistil, že je v pokoji sám.

KAPITOLA 58

Delon stál na balkóně Feraina pokoje a vyzpěvoval o své blaženosti celému světu. Dole v ulici se udiveně zastavovali lidé. I když z té písně nerozuměli ani slovu, zarážel je jeho lyricky radostně zabarvený hlas. A v místnosti za ním ležela příčina jeho zpěvu. Spala tvrdě a s úsměvem na tváři.

Na opačném konci chodby leželi ve svém pokoji na lůžku Arin s Egilem, drželi se za ruce a rovněž tomu chvalozpěvu naslouchali. Usmívali se, protože i když příčinu Delonovy radosti neznali jistě, tušili ji.

Za jejich verandou dole na uzavřeném dvoře zaznívaly nárazy ocele o ocel. Dva bojovníci tam cvičili výpady a protivýpady, zatímco šokované služebnictvo a hosté nevěřícně zírali. I když byl jedním z nich pořádně mohutný chlap, druhým, považte, byla žena, což, jak by se jistě vyjádřili stoupenci Rakkových pracek, hraničilo s rouháním. Ale nikdo se jí to říci neodvážil, protože vyhlížela tak přesvědčivě hrozivě, že jen blázen s velbloudím mozkem by se jí taková slova odvážil pošeptat.

V místnosti nad nimi, zatímco všude kolem zaznívaly písně lásky a oceli, znovu usnul osamělý Alos.

V pozdějších dopoledních hodinách se Arin, Aiko, Fretka, Delon a Burel vydali do archivu. Když tam došli, Delon se zase postavil u vchodu a ostatní vstoupili dovnitř. Jak se blížili k hlavnímu stolu, učenec pozvedl hlavu, usmál se a hned poté vytřeštil oči. „Burel,” zašeptal. Vyskočil ze svého místa, přicupital k němu a objal ho. Pak jej políbil na obě líce a ze rtů se mu při tom nepřetržitě valil přívál sarainštiny.

Burel se usmál a muže k sobě přitiskl. Když mu oplatil jeho polibky, zamumlal: „*Khuri* Ustaz.”

Aičiny šikmé oči se dokořán rozšířily. „Ty toho člověka znáš, *saia no hito*?”

Burel přikývl a řekl: „On je...” rozhlédl se, zda ho někdo z přítomných v čítně neposlouchá, a i když to nikdy nedělal, ztišil hlas, „dalším ze stoupenců víry.” Obrátil se k učenci. „*Khuri* Ustazi, pojďme někam, kde bychom si mohli nerušené promluvit.”

‘*Álim* přikývl, pokynul Delonovi a odvedl je dozadu, do téže místnosti, kterou už navštívili předtím. Delon se opět postavil ke korálkovému závěsu.

V místnosti se znovu ozval Burel. „*Khuri* Ustazi, dovol, abych ti představil své přátele: tohle je dara Arin z Darda Erynian, zde paní Ferai z Gothonu, a u vchodu stojí bard Delon z Gunaru. A nakonec mi dovol, abych ti představil svou *kalb w nafs*, paní Aiko.” Burel se obrátil ke svým

druhům. „Tohle je, přátelé, *khuri* Ustaz, Ilsittin kněz.“

Když mu 'álim poděkoval za představení, řekl: „Já už jsem se Bureli se všemi jednou setkal, i když tehdy jsem se jejich jména nedozvěděl.“

Když přistoupil k Fretce, prohodila: „Není divu, že jste nám dokázal vysvětlit cestu do svatyně, i když váš popis příliš jasný nebyl.“

Kněz a učenec v jedné osobě se usmál a pokrčil rameny. „Mohli jste být špehy Rakkových pracek a mě těší, že tomu tak není.“

Pak se obrátil k Aiko, dlouze se na ni zadíval a nakonec řekl: „Tak vy jste Burelova *kalb w nafs*“ Řekl to oznamovacím tónem, ne tázacím. Pak, aniž by dal něco najevo, postoupil o krok vpřed a objal ji.

Zrozpačitělá Aiko zkoprněla. Bylo zřejmé, že jeho objetí sotva snáší. Vrhla pohledem po šklebícím se Burelovi. „Co si mu to řekl?“

„Že si mé srdce a duše.“

Učenec odstoupil a přikývl. „*Kalb w nafs*: srdce a duše.“

Pak se otočil k Burelovi. „Hochu, nikdy bych nepomyslel, že tě spatřím mimo zdi Svatyně. Musíš mi vyprávět, co tě sem přivádí.“

„Yilan Koy," řekla Arin „jsou kistanská slova. V překladu toho kněze a učence znamenají 'Hadí zátoka'.“

„Hadí zátoka, Hadí zátoka," mumlal Egil a přehlížel mapy, které přinesl z *Brise*.

„Tady," řekl Alos a zabodl prst do jednoho z pergamenů.

Egil otočil mapu kolem místa, na němž Alos přidržoval prst Na mapě byl zobrazen dlouhý, úzký a klikatý záliv. „Hmm, ano, má tvar hada.“ Pak se zadíval na starce. „Rychle si ho našel.“

„Dyž sem zaslech to méno ve společným jazyku, hned mi došlo, kde je," zabručel Alos. „Jednou sem tam totiž už byl. A řeknu vám, že to není žádný vhodný místo pro slušného našince.“

Egilovy se rozšířily oči dokořán. „Ty si byl v Yilan Koy?“

Alos přikývl. „V tý zátoce i ve městě je to stejný jako ve zmijim chřtánu... horší zlodějský doupě sem eště neviděl.“ Upřel své vidoucí oko na Egila s Arin., „Dyž sem tam byl, přísahal sem si, že esi se tam vocad' dostanu, už mě tam nikdá nikdo neuvidí.“

„Co jste tam pohle—?“

„Dopravovali sme tam náklad granátovějch jablek," odsekl Alos, aniž by Arin nechal otázku dokončit. „Kapitán Borkson naložil ten pitoměj náklad v Chabbě. Tehda totiž nebyly v přístavu žádný hyrinský plachetnice a nikdo jinej se ho ujmout nechtěl. 'Dali nám lodivoda a trojnásobnej poplatek za přepravu', chvástal se kapitán...velkej ztřeštěnec. Sotva sme se tam vocad' dostali se zdravou kůží.“

„Jak to?"

„Protože dyž sme se už jednou vocitli uvnitř, bylo jasný, že známe cestu ven."

Burel se zadíval na mapu. „Cestu dovnitř?"

„Proč si myslíte, že se jí říká Hadí zátoka?" Než Burel stačil odpovědět, Alos ukázal prstem na ústí zálivu a sám se pustil do vysvětlování: „Nejen, že na mapě vypadá jako had, ale sou tam skály jako jedový hadí zuby, kerý chráněj vjezd. Celý pobřeží je stejný.. .míle za míli se voběma směrama táhnou Špičatý skaliska, kerý proděravěj každej lodní trup, dyž se k nim dostane. A ty zubatý skaliska se v zálivu překrejvaj. Sou vošidný a hned tak někdo kolem nich proplout nedokáže. Řek bych, že nebezpečnější pobřeží v žádným jiným moři celýho širýho světa nenajdete."

Delon pohlédl na táhlou a úzkou zátoku na mapě. „Hmm. Tady vidět nejsou."

„Každej kartograf, kerej by je zakreslil, by skončil s podříznutým hrdlem," zasupěl Alos.

Teď se jednookým pohledem zabodl do Aloše zase Egil. „Ale ty tu cestu dovnitř znáš."

„Jo, jistě. Sem přece kormidelník.. .ale pozor! Říkal sem, že se tam nikdá nevrátím a myslel sem to vážně."

Po celý zbytek dne Aloše přemlouvali, ale stařec byl neoblomný. Do zátoky se nevrátí a bašta!

Když se nad krajem začalo smrákat, Burel s Aiko odešli na dvůr, aby se opět pocvičili s meči. Obr nyní používal dlouhou zakřivenou čepel, kterou mu už ráno vybrala Aiko u senilního obchodníka se zbraněmi, jenž měl krámek poblíž. Dotěrný kupec o ní mluvil jako o *sayf*, ale Aiko jí říkala šavle. Byla dost široká a měla jílec ze slonoviny s hákovitou stříbrnou hruškou, která se zčásti ohýbala nazpět přes hřbet ruky. Nosila se v černé pochvě zavěšené vpředu na řemínku o dvou kruzích upevněných na širokém pásu, jenž obemykal její horní část. Aiko si ale vyžádala pásek, který se dal připevnit na záda nebo kolem pasu. „Ale tahle zbraň se používá z velbloudího hřbetu," namítl obchodník a dodal, „promiňte, ale je to tak."

„Tam, kam se vydáváme, žádní velbloudi nejsou," odpověděla mu Aiko.

Teď spolu s Burelem procvičovali na dvoře výpady a kontry. Ve stínu postávali černoocí muži a pohoršeně hleděli na žlutou nezahalenou ženu a ryšavého cizáka. Měli na sobě pláště se znakem zařaté pěsti.

Zem zastřela noc. Egil s Arin všem popřáli dobré noci, vzali se za ruce a vydali se vzhůru po schodech do svého pokoje, aby se uložili ke spánku. Kdesi nahoře v koupelně zašplíchala voda, ozval se mocný chlapský řehot a po něm ženský hlas, který rovněž se smíchem vyhrkl: „*Bukotsomono!*”

Ve svitu lampy se Fretka nejistě zahleděla na Delona. Usmál se na ni a jemně ji uchopil záruku. Líbal jí prsty a při tom šeptal: „Drahoušku, Ferai, já tě miluji.” Když ho k sobě přivinula, na řasách se jí třpytily slzy.

Do Abanu zavítal úsvit a Alose opět vzbudil zpěv a nárazy ocele o ocel. Se sténáním se zvedl z postele a vypoťácel se na balkón. Dole cvičili Aiko s Burelem a jejich trénink sledovalo ještě víc černoookých cizinců, kteří vzrušeně přešlapovali a něco si mezi sebou neustále šuškali.

„Hej!” zarval Alos. „Já se tady ještě pokouším zabrat.” Aniž by vyčkal, zda si svou výtkou něco vynutil, odpotácel se k posteli a okamžitě znovu usnul.

Po dalším dnu plném bezvýsledných debat si Egil nakonec povzdechl a pohlédl přes stůl na Arin. „Myslím, že se o to budeme muset pokusit sami, daro. Když je Alos rozhodnutý, že se tam nevrátí.” Egil se obrátil ke starci. „Budeš nám muset vypovědět všechno, co o tom měšťa a zátoce víš. A hlavně nám musíš popsát cestu přes ty hadí zuby.”

Všech sedm přátel sedělo u večere v dlouhých stínech na verandě. Poslední zbytky zapadajícího slunce už téměř pohasly, západní obzor měl oranžovou barvu a východní tmavě fialový nádech.

„A nemohli bychom zakotvit někde jinde a dostat se tam po souši?” zeptal se Delon.

„To je ale pitoměj nápad,” vyštěkl Alos.

Fretka se natáhla, vzala Delona za ruku a současně se na starce zlostně zahleděla. Ale Alos ji nevnímal. Ukázal na barda prstem. „Vy ste neposlouchal, dyž sem říkal, že je celý pobřeží v týdle voblasti plný útesů? Desítky mil pobřeží ve vobou směrech proděraví každěj lodní trup a potopí každou loď, jejíž kapitán je natolik bláhovej, že proplouvá blízko něj.”

Arin rovněž natáhla paži a vzala za ruku... Alose. „My vás nechceme ani nemůžeme nutit, abyste s námi kolem toho pobřeží bezpečně proplul. Ale vězte, že vás stále považuji za jednoho z jednoookých v temné vodě, to je váš skrytý důvod k existenci v té hádance, a proto bez vás neuspějeme.”

Alos se zahleděl na drobnou dlaň, jež mu svírala ruku, a pak vzhlédl k dylvance. Brada se mu chvěla, když otevíral ústa, aby něco řekl, ale ve stejném okamžiku vešel chvatně na verandu *khuri* Ustaz, zastavil se v šeru, rozhlédl se vpravo i vlevo a syknul: „Bureli!”

Burel zvedl hlavu, ale než stačil promluvit, dal se už do řeči Ustaz: „Blíží se sem stoupenci Rakkových pracek. Chystají se zmocnit tebe a tvé *kalb w nafs*, paní Aiko. Oba vás mají za rouhače. Chtějí vás potrestat. Hodlají vás na náměstí veřejně ubít k smrti.“

Aiko zamručela a vyskočila. „Chtějí-li boj, budou ho mít,“ ucedila přes zaťaté zuby. Pak se obrátila k Burelovi a vykřikla: „Meče,“ a vyrazila ke svému pokoji. Všichni ostatní se rychle zvedali, aby ji následovali. Všichni, až na Alose s Arin. Dylvanka se zvedla a vykřikla: „Počkejte!“ Stařec se v židli schoulil.

Ostatní se otočili a zahleděli se na Arin. Ukázala na Burela a řekla: „Máme toho, pro koho jsme sem přišli — prokletého ochránce víry v bludišti. Rakkovy pracek mohou počkat.“

Nyní se Arin obrátila k *'álimovi*. „Za jak dlouho tu budou?“

„Za svícninu, nanejvýše za dvě,“ odpověděl.

„Navrhují tedy, abychom se stáhli na loď a odpluli.“

Aiko nesouhlasně zamručela, ale Burel řekl: „Má pravdu... zelený kámen má prvořadý význam.“ Přistoupil ke *khuri* Ustazovi a objal ho. „Díky, že si nás varoval. Ale teď už běž nebo tě tu ještě najdou.“

Zatímco Burel odstupoval od *'álima*, zadíval se Egil na Alose, který se stále krčil na židli a zeptal se: „Co s tebou, Alosi?“

Než stačil Alos odpovědět, ozval se Ustaz. „Stoupenci Rakkových pracek zabijí každého, kdo tady zůstane.“

„ííí!“ zaječel Alos a vyskočil. Znovu zakvílel a ukázal na Aiko. „Všechno je to vaše vina! To vy ste mě vodtáhla na tu pitomou—“

„*Aru shizukana!*“ odsekla Aiko, otočila se na podpatku a zamířila do svého pokoje.

Když pobrali zbraně a oblečení, zaplatil Egil hostinskému účet. Pak už se tmou spěšně vydali městskými ulicemi. Aiko s Burelem kráčeli jako poslední. Alos spěchal v čele a kvičel strachy. Proplétali se davy směrem k přístavišti a Alos třaslavým hlasem neustále vykřikoval: „Z cesty! Z cesty!“ Konečně dospěli až k řece, jejíž žlutavě oranžová voda se v nadcházející noci zdála černá. Došli k přístavní hrázi, u níž byla přivázaná *Brise*. Alos přešel bočnici a přešel ke kormidlu. Zatímco se na palubu šplhali ostatní, tiše drmolil: „Dělejte, dělejte.“ Egil s Delonem se pustili do vytahování plachet a Aiko s Fretkou odvazovali loď. Jak ji odráželi do proudu, zahlédli v nažloutlém pouličním osvětlení muže v černých talárech kráčející k molům. Davy lidí se před nimi rozestupovaly. Ale než stoupenci Rakkových pracek k prázdnému kotvišti dospěli, vzdálila se už šalupa dost daleko. Po zjištění, že je přístaviště opuštěné, se po něm začali hemžit, rozladění, že se jejich plány zhatily. Odlesky zakřivených mečů a zahnu-

tých šavlí protínaly zbytky světla ve vzduchu. Muži kleli na adresu všech rouhačů a jim podobných. Z jejich dohledu a pryč do tmy se vytráceli odpůrci 'jediné pravé cesty' včetně nevinných věřících.

Křižovali proti větru ve svitu třpyticích se hvězd a za dvanáct svícnin dopluli do širokého spodního úseku řeky Ennil. Během křižování se proti nim začal valit příliv, a proto se ústím řeky probojovávali vpřed jen s velkým úsilím a trvalo jim značnou dobu než se přes jeho okraj dostali do zálivu. Za nimi vycházel nad obzor ubývající půlměsíc a připojoval svůj svit k hvězdnému tpytu.

Šalupa konečně vplula do hlubších vod, v nichž se jí vpřed plulo lépe a Alos ji stočil od severovýchodního kurzu na západní, aby plula přesně po větru.

Po chvíli se ozvala Arin: „Kde vás máme vysadit, Alosi?”

Stařec se na ni podíval a se vzdycháním zavrtěl hlavou. „V tědlech vodách nikde. Někde jinde. Až potom, po útěku s Kistanu,” promluvil konečně.

„Až budeme prehat z Kis—?”

„Sem zatracenej blázen, že vám to slibuju, ale ke břehům Hadí zátoky vás dostanu.” Zvedl ruku, aby si z čela setřel pot, jenž mu tam pojednou vyrazil, a hlas se mu chvěl, když dodával: „Dostanu vás tam i zpět.”

„Poplujete tedy s námi?” vyhrkl Delon.

„*Masani?*” zeptala se Aiko s vytřeštěnými očima.

Stařec zvedl hlavu a nasupeně se na ryodanku podíval. „Už sem řek, tak jakýpak strachy.” Ale dýchal zrychleně jako by mu scházel vzduch.

„Ale na břeh, abych bojoval s tím čarodějníkem, se teda nevydám. Dyž vás chytí, nezvostanu tam. Ale esi vodplujeme, můžete mě vysadit v prvním přátelském přístavu, protože tam s tím vaším potrhým podnikem skončím, slyšíte?”

„Tedy výborně,” zvolal Egil, „provolejme mu slávu.”

Když pak Delon, Fretka, Burel, Egil a dokonce i Aiko vykřikli svorně třikrát *hip, hip hurá!*, vzala. Arin vyjukaného starce za ruku a pronesla jen: „Díky vám.”

Alos se opíral o záďový příčný trám a stále se ještě třásl. Jako by si pojednou uvědomil, že se na něj všichni dívají, zahleděl se na plachtoví a ostře vykřikl: „Co ste to za bandu nešiků? Nevidíte, jak sou ty plachty volný? Natočte je po větru, slyšíte, no tak je natočte.”

Zatímco Delon s Egilem upravovali plachty, bard se rozezpíval. Fretka s Aiko a Burelem svinovali záložní plachtu. Arin přistoupila ke starci, ukázala mu orientační hvězdu a poté mu ovinula paži kolem ramen, jež se mu

ještě pořád zachvívala.

A tak *Brise* za svitu stříbřitého půlměsíce odplouvala ze Sarainu.

KAPITOLA 59

Brise proplouvala indigově modrými vodami v jihozápadním kurzu. Malá šalupa křížovala dlouhé úseky cesty proti větrům vanoucím přes Avagonské moře od západu na východ. Podobně jako dříve se v řízení lodi střídali ve směnách. Od úsvitu do setmění měli službu Delon, Fretka a Alos, kdežto Aiko, Arin a Egil, k nimž se přidal Burel, sloužili přes noc.

Střídavě rovněž přespávali dole v kajutě, kde byly pouze čtyři palandy. I tak se obě směny překrývaly. Bylo to v době, kdy jedna na hlídku nastupovala a druhá z ní odcházela. V tomhle značně dlouhém mezidobí... pokud nepršelo.. byla kajuta s mlčenlivým souhlasem všech k dispozici mileneckým hrátkám, zatímco ostatní odpočívali na palubě.

Uprostřed noci zimního slunovratu začala Arin v omezeném prostoru šalupy prozpěvovat a krok za krokem tančit elfí rituál na oslavu návratu slunce. Delon s Egilem učili krokům Burela a Arin s Aiko vedly Ferai. Když vyšel stříbřitý půlměsíc a začal na oslavu vrhat své stříbrné světlo, byli všichni plně zabraní do obřadu a zcela okouzleni Arininým zpěvem.

Chvalozpěv a soupání kroků na palubě probudily Alose dole v kajutě. Chvilí naslouchal, ale rytmická intonace ho po chvíli opět uspala.

O šest dní později spatřili časně ráno ostrov Gjeen a následující tři dny obeplouvali jeho jižní okraj. Když se ostrov ztratil za zádi za obzorem, Zahleděl se Egil do map. „Bude to Sahra," prohlásil. „Pro nové zásoby zamíříme do Sabry."

Delon pohlédl do mapy. „Do města na okraji Karoo?"

Egil přikývl.

„Hmm. Nejde o jedno z míst, kde by nás mohli hledat Jutové?"

„Ano, ale tohle je záležitost, která se odehrála už před dvěma měsíci. Myslím, že už tam byli a zase odpluli." zabručel mrzutě Egil.

„Jutland'ané?" zeptal se Burel a svažtil čelo. Pak se zadíval na Aiko a tvář se mu rozjasnila. „Pronásledovatelé, které vyslala královna Gudrun, vid'?"

Aiko s lhostejným výrazem mlčky přikývla.

Alos si povzdechl. „Nechtěl bych se s nima znova potkat."

Delon se rozesmál. „Alosi, starouši, vždyť jste byl v obou případech sťatý do němoty."

Alos se naježil. „Přesto vo to nestojím!"

Egil zvedl ruku. „Podívejte, připlujeme-li před přístav a zahlédneme dračí loď, ihned zase odplujeme. Myslím, že je vody dost, abychom se

dostali do přístavu Chalíš."

„Chalíš?" zeptal se Delon, sehnul se a znovu se zadíval do mapy.

„Tady, v Hyree," řekl Egil a ukazoval mu kde.

„Aha, Hyree. Tam bych se raději nevydával, máme-li na vybranou.

Místní jsou skoro stejně zlí jako Kistanci."

Šestého ledna v pravé poledne připluli do Sabry. Město roztažené do oblouku se smažilo ve slunci.

Od přístavního kapitána se dozvěděli, že v přístavu žádná dračí loď nekotví a navíc, že tam za posledních pár let dorazila jen jedna, a to jen nákrátko.

Když si proklestili cestu davy lidí a ubytovali se v prostém hostinci ve svahu nad přístavní zátokou, který se jmenoval U Půlměsíce a hvězdy, zahalily si Aiko, Arin a Ferai tváře opět pečlivě závoji. Z balkónů situovaných na jih, viděli, jak se daleko za městskými hradbami v horku tetelí oblouk nesmírně rozsáhlé písečné pouště Karoo. Ale mysl jim zaměstnávalo něco jiného: Hadí zátoka.

„Dobrý," řekl Alosa ukázal na náčrtek, který nakreslil. „Tady sou útesy. Vidíte tydle tři? To sou skaliska, podle kerejch se budeme řídit. Takle mezi vostatnými útesama prokličkujem," prstem zaskřípal po pergamenu k jihojihozápadu, pak jím uhnul k severoseverovýchodu a poté ho posunul na jihozápad, ...proplujem kolem první skály, kerou budem mít blízko levoboku, až poplujem k další orientační skále, pak se kolem ní stočíme prudce na pravobok a poplujem rovnou ke třetí, kerou necháme na levoboku a zahnem přesně k jihozápadu, a to už budem v tom hadím chřtánu."

„Jak poznáme ty tři orientační skály?" zeptal se Egil.

„První dvě sou vyšší než vostatní," ukazoval Alos. „Ta první je někde tady na vokraji, kdežto ta druhá vo něco dál mezi dalšíma útesama. Ta třetí je asi tady a sou v ní vidět bílý žíly." Pohlédl na Egila. „Vidíš, jak je to jednoduchý, dyž to víš."

„A kde je to město," zeptala se Aiko, aniž by zvedla oči od mapy.

„Hned za první zátočinou, aby nebylo na vočích."

Ryodanka teď zvedla hlavu, pohlédla nejdřív na Egila a pak na Alose.

„A Ordruneho věž?"

„Žádnou věž sem neviděl," řekl Alos a podrbl se v dlouhém neupraveném bílém vousisku. „Viděl sem jenom město, i dyž zátoka se plazí dál.. celý míle džunglí. Za město sme se nedostali."

„A co vjezd do zátoky?" zeptal se Burel. „Je střezžený?"

„Hlídky maj rozestavěný přes den," odpověděl Alos. „Když sme prchali

pryč, spustily alarm. Ale jak je to s nočníma hlídkama nevím. Něco se povídalo vo tom, že lodě, kerý ztroskotaj na útesech, drancujou korzáři, a proto, že stavěj hlídky u vjezdu. Esi je to pravda, nevím."

„Řekla bych, že jim hlídky slouží k varování před královskou flotilou. Z téhož důvodu je skryté i město," poznamenala Aiko.

„Kdy je k zaplutí do toho zálivu nejlepší čas?" zeptal se Egil.

„V pravý poledne, abych věděl, kudy pluju," odpověděl Alos.

„To ne, Alosi," oponovala mu Aiko. „Za temné noci, abychom se vyhnuili hlídkám."

„Ale to nic neuvidím," odseknul stařec.

„Tak co za soumraku?" navrhla Fretka. „Ne, počkejte. Budeme-li vidět my, mohou nás stejně dobře zahlédnout i hlídky."

„To je pravda," přisvědčila Arin, „a pokud nevymyslíme nějaký trik, který bychom mohli s úspěchem využít, musíme tam proklouznout nepozorováni."

„Dyž nic neuvidím, tak se přes ty útesy nedostanem," trval na svém Alos.

„Vaše oči nahradím já, Alosi," řekla Arin. „Docela dobře vidím i ve světle hvězd."

„A co nějakej ten uskok?" zeptal se Alos. „Nenapadá vás něco?"

„Mluví někdo z vás kistansky?" zeptala se Fretka.

Všichni zavrtěli hlavami záporně.

„Potom nemá žádná lest naději na úspěch. A navíc, elfka, ryodanka a pět bílých severanů vůbec na kistance nevypadají."

„Mohl bych se nabarvit na snědo jako otec," řekl Burel. „Ale jejich řečí nemluvím." Svrástil čelo a pak dodal: „Možná bych se tam mohl dostat jako hluchoněmý."

„Ale všichni si nemůžeme přebarvit kůži a vydávat se za hluchoněmé," namítla Fretka. „Myslím, že by nám to nikdo nespokl."

Po chvíli ticha se zeptal Delon: „Co hyranština? Mluvíte jí někdo? Slyšel jsem, že Hyriniané jsou jejich spojenci."

Slovu všichni odmítavě zavrtěli hlavami.

„Triky jsou tedy prozatím mimo hru," řekl Delon. Otočil se k Alosovi.

„Říkáte, že je pobřeží rozeklané na celé dlouhé míle?"

„Na padesát, šedesát mil po vobou stranách," odpověděl stařec.

Aiko se přes stůl zahleděla na Egila. „Předpokládejme na chvíli, že jsme se už přes ty útesy dostali. Je-li to tak, myslím, že pak budeme hledat věž."

Egil přikývl. „Potom se dostaneme do místností na jejím vrcholu a získáme svitek. Nebude to snadné, protože hradby jsou dobře hlídané." Egil obrátil pergamen naruby a jak nejlépe si pamatoval, zakresloval vnitřek

Ordruneho pevnosti.

Zatímco kreslil, zeptala se Fretka: „A co když věž nenajdeme? Je vám jasné, že nemusí být v Hadí zátoce?"

Než jí Egil stačil odpovědět, ozvala se Aiko: „Tak budeme z města odbírat jednoho po druhém zajatce tak dlouho, dokud nenajdeme někoho, kdo ví, kde je."

„Ale Aiko," namítla Arin, „tak bychom jimi mohli být přímo zaplaveni, než bychom narazili na někoho, kdo to ví. Co budeme se zajatci do té doby dělat?"

Aiko se na ni bezvýrazně zahleděla a nakonec řekla: „Nemůžeme si dovolit ponechat naživu nikoho, kdo by toho mága mohl varovat."

„Ale to by bylo chladnokrevné vraždění nevinných," řekla Arin.

„Pché!" zasupěl Alos. „Žádný nevinný Kistanci neexistují."

Arin na něj krátce pohlédla a s politováním zavrtěla hlavou. „V tomhle se ale, příteli, mýlíte. Všechny rasy, ať jsou jakkoliv zkažené, mají mezi sebou i nevinné jedince."

Alos opět zafuněl a zeptal se: „I Mizeráci?"

Arin pod vlivem náhlého překvapení vytřeštila oči a nevěděla, co odpovědět.

Egil dokončil náčrtek a řekl: „Doufejme, že odběr zajatců nebude nutný." Posunul náčrtek do středu stolu. „Hodně bude záležet na tom, co najdeme, až se tam dostaneme, ale tohle je Ordruneho tvrz."

Delon si nákres pozorně prohlížel a pak na pergamen poklepal. „Má ta věž na vrcholu nějaká okna?"

„Čtyři a jsou zamřížovaná," odpověděl mu Egil. „Každé směřuje přímo na jednu ze světových stran."

„Tak se na to tedy podívejme:" řekl Delon a ukazoval, „věž je umístěna v rohu uvnitř hradeb té pevnosti. Zdá se, že parapet podél zdi nevede kolem vnějšího oblouku, nýbrž podél vnitřního. Je-li to tak, pak bychom snad mohli nepozorovaně vyšplhat vnější stranou věže a dostat se dovnitř oknem, tedy, je-li dostatečně velké."

„I když pro Burela může být trochu těsné, myslím, že se dovnitř dostaneme všichni," poznamenal Egil.

„Já ne," řekl Alos. „Řek sem vám, že s mágem bojovat nebudu. Já prostě počkám na palubě. Je dost míst, na kerejch se dá *Brise* skrejt...jak je vám jistě známo, je tam džungle... ta zarůstá celej vostrov... a pak řeky, kerý se vlévaj do zátoky. Vyhledáme někerou z nich a *Brise* tam schováme."

Egil souhlasně zabručel a rozhlédl se kolem stolu. „Kdo z nás má nějakou zkušenost se zlézáním věžových zdí?"

„Nemělo by se to moc lišit od zlézání skal. Já jsem třeba zlézal spoustu strmých skalin," řekl Delon.

„Já stěny věží zlézala za války," řekla Aiko, aniž by se jí v očích zjevil jakýkoliv výraz.

Burel na ni překvapeně pohlédl a řekl: „V kotlině, v níž stojí Svatyně, jsem po strmých srázích lezl často."

„Já po skalách nijak zvlášť nespínala," řekla Fretka, „ale na kolmé budovy jsem šplhala mnohokrát. Zlézání věže by se od toho nemělo nějak zásadně lišit. Pokud ano, připevní-li tam někdo lano, budu nahoře v mžiku."

„Jsem na tom stejně," řekla Arin.

Delon se obrátil k Fretce. „Ty jsi šplhala po budovách? To byla součást tvého tréninku v *Cirque*?"

Fretka se na něj zahleděla se záhadným výrazem v očích, ale neodpověděla.

„Dobrá," řekl Egil, „zde je tedy jeden z mnoha možných plánů. Někteří z nás polezou jako první a upevní lana pro ostatní, kteří se poté vyšplhají nahoru. Až budeme připraveni do té místnosti vstoupit, půjdou první ti, co jsou nejzdatnější v boji: Aiko, já, Burel a Delon. Bude-li uvnitř Ordrune nebo někdo z jeho pochopů, zabijeme je. Nebude-li tam nikdo, Fretka otevře truhlici a Arin najde ten svitek. My ostatní budeme hlídat."

„A pak odtamtud vypadneme, ne?" zeptal se Delon.

„Vrátíme se stejnou cestou, jakou se tam dostaneme," řekl Egil a přikývl. Rozhlížel se kolem stolu tak dlouho, dokud všichni souhlasně nepřikývli.

„Dobře," řekla Aiko. „A teď si připravme druhý plán. Řekněme takový, při němž polezeme přes hradby a ne na věž..."

Další dva dny se mořili a vztekali nad problémem, jak se dostat do zátoky nepozorovaně. Zabývali se nejrůznějšími možnostmi, jak skrytě i nepokrytě přepadnout věž, co dělat, kdyby věž nenašli, co v případě, nenajdou-li svitek, jak naložit se zajatci, pokud by nějaké získali, jak se dostat z věže a ze zátoky pryč, a co si počít, kdyby byli při uskutečňování některého z uvedených plánů přistiženi.

Během obou těch dní zásobili Egil s Alosem *Brise* opět potravinami a pitnou vodou. Kromě toho také nakoupili veškerou výstroj, kterou považovali za potřebnou při realizaci každého z mnoha možných plánů na získání svitku: horolezecké vybavení, lana, další zbraně, lucerny, petrolej a podobně. Fretka obešla několik zámečníků, dráteníků, klenotníků a dokonce i pár kovářů, aby si rozšířila svou už beztak rozsáhlou kolekci vlamačských

nástrojů. Aiko s Burelem pokračovali v šermířském cvičení, ale nyní si pronajímali velbloudy a odjížděli cvičit najeden opuštěný mys, aby byli z dohledu i doslechu všech nežádoucích pozorovatelů. Arin zase obcházela bylinářky a felčary, kupovala od nich bylinkové čaje, léčivé placky na obklady, bylinky, kořínky a podobné věci. To pro případ nutnosti různých typů ošetření. Třetí noc v přístavu proklouzl Alos k jednomu vinaři. Když si ho časně ráno Aiko přehodila přes rameno, odnesla ho na palubu *Brise* a z ní ho snášela dolů do kajuty, poznamenal Egil: „Připadá mi, že se na palubu dostane pokaždé, když je namol opilý, nebo když před něčím vyděšeně prchá.“

Devátého dne nového roku a v den, kdy vypluli ze Sabry, se Avagonským mořem začaly prohánět zimní deště. Připomínaly dlouhá šedavá košťata, která před sebou přes ztemnělé hlubiny ženou vlny s bílými čepičkami, jejíž poletující bílou pěnu před nimi strhává a unáší vítr. Mezi častými bouřemi ale na malou šalupu svítilo i slunce. Její příď si razila cestu mořskou vodou ke vzdálenému ostrovu. Nesla na palubě posádku, kterou jedna hádanka poháněla stále blíže k osudovému, ale neznámému konci.

Ale ostrov Kistan byl vzdálen ještě na mnoho dní plavby a na šalupě bylo těсно. Protože na jinou činnost tam nebylo dost místa, rozmlouvali o všemožném.

„Podívej, Bureli,“ řekl Delon při jednom střídání směn, „už jsem se na to všech ostatních jednou ptal. Ještě před zavítáním do Svatyně labyrintu. Debatovali jsme na téma, zda je či není posmrtný život. Myslím, že stejně tak se na to mohu zeptat i tebe. Jak se na to ve světle své filosofie díváš?“

Burel u kormidla se zahleděl do soumraku a poté na barda. „Pokračuj.“

„Dobrá. Jde mi o tohle: k čemu je dobré snažit se žít poctivě a spravedlivě, jsou-li naše cesty předurčeny? Jsou-li události nezměnitelné a předem stanovené, pak je ani trochu nezmění nic, co bychom podnikli. Zlo zůstane zlem, dobro dobrem a nic, co kdokoliv udělá, nás z naší předurčené cesty nesvede. Musím-li být například hodný, abych dostal odměnu v podobě příjemného posmrtného života, ale je mi předurčeno, abych byl zlý, jak je pak možné, že bych měl odpovídat za zlo, které způsobím?“

Delon se doširoka rozmáchl pažemi a zahrnul tak do nich všechno v dohledu. „Co když jde o chybu těch, kteří uvádějí v pohyb jednotlivé úrovně života? Neměli by se zodpovídat za to, že mi v okamžiku mého stvoření předurčili cestu, kterou se mám ubírat? A je tu ještě jedna věc: proč tu vlastně jsme, je-li všechno předem dáno? Proč máme hrát nějakou roli v dovyprávěném příběhu?“

Burel pokrčil rameny. „Snad bys mohl mít pravdu, příteli, ale zrovna

tak se můžeš i mýlit. Ať ji máš či ne, nedokážu na tvou otázku odpovědět s dostatečnou jistotou."

Delon si pohladil bradu. „Rozumím, Bureli. Ale poslyš, je-li už všechno předem dáno, je-li už příběh dovyprávěn, nevidím žádný rozumný důvod, proč jsme tady. Ty ano?"

Burel se zasmál.

„Co je na tom směšného?" zeptal se Delon též s úsměvem.

„Příteli, ty ses mě právě zeptal, jaký je smysl života."

Delon si povzdechl a zavrtěl hlavou. „Skutečně?"

Zadíval se na moře a jeho safírové vlny, které se převalovaly z jedné strany na druhou. Pak se pohledem opět vrátil k Burelovi a řekl: „Bureli, dokážeš ale při své filosofii najít jediný důvod, dobrý či špatný, který by vysvětloval, co tu děláme?"

Burel chvíli zadumaně vraštil čelo a nakonec řekl: „Možná je určitý náznak v tom, co Aiko spojovala s ryodanskou vírou: asi se stále znovu rodíme a žijeme celou řadu životů než dospějeme do ráje, anebo na následující úroveň života, či k tomu, co nás čeká, pokud vůbec něco. Je-li pravda, že se naše duše stěhují z jednoho života do druhého, pak může pravda vést k tomu, že je všechno předurčeno tak, aby se každý z nás na základě zkušenosti přesně poučil, co znamená být dobrým a co zlým a co je směsí obou těch stavů. To proto, abychom věděli, co je to být nenáviděn, milován a opomíjen, co znamená být zlodějem, vrahem a násilníkem, knězem, zbožným věřícím i nevěřícím a čímkoliv jiným, co tě napadne, včetně červů, komára, hadů a všech ostatních tvorů, kteří plavou, plazí se, lezou, kráčí a létají. Možná, že až se tohle všechno naučíme—všechno o tom, jací jsme, co můžeme dělat a čím můžeme být, teprve pak nám je dovoleno opustit svět a postoupit do dalšího, ať je to ráj či něco jiného. Protože teprve a jenom pak jsme toho asi prožili dost a tedy víme dost, abychom nové úrovní života, na níž se ocitneme, vyhovovali."

„Dobrotiví bohové! Bureli, to by ale znamenalo, že bychom museli prožívat nespočet životů po celou věčnost!"

„Nechápej mě zle, Delone, já netvrdím, že je to pravda. Netvrdím ani, že by měl člověk souhlasit se zlem, nebo že by měl věřit ve stěhování duší, v ráj či v cokoli jiného. Říkám jen, že nic nevím s jistotou, ale že věřím v Ilsittinu dobrotu, že věřím, že ti nad bohy jsou vševědoucí, a proto znají výsledky všeho, co se bude později, co je dnes a až na věky věků. Věřím, že všechno naše konání je předurčeno a konečně věřím, že to jednoho dne poznám."

Delon se zhluboka nadechl a zvolna vydechoval. Po chvíli řekl: „Bureli, ty si opravdový ochránce víry."

Burel se zahleděl před sebe, tam, kde na přídi postávala Aiko, a pak se zase obrátil k Delonovi. „Ovšem, že existuje jedna věc, kterou vím opravdu jistě.“

Delon sklonil hlavu ke straně. „A to...“

„Že miluji Aiko.“

Delon se zasmál a zapěl krátkou, ale překrásnou píseň o bezbřehém zbožňování.

Když se zase rozhostilo ticho, Zadíval se Egil na Burela a řekl: „Kdysi bych tvrdil, že smyslem života je statečný život, ale zkušenost mě poučila, že žít statečně nestačí. A navíc, žít statečně vůbec není smyslem, nýbrž pouhý způsob myšlení a chování, způsob, jímž člověk získává uznání své lásky, rodiny a klanu... a snad i bohů samých.“

„Po téhle stezce bych se Egile raději nevydával,“ poznamenal Burel.

„Proč vlastně?“

„Dovol, abych ti uvedl příklad: Rakkovy pracky tvrdí, že smyslem života je bázeň před Rakkou, poslouchat Rakku a uctívat Rakku. Tvrdí, že kromě Rakky jiného boha není, a že všichni jsme zde jen proto, abychom ho velebili.“

Egil zavrtěl hlavou. „Nedokázal bych velebit boha, který vládne prostřednictvím strachu.“

Burel přikývl. „Ani já bych to nedokázal, ale jde o příklad, jak člověk postupuje, aby si získal uznání daného boha.“

„Aha, už ti rozumím, Bureli.“

Aiko se vrátila z příďe a posadila se vedle Burela. „Aiko, pověz mi, co je smyslem života?“

Pohlédla na něj a nakonec řekla: „Nejdůležitějším pravidlem života je žít.“

„Nic víc?“

„Nic víc.“

Alos zafuněl. „Dybyste se zeptali mě, tak bych vám řek, že jedinej důvod, proč sme tady, je v tom, aby se bohové měli v čem šťourat pro vlastní povyražení.“

Delon se zasmál. „Myslím, že teď si na to kápl, starouši. Jsou-li bohové... nebo ti nad nimi... doopravdy za život odpovědní, stvořili ho proto, aby se pobavili. A právě to je smyslem našeho zdejšího bytí: odehrát dobré představení.“

Burel pohlédl na Fretku, ale tajen pokrčila rameny, a proto se zahleděl na Arin.

Dylvanka si odkašlala. „Nevíme, co měly prvotní síly v úmyslu, když všechno uvedly do pohybu. Snad je každý z nás jen bezvýznamným člán-

kem dlouhého řetězu, který vznikl ze skromného počátku a má být zakončen nějakým vznešeným závěrem. Nedokáží říci, kde ten řetěz začal, neumím povědět, v jakém stádiu se nachází dnes, ani to, kde skončí, skončí-li vůbec někdy. To proto, že neznám mysl těch, kteří ukovali jeho první články. Ale každý z nás je pouhým článkem spojujícím minulost s budoucností a nikdo, koho znám, nedokáže říci, nač by měl ten řetěz sloužit. Myslím, že na tohle má správnou odpověď Ferai."

Delon na Fretku vytřeštil oči. „Jaká je ta odpověď, drahoušku?"

„Žádnou nemám," odpověděla Fretka. „Jen jsem pokrčila rameny, protože smysl života prostě neznám."

„Přesně tohle jsem měla na mysli," řekla Arin. „Přesně tak."

„Podle map," řekl Egil, „jsme na okraji pirátských vod. Dívejte se velmi pozorně a spatříte-li plachtu—"

„Kaštanově hnědou," vyhrkl Alos pisklavým a napjatým hlasem.

„Ach, ano, kaštanově hnědou plachtu, tak svolujte všechny na palubu a nachystejte se skasat naše plachty."

„Skasat naše plachty?" zeptala se Fretka. „Ale proč?"

„Aby nás tak snadno nezahledli," odpověděl Egil. „Náš trap má hluboký ponor a holou tyč — stožár — tak snadno nezahlednou. Ale kdyby nás i přesto zahledli, teprve pak plachty zase vy-kasáme. Tak bychom měli být na útěku do dvaceti srdečních úderů."

„A dokážeme těm pirátům upláchnout?" zeptal se Delon.

Egil rozhodil rukama a pohlédl na Alose. Na starcově horním rtu se perlily krůpěje potu, když odsekával: „U Adonovejch kulek, jak to mám vědět?"

Egil se obrátil zpět k Delonovi. „Třeba se naším pronásledováním nebudou ani obtěžovat, když zjistí, že jsme jen bezvýznamná šalupa a ne nějaká břichatá obchodní loď."

Aiko zavrčela, ukázala na Burela s Arin a řekla: „Pokud se přiblíží, budou mít nejdřív co do činění s našimi šípy. Viděla jsem, jak zračnou lukostřelkyní je dara Arin a znám své a Burelovy kvality. A pokud by je to nezastavilo, pak budou muset čelit našim čepelím, až na ně zaútočíme na jejich palubě."

„Až na ně zaútočíme na jejich palubě?" zeptal se Delon a hned poté se rozesmál.

Kromě Alose, který seděl u kormidla, ztěžka dýchal a klepal se, se k jeho smíchu přidali i ostatní.

Dvacet dní a nocí se *Brise* za dobrého i špatného počasí probíjela Ava-gonským mořem. Kličkovala jím v západním směru, pryč od Sabry. Za

celou tu dobu zahlédli jen jedinou loď a nespatriili vůbec žádnou pevninu, ani malinkatý ostrůvek. Když se dvacátého dne začínalo stmívat a moře bylo ještě rozbouřené ostrým větrem z předešlého dne, zahlédli konečně nad vzdáleným západním obzorem, pod tenkým srpkem nového měsíce, v dáli nízkou pevninu, která se v houstnoucím soumraku podobala ebenově černým mračnům blížící se bouře.

„To je ostrov Kistan," řekl Egil.

KAPITOLA 60

Arin se zadívala na půlměsíc, jenž byl nyní nový a velmi tenký a jeho útlý oblouk právě sklouzával za temnou siluetu Kistanu. „Alosi, rozhodla jsem se, že se tam musíme dostat za noci. Cítíte se na to?”

Alosovi poklesla čelist. „Vy ste zešílela?”

Aiko se v přítomnosti naklonila, až se nosem téměř dotýkala starcova nosu. Oči jí zajiskřily. „Odpověz na otázku,” ucedila přes zaťaté zuby.

„Bude noc, daro. Černá jako uhl. Až tam doplujem, už nebude svítit ani měsíc.”

„Alosi, já vím, že bude tma,” souhlasila Arin, „ale který čas je k neporozrovanému proniknutí dovnitř lepší?”

„Koukejte, už dřív sem říkal, že nemůžu *Brise* kormidlovat přes útesy, když je nevidím. Todle nedokáže nikdo.”

„Jak jsem vám už jednou řekla, Alosi, budou svítit hvězdy, při jejichž svitu vidím docela dobře. Budu vašima očima.”

Stařec zalapal po dechu, zafuněl a pak řekl: „Máme velkou vyhlídku, že se všichni zabijem.”

„Alosi, přesto se vás ptám, zda dokážete kormidlovat, když vás povedu.”

„Ty skaliska sou vostrý jako zuby!” zasyčel.

„Jsme-li na kořistnické výpravě v neznámých vodách, používáme jeden starý fjordlandský trik: připlouváme za přílivu, protože je větší šance, že bude mezi trupem a číhající mělčinou víc vody,” prohlásil Egil.

„Rád bych věděl, kdy nastává příliv,” poznamenal Delon a zadíval se na mizející měsíční srpek a posléze přes stůl na Arin. Ta zase pohlédla na Alose.

„Při tomhle měsíci bude kolem půlnoci,” zamumlal stařec, „ale i tak bude pokus přeplout útesy v největší tmě pěkná pitomost.”

„To byste tam raději vplouval přímo před zraky korzárů?”

„Ztřeštěnost, potrhlost. Nic jinýho než šílenství,” skuhral stařec.

„Přesto...”

„Dobrý, dobrý,” zaskučel zase. „Pokusíme se vo to za přílivu. Ale až budem chcípat, nechod'te za mnou prosit vo voduštění.”

Delon se rozesmál.

Jak se blížili k ostrovu, moře stále kypělo bouří z předešlého dne. S příchodem noci vál vítr od pevniny na moře. Hvězdy na nebi se otáčely a noc se po šest svícnin jen zvolna vlekla, než dopluli k místu, kde Arin zaslechla rachot vzdáleného příboje narážejícího na rozeklaná skaliska. Pokračovali

v křižování proti větru a po chvíli zaslechli, jak se voda valí a naráží na nespočetné skalní tesáky, probíjí se přes ně, vzápětí se opět vrací a zanechává za sebou slabou světélkující stopu. Pluli neustále dál a přibližovali se k burácejícímu vlnobití bijícímu proti tvrdé skále. Egil si pozorně prohlížel mapu a radil se s Arin, která pohlížela na hvězdy. „Jsou-li tyhle mapy správné, Alosi, pak jsme narazili na pevninu severně od zátoky. Zaboč něco přes tři nule na jih," ozval se konečně.

„Připravte se vobrátit plachty," zvolal stařec na svou ostřílenou posádku. Delon, Aiko, Fretka a Burel spočinuli rukama na otěžích plachet připraveni na Alosův příkaz k uvolnění lan a jejich povolení či přitažení dle potřeby. „Teď votočit," křikl Alos a prudce zatočil kormidlem. Posádka na pravé straně otěže povolovala, kdežto levá je přitahovala. *Brise* obracela před ve směru vanoucího větru a setrvačnost ji přenášela přes návětrí. Jak se loď dostávala do nového směru, plachty se nadouvaly a napínaly. Mířila pravobokem k jihu a plula teď rovnoběžně s třpytící se pobřežní vodou, která bouřila na mělčině.

Když se ocitla na tomto kurzu, požádal Egil posádku, aby všechny plachty, kromě hlavní plachty a vnější kosatky, spustila. To proto, že proplouvání Hadími tesáky za noci bude nebezpečné a bude ode všech vyžadovat rychlou odezvu. Znamenalo to plout dále bez čtyř plachet: bez horní kosatky, přední stěhovky, ráhnové plachty a horní vratiráhnové plachty. I když se plavili jen o dvou plachtách, *Brise* se pohybovala rychle, protože pevninský vítr dul výrazně a pěkně plachty nadouval.

Hnali se kolem pobřeží k jihu téměř pět mil. Pak Arin ukázala před sebe a řekla: „Támhle je ústí zátoky."

Všichni ostatní na palubě viděli jen třpytící se příboj a temný obrys ostrova vyvstávajícího do výše.

„Propluj kolem," nařídil Egil Alosovi. „Do půlnoci, než nastane nejvyšší příliv, nám zbývá ještě dost času a Arin si tak bude moci důkladně ověřit, jde-li skutečně o Hadí zátoku a zda dosud stojí ta orientační skaliska."

„Odchylte se trochu na pravobok," řekla Arin a roztřesený Alos zvolna otočil kormidlem, dokud Arin neřekla: „Stačí."

Brise nyní klouzala po hladině kolem skalisek, jejichž útesy byly vzdálené jen několik desítek yardů. Zatímco šalupa přeplouvala přes ústí zátoky, pozvedaly ji vzduaté vlny a do skalisek narážel příboj. Arin se nahýbala přes pravobok a pozorně vyhlížela před sebe.

„Ano, támhle je jedna z těch velkých skal," řekla, „a proti ní další a... konečně i ta třetí." Otočila se k Egilovi, zatímco loď dál prudce rozrážela vodu. „Je to skutečně Hadí zátoka."

Egil jen užasle přikývl, protože jediné, co v rozbouřené vodě viděl, byly

černé stíny na temném pozadí. Předpokládal jen, že některé z těch stínů by snad mohly být skály.

„Zatoč na levobok," křikl Egil, „vypluj s lodí na moře a dál nahoru podél pobřeží. Vrátime se, až proudění zeslábně, ale tentokrát už poplujeme dovnitř."

„Ale co s příbojem, Egile?" zakvílel Alos. „Je příliš silnej a mlátí do skal. Kolem všech útesů nikdá neproplujem."

„Moře je sice dosud rozbouřené po včerejším silném větru, ale my nemáme na vybranou," odpověděl Egil. „Nemůžeme na volném moři setrvat až do doby, než se uklidní, protože zatím nás před odhalením chránila sama Dáma Štěstěna a my nemůžeme spoléhat, že se k nám bude přivracet usměvavou tváří pořád. To ne. Alosi, průtahy jen všechno ohrožují. Nechtěl bych, aby nás zajali korzáři v době, kdy budeme vyčkávat, až se moře zklidní... A teď obrať loď na sever a pluj s ní dokola, dokud nenadejde čas, kdy s ní vplujeme dovnitř."

Alos se vzdycháním a hekáním křikl na posádku, aby se přichystala k obrácení plachet a spolu s ostatními odklonil loď od útesů. Když byli dostatečně daleko, provedl další obrátku k severu. Z čela mu přitom odkapával studený pot.

„Máš oči jako kočka, drahá, nebo jako sova."

Arin se na Egila usmála, pak ho chytila za ruku a spočinula mu hlavou na prsou. Ale nepromluvila.

„Potřebuju se napít," pronesl Alos. „Stačí ta léčivá pálenka. A neříkejte mi, že žádnou nemáte, protože já viděl, co schováváte do té truhlice s bylinkama."

„Ne, Alosi," odpověděla Arin, aniž by zvedla hlavu. „K tomu, abychom propluli, musíte mít jistou ruku a musíte být střízlivý."

„Ale, daro, dyť vo to právě de. Nemám jistou ruku proto, že se třesu jako vosika. To nevíte, že mě uklidní jediná malá sklenička?"

Aiko zavrčela a odtáhla se od Burela, aby si vzápětí přisedla ke starci. Così mu pošeptala do ucha a on zakvičel: „ííí!" Pak se chytil za rozkrok a odsunul se od ní.

Jak se Aiko vracela k místu vedle Burela, Arin pustila Egila, přešla k Alosovi, objala ho kolem roztřesených ramen a začala mu pobroukávat ukolébavku, kterou kdysi dávno slyšela prozpěvovat jednu lidskou matku. Ve svitu hvězd jí neušlo, jak mu tváří přelétl smutný výraz, který se vzápětí skryl v jeho zdravém oku. Dokázala si jej povšimnout jako jediná. Po chvíli mu zašeptala: „Žádný strach, Alosi, my to spolu zvládneme."

„Buďte nachystaný u kosatky a u hlavní plachty," zavřískl pronikavě

Alos, aby překřikl rachot příboje.

„Trochu na pravobok, Alosi," vykřikla Arin, která se vykláněla přes levou bočnici a pozorně vyhlížela vpřed do vodní tříště. „Tak je to dobře. Dobře. A teď udržujte směr."

Brise za sebou zanechávala stopu z bílé pěny, jež matně světélkovala. Šalupa směřovala kose k Hadím tesákům. Vlny byly s rachotem do skal, i když se proudění mělo každou chvíli obrátit. Třpytivé hvězdy, studené a mlčenlivé, pozorovaly ten zoufalý závod shora. Ano, závod, protože loď musela mít velkou rychlost, aby ji příboj nezanesl i s posádkou ke smrtelně nebezpečným skaliskům.

Loď se teď vyhýbala útesům. První orientační skála málem odřela trup na levoboku, zatímco Arin rychle přebíhala na pravobok, aby vyhlížela orientační skálu, jež se měla objevit před nimi. Vlny se rozrážely o skaliska, jejich vodní tříšť prolétala nad *Brise* a dopadala na všechno. Zmáčela loď, plachty i posádku. Arin si rychle protřela oči a bez ustání vyhlížela skálu vyšší než ostatní. V očích ji pálila sůl a vháněla do nich slzy. Snažila se jich zbavovat pomrkáváním.

„Levobok, Alosi, zvolná na levobok," vykřikla. „A teď udržujte směr."

„Nachystejte se votočit plachty," zapištěl Alos ustrašeně.

Loď se řítila řvoucí temnotou a smrt na ni číhala po obou stranách. Příd' praskala, do lodi vrážely vlny, pěna se rozletovala a všechny zalévala voda.

„Teď, Alosi! Teď!" vykřikla Arin.

„Teď," zařval Alos a silně se opřel do kormidla. „Vobraťte plachty."

Zzzzz... Uvolněná lana zabzučela o oporky, jak za ně prudce zatáhly silné ruce. Příd' *Brise* se stočila na druhou stranu a ani ne na délku paže na pravoboku vystávala do výše vysoká skála.

Ve chvíli, kdy byla loď ještě v silném náklonu, udeřila do skály zviřená voda a zřítíla se na palubu právě v okamžiku, kdy Arin přecházela k zábradlí na levoboku. V lomozici zpěněné vodě ztratila palubu pod nohama a narazila na jícnové roubení. Chvíli kolem sebe tloukla, ale nakonec se jí podařilo zachytit zábradlí na levoboku a vrávoravě se postavit na nohy. Zatřásla hlavou, aby si ji pročistila, vyklonila se a zahleděla se dopředu. Na *Brise* neustávala dopadat pěna, vodní tříšť a rachotící voda.

„Alosi, na pravobok!" vykřikla. „Ihned na pravobok!"

Ve stejné chvíli, kdy stařec rázně stácel kormidlo, se na levé straně vynořila ohromná černá silueta a—*švrrrrrk...* — trup začal drhnout o skálu. Pádící loď se otřásala, jak jí skála drásala bok, ale vzápětí ji vyzvedla vzedmutá vlna. Loď sice do něčeho vrážela, ale v tom se už ocitli za útesy a řítili se k další pohromě, jež číhala za nimi.

„Pravobok, pravobok," překřikovala Arin burácivý rachot rozdivoče-

lých vln. Alos se opřel do kormidla a *Brise* odpovídala. Za okamžik Arin znovu vykřikla: „A teď uhněte o jeden dílec na levobok, srovnejte loď a buďte připraven.“

Zatímco se šalupa řítila rozbouřenou a zpěněnou vodou mezi útesy v novém kurzu, pokusil se Alos něco zakřičet, ale vyšlo z něj jen slabé zakviknutí. Ale Egil ho zastal a na posádku zavolal sám: „Připravte se na můj povel stočit plachty na levobok!“

Buuuum! Narazily vlny do skály, až se voda všude kolem rozstříkla. Arin se podařilo protřít si oči. Vykřikla: „Připravte se!... Připravte se!... Pozóór... Ted’! Ted’! Alosi, ted’!“

„Ted’!“ zařval Egil. „Obrat’te ji, ted’!“

Zzzzz... Mokrá lana opět zasvištěla operkami, zatímco se *Brise* stáčela na levobok kolem ohromné pruhované skaliny a měnila směr ze severoseverovýchodu na jihozápad. Alos se silně opíral o kormidlo a prováděl ostrý obrat. Jak se příd’ stáčela přes směr, jímž váł vítr, kosatka s hlavní plachtou se na okamžik ocitly v protivětru. Ale vzápětí se plachty opět vzdemuly prudkým větrem, šalupa se zapřela do moře a prolétla změtí smrtonosných skalisek do zátoky za nimi.

„Přímo na severozápad,“ vykřikla Arin. „Držet kurz.“

Vpluli do ústí Hadí zátoky přes útesy, skaliska a burácející příboj. *Brise* byla sice potlučená, ale schopná další plavby. Když konečně vpluli do klidných vod, Alos, jenž byl donucen k výkonům daleko přesahujícím jeho skrovnou odolnost, prostě omdlel.

KAPITOLA 61

Když Aiko odnesla bezduchého Aloše na palandu v podpalubní kajutě, ujal se kormidla Egil. „Důkladně se dívejte kolem sebe, protože někde tady před námi je pirátské město a možná i mágoва věž. Arin, drahá, zvláště teď budu tvůj zrak potřebovat.“

Proploovali úzkou zátokou, jejíž ústí mělo šířku jen asi míli, a pak křižovali v jihovýchodním směru asi deset mil, než se had začal ohýbat. Klikatil se směrem k západu. Břehy po obou stranách zarůstala džungle, jejíž stromy byly vysoké a měly silné kmeny. Všude z nich visely liány. Vějířovité listy připomínající kapradí a nízký podrost pod nimi bránily v chůzi. Alespoň tak to tvrdila Arin, protože ve svitu hvězd dokázala povahu rostlinné spleti na březích rozeznat jako jediná.

Když ohybem propluli, Arin zasyčela: „Chier, pluj na levobok, vidím před sebou světla. Jsou to lucerny.“ Ale Egil už kormidlem pohnul, protože je rovněž spatřil. „Zkrátit plachty,“ zvolal přitlumeně.

Stočili se na levobok a spatřili ještě víc světél. Šlo o vzdálené žluté zářící lampy porůznu roztroušené. Některé vyzařovaly okny a jiné se pohupovaly venku v mírném vánku.

„Tohle město schované v pevninském záhybu je docela velké,“ poznamenala Arin. „Lodě kotví v přístavišti, nebo jsou uvázané u pobřežního mola na pravoboku.“

Jak se k němu blížili, řekl Egil: „Protože je už po půlnoci, myslím, že většina města spí stejně jako lodní posádky. Ale hlídky na lodích i v městských ulicích budou bdělé. Buďte opatrní a mluvte tiše, protože zvuk se nad vodou daleko rozléhá. Prosmýkneme se podél levého břehu.“

„Budu odměřovat hloubku olovnici,“ řekla Aiko. „Nebylo by zrovna vhodné, abychom najeli na mělčinu rovnou před jejich dveřmi.“

Egil souhlasně zabručel. „Dejte znamení jen tehdy, bude-li hloubka menší než dva sáhy.“

Aiko přešla dopředu a zastavila se u skříňky na středové palubě, z níž vytáhla olovnici. Pak odešla na příď a začala závaží spouštět do vody.

Egil znovu změnil kurz, protože protivítr nyní vanul přímo z plavebního koryta, takže mohl pouze křižovat. Stále se držel při levém břehu, stácel loď do protivětru a protloukal se vpřed jen po krátkých úsecích. Směr měnil často proto, aby pokud možno zůstával co nejdále od pravého pobřeží. Neustále se blížili k městu. Pak odkudsi zaslechli zpěv mužského hlasu a jinde zase vztekly ženské výkřiky, který byl náhle umlčen. Zaštěkal pes, pak další, jenž zakňučel a ustal poté, co kdosi chraplavě zalátelel v neznámé řeči — snad kistanštině.

Drželi se neustále v přítmí zahalujícím levý břeh a křižovali proti větru, jenž vanul z opačné strany plavební dráhy. Proplouvali podél budov, které tvořily jihovýchodní okraj města. Ze zádi jedné z malých plachetnic se ozval tlumený chichot a po něm plesknutí ruky na holou kůži.

Engil loď opět stočil novým směrem. Zvukově se šalupa projevovala pouze vrzáním lanoví a tlumeným šplícháním olovnice spouštěné Aiko do vody. Ryodanka zatím nedala žádné znamení, což znamenalo, že v místech, jimiž dosud propluli neklesla voda pod dva sáhy.

V tichu se znovu kdesi rozštěkal pes a tentokrát povykovat nepřestával, ale šlo-li o poplach nebo štěkal-li jen na krysu či něco podobného, to na palubě šalupy nikdo nevěděl a na pobřeží se o to nikdo zjevně nestaral.

Konečně minuli severní okraj města, jehož stavení byla zpola rozpadlá, a jehož omšelá plavidla kotvila daleko od sebe, anebo byla vytažena na břehu. Podle Arinina popisu se jednalo o rybářské bárky.

Křižovali a stáčeli se po větru v krátkých úsecích a zanedlouho se ocitli za dalším hadím ohybem. *Brise* se nyní dostala z dohledu města a znovu plula středem zátoky.

Úsvit je zastihl stále ještě při plavbě ve více méně severozápadním směru dlouhou, předlouhou zátokou, celkem asi patnáct mil daleko od pirátského města. Čarodějovu věž Arin dosud na džunglí porostlých svazích nezahlédla a nezahlédla na nich ani žádné jiné stopy po obyvatelích: žádné čluny vytažené na břehu, žádná mola, stezky, budovy či chatrče, zkrátka žádné přístřešky. Všechno vyhlíželo opuštěně jako by zde ani nikdo nikdy nebydlel. Do zpola slané vody stékaly ze svahů sladkovodní říčky a v zátoce byly vidět ryby. Na březích rostly bohatě plodící ovocné stromy, a když se rozednilo, začaly vysoko ve větvích brebentit opice a vzduchem se zpěvem prolétali duhově zbarvení ptáci. K nepřetržitému hemžení bzučících mušek a komárů, k nimž se připojily drobné černé a krvelačné mouchy, se přidávaly pohyby a zvuky časného rána. Všechn rojící se hmyz odpuzovala pronikavě čpící tekutina, kterou všem Arin potřela kůži.

„Zdá se,“ prohodil Delon při pozorování nedalekého pobřeží, na němž nenacházel ani stopy po nějakém osídlení, „že zde není nic, co by stálo za cestu sem, jinak bychom přece zahlédli nějaké známky civilizace.“

Aiko, která postávala vedle něj, řekla: „Bud’ je to tak, anebo proto, že máme před sebou něco děsivého.“

Burel zvedl hlavu od šavle, kterou právě brousil. „Tvá tygřice?“

Aiko přikývla a řekla: „Začíná šeptat cosi o nebezpečí.“

Burel něco zabručel a znovu nasadil brousek na zakřivené ostří šavle.

Ozval se Engil od kormidla: „Myslím, že bychom tu měli zakotvit a od-

dechnout si. Někteří jsou na nohách celý den a ostatní víc než půlden. Stejně bude muset někdo držet hlídku, zatímco budou druzí spát. Delone a ty, Fretko, jste vzhůru nejdéle. Běžte si hned lehnout." Egil se obrátil k Arin. „A ty též, drahá, vždyť si hlídkovala celou noc. Já s Burelem a Aiko přivážeme loď a já si vezmu první hlídku. Až si budu potřebovat oddechnout, vzbudím někoho, aby mě vystřídal."

„Alose," řekla Aiko. „Dopoledne už bude dost vyspaný."

Blížilo se poledne. Bylo tíživé parno, vzduch dusný a zcela nehybný. Až na bzukot hmyzu se nad džunglí rozhostilo ticho jako by se v nedýchatelném ovzduší odmítal hýbat sám život.

Alose zaléval odkapávající pot. Věnc řídkých vlasů měl přilepený na kůži, oblečení propocené a po obličej i těle mu stékaly velké kapky potu, které se v parném ovzduší odmítaly odpařovat. I když už vypil značné množství tekutin, zdálo se, že mu to nestačí. Každou chvíli spustil košili přes okraj lodě do zátoky, aby ji vzápětí zase nasáklou vodou vytáhl a otřel si s ní obličej, paže a prsa.

Všichni byli rozptýleni po celé palubě. Bylo příliš velké horko, aby se dalo spát v podpalubí. Dokonce ani venku ve stínu se odpočívat nedalo.

Nějakou dobu po poledni začal Egil ze spánku sténat. Jeho sténání probudilo Arin. A zatímco mu duši sužoval mučivý sen, vzala ho do náruče.

Když znovu brzy odpoledne vypluli, byli téměř k smrti unavení. *Brise* nyní plula v lehkém vánku, jenž vanul z vnitrozemí, jen zvolna. Ale vánek ulevoval od dusivého parna jen málo.

Během další plavby nastavili plachty na motýlka, aby lehký vítr nabíraly co nejvíce. Urazili tři míle, po nich další tři a zdálo se, že je vánek tím svěžejší, čím hlouběji vplouvají do zátoky.

Země kolem nich se počínala zvedat a tu a tam zahlédl pruhy holé skály. Ale pokračovali v plavbě dál a slunce pronásledované tenkým měsíčním srpkem začalo po nebi sestupovat.

Po celou dobu neustávala Aičina tygřice varovně mručet.

Když se slunce políbilo s obzorem, vypluli za posledním zákrutem a v dáli přímo před sebou zahlédli na jihu počátek hadovité zátoky obklíčený nebetýčnými skalisky. Ale jejich veškerá pozornost se neupínala k příkrým útesům na konci Hadí zátoky. Předmětem jejich zájmu nebyla ani plachetnice uvázaná dole u mola, ale pevnost zcela na vrcholu. V jednom z jejích rohu zvýrazňovalo zapadající slunce věž, jež se tyčila vysoko nad hradbami.

Když loď prudce stáčeli vzad a měnili kurz na opačný, aby se dostali z

dohledu, zaskřípal Egil u kormidla zuby a zasyčel: „Konečně jsem tě našel, ty parchante." Byl si totiž jistý, že právě objevili věž mága Ordruneho.

KAPITOLA 62

Za soumraku vklouzli s *Brise* do skrytého zářezu v jižním pobřeží zátoky. Zatímco shromažďovali a balili výstroj ke zlézání věže, Alos zoufale přihlížel a tiše brblal: „Je to ztřeštěnost, říkám, že je to bláznovství. Přepadnout čarodějnickou věž. Úplný Šílenství.“

„Víme, co si o tom myslíte, Alosi,“ řekl Delon a současně si do batohu vkládal horolezeckou výstroj. „Ale my to, starouši, i udělat musíme. A pokud byste chtěl jít s námi, jste vítán.“

„Já? A s váma? Nejsem takovej blázen, abych se k němu přibližoval. Zvostanu tady na lodi.“

„*Okubyomono*,“ zasyčela Aiko při svazování lana do smyčky.

Aniž by jí Alos věnoval sebemenší pozornost, řekl: „Esli vás všechny dostanou, nemyslete si, že pro vás pudu. Ani nápad. S prvním svítáním zvedám kotvu.“

Arin ustala v přípravách, přistoupila ke starci a vzala ho za ruku. „Alo-si, za prvního úsvitu by mohlo být příliš brzy. Všechno záleží na tom, jak pořídíme. Přála bych si, abyste před odplutím dvě noci vyčkal.“

Alos zrychleně a ztěžka lapal po dechu a odmítal jí pohlédnout do tváře, ale Arin ho vzala velmi jemně za roztřesenou bradu a otočila ho tváří k sobě. Starci se po lid svezla osamělá slza a po chvíli trhaně přikývl.

„Výborně, Alosi. Dobře.“ Arin poodešla stranou a natáhla tětivu na luk.

Když bylo po nějaké době všechno přichystáno, sňali z kajutní střechy malý člun a spustili ho na vodu. Aiko s Burelem zvedli své batohy, chopili se zbraní a přelezli přes bočnici lodě do člunu. Egil je dopravil na břeh, jenž byl vzdálen jen několik yardů. Před další cestou připoutal k malému plavidlu provaz, aby ho Alos mohl přitáhnout k šalupě, a pak převezl na břeh zbytek svých druhů.

Když se už všichni ocitli na břehu, upravil si Egil popruhy batohu a ob-rátil se k ostatním „Připraveni?“

Připraveni.

„Pojďme tedy.“

Když se otočili a vydali se do džungle, Alos za nimi naposled zavolal: „Esi vás dostanou, nehnu ani prstem, abych vás zachránil. Slyšíte? Ani prstem.“

Zmizeli v podrostu. Arin šla v čele, Aiko hned za ní, po ní Burel, Delon s Fretkou a naposled Egil.

Protože už slunce i měsíc zašly a pevninu začal uchvacovat příliv, pohl-

tila je tma. Nad korunami stromů teď na nočním nebi jasné zářily hvězdy, i když listovím pronikal dolů do džungle jen slabý odlesk jejich svitu. Přestože měla Fretka svítilnu se zacloněným světlem, jež prozařovalo jen uzounkou štěrbinou, všem, až na dylvanku s elfím zrakem, připadalo všechno jako černé stíny, jež se vynořovaly v jejich bezprostřední blízkosti, jako černé stíny na temném pozadí. Jen díky tomu, že se drželi těsně za sebou, se navzájem při postupu vpřed neztráceli. Nechtěli riskovat, že je někdo objeví, a proto kryt lucerny kvůli lepšímu vidění v temnotě neotevírali do větší šíře. V téměř úplné tmě slyšeli, jak se džunglí cosi pohybuje a mrská, jak po vrstvě plesnivého listí něco cupitá pryč a pak zase, jak se něco jiného prodírá křovím. Vytáhli zbraně, přitiskli se ve dvojicích zády k sobě a chystali se čelit nebezpečí. Ale nic nezahlédli a ani na ně nic nezaútočilo. Razili si cestu kapradím s velkými vějířovitými listy, liánami spadajícími ze stromů a drobnými plazivými bylinami. Překonávali obrovské padlé stromy, jejichž kmeny porůstal mech, plíseň, vlhké jedovaté houby a jiný měkký a poddajný porost.

Terén se zvolna zvedal a družina jím stoupala stále výš. Čím výše vystupovali, um se temnota snižovala, podklad nabýval skalnatého rázu a džungle řídla. Konečně se podél vysokého skalnatého ostrohu vynořili pod širým nebem. Pod nimi se rozkládala Hadí zátoka, ale mnoho z ní vidět nebylo.

Fretka štěrbinu svítilny uzavřela úplně, protože pevnost stála ve vzdálenosti necelé míle. Na jejích kamenných hradbách se odráželo mihotavé světlo pochodní a k nebi se zvedala neosvětlená věž. Uprostřed hradby s baštami na obou jejích koncích stála čelem k severu velká železná brána. Bašta nad bránou měla výhled přímo do zátoky. Od brány vycházela cesta, která vedla kolem pevnosti a posléze se v serpentínách klikatila dolů k molu, k němuž byla připoutána malá plachetnice.

Arin s přáteli postávali na východním srázu Hadí zátoky, kdežto věž se tyčila nad severozápadním rohem pevnosti. Po chvíli se ozval Egil: „Měsíc zašel a shora svítí jen hvězdy. Tímhle srázem bychom mohli dospět dost blízko k pevnosti. Pak bychom mohli hradby obejít bokem dozadu, abychom zjistili, zda-li by se tam pro nás nenašlo něco výhodného. A pokud nic takového neobjevíme, budeme kolem tvrze pokračovat tak dlouho, až dojdeme k věži, na kterou posléze vylezeme podle plánu.“

Když se přiblížili ke hradbám, spatřili na nich rozestavěné stráže. A když dospěli ještě blíž, dolehl k nim rachot zvedacího zařízení. Jako by někdo vytahoval padací mříž. Vzápětí se otevřela železná brána a ven vypochodoval oddíl s pochodněmi. Zatímco za ním opět zarachotila padací

mříž, pustil se serpentínami dolů k molu s plachetnicí.

„Vyhlížejí jako příslušníci některého z mizeráckých nečistých národů," poznamenala Arin. „Myslím, že jde o loky."

„Co by tu pohledávali drokhové?" zeptal se Delon.

„Říká se, že černí mágové k sobě nečisté rasy přitahují."

„A Ordrune černým mágem rozhodně je," zabručel Egil.

„Je-li pravda, co říkáte, daro," ozval se zase Delon, „pak jsou v Ordru-
neho věži také trollové, ghulové, hěloři a další. Je-li to tak, náš úkol může
být dvojnásob obtížný."

Aiko se sice dotkla místa mezi řadry, na němž měla vytetovanou tygří
hlavu, ale neřekla nic.

Pak se ztratili v okrajovém úseku džungle a začali zvolna postupovat
kolem pevnosti. Občas se zastavovali a opatrně vycházeli ven, aby se podí-
vali, zda-li se někde nedá dostat přes hradby. Pokud by takové místo našli,
nemuseli by šplhat po vnější stěně věže.

Hradby měly výšku asi třiceti stop a široký pás kolem tvrze byl zbaven
porostu. To proto, aby mohli lučištníci vystřelovat na nepřítele šípy bez
jakýchkoliv překážek a také proto, aby se nepřítel nemohl k hradbám dostat
nepozorovaně. Ale i s tím přátelé počítali. Na Fretčinu radu zakoupili v
Sabře pro případ potřeby oboustranné maskovací pláště, jež jim měli po-
máhat splynout s krajinou. Z jedné strany byly šedohnědé a z druhé šedo-
zelené. Nyní je měli sbalené a připoutané k batohům. Zatímco si pozorně
prohlíželi holé, vegetací nezarostlé pásmo, Fretka jim šeptem sdělila, že se
v pláštích k hradbám mohou připlazit, aniž by byli spatřeni.

Hvězdy na nebi nehlučně kolovaly a přátelé v jejich svitu pozorovali
hnědočerné strážce kráčející po kamenných hradbách.

Nenašli nic, co by je přimělo změnit plány, a tak se opět vplížili do
džungle. Pokračovali podél hradeb k jihu a pak za ně. Dlouho si všechno
prohlíželi. Noc ubíhala. Když dospěli na východní stranu pevnosti, stále
neobjevili nic, co by jim připadalo nevýhodné, a proto se na jejich původ-
ním plánu vylézt na věž nic neměnilo.

Znovu se ponořili do džungle. Zvolna obcházeli tvrz k západu. Hvězdy
na nebi pokračovaly ve svém kolotu. Ani když došli na okraj porostu a
prohlíželi si západní hradbu, neshledali nic, co by je mělo odchýlit od pů-
vodního záměru.

Pak se prodrali podrostem lián a vyklouzli z džungle proti severozápad-
nímu rohu. Stanuli před vysokou kamennou věží. Její vnitřek osvětlovaly
mihotavé pochodně.

„Zdá se, Egile, že tvůj náčrtek je přesný. Vypadá to, že kolem vnější zdi

věže žádný parapet není," zamumlal Delon.

„Ovšem jsou tam střílny pro lučištníky," poznamenala Arin. „A jsou-li uvnitř stráže—"

„Žádný strach," přerušil ji Delon, „všiml jsem si, že jsou zdi věže zhotoveny z velkých kvádrů poskládaných na sebe, občas s použitím malty a někdy bez ní. Myslím, že je tam dostatek spár a škvír, které nám umožní vylézt nahoru, aniž bychom se museli poutat. Nebudeme muset zatlouci jedinou skobu. Půjde tedy o tichý výstup."

Arin vzhlédla k nebi. „Blíží se půlnoc."

„Tak se do toho pusťme," řekl Egil a odvázal maskovací plášť od batohu. Pak ve svitu hvězd pohlédl na Fretku. „Šedohnědou stranou navrch?"

„Ovšem," odpověděla.

Pomalu a opatrně se kousek po kousku plazili po břiše otevřeným terénem, naslouchali, zda se neozve poplach, a současně sledovali pohyb na hradbách. Všechno vyhlíželo poklidně, ale náhle vznikl na hradbách nějaký rozruch a všude se rozléhal velký křik.

„Stůjte. Nehýbejte se. Snad to není kvůli nám," řekla tiše Fretka.

Se skřípěním a rachotem se zvedala padací mříž.

„Připravte se k ústupu," sykl Egil. „Jejich příliš mnoho, abychom s nimi bojovali. Za žádnou cenu nesmíme dopustit, aby nás ta zrůda uvnitř dostala."

Aiko sice zavrčela, ale nic neřekla.

Vzápětí ven vypochovalo několik droků, aby zjistili, co se děje v zátoce.

Zdola zaléhaly hrůzyplné výkřiky a jekot, které dosahovaly okraje srázu nahoře. Pak je vystříдалo úpění a skuhrání a po nich další vystrašený křik. Mizerácká tlupa dusala vzhůru poslední zatáčkou a vzápětí dosáhla okraje plošiny. V jejím středu klopýtal a byl postrkován spoutaný, ječící, žadonící a zhroucený jednooký stařec.

Byl to Alos.

KAPITOLA 63

Když drókhové vtáhli vřeštícího Aloše do tvrze a padací mříž se opět s rachotem spustila, řekl Egil: „Musíme ho zachránit.“

Aiko, která stála vedle něj, bezbarvě pronesla: „Pokusíme-li se o to, ohrozíme náš plán.“

Egil k ní otočil hlavu a řekl: „Pokud to neuděláme, zemře strašlivou smrtí.“

„Vždyť jde o člověka, který prohlásil, že když nás chytí, nehne pro naši záchranu ani prstem,“ zasyčela Fretka.

Teď se zase Egil otočil k ní. „Ale jeho tvrzení se v praxi neprokázalo.“

„Kdyby ano, tak by selhal,“ řekla Aiko.

„A ty bys chtěla, abychom také selhali?“ zeptal se jí Egil. „Nejsme to teď my, které prověřuje praxe?“

Aiko se na něj chladně zahleděla a řekla: „Chceš na tutéž úroveň stavět život jedince proti životu všech, kteří budou ztraceni, nepodaří-li se nám naše poslání úspěšně dokončit?“

„Tak či onak,“ zasyčel Delon, „ať má či nemá jeden život tutéž váhu jako spousta životů, teď je třeba se do toho pustit, teď, dokud se strážce věnují divadlu, které jim ten uječený staroch v řetězech právě předvádí.“ Delon se začal plazit k základům věže. Domníval se, že k cíli bezpečně dospěje. Spoléhal na maskování pláště i na rozptýlenost strážce vyvolanou starcovým polapením.

Ostatní se pustili za ním...

...a během chvilky dospěli k věži.

Starcův křik se dosud nesl vzduchem, ale náhle ustal, jako by se za ním zavřely nějaké dveře.

Delon stál ve tmě pod věží a pozorně si prohlížel kamennou zeď. Fretka vedle něj ohmatala kvádry a pak prohlásila: „Řekla bych, že by to nemělo být nijak zvlášť náročné.“

Delon přikývl a obrátil se k ostatním. „Ty kvádry jsou velké, mají nerovný povrch a s maltou se na nich šetřilo. Všichni bychom po tom zdivu měli dokázat lézt volně, ale já se krátkým lanem upoutám s darou Arin a Burel udělá totéž s Egilem.“

„Ale já s Burelem bychom se neměli poutat. Co když bude třeba bojovat?“ namítl Egil a prohlížel si kamenné zdivo. „I když žádné zkušenosti nemám, myslím, že to zvládnu.“

Delon pohlédl na fjordland'ana a pak řekl: „Bureli, drž se u něj pro případ, že by potřeboval pomoc.“

„Polezu jako první,“ řekla Aiko.

Zbavili se všeho nepotřebného z výstroje. I když s horolezeckou výstrojí při lezení na věž nepočítali, navlékli si popruhy a připevnili k nim lana, svítilny, skoby a karabiny. Postupovali vlastně podle Delonova výroku: „My prostě nevíme, co nás může očekávat.“

Aiko s Burelem si upravili řemínky a přezky u opasků na nošení mečů tak, aby je mohli mít na zádech. Arin si přes rameno přehodila luk s toulcem a pak ji Delon připoutal lanem k sobě.

Konečně měli všechno připraveno. Pustili se do zlézání věže. Aiko v čele a hned za ní Egil. Ryodanka mu šeptem radila, jak si má počínat s rukama a nohama. Vlevo od Egila a trochu pod ním lezl Burel. Následovali Delon s Arin propojení lanem a vedle Arin lezla Fretka.

Šplhali po drsném zdivu stále výš. Některé z kvádrů měly na rozpukáních předních stěnách výstupky, kdežto jiné byly hladké jako by je někdo otesal. Oporou pro nohy a úchyty pro prsty na rukou i nohou jim byly hlavně škvíry a spáry mezi kvádry. Arin i Egil, kteří příliš zkušeností s lezením neměli, šplhali vzhůru bez obtíží, i když se drobná dylvanka muse-la občas k dalšímu úchytu pořádně natáhnout.

I když pochodně na hradbách ještě stále vyzařovaly do noci, lezli nahoru v téměř černém zástinu. Nyní se už dostali nad úroveň předprsně a spoléhali na zaoblení věže coby krytí před strážemi. Lezli vzhůru kolem úzkých střílen. Kdyby byly hlídky uvnitř ostrážité, možná by je objevily. Ale protože se žádný poplach neozýval, pokračovali v dalším výstupu.

Šplhali v naprostém tichu a zanedlouho měli půlku cesty vzhůru za sebou. Posléze už tři čtvrtiny. V tom se Aiko zastavila a Egil ve svitu hvězd a mdlé záři pochodní zahlédl, že ukazuje kamsi dolů do dálky. Ostatní rovněž ustali v lezení. Egil důkladně vecpal prsty do spáry a obrátil hlavu, aby se mohl podívat ve směru, jímž Aiko ukazovala. Ve svitu pochodní spatřil v zátoce na Ordruneho molu *Brise* uvázanou vedle malé plachetnice. V duchu zasténal. Ordruneho mizeráci sem tedy nepřivlekli jen Aloše, ale i šalupu. Uvědomoval si, že k útěku z Ordruneho doupěte potřebují loď. Ale jak se teď k *Brise* dostanou nepozorovaně, a jak odplují, aniž by vyvolali rozruch?

Protože se ale Aiko znovu pustila do výstupu, odložil Egil své úvahy na jindy a následoval ji stejně jako ostatní pod nimi.

Konečně Aiko dospěla na úroveň oken na vrcholu věže. Odchýlila se stranou k západnímu oknu a směřovala k bodu, z něhož bude vidět, pokud by se některý ze strážců podíval nahoru. Egil se vytáhl do stejné výšky a začal se přesouvat za ní. Burel se držel těsně za ním. Aiko pomalu přecházela z nejtemnějšího stíhu do tlumeného světla pochodní. Pak se zastavila, pořádně se zaklesla a trochu se odklonila, aby mohla vyhlédnout za oblouk

věže a dolů na prostor kolem západní hradby. Když se ujistila, že se žádná z hlídek nahoru nedívá, začala se blížit k oknu.

Po několika úchytech dospěla k okraji černého otvoru. Pozorně se zaposlouchala a pak se odvážila nahlédnout dovnitř. Pak tasila z pochvy meč, přehoupla se přes okenní parapet a zmizela uvnitř.

Egil ji následoval, a když dospěl k oknu, bez váhání se přehoupl za ní.

Aiko zapálila lampu se zacloněným světlem a kruhovou místnost osvětlil tenký a tlumený paprsek světla, který ale nebyl tak silný, aby byl vidět zvenčí. Egil se přehoupl dovnitř v okamžiku, kdy Aiko podle plánu zatahovala závěsy na ostatních oknech, a přidal se k ní. Mezitím se oknem vecpal Burel a hned za ním Delon. Po něm Arin a nakonec Fretka.

Delon odepnul lano, které jej poutalo s Arin, a pak rychle zatahl závěs u okna, kterým se dostali dovnitř. Aiko s Burelem se se zbraněmi v rukou postavili ke dveřím vedoucím na schodiště. Egil současně o něco víc odclonil světlo lampy, aby se mohl porozhlédnout po truhlici. Objevil ji rychle.

Pak zbraně vytáhli také Egil s Delonem a přidali se k Aiko s Burelem. Fretka s Arin po boku podřeply u železem pobité truhlice se třemi zámky. Fretka celou truhlici bez jediného doteku pozorně prohlížela. Hledala nástrahy, pasti a poplašná zařízení. Když žádné neobjevila, zadívala se na Arin. „Daro, využijte svého osobitého pohledu a zjistěte, zda není očarovaná.“

Arin přikývla, zahleděla se na truhlici a pokusila se <zahlednout>.

„Feraí, obklopuje ji jemná záře.“

„Co to znamená?“

„Nevím.“

Fretka se zhluboka nadechla a zvolna vydechovala. „Čert to vem. Je lhostejné, je-li uvnitř nějaký alarm. My se do ní prostě dostat musíme. Velmi pozorně sledujte, nedojde-li k nějaké změně.“

Pak se Fretka zahleděla na trojici zámků a i ty pečlivě zkoumala. Po chvílce rozbalila kožený hadřík, v němž měla sadu paklíčů. Jeden z nich si vybrala, pohlédla na Arin a dotkla se petlice na pravé straně.

„Žádná změna.“

Pak Fretka vsunula paklíč dovnitř a aura se ani poté nijak nezměnila.

Fretka se paklíčem pustila do průzkumu klíčové dírky.

Čas se nesnesitelně vlekl.

Klik!

Fretka pohlédla na Arin. Dylvanka zavrtěla hlavou.

Fretka odložila zámek stranou a přemístila se k levé petlici. Tentokrát si zvolila jiný paklíč.

Čas se nadále vlekl a jedinými zvuky, které slyšeli, byly tichý ševel dechu a slabé otírání mosazi o ocel.

Klik!

Arin opět zavrtěla hlavou.

Nyní se Fretka začala zabývat prostředním zámekem, do jehož zvláštní klíčové dírky se dlouho a upřeně dívala. Nakonec si tiše povzdechla, vydala dva paklíče a oba do ní zasunula.

Čas neustále plynul. Odkudsi z dálky k nim dolehl výkřik a dupot nohou tlumené těžkými závěsy. Egil pohlédl na Aiko a zamumlal: „Výměna stráží?”

„Snad,” odpověděla.

„Co říká tvá tygřice?”

„Je velmi rozrušená, ale v tomhle stavu se už nachází od té doby, co jsme se dostali na dohled od tvrze. A čím více jsme se k ní blížili, tím neklidněji se projevovala. Zrovna teď mručí, že je nebezpečí velmi blízko.”

Egil si zhluboka povzdechl. „Aiko, nám ale nezbyvá nic jiného, než čekat.”

Čas se nepřestával ploužit. Konečně vzala Fretka třetí paklíč a vsunula ho do klíčové dírky ke dvěma předešlým. Sípavě dýchala přes zatřáté zuby jako by vynakládala velkou námahu a něco si pro sebe huhlala.

Klik!

Fretka ulehčením prudce vydechla a pohlédla na Arin.

„Nic,” zamumlala krátce dylvanka. Fretka odložila na podlahu i třetí zámek, přejela rukama po víku truhlice a pak ho zvolna a opatrně nadzvedla.

Arin zalapala po dechu. „Aura změnila barvu.”

„Past? Alarm?”

„Nevím.”

Pozorně naslouchaly, ale zvenčí k nim žádné poplašné signály nedoléhaly.

Fretka na okamžik zatajila dech, pozvedla víko o několik prstů a pak ustala.

„Žádná změna,” řekla Arin.

Pak už Fretka víko odklopila úplně.

Vyčkávala..

Nedělo se nic.

Nahlédla dovnitř a řekla: „*Merde!* Nic než samé papíry.”

Pak do ní nahlédla i Arin. „*Vada!* Všechny světélkují.”

S pomocí Fretky se pustila do prohlídky svítek uvnitř. Každý zvlášť rozvínovaly a některé ihned odkládaly stranou. U jiných se zastavovaly a

pročítaly je. Fretka Arin předávala takové, které sama nedokázala přečíst. Za chvíli byla podlaha kolem nich posetá pergamenem. Pojednou Arin sykla: poslechněte si tohle: „Zde jest místo, na němž jsem ukryl zelený kámen — nefritový talisman nesmírné síly: spočívá nyní přikován v Tůni krakatic a jest uložen ve stříbrné skříňce vykované trpaslíky. Tůň jest hluboko ve skále Dračího hradu a lze se k ní dostat jen dvěma způsoby. Jeden vchod vedoucí ke skříňce jest na vysoké skalní římse, na převisu, jenž žárlivě střeží draci, neboť právě tam je jejich přestupní brána do dračího světa Kelgoru. Přímo pod strmým kamenným srázem této římsy jest druhý vchod, jest těsně pod hladinou Borealského moře. Pod vodou se do skalnaté hory zařezává trhlina přes míli dlouhá. Touto průrvou se ven valí mohutný příval, jenž je tak silný, že jej žádný plavec nepřekoná. Myslím, že jej pohání Velký malstrom, vír, který se otáčí nedaleko odtud. Od tohoto podmořského vchodu vede stezka dlouhá asi osminu míle k Tůni krakatic, v níž je přikována skříňka s Dračím kamenem. Za přílivu je stezka v celé délce pod vodou, ale za odlivu jest pod vodou jen jejích prvních sto stop délky. Ale proti proudu stejně nikdo dovnitř vplout nedokáže.“

Arin zvedla hlavu od pergamenu. „Tohle je ten pravý!“

V tom okamžiku se ozval tichý smích a kdosi řekl: „Lámal jsem si hlavu nad tím, co vás sem přivádí.“

Ozval se zvuk tříštěného skla.

Místnost se zaplnila čímsi páchnoucím.

A zatímco se Egilova mysl hroužila do tmy, místnost ozářilo světlo a z neproniknutelného stínu vytvořeného tajemným kouzlem hned vedle jedné z vysokých zásuvkových skříní vystoupil mág v černé říze.

„Ordrune, ty parchante,“ vyrazil ze sebe těžce dusící se Egil a ochable se pokoušel pozvednout sekeru. Ale ta mu vypadla z ochromených prstů a zazvonila o podlahu. Egilovým uším připadal ten zvuk ohlušující. Zněl v neproniknutelné temnotě, jež ho celého pohlcovala, jako obrovský zvon zkázy.

KAPITOLA 64

Egilovi v hlavě bolestivě tepalo. Ležel na něčem vlhkém a nozdry mu naplňoval jakýsi kyselý zápach, z něhož se málem pozvracel. Sténavě se převalil na záda a jeho pohyb doprovodil mlaskavý zvuk. Otevřel oči do mihotavého světla pochoďně a uviděl černý kámen. Pozvedl třesoucí se ruku k hlavě, jež mu třeštila následkem mágem použitých jedovatých výparů. Když se posazoval a rozhlížel, bolestivě sebou poškubával. Pohled mu dopadal na kamenné zdivo, strop a podlahu, na kamenné sloupy a železné mříže zapuštěné do kamene. Nacházel se v kobce, po jejíchž obou stranách byly další vězeňské cely. Celá řada jich byla rovněž na opačné straně chodby. Na jednom konci chodby byly železem pobité dveře s pozorovacím okénkem opatřeným kovovou mříží. Seděl na vlhké hnijící slámě a hned za mřížovím jeho cely stál kbelík s provazovým držadlem, kdežto z opačné strany u něj stála dřevěná miska s dřevěnou lžící zanesené zbytky dávno zaschlé kaše. Nepotřeboval zkoumat, kde je, protože tu už kdysi dávno byl. Znovu se nacházel v Ordruneho páchnoucím vězení.

V protější cele nejasně zahlédl v šeru pohyb. Když poznal, že jde o Arin, srdce se mu zřítilo do hlubin zoufalství. I ona se tedy stala vězenkyní zruďného mága.

Poté, co si uvědomil, že se vyplnila nejhorší z jeho nočních můr, se zoufalý a sklíčený zvedl. A právě v okamžiku, kdy se postavil, ozval se z cely dále vpravo nářek a prskání.

Byl to Alos.

„Egile,“ zakvílel. „Egile.“ Vzápětí se mu hlas zlomil ve skučivý vzlykot, a i když se pokoušel promluvit, slova mu zanikala v nářku, kňourání a vzdychání.

V celách mezi Egilem a Alosem leželi Burel s Delonem. Vlivem Ordruneho smrdutého plynu byli dosud v bezvědomí, ale už se začínali hýbat. Aiko s Fretkou byly uzamčené v celách naproti Egilovi, hned vedle Arininy cely. Fretka byla nahá a oblečení měla rozházené po cele. Ve chvíli, kdy se tam Egil díval, se obrátila na záda.

Egil přistoupil k mřížím své cely a pohlédl do kbelíku. Byla v něm voda. Poklekl a protáhl ruku mřížovím, aby si trochu nabral do dlaně. Uvědomoval si, že zapáchá, ale přesto si s ní potřísnil krk, aby ulehčil třešticí hlavě. Ale žádnou znatelnou úlevu při tom nepocítil.

Pak se na nohy zvedla Aiko a stejně jako Egil přešla k mřížím své cely. Bezvýrazně se přes chodbu zadívala na Egila a vzápětí pohled stočila k Alosovi. Stařec neustával kvílet. Pak se Aiko zlověstně rozhlédla po svém okolí.

„Ach, Egile, neobviňuj se," zaprosila Arin. „Je-li někdo vinen, pak jsem to já, protože jsem tu místnost měla nejprve prohlédnout svým osobitým <zrakem>. Byla bych objevila Ordruneho úkryt v tom magickém stínu."

Aiko se dotkla prsou. „Ne, daro, selhala jsem já. I když tygřice upozorňovala, že je nablízku nebezpečí, nic jsem nepodnikla."

„Ooh," zasténal Delon a držel si hlavu. „Jak jsem kdysi někoho zaslechl říci, teď je třeba řešit problém a ne se přít, komu za něj připsat vinu."

Fretka, která se mezitím oblékla, se natáhla po dřevěné lžici pokryté zaslhlými zbytky nějaké šlichty spočívající v jídelní misce. Po chvíli ji odhodila a řekla: „Není k ničemu." Pohlédla na opačnou stranu na Delona a řekla: „Vzali mi všechny paklíče, dokonce i ten, který jsem měla ve vlašech."

Delon rozhodil rukama a pokrčil rameny. „To proto, že tě Ordrune pozoroval při otvírání té truhlice... a já tentokrát nemám žádnou přezku, kterou by—"

Jeho proslov přerušilo zařinčení u dveří. Otevřela se špehýrka a dovnitř nahlédl nějaký drókh. Zarachotil klíčem v zámku. Dveře se dokořán otevřely a dovnitř vešel Ordrune v doprovodu ozbrojené družiny drokhů v brnění.

Mág se zastavil u první obsazené cely. Alos vykřikl a po čtyřech odšťachal k zadní stěně cely. Tam se schoulil, skuhral a kňučel. Ostatní vězni ale zůstávali vzdorovitě stát. Když se Ordrune opět rozešel, zlomyslně se šklebil. Zastavil se u Aiko, která jako by náhodou spustila ruku k pasu. Ordrune se zasmál. „Kdepak, má drahá, hvězdice, kterou jsi po mně tak chabě hodila v mé svatyni, mě nezasáhla a ostatní už nemáš."

Aiko neodpověděla.

Ordrune pokračoval v obchůzce a postupně se před každým ze zbylých zajatců zastavoval. Naposled došel k Egilovi. Zahleděl se na jeho rudou pásku přes oko a zamyšleně svažtil čelo. Pak se mu ve tváři objevil výraz pochopení. „Ty mě překvapuješ, kapitáne. Myslel jsem, že tohle místo znovu už nikdy nenajdeš." Pousmál se. „Zřejmě tě sem přivedly příjemné vzpomínky, co říkáš? Pověz mi, kapitáne, spí se ti dobře?"

Egil sevřel mříže rukama tak silně, až mu na nich zbělely klouby.

„Ano, a teď si zase tady," pokračoval Ordrune, „možná proto, že ses tu posledně řádně nepoučil." Pak ukázal k ostatním celám. „Ale na tom nesejde. Vždyť tu mám víc než dost materiálu, jímž mohu tvé utěšené snění ještě obohatit."

Egil neartikulovaně zařval a vyrazil vpřed. Prostrčil paže mřížovím a snažil se Ordruneho zachytit, ale mág stál mimo jeho dosah. V tomtéž

okamžiku — *prásk!* — a jeden z drokhů ho šlehl bičem přes paže. Ordru ne cosi slůsky zavrčel a drokh se zase stáhl. „Toho chci nezraněného," dodal a na Egila se usmál.

Pak se černý mág obrátil a vydal se ke dveřím pobitým kovem. Znovu cosi přikázal slůsky. Drokhové rozrazily dveře Alosovy cely a začali ječí- cího starce, který kolem sebe kopal, vytahovat ven.

„Kapitáne," zvolal Ordru ne přes rameno, „třeba se zase někdy posadíme k dobrému jídlu."

„Ordru ne, ty bastarde," zařval Egil. „Nech toho starce na pokoji!"

Okované dveře se s prásknutím zabouchly, pak s rachotem zaklapla i špehýrka a Alosovo kvílení s Ordru neho zlověstným smíchem ztichly.

Zcela zoufalý Egil se zhroutil na kamennou podlahu a zašeptal: „Ordru ne, vrať se a vezmi si místo něj mě."

Aiko podřepla, zvedla dřevěnou lžici a začala ji brousit o kamennou podlahu.

Egil zvedl hlavu a v oku se mu zračila beznaděj. „Musíme se dostat ven, protože jinak osud, který potkal mou posá—" zadrhl se, ale všichni věděli, co má na mysli.

Ferai," zavolala Arin, „zvládla byste otevřít tyhle zámky?"

„Budu-li mít nějaký drát, tak ano," odpověděla Fretka. „Ale teď nic dě- lat nemohu."

Burel se obrátil k Egilovi. „Kdy přináší dozorce jídlo?"

„To už máš hlad?" zeptal se Delon. „Těšíš se na drokhskou stravu?"

Ale ozval se Egil. „Pozdě. Myslím, že až po západu slunce. V té době večeří. Pak dozorce donese jídlo i nám."

„Třeba by mohl mít něco, čeho by mohla Ferai využít jako paklíče," ře- kl obr.

„Ach ták," řekl Delon chápavě.

„Dostaneme-li se.. .ne, spíš, až se odsud dostaneme," řekla Fretka, „bu- deme potřebovat zbraně."

Aiko ustala v broušení dřevěné lžice o drsnou kamennou dlaždici.

„Když otevřeli dveře..." ukázala na železem pobitá vrata na konci chodby, „zhlédla jsem za nimi místnost, která vypadala jako strážnice. Tam jistě nějaké zbraně budou."

„Počkejte," řekl Egil a vyskočil na nohy. „Přímo za strážnicí je zbrojni- ce... aspoň tam byla, když jsem tu byl minule."

„Až se tedy dostaneme z těchto cel a přes támhlety dveře," řekla Aiko, „máme šanci získat zbraně a utéci." Pak se zase vrátila k broušení.

„Ještě se musíme dostat přes tvrz plnou drokhů," podotkl Delon.

„A pak dolů k molu, kde je teď uvázaná *Brise*," dodal Egil.

„Pokud bychom se lodě nevzdali a nepustili se raději džunglí," řekl Burel.

Egil se přes chodbu zahleděl na Arin. „Drahá, teď je den nebo noc?"

„Je po první čtvrtině doby mezi východem slunce a polednem," odpověděla.

O její odpovědi nikdo z nich nepochyboval. Vždyť byla dylvankou s vrozenou elfí schopností vždy vědět, kde stojí slunce, měsíc a hvězdy.

„Egil cosi zabručel a řekl: „Myslím, že máme čas na útěk až do zítřejšího rána. Ordrune totiž zabíjí jednu oběť denně. Dřív než zítra si pro další nepřijde."

„Chceš tím říci, že Alos...?"

„Ano, drahá. Takhle to Ordrune dělává."

„Ach, *chier*." Arin skryla tvář v dlaních.

Fretka na ni pohlédla a pak se zadívala na prázdnou Alosovu celu. Pak prohodila: „Dobrá, ale pak jeho smrt nepromarníme. Pokud se mi dostane do ruky něco, co nás osvobodí, jak si budeme počínat pak? Jaký bude další krok?" Pohlédla na Burela. „Jakou máme volbu, ty fatalisto? Jakou předurčenou stezkou se pustíme?"

Burel se kysele zašklebil a pak se obrátil k Egilovi. „Egile, tys tu už jednou byl. Co bys poradil?"

Egil se zhluboka nadechl a řekl: „Inu, pokud se osvobodíme a zmocníme se zbraní, mohli bychom podniknout následující..."

Když jejich úvahy přerušilo tlumené prozpěvování za okovanými dveřmi, schylovalo se už podle Arin k západu slunce. Špehýrka se s rachotem otevřela a dovnitř nahlédl drokh. Spolu s ním dovnitř naplno dolehlo i hláhlení nějaké prostopášné námořnické odrhovačky. Pak kdosi rozrazil dveře a dovnitř vešli dva drokhové. Nesli starce, který z plna hrdla vyzpěvoval:

„Starej Snorri na zapřenou

Se svojí třínohou fenou

Vejlet si udělal do moře Borealského.

A tak ta Bájná Panna, konečně rácky vobtěžkána,

Synka Snorri Boriho povila pěkného."

Byl to Alos.

Opilý.

Drokhové otevřeli dveře jeho cely a strčili ho dovnitř. Stařec zavrával vpřed tak silně, že se do tlející slámy svalil po hlavě.

Drokhové si mezi sebou něco slukhsky zamumlali, pak zabouchli dveře, zamkli je a vzdálili se.

„Alosi, starouši," zvolal Delon, „vy jste naživu!"

Alos se převrátil a zažíral na strop. „Kdo to řek?"

„Mysleli jsme, že už jste mrtvý," řekla Fretka.

Alos zvedl hlavu a zacívil na celu. Pak se znovu převálil na břicho, vyškrabal se na všechny čtyři a dolezl po nich k mřížím. Na jednu z nich poklepal prstem a zaskuhral: „Ach, né. Už sem zase v arestu." Poté se rozeštkal.

„Alosi, starouši, povězte nám, co se stalo," zavolal Delon klečící u mříže, jež jejich celý oddělovala.

Popotahující stařec se na barda zadíval. „Dyt' víte, že sme v pasti," zakňučel.

Aiko ve své cele se k Alosovi obrátila zády.

„Ovšem. Přesto nám povězte, co jste zažil," vyzval ho znovu Delon.

„Co s vámi Ordrune dělal?"

„Dělal?"

„Ano. Kam vás odvedl. Co s vámi dělal?"

„U všech svatejch, dal mi krapet vína. A skvělýho." Zvrátil se na bok a posouval se po zemi tak dlouho, až se mu podařilo posadit zády k mřížím. Přimhouřil vidoucí oko a zabručel: „Řek mi, kdo byl ten parchant, kerej s trollí posádkou přepad Solstrále a potopil jí v ledovejch vodách Borealskýho moře."

Aiko se otočila. „A to je všechno, Alosi? Nic víc?"

Alos soustředěním krabatil čelo. „Připadá mi, že snad ještě něco jinýho, ale..."

„...opravdu, příteli, tenhle zločin spáchal Durlok se svou černou galérou. Durlok, který se domnívá, že je na tomto světě Gyphonovým místodržitelem, ale to já, Ordrune, se stanu Jeho zástupcem..."

„...pověz mi ale, milý Alosi, proč vás do mé věže přišlo jen sedm?"

„...tokající páv, no ne? Proboha, to by mě nenapadlo. A teď si zavdej trochu vína..."

„...říkáš, že jí usekla ruku?"

„...jednooký v temné vodě? Co by to jen mohlo znamenat?"

„...z klece Horního krále? Cože jen měla? Ach, to tedy vysvětluje, jak otevřela zámky, o nichž jsem si myslel, že je žádný zloděj odemknout nedokáže. Dovol, abych ti dolil sklenku..."

„...zabili démona Ubruxe? Ach, ti jsou opravdu strašní..."

„...tady, příteli, nadechni se té vůně z flakónu a pak si dáme ještě tro-

chu vína. To je v pořádku, jen to vdechni, jak ti říkám, na pochybnosti nedbej. Žádné námořníky v nouzi tak jako ty, s nimiž si byl na jedné lodi, už nikdy nezanecháš, protože si mi vůbec nic důležitého neřekl.. .ano, na-dechni se.. .vůbec nic důležitého..."

„...ale já sem si jistej, že sem mu nic důležitýho neřek."

„Na to, aby to bylo všechno, si byl pryč příliš dlouho," řekla Aiko. „O čem jste ještě mluvili?"

Alos se zakabonil. „Vo počasí, vo dusným vzduchu v džungli, vo krve-žiznivý hmyzi havěti, vo Durlokovi a jeho černý galéře a vo trollech, kerý přepadli Solstrále jenom kvůli tomu, že její kapitán s posádkou znali cestu do Hadí zátoky." Obrátil se a hněvivě se na Aiko zahleděl. „Řekněte, z čeho mě vobviňujete?"

„Je toho víc, než je znát," zasyčela Aiko.

Když se otevřela špehýrka a dovnitř nahlédl drokh, slunce už zapadlo. Pak v zámku zarachotily klíče a dovnitř vstoupil dozorce s kovovým kotlíkem. Kopnutím za sebou zabouchl dveře. Byl sám, ale choval se obezřetně. Posunky doprovázenými mručením vězně přiměl, aby se postavili k zadním stěnám svých cel. Všechny, až na Alose, který se v leže choulil u mříží a nevěděl o sobě. Teprve pak začal z kotlíku nabírat řídkou ovesnou kaši a vyklápěl ji do misek potažených škraloupy, jež stály u každé cely.

Aiko pohlédla na Fretku, která přikývla. A když drokh přistoupil k její cele, vykřikla: „*Saté!*"

Dozorce zvedl hlavu.

Vržená lžice, jejíž rukojeť byla vybroušena v ostrý hrot, ho zasáhla do hrdla. Kovový kotlík zazvonil o kamennou dlažbu, drokh zachrčel a rozpráhl paže. Zapotácel se a narazil do mříží za sebou. Tam ho zachytil Burel a škubnutím hlavy do strany mu strhl vaz.

Aiko natáhla paži, přitáhla si kotlík, vyviklala z oček obloukovitou rukojeť z měkkého kovu a podala ji přes boční mříž Fretce.

Fretka držadlo zasunula do spáry v kamenné podlaze a ohnula ho na konci v ostrý háček. Háček rychle zasunula do zámku a za okamžik — *klik!* — a dveře byly otevřené.

Pak se vydala od cely k cele a u každé odemkla zámek. Aiko vyšla ven jako první. Alos jako poslední.

Kovem pobité venkovní dveře zůstávaly nadále nezamčené. Opatrně je na škvíru pootevřeli. Ve dveřní závoře se ještě kýval kroužek na klíče. Strážnice byla prázdná.

Aiko se tázavě zahleděla na Egila.

„Možná jsou v jídelně," sykl Egil.

Tiše vklouzli do zbrojnice a hle! Na stole byly položené jejich zbraně a výstroj.

„Tady něco nehraje," zavrčela Aiko.

Když se Delon ozbrojil, vrátil se pro Alose. Protože o sobě nevěděl, měl ho přehozeného přes rameno.

Pobrali všechny lampy, které našli, a kradmo stoupali za Egilem točítým kamenným schodištěm. Když dospěli o patro výš, vyhlédli na nádvoří. Nízko nad západním obzorem visel půlměsíc. V okolním šeru nikoho nezahledli, ale stráže na hradbách osvětlených pochodněmi nechyběly.

Aiko opět zavrčela, zavržela hlavou, ale nepromluvila. Hlídala s Burelem u dveří, zatímco Arin, Egil a Fretka rozlévali po dřevěné podlaze petrolej z lamp.

Rozlitou hořlavinu pak Fretka zapálila. Pak se všichni rozběhli do tmy, Delon dosud s bezduchým Alosem přes rameno.

Když dospěli do zástinu cimbuří, zatroubil rúptišský signální roh a drokhové se chraplavě rozeřvali na poplach, protože z budovy za nimi se vyvalil dým. Mizeráci sbíhali z hradeb a další se hrnuli z hlavní budovy. V nastalém zmatku si nikdo nevšiml sedmi uprchlíků, kteří vyběhli v opačném směru na cimbuří, aby se z něj spustili. Alos teď spočíval na bedrech Burela, jenž se s ním právě v měsíčním svitu spouštěl dolů po laně.

Pak serpentinami rychle seběhli k neosvětlenému a nehlídanému přístavišti, kde se jedni pustili do přípravy šalupy k vyplutí a druhí zapalovali plachtoví malého upoutaného plavidla. V mírném vánku, který nyní povíval zátokou k moři, prchala *Brise* před požárem se všemi plachtami napjatými.

Ze svého příbytku na vrcholu věže přihlížel úniku šalupy v načervenalém světle plamenů Ordrune. I když tohle nepředvídal, budova v plamenech za ním a hořící plachty vlastní lodě ho nijak zvlášť nezneklidňovaly, protože jinak šlo všechno podle plánu.

KAPITOLA 65

Zatímco řvoucí chunové bojovali s plameny v hlavní budově a drikové spolu s ghoky sbíhali serpentínami k plachetnici s hořícími plachtami, Ordrune prošel podél opěrných zdí a vstoupil do věže. Pustil se do sestupu točitým schodištěm, které vedlo do podzemní místnosti. Sestupoval tak dlouho, dokud nestanul v šeru místnosti s pouty, řetězy, řemeny, stoly s žebřinami, háky, noži a jinými podobnými nástroji. V místnosti prostoupené ozvěnami minulé mučivé bolesti a děsu, v místnosti, v níž byl z trýzněných duší vytrháván astrální oheň, aby byl znetvořen ke zlým účelům.

Ordrune touto hrůznou komnatou prošel a dospěl k železným dveřím zavřeným na tři mocné kovové závory. Byly to dveře, přes něž pronikal zvuk pomalého nestvůrného oddechování a mrtvolný zápach. Jak se černý mág k těžkým dveřím přiblížil, vrazilo do kovu něco velkého a těžkého, až se dveře otřásly, dveřní panty se závorami zadrnčely.. a zazněly skučivé a mručivé skřeky.

Pouhými rty vyslovil Ordrune jediné slůvko, jímž hluk a zuřivost na opačné straně dveří utišíl. Pak postupně, jednu po druhé, zvedl všechny tři závory, otevřel dveře a vstoupil do štiplavého zápachu za nimi.

Stanul tam před jakýmsi obludným okřídleným tvorem z dávných časů, jehož křídla byla černá a kožovitá. Z předního vpřed vytočeného kloubu každého křídla mu trčela jedna šavlovitá ostruha. Dlouhý zobák měl plný ostrých zubů a velké a ostré drápy na nohou zakřivené kvůli lepšímu úchopu. Skřehotavě potřásal zobanem a potácel se mezi rozházenými kostmi, které byly kvůli morku ohlodané, rozdrcené a naštěpané. Ordrune se zahleděl do jednoho oka toho tvora, jež bylo žluté a hledělo zlověstně, a vztáhl ruku, aby ho pohladil po dlouhém krku. Usmál se a prohodil: „Mám pro tebe jeden úkol, mazlíčku.“

KAPITOLA 66

Brise, s plachtami nastavenými tak, aby zachytávaly co nejvíce větru vanoucího zezadu, rychle směřovala středem Hadí zátoky k ústí. Protože Alos ležel v bezvědomí v kajutě, u kormidla byl Egil. Fretka s Delonem se zdržovali u plachtového lanoví a Arin s Aiko a Burelem stáli na zádi a upřeně přes ni vyhlíželi s šípy na tětivách pro případ pronásledování, i když ve svitu tenkého měsíčního srpku dobře viděla stejně jen Arin.

„Něco nehraje," zabručela Aiko.

„Nehraje?" zeptal se Burel a pohlédl na ni.

„Bylo to příliš snadné," odpověděla, „jako by Ordru ne chtěl, abychom utekli."

Burel sklonil hlavu na stranu. „Otec byl zabit jen proto, že věděl o existenci svitku, z něhož se mu podařilo přecíst sotva pár řádek. Ale my víme mnohem víc, protože jsme vyslechli celý jeho text. Proč by Ordru zabíjel našince, jenž ví sotva něco a jiným, kteří znají celý obsah, dovolil naopak utéct? Aiko, to nedává smysl."

Aiko na obra v bledavém měsíčním světle pohlédla. „A přece se zdá, Bureli, jako by nám byli *Kitanai Kazoku* odstranění z cesty."

„*Kitanai Kazoku*?"

„Nečisté národy."

„Aha."

Delon, který svíral lano, se pozorně zahleděl na temnou džungli po obou stranách a řekl: „Aiko, ale kdyby si Ordru náš útěk přál, jak by mohl vědět o našich záměrech, například o tvé zašpičatělé lžici?"

„Možná tohle zrovna nevěděl, ale určitě věděl, že se pokusíme uprchnout, naskytne-li se nám příležitost," poznamenal Egil.

Aiko přikývla a dodala: „Myslíš, že šlo o pouhou náhodu, když jsme při uteku našli naše zbraně nablízku?"

Delon pokrčil rameny a řekl: „Ale našli jsme je koneckonců ve zbrojnici. Kde jinde by měly být uschované? Aiko, myslím, že vidíš uskok za vším."

„A nemohlo to být prostě tak, že se na nás usmála Paní Štěstěna?" ozvala se Arin.

Aiko pohlédla z Delona na Arin, ale nepromluvila. Ani výraz v očích se jí nezměnil...

...a *Brise* zatím silící vítr poháněl Hadí zátokou dál ke vzdálenému moři.

Měsíc zapadl a zanechal jim na nebi jen hvězdný třpyt, jenž jim svítil na

cestu. Arin přešla na příď a využívala k vedení lodi elfího zraku. Čas se vlekl spolu s pomalu ubíhajícími mílemi jejich cesty. Noc zvolna přecházela v úsvit. Zářící hvězdy shora připomínaly tiché pozorovatele, jež sledují životní zoufalství, které se pod nimi rozvíjí. *Brise* pokračovala v plavbě kupředu.

Město v ústí Hadí zátoky tiše minuli ještě za tmy, protože úsvit se zatím projevoval jen mdlým třpytem na východě. I když vrcholil odliv, neměli na vybranou. Museli se přes útesy dostat ve tmě. Zpoždění by znamenalo riziko, že je objeví piráti.

„Budeme si počínat jako prve,“ zvolal Egil, „až na hlavní plachtu a vnější kosatku spustíte všechny plachty.“

Delon, Burel, Aiko a Fretka společně skasali horní kosatku, přední stěhovku, ráhnovou i horní vratiráhnovou plachtu a uložili je v podpalubí. Arin se postavila k lodní bočnici na pravoboku, aby mohla Egilovi dávat pokyny, zatímco ostatní se chopili lanové plachet a přichystali se tak na obtížnou plavbu, která je očekávala. I když se plavili jen o dvou plachtách, plula *Brise* rychle, protože vítr od pevniny vanul mocně a plně plachty nadouval.

„Připravte se u kosatky a u hlavní plachty,“ překřikl Egil vzduté vlny v okamžiku, kdy jejich plavba obtížným úsekem začala v přímém kurzu na severovýchod, ve směru pruhovaného skaliska.

„Egile, zatoč kormidlem o jeden a půl dílce doprava,“ vykřikla Arin, která se vykláněla přes zábradlí a pozorně hleděla dopředu. „Tak je to dobře. Výborně. A teď udržuj směr.“

Jak se šalupa rychle blížila k Hadím tesákům, zanechávala za sebou ve vodě Mé zpěněnou brázdu, jejíž vířící voda slabě světélkovala. Protože odliv vrcholil, skaliska vyčnívala z vody mnohem víc.

„Vězte,“ zařval zase Egil, „že budeme plachtu přetáčet na pravobok o celých deset dílců, abychom loď zaměřili na další orientační skálu. Tak buďte připraveni.“

Loď nyní pádila mezi útesy. Prostřední orientační skála byla dosud před nimi. Právě když kolem nich rozeklaná skalina prolétla, Arin vykřikla: „Ach, to ne!“

„Co se děje, drahá?“ křikl Egil, zatímco na *Brise* rozrážející přídí vlny dopadala ve tmě vodní tříšť.

„Další loď. Jde o malou plachetnici. Právě začala vplouvat mezi útesy. Je to pirátské plavidlo.“

„Zatraceně, k čertu!“ zvolal Egil. „Mezi těmi skalisky nemůžeme přehodit plachty. Nezbyvá nám nic jiného, než se kolem nich pokusit pro-

plout."

„Jak ale vidí na cestu?" zeptala se Fretka. „Mají snad na palubě elfe?"

Arin neodpověděla, protože do skály udeřily vlny, voda vystříkla do výše a všechno zalila. Vykřikovala jen: „Připravte se!.. .Připravte se!.. .Připravte se k obrátce!.. .Ted'! Egile ted'!"

„Ted'!" zařval Egil. „Ted' obračejte!"

Zzzz...prosvištěla mokrá lana opěrkami, zatímco *Brise* odbočila vpravo podél pruhované skály, vzápětí se prudce stočila ještě víc na pravobok a změnila tak kurz ze severovýchodního na jihojihovýchodní. Egil se opíral do kormidla, aby loď přiměl k prudkému obratu, posádka uhýbala před ráhnem, které se přemísťovalo z pravoboku na levobok, a jak se šalupa stáčela, nadouval plachty k prasknutí prudký vítr. *Brise* se v náklonu zapřela do moře a řítila se skalnatou zmetí k orientační skále vpředu. Posádka současně povolovala a zase přitahovala lanová.

Ve stejné chvíli vplula mezi útesy od východu pirátská plachetnice.

Arin rychle přeběhla k zábradlí na levoboku, aby se zaměřila na orientační skálu před nimi. Vzduťuté vlny narážely do ohromných skalních útesů, vymršťovaly se do vzduchu, přelétaly nad *Brise* a dopadaly za ní zase na hladinu. Současně zmáčely loď, plachty i posádku. Arin si vytírala vodu z očí a upřeně pozorovala blížící se skálu, jež byla vyšší než všechny ostatní.

„Egile, na pravobok, zvolna na pravobok!" vykřikla. „A ted' drž směr!"

„Hej, vy tam," ozval se výkřik neohebným jazykem a z kajuty dole se vypotácel Alos. „Co to všechno—"

„Připravte se přehodit plachty o celých osmadvacet dílců," křikl Egil. „Alosi, dej pozor na ráhno!"

„Co?" zařval Alos a zapotácel se ve dveřích vedoucích ke kajutám. Loď právě vyrazila burácející tmou, v níž na ni smrt číhala napravo i nalevo. Přídí prorážela vodu, jejíž vlny do všeho vrážely, všude poletovala pěna a všechno zmáčela voda.

Aniž by Aiko pustila své lano, bleskově podrazila Alosovi nohy a v okamžiku, kdy se svalil na podlahu...

„Ted', Egile! Ted'!" vykřikla Arin.

„Obracet," zařval Egil a celou svou vahou se opřel do kormidla.

Zzzz... opět zasvištěla oporkami lana, jak se silné ruce zapřely na protilehlých provazech. Příd' *Brise* se obloukem stočila a mýjela vysoké skalisko na levoboku ve vzdálenosti pouhé délky paže. Jak se ráhno přesunulo z levoboku na pravobok, hlasitě prásklo, šalupa se silně naklonila a její zád' se větrem zhoupala, takže plula na boční vítr z levoboku.

Jak se *Brise* hnala mezi skalisky vpřed, zastřela útesy voda a vzápětí se vymrštila do vzduchu. Ale to už Arin zase přebíhala na pravou stranu a

cestou musela překračovat ležícího Alose. Když tam dospěla, vyklonila se a zahleděla se vpřed, kde se rýsovala pirátská plachetnice.

„Egile!“ vykřikla. „Ihned nakloň loď na pravobok!“

Jak Egil prudce otáčel kormidlem, narůstal po levé straně velký černý stín a—*drrrrrnnkk!*—trup zaskřípěl o dřevo a pádící šalupa se otřásla. Bokem se právě střetla s pirátskou plachetnicí. Když šalupu i pirátskou loď vyzvedla vzdouvající se voda, rozječel se Alos hrůzou. *Brise* se levým bokem otloukala o levobok pirátského plavidla. Ale v závětrří za plachetnicí jí náhle ochably plachty, i když setrvačností plula dál. Nicméně se od pirátské lodi vzápětí oddálila, plachty se s prásknutím opět napnuly a vrhly ji vstříc další pohromě.

„Levobok, levobok,“ překřikovala Arin burácení vln a Alosův jekot Egil se znovu opřel do kormidla a *Brise* poslechla. „Ted’ obrat’ na pravobok o dílec a pak udržuj směr!“ vykřikla po chvíli opět Arin.

Jak se loď vyřítla přes skaliska, burácení a vodní tříšť, doléhaly k nim z uhánějící plachetnice hlasité výkřiky, ale co piráti křičeli, nikdo na palubě *Brise* nevěděl.

„Drž kurz,“ křikla Arin, zatímco se kňučící Alos po čtyřech štrachal do kajuty.

Brise proplula útesy a bouřlivým příbojem ústí Hadí zátoky. Byla sice otlučená, ale schopná další plavby. Když konečně vplouvali do klidnějších vod, začalo na východním obzoru svítat.

„Napněte všechny plachty, kromě ráhnové,“ přikázal Egil. „Piráti nás možná začnou pronásledovat.“

Když posádka opět rozvinula horní kosatku, horní vratiráhnovou plachtu a přední stěhovku, Arin se Egila zeptala: „Chier, myslíš, že budeme rychlejší než oni?“

Egil se znepokojeně zahleděl na zád’, ale ústí zátoky už zmizelo za skalním hřebenem. „Nevím, drahá, ale pokusit se o to musíme.“

Ve světle nadcházejícího dne zahnul pirátský kapitán se svou lodí do zátoky, pak ji přes protivítr obrátil a vydal se přes Hadí útesy zpět, aby vetřelce pronásledoval. Pohlédl na skály, pak na stále výraznější denní světlo a odložil lektvar, který mu na krátkou dobu umožňoval vidět za pouhého svitu hvězd. K tomuhle proplutí ho už potřebovat nebude. A pak, nechtěl riskovat úplnou ztrátu zraku.

Znovu přikázal reptající posádce, aby napnula plachty k pronásledování a poté s lodí křížoval proti větru přímo na severovýchod. Cestou k pruhované skále jeho loď zrychlovala.

V okamžiku, kdy plachetnice vplula mezi útesy, spustilo se z nebe s ře-

vem cosi ohavného a ohromného. Muži vykřikovali hrůzou a choulili se na palubě. Někteří se vrhali přes ni. Plachetnice se zpanikařenou posádkou změnila směr a začala narážet na skaliska. Vzápětí ji vlny o Hadí tesáky roztříštily na kusy.

 Za chvíli zmizela z dohledu.

 Gigantická nestvůra zamávala obrovskými křídly a zamířila vzhůru do ranního nebe.

KAPITOLA 67

„Povídám vám přece, starouši, že kdyby vám nepodrazila nohy, bylo by po vás. Přetažené ráhno by vás srazilo přes palubu a vy byste se utopil mezi útesy.“

Alos se na Delona zadíval nakvašeně, ohrnul nos a hlasitě popotáhl. „Přesto by se mi měla vmluvit.“

„Pchá!“ vybafla Fretka. „Omluvit se je holý nesmysl! Spíš byste jí měl poděkovat vy, že vám zachránila tu vaši bezcennou kůži.“

„Děkovat za skoro zlomenej loket?“ Alos si s lítostivým zpožděním zamnul levou paži., A pak: vůbec nejsem bezcenněj. Lepšího kormidelníka na palubě není.“

„Ano, ale jak dlouho ještě?“ poznamenal Delon. „V Sarainu jste prohlásil, že od nás nadobro odejdete, dostanete-li se ze zátoky ven. No a teď jste venku.“

Alos se na barda začal mračit. „Vodejdu vod vás tehda... tehda...“ odmlčel se jako by se mu něco honilo hlavou v hloubi vzpomínek, jako by mu kdosi šeptem rozkazoval. Pak zavrtěl hlavou a řekl: „Voproti dřívějšímu už námořníky v nouzi, kerý sou se mnou na jedny lodi, nikdá nevopustim.“

Delon pohlédl na Fretku a pak zpět na Alose. „To myslíte vážně?“

„Jistě, že jo,“ odsekl Alos.

„Zůstanete s námi tedy až do nalezení pokladu?“ zeptala se Fretka.

Delon se na svou lásku zahleděl a povytáhl obočí. „Nouze neskončí, dokud nebude Dračí kámen bezpečně doručen mágům.“

Fretka se mlčky zahleděla na moře, ale jejímu pohledu se nabízela jen indigově modrá voda.

Kistan byl vzdálený za obzorem asi devadesát mil západně. *Brise* plula od ostrova čtvrt dne přímo na východ a teprve poté odbočila, aby se na bočním větru pustila k severu. Teď, v půli odpoledne tvořili posádku Alos, Delon a Fretka, zatímco Egil, Arin, Aiko a Burel spali v podpalubí. Měli v úmyslu držet se na širém moři daleko od ostrova a od námořních tras, které k němu vedly, a posléze plout souběžně s jeho východním okrajem. Doufali, že se tak vyhnou korzárům, kteří obvykle číhali v severnějších a jižních průlivech směřujících na západ. Až bude mít *Brise*, asi tak po šesti mílech, Kistan za sebou, zamíří s ní přes průliv do pobřežních vod království Vancha. Odtud se chtěli vydat přes Westonský oceán a Severní moře podél Gelenu až do Borealského moře, na jehož pobřeží ležel jejich cíl: Dračí hrad. Celá plavba bude dlouhá celkem devět tisíc mil, ale křížováním proti větru a stáčením k němu se ještě téměř o polovinu prodlouží. Jistě, existo-

vala kratší cesta úžinou mezi Gelenem a Jute, ale vzhledem k tomu, co Aiko provedla královně Gudrun Sličné, byly pro ně nepřátelské vody kolem jutlandského pobřeží příliš nebezpečné. Zvolením delší cesty se riziku vyhnou. Budou-li větry příznivé a moře mírné, doplují k Dračímu hradu někdy v květnu.

Až do střídání směn za svítání příštího dne o způsobu, jakým se Dračího kamene zmocní, neuvažovali.

„Zde je všechno, co víme," řekla Arin. „Kámen je v jeskyni ve stříbrné skřínce přikované ke skále v tůni."

„V Tůni krakatic," doplnil Egil.

„Myslíš, že ten poklad střeží krakatice?" zeptala se Fretka.

Egil pokrčil rameny. „To by ale byly zatraceně dobré strážkyně."

„Lepší než pes," poznamenal Delon a rozesmál se.

„Tohle není nic k smíchu," řekla Aiko odmítavě.

Delon pozvedl rezignovaně ruce a řekl: „Ovšem, že není. A pak, 'pes' je na té kamenné římse a hlídá vchod."

„Pes?"

„Drak."

Aiko s povzdechem zavrtěla hlavou.

„Existuje druhý vchod," řekla Fretka. „Ten pod vodou."

„Ale ve svitku stojí, že proti proudu, který pohání Velký malstrom, se proplout nedá," řekl Egil.

„Možná by to zvládl Burel," řekla Fretka. „Je silný."

Burel zavrtěl hlavou. „Já plavat neumím. Protože jsem žil ve skalních kaňonech labyrintu, nikdy jsem se to nenaučil."

Arin zvedla ruku. „Předpokládejme, že svitek nelže. Pokud ne, pak jediná cesta k tůni vede přes draka."

„Ha!" vybafl Alos. „To sotva. Dřív než řeknem švec, spolkne nás jako malínu."

„Snad bychom kolem něj mohli proklouznout," řekla Fretka.

„Ne, to nepude," trval na svém Alos. „Draci vycejtější, dyž se v jejich hájemství někdo potlouká."

„Proč se o tom zmiňujete?"

„U všech svatejch, dyť je to vobecně známý," odpověděl Alos a zle se na Fretku zadíval. „Ví to každej."

„Já to nevěděl," zamumlal Burel.

Arin pozvedla chlácholivě ruce. „Klid, přátelé. Nepreme se o síle draků." Všechny postupně přelétla pohledem a pak řekla: „Stejně se přes něj dostat musíme. Vytvořme si tedy takový přehled o všem, co o dracích ví-

me. Odpověď na náš rozpor možná nalezneme právě v něm."

Alos popotáhl a zatvářil se vzdorně.

Arin povzdechla a řekla: „Já vím o dracích, že střeží skalní římsu na Dračím hradu. Čtyři tisíce let tráví spánkem a osm tisíc let jsou bdělí. Při svých náletech si počínají strašně, i když při nich loupí převážně dobytek, kterým se živí. Vzhledem ke způsobu, jakým si opatřují obživu, žijí osamoceně a daleko od sebe. Až na dobu páření s krakaticemi ve Velkém malstromu, k němuž dochází jednou za tři tisíciletí, se shromažďují jen vzácně. Potomky jejich páření jsou mořští hadi, kteří, když nastane jejich čas, sestupují do hlubin, kde se zakuklí. Po vyklubání se z nich v závislosti na pohlaví stávají draci nebo krakatice. Zdá se, že draci milují všechno, co se leskne, a proto si nesmírně cení poklady, ale někteří tvrdí, že právě ze zlata, šperků a vzácných kovů získávají svou moc, ale jak, to nevím. Ze svitků a z Arillyna vyprávění v Černé hoře vím, že draci pocházejí z jiného Plánu světa, který je znám pod názvem Kelgor. Mezisvětí přechod do Kelgoru je zřejmě na skalní římsě Dračího hradu, kterou proto žárlivě střeží. Draky prakticky nelze zabít a kromě bájí jsem nikdy neslyšela o nikom, kdo by nějakého draka opravdu zabil, i když prý v boji s jinými draky občas hybou."

Arin se odmlčela, rozhlédla se po ostatních a pak se zeptala: „Může k tomu někdo něco ještě dodat?"

Alos si odkašlal a Arin ho vyzvala, aby promluvil: „Hm," zabručel. „Vycejtěj, dyž se někdo v jejich panství potuluje, dokážou měnit podobu podle vlastního přání a vobčas se mezi městama pohybují přestrojení za lidi."

Fretka zafuněla, ale nic neřekla.

„Chrlí oheň," poznamenala Aiko. „A z Arillyna vyprávění bych soudila, že jsou domýšliví...alespoň někteří z nich."

„Prý milují hádanky," doplnil Delon.

„A dokážou vidět v naprosté tmě," dodal Burel, „alespoň takhle mi to Mayam vyprávěla ještě jako malému klukovi."

„Dyž je vo tomhle řeč," ozval se Alos a jeho bělmo zazářilo, „dračí zrak přej taky umožňuje vidět věci, kerý sou skrytý, neviditelný a neviděný. Asi proto viděj i ve tmě."

Rozhostilo se ticho, jež narušovalo jen povrzávání lanoví a šplouchání vody na lodní trup. Konečně se ozval Egil: „Většina draků se zavázala, že dokud budou mágové ochraňovat Dračí kámen, nebudou nikoho přepadávat."

„Myslíte, že vědí, že je Dračí kámen.. ehm, na nesprávném místě?" zeptal se Delon.

Arin pokrčila rameny a řekla: „Protože se do všeobecného pustošení zatím nedali, tak asi ne.“

„Je-li to tak," ozvala se Fretka, „nesmíme tohle tajemství prozradit, zvláště drakům ne.“

Kolem ní se ozvalo souhlasné zahučení.

„Ještě někdo něco ví?" zeptala se Arin.

Burel si ztěžka povzdechl. „Od jiných jsem slyšel, že draci dokážou pohledem očarovat každou bytost tak, až pozbyde rozum, a že jejich hlasy okouzlí i ty nejmoudřejší muže a ženy.“

„Ach!" vykřikla Fretka. Když se na ni oči všech ostatních upřely, řekla: „Stařena Nom říkala, že každý drak má nějaké zranitelné místo, a zná-li ho člověk, může ho zabít.“

Delon se zatvářil pochybovačně, ale zůstal zticha.

„Možná zabil Gurd strašného Kráma právě takhle nějak," prohodil Egil k Arin v upomínce na hrdinskou píseň, kterou vyslechli u večere v hostinci U Stříbrného kormidla v Kóniginstadtu. „Našel jeho zranitelné místo a vyřídil ho.“

Arin zavrtěla hlavou. „Myslím, že stará Nom jen znovu vyprávěla pověst podobně jako se o dracích vyprávějí i jiné. Ale ani tuhle možnost opomíjet nesmíme.“

Mezi přáteli se znovu rozhostilo ticho. Nikdo z nich už se o další báji či skutečnosti v souvislosti s draky nezmínil. Konečně znovu promluvil Egil: „Zkusme tedy najít způsob, jak se dostat přes draka na Dračím hradu.“

Fretka se zhluboka nadechla a řekla: „Mají-li draci rádi poklady, třeba by se nám ho podařilo podplatit, takže by nás vpustil do jeskyně, kterou bychom sestoupili k té tůni.“

„Já vám říkám, že nás sežere a poklad mu zvostane," prohlásil Alos.

„Tak bychom ho mohli schovat.. tedy ten úplatek.. a sdělit mu, kde je, až získáme to, pro co jsme tam přišli.“

Alos zavrtěl hlavou. „Stejně nás sežere a veme si nejen poklad, ale i tu stříbrnou skříňku s Dračím kamenem.“

„No dobrá," ozval se Delon, „a co kdybychom, mají-li draci rádi hádanky..."

Debatovali téměř do poledního času a zamítali jeden plán za druhým, dokud Egil konečně neprohlásil: „Takhle se nikam nedostaneme a někteří z nás si už před nástupem do směny potřebují odpočinout. Měli bychom se na to vyspat.“

A tak se Arin, Egil, Burel a Aiko odebrali natáhnout do podpalubí, zatímco Alos, Fretka a Delon pokračovali v obsluze lodi i v neplodném plá-

nování.

Té noci bezvýsledně pokračovali v předešlých rozmluvách i Egil, Arin, Burel a Aiko. Aiko se náhle zarazila. Obrátila se k Arin a řekla: „Má tygřice mručí o vzdáleném nebezpečí.“

Arin vstala a ve svitu zacházejícího stříbritého půlměsíce se pozorně zahleděla na moře v okolí lodě. „Já nic nevidím, Aiko.“

Ryodanka zavrtěla hlavou. „Daro, přesto tam kdesi nějaké nebezpečí je. Vnímala jsem ho už minulé noci.“

„Myslíš, že nás někdo sleduje?“ zeptal se Burel.

„Pokud ano, tak se přibližuje jen za noci,“ odpověděla Aiko.

„Možná jde o pirátskou loď, která kolem nás obeplouvá kdesi za obzorem,“ navrhl Egil.

Aiko široce rozhodila rukama, protože v té chvíli nebezpečí sláblo. Nikdo z nich mezi hvězdami vysoko na nebi nezahlédl obrovskou černou siluetu, která s máváním křídel právě rychle odlétala.

Uplynul týden a posádce *Brise* se stále nedařilo přijít na nějaký uskutečnitelný plán. Ono nebezpečí přicházelo a zase odcházelo každou noc. Alespoň takhle to ostatním sdělovala Aiko. *Brise* se nyní držela kurzu, v němž směřovala Širokým severním průlivem k vanchanskému pobřeží vzdáleném asi dvě stě mil. Mířila k přístavu Castilla na jihu tohoto území, kde její posádka hodlala doplnit zásoby potravin, vody a všeho, co by mohli potřebovat, dohodnou-li se na nějakém plánu.

„Proklatě a ještě jednou proklatě!“ zasyčel Egil. „Právě proto ten parchant Ordrune ukryl skříňku v tůni krakatic. Žádná možnost, jak se dostat dovnitř a zmocnit se jí neexistuje... je-li střežena draky, krakaticemi a proudem, který pohání Velký malstróm, takže se jím nedá proplout.“

„Možná bychom měli zajet k mágům na Rwn a vyhledat pomoc tam,“ navrhl Delon.

„Ty vezmi s sebou. Nikoho víc, nikoho méně,“ zanotovala Fretka. „Myslím, že hádanka nedovoluje, aby se k nám připojil nějaký mág.“

„Nemůže-li tedy s námi žádný, je zde vyhlídka, že by nám něco mohli poradit,“ řekl Delon. „Vždyť dara už jejich pomoc jednou vyhledala.“

„Třeba by nám mohli poskytnout prsten neviditelnosti,“ řekla Fretka.

„Pchá!“ přerušil ji Alos. „Copak ste neposlouchala, dyž sem říkal, že draci dokážou vidět věci skryté, neviditelné i neviděny? Prsten neviditelnosti. To určitě. Takovej drak vás jednoduše chňapne a zhltně ráz na ráz, ať ste viditelná nebo ne.“

„No dobře,“ řekla rozpačitě Fretka. „Když ne prsten, tak třeba něco jiného, co by nám pomohlo draka obejít do té chodby.“

„Nejen dovnitř, drahoušku, ale i ven," poznamenal Delon. „Pamatuj, že se taky musíme dostat ven."

Zdržovali se už v Castille třetí noc. Delon s Fretkou seděli zrovna ve výčepu La Estrella Azul, což byla jedna z nejsprostších krčem lemujících pobřeží, do níž se dostali během pátrání po Alosovi, kterého tam našli ležet pod stolem opilého do němoty. Zatímco rychle popíjeli vlastní nápoje, Delon se zasmál, ukázal kamsi prstem a prohodil: „Podívej."

Na nálevním pultu se vykračovala žena oděná jen ve vířících závojích, která na přání zákazníka s plnou hrstí mincí kroutila boky a odhazovala průsvitně tenké látky jednu po druhé. Muž byl viditelně v ráži a platil za každý odhozený závoj měďákem nebo bronzovou mincí podle toho, odkud byl ten který snímán. Kolem se shromáždili další muži, povykovali, tleskali, vyzývali ženu, aby v obnažování pokračovala, a v očích se jim zračil chtíč.

„Náhle se Delonovi zajiskřilo v očích a zvolal: A mám to!"

„Co?"

Delon znovu ukázal na ženu. „Ten chlap. Představ si, že to je drak."

„Ten s těmi mincemi? Zrovna ten pravý, ale ještě lepší by bylo, kdyby rozdával zlatáky. Ale jak to souvisí se ziskem našeho pokladu?"

Delon se k ní otočil. Oči mu zářily. „Představ si, že je ta tanečnice krakatice."

„Kratatice? Ale Delone, vždyť se na ni pořádně podívej. I když se jako krakatice vykračuje, nemá dost chapadel."

„Ano, to ano. Ale poslouchej, drahoušku, a uvažuj: co takový drak chce?" Delon ukázal k pultu.

Fretka se zahleděla na muže s mincemi, kterému se v rozkroku nadouvaly kalhoty. Pak se obrátila k Delonovi a v očích se jí začínalo zračit pochopení. „Lásko, pomyšlení na tyhle věci, přenechám tobě."

Delon se krátce zasmál. „Ovšem." Zvedl se, obešel stůl, vytáhl z pod něj Alose a přehodil si ho přes rameno. Obrátil se k Fretce: „Pojďme, drahoušku, povíme to ostatním."

„Co mu nabídneme?"

„Lásku. Nabídneme drakovi lásku," odpověděl Delon.

„Možnost pomilovat se na mezi.. či v tomhle případě v blankytném moři."

Arin, která ležela na lůžku, pohlédla na Egila vedle sebe a pak se znovu zadívala na Delona. „Jak?" zeptala se.

„Víte, je-li v túni krakatice, lze ji pro draka vylákat ven."

„Cože se dá?"

„Dá se ven vylákat pro draka," zopakoval Delon.

Byli teď už pohromadě všichni: Arin, Egil, Aiko, Burel, Fretka i Delon. Dokonce i Alos se setkání účastnil, i když ležel na zemi opřený o nohu stolu a svět pro něj neexistoval.

„A jak to vlastně chceš provést?"

„Podívejte, nemůžeme sice proplout proti proudu dovnitř, ale jistě budeme moci vyplout ven"

„Do malstromu? Nezešílel si?"

„Ne, vůbec ne. Představte si, jak někdo slaní útes a chystá lana či z nich vytváří síť, nebo tak něco na ten způsob, takže pak za odlivu může našinec, který vyláká krakatice z tůně a nechá se pronásledovat, seběhnout po stezce a v poslední chvíli skočit do proudu. Když se vynoří venku, zachrání ho ti, kteří zůstanou na útesu. Tady Fretka pak může odemknout skříňku a vzít Dračí kámen. V té době bude drak zaneprázdněn v chapadlech krakatice a bude se s ní šíleně vášnivě milovat ve víru Velkého malstrómu."

Egil pohlédl na Delona. „A co tě přivedlo na nápad, že budeme mít s drakem šanci si promluvit?"

„Prý jsou draci zvědaví," odpověděl Delon, „alespoň pokud jde o hádanky a hlavolamy. Myslím, že máme dost slušnou naději, že bude opravdu zvědavý, proč nás šest či sedm, bude-li s námi i Alos, dobrovolně přichází k jeho brlohu. A pokud ano, věřím, že mu poskytneme takovou nabídku, kterou odmítnout nedokáže."

Egil se obrátil k Arin. „Víš myslím, že má-li Delon pravdu, a nám by se s drakem podařilo začít jednat dřív, než nás zabije, mohlo by to vyjít."

„Domníváš se, že se s námi dohodne a umožní nám přístup k Dračímu kameni?"

„Ale my se mu o Dračím kameni nemůžeme zmínit, je to tak? Namluvíme mu místo toho, že hledáme skříňku... řekneme-li mu, že jde o staré dědictví či něco podobného," poznamenala Fretka.

Burel si odkašláním pročistil hrdlo. „Ano, ale dara Arin má pravdu: přistoupí drak na takovou dohodu?"

„Podívej," ozval se zase Delon, „kdyby si se mohl milovat jednou za tři tisíce let, nechopil by ses takové šance? Zvláště, když kolem zrovna není jiný drak, který by ti tvůj nárok na příslušnou dámu upíral?"

Burel pohlédl na Aiko, která z nějakého důvodu zrudla, přestože oči nesklopila.

„Myslíte, že, bude krakatice k páření ochotná?" zeptala se Arin.

„Možná ano a možná, že ne," odpověděl Delon. „Ale na tom, zda ano,

či ji drak znásilní, nesejde, hlavní je, že získáme kámen."

Fretce pojednou vhrkly do očí slzy.

„Ach, drahoušku, tohle ode mne bylo bezohledné," řekl Delon, vzal ji záruku a políbil ji.

Fretka si hřbetem volné ruky setřela slzy. „To je v pořádku, Delone. Chápu, co máš na mysli."

Egil se rozhlédl kolem stolu. „Pokud drak tu nabídku přijme, budeme se muset rozdělit: někteří, aby se spustili útesem dolů a ostání, aby se vydali k tůni pro skříňku."

Delon přikývl a usmál se. „A jeden, aby posloužil jako vnaidlo pro krakatici. A protože jde o můj plán, budu mít tuhle čest já."

Arin odmítavě zavrtěla hlavou. „Ne, Delone, vy musíte být na útesu, vy, Aiko a Burel, protože jen vy tři máte předpoklady potřebné ke zdolání toho skalnatého srázu o výšce tisíce stop dolů, a pokud se vše zdaří, i nahoru. Egil, Ferai a já se vydáme pro skříňku. Ferai, aby ji vyprostila ze řetězu a Egil, aby ji odnesl. Návnadou posloužím já."

U stolu propukla prudká debata.

...ale nakonec Arinin plán zvítězil.

KAPITOLA 68

„Jenom tak si vejít do dračího brlohu. Copak ste se všichni naprosto zbláznili?" rozčíleně řekl Alos a přelétal nasupeným pohledem ostatní kolem stolu, aby se posléze znovu vrátil k Delonovi, u něhož začal. „Prostě nás spolkně jako bysme byli tučet cukrátek."

„Alosi, starouši, my to ale stejně uděláme," ozval se Delon. Stál u kormidla. Castilla už zmizela vzadu za obzorem a vanchanské pobřeží měli na pravoboku.

Alos se znovu probudil až na lodi, a když vyklopýtal z podpalubí, našel ostatní spolucestující na palubě. Bylo ráno a loď už daleko na moři. Poté mu Delon sdělil hlavní jádro absurdního plánu, který dal dohromady.

„Je to pitomost, říkám vám, že je to pitomost," řekl, obrátil se k Arin a mlčky se dovolával jejího souhlasu. „Koukněte, i dyby s Delonovým potřeštěným plánem souhlasil—a skříňku nám za vylákání krakatice z tůně přenechal—co vás vede k domnění, že ten drak dodrží slovo?"

„Slib, kterým se zavázali mágům z Černé hory, dodržují," řekl Delon.

„Jo, ale to byli mágové, a kdo by nedodržel něco, co vodpřisáh zrovna jim? Chci říct, že nám drak může vodpřsáhnout cokoli jenom proto, aby dostal, co chce, a pak nás může všechny vyřídít. A kde budeme pak? Pak budem tuhý. Bez skříňky, bez Dračího kamene a bude po nás. Je to ztřeštěný, říkám vám, že je to ztřeštěný."

„Ale my nic jiného nemáme, Alosi," řekla Arin. „Jen tuhle malou vyhlídku, kterou nabízí náš plán."

„Malou vyhlídku?" zaskučel Alos. „Chcete říct, že nemáme vůbec žádnou šanci."

Aiko zaskřípala zuby, poodešla a pustila se do smotávání lana.

„Podívej se, Alosi," ozval se Egil, „za příznivého větru a vln máme tři měsíce, plus mínus čtrnáct dní, na to, abychom k Dračímu hradu dopluli. Vymyslíš-li lepší plán, vyslechneme si ho s největší radostí. Ale zdá se mi, že zatím je Delonův plán tím nejlepším, jaký máme."

Alos opět zasténa. Pak se zadíval na plachty a řekl: „Hele, Delone, předejte mi kormidlo a seříd'te ty plachty, protože dyž už ste vodhodlaný spáchat vokamžitou sebevraždu, pomůžu vám tam, ale.. ale..." v jeho tváři se objevil zmatený výraz a slova z něj vyhrkla jako by k nim byl někým donucen: „Voproti minulosti už nikdá nevopustím námořníky, kerý sou se mnou na jedny lodi."

O týden později vyplula *Brise* v bičujícím lijáku z Kistanského průlivu a začala se zmítat na vzdutých vlnách Westonského oceánu. Po celý den se

probíjela vlnobitím podél vanchankého pobřežního cípu vybíhajícího do moře. Hned další den zamířil Egil v severozápadním kurzu k západním gelským břehům, kudy vedla jejich další pouť.

Každý den stále znovu probírali svůj plán a snažili se do něj zahrnout veškeré možnosti, ale nesmírně mnoho mělo záležet na drakovi, a kdopak by vrtochy takového tvora dokázal předvídat?

Každou noc vnímala Aiko v nejtemnější tmě vzdálené nebezpečí, ale pro varovné signály své rudé tygřice mezi řadry se jí žádné vysvětlení nalézt nedařilo. Ve dne ani v noci na moři nezahledli žádnou loď ani mořskou příšeru a nikdo z nich nezahledl ono černé okřídlené cosi, které vysoko mezi hvězdami plachtilo oblohou.

„Egile, kde přistaneme?”

Egil zvedl hlavu od mapy, kterou načrtl, a pak ukázal: „Tady, na konci Gronových tesáků, protože v místech, kde se noří do moře, je Dračí hrad. A zde víří Velký malstrom, tady, mezi Dračím hradem na východě a Zkázonosnými ostrovy na západě. Gron leží zde, u jižního přístupu k Dračímu hradu. Jde o odpornou zemi plnou rutchů a jim podobných, v níž prý z kovové věže vládne černý mág. A tady na severních a východních úbočích jsou Jordské stepi, stepní oblast s hojností koňů.”

„To ano, ale kde přistaneme?” zopakovala Fretka.

„Doufám, že ne v přílišné blízkosti Velkého malstromu,” poznamenal Delon. „Vzhledem k tomu, co jsem už o něm zaslechl, nechtěl bych, aby mě do sebe vtáhl.”

Alos u kormidla se zachvěním zasténal, ale nic dalšího neřekl.

Egil opět zabodl prst do pergamenu. „Podle pověstí vedou na skalní římsu snad jen dvě cesty. Jedna začíná v Gronu a prý je schůdnější. Ta druhá začíná v Jordu a proslýchá se, že je namáhavější.”

Aiko zvedla hlavu od mapy a zahleděla se Egilovi do zdravého oka. „Podle pověstí? To neexistuje žádný přesný popis?”

Egil zavrtěl hlavou. „O žádném nevím. Vím to od námořníků, kteří tamtudy proploovali v menší vzdálenosti než já.”

„A vyšplhal vůbec některou z těch cest někdo?” zahučel Burel.

„Pokud ano,” odpověděl Egil, „žádný z takových se nevrátil, aby o tom vyprávěl.”

Alos zaúpěl a vyhlédl na širé moře. Oči měl usazené, když zamumlal: „Všecky nás spolkne jako cukrátku.”

„Nemůžeme s lodí připlout tak blízko, abychom se sami podívali?” zeptala se Arin, která si pozorně prohlížela mapu.

„Malstrom má dlouhé prsty, drahá,” odpověděl Egil,

„Nemohli bychom přesto proplout mezi těmihle dvěma ostrovy?" Arin ukazovala na úžinu mezi dvěma nejbližšími ze Zkázonosných ostrovů.

Egil se obrátil na Alose. „Co myslíš, Alosi?"

Stařec se rozklepal a pak bezvýrazně řekl: „Námořníci, mí námořníci." Egil před ním rozvinul mapu. Alos si otřel usazené zdravé oko, zadíval se na náčrtek a sípavě přitom oddechoval. Konečně řekl: „Snad.. ale řek bych, že by to bylo až moc nebezpečný. Chci říct, že nahoře na tý římse je drak, kerej by moh slítnout a spíknout nás všechny naráz. A v těch vodách žijou krakatice. Někerá z nich by mohla vyplout z hlubin, stáhnout nás pod vodu a taky nás zhltnout všechny najednou. A pak je tu Velkej malstrom. Dyž nás zachytí ten, vtáhne nás naráz i s lodí."

Arin povzdechla a na starce se zahleděla. „Nemůžeme-li připlout blíž, abychom se sami podívali, a musíme věřit pověstem, dala bych mezi těmi dvěma přístupy, o nichž se zmínil Egil, přednost tomu z jordské strany, protože ten Grónský je nebezpečnější, i když kratší."

Arin se rozhlédla po ostatních. Všichni dávali souhlas najevo pokyvováním. Kromě Alose, který se díval na moře a po tváři mu stékaly slzy.

Tři dny strávili v západogelenském přístavu Anster a po celou tu dobu byl Alos neustále v lihu, protože se svůj strach pokoušel utopit v pálenice. Aiko se vzdala snahy udržet ho ve střízlivém stavu. Konec konců s nimi bezpečně proplul do Hadí zátoky a při výpravě za ziskem Dračího kamene z Tůně krakatic neměl jinou úlohu, než dovést jejich loď do Jordy. Jeho úloha v tomhle dobrodružství už tedy vlastně skončila. Aiko tedy ignorovala skutečnost, že se po celou dobu pobytu na pevnině zpíjí tak, že sebou každou chvíli plácne na zem, i přesto, že ji jeho neustálé blábolení o záhubě, která je očekává, otravovalo.

Druhou noc v Ansteru či lépe vyjádřeno třetího dne před úsvitem, zatímco nebe osvětlovaly blesky, trýznil Egila zvlášť zlý sen, v němž znovu prožíval děs ze scény, při níž byl Mikimu zaživa stahován obličej. Ordrune mu nejprve strhnul kůži, pod níž se obnažilo mokvající maso. Každý ze svalů mu vytrhával po jednotlivých vláknech jako by hrál na nějakou hrůzostrašnou harfu, zatímco Miki neustále řval, řval a řval.

Arin k sobě plačícího Egila přivinula.

„Cože?" zeptal se Egil a zvedl hávu od talíře.

„Egile, právě jsem se tě ptal, není-li už mrtvý," zopakoval Delon svou otázku. Egil shlédł na plátek slaniny, jenž byl potrháný, posekaný a rozkrájený jako by ho napadlo nějaké divoké zvíře. Odhodil nůž na stůl a přes zaťaté zuby ucedil: „Já toho pancharta zabiju."

„Koho?"

„Ordruneho. Až to skončí, vrátím se do Hadí zátoky a zabiju ho."

„Jsem stejného názoru," řekl Burel. „Musí zaplatit za mého otce."

„A za muže mé posádky," dodal Egil.

„Budeme muset shromáždit nějaké ozbrojence," řekla Aiko. „Musí jich být dostatek na dobytí hradeb či na jejich obléhání, kdyby bylo třeba."

„A bude potřeba sehnat jednoho nebo dva mágy, kteří by působili proti jeho čarům," dodala Arin.

„Bude to stát řídně peněz," poznamenala Fretka, „ale uvnitř bude jistě spousta bohatství, abychom všem zaplatili a ještě zbylo dost i pro nás."

„Myslím tedy, že už víme, co podnikneme, až se vypořádáme s tímhle posláním," řekl Delon. Pak se otočil přímo k Egilovi. „Ale pověz mi, příteli, proč tě najednou popadl takový vztek?"

Egil zavrtěl hlavou. „Ne, Delone. Vůbec nejde o náhlý vztek. Narůstal totiž po čtyřicet příšerných dnů a léta se kalil v ohni hněvu."

„Ovšem, to ano. Ale proč teď, dnes ráno?" Zadíval se na Arin a spatřil v jejích očích sklíčenost a soucit. V tom se mu rozsvítilo a znovu se zadíval na Egila. „Ach ták, další sen, co? Předpokládám, že zvlášť odporný."

Egil se zhluboka nadechl. „Neobyčejně. Jsem prokletý k tomu, abych jeho odporné zvrhlosti prožíval každou noc."

Burel pohlédl na Arin a řekl: „Nemohli by rwnští mágové tohle prokletí odstranit? A jestli ano, proč tam hned teď nevyplujeme? Podle Egilovy mapy je ten ostrov vzdálen jen tak asi týden cesty...je od nás na severozápad."

Než Arin stačila odpovědět, ozval se Egil: „To nejde, Bureli. Získejme nejprve Dračí kámen a pak vyplujeme k Rwn. Budou-li moci prokletí odstranit, pak bude příhodná doba, aby se o to pokusili. Naše hledání trvá už skoro rok—"

„Téměř dva," přerušila ho Aiko.

Egil na ni pohlédl a pak přikývl. „Ano, už bezmála tři roky od Arininy vize."

„Dva roky to budou v červenci," zamumlala Arin.

„Pro mě a pro Alose," řekl Egil, „to bude celý rok. Přesto se domnívám, že čím dříve se nám podaří kámen dostat do správných rukou, tím lépe pro všechny, protože nevíme, kdy by zkáza měla nastat. Až kámen předáme mágům v rwnské akademii, teprve pak a jen pak se můžeme starat, zda by dokázali odstranit tu děsnou kletbu z mých nočních snů. Ale po Ordrunovi půjdu, ať to dokáží nebo ne."

„A já půjdu s tebou," řekl Burel a pozvedl svou sklenku Egilovi na zdraví.

Stejně se zachovali i ostatní, až na Alose, který už bezvládně ležel nahore ve svém pokoji.

O půlnoci čtvrtého dne po odplutí z přístavu Anster vykročili Arin s přáteli elfím obřadním tancem jarní rovnodennosti. Bylo totiž dvacátého prvního března — první jarní den.

Dvacátého třetího března pozměnili severní kurz na severoseverovýchodní a večer dvacátého pátého března vpluli do ledových vod Severního moře. *Brise* směřovala do širokého průlivu mezi Tholem a Leutem.

Šestého dubna dopluli na okraj Borealského moře a pod ubývajícím třicetým měsícem vpluli do velkého přístavu Oganu, který leží na Dlouhém tholském pobřeží.

„Poplujeme podél břehů Tholu, Jillian Torsu a Rianu, protože je duben, jenž je ze všech ročních měsíců nejneklidnější a Boreal dost nestálý. Kdybychom se potřebovali ukrýt před náhlou bouří, budeme poblíž pevniny.”

„Dobrá, Egile,” řekla Fretka, „ale řekni mi, kolik dnů nám to potrvá k Jordu?”

Egil se zadíval do své mapky. „To závisí na větru a na vlnách, Ferai, ale asi tak měsíc.”

„A k Dračímu hradu?” zeptala se Aiko.

„Skoro na den stejně,” odpověděl Egil. „Počítám totiž s tím, že přistaneme v Hafenu, který je asi třicet nebo čtyřicet mil za ním. Jde o přístav, jenž je našemu cíli nejbližší.”

„Tam si opatříme koně a dobytek?” zeptal se Delon.

Egil přikývl.

Alos vyzunkl zbytek piva a objednal si další džbán.

„Koukněte. Ehm, poslyšte.” Pohlédl do prázdného korbenu jako by v něm hledal ztracený myšlenkový pochod. Pak se vidomým okem zahleděl na Egila. „Ty, ty, ty vopravdu věříš... že ten drak dá před náma přednost dobytku?”

Egil pokrčil rameny, ale Fretka řekla: „To bude dárek, který mu přinese, Alosi. Určitě nás vyslechne, když uvidí, že mu přinášíme dárek.”

Alos zavrtěl hlavou. Jazyk už ho neposlouchal. „Myslíte si, že mu nese- te večeri, ale já myslím, že mu k večeri posloužíme my.”

Stařec ze sebe vyrazil vzlyk, který ale ihned potlačil, protože mu právě přinesli plný džbán.

Osmého dubna vypluli z Ogonu za lehké plískanice a zamířili na severovýchod k Jordskému království.

Několik dní se plavili podél Dlouhého tholského pobřeží. Byly to vleklé

dny a noci plné vytrvalého sněžení a deště, protože do těchto borealských končin přichází jaro později. Jak se blížili k vodám u Jillian Torsu, konečně se na zamračené obloze objevilo slunce, takže v následujícím týdnu pokračovali v další plavbě za pěkného počasí a k rianským břehům dospěli v posledních dubnových dnech. Poté minuli Rian, obepluli koncový cíp Riggského pohoří a pak okraj Gronu, země známé chladnými mlhami. Tady Egil odbočil na širé Borealské moře a nasměroval *Brise* k nejzápadnějšímu ze Zkázonosných ostrovů.

Na sklonku každého dne přicházely k Egilovi sny vyvolané prokletím a Aiko každou noc cítila, že kdesi číhá nebezpečí.

Když obepluli útesy kolem Zkázonosných ostrovů, na východě nízko nad obzorem se vynořil jejich poslední cíl — Dračí hrad. Jeho hřebenitý vrchol korunoval bílý sníh a třpytivý led. Zima měla tento vrchol ve svém sevření celoročně. Ale Egil nezamířil k hoře, nýbrž trochu na levobok, ve směru, v němž se rozkládá Jordská zem a přístav Hafen. I když pluli na severovýchod, hora se přesto zvětšovala a přátelé od posledního hřebenu Grónských tesáků nemohli odtrhnout zrak. Rada ostrovů se odchylovala pryč, až se nakonec ztratila v chladných mlhách na jihu. Nejvíce se ke skalnaté hoře přiblížili chvíli před půlnocí. Shora svítil měsíc v úplňku a bílý vrchol se v jeho světle stříbřitě leskl. Ale loď pokračovala stále dál k severovýchodu, až horu nechali za sebou.

Devátého května těsně před rozbřeskem, šest set sedmdesát dní po Ari-nině vizi, se doplahočili do přístavu Hafen a přivázali loď k molu.

Po východu slunce se zahleděli k jihu a spatřili tam cíl, jenž ležel ve vzdálenosti pouhých čtyřiceti mil — čtyřiceti mil k Dračímu hradu, čtyřiceti mil k Tůni krakatic, čtyřiceti mil k Dračímu kameni a čtyřiceti mil k záhubě.

KAPITOLA 69

*[Ano, je tu stezka, čo ide nahor,]" řekl pacholek od koní z hostince a cí-
věl na podivnou společnost před sebou, [ale člověk by mosel byť kletým
bláznom, aby na tie hrozné strminy špelhal"]*

Egil přikývl, otočil se k ostatním a pacholkova slova jim překládal. Muž samozřejmě nemluvil valursky, tedy válečným jordským jazykem, nýbrž jordsky. Valurština byla totiž vyhrazena pouze obyvatelům této země. Vo-
jákům a válce. Mluvil běžnou jordštinou, které Egil dobře rozuměl, protože Jord'ané a Fjordland'ané prý pocházejí ze stejných předků.. a jejich jazyky mají mnoho společného.

Egil se k muži zase obrátil. *[„Potřebujeme kóně a torz dobytok."]*

Pacholek vytřeštil oči ještě víc, než když poprvé uviděl dylvanku, víc, než při spatření té cizí dívky ve válečné zbroji se zlatavou pletí.

[Snád' ted'konc nechcete ísť tam nahor? Do Raudhrskalského panstva."]

[„Áno, chceme. Ale ísť s námi nesmie nik."]

[„Kto by bol taký kletý blázon, aby chcel síť s vámi?"]

Třetího dne za svítání po příplutí do Hafenu opustila Arin s přáteli město. Jeho obyvatelé se shromáždili, aby nepropásli chvíli, kdy se tihle cizinci — čveřice mužů a trojice žen, celkem tedy sedm pošetilců — vydávají na cestu k Dračímu hradu.

Támhle ten jednooký je fjordland'an, jistě lapka. To jo, ale nezdá se vám divné, že jsou mezi tou sedmicí dva jednooci? Řekl bych, že d'ábelský pohled má spíš ten staroch. Ale povětšinou je namol. A pročpak je s nima asi ten bard, co tak pěkně zpívá? Slyšel jste ho? Myslíte, že bude drakovi zpívat? Ten obr je asi nějaký válečník a někdo povídal, že ho viděl ležet na skále a modlit se k Elwydd. Pchá, jen ať si nemyslí, že ho modlení k Elwydd před drakem spasí! A ta ženská, ta s těma dýkama.. já slyšel, že přej je z Gothonu. Považte tu druhou, tu žlutou děvčici, tu válečnici,.. odkud asi pochází? A ta elfka, určitě dylvanka, řekl bych, že je to mocná čarodějka. A všichni chtěj na Dračí hrad. Proč asi? Viděl jste všechna ta lana a ostatní výstroj, co s sebou vezou na nákladních mezcích? Určitě jim jde o poklad. Ten bard draka uspí, staroch ho uhrane, dylvanská čarodějka ho očaruje, ta žlutá válečnice ho rozseká kouzelnými meči a ti zbylí tři odnesou zlato a drahokamy. Ale ten plán jim tak jako tak stejně určitě nevyjde. Dobytek nedobyték, kouzlo nekouzlo, meče nemeče. Drak Raudhrskal je všechny sežehne svým ohněm a bude po nich....

Za takových a podobných tlumených rozhovorů vyjížděla sedmice z města na sedmi jordských koních. Před sebou hnala čtyři kusy dobytka a za

ní následovali tři plně naložení nákladní mezci.

„Alosi," řekla Arin, „vy jste s námi nemusel. Mohl jste zůstat v Hafe-
nu."

Alos se při pohledu na bílý štít, jenž se před nimi zvedal, zachvěl a bez-
barvě odpověděl: „Voproti minulosti už nikdy nevopustím námořníky v
nouzi, kerý sou se mnou na jedny lodi."

„Hmmm," zamumlala zamyšleně Fretka. „Tohle jste už říkal, Alosi...
vlastně už několikrát. Povězte mi, stalo se někdy, že jste opustil námořní-
ky, s nimiž jste sdílel tutěž loď?"

Stařec nejdřív pohlédl na ni a pak na Arin. Dylvanka se usmála. Alos se
přikrčil jako by se styděl. „Stalo se to na Borealskym moři," zahuhlal.

„Cože?" zeptala se Fretka. „Nerozuměla jsem vám."

Alos se zhluboka nadechl. „Stalo se to na Borealskym moři," zopako-
val.

„A co se tam přihodilo?"

Alos se znovu zaříval na Arin. V jeho jednookém pohledu se zračila
úpěnlivá prosba. Dosud o své dávné zbabělosti nikomu nevyprávěl.

Arin navedla svého koně k němu. „Působí-li vám to bolest, nemusíte nic
vyprávět. Ale myslím, že vás tohle břemeno tíží a kdybyste se o něj podě-
lil, ulehčilo by se vám."

Alosův pohled zalily slzy. „Bylo to na Borealskym moři. Černej mág
Durlok se svejma trollama přepadli naši loď", kerá se menovala Solstrále a
všecky zajali.. všecky, až na mě. Schoval sem se na dně v podpalubí. Dur-
lok loď potopil."

„Aha," ozvala se Fretka, „ted' si vzpomínám, že jste se o něčem tako-
vém zmínil už v Ordruneho žaláři."

„A ty ses ukryl na dně v podpalubí," řekla chladně Aiko.

„Jinak sem nemoh," řekl Alos a rozklepala se mu brada. „Já už sem ta-
kovej."

Aiko na něj dál bezvýrazně pohlížela.

Alos se jí nedokázal podívat do očí. „Vy sama ste říkala, že nejdůleži-
tějším pravidlem života je žít. — Jo, vopustil sem námořníky z mojí lodě,
ale zvostal sem aspoň naživu."

Aiko krátce pokrčila rameny. „A stojí takový život za to?" Arin se na
Aiko zmařčila a Alosovi řekla: „Ale tentokrát, příteli, na rozdíl od minu-
losti, jste s námi, se svými námořníky v čase nouze, v čase, kdy vás potře-
bujeme."

Alos se zahleděl k jihu na Dračí hrad, který se nejasně rýsoval v ranním
světle, a přitom ztěžka dýchal. Po chvíli se zaúpěním přikývl.

Pohánění dobytka bylo velmi zdlouhavé. Netečná zvířata se okrajem ohromné stepi, jež se na východ prostírala až za obzor, zatímco na západě se vzdouvaly nekonečné vlny Borealského moře, ploužila pomalu. Sedmice přátel směřovala k úbočím Dračího hradu od jihu. Hora byla vzdálena asi čtyřicet mil. Při dosahované rychlosti se k jejím vzdáleným svahům měli dostat až bezmála za tři dny.

Celý den se zvolna vlekli stále vpřed. Alos střídavě nařikal a zavdával si pálenky z kožené čutory, kterou si nenápadně vstrčil do sedlové brašny. Po nebi vystoupilo slunce, dosáhlo vrcholu a znovu začalo klesat. Přispívalo k časnému jaru trochou tepla, protože větry vanoucí k pevnině z dalekého Borealu byly dosud stále chladné.

Občas se zastavili u některé z hojných říček a umožnili zvířatům, aby se napojila. Jindy zastavovali také proto, aby koně s mezky nakrmili trochou zrna. V takových chvílích se dobytek popásal, protože s jarem se už zazeleňoval hustý travnatý porost. Bohatství jediné ohromné a svěží pláň Jordského království tvořili právě tráva, koně a dobytek.

Když se začínalo smrákat, utábořili se v podrostu, aby byli alespoň trochu za větrem. Od Hafenu, který se právě schoval za obzorem za nimi, byli vzdáleni dvanáct či třináct mil. V noci se všichni, až na Alose, který vyspával účinky pálenky a ve spaní sebou se sténáním házel, střídali na hlídce.

Během své hlídky Aiko kolem půlnoci stejně jako každou noc zaznamenala přítomnost nebezpečí, i když vzdáleného. Vysoko na nebi plachtilo mezi hvězdami cosi neviditelného a pečlivě se vyhýbalo zviditelnění na pozadí ubývajícího měsíce v poslední čtvrti.

Té noci přivál vítr z Borealského moře chomáče mrazivé mlhy, v níž všechno zčernalo. Příští den zastihl Arin s přáteli na cestě pustou krajinou k jihu. Směřovali ke svému cíli, jenž nyní nebylo vidět. Dobytek poháněný jezdci se poklidnou zemí plahočil svým pozvolným tempem. I když se slunce mlhavým závojem do šedého nebe prozářilo a den se vyjasnil, mlha se převalovala dál a studila až do morku kostí.

Alos se třásl, blekokal a popíjel z další čutory. I když blížící se horu neviděl, hojně ronil slzy a neustále přísahal, že své námočníky z jedné lodě v nouzi neopustí.

I když slunce pomalu zacházelo, soumrak nenastával, jen přítmi neustále houstlo, protože mlha pod vlivem ubývajícího měsíce slabě modře světlkovala. Znovu se utábořili. Tentokrát na vlhké, skrz nasáklé louce. Protože postrádali dřevo na rozdělení ohně, povečeřeli plátky suše-

ného masa se suchary a vše zapíjeli vodou.

Stejně jako i dříve drželi hlídky, ale opět bez Alose, který se stále nezpamatoval ze svého děsu a po nepřetržitém nářku konečně usnul.

Aičina tygřice začala před půlnocí hlubokým, tlumeným mručením znovu upozorňovat na nějaké nebezpečí, které neustále vzrůstalo. Chvatně vzbudila ostatní a zasyčela: „Blíží se cosi zlého.”

V mlze, jež slabě světélkovala, zapálili kryté lucerny a přichystali se k boji, ale světlo luceren prozatím ponechávali zacloněné. Egil pevně svíral svou sekeru, Aiko, Burel a Delon meče a Fretka ostré dýky. Arin lehce uvolnila dlouhý tesák v pouzdře a přichystala si luk i přesto, že jeho využití v okolní zeboucí a svíjející se mlze moc pravděpodobné nebylo. Stáli tam zády k sobě v malém kruhu a vyčkávali. Alos ve středu tiše sténal a chystal se k útěku.

Nebezpečí stále narůstalo a v tom jim nad hlavami prudce prolétlo něco nesmírně obrovského a — RRRAAAAUUU! — zaryčelo. Ten ryk rval uši. Všichni se v jeho ohlušujícím rachotu přikrčili.

Na ryk odpověděl chraplavý skřek, který vydalo cosi vysoko nad jejich hlavami.

„Jauííí!” zaječel zoufale Alos, přetáhl si prikrývku přes hlavu a schoulil sek zemi.

Ostatní vzhlédli, ale v temné vířící mlze nic neviděli. Zaslechli však hlasité zvuky připomínající máchání mocných perutí.

Koně s mezký řičeli hrůzou a škubali za úvazy upevněné ke kůlům zaraženým v zemi. Část z nich se utrhl a tryskem mizela v mlze. Za nimi poskakovaly úvazy i s kůly. I dobytek se rozbučel, vyrval kůly a vzal do zaječích.

RRRAAAAUUU! — zaznělo další zaryčení.

Grraaachchch! ozvala se odpověď.

Náhle k nim dolehl silný výbuch a mlha vířící kolem zaplála rudým světlem jako by nad nimi vzplanul ohromný oheň. Znovu k nim dolehl řev, skřeky a třepot ohromných křídel a mlha se opět rudě rozzářila. Pak začaly skřeky sice slábnout, ale neustávaly k nim shora doléhat. Ať už je vydávalo cokoliv, zřejmě to stoupalo neustále výš a výš.

„Co si—?” chtěla se zeptat Fretka, ale její hlas přehlušily drsné skřeky a zběsilé ryčení. Mlhu v dálce nad nimi ozářily divoké plameny a o chvíli později zaslechli jakési trhavé zvuky, po nichž následovalo zadunění čehosi, co opodál dopadlo na zem. Vzápětí dopadlo ještě něco a zas a zas, jako by z nebe padaly velké kusy, které ale v mlze nebylo vidět.

Pak zaslechli poslední mocné zaryčení, po němž vyšlehl obrovský pla-

men... a poté už jen třepot kožovitých křídel směřujících k jihu.

Se slábnutím zvuku těch křídel se snižovalo i nebezpečí. Tak to alespoň naznačovala rada tygřice.

KAPITOLA 70

Černý mág s hmoždířem a paličkou v ruce na své plachetnici ustal na chvíli v drcení směsi černých a zelených krystalků a pozvedl od tajemné drti hlavu.

Aha, přesně jak jsem to předvídal. Má divá bestie je mrtvá.

Skvěle! Ti pošetilci se tedy blíží ke svému cíli.

Zasyčel rozkaz, po němž ze svého postu v kajutě u dveří vyskočil drik s vyřízlým jazykem a vyběhl na palubu. Po chvíli vstoupil servilně ghok.

„Odboč k východu a nachystej mé heloře s kočárem," přikázal mu slúkhsky.

Ghok ještě chvíli setrval pro případ, že by jeho pán požadoval něco dalšího. Ale protože se Ordrune už zase soustředil na hmoždíř, rozběhl se pryč a cestou na palubu chraplavě vykřikoval své rozkazy.

Po chvíli se loď za svistu lanoví a pleskotu plachet silně nahnula a počala za sebou v ledové oceánské vodě zanechávat novou brázdu.

KAPITOLA 71

„Adone!" zvolal Delon. „Podívejte se na tohle."

Ostatní se k němu seběhli a kolem jejich luceren se vytvářely mlhavé světelné kruhy.

„Co to je?" zeptala se Fretka a podřepla. „Snad nějaký obrovský kožený plášť?"

„To ne, drahoušku. Tohle není plášť, nýbrž část křídla, jak se domnívám.

Fretka se zhluboka nadechla a odtáhla se.

„Křídlo?" zeptal se roztřeseným hlasem Alos, rovněž odstoupil a pak se ohlédl přes rameno jako by v nejasné noční mlze hledal nějaké příšery.

„Z čeho křídlo?"

Arin podřepla a kožené blány se dotkla. „Řekla bych, že se jedná o divou bestii z dávných dob. Zabil ji Raudhrskal."

„Ten zápas na vobloze, to bylo vono?" zeptal se Alos s očima hrůzou rozšířenýma dokořán.

Arin přikývla. „Ta bestie překročila hranice jeho panství a zaplatila za to životem."

Alos se vzpřímil, zlostně se zahleděl na Fretku a řekl: „Tak vidíte! Neříkal sem vám, že draci vycejtěj, dyž se jim někdo potlouká po jejich držávkě?"

Fretka se zhluboka nadechla a řekla: „Je-li to pravda, pak Raudhrskal dokáže vycítit i nás."

Alos vyhlížel jako by z něj někdo vypustil vzduch a lesk v oku mu pohasl. „Ooh," vydechl tiše a protáhl obličej.

Aiko, která dřepěla na bobku vedle Arin, vstala. „Myslím, že koně ve tmě nenajdeme. Ti dva, kteří v táboře zůstali, budou muset k sehnání těch ostatních za úsvitu stačit."

Arin se rovněž zvedla. „Poohlédneme se po nich hned, jak se mlha zvedne. V téhle travnaté stepi se před námi zvířata nemají lidé ukrýt."

Alos na ni prosebně pohlédl. „Snad bysme se mohli vrátit do města a počkat, dokud se ten drak neuklidní. Myslím, že by nebylo dobrý, abysme se k němu přibližovali, dyž je rozčilenej, co říkáte?"

Arin jen zavrtěla hlavou, ale Egil prohodil: „Alosi, vždyť jsme od Dračího hradu vzdáleni ještě dva dny cesty, což je víc než dost času na to, aby se uklidnil."

„Ale s jistotou to nevíme, Egile," namítl Alos a zalomil rukama, „připadá mi, že takovej drak může bejt naštvanej hodně dlouho."

Burel se na něj zadíval. „A proč by se měl drak vztekat na nás?"

„Dyť sme na jeho panství, takže jedním z důvodů může bejt, že sme ve-

třelci," odpověděl Alos a otřel si čelo. „A pak, ta bestie, kerou zabil, šla po nás a právě kvůli tomu se vocitla v jeho panství."

Aiko vytřeštila oči a dotkla se prsou v místě vytetované tygřice. „Teď si asi něco vystihl, *ningen toshi totta*. Možná, že nebezpečí, které má tygřice každou předešlou půl noc vyciřovala, bylo touhle divou bestií."

„Ale proč by nás pronásledovala, drahá?" zeptal se Burel.

Aiko zavrtěla hlavou a odpověděla: „Kdopak se v myslích takových oblud vyzná?"

„Ať už sem tenhle netvor přilétl kvůli nám či ne," prohlásila Arin, „jakmile znovu seženeme dohromady naše zvířata, ihned budeme pokračovat v cestě k Dračímu hradu."

Po těch slovech Alos zaúpěl.

Mlhu rozvál vítr od Borealského moře a v půli dopoledne její poslední zbytky rozehnalo slunce, které jim vyšlo nad hlavou. Arin s Aiko se na dvou zbylých koních rozjely sehnat chybějící mezky, koně a dobytek. Na-lezly je na širé pláni poklidně přežvykovat trávu.

Během další cesty minuli urvanou hlavu obludného tvora, jehož krk byl jako by mohutnými spáry zpola rozpáraný. Zlobné oko měl nyní pohaslé a bezvýrazné a jeho dlouhý zoban plný ostrých zubů jednou provždy oněmělý.

„Adone," vydechl Delon. „Raudhrskal tu bestii musel roztrhat na kusy."

Engil přikývl a řekl: „Dovedete si představit, jakou sílu tahle obluda musela mít? Podívejte se na velikost toho zobanu a vzpomeňte na její křídla. Oč silnější pak musí být drak, aby takového tvora dokázal roztrhat na kusy?"

Alos zasténal a zašátral v sedlové brašně po další láhvi pálenky.

Pokračovali v jízdě k Dračímu hradu a hora se k nim neustále přibližovala. Krajina se až k jejím vysokým úbočím zvedala nedalekou pahorkatinou. Sníh a led se na vrcholu hory ve slunečním svitu perleťově třpytily. Vyzařovaly bělí s modravými a šedavými odlesky v místech, kde promrzlé skalní srázy vrhaly stíny.

Dobytěk se zvolna plahočil vpřed.

Slunce už sice zapadalo a začínalo se stmívat, ale družina pokračovala ve světle měsíce v poslední čtvrti neúnavně dál, protože chtěla dohnat dopolední ztrátu způsobenou sháněním zaběhlých zvířat.

Asi po dvou dalších mílích Aiko zasyčela: „Na křídlech přilétá další nebezpečí," a ukazovala k hřebeni Dračího hradu, kde bylo v měsíčním svitu

proti bílému sněhu vidět, jak se k nim na roztažených křídlech řítí ohromná černá silueta.

„Jéééááá!“ vyjekl Alos, seskočil z koně a panicky se rozběhl pryč.

„Seskočte z koní a schovejte se!“ vykřikl Egil, i když kolem k ukrytí příliš mnoho míst nebylo.

Přesto se všichni podle jeho pokynu zachovali a seskočili ze sedel. Egilovi s Aiko se podařilo strhnout své koně za otěže vzad a podrazit jim přední nohy. Po dopadu na bok se oba s odfrkáváním a zmítáním pokoušeli vstát, ale marně. Bureloví se koně rovněž podařilo přimět, aby si lehl. Poté se všichni za třemi koni vrhli na zem. Všichni, až na Aloso, který prchal stepí k severu.

Drak se zasvištěním křídel vletěl mezi bučící dobytek, pádící koně a mezky a jednoho z běžících koní uchvátil. A zrovna Alosova. Jak se obrovský tvor zvedal do výšky s hrůzou řičícím koněm v pařátech, brázdila jeho mohutná křídla vzduch... a zdálo se, že se při návratu k hoře bouřlivě chechtá.

KAPITOLA 72

Ani po drakově odletu nedovolovali Egil, Aiko a Burel svým pofrkávajícím a neklidným koním vstát. Teprve když zmizel z dohledu úplně, dovolili jim, aby se vyhrabali na nohy. Supěli, frkali a s očima plnými děsu se otáčeli na místě. Utišujícími slůvky, doteky a hlazením seje trojici po chvíli podařilo uklidnit. Pak Burel předal svého koně Arin a řekl: „Daro, vy z nás v noci vidíte nejlépe a dobytek už se zase zaběhl.“

Arin od něj převzala otěže a řekla: „Aiko, byla bych ráda, kdybys jela se mnou. Egile, rozjedeš se poohlédnout po Alosovi?“

„Kterým směrem?“

„Myslím, že na sever,“ odpověděla Fretka a ukazovala směr.

Egil sledoval pohledem směr její natažené paže, ale v jasném měsíčním svitu viděl jen step. Přesto vsedl na koně a rozjel se k severu. Sotva po stech yardech objevil starce v trávě na znaku. Popadal dech a vyčerpaně sípal.

Egil se pak rozjel za Arin s Aiko. Než znovu sehnali dobytek, mezky a zbylé koně, posunul se měsíc na nebi o dvě šíře dlaně.

Arin s Aiko hnaly dobytek před sebou a Egil za nimi táhl koně a mezky na provazech za sebou. Když dospěli k místu, na němž je čekali jejich opěšalí přátelé, Aiko pohlédla v měsíčním svitu na Aloše, jenž s nimi nyní postával. I když se z jejího pohledu nic vyčíst nedalo, stařec ho nevydržel, od Aiko se odvrátil a zahleděl se ve směru Borealského moře, které nebylo za dunami na západě vidět.

Arin, aniž by sesedla z koně, řekla: „Pojedme se ukrýt do mlází, které roste ani ne míli před námi. Alosi, vy můžete jet společně se mnou.“

„Spolu s váma?“ Alos se rozhlédl. „A kde je můj kůň?“

„Raudhrskal si ho vzal,“ odpověděla dara. „Měl jste štěstí, že jste na něm v té chvíli nesesedl.“

Alosovi se podlomila kolena, až se málem svalil. „Drak si vzal mého koně,“ řekl a roztrápeně zalapal po dechu. „A dybych bej val v sedle...“ chvějící se rukou si otřel čelo. „Bohové, já se potřebuju...“ zarazil se a zaúpěl. „Mý sedlový vaky. Von dostal taky mý sedlový vaky.“

Rozdělali malý ohniček, uvařili si vodu na čaj, usadili se a popíjeli ho. „Proč tady dobytek jednoduše nepřivážem a nevodjedem zpátky do Hafe-nu, co?“

„Jak by nám to pomohlo k zelenému kameni?“ zeptala se Fretka.

Alos na ni nasupeně pohlédl. „No, nijak, ale drak se aspoň zaměstná

požíráním dobytka a ne nás."

„Pokud po tom tak toužíte, Alosi, můžete si vybrat některého z koňů a odjet do Hafenu," řekla Arin. „My budeme pokračovat i bez vás."

Alos hlasitě zasténal a zavrtěl hlavou. „Esi musíte pokračovat, nemůžu než jet s várna, protože voproti minulosti už námořníky v nouzi, kerý sou se mnou na jedny lodi, nikdá nevopustim."

„Pchá!" vybafla Fretka. „Stejně jako jste je neopustil, když se drak spouštěl přímo na nás, ano?"

Alos zavrtěl hlavou a zadíval se do svého šálku. „Dyť víte, že sem vás nevopustil."

„Ano?" Fretka povytáhla obočí. „Jak jinak tomu hodláte říkat? Nebo jsem snad viděla pádit k severu vaše dvojče?"

„Jo, zdrh sem, přiznávám, ale daleko ne. Zjistil sem, že nemůžu. A to si nevymejšlim."

Aiko na starce pronikavě pohlédla. „Jak to můžeš dokázat?"

„To nevím. Připadalo mi, že čím dál běžim, tím hůř se mi utíká, skoro jako dybych letěl do někýho kopce."

Delon se rozhlédl širou plání. „Kdy jste naposledy uběhl nějakou delší vzdálenost?"

Alos pokrčil rameny. „Před dvaceti nebo třiceti léty."

„Alosi, starouši, řekl bych, že vás dohnal váš vlastní věk."

„Myslete si, co chcete," odsekl Alos.

„Já tě za to neviním, Alosi," řekl Egil. „Před přilétajícím drakem by se dalo hrůzou na útěk spousta lidí."

Alos na něj pohlédl. „Víš, měl sem jenom namířený na něký místo, kerý by bylo trochu stranou vod cesty."

Delon se zasmál. „Ano, starouši. Trochu stranou od cesty do bezpečí města."

Arin zavrtěla hlavou. „Kromě pevnosti Trpaslíků či něčeho na ten způsob neexistuje takové místo, které by bylo před drakem bezpečné." Obrátila se ke starci. „Ani já vás z toho neviním, Alosi, protože se domnívám totěž co Egil. Každý může strachu z draka podlehnout."

Alos dylvance chvatně přikývl a pak se zadíval na Aiko. Ale od ní se mu žádného ujištění ani náznaku, že by s darou souhlasila, nedostalo. Její zachmuřený pohled ani trochu nenaznačoval, jaké myšlenky se jí hemží hlavou.

Během Aičiny noční hlídky se její tygřice během půlnoci, na rozdíl od zkušenosti za posledních sto nocí, s žádným varovným mručením, které by upozorňovalo na nebezpečí, neozvala.

Má tygřice asi neustále vnímala tu divou bestii, kterou zabil drak. Je-li to tak, proč se ta potvora kradla v našich stopách?

Příštího dne točitě stoupali do kopců, které se opíraly o severní úbočí Dračího hradu. Krajina se postupně ale ostře zvedala a vzduch se stále víc ochlazoval. Stejně postupně se začala mručivě ozývat i Aičina tygřice. Jak se k ledovému vrcholu hory neustále přibližovali, zesilovaly i varovné signály její tajemné ochránkyně. Přesto před sebou do stoupajícího svahu dál hnali pomalý dobytek. Nakonec dospěli před západem slunce na místo, na němž zjistili, že je svah před nimi pro zvířata prostě natolik strmý, že nedokážou udržet ani tak pomalé tempo, jakým se ubírala v uplynulých třech dnech.

„Pohlédněte támhle,“ zvolala Arin a ukazovala napravo před sebe. Všem se trochu rychleji rozbušila srdce, protože tam, kam ukazovala, spatřili počátek stezky, kterou jim popsali obyvatelé Hafenu. Kdesi nahoře, ve výšce tisíc stop či ve vzdálenosti jedné nebo dvou mil, se nacházela skalní římsa. Alespoň tak to tvrdili hafeňané. Šlo o stezku, po níž se horským úbočím vydají vzhůru v naději, že narazí na místo, na němž se zdržuje hrůzostrašný drak.

Egil se zahleděl na Arin s Alosem. Roztřesený stařec seděl za zadní rozsochou jejího sedla. „Myslím, že zvířata bude třeba nechat zde a nahoru pokračovat pěšky.“

Arin si pozorně prohlédla svah a pak přikývla.

Alos zaúpěl a přes drkotající zuby ucedil: „Vraťme se. Vraťme se dřív než bude pozdě.“

Arin prudce zavrtěla hlavou. „Ne, Alosi. Vydáme se dál.“

„Ale co drak? Ten slovo nedodrží. Svý slovo nedodrží.“

„Přesto, Alosi, na sebe tohle riziko vzít musíme.“

Stařec se rozvzlykal.

Za soumraku rozbili v jednom stísněném travnatém kaňonu poslední tábor. V jeho vstupním a nejužším prostoru napjali z provazů ohradu a nahnali dovnitř zvířata.

Celý večer vybírali věci, které si vezmou s sebou: lana, lezecké vybavení, lucerny, jídlo, vodu a tak podobně včetně zbraní, i když šípy ani meče asi proti drakovi stejně nebudou k ničemu. Fretka si vzala paklíče, Delon prostou flétnu, Burel kytlici s výšivkou kruhu bohyně Ilsitt.. prostě se předem domluvili, že si každý z nich vezme k nezbytné výbavě ještě něco, co by se drakovi mohlo Ubit, i když nikdo z nich neměl ani potuchy, co by se mu mohlo zamlouvat či co by takový tvor mohl uctívat.. každý si prostě

vzal něco navíc, každý, až na Alose, který po ztrátě koně neměl nic, než sám sebe—roztřeseného, drmolícího a plačícího.

Příštího jitra si hned po rozbřesku naložili na záda kupy výstroje a pustili se do výstupu. Aiko stále trápilo, že se má návnadou krakatice stát Arin. Ze ji má vylákat z tůně do moře, kde se pak ke své rozkoši dostane drak. Ale na žádnou jinou možnost dohodnutého plánu připadnout nedokázala. Jen ona, Burel a Delon měli zkušenosti se zlézáním vysokých a strmých útesů, i když kdosi tvrdil, že Trpaslíci prohlašují za obtížnější zlézání hor zevnitř než zvenčí. Ale část družiny povede nitrem hory Fretka, která má s lezením po výškách rovněž značné zkušenosti. A pak Fretka stejně nemohla být nasazena na zlézání hory zvenčí ani coby návnada na krakatici, protože musela odemknout řetěz, k němuž je připevněna stříbrná skříňka. Egi-lovu sílu potřebovali k dopravě skříňky na povrch. Prostě Dračí kámen nemohli vynést ven jen tak samotný, protože by drak zjistil, co získali. Podobně se útesem museli ve třech také spustit. To proto, aby zvýšili vyhlídku na úspěšnost záchranné akce, jinak by totiž návnadu ulovila buď sama nestvůra, pokud by ji nevytáhli dostatečně rychle, anebo by ji vtáhl Velký malstrom, kdyby ji vůbec nezachytili. Pro rozdělení družiny do dvou trojčlenných skupin existovala ještě celá řada důvodů, ale tohle byly ty základní a Aiko k nim žádné další možnosti vymyslet nedokázala.

Na Alose žádná úloha nezbyla a nikdo přesně nevěděl, proč se s nimi této kritické chvíle vlastně účastní. Stařec stoupal strmou stezkou obtížně a s každým dalším krokem se pro ně stával jen stále tíživějším hořekujícím břemenem. I přes nejmenší překážky mu museli pomáhat a přes ty větší ho doslova přetahovat Náklad, který nesl, si mezi sebou zanedlouho rozdělili ostatní. I přesto, že ho pak už žádný náklad netížil, neustále potřeboval pomoc, celou cestu vzhůru strmou stezkou se pachtil jen s největším úsilím, sípal, kňučel, stkal a každou chvíli mechanicky zamumlal: „Voproti minulosti, voproti minulosti, voproti minulosti...”

Jeho drmolění připomínalo mantru...či zbožně pronášenou modlitbu.

Stezka občas zvolna stoupala, jindy klesala a zřídka byla rovná. Obcházeli vysoké skalní útesy a procházeli hlubokými zastíněnými průrvami. Cesta byla úzká a po obou stranách sevřená ponurými a studenými skalisky. Pokračovala přes výčnělky, prohlubně a hromady rozptýleného kamení. Kráčelo se jim svízelně, a proto se často zastavovali, aby si odpočali. Konečně dospěli k místu, kde stezka vedla po úzké skalní římsě, po jejíž levé straně se zvedala černá skála a po pravé zase hluboko dole pod nimi naráželo do útesů Borealské moře, jehož voda se rozstříkovala na všechny strany. Stezka sledovala příkrou skalní stěnu a odkudsi zpředu k nim zpoza

ohybů a zákrutů přinášel mrazivý vítr nekonečné hluboké burácení, jež připomínalo vzdálené a neutuchající hřmění.

Navázali se vzájemně na lana. Delon postupoval v čele, za ním Burel s Aiko, Alos uprostřed, pak Egil a po něm Arin. Fretka řadu uzavírala. Neustále postupovali vpřed a neužitečný Alos jen pořád naříkal, monotónně něco huhlal a tiskl se ke skále, aby se udržel od okraje propasti co možná nejdále.

Obešli jeden z ohybů stezky a dole před sebou spatřili čerání a víření vod Velkého malstrómu. Na šířku měřil pět mil a vypadal jako obrovský rotující trychtýř. Přesně uprostřed se v něm rozvířala temná burácející díra, která se spirálovitě stáčela dolů do černé nezměřitelné propasti a vtahovala do ní i jejich srdce.

Arin i přes Alosův vzlykot poznamenala: „Kdysi jsem zelený kamen přirovnala k oku malstrómu a teď se najedno takové dívám.”

Fretka se zhluboka nadechla a řekla: „Jejda! Je-li řeč o očích, zrovna mě něco napadlo.”

Arin se na ni ohlédl. „Napadlo, Ferai?”

Fretka ukázala na řvoucí jícen. „Daro, tohle je možná jednoooký v temné vodě.”

Když dospěli k široké skalní římse zaseklé hluboko v horském srázu, bylo už pozdní odpoledne. Šlo o rozsáhlou terasu v tisíci stopách nad vírem rotujícím dole v moři, která byla od místa, z něhož vyšli, vzdálená čtyři míle. A když zahnuli za poslední výstupek a vyšli na tuto kamennou plošinu, obrátil gigantický rezavý drak plochou šupinatou hlavu, upřel na ně žluté hadí oko a zasyčel: „Proč bych vás vlastně neměl zabít hned teď?”

KAPITOLA 73

Alos začal cosi nesouvisle blábolit a obracet se na útěk, ale k Aiko před ním a k Egilovi za ním ho poutal provaz.

Delon v čele zvolal: „Proč bys nás měl zabíjet, ó mocný Raudhrskale? Máme ti totiž co nabídnout. Jde o zvláštní dar určený výhradně pro tebe. Bude se ti velmi líbit, skutečně tě potěší a my za něj nechceme víc než pouhou maličkost.“

Obrovský Raudhrskal, jenž měřil od čenichu po ocas asi osmdesát stop, přešlápl z nohy na nohu, zaskřípal dlouhými šavlovitými drápy o skalní povrch římsy a zlověstné tesáky se mu zablyštěly. Hlasem, který připomínal rachocení velkých mosazných plátů, jež o sebe narážejí, zařval: „Pchá! Mysleli jste si, že vám vstup do mého panství bez dovolení umožní to, když přiženete pár kousků dobytka? Vstup na tuhle římsu? Idioti! Ten dobytek patří mně a vezmu si ho, kdy se mi zachce. Fuj! Ze všech stran na mě útočí pošetilci, kteří baží po jisté smrti.“

Drak se počal zhluboka nadechovat.

Arin zaťala ruce v pěsti. „Chystá se vychrlit plameny.“

Aiko se z hrdla vydralo divoké zamručení.

Alos padl na kolena a zakryl si tvář.

A zatímco se ostatní připravovali na ničivý oheň, Delon se vzpřímil, hrdě narovnal ramena a vykřikl: „Počkej! Žádám, abys mě vyslechl!“

Raudhrskalův zrak zaplátl zlostí. „Žádáš? Ty žádáš? Ty, který si do mého panství přivedl tu nečistou okřídlenou bestii? Ty, který si svévolně pronikl na tuto římsu? Ty žádáš něco po mně?“

Delon si odvázel od opasku provaz, vyvlékl se z popruhů batohu a pak se hluboce poklonil. „Ó přemocný draku, za tu bestii nemůžeme. V tom, jakož i v jiném, jsme zcela prosti nekalých úmyslů. Ano, ve vši skromnosti jsme se opravdu odvážili vstoupit do tvého panství, ale jen proto, že bychom tě chtěli požádat o laskavost, za niž bychom tě rádi patřičně odměnili. Ó, mocný Raudhrskale, nepřeješ si vyslechnout, co ti chceme nabídnout? Nepřinášíme ti jen dobytek — v jeho případě jde jen o skromný projev úcty — ale také něco, co více odpovídá tvé velkolepé potenci.“

Teď Raudhrskal přimhouřil oči a nedůvěřivě se na Delona zadíval štěrbínami panenek. „Mluvíš nanejvíš přesvědčivým hlasem, člověče. Nemáš ho nějak příkrášlený? Aha, už rozumím. Máš na krku talisman. Snažíš se mě obalamutit svým kouzelným jazykem? Jestli ano, nepodaří se ti to.“

„Obalamutit tebe?“ Delon užasle ustoupil o krok. „Ó, mocný draku, to nikoliv, protože by šlo o vrchol pošetilsti.“

„Mluvíš o velkolepém daru, skrčku, ale až na pár mizerných mincí a

šperků u tebe ani u tvých společníků žádné mimořádné cennosti necítím. Myslíš, že mě doběhneš nějakým podvodným trikem?"

Delon zavrtěl hlavou. „Doběhnout tebe a nějakým podvodem? To nikdy můj dračí pane, protože jsme si vědomi, že něco takové provést nelze. Ne, my ti nepřinášíme obvyklé poklady, které, jsou jen hmotnými záležitostmi. Nabízíme ti něco mnohem cennějšího, něco, co ti přinese největší rozkoš." Bard se ohlédl na přátele a pak se opět obrátil k drakovi. „Smíme přistoupit blíž?"

„Vzbuzujete mou zvědavost," zaburácel Raudhrskal. Vzápětí ale pozvedl obří hlavu, výhružně se na celou družinu zadíval a zasyčel: „Jestli se mě pokusíte napálit, na místě vás všechny zabiju."

Delon přistoupil blíž a poté pokynem ruky vyzval ostatní, aby se zachovali stejně. Egil zvedl na nohy Aloše, který neustále syčivě opakoval: „Nekoukejte se mu do očí, nekoukejte se mu do očí. Do očí ne. Tam ne." Pak se celý roztrásl a odvrátil obličej stranou. Zatímco ostatní se už vydali za Delonem, Egil za nimi musel starce vláčet.

Vyšli na plošinu z černé skály, po jejíž levé straně se až k věčně zasněženému vrcholu zvedala hora, zatímco po pravé straně spadala z výše tisíce stop do Borealského moře propast. Římsa měla šířku asi dvou set kroků, byla stejně dlouhá, zařezávala se do horského úbočí a v pozadí se v ní otvíral obrovský vchod do jeskyně. Porůznu ji pokrývaly veliké balvany. Jako by je někdo rozestavil podle nějaké tajemné šablony, ale pokud jde o účel takového uspořádání... kdo by ho mohl znát?

Jak se družina blížila po římse, Raudhrskal si její zbytek pozorně prohlížel. Šest jich dosud navzájem poutalo lano. Drak je všechny zběžně přehlédl. Všechny, vyjma Arin s Aiko.

„Elfko, na tvé auře je něco divného. Nejsi snad čarodějka?"

Dylvanka rozhodila rukama a řekla: „Občas <vidívám>."

„Však jsem si to myslel: divoká magie."

Ted' drak zaměřil zářivý pohled na Aiko. „Dosud jsem neviděl nikoho, kdo by se ti podobal, kdo by se podobal tobě a tvému společníku."

Aiko pohlédla na Burela.

„Toho nemyslím," řekl drak. „Toho blázna ne, nýbrž tvého skrytého společníka. Pobíhá sem a tam a šlehá ocasem jako by byl rozzuřený...a teď se přikrčil a chtěl by po mně skočit," Raudhrskal zaburácel smíchem, „ale to si rozmyslí."

Odvrátil se od Aiko, která na něj civěla s pusou dokořán a zadíval se na Delona. „A teď človíčku, ta laskavost, o níž bys rád požádal, výměna, která mne, jak tvrdíš, potěší... rád bych si tě poslechl."

„Hmmm, v medu zalité trollí oko a báječně vyzrálé," řekl Raudhrskal a dlouhým rozeklaným jazykem si olízl zlověstné tesáky. „Máš ještě další?*"

Aiko zavrtěla hlavou. „Nemám, Raudhrskale. Jen zisk tohoto jediného stál mne a mou paní málem život. Ale mám tohle. .." Aiko sáhla do batohu a vytáhla páví péro, které přechovávala už od té doby, co ho našla v jezírku královny Gudrun Sličné. Nabídla péro s duhovými barvami drakovi se slovy: „Pochází z cizokrajného opeřence, který se ve zdejších končinách nevyskytuje."

Raudhrskalovi se rozzářily oči, natáhl přední pracku a lesklé péro od ní zvládl uchopit mezi dva šavlovité spáry. Svíral ho a otáčel s ním ve slunečným světle. Péro v jeho odpoledních paprscích zářilo. „To je z nějakého ptáka?"

„Ano, říká se mu páv."

„Když si zamanu, zaletím si takového ptáka ulovit."

Aiko přikývla. „Pochází z ostrovů na jih od Jingského moře."

Delon si odkašlal. „Jeden žije v královských zahradách jutské královny Gudrun."

Raudhrskal k němu stočil oko a usmál se. „Aha, to je tedy mnohem blíž. Možná si ho zaskočím sehnat tam."

Delon se obrátil k Aiko a zešíroka se na ni usmál. Úsměv mu oplatila. Oběma se přitom ve tvářích zračil výraz bezelstné nevinnosti.

„Máte pro mě ještě něco jiného?"

Delon zavrtěl hlavou. „Ne, ó, mocný Raudhrskale. Spolu s paní Arin jsme ti už svůj dar věnovali v písních, pan Burel se za tebe pomodlil u bohyně Ilsitt, paní Ferai ti předvedla akrobatické kousky, pan Egil ti vyprávěl ságu o tom, jak draci ke svým jménům přišli a paní Aiko ti věnovala medem zalité trollí oko a duhové péro, které nyní držíš. A navíc pro tebe máme k ukojení hladu ještě čtyři kusy dobytka, pokud se uskuteční to, co navrhujeme."

Drak obrátil hlavu k Alosovi, který se vyděsil. Raudhrskal zasyčel: „A co tenhle? Tento zbabělec nepřináší žádný dar? Nechová snad ke mně žádnou úctu?"

Alos záupěl, padl na kolena a podlézavě tiskl tvář na skálu.

„Ó, mocný draku, právě jeho darem je dobytek," řekl Delon a poté ukázal na potrhaný postroj, sedlo a sedlové vaky, které ležely na kamenné římse kousek od draka. „A ty sis vlastně předevěřím v noci vzal jeho koně."

„Vzal jsem si ho proto, abych vám ukázal, že o vašem osudu rozhoduju já a ne naopak."

„Ano, Raudhrskale, jistě je pravdivé, co říkáš." Delon pohlédl na ostat-

ní, zhluboka se nadechl a všechno vsadil na jednu kartu. „Ale to my ti nabízíme něco, co je snad jinak mimo tvou moc.“

V drakových očích vzplanul oheň, ale Delon se nenechal zarazit a pokračoval: „A co naše přátelská nabídka? Přijmeš nabízené za požadované?“

Raudhrskal zcela zjevně překypoval zlostí, protože naznačit mu, že je něco mimo jeho moc, hraničilo s pohrdáním. Přesto jen zasyčel: „Opravdu tam tu stříbrnou skříňku vnímám. Co je v ní?“

Delon zavrtěl hlavou. „Domníváme se, že je docela prázdná. Jde o starou rodinnou cennost, která je drahocenná jen pro paní Ferai a její rodinu. Ztratila se před bezpočtem let při ztroskotání lodě. Rodina ji považovala za ztracenou jednou provždy, až do vize paní Arin. Předpokládáme, že ji do jeskyně zanesly krakatice.“

Raudhrskal zuřivě zařval, až sebou při návalu jeho zběsilosti všichni trhli a Alos vyjekl. Drak se na Delona hněvivě zahleděl. „Máš mě za úplného hlupáka, skrčku? Kdyby byla skříňka pouhou rodinnou cenností, nepřišel bys sem. Ale teď s pravdou ven!“

Alos záupěl, rozplakal se a sípal: „Von to ví. Von to ví. Jemu je to jasný.“

Všichni se chystali na nejhorší, ale v tom se Delon zhluboka nadechl a řekl: „O, Raudhrskale, je zřejmé, že před tebou svá bezvýznamná tajemství skrýt nedokážeme. Odpusť mi, že jsem nebyl upřímný, ale je pravdou.“ Delon se otočil a rozmáchlým gestem ukázal na Fretku, „že paní Ferai může svůj nárok na Osikové baronství prokázat jen tím, když získá tu skříňku.“

Drak se škodolibě zašklebil a zasyčel: „Já věděl, že je za tím vaším posláním nějaká chamtivost. Můj dotaz byl pouhou léčkou, protože po celou dobu vím, že je skříňka prázdná — uvnitř nic nevidím! Ha! Čekáte-li, že je plná pokladů, dobře si to rozmyslete. A pokud jde o krakatice,“ Raudhrskal v marné zuřivosti zašvihal ocasem, „také je vnímám. Obtěžují mou potenci.“

Delon se drakovi hluboce poklonil. „O, mocný draku, prohlédl jsi náš uskok. I když je skříňka prázdná, prokáže nárok paní Ferai na baronství. A proto ti nabízíme obchod: společnost krakatice pro tebe a skříňku pro nás.“

Drak všechny přelétl vítězoslavným pohledem. „Dobrá, přijímám. Podaří-li se vám krakatici tam zdola vylákat, skříňku vám postoupím. Ale pozor: jestli se vám to nepodaří, propadnete životy mně.“

Když slunce políbilo obzor, kromě Alose leželi všichni na břiše, shlíželi do propasti a prohlíželi si strmý spád pod sebou. Stařec se od hrůzného spádu držel daleko. Egil obrátil hlavu

k Delonovi a zašeptal: „Dobrá práce, Delone. Ted' už vím, proč si bar-dem. Okouzluje si draka pouhým hlasem."

Fretka, která ležela na břiše vedle Delona, zamumlala: „Osikové baronství, co? Ty ale umíš zatraceně dobře lhát, lásco. Když tě drak vyzval, abys řekl pravdu, myslela jsem, že jsme ztraceni, ale tvůj jazyk, Delone, má hodně rychlé nohy."

Fretčina popletená metafora všechny rozesmála...všechny, až na Aiko. která ukázala dolů a prohodila: „Přesto, že je sráz prudký, je v něm až dolů k moři spousta spár a výčnělků. Při slaňování bychom tedy neměli mít žádné obtíže a stejně tak ani s vyhledáváním místa, na němž bude záchran-né stanoviště."

„Neříkal drak, že je nějaká trhlina přímo pod místem, na kterém ted' le-žíme?" zeptala se Fretka.

„Jistě," zabručel Burel.

„Po Alosově vzoru se ptám: můžeme Raudhrskalovu slovu důvěřovat?"

Delon se na Fretku zadíval. „Věřím, že v tomhle případě ano. Je to v je-ho zájmu. Jinak nedostane, po čem touží."

„Jo, mladou lásku," řekl Egil.

Aiko cítila, jak jí hoří tvář.

Delon, Burel a Aiko strávili večer tříděním lan a upevňováním karabin a skob k lezeckým popruhům. Chystali se k zítřejšímu sestupu, jenž měl začít časně ráno. Alos jim totiž sdělil, že odliv bude na nejnižším bodě asi osm svícnin před polednem, takže museli dbát, aby byli připraveni ještě dřív. I Arin, Egil a Fretka se chystali. Zavěšovali na lezecké popruhy vý-stroj, k níž přidali také svítilny, protože je čekal sestup do nitra hory, kde budou potřebovat vlastní světelný zdroj.

Večer, když už byli všichni připraveni, uložili se ke spánku na římse, ale spánek se jim vyhýbal a dostavil se až k ránu. Ani během krátkého zdřímnutí se Egil nevyhnul ošklivému snu. Arin ho k sobě pevně tiskla a snažila se jeho trýzeň ukonejšit. Ordruneho zlou kletbu nedokázala narušit ani drakova nedaleká přítomnost.

„Eh, eh," skuhral Alos svícninu před úsvitem ve světle lamp. „Nemůže-te mě tady přece s drakem nechat jen tak samotného. Až odejdete, zhltně mě jako chuťovku."

„Myslíte šlachovitou," podotkla Fretka.

Arin se ke starci obrátila a řekla: „Alosi, vy přece nedokážete sešplhat vnějškem hory, ani vnitřkem. Byla bych ráda, kdybyste tu zůstal na hlíd-ce."

„Na hlídce?" vyhekl Alos. „Držet hlídku? Kvůli čemu?"

„Pokud neuspějeme, bude třeba, aby někdo doručil zprávu mágům."

„A—ale daro, esi se vám to nepodaří, drak všecky vostatní zabije."

„Příteli, kdybyste přesto přežil, byla bych ráda, kdybyste zprávu o našem dnešním pokusu doručil."

Fretka si k opasku připnula poslední smotek lana. „Proč myslíte, že od tud prostě nepláchne?"

„Voproti minulosti," ozval se Alos třaslavě, „už námořníky, kerý sou se mnou na jedny lodi, nikdá nevopustim."

„To je tedy pravda," zavrčela Fretka a pohlédla na starce, kterému po tváři stékaly slzy. „Ach, Alosi, promiňte mi to. Jsem prostě trochu nervózní, mám-li se vkrást do doupěte krakatice. — Dělejte, jak nejlépe umíte, staroušku."

S ledovým větrem, který vanul dolů od zasněženého a zledovatělého vrcholu, se konečně dostavil úsvit, i když ze zástinu Dračího hradu, v němž stáli, šlo světlo zahlédnout vesměs jen na nebi. Obě skupiny byly připravené, takže když se—včetně kňučícího Alose — vzájemně poobjímali, každá ze skupin se vydala svou cestou. Delon, Burel a Aiko zamířili k označenému místu na okraji římsy, kdežto Fretka, Arin a Egil prošli kolem Raudhrskala do temnoty ohromné jeskyně za ním. Když Arin dospěla ohromnou dutinou k průrvě, od níž vedl úzký průchod dolů do nitra hory, obrátila se právě ve chvíli, aby zahlédla, jak se Aiko s meči upoutanými na zádech jako poslední chápe upevněného lana a pozpátku přelézá okraj.

Osamělého a skučícího Alose zanechávala Arin rezavému drakovi jako rukojmí. Otočila se a začala se spouštět za poskakujícím světlem v černé tmě.

Slaňovala dolů větrným tichem, které narušovalo jen vzdálené dunění Velkého malstromu. Spouštěla se stíny Dračího hradu a z ledových výšin kdesi nahoře nad ní se přes okraj příkrého srázu snášel mrazivý vzduch. Celý výhled jí zaplňovala černá skalní stěna. Dopadala na nohy, odrážela se od skály a spouštěla se podél chmurné čelní stěny. Mezi jednou rukou v rukavici nad hlavou a druhou na spodku zad jí prokluzovalo lano. Ve chvíli, kdy Aiko dospěla k prvnímu výčnělku a zastavila se nedaleko od Burela, dosáhl už Delon dalšího výstupku, takže mu Burel právě spouštěl padesát stop dlouhé svazky lana. Když Aiko odepjala karabinu z horního lana a začala mu pomáhat, zeptala se: „Nějaké další pokyny?"

„Žádné," odpověděl Burel. „Skála nad námi je ve slušném stavu, takže budeme pokračovat rovnou dolů."

Aiko souhlasně zabručela a při spouštění smotaného lana se zadívala přímo pod sebe na Delona, který se odrážel od černých a bouřlivých vod nepokojného Borealského moře. Bard odebíral svazky lan a rozkládal je po římse.

Když skončil, křikl nahoru: „Další úsek můžeme sešplhat bez lan. Vemte tedy sestupní lano s sebou."

Delon zarazil do rozeklané skály klínovou skobu a přezkoušel, zda drží. Poté se Burel připjal na dvakrát přeložené lano a pozpátku překročil přes okraj. Aiko za ním vyčkávala, až přijde na řadu.

Trojice se spouštěla neprostupnou tmou. Fretka v čele, Arin uprostřed a Egil jako poslední. Fretka s Egilem si na cestu svítili lampami, kdežto dylvanka svou ponechala nerozsvícenou, protože dohře viděla ve světle lamp svých druhů. Černá skála všude kolem nich působila tísnivým dojmem a v ledové náruči je svíral chlad. Zdálo se, že světlo lamp zahání okolní tmou jen s obtížemi.

Strmě svažité chodba se klikatila a stáčela, prudce spadala dolů, prudce se stáčela v protisměru a vyhýbala se balvanům a výčnělkům, které bránily postupu vpřed. Do všech stran se rozbíhaly rozmanité trhliny. Občas se trojice zvolna posouvala podél zejících strží, jež spadaly jen několik coulů od jejich nohou do ebenové černoty.

Čím dále se dostávali, tím byl vzduch chladnější. Když se pak spustili kosou šachtou a zahnuli za roh, spatřili před sebou jakousi bílou masu.

Alos se klepal na mocné skalní římse v závětrí velkého balvanu. Nedomáhal se přimět, aby se doplazil k okraji a pohlédl do příšerné propadliny na své slaňující druhy. Žádné zprávy neměl rovněž o trojici v podzemních

chodbách.

Todle vůbec není spravedlivý, v žádném případě. Takle tu zvostat sám a vpuštěnej, protože dyby to bylo vobraceně, von by námořníky v nouzi, kerý by s nim byli na jedny lodi, nikdá nevopustil. Nikdá by je nenechal ve společnosti děsnýho draka, nenechal by mu je napospas tak jako to voni udělali jemu.

Co to bylo? Nějakej zvuk. Á, to se k vokraji řimsy šoupě Raudhrskal, aby se kouknul na ty dole, jak postupujou. Alos, který se snažil chovat tiše jako myška, se po zadku svižně přesunul za balvan, jenž ho oddělil od toho hrozného rezavě rudého netvora, který by po něm chňapnul a naráz ho spolkl, aniž by se nad tím nějak zamýšlel.

Po starcově tváři stékaly slzy, jež mu vytryskly pod vlivem neutěšené situace, v níž se právě ocitl. Zůstal opuštěný, ocitl se v pasti a bez přátel, bez pomoci, aniž by tam byl někdo, kdo by ho zachránil a ještě v přítomnosti úděsného dravce, který ho mohl každou chvíli sežrat...

...a pak Alos v šeru veliké jeskyně na pozadí řimsy spatřil své ukradené sedlové vaky. Ležely tam pohozené a nestvůra, která byla v té chvíli za balvanem, je nehlídala.

Aiko vzhlédla. Nad dlouhým úsekem, přes nějž se lezlo snadno, viselo lano a ještě výš, nad další snadnou pasáží, bylo další lano... to nejvýše zavěšené mělo na délku sto stop a ostatní po padesáti stopách. Neměli s sebou tolik lan, aby shora dosáhla až k mořské hladině. Počítali s tím, že část sestupu bude možné provést bez lan, jež budou zanechávat jen v obtížných úsecích.

Aiko se obrátila a shlédla dolů. Burel se už dostal téměř na konec lana, zatímco Delon pod ním slaňoval další úsek. Až na Aiko přijde řada, spustí se po tomto laně a pak ho vezme s sebou.

Znovu vzhlédla nad sebe, na táhlý sráz, který už měli za sebou. Dostat se zpět bude jistě těžší než cesta dolů. A vše ještě zkomplikuje přítomnost dary, která se v lezení po skalách nikdy necvičila.

Když Aiko pomyslela na dylvanku, sevřelo se jí srdce. Nebezpečí, je- muž se její paní vystavuje, je skutečně nesmírné. Ryodanka cítila, že by jí měla být nablízku, aby ji mohla chránit svými meči. Ale místo po jejím boku teď chystá její záchranu.

Až už polezou vzhůru s paní Arin, oddechne si, protože to bude znamenat, že její záchrana vyšla.

Ale co když nevyběhne za nejnižšího odlivu? Pak bude výstup dlouhý a bolestný, protože se určitě přihodilo něco strašlivého.

Aiko zatřepala hlavou, aby se podobných chmurných myšlenek zbavila

a pohlédla dolů. Burel už uvolnil lano a chystal se Delonovi spustit zbývající část výstroje.

Aiko popadla přeložené lano a pozpátku vykročila přes okraj převisu.

„Co to je?“ zeptal se Egil. Bílá masa se ve svitu lamp blyštěla, zatímco přehlížel přes obrovskou trhlinu, která se po pravé straně kose svažovala dolů do nezměrné černé hlubiny. Zešikmená bílá masa vyvstávala nalevo od nich.

„Led,“ zvolala Fretka, jejíž dech vytvářel bělavé obláčky páry. Její hlas se v jeskyni tříštil ozvěnami.

„Led? Tady v podzemí?“

„Řekla bych, že pochází z těch výšin nahoře,“ řekla Arin. „Tahle široká průrva určitě dosahuje až na vrchol Dračího hradu.“

Egil přikývl a pozoroval bílé obláčky vlastního dechu. „Není divu, že je v téhle jeskyni takový chlad.“

Fretka pozvedla svítilnu výš. „Za tímhle svahem chodba pokračuje. Ještě ji je na druhé straně vidět.“

„Jak se dostaneme na druhou stranu?“ zeptal se Egil.

Fretka odhadovala vzdálenost. „Myslím, že přes skálu napravo nikoliv. Jde o převis. Ale tak zběhlá, abych ho zvládla, nejsem. Buď přes ten led nebo nic.“

Když Egil vytahoval z batohu drobný nástroj, zabručel: „A já Delona považoval za blázna, když říkal, abychom si s sebou vzali cepín.“

Než se Fretce podařilo vymanit skobu, chvíli zápolila s vlastním opaskem. Vybrala si tenkou spáru a zarazila její špičatý hrot dovnitř. Pak do očka připevnila karabinu a jejím otvorem protáhla lano.

„Zajišťujte mně,“ řekla do chladného vzduchu. „Cestou budu vysekávat opory pro ruce a nohy.“

Egil vzal povolený smotek lana rukama v rukavicích a udělal na něm smyčku, aby ho mohl odvíjet. Přehodil si lano přes jedno rameno na záda a zapřel se nohama do nejbližšího výčnělku.

„Až budeš připravená...“

Alos se ohlédl na Raudhrskala. Drak se zcela soustředil na průběh sestupu. Stařec z jednoho ze zachráněných sedlových vaků vytáhl pokradmu koženou čutoru a odzátkoval ji, aby si mohl přihnout pálenky.

„Ta skála pod námi není ke slaňování vhodná,“ zavolal Delon. „Přesunu se vlevo.“

Sek... sek... sek... vysekávala Fretka pracně opory pro ruce i nohy do svahu zmrzlého až na skálu. Cepín se zasekával hluboko a svahem se valily stříbrné úlomky, jež se ztrácely v temnotě pod nimi. Občas ustala, aby si vydechla, protože se notně zadýchávala, ale po krátké přestávce sekala nanovo.

Sn—nad b—bych měl voc—cad'vodejít, dyť to v—voni ch—chtěj dostat tu věc. Alos si z kožené láhve znovu přihnul.

Delon zatloukl další skobu a upevnil na ni karabinu. Zanechával za sebou cestu, která bude při návratu ulehčovat výstup. Vzhlédl k místu, kde čekali Aiko s Burelem. Poté se spustil k další trhlíně v čelní stěně útesu a pustil se do zatloukání další skoby.

„Podobá se těm dvěma, které jsou už za námi, těm, co jsme viděli při překonávání toho ledu," poznamenala Fretka a upřeně hleděla na svítilnu, která se pohupovala pod ní. Její žlutavé světlo osvětlovalo svislou šachtu, která se jí otvírala u nohou. „Budeme tu muset ukotvit další lano a nechat ho zde pro zpáteční výstup."

„Doufejme, že nenarazíme na mnoho dalších takových, ehm, překážek," poznamenal Egil. „Bez tohoto nám už zbývají jen tři lana."

Když se Fretka pustila do zatloukání další skoby do vhodné spáry, řekla: „Co myslíte, jak se sem asi dostával Ordrune? Chci říci, že nevidím ani známku po někom, kdo by touhle cestou procházel před námi: žádné staré skoby, karabiny nebo lana... není tu vůbec nic."

„Možná Ordrune ovládá let," navrhla Arin."

Fretka přestala zatloukat. „Dokáže snad létat něco jiného než ptáci?"

„Draci," řekl Egil, „netopýři, hmyz a mnoho jiných tvorů."

Fretka se posmutněle zašklebila a naposled uhodila do skoby. Jak provlékala očkem karabinu, prohodila: „Myslím, že jsem se vlastně chtěla zeptat, zda se opravdu domníváte, že Ordrune dokáže létat."

Arin rozhodila paže. „Je to mág a prý existují takoví, kteří se vzduchem pohybovat dokáží."

Fretka provlékla lano karabinou a vyzkoušela, zda skoba drží. „Tak. Zdá se, že je to docela v pořádku. Pojďme."

A—nejde to. A—nemůžu je v—vopustit. Voproti minulosti. Námořníky. Svý námořníky. Z Alosových mokrých rtů vyšlo zasténání.

Zatímco Burel čekal, hleděl na Borealské moře a na velký vír. Zdálo se, že se celá vířící vodní hladina spirálovitě stáčí do vzdáleného dunění černé

zející propasti.

„Slyším proudění vody," řekla Arin. „Někde před námi." Přelézali přes široké skalní převisy, které byly mokré a kluzké, drápali se na římsy, přeskakovali trhliny a sklouzávali po svazích pokrytých sutí, po níž se před nimi valily kamenné úlomky. Po chvíli žbluňkot zurčící vody, jež k nim chodbou doléhal, zaslechli i Egil s Fretkou.

Alosovy stékal po tvářích velké slzy, zoufale naříkal a ze zachráněných sedlových vaků vytahoval další koženou čutaní. Když ji odzátkoval, pozvedl ji k ústům s prořídłym zahnědlým chrupem a mezi srdcervoucími sebelítostnými vzlyky si důkladně lokal pálivé tekutiny.

„Vidiš ji?" zavolala dolů Aiko.

„Ne, nevidím," odpověděl Delon zdola.

„Musí tam někde být," zamumlal Burel. „Tak nám to alespoň řekl drak."

Aiko pohlédla vzhůru na nejhořejší lano, odkud se přes okraj díval drak. „Vlevo!" křikla na Delona, „myslím, že by měla být někde nalevo od tebe."

Delon se na římse přesunul doleva a shlížel do vířící vody na úpatí útesu. Pátral po známkách podmořské pukliny vedoucí do Tůně krakatic uvnitř hory.

„Támhle je," řekla Fretka a pozvedla lampu nad hlavu. Její světlo pohlcovala jeskynní temnota za lampou.

Stáli u vchodu do obrovské dutiny, kterou se k nesmírně rozlehlé tůni, z jejíchž hlubin vyvěrala ebenově černá voda, svažovala krátká stezka. Měla zhruba kruhový tvar. Jeskyně, v níž se nacházela, byla asi sto stop vysoká a měla průměr dvou set stop. Její opačná strana se ztrácela v šeru, v němž viděla pouze dylvanka.

Egil položil Arin obě ruce na ramena a zašeptal: „Co vidíš?" Dara přelétla jeskyni pohledem. „Hned za okrajem vede napravo široká stezka, po které jsou roztroušené balvany. Na opačném konci se ztrácí v širokém kanálu za—"

„Poklad," přerušila ji Fretka, „vidíte poklad?"

Arin přikývla a ukázala téměř přímo před sebe. „Je těsně vedle stezky, těsně před vstupem do toho kanálu. Stříbrná skříňka, která je uložena v malé dutině ve skalní stěně."

„Kolik času zbývá do odlivu?" zeptal se Egil.

„Čtyři svícniny," odpověděla Arin.

Egil si ji k sobě přitáhl, aniž by chvíli některý z nich promluvil. Pak sklesle povzdechl a řekl: „Doufejme, že jsou Delon, Burel a Aiko na místě a připraveni.“

„Ale to jistě ano,“ řekla Fretka. Hleděla ve směru, v němž Arin ukázala. „Zašli jsme už příliš daleko a při stanovování plánu jsme brali důkladně v úvahu všechny záporné možnosti, k nimž by mohlo dojít. A pokud jde o poklad, už jsme téměř u něj.“

Egil se ale zadíval do zlověstného vlnění v černé vodě. „Stojí-li ve svítku pravda, tak kdesi v téhle vodě je nestvůra, která bude tohle tvrzení asi popírat.“

Arin rovněž pohlédla na černé vlny vyvěrající zdola a řekla: „Za čtyři svícniny budeme moudřejší.“

KAPITOLA 75

Čas se vlekl.

„Co když se ale nedostali k úpatí útesu nebo nedokázali nalézt podmořský výstup?"

Arin se obrátila k Egilovi. „Žádný strach, *chier*.. .a věř."

„Ale my to nevíme, drahá. Nevíme, zda je vše připravené. Podívej, mohli bychom se vrátit nahoru na římsu a plán provést až zítra. Jen si vzpomeň: pokud odliv proběhne, aniž bys krakatici vylákala ven, bylo domluveno, že se druhá trojice vrátí nahoru. Můžeme se s nimi tedy setkat nahoře a zjistit, zda je či není všechno připraveno."

„Znovu ti říkám, aby ses nestrachoval, *chier*. Jak Delon tak i Burel říkali, že vzhledem k povrchu horského úbočí bude i tak dlouhý sestup poměrně snadný a rychlý. Déle bude trvat výstup."

Egil se s povzdechem odmlčel. Ticho narušoval jen kolot proudící vody, jenž doléhal ze zadní části jeskyně.

Konečně se ozvala Fretka: „Daro, dokážete odtud poznat, není-li poklad očarován?"

„To není poklad, Fretko," zabručel Egil.

„I přesto, drahý, položila správnou otázku," řekla Arin. „Pokusím se <podívat>." Vstala a přistoupila ke vstupu do jeskyně. Po chvíli řekla: „Možná tam nějaká záře je, ale pokud ano, je tak slabá, že ji odtud nerozeznávám."

„Ach," vydechla Fretka zklamaně.

„Byla bys radši, kdyby zářila?" zeptal se Egil.

„Ach, to ne," odpověděla Fretka. „Byla bych raději, kdyby nezářila, protože kdo ví, co kouzla dovedou? Prostě jsem jen doufala, že nám třeba dara sdělí, zda tam nějaké kouzlo je či není."

„Nadešel čas, *chier*," řekla Arin a vstala.

Egil se na ni zahleděl a do svého pohledu vložil celé srdce. Pokusil se promluvit, ale zjistil, že nemůže. A tak ji jen objal a její drobná postava se mu v náruči schoulila. Dlouze ji líbal, pak ji s povzdechem pustil a o krok ustoupil.

Fretka smočila konec krátkého kousku vyztuženého lana v petroleji z lampy a pak jej zapálila. „Tu máte svou pochodeň, při jejímž světle budete utíkat, má paní," řekla a podala ho Arin. Pak daře podala rozžehlou lampu. „A zde je lampa, kterou zanecháte u stříbrné skříňky, zdaří-li se vám to."

Zatímco Arin s děkovným pokývnutím hlavy přebírala louč i lucernu,

bušilo Egilovi srdce v prsou jako o závod. Ještě než se stačila otočit a rozejít, Egil k ní znovu přistoupil, vzal její tvář do dlaní a naposled ji políbil. „Miluju tě," zašeptal jí.

„Chieran" odpověděla, pak se obrátila, a jak chvatně scházela dolů, snažila se pomrkáváním potlačit slzy.

Sestoupila do jeskyně, zhluboka se nadechla a rychle se rozběhla stezkou doprava ke vzdálenému cíli. Egil současně tajil dech a skřípal zuby. Fretka svírala ruce tak silně, až jí klouby zbělely.

Z hloubi tůně vyvěrala černá voda.

Arin běžela lehce a svižně. Ubíhala podél jeskynního ohybu, balvanům se vyhýbala a menší kameny, jež jí stály v cestě, přeskakovala. Pak dospěla k poslednímu obloukovému úseku a ve svitu lucerny, kterou nesla, spatřili Egil s Fretkou výklenek ve skále, v jehož nitru se stříbřitě trpytilo.

Arin se zastavila, postavila lucernu do výklenku a vykřikla tak, aby jí slyšeli přes lomozíci vodu: „Skříňka je očarovaná!"

Černá voda tůně vířila a kypěla.

Poté zašla na okraj tůně, zadívala se do vody a vyčkávala. Voda neustávala vyvěrat a odtékat nedalekým kanálem ven do moře.

Nic.

„Možná, že v tůni vůbec žádná krakatice ani není," zasyčela Fretka.

Egil se místo odpovědi zmohl jen na záupnění.

Teď se Arin obrátila, vrátila se ke skřínce a aniž by spustila tůň z očí, natáhla ruku ke stříbřitému lesku...

...a očarovaného kovu se dotkla.

Jak se něco hrnulo vzhůru, voda se s mohutným sykotem vzedmula a vzápětí se z ní vynořila obrovská chapadla připomínající tlustá lana.

Vlny se ze středu tůně valily k jejím okrajům.

„Utíkej!" vykřikli najednou Egil s Fretkou...

...ale Arin se už dala do běhu a pádila stezkou dolů k východu, jenž byl vzdálen přes dvě stě yardů, a směrem k Velkému malstromu, který vířil v moři za ním.

Za ní se řítila nestvůra s chapadly, jež vlály před ní, a pokoušela se jimi dosáhnout na běžící postavu a zmocnit se jí.

„Utíkej! Utíkej!" vykřikoval Egil. A vlny vyvolané vynořením netvora se po nárazu na skálu vymrštily vzhůru, takže všechno zalévala vodní tříšť. Když Egil opět viděl, světlo pochodně už zmizelo v černém ústí kanálu.

„Utíkej, drahá. U Adona, utíkej!" zašeptal Egil.

Arin běžela, jak nejrychleji dokázala. Kanálem za ní se valila vzedmutá vlna černé vody a s ní se v temnotě pozvedalo mohutné převalující se tělo,

jež po ní natahovalo svíjející se chapadla. Arin pádila vpřed a přeskakovala menší balvany. Prchala před ohyzným stvořením, které by ji roztrhalo na kusy, kdyby se mu podařilo ji dosáhnout.

Vpřed se dál řítila také ohromná vlna, jež za sebou zanechávala vířící stopu zpěněné černé vody. Pak se jedno z tlustých chapadel natáhlo, aby ji popadlo, ale Arin uskočila. Voda zabouřila během příšery, která vzápětí chňapla po velkém kameni a mrštila ho dolů za Arin — *prásk!* — záda ji za běhu zasypala kamenná drť, ale pádila dál.

Bumm!... Bumm!... ozývalo se silné bušení jako by někdo tloukl obrovským kyjem. „Ach, Adone, Adone, snad se neděje nic zlého?“ vykřikl Egil, když se úder podobné bubnování rozlehly ozvěnami jeskyní.

„Egile, teď!“ vykřikla Fretka. „Dokud ta stvůra pádí odtud. Teď nadešla chvíle sebrat poklad. Dřív, než se ta příšera vrátí.“

„Cože?“ vykřikl Egil.

„Povídám, že teď musíme jednat! Jinak se může stát, že dařino úsilí promarníme,“ obořila se na něj. „Tak pojďme!“

Bumm!... Bumm!... ozvěny bušení stále slábly jako by se vzdalovaly.

Egil se zhluboka nadechl a vzápětí všechen vzduch zcela vydechl. Zahuhlal nějakou odpověď, ale Fretka ji nezaslechla. Zuřivě se zahleděl na černou vodu, pak na skříňku a pak řekl: „Feraí, počkej tady, dokud tě neza-
volám.“

Fretka přikývla a podala mu smotaný konec lana, jehož jeden konec byl nasáklý petrolejem a zapálený. Egil popadl do jedné ruky lampu, do druhé louč a vydal se do jeskyně.

Fretka sledovala, jak se blíží ke skříňce a zároveň také po očku rozbouřenou vodu.

Egil konečně dospěl k výklenku. Opatrně postavil lampu na zem a chopil se sekery. Pak, tak, jak to viděl u Arin, vztáhl ruku a dotkl se stříbrného kovu.

Tuň opět zavřela, voda se vzedmula a z ní vyrazila svíjející se chapadla.

Bumm!... Bumm!... Bumm!... jakýsi obrovský kamenný mlat s lomozem dopadal jen několik coulů za Arin, která stále pádila po skalnaté stezce k východu. Nohy sejí v běhu skály sotva dotýkaly. Nyní již před sebou viděla probleskovat vodu a světlo, které již dovnitř prosvítalo zdola. Právě v okamžiku, kdy po ní opět švihlo jedno z obrovských chapadel, doběhla na konec stezky a střemhlav se vrhla do silného proudu, který se řítit ven.

BUMM!... Bumm!... bumm!... naslouchala Fretka slábnoucím ozvěnám, zatímco Egil pádil stezkou pryč s nestvůrou v patách.

Dvě krakalice. Dvě. Jak odporná past. A já teď zůstala úplně sama.

S provazovou loučí v jedné ruce a s poslední svítilnou ve druhé sestoupila do jeskyně.

bumm... bumm...

Zatímco temné dunění v dálce sláblo, rychle se rozběhla po stezce, aby co nejdříve dospěla ke stříbrné skříňce. Pak odložila lucernu a zpocené dlaně si otřela o kožený oděv. Zaťala zuby, zhluboka se nadechla a upřeně se zahleděla na černou rozbouřenou vodu... pak vztáhla ruku a dotkla se očarované skříňky.

KAPITOLA 76

„Připravte se! Blíží se nebezpečí!" vykřikla Aiko.

Burel s Delonem se na jedné straně rozsedliny chopili šňůry směřující k provazové síti, jež se vznášela ve vodě hned u výtoku z jeskyně. Na protější straně podmořské pukliny držela Aiko třetí šňůru, kterou síť v silném proudu udržovala ve správné pozici. U nohou jí ležel smotaný provaz, který měla přichystaný pro případ, že by se dara Arin do sítě vůbec nestrefila.

Mručení její němé rudé tygřice přecházelo v řev, jak se k ní nebezpečí blížilo.

Náhle se jako oblázek vystřelený z praku vyřítla dara Arin vypuzená vpřed a vzhůru silným proudem a hned za ní cosi obrovského, černého a smrtelně nebezpečného. Málem plovoucí síť minula, ale v poslední chvíli se jí přeci jen podařilo jednou rukou zachytit.

„Teď!" vykřikla Aiko a povolila šňůra. Burel s Delonem začali k sobě vši silou přitahovat své šňůry. Arin sice kuckala a lapala po dechu, ale zachytila se i druhou rukou, právě v okamžiku, kdy to s ní ve vodě smýklo do strany, směrem k oběma mužům vysoko na skalní římse. Krakatice v mocném proudu prolétla sice přímo kolem dary, ale její chapadla zachytila v místě, kde ještě před chvílí byla, jen vodu. Vzápětí se však její velké černé tělo začalo pod vodou obracet k dalšímu nájezdu na kořist.

„Pospěšte si!" zaječela Aiko. Ryodanka se nyní na římse pohybovala s meči v rukou, aniž by věděla, kdy je vlastně tasila.

Delon s Burelem už daru vytahovali vzhůru a oba při tom vynakládali maximální úsilí, i přesto, že větší část břemena tahal Burel.

Vytahovali ji stále výš a výš, pryč od vody, pod níž se k útesu blížil mocný černý trup.

Pak se z vody vymrštilo obrovské chapadlo a sápal se Arin po noze, ale ta s ní ucukla stranou a vzápětí se už ocitla nestvůře z dosahu.

Jak se obří krakatice marně sápal vzhůru, protože k dosahu jí už několik coulů scházelo, ohromná chapadla zuřivě bičovala vodu a bušila do skalní stěny. Netvor opět sklesl do vody a zpěnil ji zuřivě bijícími chapadly.

Konečně Burel s Delonem vytáhli Arin na úroveň výčnělku a zatímco jí Delon pomáhal na nohy, Burel odhazoval síť.

„Můj Bože Adone," zvolal Delon ještě pod dojmem hrůzné scény, i když už nebezpečí pominulo, „to bylo jen o vlasek."

Arin se sice držela na nohou, ale nezvladatelně se třásla, i když se nedalo rozpoznat, zda zimou, strachem či z blízkého střetu se smrtí. Burel k ní přistoupil, vzal ji do své široké náruče a zamumlal: „Klid, daro Arin, Ilsitt

se postarala, abyste byla zase v bezpečí."

V tom ale Aiko zmateně sklonila hlavu ke straně, shlédla dolů na rozběsněnou krakatici a pak se kolem sebe rozhlédla.

„Copak se děje, drahoušku?" zeptal se Burel, který dosud konejšil v náručí Arin.

„Blíží se další nebezpečí," řekla Aiko. „Nevím odkud."

V téže chvíli vylétla z podmořské průrvy další osoba a hned za ní cosi obrovského a ohybného.

Byl to Egil a druhá krakatice, ale tentokrát ve vodě před výtokem z jeskyně nečekala žádná záchytná síť. Oba ven prudce vyrazil silný proud. Egil jen s obtížemi vyplaval nad hladinu a zalapal po dechu, ale vzápětí ho pod vodu za nohu strhlo tlusté chapadlo.

Dral se nahoru, ale jeho úsilí bylo zcela marné a jeho síla v porovnání s nestvůrou nepatrná. Protože už neměl sekeru, vytasil dýku a začal do hadovitého chapadla zoufale sekat. Bez sebemenšího účinku, protože ostří na tvrdé kůži nezanechávalo žádnou stopu.

Nestvůra se nyní s obětí pevně zachycenou pod vodou vydala k podmořskému východu. Egila pálily týrané plíce toužící po nadechnutí, hrud' se mu křečovitě dmula a celou svou bytostí se dovolával vzduchu.

Ale žádný vzduch pro něj nebyl, a tak v posledních okamžicích, než se jeho mysl zřítíla do tmy, žádostivosti po vzduchu neodolal a plnými doušky do sebe nasál vodu.

V té chvíli se Egil v sevření krakatice začal topit.

KAPITOLA 77

„Egile!“ vykřikla Arin. Ve vytřeštěných očích se jí zračila hrůza. „Egile!“

Pokusila se Burelovi vymanit z náruče, ale držel ji pevně. „Daro, daro, nemůžeme nic dělat,“ řekl.

Delon si zul boty, rychle si kolem pasu uvázal šňůru a chystal se skočit dolů, ale Aiko ho zadržela. „Burel má pravdu. Nemůžeme nic dělat.“

Sledovali, jak ohromná příšera s Egilem v chapadlech proplovává nehlučně pod vodou k podmořské puklině, za níž byla jeskyně a také, jak se obrací i druhá krakatice, aby se k té první připojila. Zdušený Arinin pláč a vzdálené dunění Velkého malstromu byly jediné zvuky, které narušovaly ticho.

A v tom se napjaté ticho roztříštilo na kousky.

RRRAAAAUUUU! rozlehlo se nad nimi mohutné zaryčení a poté už se z útesu jako kámen řítíl do propasti Raudhrskal, jemuž složená křídla na zádech vytvářela jakýsi hrb. Padal dolů podél kolmého skalního srázu a z otevřené tlamy chrлил oheň, který se šířil po mořské hladině.

A hle! Krakatice se pojednou obrátily a hnaly se k místu, na něž plameny dopadaly.

Prááásk! Raudhrskal se střetl s mořskou hladinou a vyvolal obrovskou vlnu, která se od místa dopadu valila do všech stran. Vzedmutá voda udeřila do útesu a zalila všechny, kteří se drželi na římse nad hladinou.

Krakatice se hnaly za drakem dál. Zdálo se, že mezi sebou soupeří, obě se k němu snažily dospět jako první. A v jejich brázdě, v jejich brázdě...

„Egil!“ ostře vykřikla Arin a ukazovala dolů.

Byl ve vodě pod nimi a proud ho zvolna unášel k dlouhým pařátům vířícího moře, které se ve spirálách blížilo k Velkému malstrómu burácejícímu v dále. Vznášel se těsně pod hladinou, tam, kde ho krakatice odhodila, nehýbal se a nejevil žádné známky života.

„Jistěte mě,“ vyštěkl Delon a podal Aiko druhý konec šňůry, kterou měl ovázanou kolem pasu. Pak se vrhl z vysokého výčnělku dolů a smotané lano se za ním rychle odvíjelo. Ihned po hladkém vklouznutí do vody se za ním na hladinu vyhrnul mocný příval stříbřitých bublinek. Zůstal pod vodou a plaval k unášenému Egilovi.

„Bureli, buď připravený,“ křikla Aiko a podala mu konec provazu. „Hned, jak Egila uváže, začneme tahat.“

Delon k Egilovi pod vodou za chvíli dorazil, pevně ho zachytil a vyplaval s ním nad hladinu. Teď se bard od šňůry odpoutal, připevnil ji k bezvládnému tělu a pak křikl: „Přitáhněte nás!“ A zatímco Burel s Aiko přita-

hovali provaz k útesu, přidržoval se Delon Egila.

Delon se vyšplhal na výstupek a vykřikl: „O mě se nestarejte, jsem v pořádku.. .ale Egil je mrtvý!"

Arin zalapala po dechu, ale Aiko řekla: „Přesto ho vytáhni, Bureli. Ještě snad nějaká naděje zbývá."

Burel nyní vytahoval ochablé tělo sám. Námahou pohekával a Aiko za ním svinovala volný konec šňůry.

Když Egila vytáhli na převis, Arin zaťala zuby. „Převraťte ho na břicho," řekla, pak se na Egila obkročmo posadila v oblasti bederní páteře a silně mu zatlačila na záda.

Egilovi z plic vytryskla voda a Arin znovu přitlačila. Vytekla další. Dylvanka přitlačila ještě jednou, ale tentokrát už vytekl jen tenký pramínek. Pak Egila převalila na záda a odhrnula mu mokré vlasy z obličeje, který byl smrtelně bledý a nehybný. Potom mu stiskla nos, přitiskla svá ústa na jeho a vdechla do něj vzduch. Pak naklonila hlavu stranou a naslouchala, jak z něj vzduch uniká.

Znovu do něj vdechla a znovu se zaposlouchala.

A zas...

A znovu...

Bez odezvy...

A opět...

A ještě jednou...

Egil se stále ani nepohnul...

Znovu do něj vdechla vzduch...

A opět...

Pěstmi mu zabušila do prsou a vykřikla: „Ach, Egile, dýchej, Egile! Tak dýchej, miláčku..."

Opět mu rty zapečetila svými ústy a vdechovala do něj..".

Celkem osmkrát...

Náhle Egil zakašlal, pak podruhé a začal dýchat sám—křečovitě vykašlával, naprázdno dával a prskal vodu — ale dýchal už bez pomoci.

Arin skryla tvář v dlaních a úpěnlivě se rozeškala.

Raudhrskal v objetí dvou rozvášněných krakatic, v triu rozpáleném chtíčem, klesal do chladných vod Borealského moře a směřoval k lomozícímu víru Velkého malstromu.

KAPITOLA 78

Když se Delon dostal k vrcholu propasti a přešel okraj římsy, bylo už pozdě. Hned poté se obrátil a pomohl přes něj Arin, která vystupovala za ním. Poté přes něj přešplhala Aiko a za ní zadýchaný Egil. Fjordland'an byl vyčerpaný, oslabený Ošklivým zážitkem a zbytek sil mu odebral dlouhý výstup. Stál v předklonu, rukama se opíral o kolena, lapal po vzduchu a občas se rozkašlal. Mezitím vytahoval Delon nahoru lana. Jako poslední se přes okraj přehoupł Burel.

Pohledy všech přelétaly rozměrnou skalní římsou. Po Raudhrskalovi žádná památka, ale také po Fretce nikde ani vidu. Opodál zadní strany římsy objevili za balvanem Aloše, který tam ležel namol zpitý mezi několika koženými čutorami, objímal své sedlové vaky a pochrupeval ve vlastních zvratcích.

Delon se kolem starostlivě rozhlédl a pak se zahleděl na Egila. „Kde je Ferai?”

Egil zavrtěl hlavou. „Mrzí mě to, Delone, ale zřejmě nepřežila. Skříňka představovala past nastraženou nějakým kouzlem. Kdo se jí dotkl, přivolal krakalice.”

Delon zbledl.

„Je tu ještě další možnost,” podotkla Aiko.

Delon na ni pohlédl s rostoucí nadějí.

Ryodanka pokrčila rameny. „Že by už mohla být dávno pryč i s Dračím kamenem.”

Delon zavrtěl hlavou. „Ach, to ne. To by má Ferai přece neudělala. Něco takového by neprovedla. Neukradla by kámen, ani by s ním neupláchla.”

„Nerad to připouštím,” ozval se zase Egil, „ale Aiko může mít pravdu. Fretka považovala Dračí kámen vždycky za drahocennost, která by se měla prodat tomu, kdo nabídne nejvíc.”

„Jak tohle jenom můžeš vyslovit?” ucedil Delon přes zaťaté zuby. „Byla našemu poslání věrná až do svého konce.”

„Je mi to líto, Delone,” odpověděl Egil, „a pokud se mýlím, rád se ti omluvím. Ale v Pendwyru, jestli si vzpomínáš, ji označovali za královnu všech zlodějů.”

„Ale ona byla nevinná,” namítl Delon.

„Nebo to jen tak říkala,” poznamenala Aiko.

„Možná je tam někde raněná a nemůže vylézt zpět,” podotkla Arin a ukazovala k průrvě u zadní stěny jeskynní dutiny v horském úbočí.

Delon začal sbírat lezeckou výstroj. „Sejdu dolů."

„Půjdu s tebou," řekl Burel.

Arin se obrátila k Egilovi. „Protože cestu znám, půjdu také, ale ty, chier, bys tu měl zůstat a ze všech těch strastí se zotavit"

„Počkejte," sykla náhle Aiko a tasila meče, „tygřice tiše mručí o nebezpečí."

„Odkud?" zeptal se Egil a chňapl po dýce, protože sekeru ztratil kdesi ve vodním proudu hluboko dole v propasti.

„Cosí je nedaleko a přibližuje se," odpověděla Aiko a přešla k zadnímu okraji římsy.

Všichni teď svírali v rukou zbraně a kráčeli za Aiko, která směřovala ke vstupu, od níž spadala dolů stezka. S každým krokem vnímala Aiko tlumené mručení tygřice silněji.

Pak zepředu zaslechl šoupavý zvuk, těžké oddechování, z jeskynní tmy zasvítíl světelný paprsek lampy a zaznělo zadýchané zvolání: „To mi s tou zatraceně těžkou bednou nikdo nepomůže?"

„Feraí!" vykřikl Delon a rozběhl se vpřed, zatímco Fretka vytahovala z trhliny stříbrnou skříňku. Bard ji popadl do náruče a náruživě ji Ubal. Mezitím k nim došli Egil s Arin, kteří se ze široka usmívali. Aiko s Burelem zůstali opodál.

„Co nebezpečí, drahá?*" zeptal se obr a pozvedl obočí.

„Je silnější než dříve," odpověděla Aiko a v dlouhých stínech zapadajícího slunce se kolem sebe rozhlížela.

„Možná pocít nebezpečí vyvolává Dračí kámen," navrhl Burel.

Aiko se zhluboka nadechla, upřeně se na skříňku zahleděla a pak nejistě pohlédla na Burda.

„U Adona, jak ráda vás zase všechny vidím," zvolala Fretka. Pak se obrátila k Egilovi s Arin. „Zvláště vás dva. Už jsem myslela, že jste po smrti... že vás ty krakatice dostaly."

„Předpokládám, že na tebe už další nečekala," řekl Egil.

„Ne," odpověděla Fretka. „Zdá se, že dvě stačily, anebo si to aspoň Ordru ne myslel. Ale to vám řeknu, měla jsem pořádně nahnáno. Málem jsem se té očarované stříbrné skříňky nedonutila dotknout. —A mám ještě něco: ten mlýnský kámen se mi nahoru vlácel zatraceně těžko.. hlavně po ledě —tucetkrát mi málem upadl, čím jsem byla dál, tím byl těžší, či mi to tak aspoň připadalo —zpočátku vážil třicet liber a teď už jich musí mít nejméně pět set."

„Ale nakonec si tu skříňku přeci jen přinesla, drahoušku," řekl Delon a významně se zadíval na Egila s Aiko.

„Kde je drak?" zeptala se Fretka a rozhlížela se.

„Ve spoustě paží svých milenek, drahoušku," odpověděl Delon a ukázal na moře.

„Tak se podívejme, co je uvnitř," řekla Fretka a oči jí zářily, když poklekla vedle skříňky a z malého váčku u pasu vybírala paklíče. Obrátila se k Arin. „Je stále očarovaná?"

Arin se na skříňku <zahleděla> a řekla: „Ne. Záře je pryč."

„Hmm, možná se ztratila, když jsem odemkla zámek na řetězu. Ten zámek byl mimochodem hodně složitý. Musela jsem ho dvakrát zamknout, abych ho mohla odemknout."

Fretka si skříňku i klíčovou díрку na zámku pozorně prohlížela. Pak do ní vsunula paklíč a ve tváři se jí zjevil výraz hlubokého soustředění.

Klik!

Odsunula se stranou a opatrně paklíčem nadzvedla zámek. Pak chvíli vyčkávala. Když se nic nestalo, o coul víko pozvedla a znovu čekala. Nakonec ho začala pomalu otevírat tak dlouho, až se odklopilo úplně.

Aiko zalapala po dechu. „Tygřice. Nebezpečí."

„Dračí kámen?" zeptal se opět Burel.

„Snad." Aiko se rozhlédla, ale až na Aloše ve stínu balvanu,

který se začínal hýbat, a otevřenou skříňku, nezaznamenala nablízku nikoho a nic.

Fretka nahlédla dovnitř a vytáhla kožený váček. Položila ho vedle skříňky a rozvázala koženou šňůrku, již byl nahoře stažen. Pak opatrně sáhla dovnitř a vytáhla průsvitný, oválný, světle zelený a jako meloun velký kámen, jenž se leskl a matně zářil vnitřním světlem. Pozvedla jej, aby ho všichni viděli.

„Přesně jako v mé vizi," vydechla Arin a natáhla ruku, aby si ho převzala. Držela oválný kámen podobný nefritu v dlaních a pohlédla na ostatní.

„Tak tohle je, přátelé, Dračí kámen."

Krvavě rudým slunečním světlem prolétlo cosi lesklého, u nohou se jim roztříštilo sklo a vzhůru se vyvalil žlutozelený plyn. Ve stejné chvíli zazněl zezadu ostrý rozkaz: „*Akoúsete me! Peísesthe moi! Ani se nehněte!*" Egil se pokusil otočit, ale nedokázal se pohnout. Tělo ho odmítalo poslouchat.

„Děkuji vám, že jste získali můj poklad," zasyčel hlas, který se posléze tiše rozesmál.

A pak kolem Arin těsně prošel mág Ordrune a kámen jí z dlaní vzal.

KAPITOLA 79

Ordrune podržel nefritově zelenkavý vejčitý kámen proti obloze a rozesmál se. Průsvitný sféroid zalil krvavý západ slunce, takže vrhal do očí záblesky připomínající světélkující kapky krve. „Konečně jsi zase můj," zvolal mág a čile zavířil v jakémsi škodolibém tanci.

Náhle se zarazil a ohlédl se na začarovanou družinu spoutanou jeho tajemným zaklínadlem. Výpary z lektvaru oslabovaly jejich schopnost odporu. V očích jim plála zuřivost, ale nemohli se ani pohnout, protože jim to přikázal. „Ach, vy jste ale pošetilci. Děkuji vám, že jste pro mne získali věc, k níž jsem se nemohl dostat. — Ptáte se, oč se jedná? Proč jsem kámen nemohl získat, i když jsem ho osobně ukryl? A protože jste ho pro mne získali, domnívám se, že vám než zemřete, dlužím vysvětlení.“

„Následujte mě. Cestou k vaší záhubě vám povím jeden příběh."

Ordrune prošel mezi šesticí zajatců a zvolna kráčel k okraji propasti. Protože byli zcela v jeho moci a nemohli se vzpírat, i když se jim ve tvářích zračila zuřivost, šli za ním.

„Vězte, že už kdysi dávno, ve chvíli, kdy přede mnou u brány do Černé hory stáli Černý Kalgalath, Daagor a prost'áček Quirm, už tehdy jsem věděl, že tento nejvýraznější symbol moci musím mít.

Ale věděl jsem také, že kdybych si ho vzal hned tehdy, pronásledovali by mě hlupáci, kteří se strachy krčili uvnitř, mágové, kteří pak nakonec složili přísahu.

A Quirma, neschopného Quirma, nejslabšího z nich, právě toho jsem před toutéž bránou, před níž nám řekli o Dračím kamenu, ovládl. V hloubi jeho mysli jsem objevil dokonalý úkryt — místo, z něhož jste kámen tak chytře dostali."

Ordrune se zastavil a zahleděl se na skalnatý povrch. Jeho očarování zajatci se zastavili s ním.“

„Na rozdíl od mágů, kteří byli z černé hory vykázáni ihned, já jen předstíral, že neodvolatelnou přísahu skládám, a tak jsem získal čas. Pak jsem odjel na dlouhou dobu studovat...tvrdil jsem, že budu studovat svět. Ve skutečnosti jsem ale odjel proto, abych si připravil útočiště. Onu pevnost, na níž jste tak pošetile zaútočili."

Ordrune se znovu rozešel a šestice za ním. Nemohla si pomoci. Nedokázala se vzepřít tomu, kdo ji ovládal. Zakletí nedokázala zlomit ani Aiko s tygří strážkyní, která jí v hloubi prsou ponuře mručela.

„Vyčkali jsme do doby, kdy zde na Dračím hradu držel stráž Quirm, potají jsem se vrátil do Černé hory a ukradl zelený kámen z podzemních krypt hluboko v jejím nitru. Věděl jsem, že až na to ti blázni z Mágské

državy přijdou, pročešou celý svět. Nechtěl jsem, aby nějakou stopu po kameni objevili v mé věži, i když vyhlídka, že by ho některý z těch tupců našel, prakticky neexistovala. A kdo by my vlastně mohl cokoliv vyčítat, jednalo-li se o takový symbol moci?

„Dopravil jsem ho sem ve stříbrné truhlici od Trpaslíků a Quirm mi umožnil, abych ji přikoval dole v jeskyni, do níž jsem na ostrahu povolal dvě krakatice — dvě z těch oblud jsem přiměl, aby byla vždy na stráž alespoň jedna z nich. Stálo mne to tehdy spousty astrálního <ohně>...ale spotřeboval jsem ho ochotně a obětoval mnoho vězňů, abych to dokázal.”

Ordrune se znovu zastavil a nastavil sféroid karmínově rudým pa-prskům krvavě červeného slunce.

„Není nádherný? Draci a jejich družky tak nevědomky ochraňovali něco, čeho se sami báli.” Ordrune se obrátil k očarované šestici. „Kdo jiný by prokázal takovu mazanost jako já? Ti idioti z Černé hory či ti z Rwnu? Haha!”

Opět se vydal směrem k širokému okraji velkého srázu a jeho zajatci se v nepravidelné linii plahočili o pár kroků ním. „Ale Quirm pak zmizel — zavraždil ho sok anebo ho utopila družka, kdo ví? S jeho zmizením jsem ztratil přístup ke kameni. Vlastní past mi bránila v přístupu ke kameni, který jsem tak chytře získal a ukryl.”

„I když jsem dobře věděl, kde se nachází, už jsem se málem vzdával naděje, že ho ještě někdy spatřím, že ho ještě někdy sevu ve vlastních rukách... až do té doby, dokud se neobjevili bláhovci jako vy a já nezjistil, že vás pohání nějaké poslání, které mi tak dobře objasnil ten mluvka, co leží támhle vzadu. Vzhledem k tomu poslání tu vznikla určitá naděje... i když malá... že by se vám to snad skutečně mohlo podařit. A tak jsem na vás toho ochmelku nasadil a umožnil vám útěk. Poslal jsem svou divou bestii, aby vás shora sledovala a já tak měl jistotu, že zprávu o obsahu svitku nedonesete mým vyhlášeně omezeným soukmenovcům, všem těm imbecilům v Rwnu a Černé hoře.”

Ordrune došel k okraji strmého srázu a zastavil se stejně jako šestice za ním. Zahleděl se na Velký malstrom rotující v dáli.

„Pchá, bezduchá síla téhle díry v oceánu není ničím v porovnání s tím, co budu ovládat já, protože to já kámen prozkoumám a odhalím tajemství, která obsahuje. Naučím se, jak rozkazovat drakům, naučím se... ale proč vám to tu vlastně povídám, když se zakrátko stejně zřítíte dolů a zabijete se? A pak, můj kočár s heloři čeká dole v Gronu, takže si musím pospíšet, než se Modru začne divit, co v jeho říši pohledávám.”

Ordrune odstoupil od okraje a s Dračím kamenem nad hlavou řekl: „Bud’te sbohem, mí bezděční spojenci. Děkuji vám, že jste dostali nazpět

můj poklad. Ale myslím, že už je na čase, abyste se odporoučeli do vaší—" „*Jaaaaahhh!*" Z nedalekého stínu vyrazil na mága Alos a současně řval: „Voproti minulosti! Voproti minulosti!" Vzápětí do něj vrazil a Dračí kámen, jenž mu přitom vyrazil, dopadl na okraj srázu. Starcův nápor oba vynesl až přes okraj útesu.

Šestice očarováných přátel tam stála jako kamenné sousoší s očima širou vytržštěnými hrůzou. Nedokázala se pohnout a jen naslouchala Ordruneho skřekům, jež se mísily s Alosovými výkřiky: „Námořníci na jedny lodi... námořníci na jedny lodi!"

...*b—buch, b—buch, b—buch*, ...horečně a jako o závod bušilo Egilovo srdce...

...jako by odpočítávalo plynutí ustrnulého času...

A zelený kámen se nesmírně pomalu, pomalounku, rozkutálel k okraji srázu, z něhož jej čekal pád stovek stop...

...*b—buch, b—buch, b—buch*

...a stařec s mágem se řítily vzduchem. Pláště se kolem nich třepetaly, stařec vyl a drápal...

...*b—buch, b—buch*...

...Ordrune se pokoušel načrtnout tajemnou runu a promluvit jazykem černých mágů...

...*b—buch*...

...ale Alosovy nehty čaroději drásaly obličej a rušily jej v zaklínání...

...*b—buch, b—buch, b—buch*...

... a zelený kámen se neustával kutálet...

...*b—buch, b—buch, b—buch, b—buch*...

... a přátelé se stále nedokázali ani pohnout...

... *b—buch, b—buch*...

... v šíleně krátké chvíli pouhých osmnácti prudkých úderů srdce se Alos s Ordrunem překotili přes okraj srázu a nyní se řítily k moři dole. Ve vzduchu, který zapadající slunce zbarvilo krvavě rudě, se zmítali a převraceli. Stařec se křečovitě držel, drápal a vykřikoval cosi o lodnicích. Ordrune ječel a horečně se snažil kouzlit.

...*b—buch, b—buch*...

...a pak narazili na hladinu...

...a přátelé se zase mohli pohybovat...

...a zelený kámen se dovalil k okraji...

Fretka vykřikla, vrhla se vpřed a po břiše sklouzla po skále velkého srázu. Podařilo se jí sice vejčitý nefrit zachytit právě v okamžiku, kdy už přepadával přes okraj, ale vzápětí přes něj začala do prázdnoty o mnoha stopách s výkřikem děsu sama přepadávat...

...aby ji za nárt zachytil silný Burel, který přitom úsilím až zahekal.

Pak už ji zachytili také Delon s Egilem a společně ji ječící vytáhli přes okraj na římsu. Dračí kámen dosud svírala v obou rukou se zběhlými klouby.

KAPITOLA 80

Fretka se třásla hrůzou a plakala v Delonově náruči. Bard ji hladil po vlasech, něžně s ní pohupoval a cosi tiše pobrukoval. Arin s Egilem postávali v pozadí římsy. Dylvanka ukládala kámen opět do koženého váčku, který se chystala znovu vložit do stříbrné skřínky. Aiko s Burelem stáli na okraji srázu a shlíželi na Borealské moře. Po Alosovi s Ordrunem nezůstala ani památka, a když na to přijde, tak ani po Raudhrskalovi. Náhle se Aiko otočila, přitiskla se k Burelovi a tiše se rozplakala.

„Copak se děje, drahá?" zeptal se něžně obr a pevně ji objal kolem ramen.

Vzhledla k němu a po tvářích jí stékaly slzy. „Alos — byl na tom stejně jako můj otec v roce po mém odhalení, v roce, v němž jsem čekala na vypovězení do vyhnanství. V roce, kdy můj otec přišel o všechnu čest a stal se *yadonashi* a *yopparai*."

Burel na ni shora shlédl. „*Yadonashi? Yopparai?*"

„Vyděděnec. Opilec," odpověděla Aiko. „Nenáviděla jsem to, co se z něj stalo. Přesto jsem ho milovat nepřestala."

„Je mi to líto, miláčku. — Ach, promiň, nemrzí mne, že si ho milovala, ale to, že se ti tak odcizil."

Aiko si otřela slzy hřbetem dlaně a znovu se zahleděla na moře dole. „Alos mi ho připomínal... také cizinec. A myslím, že i jeho jsem měla ráda, tedy aspoň trochu. Zemřel čestně."

Oba se odmlčeli, postávali a hleděli na vody ozářené měsícem. Aiko se na chvíli otočila a zadívala se směrem k Arin s Egilem, kteří klečeli u stříbrné skřínky. „Tygřice už mi žádné nebezpečí nenašeptává, i když je neklidná z přítomnosti ryushi, Dračího kamene, jako kdyby mu nedůvěřovala."

„Z toho kamene vychází takové nebezpečí?"

„Jde to jen těžko popsat, ale nejde o zřejmé nebezpečí...to ne."

„To znamená, že nebezpečím, které tygřice vycíťovala už dříve, musel být Ordrune, který se zde objevil v téže chvíli, kdy Fretka z jeskyně vytahovala stříbrnou skřínku, vid'?"

Aiko na Burela pohlédla očima rozšířenými poznáním. „Ovšem. Máš pravdu, miláčku."

Když nadešel soumrak, sbalili si batohy a ještě téže noci se přichystali k sestupu. Zatímco naposledy stanuli u příkrého srázu, svítil ubývající půlměsíc, v jehož záři hleděli na Velký malstrom, jenž v dáli duněl.

Fretka pohlédla přes okraj na strmý sráz a řekla: „Nemůžu uvěřit, že

jsem málem přišla o život jen kvůli záchraně toho nefritového kousku."

Delon jí stiskl ruku. „Ale drahoušku, nejedná se o přece o obyčejný kousek. Jde o dlouho ztracený symbol moci. Není vyloučené, že nyní už nedojde k hrůzám z vize dary Arin."

„Přesto..." odpověděla Fretka.

„Jste hrdinka, Ferai, a nikdo vám váš čin nezapomene," řekla Arin.

Egil dlouho hleděl na Velký malstrom a pak řekl: „Tím jednookým v temné vodě je Alos, drahá, přesně podle tvého proroctví."

„Ne, drahý," odpověděla dyrvanka, „byl jen jedním z jednookých v temné vodě. Ty jsi tím druhým."

Fretka se zasmála. „Nezapomínejte na to trollí oko v medu a na páví péro. Bez nich bychom možná Raudhrskala na svou stranu nezískali."

„Je-li řeč o Raudhrskalovi" ozval se Delon, „navrhuji, abychom se od tud vypařili dříve než se vrátí."

Burel cosi zabručel a zvedl stříbrnou skříňku, kterou měl teď přivázanou k batohu. Pak se obrátili k severu a vydali se po římse dolů do Jordy. Když na její konec dospěla Aiko, obrátila se a zašeptala: „*Dochu heian no inori, Alos, sonkei súbeki ningen toshi totta.*"

Z Dračího hradu sestupovali stejnou stezkou, kterou přišli. Sestup byl snazší, protože s sebou nemuseli vláčet jednoho starce, a právě proto, že už ho nést nemuseli, byla i těžší.

Těsně před půlnocí dospěli k úzkému stísněnému kaňonu, v němž v provazové ohradě zanechali dobytek, koně a mezky. Zvířata, zvláště koně, projevovala radost, že je zase vidí.

Ani se neutábořili a dobytek nechali běžet, aby se na širých svěžích pláních protloukal sám. Na jednoho velkého mezka naložili stříbrnou skříňku a osedlali koně. Pak se rychlým krokem rozjeli k městu Hafen.

Když do přístavního města vjížděli, slunce už zapadalo. Všude nastal velký rozruch — všichni cizinci, až na jednoho, se vrátili — jak vidíte, chybí jenom ten starý násoska.

Té noci byl hostinec U Mořského koníka přeplněný. Ale když měli cizinci odpovídat na otázky, kde byli a co tam dělali, byli na slovo skoupí. Aspoň, že naznačili, že byli na Dračím hradu. Zmínili se také, že stařec zahynul pro jejich záchranu. Ale kromě toho prozradili jen málo. Za to o skříňku zabalenou v plachtovině, kterou s sebou přivezli, dbali nesmírně pečlivě. „... a já bych se ani nedivil, kdyby byla plná dračích klenotů," nechal se slyšet majitel lokálu, když se odebrali nahoru do svých pokojů.

Všichni byli unaveni nedostatkem spánku a tak šli hned na kutě. A světe

div se, Egil se z hlubokého spánku neprobudil, ani když už se schylovalo k ránu.

„Žádné noční můry, drahý?" zeptala se Arin a svého milého objala.

„Vůbec žádné," odpověděl Egil.

„Možná, že jsou pryč, protože je Ordrune po smrti."

„Možná. Ale vzpomínky přetrvávají, ať zlé sny mám či nemám."

O tři jitra později, poté, co na šalupě doplnili všechny zásoby, vypluli. V přístavu se sešlo mnoho lidí, aby jejich odplouvání přihlíželi. Vždyť navštívili Dračí hrad a přežili to. Když *Brise* s odlivem vyplouvala, bylo dvacátého května. Mířila k západu, ale nikdo nevěděl kam.

Plavili se Borealským mořem na západ do Severního moře, až nakonec dopluli do Westonského oceánu, v němž ležel jejich cíl. Během plavby se počasí měnilo. Jednou jim přálo a jindy zase ne.

Dvacátého druhého června, v den letní rovnodennosti, dopluli konečně do Kairnu, do města zvonů v západní části ostrova Rwn.

Do moře se s rachotem řítila voda řeky Kairn, jež městem protéká a poté spadá přes okraj několika stovek stop vysokého srázu. Ale šalupy se tento proud nijak nedotkl, protože do přístaviště připlouvala od severu.

Když se šestice přátel vydala srázným útesem nahoru k městu na jeho vrcholu, vzduchem zazníval zvuk zvonů odbíjejících právě poledne.

Krátce poté se nechali převést k malému ostrůvku na řece, na němž stála Akademie mágů: pět věží rozestavěných ve tvaru pentagonu, v jehož středu se tyčila šestá.

Do centrální věže je k audienci s mágskou regentkou doprovodil elév. Jmenovala se Dorian a zrovna před nedávném se vrátila z Vadarie či odkudsi z té oblasti, jak jim sdělil elév. Zavedl je do haly v prvním podlaží a po krátkém čekání byli uvedeni do její komnaty.

Černovlasá Doriane vstala, aby je uvítala, a její bleděmodré oči se při pohledu na ryodanku s dylvankou poněkud rozšířily.

Burel složil na stůl opodál břemeno, které přinesl. Když se vzájemně představili a Doriane se zeptala, co je k ní přivádí, rozbalil Burel plachtovinu a odkryl neposkvritelnou stříbrnou skříňku.

I když to v té chvíli Doriane ještě netušila, po zbytek dne již jiné návštěvy nepřijala.

„Ach, bohové, jaký to příběh," řekla Doriane. Zadívala se na Dračí kámen, zelenkavé vejce spočívající na stole. „Všichni jsme ho považovali za navždy ztracený, ale tohle je vskutku on."

„Jak to dokážete poznat?" zeptala se Fretka.

„Vždyť i dara Arin může potvrdit, že jde o nefalšovaný Dračí kámen."

Arin se na regentku zahleděla. „Jakpak to?"

Doriane se pousmála. „Prostě se na něj, drahoušku, zadívejte a pokuste se <zahlédnout>."

Arin stočila pohled na kámen a zalapala po dechu. „Zmizel! <Nevidím> vůbec nic."

Doriane se zasmála. „To je právě ono, daro. Záhadný Dračí kámen. Brání se veškeré věstecké magii a zdá se, že má moc nad samotnými draky. To, že jste ho spatřila ve své vizi, odporuje veškerému našemu vědění. Mohu to připsat pouze 'divoké' magii, kterou jste obdařena."

Arin se k čarodějce obrátila. „Tak či onak, tohle je kámen z mé vize. Ráda bych se teď ale dozvěděla, naplní-li se má vize, je-li kámen nyní v bezpečí mágské bašty?"

Doriane se zachmuřila. „To vám má zlatá ale povědět nedokáži. Mohu vám jen slíbit, že bude kámen bezpečně uzamčen ve zdejších podzemních kryptách, a že už ho tentokrát nikdo neodcizí. Ze všech stran ho obklopíme smrtelně nebezpečnými ochranami."

Během pozdní večere zodpověděla Doriane Delonův dotaz: „Pokud jde o osud draka Raudhrskala, myslím, že nepřežil, protože dvě krakalice jsou až příliš pro *každého* draka — dokonce i pro černého Kalgaltha a Daagora."

Delon se zašklebil a obrátil se k Fretce. „Tak vidíš, drahoušku, dobrý důvod, proč muž nikdy nemá mít víc než jednu smyslounou družku, protože ta ho k smrti spolehlivě umoří i sama."

Aiko pohlédla na Burela a začala rudnout ve tváři.

Toho večera se půlnočním městem zvonů rozlehl jejich hláhol. Půlnoční zvony zaznívaly pouze čtyřikrát v roce: o rovnodennostech a slunovratech.

Arin s přáteli oslavili tuto událost v jednom z rwnských hájů. Na tento den připadlo rovněž zatmění měsíce, i když Arin netušila, značí-li něco hrozivého nebo naopak nový počátek.

Bez ohledu na měsíční zatmění se oddali tradičnímu rituálu. Ženy i muži se při něm pohybovali buď ve stejném anebo v opačném rytmu: Arin, Aiko a Ferai, Egil, Burel a Delon.. Arin s Delonem prozpěvovali a ostatní se k nim přidávali, harmonie se na sebe vzájemně vrstvily... krok... ustrnutí... krok... posun... ustrnutí... obrátka... krok.

Zvolna, pomalu, pohyb a znehybnění. Hlasy nabývaly na síle. Hlasy slábly. Krok... strnutí... krok. Ženy se zastavily. Muži se zastavili. Krok...

ustrnutí... krok...

...a tanec života se odvíjel dál.

Epilog

Když Arin se svými přáteli odevzdali Dračí kámen Akademii mágů na ostrově Rwn, vydali si každý svou cestou:

Aiko s Burelem se samozřejmě vrátili do Sarainu, aby se vypořádali s Prackami Rakky. Výsledek jejich hnutí je dostatečně popsán, a proto jej není třeba opakovat.

Delon s Fretkou se dali na cestování. On zpíval a ona předváděla kousky s vyprošťováním z pout. Zdálo se, že hromadí majetek rychlostí, kterou nelze vysvětlit pouhými odměnami za jejich produkce. K vlastnímu převkvapení se Ferai opravdu stala baronkou z Osikova, přesně tak, jak to kdysi Delon namluvil Raudhrskalovi. Delon byl totiž po celou dobu dědicem tohoto baronství. Po smrti jeho otce se tam s Ferai vrátili a věnovali se správě rozsáhlých statků. Jejich syn se stal rovněž bardem a také docela slušným eskamotérem. A protože se legendy o Lišáku Fallonovi zpívají po celé zemi, opět vás tak notoricky známým příběhem nehodlám zatěžovat.

Pokud jde o Egila s Arin: je pravdou, že s Ordruneovým skolem ustaly Egila sužovat noční můry. Prokletí zmizelo se smrtí toho černého mága. Po čase se Egilovi vrátily také ztracené vzpomínky, i když zvolna a ne všechny najednou. Po návratu do Fjordlandu Egil s Arin zjistili, že Fjordland'ané s Juty vedou společně rozhořčenou válku rozpoutanou Gudrun Sličnou. Ta totiž prohlásila, že za ztrátu její ruky mohou jasně právě Fjordland'ané. Egil se pokoušel dosáhnout smíru, a tím naplnit slib, kterým se kdysi slavnostně zavázal Arin, když podobně jako kdosi jiný prohlásil: „Necht' jsem já tím, jenž s tím začne." Ale válka, bez ohledu na jeho snahy, zuřila dál a pokračovala i přesto, že získal přívržence, jak muže tak i ženy, kteří cestovali světem a kázali o trvalém míru. Egil se svého poslání po celý svůj život nikdy nezřekl, třebaže se s Arin občas chápali sekery a luku. Nakonec ho ale dostihl věk a stal se z něj unavený, nemohoucí a neduživý stařec, který ho však jeho drahá Arin nepřestala milovat. Arin dál zůstávala mladá, plná života, svěží a čiperná. Arin, která se posléze jednoho chladného osudného rána hořce rozplakala, a která pak ještě dlouho po Egilově skonu nepřestávala truchlit.

A pár slov k Alosově oběti: Je zřejmé, že se stařec probral z opilosti právě včas, aby pochopil, že jsou jeho druzi z jedné lodi v nebezpečí, a protože s nimi byl spoután společným posláním on, nemohl je opustit, nedokázal uprchnout ani se skrýt... tak, jak se projevoval dříve. Učenci se dodnes dohadují, co by byl Alos udělal, kdyby ho Ordrune nepostihl kletbou, kletbou, o níž se domnívají, že ji černý mág použil jen proto, aby všechny členy Arininy družiny udržel pospolu. Je možné, že Ordrune svou

záhubu zpečetil tím, když Alose připoutal k Arininu hledání. Tak či onak se ale učenci shodují, že poslední Alosův skutek byl opravdu hrdinský.

Pokud jde o ostatní aktéry tohoto vyprávění, nejpozoruhodnější události v oněch krušných dobách se stala odplata za porub devíti Stromových kmetů. Díky ní se zpráva o zkázonosném zeleném kameni roznesla do mnoha království v zemi prostřednictvím Peřina, Birena, Vanidara, Rissy, Melora a Ruara. Nikdo však nevěděl, co dělat. Jen, že je třeba zůstat ve střehu. A tak se nakonec stalo, že se těchto šest elfů shromáždilo a přidali se k vojskům corona Aldora a Horního krále Bleyse, s nimiž pročesávali pevnosti nečistých národů v celých Ponurách. V těchto tvrzích zanechávali pro výstrahu vystavené ostatky těch, kteří porubali devět Stromových kmetů. Občas se s mizeráky utkávali v lítých bitvách. Jindy se *Zplozenci* nakrátko vzburili a pak se opět zbaběle stáhli. Od té doby se už ale žádný z nich některý z těchto vzácných a prastarých stromů porazit neodvážil.

A pokud jde o Dračí kámen: někteří učenci nyní spekulují, že mohl za vize dary Arin odpovídat sám. Vždyť šlo o symbol moci a ty mají vlastní cesty, jak své osudy naplňovat. V každém případě byl kámen poté, co jej Arin s přáteli předala Doriane,

přenesen a uložen v kryptách hluboko pod věží. Ty byly uzamčeny a následně opředeny smrtonosnou sítí prokletí. Když pak byl Rwn po třech stech dvaceti pěti letech zničen, považoval se kámen za navždy ztracený. Přibližně po osmi miléniích a o polovinu světa dál chytil v Jingském moři osamělý rybář na malé bárce velkou rybu a dopravil ji na souš. Když ten úlovek se zlověstnými očima konečně večer vykuchal, našel v jeho břiše zvláštní zelený kámen vejčitého tvaru, který se podobal nefritu a byl velký jako meloun. Téhož dne se nejmladší ženě *chuyohana* v Moku narodilo po celodenním soužení dítě s podivným dračím znaménkem na čele. Porodní báby padly v úctě na kolena Teprve asi po dvaceti letech našel zelený kámen způsob, jak se do rukou této ratolesti dostat... a my všichni přirozeně víme, co následovalo poté.

A nakonec krátká zmínka o svobodné vůli a předurčení: Ferai s Burelem tuhle debatu nikdy nedokončili. a ani nikdo jiný tak dosud neučinil.

„Nejdůležitějším pravidlem života je žít.“

Poděkování

V celém vyprávění jsem používal různé historické a moderní jazyky, aby zastupovaly některé mithgariánské cizí jazyky. Chtěl bych poděkovat za odbornou pomoc, kterou mi při těchto úpravách poskytli následující lidé: Shoshona Green v rané hebrejštině, Daniel McKiernan v starořečtině, Hiroko Snare v japonštině, Judith Tarr v latině, Meredith Tarr v němčině a John Vizcarrondo ve španělštině. Další používané jazyky (včetně francouzštiny, norštiny, nějaké japonštiny a různých jiných jazyků) a příslušné dialogy jsou mým dílem a všechny chyby v používání a překladu, nebo chyby v zaznamenávání slov mých spolupracovníků, jsou výlučně moje.